

ANASTASIJA NOVYKH

AllatRa

Slovenija
2020

Vse pravice pridržane.

Nobenega dela te knjige ni dovoljeno reproducirati ali prenašati v kakršnikoli obliki ali s kakršnimikoli elektronskimi ali mehanskimi sredstvi brez predhodnega pisnega dovoljenja A. Novykh in »Allatra« LLC.

Knjiga AllatRa je ključno delo Anastasije Novykh, ki predstavlja temeljno znanje o svetu in človeku. Izvirno delo in druge knjige Anastasije Novykh so napisani v ruskem jeziku. Razumeti je treba, da vsebina, ki je predmet prevoda teh knjig v druge jezike, ni več izvirna. Gre za prenose pomenov in razumevanja ljudi, ki so prevajali, da bi posredovali to informacijo drugim. Zares zavedni berejo knjigo AllatRa samo v izvirniku, da bi razumeli ne samo njen izvorni pomen, ampak tudi veličastno moč in duh resnice tega dela. © A. Novykh, 2013

© A. Novykh, oblikovna zasnova knjige, 2013

© »Allatra« LLC, 2013

slovenska verzija © »Allatra« LLC, 2020

AllatRa, Anastasija Novykh

allatra.org

Krik Angela, odetega v Obleko, ali trpljenje Človeka z Angelom namesto Duše

Komu in zakaj pišem te vrstice? Najverjetneje sebi. Leta sem prebival v svetem kraju in prepoznali so me le dvakrat, pa še to ljudje z Dušo, ki je bila, po Božji volji, osvobojena uma. Človeški um je kamen spotike, če ne kar pečina, postavljena pred Dušo. Ne moreš iti okrog nje ali je preskočiti. Ni vsak narejen za plezanje po ostrih skalah, kjer si do krvi odrgneš nohte in padaš s spolzkih polic, sladkih od uma; se potem spet pobereš, ko si nabereš duhovnih moči, in plezaš naprej ... Kajti ob vznožju pečine je tako prijetno, udobno, sladko in toplo. Um, oblečen v krhko obleko, ustvarja iluzije vsega, kar si želiš. Dokler si še naprej želiš. Z žarečim srcem želiš zemeljske ljubezni, želiš, da bi otroci podaljšali obstoj tvojega klana, želiš bogastva, slave – saj ni nobene razlike. Dokler si še naprej želiš. Želiš, želiš, in vse ti bo dano. V eni ali drugi iluziji, sploh ni pomembno, dokler si želiš. Želiš. Želiš tisto, kar je zemeljsko ...

»Toda tako težko je,« stokajo številni. Ne, pa ni. Tolikokrat sem si nadel obleko. Potikal sem se po neskončnih cestah samo s palico, hranil telo zgolj s tistim, kar sem našel na poti. Bil sem kralj in dolgo sem vladal neštetim ljudem. In vsakič mi je bila obleka pretesna, ovirala me je in mi preprečevala živeti.

Bila je prestrašena, nagnjena k boleznim in, kot pri vseh ostalih, si je najprej veliko želela, dokler je nisem ukrotil. Divja zver, iz katere so stkane vse obleke, se boji samo svoje gospodarice, samo Duše. Toda mnogi se Duše bojijo bolj kot zveri; Duše, ki otežuje njihova življenja, enako kot obleka otežuje mojega. Ne morem razumeti teh ljudi. Da zamenjajo vso Večnost za zgolj trenutek? V čem je smisel? Da trpijo v naročju zverinske kože, da služijo obleki, ki iz dneva v dan propada. Je v tem kakšno življenje? Življenje je brezmejno! Ne pozna trpljenja, ne pozna strahu, kajti Duša se ne more izrabiti. Obleka nima Doma; obstaja le omara, kjer je za kratek čas shranjena. Samo Duša ima pravi Dom. In Duša je tista, ki v hrepenenju po Večnosti porodi občutek Doma, ki ga človek išče vse svoje življenje.

Rigden Djappo

V letih, odkar so bile objavljene prve knjige, se je zgodilo veliko stvari, ki so me vedno znova prepričale, da iskrena želja enega samega človeka, da bi pomagal ljudem, skupaj z njegovimi resničnimi dejanji in izpopolnjevanjem samega sebe, lahko rodi presenetljivo čudovite sadove. In pri tem sploh ne gre za knjige kot snov za branje, ampak bolj za razumevanje in spravljanje Znanja, posredovanega v njih, v prakso. Knjiga je sredstvo za prenos Znanja; ne Znanja v smislu »lastnine« ali »nekogaršnjih zaključkov«, temveč Modrosti od zgoraj, ki se predaja skozi stoletja. Modrosti kot Odprtih Vrat za vstop v čudovito višje duhovno stanje, čez katera pride uvid Tistega, ki je vse ustvaril. Modrosti, ki je vedno bila, vedno je in vedno bo, tudi ko bo spomin na njene človeške prevodnike izginil v prahu stoletij.

Ta Modrost kot pristno seme daje človeku dobre sadike, ji pomaga, da osvobodi svoj um iz brezna človeških strahov in ozke grobnice temačnosti zablod, da preseže trdnost materialnega mišljenja in odkrije brezmejno kraljestvo zavedanja Resnice. Pomaga ji, da se dvigne nad svoje zemeljsko sebičnost in vidi svet z višjega duhovnega vidika, brez predsodkov in materialnih plašnic. Modrost obdari osebo z iskrenostjo in občutkom smisla, jo obogati z razumevanjem in dvigne raven njene odgovornosti za duhovno kakovost življenja.

Ta večna Modrost je za duhovno osebo kot poživilja-joča voda za pšenični klas, zrasel iz dobrega semena. Dovoljuje ti, da spoznaš korenine človeških težav in izboljšaš ozračje svojega duhovnega življenja. Da ti glavni ključ za razumevanje kompleksne resničnosti človeškega bitja in sveta in ti služi kot vir za ustvarjenje edinstvenih razmer za človeka, da lahko oblikuje Duhovno družbo v krutem svetu materialnega Živalskega uma. Večna Modrost dovoljuje človeku, da se duhovno preobrazi in pozna skrito esenco preteklih in prihodnjih dogodkov. Ta Modrost je natanko tisto ustvarjalno načelo, ki ga je ustvaril On in ki vsakomur, ki ga je sprejel, odpre pot v Njegovo Večnost.

Rigden: Med tistimi, ki zastavljajo vprašanja iz uma, in tistimi, ki jih vodi žeja po iskanju Resnice, je bistvena razlika. V svetu učijo zgolj intelekt, spomin in znanje, ki izvira iz logike. Kdor pa skuša spoznati Resnico, mora obvladati vzvišena stanja samoizpopolnitve, zavedanja in razumevanja najglobljih duhovnih občutkov, ki izvirajo iz Duše. Konec koncev se duhovna izkušnja nahaja nad mejami uma ...

Anastasija: Da, to ste že omenili. Vendar pa sem šele zdaj, po letih vsakodnevnega dela na sebi, ko sem začela izčrpno čutiti in razumevati informacije, v praksi spoznala, kaj je tista duhovna izkušnja, ki je nad umom. Duhovno razumevanje sveta in sebe mi je pri tem zelo pomagalo, zahvaljujoč edinstvenemu Znanju, ki je prišlo na svet skozi vas.

Ni še toliko let od takrat, ko so bile izdane prve knjige, s katerimi so duhovna semena Modrosti prišla med ljudi. Ljudje so knjige sprejeli z veliko hvaležnostjo. Zaradi srečanja z Modrostjo duše številnih med njimi neslišno zmagoslavno zvenijo kot zadete strune. Poleg tega knjige pripomorejo k temu, da tudi tisti ljudje, v katerih prevladuje zavest Živalskega načela, oklevajo v svojih odločitvah. Ljudje bolj marljivo delajo na sebi, skušajo nadzorovati svoje misli, da bi razumeli smer, po kateri hodijo v svojem razvoju, bistvo svojih

duhovnih potreb in da bi videli večna semena v tradicionalnih verovanjih. Bralci teh knjig se niso samo začeli prebujati, začeli so duhovno rasti. In to je razvidno iz evolucije njihovih vprašanj. Večina najprej naglo postavi vprašanje iz svojega človeškega uma, ali glavni junaki knjig resnično obstajajo, še posebej Sensei, in ali so knjige fikcija ali resnica. (Rigden se je ob tem prijazno nasmehnil.) Drugi, ki občutijo notranjo srčno radost, hitijo vprašati po predlogi potrošniškega mišljenja: »Prebral sem najnovejšo knjigo, kdaj bo izšla naslednja?« Spet tretji skušajo izvajati duhovne prakse, ki so opisane v knjigah, ne da bi pri tem spremenili svoje materialne prioritete, tako da so v stanju nenehnega konflikta s samimi seboj. In vprašanja, ki prihajajo od teh, so enake narave: »Začel sem izvajati duhovne prakse, ampak zgodil se ni noben čudež in nič v mojem življenju se ni spremenilo.«

Rigden: Človek je po naravi dualen. Človeški um lahko enostavno preskoči iz enega ekstrema v drugega in tako ustvari kaos in nestabilnost. Zunanje je zgolj odsev notranjega.

Anastasija: So pa tudi tisti, ki jih je globina Znanja prepojila. To je globoko spremenilo njihova življenja. Ne potrebujejo nobenih dokazov, da duhovno prevlada nad logiko uma. V svojih življenjskih izbirah so trdni. Takšni ljudje so čisti v Dušah, njihovo zavedanje ni pogreznjeno v vedenjske vzorce svetovnega egocentrizma in osebne dvome. So kot lotosovi cvetovi: ko jih sončni žarki enkrat predramijo, segajo k Svetlobi. Zato je kakovost njihovih vprašanj glede notranjega popolnoma *druga*. Njihova vprašanja ne prihajajo niti iz logike niti iz človeškega uma, temveč

iz globokih občutkov, kot da se med Dušami odvija nevidna komunikacija.

Rigden: Najgloblji občutki so natanko tisti posebni jezik, ki se razlikuje od človeškega. Ko premagaš najnižje od nizkega v sebi, vsak dan delaš na sebi, duhovno rasteš in se duhovno preobražaš kot človek, postaneš razsvetljen. Ko duhovno rasteš, se srečaš z vprašanji iz uma. Zaradi izkušenj in duhovne prakse se zavedaš dejstva, da so materialni možgani omejeni v svojem dojemanju in da so del telesa; telo je minljivo in končno. Medtem ko je Duša, ki prebiva v njem, nevidna, a večna. Razumeš, da je nemogoče natančno izraziti izkušnjo teh občutkov v besedah uma. Konec koncev so duhovne prakse zgolj orodja, ki pomagajo razodeti, spoznati in razkriti najboljše človeške občutke, s pomočjo katerih poteka komunikacija z Najvišjimi od Onstranskega v njihovem jeziku, jeziku najglobljih občutkov. Zato o božanskem ne moreš govoriti neposredno, kajti vsakršna misel bi bila zgolj alegorija. Božansko je namreč *drug* jezik, ne jezik uma, temveč najglobljih občutkov, ki jih razume le Duša vsakega človeka. Je univerzalni jezik človeških Duš. To je jezik Resnice.

Anastasija: Ja, takšna izkušnja zares pride s prakso. Prišla sem do ugotovitve, da med asociacijami uma in razumevanjem z najgloblji občutki obstaja znatna razlika. Težko je deliti svojo izkušnjo z besedami. Čeprav pa te ljudje, ki so na enaki duhovni valovni dolžini, razumejo brez besed.

Rigden: Vprašanje, kako deliti duhovno izkušnjo in ljudem razložiti pristno Resničnost, je vedno begalo tiste, ki so zares poznali Resnico. Težko je posredovati

vsebino osebne duhovne izkušnje z besedami, saj gre za izkušnjo spoznavanja popolnoma *drugega sveta*, ki ni podoben materialnemu. Z drugimi besedami, kar koli rečeš, bo interpretirano z materialnim mišljenjem skozi prizmo izkušnje tega sveta, posledično pa bo razumljeno narobe ali bo dojetanje popačeno. Poleg tega jih bo med tisoč poslušalci le nekaj zares slišalo. Ostali ne bodo od tega ničesar odnesli. **Ne nazadnje so vidiki Resničnosti poznani le tistemu, čigar Oko jih opazuje.**

Anastasija: So pa tudi bralci z bogato življenjsko izkušnjo. Po človeških merilih jim je uspelo pri mnogih stvareh v življenju, veliko so dosegli in dobili prilžnost, da marsikaj spremenijo v svetu okoli sebe. Znanje se je dotaknilo njihovih Duš, toda odmev od stika z razgledanostjo njihovega uma, jim ni prinesel miru. In čeprav postavljajo logična vprašanja, ki temeljijo na logiki njihovih življenjskih izkušenj, bistvo njihovih poizvedovanj prihaja iz njihovega duhovnega. Občutiti je, da takšni ljudje želijo poznati odgovore, ne zaradi brezdelja uma, ampak zato, ker bi radi spremenili svet na bolje. Eno od takšnih vprašanj se mi je zdelo dovolj pomembno in bistveno, da ga naslovim na vas, kajti odgovor nanj bi lahko temeljno spremenil pogled na svet in vplival na globalno izbiro civilizacije. Vprašanje se glasi takole: »Ali obstaja Znanje, ki ga ljudje ne bi mogli uporabiti v vojaške namene, bi pa lahko pretreslo uradno znanost in vodilo radoveden um k neposrednemu dokazu o izviru materialnega sveta iz Duhovnega, k Božji stvaritvi sveta?«

Rigden: Da, vidim, da to vprašanje prihaja od nekoga, ki hrepeni po Resnici ... Torej, če ljudje že postavljajo

takšno vprašanje, to pomeni, da je čas za razkritje odgovora nanj. Da, takšno Znanje obstaja. Povezano je z vejo astronomije ali, natančneje, astrofizike, ki preučuje pojave v vesolju ter evolucijo in odnose med nebesnimi telesi in njihovimi sistemi. Upoštevajoč dejstvo, da na trenutni ravni svojega razvoja astrofizika uporablja nova odkritja sodobne fizike in tudi najnovejše dosežke znanstvenih in tehničnih izboljšav, bo informacija, ki jih bo obogatila, posledično na številne načine pomagala pri razvoju fizike kot znanosti, ki preučuje splošne vzorce naravnih pojavov. In če bodo ljudje dovolj globoko razumeli zakone fizike, bodo lahko prišli, s pomočjo znanosti, do pravega dokaza, da je Duhovni svet primaren in materialni svet sekundaren. Posledično bo to spremenilo pomen človeškega življenja in odprlo novo pot za dosego Resnice, namreč s pomočjo znanosti.

Anastasija: To Znanje bi zares bilo zelo pravočasno. Kolikor vem, se astrofiziki trudijo raziskovati evolucijo in odgovoriti na večni vprašanji: »Kaj je bilo?« in »Kaj bo?« Seveda pa je, kljub trenutnemu preskoku v znanosti, to za ljudi precej težko. In za to obstajajo številni razlogi. Znano je, da današnje znanje o zvezdah v mnogih ozirih temelji na spektralni analizi elektromagnetnega sevanja nebesnih teles; to je na informaciji, ki jo je prinesla študija o šibkih tokovih elektromagnetnih valov, ki na Zemljo prihajajo od nebesnih teles. In vsi ti valovi, razen vidne svetlobe, skupaj z radijskimi valovi, infrardečimi, ultravijoličnimi valovi, rentgenskimi žarki in žarki gama, so elektromagnetni valovi različnih valovnih dolžin, ki so krajši ali daljši od žarkov, vidnih človeškemu očesu. Če govorimo na splošno – takšne naprave, kot so izumili, zahvaljujoč najnovejšim znanstvenim prebojem, to so tudi videli.

Rigden: V kozmičnem oceanu mnogoterih valov zelo različnih vrst elektromagnetni valovi, ki jih pozna današnja znanost, zavzemajo v spektru le majhen interval sevanja.

Anastasija: V tem je težava. Konec koncev delo sodobnega fizika spominja na človeka, ki skuša odkriti, kakšen je ves sodobni svet, z gledanjem skozi ozko špranjo, ki kaže le omejeno območje, pa še to oddaljene preteklosti, ne sedanjosti, da o prihodnosti sploh ne govorimo. Če se vprašaš, kaj je svetloba, se bo glede na današnjo znanost odgovor glasil, v ozkem smislu te predstave, da so to elektromagnetni valovi znotraj frekvenčnega razpona, ki ga zaznava človeško oko; v širšem smislu pa optično sevanje. Upošteva-joč hitrost svetlobe, ki je poznana znanstvenikom, ni čudno, da številne pojave, povezane z zvezdami, vidijo kot nekaj, kar se je zgodilo dolgo časa nazaj. Torej dejansko opazujejo procese, ki so se zgodili pred milijoni let ...

Rigden: (z nasmehom) Zares ... ko vrsta homo sapiens sploh še ni obstajala na tem planetu.

Anastasija: To je zanimivo ... Znanstveniki verjamejo, da so se moderni ljudje pojavili pred približno 40.000 leti, prvi »avtentični« homo sapiens kot predstavnik človeške rase pa se je pojavil pred približno 2 milijonoma let. In če upoštevamo, da svetloba, denimo z velike meglice Andromede kot ene od sosednjih galaksij, potrebuje več kot 2 milijona let, da bi nas dosegla, se resnično izkaže, da ne vidimo tistega, kar je tam zdaj, ampak tisto, kar je bilo tam v času, ko na Zemlji ni bilo niti sledu o človeku.

Rigden: Točno tako. In kaj lahko povemo o oddaljenih ekstragalaktičnih objektih? Ljudje jih vidijo takšne, kot so bili pred milijardami let. Zvezde, celo tiste, ki živijo najmanj časa, obstajajo veliko dlje, če jih primerjamo s človeško civilizacijo. In sploh ne govorim o običajnem človeku kot »inteligentnem individuumu«, ki v svojem bežnem obstoju pogosto ne spozna svojega resničnega namena, kaj šele česa večjega. Njegovo življenje se kot hlap pojavi v trenutku in v naslednjem hipu že izgine ...

Poleg tega človeštvo kot tako pripada civilizacijam, ki se hitro izgubijo. Čeprav ljudje od časa do časa dobijo Znanje, se največkrat zgodi, da ga takoj po tem, ko se takšno Znanje pojavi v svetu, izkoristijo za pridobivanje moči nad drugimi. To je, dejansko, človeška izbira Živalskega načela. Le redki imajo dovolj časa, da izkoristijo Znanje za svojo duhovno rast. **Rezultat izbire je kot voda, ki prevzame oblike te ali one posode.**

Anastasija: Žal lahko to opazimo tudi v trenutni civilizaciji, kjer človeka zasušnjujejo škodljive strasti. Tu je eden od nedavnih primerov: ljudje so začeli raziskovati bližnje vesolje skorajda takoj po tem, ko so izumili balistično raketo in atomsko bombo.

Rigden: Če človeštvo ne bo spremenilo svojih prioritet v razmišljanju o duhovnem, potem civilizacijo čaka žalostna usoda. Praviloma so takšne civilizacije kratkotrajne in obstajajo relativno kratka časovna obdobja, saj same sebe uničijo z vojnami.

Anastasija: Hmm ... Sto let, kot tudi tisoč let, ni nič na lestvici vesolja. Seveda praktično opazovanje

predmetov v zunanjem vesolju za smrtnega človeka ne pride v poštev.

Rigden: Človeško življenje je minljivo, to drži. Ampak človek je mnogo več kot le telo. Zato je bilo ljudem prvotno dano veliko znanja, najprej o pojavih, ki so nevidni človeškemu očesu. Tako so že od najzgodnejših časov ljudje poznali strukturo sveta in vesolja, vedeli za večdimenzionalnost človeka, njegovo bistvo in poslanstvo. Drugo vprašanje je, kako si je človeški Ego prilastil takšno Znanje, ga v umu, omejenem v materiji, izkrivil do neprepoznavnosti in v kakšni obliki se je to ohranilo do danes.

Anastasija: Žal, kot nalašč je danes vse to starodavno znanje ljudstev sveta predstavljeno ljudem kot mitologija in starodavna »primitivna verovanja«. »Neprijetnih dejstev«, ki pričajo o znanju starodavnih ljudi, do nedavnega neznanih tudi sodobni znanosti, pa nihče ne komentira. Prav tako celotna znanost temelji izključno na materialističnem mišljenju. V astrofiziki, na primer, se za preučevanje astronomskih dogodkov, za oblikovanje modelov, teorij in za napovedovanje pogosto uporabljajo analitične metode.

Rigden: (se široko nasmeji) V škripajočem vozu zgolj materialističnega pogleda na svet v pravi znanosti ne prideš daleč. Kljub temu pa bo, slej ali prej, pravi znanstvenik prišel do takšnega znanstvenega horizonta, ko ne bo več mogoče uporabiti obstoječe podpore, na kateri počiva cela veriga človeškega sklepanja. Danes ljudje pogosto skušajo razložiti nevidno z besedami vidnega. Tako imamo »gorje pametnemu«: pogosto se teorije in naključno odkrita dejstva ne ujemajo. Znanstveniki,

na primer, še vedno ne razumejo povsem jasno, kaj je električni tok, kaj točno je gravitacija ali kaj je črna luknja. In vendar operirajo s temi koncepti. Toda da bi izčrpno razumeli in prodrli v naravo teh pojavov, je nujno v osnovi *drugo* dojemanje sveta, ki je kvalitativno različno od materialnega pogleda na svet.

Anastasija: Razumevanje pojavov iz Duhovnega sveta?

Rigden: Točno tako.

Anastasija: Nekoč ste rekli: »Vesolje je tako ogromno, da se ne more umestiti v človeško zavest. Toda v njem ni niti enega samega kraja, kamor bi bilo mogoče vtakniti najtanjšo medicinsko iglo, ne da bi se na nekaj naslonila ali se česa dotaknila.«

Rigden: Res je tako. In pri odgovoru na vprašanje se bom dotaknil nekaterih zelo pomembnih tem astrofizike; seveda v obliki, dostopni človeškemu mišljenju. Toda **razumeti bistvo povedanega lahko znanstvenikom omogoči popolnoma drug pogled na strukturo sveta.**

Začel bom s sodobno teorijo in predpostavko, stereotipno za sodoben izobražen um, velikega poka, ki se je, kot verjamejo znanstveniki, zgodil ob rojstvu vesolja. To priljubljeno hipotetično teorijo podkrepljujejo z zakoni termodinamike. Glede na to predpostavko se je vesolje stisnilo do točke, po poku pa so se pojavili objekti z maso okrog milijarde ton in velikostjo protona.

Anastasija: Kot pravijo, s tistim, kar trenutno vedo, s tistim to tudi podprejo. Znanstveniki mislijo, da so

dovolj dobro preučili to vejo fizike, ki jo zanimajo zakoni toplotnega ravnovesja in konverzija toplote v druge vrste energije. Celó izraz »termodinamika«, ko ga prevedemo iz grščine, zelo dobro opiše razprave v znanstveni skupnosti: »therme« pomeni vročina, toplota in »dynamikos« pomeni močan. In res je vsaka njihova razprava polna vročine in gorečnosti.

Rigden: Strastno govorjenje še ni učenost; nevihta še ne pomeni deževnega obdobja. Tisti, ki je močan v debati, uživa zmago enega, medtem ko *tisti, ki ve*, prinaša zmago tisočim.

Anastasija: Kolikor mi je znano, je razmerje med »močnimi« in »kompetentnimi« v sodobni znanosti porazno, saj so prvi številni, drugi pa precej redkejši. Podkovan človek je dragocen za vsako raziskovalno skupino. Je kot proton (v prevodu iz grščine »protos« pomeni prvi), kot elementarni delec, ki ima vedno pozitiven naboj in sestavlja vsa atomska jedra. Takšen je tudi podkovan človek, ki podpira, lahko rečemo, vso raziskovanje te skupine.

Rigden: Drži. Upam, da bo Znanje, ki ga bodo ljudje dobili, povečalo število *tistih, ki vedo*, ne samo v znanosti, ampak tudi v družbi na splošno, in spremenilo razumevanje sveta, skupaj z izvorom veselja. Kot sem že rekel, danes ljudje naivno verjamejo, da se je vesolje stisnilo do točke, po »velikem puku« pa so se pojavili objekti, ki so imeli maso okrog milijarde ton in so bili veliki kot proton. Poleg tega to napačno prepričanje uma pravi, da so takšni objekti nič drugega kot mikroskopske črne luknje. Žal moram te strastne »teoretike« razočarati: takšni objekti, veliki kot proton in z maso okrog milijarde ton, ne obstajajo.

Toda v naravi vesolja obstaja naslednji pojav: obstajajo objekti, ki nastanejo iz informacijskih skupkov (grozdov) med izpuščanjem informacij iz snovi, ko se ta približa območju črne luknje. Največje in »najtežje« povezave, ki jih ti informacijski skupki lahko oblikujejo, so objekti, ki so le nekoliko večji od protona in katerih masa znaša manj kot en gram ali natančneje 0,8 grama. Ti objekti so kratkotrajni, torej obstajajo le nekaj delcev sekunde, potem pa razpadejo na posamezne »gradnike«. Oblikovanje takšnih objektov je resnično neposredno povezano s tistim, kar ljudje imenujejo črne luknje v vesolju.

Anastasija: Objekti, nekoliko večji od protona? Glede na zadnje raziskave premer protona znaša 0,84184 femtometra ($1 \text{ fm} = 10^{-15}$ metra). Če upoštevamo, kar ste povedali, da imajo takšni objekti maso, ki je nekoliko manjša od enega grama, potem se izkažejo kot zelo »težki« objekti za mikrokozmos. Ta podatek je izjemno zanimiv. V luči povedanega bi ljudje lahko imeli vsaj tri vprašanja. Kaj so informacijski skupki, »gradniki«? Kaj pomeni izpuščanje informacij iz snovi? In kako je oblikovanje takšnih delcev povezano s črnimi luknjami v vesolju?

Rigden: V materialnem svetu vse obstaja, skupaj s tistim, kar je trenutno znano ljudem, od subatomskega do atomov, od prašnih delcev na čevljih do nastanka galaksij v oddaljenih delih vesolja, zahvaljujoč strukturiranim informacijam. Strukturirane informacije ustvarjajo materijo in določajo njene lastnosti, volumen, obliko, maso in druge značilnosti. Bodite pozorni na dejstvo, da zdaj ne govorimo o konceptu »informacije«, ki je znan človeškemu možganom, ampak o njeni nekoliko drugačni manifestaciji. Čeprav ima

tudi v običajnem razumevanju beseda »informacija« več različnih pomenov: »misliti, učiti, interpretirati« in »oblikovati, sestaviti, ustvariti«.

Za lažje razumevanje, poimenujmo takšne strukturirane informacije »informacijski gradniki«. Kaj so informacijski gradniki v praksi? Morda bom to najlažje razložil z asociativnim primerom, ki je preprost za razumevanje. Predstavlajte si, da ste se odločili za nekakšen eksperiment. Zanj boste potrebovali vodo, steklen akvarij in majhne gradnike za sestavljanje oblik; ti so lahki kot stiropor, njihova barva pa ni bela, kot običajno, ampak prozorna. Naredite naslednje: v praznem akvariju zgradite lep grad, pri čemer uporabite prozorne gradnike (kot pri otroških kompletih za sestavljanje), z veliko sobami, stolpi itd. Ko povežete prozoren gradnik z drugim, se pojavi določena barva, ki je vidna vašemu očesu. Z drugimi besedami, v glavi imate *načrt*, kako boste zgradili grad, imate *voljo* za ustvarjanje in *silo*, s pomočjo katere *gradite* s tem *nenavadnim materialom*. Potem ko ste zgradili grad, ki je postal viden, zahvaljujoč tem povezavam, lahko občudujete njegovo lepoto, volumen in kompleksnost njegove arhitekture.

V nadaljevanju eksperimenta akvarij napolnite z vodo. Kaj se bo zgodilo? Recimo, da bo voda napolnila akvarij s takšno silo (pritiskom), da bo uničila grad, ki ste ga sestavili. Pri tem bodo gradniki iz stiropora, ki so nekoč bili stene, strehe in elementi vašega gradu, začeli lebdeti na vodni površini: nekateri posamezno, tako da bodo spet nevidni, drugi pa v skupinah – skupkih, ki bodo še vedno vidni očesu, saj so povezani drug z drugim. Sčasoma bo celotna struktura pod

pritiskom vode razpadla na posamezne gradnike, ki bodo spet postali prozorni. Tako, kot pravijo, od vašega gradu ne bo ostala niti sled. Če boste odstranili vso vodo iz akvarija, bodo gradniki iz stiropora potonili na dno. Gradniki sami po sebi, brez vašega načrta, volje, izvedbe, ne bodo nikoli zavzeli oblike urejeno zgrajenega gradu. To bo preprosto kaotično prgišče prozornih gradnikov iz stiropora, ki ne bodo vidni vašemu očesu. Akvarij lahko tresete, kolikor dolgo želite, tudi večno, lahko jih premetavate, ampak nikoli ne bodo postali grad, dokler ga spet ne zgradite.

Ti pogojni prozorni gradniki so metafora **za informacije, ki ustvarjajo materijo in ji določajo različne parametre, obliko, volumen, maso itd.** Vidni grad pa je že materialni produkt **urejenih informacij, ki oblikujejo elementarne subdelce, ki sestavljajo atome, molekule, kemične spojine itd.; tj. materijo vesolja.** In nazadnje, **volja, načrt gradnje in moč prizadevanja so glavne sestavne sile duhovnega sveta, ki se manifestirajo v tem svetu.**

Anastasija: Pravite, da je osnova vse materije informacija.

Rigden: Tako je. Atom, na primer, je sestavljen iz elementarnih subdelcev, ti pa so sestavljeni iz določenega števila informacijskih gradnikov. Enako velja za vse v Vesolju. Vendar ko informacijo odstranimo, tisto, kar imenujemo materija, izgine kot luknja v krofu, ko ga pojemo.

Anastasija: Osnovni pogled na dogodek je torej takšen: dokler imamo krog, luknja obstaja, ko pa ga pojemo,

tudi luknja izgine. Ali tako izgine tudi materija? Če ni informacije, ni manifestacije materije?

Rigden: Tako je. Mimogrede, zanimivo dejstvo: količina materije v vesolju se konstantno spreminja, te fluktuacije, povečevanje in zmanjševanje, pa so lahko kar precejšnje. Pri tem pa **količina informacij vedno stabilna, zaradi česar se celotna masa vesolja od Stvarjenja do danes ni spremenila niti za eno milijardinko grama.**

Anastasija: Da, to je nekaj, kar ti da misliti.

Rigden: Količina informacij v vesolju je konstantna že od dneva, ko je bilo ustvarjeno. Toda če bi izginil en sam informacijski gradnik, bi izginilo tudi celo vesolje.

Anastasija: Če izgine del, izgine tudi celota. Zdaj začnjam razumeti, kakšen bo konec zgodbe o širjenju vesolja.

Rigden: Vesolje se bo preprosto razširilo do določene velikosti in izginilo. Vse genialno je preprosto, kot vedno ... Informacijski gradniki vesolja nikoli nikamor ne izginejo, tj. nikoli ne zapustijo mej vesolja (v našem primeru akvarija) in obstajajo v njem v strogo urejeni obliki. Naj poudarim, da bi sami po sebi, brez določenega načrta strukture in volje Graditelja, bili zgolj neurejen kup (kaos na dnu akvarija). Kar pa zadeva materialni svet vesolja, ti informacijski gradniki, med drugimi značilnostmi formiranja materije, kot sem že rekel, določajo parametre njegove mase. **Za ustvarjanje materialne materije določajo poseben kraj v vesolju. Urejene informacije, natanko ti informacijski gradniki, umeščeni strogo na svojem prostoru, razlikujejo**

kvark od kvazarja. Recimo takole: urejenost informacij glede na »glavni načrt« dela vesolje živo.

Anastasija: Z drugimi besedami, pravite, da je vse v tem svetu strogo urejeno in obstaja po jasnem načrtu, volji in prizadevanju Graditelja. Toda to je dokaz, da je bilo naše vesolje umetno ustvarjeno in se ni kaotično oblikovalo samo od sebe, kot predvidevajo!

Rigden: Absolutno. In to je povsem mogoče znanstveno dokazati! Ni tako težko, *če greš v smeri, ki je nakazana v tvojih prejšnjih knjigah, in to združiš z informacijami, ki so dane tukaj, in z najnovejšimi znanstvenimi dognanji ...* Življenje vesolja se manifestira v nenehni izmenjavi informacij, kar spravi materijo v gibanje; v interakciji s sabo povzroča primarne fizikalne in kemijske reakcije. Posledično pride do različnih procesov: na primer eksploziji masivnih zvezd, rojstva novih itd.

Anastasija: Mimogrede, o eksplozijah masivnih zvezd ... Veste, astronomija in sorodne vede so pritegnile moje zanimanje, ko ste povedali, **da se je v času življenja in aktivnega delovanja Agapita Pečerskega, zlasti poleti 1054, na nebu pojavila svetla zvezda, ki je bila vidna tudi podnevi.** Takrat ste tudi omenili, da je bila to svetloba, ki je dosegla Zemljo po eksplozije supernove, ki se je nahajala v ozvezdju Bika v naši galaksiji. Prebrala sem, da ostanke tiste supernove zdaj opazujejo v obliki rastoče Rakove meglice in nevtronske zvezde (pulzarja), v katero se je spremenila omenjena supernova in ki se nahaja v njenem središču. Zanimivo je, da snop radijskih valov tega pulzarja drsi nad Zemljo, kot žarek vrtljivega svetilnika drsi nad morjem, kot signal za ladje.

Presenetljivo je bila to prva nevtronska zvezda v vesolju, ki so jo znanstveniki začeli identificirati kot ostanek supernove. Presenetilo me je, da je njena velikost domnevno le 25 km, skoraj kot mesto velika zvezda, a oskrbuje z energijo ogromno Rakovo meglico. Gostota nevtronskih zvezd je zelo velika. Najbolj zanimivo je to, da so v zadnjem času začeli opazovati nepričakovano močne emisije sevanja gama ravno tega pulzarja v Rakovi meglici.

Rigden: V zadnjem času se dogaja veliko zanimivega, ne samo na planetu, ampak tudi v vesolju.

Anastasija: Da, proces rojstva novih zvezd je zelo zanimiv in poučen ...

Rigden (z nasmehom): Zagotovo, ampak ta proces je tudi zelo uničujoč za številne sodobne teorije ... V resnici se vidni proces nastajanja zvezd, ki ga znanstveniki lahko opazujejo danes, začne z nastankom t. i. predzvezdne jedra. Z drugimi besedami, astronomi lahko kljub sodobni opremi rojstvo nove zvezde »odkrijejo« (vidijo, določijo) šele na stopnji tvorbe gostih plinskih in prašnih oblakov. Se pravi, ko začne materija zaradi interakcij sevati energijo, zlasti to, kar ljudje imenujejo »svetloba«. In šele po preučevanju spektrov, ki jasno kažejo stiskanje posameznih predelov v plinskih oblakih, sklepajo o nastanku nove zvezde. Vendar astronomi ne morejo odgovoriti na vprašanje, kako se ti oblaki med seboj povezujejo v strdke in zakaj se krčijo. Enako ne morejo odgovoriti na to, od kod ti oblaki plina prihajajo in zakaj se pojavijo, in še več, zakaj in kako iz majhne količine snovi v teh oblakih ne nastajajo samo posamezne zvezde, ampak včasih cele zvezdne kopice.

Dejstvo je, da vse sodobne teorije, od splošne Einstei-
nove teorije relativnosti do zakonov termodinamike,
temeljijo na interakcijah »vidne materije« ali njenem
logično predvidljivem obnašanju, čeprav je v praksi
veliko odstopanj. Za primer vzemimo črne luknje v
vesolju – te skrivnostne, od sodobne znanosti nera-
ziskane objekte, ki absorbirajo materijo. Toda preden
pogledamo to in odgovorimo na vprašanje nastanka
objektov, ki je neposredno povezano s črnimi luknja-
mi, bi najprej želel vprašati, kaj veš o črnih luknjah?

Anastasija: No, ne toliko, kot bi si želela ... Črne luk-
nje so zunanjemu opazovalcu nevidne, saj ne oddajajo
svetlobe oziroma kateregakoli drugega, znanosti zna-
nega sevanja ali telesa. Danes jih poskušajo zaznati le
po posrednih znakih, in sicer s preučevanjem njihove
interakcije z okoliško materijo ... Menijo, da se okrog
črne luknje upogne sama geometrija prostora in časa.

Na trenutni stopnji razvoja astrofizike predvidevamo,
da je črna luknja določen lokaliziran kos vesolja, ki je
nastal z neomejenim gravitacijskim stiskanjem masiv-
nih kozmičnih teles. Sama to razumem kot nekakšen
gravitacijski grob, v katerem se izgubi vse, kar vanj
pade. Meja tega področja se imenuje dogodkovno obzor-
je in njegov polmer je gravitacijski polmer. Domneva se,
da je ta neposredno odvisen od količine snovi, ki jo je
potegnilo v luknjo. Ker masa črne luknje raste, se njena
velikost linearno povečuje, torej se tudi njen polmer
povečuje. Velikosti teh objektov so lahko različne ...

Sodobna teorija evolucije zvezd ima nastanek črnih
lukenj za posledico propada masivnih in supermasiv-
nih zvezd. Sama to razumem tako, da se, ko jedrskega

goriva zmanjka in prenehajo termonuklearne reakcije v notranjosti zvezde, zmanjšata toplota in tlak, ki sta preprečevala stiskanje zvezde pod vplivom lastne gravitacije. Če je masa zvezde pod tremi masami Sonca, potem črne luknje ne bo in se zvezda le spremeni v nevtronsko zvezdo ali belega škrata. Ampak če je masa zvezde večja od treh Sončevih mas, potem znanstveniki verjamejo, da je katastrofalni kolaps zvezde neizogiben. Vsa njena materija bo hitro zašla pod dogodkovno obzorje in zvezda bo postala črna luknja ... Ponovno na temelju iste moderne teorije evolucije zvezd ocenjujejo, da mora biti med 100 milijardami zvezd vsaj 100 milijonov črnih lukenj. Samo v naši galaksiji je menda na tisoče črnih lukenj, ki »nehote« popolnoma absorbirajo vse na svoji poti, oblake plina in prahu ter zvezde. Obstaja domneva, da je v središču naše galaksije supermasivna črna luknja z maso več milijard Sonc.

Rigden: No, ni slabo. Približno razumeš, do katere ravni zdaj seže svetovna znanost, in zato razprave tečejo v začaranem krogu.

Anastasija: Mogoče ne poznam tako temeljito potankosti vseh teh razprav, ampak kot pravite, približno vem ... Da, in še nekaj me je vedno zanimalo. Predvideva se, da sta v notranjosti črne luknje čas in prostor zaradi ogromne težnosti močno izkrivljena. Navadna evklidska geometrija tam preprosto ne velja, ker se vzporedne črte lahko tudi sekajo in podobno ... Nekateri celo menijo, da vse v črni luknji pade v njeno središče, kjer se pozneje zvezdna materija tako skrči, da na koncu postane neskončno gosta točka, torej lahko pride do singularnosti.

Rigden: Da, to so samo teoretiki, ki poskušajo svoje zaključke vgraditi v za lase privlečeno teorijo Velikega poka. Njihova ideja je, da je vse nastalo z neskončno goste točke, v kateri naj bi bila vsa snov vesolja skoncentrirana in stisnjena, in ko je nekaj v tej »točki« izzvalo Veliki pok, je začela materija leteti narazen v vse smeri in začel se je proces širjenja vesolja. Zaradi številnih vprašanj, na katera znanstveniki z vidika materialnega pogleda na svet ne morejo odgovoriti, se potem pojavljajo takšne zmedene sodobne teorije. Avtorji drug drugega preprosto zavajajo v slepo ulico. Poskušajo razložiti pojave s pomočjo podatkov, ki jih že poznajo. Kot rezultat se med izgradnjo teorije o nastanku vesolja in npr. teorije črnih lukenj znajdejo v situaciji, ki je podobna tisti v basni o slonu. To je, namesto da bi se spraševali, od kod prihaja slon, zakaj se giblje in želi jesti, preučujejo poti gibanja slonov v afriški savani, verjetnosti, katero vegetacijo bodo jedli na svoji poti, kje te rastline rastejo na tem območju in kakšne lastnosti imajo. Tako je z znanstveniki, ukvarjajo se tem, kar vidijo, medtem ko tisto, česar ne vidijo ali ni kompatibilno z njihovim pogledom na svet, zanje ne obstaja.

Anastasija: Ampak pri sodobnih teorijah so po mojem mnenju morda najbolj smešne tako imenovane »primarne črne luknje«. Po mnenju znanstvenikov naj bi nastale takoj po Velikem poku pred približno 14 milijardami let, ko se je začelo širjenje vesolja. Menijo, da je črna luknja vedno pripravljena absorbirati kakršnokoli sevanje ali snov, s čimer se poveča njena masa. Hipotetično, skladno z navedbami znanstvenikov, so lahko velikosti črnih lukenj različne, od ultramajhnih (z maso le 1015 gramov, ki naj bi bile v prostranosti

vesolja ohranjene nedotaknjene vse do danes), do supervelikanske in supermasivne, hipotetično locirane v središču galaksije.

Celo če predpostavljamo, da se je po Velikem poku materija z maksimalno hitrostjo širila na vse strani cele milijone let in da se je šele takrat naredila ena sama ultramajhna črna luknja z maso le 1015 gramov, vendar z nenasitnim »ostrim gastronomskim apetitom«, to pomeni, da bi zdaj namesto vesolja obstajala ena velikanska črna luknja.

Rigden: Veseli me, da to razumeš. Po takšnem teoretičnem scenariju bi vesolje prenehalo obstajati že pred vsaj petimi milijardami let.

Anastasija: Popolnoma poštena pripomba. Torej, na splošno so črne luknje zanimiva in vznemirljiva tema, še posebej, ko berete dela ljudi, ki si sami prizadevajo za znanje in odkrivanje skrivnosti vesolja in pišejo za ljudi. Ampak resnici na ljubo, obstaja veliko takšnih del, kjer avtorji o črnih luknjah očitno govorijo iz dolgčasa. Očitno so svoje delo ustvarili kot v tistem ruskemu pregovoru: »kjer sem kihnil – vejica, kjer sem kolcnil – dvopičje in kjer sem smrknil – pika« ... Torej sem kot zunanja opazovalka vzponov in padcev znanosti o črnih luknjah dobila vtis kot v tej šali: »Znanosti je znano, da ni nič znano.«

Rigden: Da, nekako tako. Mnogi znanstveniki naredijo napako in osredotočajo vse svoje moči, včasih celo zapravljajo življenje, za razvoj teorij, ki so v slepi ulici. Ljudem preprosto primanjkuje osnovnega – *Znanja in smernic v pravo smer raziskovanja*. Imeti jih omogoča

doseganje revolucionarnih prebojev, ne le v znanosti, ampak tudi v razvoju družbe. Prepričan sem, da bodo informacije, ki sem jih že povedal in jih še bom povedal v prihodnosti, k temu veliko prispevale, če bodo ljudje tako izbrali.

Anastasija: Torej, kaj je v resnici črna luknja?

Rigden: Pravzaprav je to, kar v širnem vesolju imenujemo **črna luknja, prehodni pojav in sam po sebi nima mase. Pojav in izginotje črnih lukenj v Vesolju ne kršita zakona o konstantnosti celotne mase Vesolja. Celo najbolj velikanska črna luknja v bistvu obstaja precej kratek čas, njena masa pa je nič. Toda igra kolosalno vlogo v astrofizičnih transformacijah vesolja.**

Asociativno bi jo primerjal z mislijo. Konec koncev misel ni vidna. Ne da se je stehitati ali videti. A vendar obstaja, saj se pojavi v naši zavesti. Misel ima volumen (vsaj v smislu informacije). Njen obstoj je prehodnega značaja, ker jo hitro nadomestijo druge misli. Misel nima mase, a lahko ima ogromne posledice v materialnem svetu. V bistvu pa je to Nič.

Anastasija: Nič?! Za trenutno človeško razumevanje je Nič v najboljšem primeru vakuum.

Rigden: Vakuum še zdaleč ni prazen. Tu je preprosto primer. V medzvezdnem prostoru prevladuje tako imenovani visoki vakuum. Njegova povprečna gostota je manjša od 1 molekule na kubični centimeter. In če za primerjavo vzamemo najbolj redek vakuum, ki so ga ustvarili ljudje, je v njem približno

100.000 molekul na kubični centimeter. Znanstveniki že razumejo, da celo popolni vakuum, v katerem se domneva popolna odsotnost delcev, ni »absolutna praznina« brez kakršnihkoli lastnosti. Sodobna fizika se že zdaj ukvarja s teorijo fizičnega vakuuma, kot so znanstveniki poimenovali najnižje energijsko stanje kvantiziranih polj. Za fizični vakuum v tej teoriji je značilna odsotnost resničnih delcev, vendar istočasno vsebuje različne vrste virtualnih delcev. Toda obstaja še ena teorija (čeprav se vztrajno ne priznava kot »uradna znanost«), ki upošteva izvor (šestih razredov) delcev in antidelcev iz primarnega vakuuma s stratifikacijo vzdolžno s spinom in pojavom desnega in levega torzijskega polja – svojevrstnih katalizatorjev, ki sprožijo nastanek surove materije.

Čas bo zagotovo pokazal, kdo je bližje Resnici. Težava je v tem, da mnogi znanstveniki želijo razumeti resnico, a se dejansko soočajo z njenim lažnim odsevom v svojem umu. Mudi se jim razglašati zase najugodnejše teorije in dolgo zagovarjajo svoj »Prav«, pri tem pa zapravijo leta življenja, gredo »na živce« sebi in drugim, ne da bi razmislili o globokem vzroku takšne inverzije v svoji zavesti. Ljudje dejansko marsičesa o nevidnem svetu ne vedo, tega, kako močan je v tem svetu Živalski um in kako pomembno je za vsakogar, da skrbi za svojo duhovno čistost. Konec koncev prav slednja razkriva Resnico onstranstva v njeni izvorni naravi.

Anastasija: Da, spomnila sem se na teoretične sheme rojstva delcev in antidelcev. Osupljivo je, da je tudi tam vse po shemi diagonalnega križa ... Enkrat ste zelo jasno in asociativno primerjali Vesolje z oceanom, v katerem

je vse napolnjeno. In kaj je črna luknja v Vesolju, če uporabimo to figurativno primerjavo z oceanom?

Rigden: Črna luknja v vesolju, rečeno relativno, je videti kot zračni mehurček v vodah oceana. A je samo videti tako, ujema pa se ne, saj je mehurček v vodah oceana napolnjen z zrakom, črna luknja v prostranosti vesolja pa, vsaj po splošnem človeškem razumevanju tega pojava, ni napolnjena z ničimer.

Anastasija: Z drugimi besedami, črna luknja je kot Nekaj, tujega izvora, kar ni značilno za materialni svet?

Rigden: Da, lahko rečemo tudi tako.

Anastasija: Omenili ste, da je vloga črne luknje v astrofizičnih transformacijah vesolja kolosalna. Prosim, povejte več o glavnih funkcijah črne luknje, vsaj z asociativnimi primeri.

Rigden: No, zelo pogojno lahko funkcijo črne luknje primerjamo z imunskim odzivom, natančneje z imunskimi celicami v človeškem telesu, ki ščitijo telo pred različni povzročitelji bolezni, prepoznavajo in uničujejo te patogene ali degenerirane celice samega telesa (tumorske celice) in tako naprej. Če v telo vstopi zunanji povzročitelj, pa naj bodo to virusi ali patogeni mikrobi, jih imunske celice najdejo in uničijo. Če se nekatere celice ali skupine celic okvarijo in prenehajo delovati skladno s funkcionalnim sistemom ter se, na primer, začnejo nekontrolirano deliti, imunske celice to uredijo z uničenjem takšnih »neposlušnih« celic. Toda takšna primerjava s črnimi luknjami v vesolju tudi ni povsem pravilna, saj imunske celice

nenehno potujejo po našem telesu in iščejo »kršitelje« mej dovoljenega.

Toda v Vesolju se črne luknje pojavijo od Nikoder in samo tam, kjer je potrebno, potem izginejo v Nič. Poleg tega izginejo hipno in pogosto (vendar ne vedno) pustijo za sabo v materialnem svetu cele gruče zvezdnih drobcev in ogromne oblake prahu in plinov, kar je precej enostavno zaznati z napredno opremo. Ta preostala snov po uničenju glavne »patogene« snovi je podobna, recimo, odpadkom, ki padajo s transporterja pri drobljenju in obdelavi kamna.

Težko je razložiti, kako se Nekaj pojavi od Nikoder, včasih uniči cele kopice zvezd in nato izgine v Nič. **Poleg tega črna luknja resnično občutno izkrivlja prostor-čas okoli sebe in ima ogromno gravitacijsko privlačnost, ki vpliva na okoliško snov.** Črna luknja je edina stvar, ki ji je mogoče reči prava Praznina ali Nič, ker tam po človeškem razumevanju ni nič materialnega.

Anastasija: Ljudje z znanstveno materialističnim pogledom na svet bodo to težko razumeli ... Navsezadnje se v tem primeru, glede na zgornje informacije, zastavlja vprašanje, kdo potem od Nikoder vodi ta proces. Kdo zazna prisotnost takih napak v vesolju in prispeva k nastanku in izginotju črnih lukenj na teh območjih?

Rigden: Za razumevanje teh procesov, da ne omenjam zapisovanja v obliki formul, je potreben v temelju *drug* pogled na svet.

Anastasija: Omenili ste, da **je masa črne luknje enaka nič.** In kako se procesira materija, ki jo črna luknja

absorbira? Rekli ste že, da je tvorba najtežjih mikroobjektov v Vesolju neposredno povezana s črnimi luknjami. Ali to pomeni, da vseeno mora biti kakšna masa?

Rigden: Mislim, da ko enkrat razumeš načelo »delovanja« črne luknje, takšna vprašanja izginejo sama po sebi. Kako torej črna luknja pritegne materijo in kam ta potem izgine? Črna luknja je, recimo tako, nekakšno nepravilno območje. Kot nematerialna struktura se pojavi v tistih delih vesolja, kjer obstaja določena motnja polj. Njen cilj je uničiti materijo, ki povzroča te motnje. Že sama prisotnost črne luknje v vesolju povzroči prostorsko-časovno deformacijo. Se pravi, ona sproži določen mehanizem, ki izkrivlja nemoten tok časa v tistem delu prostora. To vodi do določenih interakcij, zaradi katerih nastane ogromna gravitacija, ki začne vase privlačiti materialno strukturo. Je to razumljivo?

Anastasija: Da.

Rigden: Potem pa pojdimo naprej. Ob privlačenju materije se na primer drobcu velikosti Lune zaradi velike gravitacijske sile začnejo deformirati že ob približevanju temu področju. In ko materija začne vstopati v območje akrecije, vstopa v najmočnejše gravitacijsko polje in snov se raztrga na koščke. Je kot neke vrste mesoreznica.

Anastasija: Prosim, povejte, ali ima uporabljeni izraz »območje akrecije« tukaj isti pomen, kot ga razumejo sodobni znanstveniki? Mislite na akcesijski disk kot vir močnega sevanja, ki se vrtili okoli črne luknje in nastane pod vplivom gravitacijskega polja ob padcu

(akreciji) snovi bližnjih zvezd ali medzvezdnega plina vanj. To drži? Z drugimi besedami, ali se začne materija, ki trči v črno luknjo, gibati v orbiti okoli nje in tvori ta zelo hitro vrteči se disk?

Rigden: Da. Med takšnim »rezanjem materiala« se zgodi zelo pomemben trenutek. Moč je tukaj tolikšna, da potisne informacijske gradnike narazen, zaradi česar ne morejo obstati v svojem strogo določenem položaju in se zato oddaljijo od svoje informacijske ureditve. Takoj ko se ta red, zaradi katerega je materija kot taka sploh obstajala, izgubi, se informacije izpraznijo iz materialne strukture in materija izgine. Tukaj prihaja do paradoksa, saj črna luknja sama ne vpliva na informacijske gradnike, temveč neposredno vpliva na materijo. Slednjo privlači z veliko silo, informacijski gradniki se odbijajo stran in kot rezultat – materija izgine.

Anastasija: To pomeni, da informacije niso uničene. Materija je ustvarjena na podlagi informacij, in ko ni več informacijske podlage, materija preneha obstajati.

Rigden: Točno. Če celoten proces predstavimo na asociativnem primeru našega pogojnega eksperimenta, se izkaže naslednje. Predstavlajte si, da zgradimo grad iz prozornih stiropornih opek in ga s tem naredimo vidnega. Nato ga nežno poberemo in vržemo v akvarij z vodo. Kaj se bo zgodilo? Seveda, ko bo grad padel v vodo, bo razpadel na majhne opeke. V našem primeru bo nastalo drugo stanje: materija bo izginila, ostale bodo le informacije v obliki tistih osnovnih nevidnih stiropornih gradnikov, ki bodo plavali na površini vode. Vprašanje je: »Kam bo šel grad (materija)?« Jasno je, zakaj vas je moje vprašanje nasmejalo. Rekli

boste: »Tja, kamor gre luknja v krofu, ko ga pojedete.« In imeli boste popolnoma prav. Zdaj si predstavljajte, da je akvarij malo večji in nad njim stoji vsaj deset ljudi, tako kot vi, z gradom v rokah. In zdaj, skoraj istočasno, svoje gradove vržete v akvarij. V trenutku, ko vaš grad pride v stik z vodo, stiroporne opeke (posamezni informacijski gradniki ali gradniki, povezani v bloke) ne ostanejo lebdeče na vodni površini, temveč se od nje takoj odbijejo (kot od nečesa supergostega) kot teniška žoga od asfalta. Si predstavljate to? No, točno tako, čeprav je primer nekoliko izkrivljen, »deluje« črna luknja.

Anastasija: In kaj se dogaja z informacijskimi gradniki, temi svežnji informacij? Ti res predstavljajo najmanjšo, a kljub temu vidno materijo. Saj vendar še niso ločeni v posamezne nevidne informacijske opeke?

Rigden (z nasmehom): Dobro opravljeno, vidim, da slediš situaciji ... Oblika črne luknje je kroglasta. Med izločanjem informacij iz snovi, ko se informacijske opeke odlepijo od materije, so nekatere med njimi ločene v celih skupinah, snopih. Ti snopi postanejo kratkotrajni objekti z maso 0,8 grama, ki v obliki sevanja iz ozadja prihajajo neposredno s »polov« te krogle. In sam koncept »polov« te krogle je relativen, saj sta tukaj pomembna položaj opazovalca in kopičenje predelane snovi glede na kroglo.

Anastasija: Zdi se, da je ta proces z materijo, ki poteka v bližini črne luknje, mogoče metaforično primerjati s formatiranjem diska v računalniku, ko se vse informacije na disku uničijo. In zakaj so ti objekti tako kratkotrajni in obstajajo le nekaj delčkov sekunde?

Rigden: Ker nimajo nobenega programa življenja. Eno-stavno razpadejo na ločene informacijske opeke. Paradoks je, da informacijski gradniki hkrati obstajajo v dveh stanjih: kot energija in materija (v obliki kopičenja teh informacijskih opek, ki tvorijo materialni delec). Se pravi, da jih ni in hkrati so. Posamezne informacijske opeke nimajo mase. Je pa informacija tista, ki ustvarja materijo s svojo maso, pa tudi s prostorom, težo in časom. In z informacijami upravlja On, ki je vse ustvaril. Informacije je ustvaril kot silo, ki lahko ustvarja energijo, ki tvori materijo (po človeškem razumevanju). Mimogrede, te informacijske opeke v tvorjenju delcev z malo informacijami (nevtrini in podobno) bistveno izkrivljajo Einsteinovo »dobro sestavljeno« teorijo relativnosti. Gre za to, da imajo zaradi »preprostosti« strukture nekateri od teh delcev zelo šibko interakcijo z drugimi delci v vesolju, vsaj v naši dimenziji, kar jim omogoča gibanje čez ogromna prostranstva vesolja s hitrostjo, ki znatno presega hitrost svetlobe.

Anastasija: S hitrostjo, ki presega hitrost svetlobe? V tem primeru bo že sam obstoj takšnih delcev ljudi prisilil, da ponovno premislijo ne samo Einsteinovo teorijo, pač pa tudi številne druge vidike sodobne fizike.

Rigden: Seveda, nekatere stvari bo treba ponovno premisliti. Toda to bo močno poglobilo razumevanje procesov interakcije materije v Vesolju. In morda bo človeštvo približalo znanju o fizični manifestaciji časa in prostora ... Torej, najhitrejši in najtežji mikroobjekti tega sveta so iz informacijskih gradnikov, tako kot tudi vse ostalo ...

Anastasija: In če si hipotetično predstavljamo recimo ... nevtronsko zvezdo, ki bi bila sestavljena iz

takšnih zelo težkih, kratkotrajnih objektov, se izkaže, da bi se po velikosti zmanjšala več stokrat, njena masa pa bi se povečala, kar pomeni, da bi se povečalo tudi gravitacijsko stiskanje te zvezde. V grobem rečeno, ali lahko v tem primeru pride do popolnega gravitacijskega kolapsa in zvezda preide v stanje črne luknje?

Rigden: Hipotetično si seveda lahko zamislimo karkoli. A v resnici je to nemogoče, ker je nezdržljivo z naravo strukture materije. Vsaka materialna struktura bi se pod tako silo gravitacije preprosto zrušila, tj. prenehala obstajati kot materija, saj bi v tem procesu neizogibno nastali pogoji, ki bi razdružili osnovne informacijske gradnike. Poleg tega imajo gravitacijske sile omejitve, zato je to preprosto nemogoče. Vzemimo za primer procese, ki se odvijajo v bližini črne luknje. Ti kratkotrajni predmeti, o katerih sem govoril, se hitro razkrojijo v informacijske gradnike, takoj ko energija, ki jih povezuje, začne upadati.

Te procese je težko dojeti s čisto materialističnim dojemanjem sveta, jih razumeti samo z umom. Navsezadnje, prej ali slej se bo vsak človek na poti svojega duhovnega razvoja spopadel z mejo tako omejenega razumevanja, za katerim stojijo popolnoma drugačen svet in drugačne zakonitosti. Ne glede na to, kako je zvezda velika, in ne glede na to, koliko Sončevih mas vsebuje, v sodobnem smislu nikoli ne bo mogla postati črna luknja, saj materija nikoli ni zmožna prenesti popolnega gravitacijskega kolapsa. Konec koncev je materija sestavljena iz informacijskih gradnikov in informacijski gradniki so neuničljivi. Ni jih mogoče uničiti niti spremeniti **in njihova količina v Vesolju je dosledno konstantna.**

Anastasija: Zdaj razumem, zakaj črna luknja nima mase. Črna luknja, kot objekt iz nematerialnega sveta, samo ustvarja pogoje, sile, v bližini katerih poteka glavno dogajanje, to je, v grobem, odstranjevanje nepotrebne materije. Skoraj kot brisalec (radirka), ki čisti zapise s površine papirja. Materija popolnoma izgine, ne da bi padla v črno luknjo. In od česa je odvisna velikost črne luknje?

Rigden: Velikost črne luknje je odvisna od količine, recimo, »patološke snovi« (te materije ne moremo imenovati drugače), ki je v tistem predelu Vesolja predmet uničenja. Črna luknja je lahko poljubne velikosti, velika ali majhna. Za boljše razumevanje teh procesov v vesolju bi morda lahko podal zelo pogojen asociativni primer, povezan s človeškim delovanjem. Predstavljajte si, da mora človek pokositi plevel na določenem delu travnika. Ogleda si to mesto in izračuna, koliko moči in časa bo potreboval, da bo to delo opravil. Potem pa se nekega lepega jutra prikaže na jasi in opravi načrtovano delo, in lahko se strinjamo, da se za plevel to zgodi precej nepričakovano. Druga stvar pa je, ko je plevelov celo polje. Tukaj človek za uničenje plevela uporabi več moči, npr. v obliki tehnologije, dodatnih človeških virov in tako naprej. To pomeni, da je točka uporabe sile odvisna od prisotnosti »patološkega« predela, metoda uporabe sile pa je odvisna od obsega delovne naloge.

Anastasija: Dober primer ... Pravzaprav v sodobni fiziki še vedno ostaja odprto vprašanje izvora mase kot take. Poleg tega sami znanstveniki to vprašanje opredeljujejo kot enega temeljnih. Kljub mnogim teorijam in predpostavkam pa ni zanesljivo ugotovljeno, zakaj imajo nekateri delci maso, drugi pa ne. Tudi sama

sem prej, dokler se še nisem poglobljeno zanimala ta vprašanja, maso jemala kot nekaj samoumevnega, kot lastnost kateregakoli materialnega objekta. Vsak razume, da je slon težji od muhe in je zato njegova masa večja. Toda, kot se je izkazalo, ni vse tako gladko, če se poglobimo v mikrokozmos. Znanstveniki so ugotovili, da obstajajo delci, ki jim pravijo »osnovni«, z maso enako nič. Eden od predstavnikov takšnih delcev brez mase (v mirovanju) je dobro znani foton, kvant svetlobe.

Rigden: Res je to vprašanje, na katero znanost še ne more odgovoriti, ker je omejena z okvirom predlaganih teorij. In te teorije, kljub težnji po večji kompleksnosti, še niso sposobne dati zanesljivih odgovorov na pomembna vprašanja glede globljega razumevanja delovanja Vesolja, kot so: »Kaj točno daje maso enem ali drugemu delcu?«, »Zakaj se mase delcev razlikujejo?«

Uveljavljeno je mnenje, da je masa objekta neposredno odvisna od snovi, ki jo vsebuje, to pa sestavljajo atomi. Toda kaj sestavlja osnovo atomov? Po sodobnih konceptih so atomi sestavljeni iz elektronov, protonov in nevtronov. Domneva se, da so protoni in nevtroni sestavljeni iz kvarkov. In ljudje imajo ravno elektrone in kvarke za resnično elementarne delce ...

Anastasija: Da, predlagati – ne razpolagati. »Verjamem – ne verjamem« je večna igra logike prebivalca tridimenzionalnega prostora: česar ne vidim z uporabo orodij, ki so danes na voljo, tega v naravi ni.

Rigden: Vsak človek ima svojo pot poznavanja Resnice, včasih skozi premagovanje številnih preizkušenj

in napak. Vendar pa čistost misli in prožnost uma resničnemu znanstveniku dopuščata, da pogleda na svet širše in preseže vsiljene vzorce. Vprašanje ni v Znanju, vprašanje je v človeški percepciji.

Anastasija: Smešno je, da če nepristransko pogledaš na teoretične opise vedenja osnovnih delcev, predlagane v preteklih sto letih, se zdi, da vsaka naslednja teorija poskuša zakrpati luknje tam, kjer so se z novimi eksperimentalnimi odkritji v predhodni teoriji pokazale. Mogoče je potreben popolnoma drugačen pristop k tej zadevi ... Povejte, prosim, kaj sploh je masa v globalnem merilu?

Rigden: Vse je pravzaprav preprosteje, kot si ljudje predstavljajo. Količina materije (njena prostornina, gostota itd.) in samo dejstvo njene prisotnosti v Vesolju ne vplivata na skupno maso Vesolja. Ljudje so navajeni, da materijo z njeno pripadajočo maso dojemajo le s položaja tridimenzionalnega prostora. Toda za globlje razumevanje tega vprašanja je nujno vedeti nekaj o večdimenzionalnosti Vesolja. Prostornina, gostota in druge značilnosti vidne materije, poznane ljudem, se v vsej svoji raznolikosti (tudi tako imenovani »osnovni« delci) spremenijo že v peti dimenziji. Toda masa ostaja nespremenjena, saj je del skupne informacije o »življenju« te materije do vključno šeste dimenzije. **Masa snovi je samo informacija o medsebojnem delovanju ene materije z drugo v določenih pogojih.** Kot sem že rekel, urejene informacije ustvarjajo materijo in ji tudi določajo lastnosti, skupaj z maso. **Glede na večdimenzionalnost materialnega Vesolja je njegova masa vedno enaka nič.** Skupna masa snovi v vesolju bo ogromna samo za opazovalca iz tretje, četrte in pete dimenzije ...

Anastasija: Masa Vesolja je nič? To vendar nakazuje iluzornost sveta kot takega, kar je bilo povedano v mnogih starodavnih legendah narodov sveta ...

Rigden: Znanost se bo lahko v prihodnosti, če bo izbrala pot, ki je nakazana v tvojih knjigah, približala odgovorom na vprašanja o izvoru Vesolja in njegovem umetnem ustvarjenju.

Anastasija: Še eno vprašanje. V sodobni znanosti obstajajo predvidevanja, da so v jedrih skoraj vseh velikih galaksij supermasivne črne luknje. Je to res?

Rigden: Ne. Ta domneva se je pojavila med znanstveniki, ker aktivne galaksije oddajajo zelo močno sevanje, zvezde pa se okoli teh centrov gibljejo, kot da jih privlači nekaj, za sodobno tehnologijo nevidnega, a zelo masivnega. Toda v jedrih galaksij ni črnih lukenj. Tam veljajo le nekoliko drugačni zakoni.

Anastasija: Spiralne galaksije so bile ene prvih, ki so jih odkrili. Ali spiralna oblika nečesa igra posebno vlogo v mikro- in makrokozmosu Vesolja?

Rigden: Da, in to je povezano s strukturiranim tokom energij pa tudi s shranjevanjem in izmenjavo informacij, tj. z napredno fiziko. Če natančno preučiš to vprašanje, lahko razumeš, da se **veliko stvari v materialnem svetu nahaja v obliki spirale** ali se spiralno giblje, od mikro- do makroobjektov. Za primer lahko vzamemo mikroobjekte našega sveta, kot sta citoskelet in evkariontska celica. Kot se spominjate definicije iz biologije, so evkarionti organizmi, katerih celice imajo razločno jedro.

Anastasija: Da, temu nadkraljestvu pripadajo vse višje živali in rastline, glive, enocelične in večcelične alge in protozoi.

Rigden: Pravilno. V njihovem citoskeletu boš našel linearno zvito spiralo, dvojno spiralo in superspiralno strukturo.

Anastasija: Točno! Njihove celice imajo jedro, obdano z membrano in spiralno oblikovanimi kromosomi, ki vsebujejo biopolimer, ki je tudi del živih organizmov, tj. dvoverižna molekula DNK. V večini primerov ima DNK strukturo dvojne vijačnice! Tudi nekatere bakterije, ki spadajo med prokariote (organizme brez razločnega celičnega jedra) imajo eno dvovijačno molekulo DNK v obliki verige, sklenjene v obroč.

Rigden: Točno tako. Ne pozabi tudi na postopek delitve celic in sodelovanje kromosoma ženske celice ter kromosoma moške celice v njem ... Na vseh stopnjah celičnega cikla osnove kromosoma sestavljajo kromoneme ...

Anastasija: Da, da, da ... to so strukture, podobne nitim.

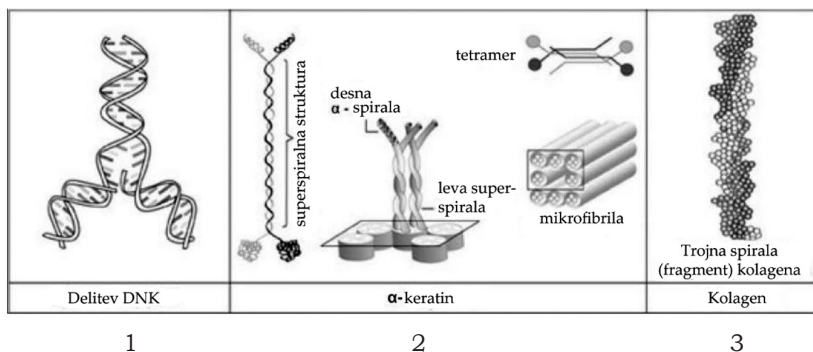
Rigden: Bodi pozorna na naslednje: v celici, ki se ne deli, so razpletene, tako rekoč despiralizirani, med delitvijo celice pa so tesno zvite v spiralo, figurativno rečeno, *v obliki dveh prepletenih kač* ... No, in ne pozabi, da funkcije DNK vključujejo shranjevanje informacij, njihovo prenašanje in izvajanje genetskega programa razvoja.

Na splošno, če podrobneje raziščemo biokemijo živalskih organizmov, skupaj z ljudmi, lahko najdemo celo

paleta različnih vrst spiral (levo spiralo, desno spiralo, trojno vijačnico in tako naprej). Na primer, tipično molekulo kolagena sestavljajo tri različne vrste polipeptidnih verig (α -vijačnice). Običajno so zvite v obliki desne trojne vijačnice. A kaj je kolagen? To je najpogostejša nitkasta beljakovina pri živalih, ki predstavlja približno 25 odstotkov vseh beljakovin. Je osnova kolagenskih vlaken vezivnega tkiva, ki zagotavlja njegovo moč in prožnost. Torej so iz njega sestavljene kosti (skupaj z lobanjo, hrbtenico in tako naprej), hrustanec in kite.

Ali drug primer. Kaj so lasje in nohti pri ljudeh, pri živalih pa perje, kremplji, bodice in dlaka? Gre predvsem za strukture, ki jih sestavlja keratin (roževina-sta snov). Keratin kot strukturni protein se prav tako pretežno gradi v obliki spirale, na primer α -keratin, strukturni beljakovinski protein las ali dlake. V njem je večina peptidne verige zložena v desno α -spiralo. A že dve peptidni verigi tvorita enojno levo superspiralo. Figurativno rečeno, gre za *spiralno prepletanje v*

Slika 1. **Spiralne strukture:**

1) delitev DNK; 2) protein α -keratin;
3) kolagen; trojna vijačnica kolagena.

obliki dveh kač. Superspirale se nato kombinirajo v *tetramere*, ti pa so povezani v bolj zapletene strukture. Osem teh kompleksnih formacij sestavlja mikrovlakno lasu oziroma dlake. To so samo procesi, ki so vidni v materialnem svetu, nastajajo pa na nevidni energijski ravni organizacije materije.

Spiralna struktura je ena izmed najbolj priročnih oblik dolgoročnega shranjevanja informacij. Znanost se šele zdaj približuje razumevanju tega. Na primer, zahvaljujoč metodam testiranja DNK, lahko veliko izvemo o človeku, skupaj z genskim pregledom za ugotavljanje biološkega sorodstva. Prej so za analizo DNK uporabljali kri. Zdaj se takšne analize izvajajo s pomočjo sline, las in nohtov. V forenzični znanosti lahko zdravniki že na podlagi enega lasa določijo starost in spol osebe. Določijo lahko tudi, katere snovi in elementi v sledovih so prisotni v laseh ter v katerem obdobju posameznikovega življenja jih je bilo v njegovem telesu več ali manj. Ti podatki govorijo o življenjskem slogu človeka: katera zdravila je jemal, kaj je jedel ipd. DNK analiza las, če jo primerjajo z drugimi vzorci, omogoča profesionalcem identifikacijo njihovega »lastnika«. To metodo uporabljajo tudi arheologi pri raziskavah raznih grobov in starodavnih grobnic, ker se lasje ohranijo še bolje kot kosti.

Resnica je, da to še zdaleč ni meja znanja. Trenutno znanost stoji šele na robu spoznanja skrivnosti spiralne strukture (ki se v velikih količinah nahaja tudi v človeku) in medsebojne povezanosti materije z energijami. Mimogrede, znanje o tem je obstajalo že v pradavnih časih, to dokazujejo znaki in simboli starodavnih ljudi, ki so jih zapustili v obliki zapisov na

obrednih predmetih, kamnih, artefaktih iz grobov, na simbolnih arhitekturnih podrobnostih ali kot odmeve magičnih obredov, ki so običajni skoraj po vsem svetu med različnimi narodi. Mimogrede, še zdaleč ni naključje, da so bili obredi povezani, na primer z lasmi, nohti in kostmi – z drugimi besedami, s spiralnimi strukturami, ki so sposobne shranjevati in prenašati moč (informacije). Informacije ali »skrite moči«, kot so jih nekoč imenovali, so aktivirali (prebudili) z uporabo pozivov, torej določenih zvočnih vibracij ali koncentracije moči misli in pozornosti. To znanje so ljudje uporabljali na pozitivne in tudi negativne načine. Seveda so podobni obredi preživeli do danes, a večinoma so jih ljudje že smešno popačili in nastala je prazna imitacija z izgubljenim smislom.

Anastasija: Veliko ljudi ima različna vraževerja, celo prepovedi, povezane z lasmi in nohti. Velja, na primer, da se odrezanih las in nohtov ne sme kar tako kamorkoli zavreči, saj nosijo določene informacije o energiji njihovih lastnikov in lahko pridejo v roke škodoželjnežu, ki bi jih lahko uporabil v zle namene. Nekateri narodi imajo celo prepoved pljuvanja: nikjer se ne sme pljuvati, saj verjamejo, da si lahko čarovnik prisvoji slino z namenom, da nad lastnika prikliče prekletstvo. Če bi to prepoved uvedli v mestih, bi se morda dvignila raven kulture, pločniki bi postali čistejši in morda bi ljudje manj trpeli za vsemi vrstami motenj in boleznimi neznanega izvora ...

Rigden: Kultura seveda nikoli ne škodi. A vendar, tu ne gre za zdravje, prepovedi, čarovnike in vraževerja. Vse to je zunanje, vendar izvira iz notranjosti človeka samega. To je stvar navade, prevlade načina

razmišljanja določenega posameznika in njegovih vsakdanjih izbir. Če človek očisti svoj um ideološkega opustošenja in v svojem življenju postavi na prvo mesto ustvarjalne duhovne prioritete, potem zanj noben čarovnik s svojim vraževerjem ni ovira.

Anastasija: Se popolnoma strinjam z vami ... Ni prese-
netljivo, da so v priljubljeni literaturi trenutne družbe
na skoraj vsakem koraku opisani primeri škodljivih
učinkov z uporabo teh spiralnih struktur. Ampak če
obstajajo negativni primeri, morajo vendar biti tudi
pozitivni. Omenili ste, da se je to znanje uporabljalo
tudi na pozitiven način.

Rigden: Recimo samo, da je sprva bilo to znanje
ljudem dano samo na pozitiven način. Vzemimo za
primer las. Lasje ohranjajo informacije o človeku in
povezavo z njegovo fizično in energijsko strukturo.
Povezava las z energijsko strukturo človeka, ki je so-
dobna znanost še ne razume, je bila ljudem znana že
v starih časih. Zdaj je mogoče najti le odmeve tega.
Starodavni Slovani so na primer verjeli, tako kot tudi
drugi narodi, da ohlapni lasje dajejo ženski magično
moč in da ima tudi majhen pramen las moškega (bo-
jevnika), ki je zrasel do ramen in je vzet z vrha glave,
magično moč. Vse to so ostanki preteklega znanja o
človeški energijski zgradbi in možnosti njene pravilne
uporabe v življenju za pomoč na duhovni poti.

Tudi snop odrezanih las ohranja stik s človekom. Ko
je pred časom bil kdo iz skupnosti z določenim name-
nom poslan na dolgo pot, je pustil pramen svojih las
v skupnosti. Medtem ko je izpolnjeval svoje poslan-
stvo, so člani skupnosti občasno sedli v krog, postavili

njegove lase v središče in naredili to, kar bi danes imenovali meditacija, molitev. Z drugimi besedami, ljudje iz skupnosti so v spremenjenem stanju zavesti (v meditaciji) s pomočjo snopa las temu človeku dali dodatno duhovno moč, kot podporo na njegovi misiji.

Mimogrede, takrat so v te namene, ko je skupnost poskušala duhovno pomagati določenemu človeku, odrezali snope las na treh mestih in ta so nekako simbolizirala trikotnik nad njegovo glavo: na sencih (bližje točki nad ušesi) in na zadnji strani glave. In potem je skupnost, tako rekoč, meditirala na te lase. To so uporabili za preprečevanje negativnega stanja (povezanega z njegovo preteklostjo) in za zatiranje navalov njegovega Živalskega načela. Človeku las niso nikoli odstranjevali spredaj, saj so sprednji del telesa in prostor pred njim videli kot povezavo z duhovno smerjo, s potjo naprej.

Pravzaprav gre skozi lase osebe za šibek, kratkoročen, vendar zelo resničen vpliv nanj. Toda tak učinek lahko le okrepi tisto, kar že dominira v tej Osebnosti. Z drugimi besedami, skozi lase dobrega človeka lahko drug dober človek, ki deluje z globokimi notranjimi občutki, oddaja pozitivno energijo in za določeno časovno obdobje okrepi pozitivne sile v prvem človeku. A seveda je glavno delo na sebi še vedno odvisno od Osebnosti.

Zanimivo je, da so nekoč znanje o takšnih dodatnih močeh v magičnih obredih uporabljali le za duhovno pomoč človeku, medtem ko so zdaj ta znanja bodisi izkrivljena bodisi uporabljena na negativen način. Ljudje so nekako pozabili, da jim je to znanje dano z namenom pomagati drug drugemu.

Anastasija: V nekaterih modernih religijah obstaja obred striženja las. Na primer striženje menihov v krščanstvu, obredno britje las muslimanov, ki romajo v Meko, britje glav v budističnih samostanskih skupnostih ali pa britje sprednje strani glave Kitajcev, Mandžurov in Ainujev kot žrtev Bogu. Kaj je osnova teh obredov?

Rigden: To so že povsem simbolična dejanja, ki jih religije razlagajo kot končno ločitev človeka od vse njegove preteklosti in njegovo odločitev, da bo služil dani religiji, kar se razume kot »žrtvovanje Bogu«. Resnica pa je, da če si človek navzven ostriže ali obrije lase, vendar se notranje kvalitativno ne spremeni, potem vse to ostane čista simbolika. Ponavljam, lastnosti, obleka ali kakršenkoli poseben zunanji videz so nepomembni, pomembna je notranja komponenta človeka. Enako je z navzkrižnim rezanjem las, britjem vrha glave ali čela – tu že gre za izkrivljen prenos znanja oziroma za interpretacije ljudi, za čisto simbolno zunanjo predstavitev človekove povezanosti z Bogom, njegovega potovanja po duhovni poti in pripadnosti eni ali drugi religiji.

Anastasija: Da, ni zaman ljudski rek: ne sodi človeka po videzu ... Če se vrneva k temi spiralnih oblik v mikro- in makrosvetu, spomnim se, da je gibanje elektrona v magnetnem polju, ki se ne spreminja, prav tako spiralno.

Rigden: V naravi je s takšnim gibanjem povezanih veliko pojavov. Bodi pozorna na velike naravne pojave, kot so na primer zračni cikloni, anticikloni, velikanski oceanski vrtinci (obroči, katerih središča so lahko več deset metrov pod ravnijo gladine oceana),

polja spiralne turbulence, generiranje spiralnih valov in tako naprej, pa tudi na spiralno zgradbo in gibanje makroobjektov, npr. galaksij.

Povedal bom še več o spiralni obliki v makrokozmosu, kar je znanosti danes še neznano, vendar se odraža v starodavnih legendah o stvarjenju sveta različnih ljudstev. Mimogrede, pametni ljudje bi morali razmišljati o tem, zakaj so, v nasprotju z obstoječo raznolikostjo opisovanja vseh možnih variant opisov sveta med različnimi ljudstvi, osnove presenetljivo podobne. Poleg tega je le v nekaj primerih taka »naključja« mogoče razložiti s stiki med kulturami. Kako so že starodavni ljudje vedeli, kako nastaneta Vesolje in življenje v njem ali da imajo polarna kozmična načela med seboj nekaj skupnega? Zakaj so starodavni ljudje dojemali svet kot večno tvorbo, vse v njej pa kot plod boja? Kako so vedeli za obstoj različnih »razsežnosti«, gosto naseljenih z »različnimi bogovi in duhovi« (3, 7, 9 ali več »nebes«, »dežel«, »nebeških dežel« in tako naprej), o »večstopenjskem Vesolju«, o konceptu enotnega temeljnega načela Vesolja, ki postavlja obliko, značilnosti in lastnosti sveta, sam pa je brez njih?

Zakaj miti kažejo podobnost v kvantitativnih in kvalitativnih značilnostih elementov in zakaj se najpogosteje govori o štirih elementih: vodi, ognju, zraku in zemlji? Zakaj te štiri elemente v večini primerov združuje osrednji peti element in je vse to skupaj povezano z materialno osnovo sveta? Na primer stari Kitajci so pet glavnih elementov sveta poimenovali z »u-sin« (»u« pomeni »pet«, hieroglif »sin« pa pomeni »delovati, premikati«), to je »pet elementov, ki so v stalnem gibanju«. Razvoj sveta je, znova, opredeljen kot interakcija

dveh nasprotujočih si kozmičnih načel – jina in janga. V starodavnih indijskih zapisih je bila poleg štirih elementov pomembna vloga v vesolju pripisana Duši (atman), umu (manas) pa tudi času (kala), prostoru (dik) in pojmu, kot je akaša. Vsebina »akaše« je bila predstavljena kot nekaj nedeljivega in prodornega. Pripisana ji je le ena značilnost – Zvok. Akaša je tista, ki po staroindijskem opisu povezuje vse naštete substance, tj. štiri materialne in štiri nematerialne. V mnogih svetih legendah ljudi tega sveta je ohranjeno znanje, da človeka sestavlja pet glavnih elementov.

Mimogrede, ideje starodavnih ljudi o življenju in smrti so se kvalitativno popolnoma razlikovale od sodobnega pogleda na svet. Smrt v njihovem pogledu na svet ni pomenila dokončnega uničenja človeka. Življenje in smrt sta tesno medsebojno povezana in se dopolnjujeta. Smrt je v tradicijah veljala za prehod v drugo obliko obstoja. A ta prehod je odvisen od duhovne kakovosti človekovega življenja, torej je bilo rečeno, da življenje začinja smrt in smrt – življenje. Umreti pomeni, da se po lastnih zaslugah ponovno rodimo ali gremo v boljši svet. Poleg tega je ta prehod v *drug* svet povezan s preobrazbo človeka pa tudi s prečenjem »kozmične vode« (po različnih legendah: na čolnu, ptici, konju, kači ali fantazijskih bitjih).

In tradicije svetovnih ljudstev seveda opisujejo, kako bo Vesolje propadlo. Pametni ljudje bi morali razmišljati o tem, od kod so lahko starodavni ljudje vse to vedeli in razmišljali o tako obsežnih kategorijah. Navsezadnje ljudje daljne preteklosti večinoma niso videli veliko več od kraja svojega bivanja, da ne omenjam kozmosa, kaj šele rojstva in smrti Vesolja.

Vendar je znanje o vesolju obstajalo! In samo bistvo, na katerem so oblikovani vsi kozmološki miti narodov sveta, je v sodobnem jeziku naslednje. Iz *Božjega sveta* (kar je v legendah imenovano na različne načine: vesoljne vode, vesoljni ocean, svet Izvora, Stvarnik) se je pojavil *Primarni Zvok* (mitska Ptica, Zvok, Prvi Logos, Božja beseda). Včasih legende omenjajo oblikovanje sveta iz kaosa. Moramo pa razumeti pomen grške besede »khaos« (kaos) – »zevajoč«, ki je sestavljena iz korena »cha-« in besede »chaino«, »chasco« – »zevanje«, »široko odprto«. Torej kaos v mitologiji pomeni »zevanje«, »odprt prostor«, »prazno prostranstvo«.

Anastasija: Skoraj tako kot na začetku Biblije, kjer piše o stvarjenju sveta: »Zemlja pa je bila pusta in prazna. Tema se je razprostirala nad globinami in duh Božji je vel nad vodami.«

Rigden: Šele zdaj je v ruskem sinodalnem prevodu Svetega pisma brezno. Sprva, v starodavnem mezopotamskem besedilu, od koder so si judovski duhovniki izposodili sumersko-babilonsko kozmologijo, so to bile »izvirne vode sveta«, »morje«. In če pogledate pomen glagola »lebdeti« v izvorniku, iz katerega je bil narejen prevod, potem boste videli, da je bil uporabljen tudi za »kokoš«, ki v gnezdu vali svoje piščance. Izraz »Božji duh« (v ruski transkripciji – »ruach Elohim«) izvira iz starodavne semitske korenine in je soroden arabskemu »rukh«. Iz tega korena izhaja ime velikanske mitske ptice Rukh, ki se še danes pojavlja v starodavnih arabskih zgodbah.

Anastasija: Želite reči, da je ta svetopisemska zgodba temeljila na zgodnejših mitih drugih ljudstev, ki so

opisovali, da je svet ustvarila velika ptica, ki je lebdela nad izvornim oceanom? Na splošno rečeno, da. Konec koncev je motiv ptice, ki potegne zemljo iz izvornih voda, precej pogost mit med ljudstvi sveta. Izkaže se, da je vsa poanta v gibanju, delovanju in ustvarjanju nad tem svetom.

Rigden: Točno tako. Tako je *Primarni zvok sprožil Vesolje v obliki krogle* (izvorno, kozmično jajce, Zlati zarodek, izvorno seme). *Na njeni površini se je pod vplivom sil Allata (izvorna energija, ki ustvarja gibanje življenja) začela pojavljati materija* (del energije se je začel preoblikovati v materijo). *Zahvaljujoč silam Allata* (v mitologiji – pramati vseh stvari, ustvarjalno božansko žensko načelo, ustvarjalno, vitalno Načelo, Mati ptica, Božja volja, moč Božje misli), *je materija začela medsebojno interakcijo*. Prej sem podrobneje povedal, kako točno je nastalo Vesolje, in tudi to, kaj so v resnici Allat, čas, prostor in gravitacija.

Anastasija: Da, te podatke sem vključila v knjigi »Sensei IV« in »Ezoozmos«.

Rigden: V redu, torej je zdaj jasno, o kakšnih procesih govorimo. Torej, na točkah največje koncentracije in delovanja sil Allata na površini tega začetnega okroglega stanja Vesolja se je materija začela nabirati v določenih formacijah. Te so postale »prednice« prihodnjih galaksij, v katerih se je rodilo življenje. (V različnih tradicijah se to izraža v podobah ogromnega prvega človeka, velikanov, prednikov, ki so s svojimi telesi oblikovali vesolje in so bili pozneje, po smrti, razdeljeni na dele in rojevali druge formacije). Mimogrede, v teh primarnih formacijah so se pojavila žarišča toplotnega sevanja,

ki so do zdaj ostala na ravni mikrovalov. Danes jih znanost že pozna kot mikrovalovno sevanje ozadja (ostanek sevanja). To je manifestacija primarnega delovanja sil Allata pri ustvarjanju materialnega sveta. *Na splošno je treba opozoriti, da se je po zaslugi Allata začelo življenje v materiji in urejanje vsega, kar obstaja.*

In še en zelo pomemben vidik nastanka Vesolja, ki omogoča razumevanje, kaj točno Vesolje predstavlja zdaj. *Stremljenje moči Allata proti enotni urejeni obliki (proti Bogu) je ustvarilo gibanje Vesolja »od znotraj navzven« in ga začelo vrteti v smeri desne spirale, tj. v smeri širitve.* Tako je bila nastavljena funkcija ustvarjanja. (Ljudje iz obdobja zgornjega paleolitika so gibanje »od znotraj navzven« simbolično upodabljali kot pravilno svastiko («neposredno«, »desno« svastiko), to je v obliki križa s konci, upognjenimi v levo. Ta simbolizira gibanje v smeri urnega kazalca – v desno stran. Mimogrede, v prevodu iz sanskrta izhaja starodavna indijska beseda »svastika« iz »su« – »povezano z dobrim«, to je »su-asti« – »obstaja lepota«, »dober obstoj«.)

Toda hkrati, ko se je vesolje vrtelo v pravilni spirali, je moč Allata ustvarila tudi nasprotno delujočo silo, ki se je začela v vesolju vrteti v obratni spirali, v nasprotni smeri glavne smeri Allatovega delovanja, to je »od zunaj navznoter«, in ta sila združuje materijo v en sam materialni Um (Živalski um). Torej, ustvarjena je bila uničevalna funkcija, nasprotna silam Allata. (Gibanje »od zunaj navznoter« so ljudje simbolično upodabljali kot nepravilno, agresivno, obratno svastiko, tj. v obliki križa s konci, upognjenimi v desno. Simbolizira gibanje v nasprotni smeri urnega kazalca – v levo.

V mitologiji je rojstvo nasprotnih sil upodobljeno kot pojav ognja iz vode.)

Anastasija: Glede razumevanja vrtenja obeh svastik mi je pomagalo vaše pojasnilo, ki ste ga podali: če v skodelici s čajem z žlico zavrtite »vrtinec« (lijak) v smeri urnega kazalca, lahko ob robovih opazujete vrtnčaste valove pravilne svastike. In če to tekočino zavrtite v nasprotni smeri urnega kazalca, potem lahko opazujete valove obratne svastike.

Rigden: Tako je, to je najbolj razumljiv primer, s katerim se človek srečuje vsak dan. *Tako sta se torej v Vesolju pojavili dve neposredno nasprotni sili: velika sila, ki vrtil Vesolje navzven, in majhna sila, ki deluje v nasprotni smeri znotraj samega Vesolja. Po manifestaciji teh dveh sil je Vesolje izgubilo obliko krogle in se pod njihovim vplivom sploščilo, torej se je skrčilo in postalo bolj plosko.* To je v kozmoloških legendah ljudstev po svetu zabeleženo kot pokanje svetovnega jajca, njegova ločitev na dve polovici, iz katerih sta bila ustvarjena nebo in zemlja, med njima pa so postavljeni mejniki (prostori) in vode. V drugih primerih legende navajajo, da so se po razpadu jajca njegove sestavine razširile in se razvile v Vesolje. Tretje epizode pa omenjajo delitev sveta na dva elementa ali na dve božanstvi z neposredno nasprotnimi funkcijami, stvarjenje nevidnega para.

Spirale same so predstavljene v mitih, npr. v obliki prvega para bogov z nasprotnima funkcijama (ena ima božansko bistvo, druga pa demonsko), iz katerih so se kasneje spustili drugi bogovi. V eni izmed različic legend so upodobljeni v obliki pol človeka, pol kače

(in ustvarjalna so bila vodna božanstva, ki so imela telesa *zelene barve*). V tretji različici so bili liki, ki so utelešali red, vode življenja, plodnost in svetlobo, ter njihova nasprotja, ki so poosebljala nered, smrt, temo, neprimerljiva bitja (npr. po afriških mitih je šakal želel postati gospodar Vesolja). Tako je nastanek Vesolja zapisan v mitih. Sodobni ljudje so le izgubili razumevanje duhovne plati te teme in vse je omejeno na raven materialnega dojetanja starodavnih legend.

Anastasija: To torej pomeni, da se zdaj Vesolje zaradi gibanja Allata širi v spirali?

Rigden: Da, in ob vsakem naslednjem, večjem obratu se hitrost poveča, medtem ko čas prehoda zavojev ostane enak. Torej se splošno gibanje snovi v vesolju, skupaj s splošnim gibanjem galaksij, odvija v spirali.

Anastasija: To so res pomembne informacije, ki odpirajo pogled na svet s povsem drugega zornega kota.

Rigden: Mimogrede, beseda »spirala« je nastala iz latinske besede »spira«, ki pomeni »koder, upogib«, »zvita kača«. Zadnja oznaka je prišla z vzhoda, kjer je kača veljala za sveto žival in kjer so bile številne stvari o nevidnih procesih tega sveta ljudem razložene na njim razumljiv način s primeri iz vidnega sveta. To je, spiralno gibanje je ponazoril vizualen primer zvijajoče se kače.

Tudi v duhovnih praksah je veliko povezanega s spiralnim tokom energije. Na primer na vzhodu, v starodavni Indiji, je to simbol skrite kundalini energije, katere odlagališče se nahaja na dnu hrbtenice in predstavlja ogromno potencialno človeško moč. Od starodavnih

časov je bila ta energija upodobljena kot *simbol speče kače, zvite v treh in pol zavojih*. Mimogrede, beseda »kundalini« v prevodu iz sanskrta pomeni »v spirali zvita (moč)«, »zvit v obliki kače«. Prebujanje mirujoče »Kundalini Kače« in njeno aktiviranje sta razumljena kot ena najvišjih dosežkov v duhovnih praksah. A pravzaprav, kot že veste, je to samo faza duhovnega razvoja, samo naslednji korak, nič več.

Opazam, da je v mitologiji različnih ljudstev sveta simbol kače povezan s plodnostjo, žensko ustvarjalno močjo, zemljo, zrakom, vodo oziroma ognjem (zlasti nebeškim ognjem), pa tudi z Modrostjo. Zdaj to primerjajte z vam že znanimi informacijami, na primer o delitvi celic, gibanju elektrona, zračnega ciklona, anticiklona, vodnega vrtinca. Ali s funkcijo spiralne strukture (na primer DNK), povezane z dolgoročnim shranjevanjem in prenosom informacij. Tu imate simbol Modrosti. To je le majhen del tega, kar je danes znano. Veliko je znanja, na primer o Zemlji, vesolju in galaksijah, ki so ga ljudje do sedaj pripisovali »primitivni mitologiji«, ker sodobna znanost še ni dojela pojavov, ki so v njej opisani v asociativnem jeziku. Ne bom rekel, da se je to znanje ohranilo v prvotni obliki, ampak ga lahko tisti, ki poznajo bistvo globalnih fizičnih procesov, razumejo kljub dodatkom človeške domišljije.

Anastasija: Če je mogoče, prosim, navedite primer takega znanja.

Rigden: Seveda. Vzemimo iste kozmogonske mite Evrope, Azije, Afrike ali Amerike. Mnogi od njih so povezani s podobo spiralno zvite kače. Konkretno, če pogledaš bistvo legend vsaj stare Indije, ki so ti znane,

na primer glede svetovne *tisočglave* (v drugih interpretacijah *sedemglave*) kače Šeše, je mogoče marsikaj razumeti. Navsezadnje ta, po starodavnih legendah, ne podpira samo Zemlje, ampak zahvaljujoč svojim neštetim *obročem* služi tudi kot postelja za boga Višnuja. Poleg tega legende opisujejo, da je s svojimi neštetimi usti nenehno zaposlena z opevanjem slave in imena boga Višnuja.

Anastasija: Da, Višnu je eden najvišjih bogov v hindujski mitologiji. Brahma, Šiva in Višnu sestavljajo božansko trojico – »trimurti«, torej »tri oblike«, prevedeno iz sanskerta. Višnu se v indijski tradiciji razlaga kot »vseobsegajoč«, »prodirajoč v vse«, kot vesolje oživljajoče načelo.

Rigden: Res je, po tej legendi na koncu vsakega svetovnega cikla kača Šeša širi strupen ogenj, ki uničuje Vesolje. Potem Višnu zaspi, počivajoč na tej kači, ki plava v za svet vzročnem oceanu. Ko pa se bog Višnu zbudi, začrta novo stvaritev, medtem ko se naslanja na *obroče* kače Šeše. Nato iz popka Višnuja zraste *Lotos*. Iz Lotosa se pojavi Brahma, ki ustvarja Vesolje. In začne se nov svetovni cikel ... Zanimivo je, da je stalni pridevek kače Šeše Ananta, kar pomeni »neskončno«.

Anastasija: Kača, ki predstavlja neskončnost ... Ananta je simbol neskončnosti. Zanimivo je, če predpostavimo, da obroči kače pomenijo spiralo gibanje energije ...

Rigden (z nasmehom): Povedal bom še to, da v nekaterih mitih kača Šeša velja za *iluzijo* Višnuja, v nekaterih pa tudi za njegov *del* ... Preberi več »prizemljenih« mitov, kot na primer tistega o egipčanski kači

Mekhenti, ki obkroža Zemljo, ali skandinavski kači Midgard Jormungand, ki po legendah živi v oceanu in obkroža celotno Zemljo ... Ali vzemi mitologijo narodov zahodne Afrike, na primer Dogonov. Omenjajo, da je Zemlja obdana, kot z obročem, s prostorom slane vode. Vse to ovija ogromna kača, ki grize svoj rep. V središču Zemlje je železni steber in zemeljski disk se čez dan vrti okoli svoje železne osi. Ali pa pogledjmo mite o Indijancih osrednjega dela Južne Amerike, po katerih so bili časi, ko je nebo padlo na zemljo in ju je lahko ločila samo kača, ki je prepletala nebo in zemljo. Menijo, da ju še vedno drži narazen.

Anastasija: Se pravi, da bi lahko šlo za nekakšno silovito polje s spiralno strukturo, ki ohranja dve okolji v ravnovesju?

Rigden (z nasmehom): Toda Indijanci iz amazonskega bazena so ohranili mit, da se kača Bojusu podnevi prikaže v obliki *mavrice* (kot gospodar dežja, ki pije nebeške vode), ponoči pa se manifestira kot črna luknja sredi Mlečne ceste.

Anastasija: Črna luknja? Neverjetno!

Rigden: Znanje obstaja, le za razumevanje potrebujemo kvalitativno *drug* svetovni nazor. Torej da, vrniva se k pogovoru o vesolju. Črna luknja je edinstven pojav v tem svetu. Pritegne materijo, jo medtem uniči in potiska stran od sebe informacije (jih tako ohranja), ki tvorijo materijo. In o tem bi pametni ljudje morali razmišljati, saj bo razumevanje tega procesa resnično dalo odgovor na vprašanje o nastanku Vesolja, in ne samo tega. Ta odgovor bo spremenil izkrivljeno

človeško predstavo o pojavih makrokozmosa in mikrokozmosa. Potem bo postalo jasno, zakaj informacije nikoli ne izginejo in zakaj se, ko jih odbije črna luknja, skoncentrirajo v določene dele vesolja. Zaradi česa se te informacijske opeke urejeno sestavijo in iz Ničesar ustvarijo materijo? Zakaj se, kot od nikoder, v ničemer pojavijo v Vesolju molekularni oblaki in kako se v njih oblikuje elektromagnetno polje? Kaj je vzrok, da se molekule združijo v makroobjekte, na primer v orjaške zvezde? In na koncu, kaj ustvarja življenje, in ne samo življenje, včasih Inteligentno življenje? Na prvi pogled se to zdijo težka vprašanja. Če pa raziskovalni človeški um primerja vsa prejšnja znanja, opisana v tvojih knjigah, s tem, kar sem povedal zdaj, in uporabi »stiroporne gradnike« svojih možganov, se lahko marsikaj spremeni, vsaj v življenju ljudi ... Čeprav zdaj nisem povedal ničesar novega. Vse to je nekoč bilo znano človeštvu.

Anastasija: To pomeni, da so ljudje vedeli za obstoj informacij, ki tvorijo materijo.

Rigden: Delno. Na primer v Starem Egiptu je bilo to znanje kot zapuščina potomcem napisano na zlatih ploščah. Kasneje so ljudje to zapuščino poimenovali Tothove knjige, čeprav so bile plošče kasneje uničene, natančneje, staljene, ker je večina ljudi vedno bolj cenila zlato kot Znanje. Ampak kopije plošč, kopirane na papirus, ali, bolje rečeno, nekateri njihovi deli so se ohranili. Na žalost so te izvode duhovniki v različnih obdobjih srdito uničevali, kjerkoli so jih našli, ker so informacije, ki jih vsebujejo, dobesedno spodkopale moč duhovnikov nad ljudmi. Toda nekaj se je ohranilo in bilo ponovno skrito in shranjeno v

hrvaških gorah, in ta nekaj je v drugi polovici 19. stoletja dalo svetu dva izjemna znanstvenika. Toda ko je leta 1936 padlo v napačne roke, je povzročilo nepopravljive posledice, katerih priča so bili mirni prebivalci Hirošime in Nagasakija.

Anastasija: Da, razvpita človeška izbira.

Rigden: Torej, gledano celostno, so te informacije pomembne za prihodnost, vendar bodo povzročile največje ogorčenje ... recimo takole, med sedanjimi »duhovniki iz znanosti«.

Anastasija: »Duhovniki iz znanosti?«

Rigden: Ja, mislim na tiste, katerih težnje niso usmerjene v razvoj znanosti, ampak v zadrževanje »kron« na lastnih glavah, in ki verjamejo, da je njihovo mnenje v znanosti neomajno. Seveda bodo javno vreli v svoji jezi, poskusili linčati to Znanje in se neumno posmehovali Resnici, medtem pa skrivali svoj strah pred njo.

Anastasija: Toda na svetu obstajajo pravi znanstveniki, ki želijo vedeti Resnico prav zaradi tega, ker je Resnica, katerih zavest ni zaslepljena zaradi takšnih mnenj »avtoritet«.

Rigden: Brez dvoma bo to znanje našlo tiste, ki so res Pravi Znanstveniki. Ljudje bodo začeli te informacije preverjati, primerjati in na koncu bodo dosegli Resnico. Vse, česar namerno nisem dokončal, je raziskovalni um, ki vidi smer in ima že podano Znanje, sposoben odkriti sam in odpreti svojo pot do poznavanja Resnice. Kar pa se tiče »avtoritet«, v resnični znanosti »avtoritete«

ne morejo obstajati. **Prava znanost je proces spoznavanja Resnice, in ne sredstvo za doseg moči.**

Ko bodo potrjene informacije o črnih luknjah in o najtežjih mikroobjektih v našem materialnem Vesolju (in to je mogoče potrditi tudi s sodobno tehnologijo), potem ta odkritja ne bodo le odgovorila na številna trenutno nerešena vprašanja znanosti, od rojstva Vesolja do transformacij delcev v mikrokozmosu. Korenito se bo spremenilo razumevanje strukture sveta, od mikro- do makroobjektov in pojavov, ki jih tvorijo. To bo potrdilo primarno naravo informacij (primat duhovne komponente). Vse je informacija. Materija kot taka ne obstaja, je sekundarna. Kaj je primarno? Informacija. Razumevanje tega se bo zelo spremenilo. To bo vzrok za nove smernice v znanosti. Najpomembneje pa je, da bodo ljudje odgovorili na vprašanje, kakšna je v resnici struktura človeka. Konec koncev je znanje o človekovem bistvu in energijski zgradbi, drugačni od fizičnega telesa, še vedno prikrito. To razumevanje bo korenito spremenilo svetovni nazor mnogih ljudi od materialnega k duhovnemu.

Anastasija: Ja, to lahko resnično spremeni razvoj civilizacije proti resničnemu duhovnemu razvoju.

Rigden (z nasmehom): Naj gredo tvoje besede ljudem v ušesa.

Anastasija: Želim verjeti, da jih bodo ljudje slišali. Konec koncev je to Znanje tako edinstveno ...

Rigden: Za človeka je to Znanje edinstveno le, ko že razume veliko stvari izven šablon materialnega sveta,

ko njegova Duša stremi po tem, da bi šla onkraj obzorja dogodkov. Ampak tako veliko ljudi ... Tolikokrat jim je bilo Znanje dano v različnih obdobjih. Ljudje sčasoma to Znanje izgubljajo. Zakaj? Ker človeški um tako zaplete preprosto, da potem sam ni več sposoben razumeti Resnice.

Mimogrede, obstaja **starodavna indijska prispodoba** na ta račun. Nanaša se na čas, ko ženska ni imela le enakih pravic kot moški, ampak je bila njena duhovna modrost zelo čaščena ... »Pred davnimi časi je živela ženska – Mojstrica po imenu Vidija (to ime je prevedeno iz sanskrta in pomeni 'Znanje'). Imela je učenca po imenu Amrit ('nesmrten'). Ko je učenec zrasel, mu je Mojstrica Vidija rekla: 'Dozorel si, veš, kako nadzirati misli, veš, kako omejiti svojo jezo in obvladati čustva. Pojdi v svet. Pripravljen si, da najdeš in spoznaš eno samo zrno Resnice.' Amrit je vprašal: 'Mojstrica Vidija, zahvaljujem se vam za modre besede in dobra dela. Veliko ste me naučili. Toda dajte vsaj namig, kje iskati eno zrno Resnice?' Mojstrica Vidija se je samo nasmehnila in odgovorila: 'Poslušaj svojo Dušo, vodila te bo v pravo smer.'

Preden je Amrit utegnil priti v veliko mesto, je slišal novico, da je Car države pripravil veliko srečanje modrecev, kjer bodo razpravljali o smislu človekovega življenja. Zmagovalca je čakala velika cesarjeva nagrada – sto krav, katerih rogovi so bili obloženi z zlatom. Amrit je šel na sestanek, upajoč, da bo slišal odgovor, kje lahko najde eno samo zrno Resnice. Toda na srečanju se je zgodilo nekaj zanj nepričakovanega.

Ko so modrece vprašali, 'Kaj je smisel življenja?', je vsak od njih začel odgovarjati po svoje. Ženska iz

skupine modrecev je rekla: 'Ta svet je le začasno za-
točišče za človeka. Človek se rodi s stisnjenimi pestmi
in poskuša osvojiti ta svet. A umre z odprtimi dlanmi,
ne da bi vzel z njega drobec prahu. Smisel življenja je
v rojevanju človekovih želja, ki ustvarjajo njegovo po-
smrtno usodo.' Mož iz skupine modrecev je nadaljeval
razpravo: 'Človekove želje so številne kot zrna miv-
ke ob morju. In človekova dejanja so edinstvena kot
granitni kamni. Človekova dejanja ustvarjajo njegovo
življenje. Njegova dobra ali slaba dejanja postanejo
njegova sreča ali nesreča. Smisel človekovega življe-
nja je sestavljen iz tega, kar vsakič počne tukaj in
zdaj.' Odgovorila je druga modra ženska: 'Dejanja so
le rezultat človekovih misli. Če človek deluje z zlobni-
mi mislimi, potem mu beda sledi, kot kolo voza sledi
volovi taci. Če človek deluje z dobrimi mislimi, potem
mu veselje sledi kot senca pri svetlem soncu. Smisel
človekovega življenja se skriva v njegovih mislih.'

Razprava se je tako nadaljevala do poldneva. Končno
je eden izmed priznanih učiteljev tistega časa, poznan
na dvoru zaradi svojih učenj, dejal: 'Iz čustev gorijo
misli, kot požar izbruhne iz strele. Človek že jutri ne bo
takšen, kakršen je bil včeraj. Znati se učiti iz življenja
pomeni dvakrat živeti. Smisel življenja je v spremem-
bah, ki jih povzročata trdo delo in skrbi.' Med modreci
je zavladala tišina. In ker nihče od njih ni odgovoril,
se je Amrit, ki je stal med navadnimi ljudmi, odločil
sodelovati v razpravi in je rekel: 'Življenje človeka mine
kot sen. Če želite razumeti njegov pomen, se morate
zbuditi. Zunanje spremembe so uporabne le, kadar
prihajajo iz človekovega notranjega sveta. Vse, kar je
in česar ni na tem svetu, je tu – v človekovi Duši. Po-
znavanje te Resnice je smisel življenja.' Po teh besedah

so se običajni ljudje veselili in modreci so prikimavali z glavo, strinjajoč se z modrostjo besed neznanega mladeniča. Cesarsko nagrado je prejel Amrit in v enem dnevu nenadoma postal bogat in slaven.

Po srečanju modrecev je k njemu pristopil slavni učitelj, ki je prej premagal argumente vseh njegovih tekmecev in čigar zmago je tako nepričakovano prevzel mladenič. Amrita je vprašal, kaj ga je pripeljalo v to deželo. Ko je izvedel za iskanje enega samega zrna Resnice, je veselo rekel: 'O, mladi mož! Imate neverjetno srečo. Danes ste dobili ne le bogastvo in slavo, ampak pravega prijatelja in modrega učitelja – mene. V okolici sem dobro znan. Učim različne znanosti, v katerih se skriva veliko zrn Resnice.' Po pogovoru z znanim učiteljem se je Amrit odločil, da postane njegov študent, in porabil je ves denar za študij različnih svetovnih znanstvenih ved pri njem. Kmalu je postal znan kot eden njegovih najboljših učencev, saj je obvladal številne jezike in naštudiral vso znanost tistega časa.

Poln ponosa zaradi svojih dosežkov se je Amrit vrnil v hišo Modrosti. Mojstrica Vidija je bila takrat na vrtu. Vesel, da jo vidi, ji je Amrit začel pripovedovati o svojem popotovanju: 'Ko sem odšel iz hiše Modrosti, se je zgodilo nepričakovano. Tistega dne je Car države priredil veliko srečanje modrecev. Šel sem tja, v upanju, da bom dobil odgovor na vaše vprašanje. Na srečanju so potekale razprave o pomenu življenja. Povedal sem svoje mnenje in nenadoma so mi podelili carjevo nagrado. V enem dnevu sem pridobil bogastvo in slavo. Odločil sem se, da bom porabil ves denar za učenje pri znanem učitelju, da se naučim zrna Resnice. Zdaj sem pridobil veliko znanja v različnih znanstvenih vedah

in lahko vam povem o številnih zrnih Resnice v vsaki od teh znanosti ... ' In Amrit je začel pripovedovati, kar je vedel. Vendar se je Mojstrica Vidija, potem ko je slišala njegovo zgodbo o dosežkih in pridobljenem znanju, samo nasmehnila in rekla:

'Pokazal si svoje učenje. Vse, kar si se naučil na svetu, je znanje iz uma. Toda to ne pomeni, da si našel in spoznali tisto zrno Resnice. Množina prihaja iz Enega. Če želiš prodreti v bistvo Skrivnosti, potrebuješ čutnost, zavedanje in razumevanje.' Mojstrica Vidija je s tal pobrala plod najbližjega drevesa in ga pokazala Amritu. 'Naučil si se, iz česa je spletena vidna materija tega sveta, a si spregledal tisto, kar jo sestavlja, in razlog, zakaj vse to obstaja.' Mojstrica Vidija je sadje razdelila na pol. Iz njega je vzela seme, tudi njega razdelila na pol in pokazala Amritu meso znotraj semena. 'S pomočjo uma si spoznal vidno jedro semena, iz katerega zraste veliko drevo. A le s pomočjo čutnosti lahko spoznaš nevidno, tisto življenjsko praznino, iz katere zraste veliko drevo. Seme je le posoda ustvarjalne praznine. Življenje dajajoča praznina je stkana iz enega samega zrna Resnice, iz katere se je vse rodilo in v katero se bo vse spet prelilo.

Ko si začel Pot, je bilo to znanje že v tebi. Zahvaljujoč temu, si pridobil bogastvo in slavo. Ampak bogastvo je dano, da se naučiš razumeti odgovornost, ti pa si ga izkoristil za um. Bogastvo tega sveta pripada temu svetu, v katerem je vse prehodno in podvrženo smrti. Če bi bogastvo uporabil v dobro ljudi, bi našel in spoznal eno zrno Resnice, katerega delček je tudi v tebi.' 'Ampak kaj naj storim?' je živčno zamrmral Amrit. 'Nimam več premoženja, da bi popravil svojo

napako.' Mojstrica Vidija je odgovorila: 'Nadaljuj svojo pot tam, kjer si se ustavil. Nadaljuj svojo pot, izhajajoč iz izkušnje, ki jo imaš. Pridobil si znanje o svetu, ki ga ljudje cenijo, saj tako poznajo vidni svet. Pojdi in predaj ljudem to znanje, ampak jim pokaži ne samo tisto, iz česar je stkan vidni svet, pač pa tudi tisto, kaj ga sestavlja in zaradi česar vse to obstaja.'

Amrit je bil presenečen: 'Kako naj ljudem pokažem, česar ne vem niti sam?' Mojstrica Vidija se je nasmehnila in odgovorila: 'Postani nekdo, ki ga ne poznaš. Postani ti, saj je v tebi delček zrna Resnice. Človek je le plovilo za Dušo – vir njegovega bistva. Najdi to Eno in Ga začuti. To je najpomembnejše. Ko spoznaš eno zrno Resnice, spoznaš sebe.' Amrit je vprašal: 'Ampak kako naj to naredim?' Mojstrica Vidija je odgovorila: 'Uporabi svoj um v korist ljudi in za pridobivanje izkušnje. **Ko bodo tvoja dejanja, ki prihajajo iz občutkov zaradi Resnice, postala številčnejša kot besede, ki prihajajo iz uma zaradi Ega, takrat boš spoznal eno zrno Resnice.**'«

Anastasija: Zanimiva prispodoba, vedno relevantna.

Rigden: Problem sodobnega človeštva je ta, da je egoizem tako zelo temeljito razdrobil znanje, da se je izgubil sam pomen, namen tega znanja. Zato danes npr. astrofiziki raje gledajo izključno gor v zvezde in gradijo fantazijske teorije, npr. o črnih luknjah. In arheologi in etnologi raje gledajo izključno dol, se poglobljajo v pradavnino in izražajo svoja ugibanja o preteklosti ...

Anastasija: Na splošno ni enotnosti v večstranskem poznavanju ene celote, ni širjenja obzorij in

najpomembnejše – ni človeškega znanja o sebi, o lastnem resničnem Bistvu.

Rigden: Žal je tako. Podal bom še en zanimiv primer na to temo. Kot sem že omenil, v zahodni Afriki obstaja pleme Dogonov. Konec 19. stoletja, ko so vodilne evropske države začele deliti Afriko na svoje kolonije, je ozemlje, kjer je živel to ljudstvo, podobno kot njihovi sosede, padlo pod oblast Francije. V tistih časih se je razvila trgovina s sužnji z afriške celine. Vendar je Dogone rešilo dejstvo, da so živeli v odročnih krajih. Torej je bil prvi, ki je vedel za njihov obstoj, uslužbenec kolonialnih čet, ki je sestavljal seznam plemen »divjakov«. Njegov odnos do tega ljudstva je bil skladen s predlogo, ki so jo ustvarili politiki njegove države, to pa je, da »divjaki niso niti ljudje«. Toda kulturo tega ljudstva je odkril (in nato tudi ožji krog evropskih strokovnjakov) že francoski etnograf afrikanist Marcel Griaule. Zanimala ga je predvsem duhovna plat življenja Dogonov, zato so ga torej na koncu duhovniki tega plemena posvetili v svojo skrivnost vseh skrivnosti.

Anastasija: »Skrivno Znanje je razkrito človeku z dobrim srcem in čistimi mislimi« ...

Rigden: Točno tako ... Toda svet za kozmološki sistem Dogonov ni izvedel iz del tega etnografa, temveč iz del astronoma, ki je ljubil arheologijo in etnografijo in mu je uspelo primerjati vsa ta znanja. Torej, Dogoni in njim sorodno pleme Bambara so eni redkih narodov, ki so ohranili izvirne informacije z minimalnim izkrievljanjem, včasih tudi brez razumevanja pomena teh informacij. A slednje so takšne, da so daleč pred vsemi dosežki sodobne znanosti.

Anastasija: Zanimivo ...

Rigden: V kozmologiji Dogonov in Bambarov obstajajo dokazi o pomembni primarni vlogi vibracij in spiralnega gibanja pri ustvarjanju Vesolja.

Anastasija: Dogoni imajo znanje o spiralnem gibanju vesolja?!

Rigden: Da. V mitologiji Dogonov obstaja vrhovno božanstvo – bog ustvarjalec, ustvarjalec sveta, imenovan Amma. V enem od kozmogonskih mitov Dogonov pripoveduje, da je svet nastal iz besede »Amma«.

Anastasija: Zelo zanimivo, afriški Dogoni imajo »Amma«, po indijskih legendah pa je vesolje nastalo iz vibracije svetega zvoka »Om«. V Vedah velja ta zvok za simbol približevanja Duše k svetu Boga in je označen s posebnim znakom ...

Rigden: Seveda, vse te legende so imele nekoč eno in isto osnovo, Znanje. Torej, po mitologiji Dogonov je svet nastal iz besede »Amma«. Razen te besede ni bilo nič. *Prva beseda* je rodila neskončno majhen glavni element sveta, ki mu Dogoni pravijo »kize uzi« (ali proseno zrno Po). Z notranjo vibracijo se je »kize uzi« spremenil v »jajce sveta«. V mitologiji Dogonov ima Amma pridevek »*vrteči se vrtinec*«, nakazano pa je, da se gibanje dogaja vzdolž spirale. Poleg tega so v nadaljevanju opisane stvaritve Amme, skupaj z omembo sedmih svetov, Sonca in Lune. Predvsem, da sonce obdaja spirala osmih zavojev iz rdečega bakra. Tudi Luna je obdana z enako spiralo, vendar je ta iz belega bakra. Presenetljivo je, da sodobna fizika še ni dosegla

stopnje znanstvenega razumevanja teh vprašanj. A to še ni najbolj zanimivo. Če se vrnemo k stvarjenju sveta ... Potem ko je ustvaril »zrno Po« in zavrtel spiralno gibanje, je »nevidni Amma« začel ustvarjati znake, ki definirajo vse v tem svetu: dva »vodilna znaka«, ki pripadata Ammi, in osem »glavnih« ...

Anastasija: Znaki? Torej, glede na to, da tudi Šambala komunicira in ustvarja dogodke s pomočjo znakov ... Znaki so na splošno posebna tema. Bralci bi lahko v povezavi z omenjeno legendo postavili vprašanje: »Kaj pomenijo 'vodilni in glavni znaki'?«

Rigden: Najprej, že samo dejstvo, da so Dogoni imeli takšno znanje, kaže na to, da so ga njihovi predniki dobili, zahvaljujoč paleostiku. Dva »vodilna znaka« sta znaka, ki jih lahko uporablja le tisti, ki ga v svoji mitologiji imenujejo Amma. Osem »glavnih znakov« pomeni ustvarjalne znake, ki, kadar se jim dovede določena sila, metaforično rečeno, kot ključ ključavnico odpirajo nekatere zmogljivosti za nadzor procesov ustvarjanja in uničenja. Zelo redko, vendar se zgodi, da postanejo »glavni znaki« na voljo človeku.

Anastasija: Zelo redko na voljo človeku ... Ampak to je Gral! To Znanje sem zapisala v knjigi »Sensei IV«. Nekoč ste omenili, da je Gral sestavljen iz dvanajstih znakov, v mitologiji Dogonov pa je omenjenih osem, razen tistih dveh, ki sta ljudem, kolikor razumem, načeloma nedostopna. Torej so imeli Dogoni nepopolne informacije, ali so se te sčasoma delno izgubile, ali pa so jih prikrili evropskim raziskovalcem, ki so zapisovali njihove mite. A dejstvo, da je Gral sestavljen iz »glavnih znakov«, s katerimi je mogoče oblikovati in

prilagoditi svet po želji, je posredno omenjeno v mnogih legendah različnih ljudstev.

Rigden: Točno tako ... Takega »svetega«, za to ali ono ljudstvo, znanja duhovniki praktično nikoli niso popolnoma razkrili, še zlasti ne naključnim ljudem. In kar se tiče Grala, je treba spomniti, da ko so ga skrili, ni bilo naključje, da so 12 znakov razdelili na štiri dele s tremi znaki. To je močno oviralo proces sestavljanja znakov in zvočne aktivacije Grala. Znaki Grala v določenem zaporedju so kot oblika, kot ključ za ključavnico, ki z uporabo določene sile (zvočna formula primarnega zvoka) odpira onostranske možnosti za človeka.

Anastasija: Štirje deli s po tremi znaki v vsakem delu ...

Rigden: Mimogrede, ta starodavna ljudstva so ohranila omembe, da število štiri poseblja žensko načelo, število tri poseblja moško načelo, njuna vsota pa je sedem, ki je osnova človeškega Bitja (načelo Večnega življenja) in popolnosti.

Anastasija: Štiri poseblja žensko načelo ... Če je bil torej Gral sestavljen iz štirih delov, se izkaže, da to posredno kaže na povezavo z ustvarjalno božansko močjo ženskega načela – Allatom.

Rigden (nasmijan): No, zakaj posredno? ... Mimogrede, ko govorimo o Allatu, v kozmogonskih mitih ljudstva Bambara, ki pripovedujejo o brezčasni začetni stopnji stvarjenja sveta, je omenjeno, da svet izvira iz praznine, obdarjene z gibanjem – »gla«. Gla je rodila zveneča dvojčka. Rezultat je bil par – »gla gla«. Na splošno so

se, po nizu preobrazb in transformacij zahvaljujoč vibracijam, pojavili »znaki«, ki so bili namenjeni lociranju predmetov, ki še niso bili ustvarjeni, da bi jih označili. Med ustvarjanjem se je pojavil duh Jo (iz katerega sta se pojavili prvi močni sili Pemba in Fara, ki sta sodelovali pri ustvarjanju sveta), 22 glavnih elementov in 22 obratov spirale. Poleg tega je navedeno, da ko so zavoji spirale »premešali« Jo, je nastala svetloba, zvok, vsa dejanja, vsa bitja, vsi občutki ... V mitih je omenjeno, da se je Pemba gibala v prostorskem vrtincu in da je izvrgla tisto, kar se je kasneje imenovalo Faro. Faro je nato ustvaril sedem nebes, duha zraka in v obliki vode izlil življenje na zemljo. On je vseprisoten in obišče vse vode. Faro je pravzaprav še naprej gradil svet, racionaliziral Vesolje in uvrstil vse njegove elemente, ustvaril ljudi in jih naučil Besede.

Anastasija: Faro je racionaliziral Vesolje. Toda to so vendar funkcije ustvarjalne moči Allata.

Rigden: Ravno o tem govorim. Mimogrede, o govoru. V dogonski mitologiji so se božanstva vode (božanstveni dvojčki), v obliki pol človeka in pol kače, imenovala Nommo. Ohranile so se legende, ki pravijo, da ko so z neba zagledali mater Zemljo, golo in brez besed, so ji naredili suktnjo iz desetih snopov vlaken iz nebesnih rastlin. Prav ta spiralno zasukana mokra vlakna so obdala besedo in so bila polna esence Nommo ter so predala Zemlji govor, prvi jezik sveta. Zato ljudstev Dogonov in Bambarov nekateri ne bi smeli imenovati »divjaki«. Ti »divjaki« so shranili veliko več informacij za prihodnje generacije kot »civilizirani ljudje«. Seveda ne brez elementov izkrivljanja, vendar še vedno veliko bolje kot nič.

Anastasija: Da, po vsem zgoraj naštetem si želim, da bi kar vse odvrгла in šla v Afriko, glede na to, kakšno znanje je tam ohranjeno.

Rigden (se začne smejati): Tam ni ničesar početi, v Afriki. To je isto kot hoditi v Tibet. Obstaja kup ljudi, ki ti bodo voljni pokazati »pravo pot« ... k Arimanu, in to celo na tvoje stroške ... Pravzaprav pa je vse veliko bliže, kot si človek lahko predstavlja. Ključna sta znanje in prevladujoč svetovni nazor. Poglej, videla si svet v drugačni luči Znanja, z vidika duhovnega pogleda na svet. Za tebe so informacije, ki so bile prej nepomembne, postale pomembne. Raztreseno znanje iz fizike, mitologije, astronomije se je zložilo kot sestavljanka, vse se dopolnjuje, kot da je vsak del zavzel svoje pravo mesto. Zdaj pa si predstavljal, kaj si ljudje, ki teh informacij nimajo, mislijo na primer o znakih. Navsezadnje večina sodobnih ljudi sploh ne razume, za kaj tukaj v resnici gre. Glede na sodobni svetovni nazor so znaki, ki »ustvarjajo svet«, v najboljšem primeru simboli, ki sestavljajo tabelo kemijskih elementov, in nič več ...

Toda spirala kot simbol je bila znana že v paleolitiku. Njene slike lahko najdemo v preddinastičnem Egiptu, v antični Indiji, na Kitajskem, v starodavnih kulturah Krete, Miken, ljudstev, ki živijo na različnih celinah – v Evropi, Afriki, predkolumbovski Ameriki. In kakšna je situacija danes? Kaj je ostalo od preteklega poznavanja spiralne strukture makrokozmosa, nevidnega sveta? Samo pojdi ven ulico in vprašaj kogarkoli ali še posebej strokovnjake, ki se ukvarjajo s takšno znanostjo, kot je fizika, kaj ljudje zdaj vedo o spirali. Kot rezultat boš v najboljšem primeru dobila standardni odgovor,

ki žal odraža stereotipni materialistični svetovni nazor človeka, ta pa ne presega znanja vidnega sveta.

Anastasija: Točno tako! Niti ni treba daleč, saj sem tudi sama še nedavno razmišljala v podobnih okvirih ... Izkazalo se je, da tudi starodavni ljudje niso bili prikrajšani za tako čudovito znanje o svetu. Ni pomembno, v kakšni obliki je bilo predstavljeno, pomembna je sama esenca tega znanja, ki je vplivala na človekov svetovni nazor in s tem na njegovo življenje. Konec koncev te informacije pomagajo razumeti, da je svet upravljan od zgoraj, da je vse na tem svetu urejeno in umetno ustvarjeno. Od tu izhaja razumevanje, kako je to življenje bežno, zakaj naj si človek prizadeva in kako naj uporabi svojo moč za svoj duhovni razvoj.

Rigden: V tem iluzornem svetu vse hitro mine, kot privid v puščavi. Zato vse, kar imamo v fizičnem svetu, nima vrednosti, saj je minljivo. Pohitati moramo in se naučiti čutiti z Dušo in dojemati lepoto, kajti vse v tem materialnem svetu, skupaj s človeškim življenjem, ni nič več kot mehurčki pene na morskem pesku.

Človek čuti, da ni samo dvonožno bitje, da je v njem veliko več, da je njegov notranji svet *drugačen* in se razlikuje od okolja. V njem je Duša – delček *od zunaj* – iz *duhovnega sveta*. Ima en vektor gibanja, eno željo. Duša dejansko želi pobegniti s tega sveta. Stremi k Bogu, k svojem svetu. Toda v razmerah materialnega sveta se to stremljenje, ta globoki občutek, ki izvira iz Duše, sooči s človeško zavestjo. In človeška zavest te močne globoke pozive razlaga na drugačen način, ki temelji na znanju in izkušnjah, pridobljenih v tem življenju. In

tukaj pomembno vlogo igra prevladujoči svetovni nazor človeka, njegovo Znanje o svetu in o sebi. Če pri njem prevladuje materialistični svetovni nazor in je njegova zavest zožena ter nima duhovnega Znanja, potem se v njegovi zavesti pojavijo številne zamenjave. Se pravi, da Osebnost moči ne uporablja za duhovni razvoj, ampak za uresničitev materialnih želja. Moč enega duhovnega občutka je v zavesti preprosto razdrobljena na številne želje Živalskega načela. Rezultat je človek, ki se, namesto da bi stremel k Večnosti, začne panično bati in ta tridimenzionalni svet razume kot edino resničnost svojega bivanja. Zapravlja svojo življenjsko moč za dosežke v materialnem svetu in zadovoljitev svojega Ega, za pridobivanje moči nad drugimi predstavniki svoje vrste in kopičenje zemeljskega bogastva. Toda s smrtjo telesa človek vse to izgubi, vse to iz prejšnjega življenja pa za usodo njegovega posmrtnega življenja pomeni le kup negativne energije, ki ga bo še dolgo mučila in mu povzročala tesnobo. Če pa v človeku prevladuje duhovni svetovni nazor, on pa nima le Znanja o svetu in sebi, pač pa ga tudi uporablja za predviden namen, to je za delo na sebi, potem se kvalitativno spremeni. Premika se po duhovnem vektorju svojega življenja, zahvaljujoč globokim občutkom, ki izhajajo iz njegove Duše. Za duhovno zrelo osebo je smrt fizičnega telesa dejansko osvoboditev. To je samo prehod v kvalitativno *drugo* stanje, stanje resnične svobode v Večnosti.

Anastasija: Veste, mnogi bralci poudarjajo dejstvo, da je pri vsej raznolikosti literature dejansko težko najti kakršnekoli konkretne informacije o Duši. V sodobni potrošniški družbi avtorji celo izraz »duša« vedno bolj nadomeščajo z Duši diametralno nasprotni pojmi: »um«, »psiha«, človeški »jaz«, »samozavedanje«. V najboljšem

primeru bralci najdejo splošno filozofijo in še tista je običajno zaprta v lupino bodisi dela etnologije, bodisi religije in mistike, bodisi psihologije in sociologije.

Od antičnih časov je veljalo, da je duhovno bogata Duša najdragocenejše bogastvo resničnega Človeka. Teoretično, v človeški družbi, ki se giblje v duhovni smeri, je treba dati najvišji pomen študiju duhovnega. Konec koncev poznavanje Duše prispeva k poznavanju katerekoli druge resnice, skupaj z znanstvenimi resnicami. Obstaja široka paleta idealističnih in materialističnih mnenj o Duši in dogmatičnih stališč, vključujoč tiste spekulativne narave. Toda vse to so le iskanja številnih ljudi v različnih obdobjih, od modrecev, prerokov, svetnikov do znanstvenikov, učiteljev, naravoslovcev in preprostih ljudi. In v glavnem je prihajalo do razprav zaradi pomanjkanja *Znanja*. Ampak omembe vredno je, da ljudje še vedno razumejo, da bi, če bi imeli sistemsko znanje o človeku in predvsem o Duši, imeli priložnost, vodeni s stremljenjem Duše, upravljati stremljenja svojega uma. S poznavanjem sebe bi bolje razumeli vse sestavine svojega življenja: intuicijo, misli, občutke, čustva, skrite želje, motive vedenja, posledice svojih dejanj in tako naprej. In v tem primeru, če tako Znanje ne bo samo na voljo, ampak ga bo razumela večina, bi bilo v svetu mogoče brez težav graditi in uveljaviti družbo prijaznosti in harmonije, o kateri ljudje sanjajo že tisočletja.

Obstajajo bralci, ki so po naravi obdarjeni s sposobnostjo začutiti manifestacije nevidnega sveta malo bolj kot običajni ljudje. Ponavadi celo skrivajo svoje sposobnosti pred drugimi. V bistvu so to dovolj pametni ljudje, ki so se po človeškem razumevanju že »uveljavili v

življenju»: vzgojili otroke, dosegli določen položaj v družbi, postali ugledni strokovnjaki na svojem področju in prejeli akademske nazive. A glavnega smisla svojega življenja, tistega, kar intuitivno čutijo v sebi, niso odkrili v teh človeških dosežkih. In to jim ne da miru. Poskušajo najti odgovor na to vprašanje, ki je zanje pomembno, da bi razumeli sebe, svojo Dušo in se tako odločili za smer glavnega vektorja svojega življenja. Manjka jim Znanje, da bi razumeli svoje bistvo, kako živeti na tem svetu in kako se pripraviti na posmrtno življenje. Ne nazadnje so nekateri od njih, po izkušnjah z manifestacijami nevidnega sveta in s tem, da so bili deležni neprecenljive osebne izkušnje, korenito spremenili svoj svetovni nazor. **Glavno vprašanje, ki ga ti ljudje zastavljajo, je: »Kako rešiti svojo Dušo?«** Mislim, da bodo ti ljudje in tudi prihodnje generacije, ki pridejo v stik s tem Znanjem, zelo hvaležni, če boste odgovorili na to glavno, življenjsko pomembno vprašanje za vsakega človeka.

Rigden: Kako **rešiti svojo Dušo?** V resnici tu ni nič zapletenega, če resnično stremiš k temu v vsakdanjem življenju, če poznaš in razumeš svojo Dušo in s tem tudi pomen svojega obstoja. To seveda zahteva Znanje o sebi, o svoji naravi, pa tudi glavno delo v človekovem življenju – delo na sebi. V človeku so semena različnih sadik njegovega Bistva, vendar je le eno od njih resnično. Zakaj je v iskanju smisla svojega prihoda na ta svet tako zaskrbljen zaradi skrivnosti življenja, dokler ga ne zapusti? Ker je, čeprav je tu začasno, sposoben spremeniti svojo naravo. Pomen bivanja človeka na tem svetu je duhovna rast, stremljenje k izhodu iz stanja materialne podcenjenosti s strani zavesti v duhovno vzvišenost, preobrazbo, doseganje svojega namena in razcvet vsega najboljšega, kar je v njem. Ko človek pridobi krila samorazvoja, ga ta

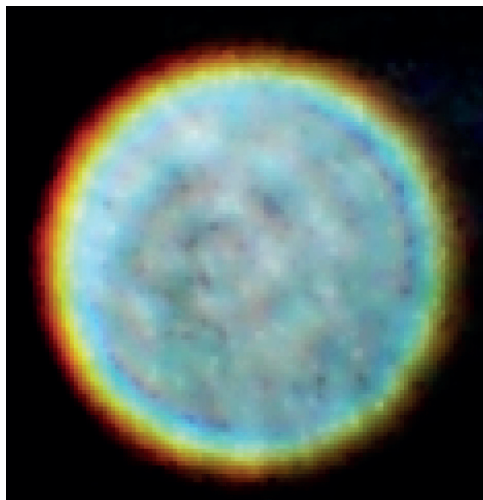
povzdignejo v višine spoznanja Resnice s kvalitativnim preoblikovanjem njegove narave. Morda bom podrobneje spregovoril o notranji strukturi človeka. To Znanje se je skoraj izgubilo v reki časa, toda njegove odmeve še lahko najdemo na obrobjih sodobnega sveta.

Kaj je torej Duša? Kot sem že rekel, je Duša prava antimaterija, delec od zunaj – iz duhovnega sveta, Božjega sveta. Duša je sestavni del izključno človeškega bitja. Je njegov glavni potencial, portal, neposredna povezava vsake osebe z duhovnim svetom. Ni je v rastlinah, niti v živalih, niti v katerikoli drugi materiji, skupaj z inteligentno materijo. Duša vstopi v nastajajočo energijsko strukturo človeka osmi dan po rojstvu fizičnega telesa (novorojenčka). Glede na zgradbo fizičnega telesa je njena približna lokacija v območju sončnega pleteža, to je dejansko središče človeka. Vendar Duša ni niti sončni pletež, niti srce, niti noben drug fizični organ ali sistem, skupaj z možgani, umom, zavestjo, razmišljanjem, razumom in miselnimi sposobnostmi. Vse zgoraj naštetu ni niti produkt niti lastnost Duše, vse to pripada materialnemu svetu. Kirurška odstranitev, presaditev organov fizičnega telesa (na primer srca) ali transfuzija krvi nimajo nič skupnega z Dušo. Poudarjam, da se ta nahaja v energijski strukturi človeka, ne v fizičnem delu te strukture. Vsak človek ima eno dušo. Je ena in nedeljiva. Med Dušo moškega ali ženske ni razlike. Duša nima spola. Duše vseh ljudi so po naravi enake. In v tem smislu lahko rečemo, da so si ljudje zelo blizu in sorodni drug drugemu. Duša ni materija, ne obrabi se, ne stara se in ne zboli. V odnosu do materialnega sveta je popolna, vendar individualno ni dovolj popolna v odnosu do Božjega sveta. Zaradi večkratnih reinkarnacij v materialnem svetu je Duša obremenjena z informacijskimi ovoji.

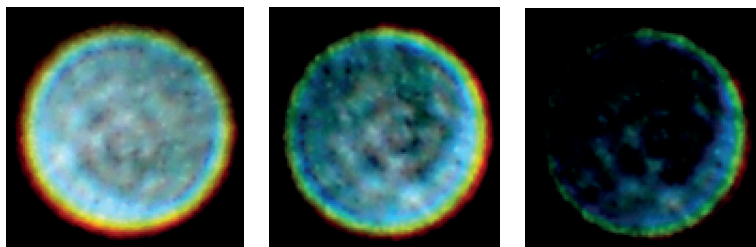
Kaj je človeško bitje? Človeško bitje v času življenja predstavlja večdimenzionalni prostorski objekt, ki je zgrajen okoli Duše in ima svojo inteligentno Osebnost. Znana oblika in zgradba fizičnega telesa, vidnega očesu, skupaj s fizikalno-kemijskimi procesi in sistemi upravljanja (vključno z materialnimi možgani), je le del celotne človeške konstrukcije, ki se nanaša na tridimenzionalni prostor. Se pravi, človek je sestavljen iz Duše skupaj z njenimi informacijskimi ovoji, Osebnosti in strukture, ki je, recimo, sestavljena iz različnih polj drugih dimenzij (skupaj s fizičnim telesom, ki se nahaja v tretji dimenziji).

Kaj je inteligentna Osebnost? V novi konstrukciji, v novem telesu se formira nova Osebnost. Osebnost je tisto, kar vsak človek v življenju občuti kot sebe. Osebnost je tista, ki izbira med Duhovnim in Živalskim načelom, analizira, sklepa in nabira osebno prtljago čutno-čustvenih dominanc. Če se človek skozi življenje toliko duhovno razvije, da se njegova Osebnost združi z Dušo, potem se oblikuje po kakovosti novo, zrelo Bitje, ki se razlikuje od človeka in gre v duhovni svet. To je dejstvo, ki se mu reče »osvoboditev Duše iz ujetništva materialnega sveta«, »odhod v Nirvano«, »pridobitev svetosti« in tako naprej. V nasprotnem primeru, če se v času človeškega življenja ta združitev ni zgodila, po smrti fizičnega telesa in uničenju energijske strukture ta inteligentna Osebnost odide z Dušo v proces ponovnega rojstva (reinkarnacije) in se pri tem spremeni, recimo pogojno, zaradi razumevanje bistva, v podosebnost. Ko fizično telo umre, človek še naprej obstaja. V stanju prehoda ima okroglo obliko s spiralnimi strukturami. Duša je skupaj z informacijskimi ovoji zaprta v tej obliki. Informacijski ovoji so podosebnosti iz prejšnjih inkarnacij, skupaj z Osebnostjo iz nedavnega življenja.

Fotografija 1. Človeška Duša v stanju prehoda po smrti fizičnega telesa.

Na fotografiji Duše je jasno viden mejni ovoj. Sestavljen je (ko se pogloblja proti središču) iz rdeče (preostanek vitalne energije, tj. prane) in tudi rumene in belo-rumene barve drugih energij. Notranjost okrogle oblike je nebesno modra z odtenki svetlo zelene; ima značilno spiralno strukturo, zasukano proti sredini, z odtenki mavrice in belimi madeži.

Fotografija 2. Izginjanje človeške Duše iz materialnega sveta v procesu prehoda.

Informacijski ovoji, ki se nahajajo okoli Duše, so čutno-čustvene zgostitve ali bolj natančno razumne informacijske strukture, ki jih je mogoče asociativno primerjati z nekakšno nebulo. Preprosto povedano, to so nekdanje Osebnosti iz preteklih inkarnacij. V bližini Duše je lahko veliko takšnih podosebnosti, odvisno od tega, kolikokrat se je človek reinkarniral.

Anastasija: To pomeni, da je podosebnost Osebnost, kakor vi, ki je bila aktivna v preteklih inkarnacijah vaše Duše.

Rigden: Da. Z drugimi besedami, to je nekdanja Osebnost iz preteklega življenja z vso prtljago čutno-čustvenih dominanc (pozitivnih ali negativnih), ki jih je nabrala v času svojega življenja, torej z rezultati svojih življenjskih izbir.

Osebnost praviloma nima neposredne povezave s podosebnostmi, torej se človek ne spomni preteklih življenj in v skladu s tem tudi ne izkušenj in pridobljenih znanj, ki so jih pridobile te podosebnosti. Toda v določenih okoliščinah je v redkih primerih mogoč nejasen občutek »deja vu« ali kratkotrajne spontane manifestacije aktivnosti zadnje (pred sedanjo inkarnacijo) podosebnosti. To je še posebej značilno za ljudi v zgodnjem otroštvu.

Obstajajo primeri, zabeleženi v dokumentaciji psihiatrične stroke, ko otroci, ki nimajo nobenih nepravilnosti, z zdravimi starši, kažejo kratkotrajno nenaravno vedenje, podobno mejnim osebnostnim motnjam. Navedel bom en primer. Štiriletno dekle je začelo sanjati ene in iste sanje: v svetlobi iz ozadja je stal fant, ki jo

je klical k sebi, vendar je ni spustil v svetlobo. Staršem se je začela pritoževati glede teh sanj, ki so jo morale, zvečer pa se je začela vesti nepredvidljivo in agresivno, kar prej zanjo ni bilo običajno. Takrat je izkazovala tudi nenavadno moč. Štiriletno dekle je v jezi obračalo mize, stole, težak podstavek, ni prepoznala svoje matere, histerično in obtožujoče ji je govorila: »Ti nisi moja mama!«, »Tako ali tako boš umrla« in tako naprej. Torej, te deklíčine besede in njeno vedenje so zanjo nenaravni, toda zelo značilni za prejšnjo podosebnost, ki je šla skozi reinkarnacijo in je bila takrat v stanju »pekla«, doživljala je muke in živalsko bolečino. Naslednji dan je otrok spet postal normalen in se je obnašal kot običajno. To je značilen primer kratkotrajne manifestacije negativnosti prejšnje podosebnosti. Najboljše, kar je v tem primeru mogoče storiti, je aktivno razvijati otrokovo inteligenco, širiti njegova obzorja in poznavanje sveta in počakati, da pride do začetnega sunka, da se oblikuje nova Osebnost.

Začetni sunek se pri človeku praviloma pojavi med petim in sedmim letom starosti. Dejstvo je, da lahko v zgodnjem otroštvu, pred začetnim sunkom, pride do kratkotrajne aktivacije prejšnje Osebnosti (podosebnosti). Slednja se, medtem ko se oblikuje nova Osebnost, skuša prebiti do zavesti in prevzeti oblast nad človekom.

Toda veliko pogosteje se pojavljajo drugačni primeri manifestacij podosebnosti. To je takrat, ko otroci v starosti tri do pet let (takrat, ko nova Osebnost še ni oblikovana) začnejo govoriti kot odrasle, izkušene osebe. V redkih primerih so to lahko podrobnosti njihovih prejšnjih odraslih življenj, ki jih v tej starosti dejansko ni mogoče poznati. Najpogosteje se zgodi, da

otrok iz neznanega razloga in nepričakovano odgovori zelo modro, jasno izraža za otroka neznačilne misli in včasih to mistično prestraši odrasle. Staršem se takšnih manifestacij ni treba bati, le razumeti morajo njihovo naravo. Ko se bo otrokova Osebnost izoblikovala, bodo takšne manifestacije minile. Torej, vsaka podosebnost ohranja individualnost svoje pretekle zavesti v obliki želja in stremljenj, ki so prevladovali v njenem aktivnem življenju. Osebnost, kot sem že rekel, nima neposredne povezave s podosebnostmi, tj. človek se zavestno ne spomni svojih preteklih življenj. Vendar se na podzavestni ravni ohranja povezava Osebnosti s podosebnostmi. Posredno lahko slednje vpliva na Osebnost in jo »potisne« v določena dejanja, jo nagiba k sprejemanju določenih odločitev. To se dogaja na nezavedni ravni. Podosebnosti so, rečeno v prispodobi, »megleni svetlobni filtri«, ki znatno ovirajo neposredno povezavo med Dušo in novo Osebnostjo, tako rekoč, med izvorom svetlobe in tistim, ki jo potrebuje.

Anastasija: »Megleni svetlobni filtri«? Zanimiva primerjava.

Rigden: Morda bom o tem spregovoril podrobneje. A treba je razumeti, da se vsi ti procesi dogajajo na energijski ravni, zato bom zavoljo boljšega razumevanja uporabil figurativne primerjave. Torej, podosebnosti se nahajajo v bližini Duše, predstavljamo si jih lahko ... kot »razumne« meglice. Po eni strani so blizu Duše in zaznavajo vpliv te zelo močne antimaterialne strukture, tako rekoč, bližino »diha Večnosti«, »prisotnost delca iz Božjega sveta«. Po drugi strani pa podosebnosti čutijo močan pritisk gostih materialnih struktur Živalskega načela. Se pravi, podosebnosti so

stisnjene med dvema močnima silama duhovnega in materialnega sveta. Nenehno doživljajo ta neverjetni pritisk z obeh strani. Torej, vsaka podosebnost postane nekakšen »svetlobni filter« na poti povezovanja trenutne Osebnosti z Dušo. Stopnja »zatemnitve« takega »svetlobnega filtra – podosebnosti« je odvisna od nakopičenega v njenem prejšnjem življenju, tj. prevladujočih izbir, preferenc in čutno-čustvenih prioritet.

Če je bil na primer človek v preteklem življenju dober, prijazen in je naredil veliko za svoj duhovni razvoj, vendar premalo, da bi se popolnoma osvobodil materialnega sveta, potem bo imel od podosebnosti več miru, manj vibracij. Torej, skozi ta »filter« se bodo bolje prenašali impulzi in energija Duše. Če pa je človek svoje preteklo življenje zapravil z dajanjem prioritet materialnim vrednotam, potem bo imel takšen »filter – podosebnost« zaradi težjih vibracij bolj gosto strukturo, zato bo pretočnost, recimo, za »Svetlobo«, ki prihaja iz Duše, veliko slabša. To je mogoče asociativno primerjati s steklom, umazanim od saj, skozi katero pride resnična svetloba popačeno ali pa se celo težko prebije. Z drugimi besedami, bolj ko je v človekovem življenju prevladovala njegova Živalska stran in bolj ko so prevladovale materialne vrednote, težje mu bo kasneje, saj bo nosilec več izkrivljanja. Če je takih podosebnosti z gostimi »svetlobnimi filtri« veliko, potem se zdaj živeča Osebnost zelo težko bori s svojim Živalskim načelom, zelo težko zavije s poti prevlade materialnega in začuti svojo Dušo.

Anastasija: To pomeni, da je takšen človek nekako bolj zapleten v materijo in težje spremeni vektor svojega življenja v smer duhovnega razvoja?

Rigden: Da. Toda nikoli ni prepozno za nikogar, tudi za takšnega človeka, da položaj obrne, ker ima Osebnost življenjsko moč in pravico do izbire ... V nasprotnem primeru ga čaka ista usoda, kot jo zdaj doživljajo njegove podosebnosti. Mimogrede, izkušnja podosebnosti na podzavestni ravni posredno vpliva na manifestacijo strahu pred smrtjo. To, kar podosebnosti čutijo v novi Osebnosti, je zanje pravi »pekel«, če uporabimo jezik religije. Po smrti telesa Osebnost, ki postane podosebnost, pridobi lastno izkušnjo in razumevanje, kaj je v resnici materialni svet, kaj je Duša in kakšen je njen pomen za človeka. Toda v strukturi novega telesa je podosebnost v obupnem položaju vkljenjena uma, ki vse razume, doživlja hudo čutno in čustveno bolečino, vendar ne more storiti ničesar, vključno s posredovanjem svojih izkušenj novi Osebnosti. To je tako, kot da si zaprt v telesu, vendar to telo ne služi tvoji zavesti, ne uboga in ne naredi, kar mu ukažeš. Torej na splošno ne služi tebi, ampak živi svoje življenje. In vsega tega se zavedaš, vendar ne moreš storiti ničesar, občutiš samo neverjetno grozen pritisk, ponovno ponavljanje iste napake nove Osebnosti in razumevanje lastne nemoči, da bi spremenil smer vektorja porabe življenjske energije. Mimogrede, od kod se pojavijo strahovi, npr. strah pred zaprtimi prostori? Korenine glavnih razlogov za to izkrivljeno prostorsko percepcijo, ki ustvarja globok občutek strahu in panike pri ljudeh, so povezane s tistim predelom človeške strukture, kjer se nahajajo podosebnosti.

Zakaj na primer ljudi privlačijo pozivi k »večnemu življenju v fizičnem telesu«, ki jih uporabljajo mnoge sekte in religije? Psihologi to običajno povežejo s človekovo prikrito željo, ki se pojavi kot odziv na

iracionalen strah pred smrtjo (tanatofobija). Ta fobija ima posebne vedenjske manifestacije, katerih namen se je izogniti predmetu fobije ali zmanjšati strah pred njim s kakršnimikoli dejanji (slediti verskim pravilom in obredom ter tudi pokazati večje zanimanje za informacije, kot so npr. »večno življenje v telesu« in podobno). Tako se človek nekako skriva za vsem tem pred zanj nerešljivim notranjim konfliktom, ustvarjenim z iracionalnim strahom, ki ga običajno spremljajo tudi slabe slutnje. Od kod prihajajo te slutnje in strah? Iz podzavesti, kar je posledica težkega čutno-čustvenega stanja podosebnosti, ki že imajo praktično razumevanje, kaj je smrt in ponovno rojstvo. Jasno rečeno, zaradi strahu podosebnosti pred nedostopnostjo Večnosti, kar pomeni njihovo neizogibno končno smrt, v človeku obstaja želja po »večnem življenju v telesu«. To je le ena od želja Živalskega načela in njegovih zamenjav (na podzavestni ravni) za stremljenje Duše.

Anastasija: In če se človeku uspe v življenju duhovno razviti do te stopnje, da lahko kot duhovna, zrela Osebnost izstopi iz kroga ponovnih rojstev, kaj se takrat zgodi s podosebnostmi?

Rigden: Enostavno so uničene. Ne nazadnje je to samo informacijska struktura.

Anastasija: Ne glede na to, ali so bile te podosebnosti v preteklih življenjih slabe oziroma dobre Osebnosti?

Rigden: Figurativno rečeno, ni »dobrih« (po tvojem razumevanju) podosebnosti, saj je Osebnost postala podosebnost. **Osebnost se lahko zavestno razvija**

duhovno in se lahko, z združitvijo z Dušo, osvoboditi v enem življenju! V resnici je vse preprosto, če se je človek v tem življenju skušal razvijati v duhovno smer, a se ni dovolj potrudil, potem bo v naslednjem življenju nova Osebnost imela za to boljše pogoje. Razširile se bodo možnosti njene duhovne rasti, a se bo povečal tudi upor Živalskega načela. In spet je vse (nadaljevanje ali prenehanje trpljenja podosebnosti, usode Duše in same Osebnosti) odvisno od individualne izbire nove Osebnosti.

Anastasija: Torej je podosebnost le informacijska struktura?

Rigden: Da. Vsaka stvar, skupaj s človekom, je samo informacijski val. Le od vgrajenih informacij je odvisno, kaj je pred vami, na primer planet ali bakterija, stol ali človek. Toda v človeku obstaja Duša, zaradi katere se človek razlikuje od katerekoli materije.

Anastasija: Ali lahko Dušo imenujemo informacijski delec?

Rigden: Ne. Duša ne spada v materialni svet, je iz povsem drugega sveta – sveta Večnosti ... Toda človek, v smislu njegove celotne večdimenzionalne strukture v materialnem svetu (skupaj z njegovim Živalskim načelom), je informacijski val. Duša je tisto, kar je v človeku resnično, je glavna sestavina, na kateri je osredinjena celotna struktura! Vse ostalo so le dodatne informacije za razvoj, ki se šele po zorenju duhovne Osebnosti in združitvi z Dušo (po duhovni osvoboditvi) prenehajo razlikovati, to pomeni, da prenehajo obstajati kot organizirana struktura.

Anastasija: Preprosto povedano, skladno s človeškim razumevanjem, ta informacijski val je uničen, a dejansko preide v drugačno kakovost, ker se informacije (informacijski gradniki, iz katerih je vse sestavljeno) kot take ne uničijo.

Rigden: Točno tako.

Anastasija: Nekoč ste rekli, da je dovolj močan medij resnično sposoben priklicati mrtvega človeka na pogovor, ker v resnici človek na informacijski ravni ne umre.

Rigden: Da, človekova Osebnost še naprej obstaja, a preprosto v drugačni obliki – v obliki podosebnosti. Če je medij dovolj močan in sposoben del svoje življenjske energije (prane) prenesti v podosebnost mrtvega, da jo s to energijo napolni, potem ta podosebnost resnično dobi začasno sposobnost komuniciranja z medijem. Za podosebnost je prana živega človeka, pogojno rečeno, »sladka hrana« v »hudičevem peklu« in za kratek čas dobi priložnost, da se manifestira. Tako medij, kot pravijo, »kliče Dušo« pokojne osebe z namenom komunikacije. V bistvu vzpostavlja informacijsko povezavo s podosebnostjo. In še to se zgodi samo takrat, ko se je reinkarnacija osebe že zgodila in je ta podosebnost v materialnem svetu v novi živi telesni strukturi z novo Osebnostjo. Pri čemer ta stik poteka neopazno za novo Osebnost. In če je človek šel v Nirvano, potem ga noben medij ne bo mogel »potegniti« od tam, da bi komuniciral; isto velja za človeka, ki je še vedno v fazi reinkarnacije (pred novo inkarnacijo v materialnem svetu). Zakaj? Ker so takšni »stiki« medijev ena izmed hipostaz Živalskega uma, njegovih

manifestacij in povezave v materialnem svetu. Duhovni svet je Živalskemu umu nedosegljiv.

Anastasija: Vau! To pomeni, da resnični medij porablja (pušča) svojo prano, vse le zato, da bi nahranil to podosebnost. To je neenaka izmenjava: človek porabi svojo dragoceno energijo, namenjeno duhovni rasti, v zameno za neke nepomembne informacije od podosebnosti. Izkaže se, da je tako »hranjenje« podosebnosti v resnici samo še en trik Živalskega uma! Zdaj razumem, zakaj tradicionalne religije nasprotujejo dejanjem medijev in od kod izvirajo legende o lačnih, nenasitnih duhovih, ki so jih živi ljudje poskušali »nahraniti«, po človeškem razumevanju.

Rigden: Da, to je eden od trikov Živalskega uma. Dobro je, da zaradi pomanjkanja znanja ljudi o teh zadevah danes resnično ni veliko pravih medijev in v bistvu delujejo njihovi imitatorji, ki s svojimi čisto psihološkimi triki zabavajo lahkoverno občinstvo.

Anastasija: Do danes se je ohranilo prepričanje, da o mrtvih ne smemo misliti slabo, torej če o njih mislimo, potem mislimo le dobro. In če se v sanjah pojavi mrtev človek, potem velja, da se »njegova duša ni umirila«. Koliko resnice je v teh prepričanjih?

Rigden: O mrtvih bi razjasnil, da če se jih spominjamo, bi naj to počeli le s stališča Duhovnega načela živega, s stališča duhovne Ljubezni, ki je ustvarjalna za žive, ne pa s stališča žalosti zaradi preteklosti. Poleg tega moramo razumeti procese, ki se v tem primeru dogajajo. Najprej, v vseh teh primerih ne gre za naslavljanje človekove Duše kot take. O njej v življenju človeka

praviloma niso ničesar vedeli ne samo sorodniki, ampak včasih celo človek sam, zato gre tu za naslavljanje človekove Osebnosti, ki jo je okolica dobro poznala, a je po smrti telesa postala podosebnost. Duša sama se ob ponovnem rojstvu ne vrne nazaj na kraj njenega nekdanjega »zapora«. Toda podosebnost kot razumna informacijska struktura materialnega sveta, čeprav »ujeta« v novem telesu, lahko uporablja energije tega telesa (predvsem ko nova Osebnost še ni dozorela). Ko tako za kratek čas pridobi moč, lahko, zahvaljujoč svojim projekcijam, obišče kraje in ljudi, na katere je bila v svojem življenju navezana. Podosebnost lahko svoje aktivnosti manifestira tudi takrat, ko se je začnejo živi spominjati (pokojne osebe) in jo tako obdarujejo z močjo svoje pozornosti. Kaj to pomeni za živo osebo?

Žal ne morem povedati vseh podrobnosti za vse bralce, ker je znano, da »znanje pomnožuje žalost«. Ampak za splošno razumevanje bistva teh procesov bom rekel naslednje. Bistvo je, da se, ko se človek začne spominjati mrtvih, zgodi naslednje. Človek z dajanjem svoje pozornosti, nelokaliziranega strahu, asteničnih čustev (žalost, zaničevanje, depresija), ki se porajajo kot posledica spomina na mrtve, povedano v jeziku fizike, daje podosebnosti dodaten »naboj« (prenaša moč). In podosebnost se zaradi tega aktivira. Ta proces, ko se živ človek spominja pokojnika, je podoben takojšnjemu prenosu »naboja« (moči) z enega osnovnega delca na drugega, ne glede na čas in prostor. Podosebnost ostaja v novem telesu, vendar se njena projekcija ob sproščanju tega »naboja« takoj manifestira ali, povedano bolj natančno, stopi v stik z Osebnostjo človeka, ki o njej razmišlja. Slednji na podzavestni ravni čuti to povezanost s podosebnostjo pokojnika oziroma takšno

izmenjavo informacij. Pravzaprav živi sam hrani ta stik s svojo življenjsko energijo. Od tega ne bi smeli pričakovati ničesar dobrega, ker takšna podzavestna izmenjava informacij s podosebnostjo le še krepi valove Živalskega načela v človeku.

Zaradi takšnega informacijskega stika začne živ človek izkazovati občutke žalosti (»teže«), zaskrbljenosti in se ujame v krog nenehno ponavljajočih se misli: »Če bi bil živ, se mi to ne bi dogajalo.« ali »To se ne bi zgodilo, če bi ona še živel.« ali »On ne bi dopustil, da se mi to zgodi.« in podobno. Pravzaprav v takih primerih Živalsko načelo človeku preprosto zamaskira njegove potrošniške želje (npr. željo po občutku lastne pomembnosti) s konceptom izgubljene Ljubezni in tako v njem vzbuja hrepenenje po preteklosti, povzroča strah pred bližajočo se smrtjo in tako naprej.

Posledično zaradi tega trpita tisti, ki se spominja, ker v sebi manifestira prevladujoče misli iz Živalskega načela, in podosebnost, ki se je spominja. Po eni strani je takšen stik za podosebnost stik z življenjsko močjo. Toda po drugi strani ji tako živ »naboj« daje jasno zavedanje o lastnem neaktivnem položaju in stanju brezupnosti. In to nekdanji Osebnosti (ki je postala podosebnost) povzroči le še večje muke. Poleg tega takšna provokacija iz Živalskega načela dodatno obremenjuje ne le to podosebnost, ampak tudi Osebnost človeka, v čigar energijski strukturi se podosebnost nahaja.

Morda bom, za boljše razumevanje tega, kaj za podosebnost v resnici pomeni stik z živo osebo, podal figurativen primer. Predstavljajte si človeka, ki hodi po žgoče vroči puščavi. Že je obsojen na pogubo. Skorajda

je na robu smrti. Mučita ga bolečina in neznosna žeja. In potem mu na ustnice z neba pade majhna kapljica vode. Ne poteši njegove žeje, ampak mu po eni strani daje lažno upanje za življenje ali, natančneje, obudi spomine na preteklo življenje, po drugi strani pa mu daje jasno razumevanje, da je smrt neizogibna. To zavedanje še povečuje muke in trpljenje pogubljenega.

Anastasija: Da, res ne vemo, kaj delamo. Izkaže se, da s spominjanjem pravzaprav prenašamo svoje trpljenje na nekdanje sorodnike in potem zaradi tega tudi sami trpimo. In če pogledamo v zgodovino? Kako potem trpijo zgodovinske, javne osebnosti, natančneje podosebnosti, ki jih živi ljudje ne pozabijo več stoletij in celo tisočletj? Izkaže se, da tako množično spominjanje še povečuje njihovo trpljenje.

Rigden: Če se jih spominjajo ljudje, v katerih prevladuje Živalsko načelo, in temu dodajo moč svojih čustev, potem jih seveda to bistveno obremenjuje, kot tudi tiste, ki se spominjajo. Toda kakor so živeli svoje življenje tukaj in kar so si v njem zaslužili, to potem dobijo tam.

Anastasija: No, ja, glede na to, da zgodovina ne piše o prevladi Duhovnega načela med svetovnimi narodi, temveč o prevladi Živalskega načela v človeštvu: kdo je vladal nad kom, kdo je bil s kom v vojni ... Dobro, prosim, povejte mi, kako je mogoče razložiti naslednje pojave? V etnoloških delih sem brala o verovanjih in primerih, povezanih s sibirskimi šamani. Močni šamani so prosili svoje sorodnike, da jih po smrti trikrat pokopljejo, vsakih sto let. Ljudje so prenašali te informacije iz roda v rod. Če se iz nekega razloga ponovni pokop ni zgodil, se je začel šaman »pojaviati«

živi generaciji svojih potomcev in jim groziti s katastrofami. Če se nova generacija na to ni odzvala, so se prebivalstvu tistega področja začele dogajati različne nesreče: epidemije, umiranje govedi, naravne katastrofe in tako naprej. Poleg tega je to veljalo enako za »dobre« in »slabe« šamane. Omenjeno je bilo tudi, da če so se ljudje »dobrih« šamanov spominjali s spoštovanjem, potem so jih ti ščitili pred katastrofami in drugimi osebnimi nesrečami.

Rigden: Tu moramo ločiti koncepte. V tem svetu delujejo tako sile Živalskega uma materialnega sveta kot sile Duhovnega sveta. V glavnem se manifestacije, povezane s silami narave, nanašajo na delovanje Živalskega uma. Kar zadeva človekovo podosebnost (ki je v času svojega življenja kot Osebnost razvila določene nadspodobnosti in s tem dosegla določeno raven vpliva na ljudi), lahko ta pri ljudeh povzroči le nalet Živalskega načela, ki deluje predvsem skozi njihovo podzavest zaradi izmenjave informacij. Vsaka podosebnost ohranja svoj Ego, samoidentifikacijo. Ima izkušnje, znanje in veščine, kako vplivati na materialni svet, vendar nima življenjske moči. Sploh pa ni umrli šaman tisti, ki ustvarja katastrofe za ljudi, temveč to počno ljudje sami s svojim vraževerjem. To se dogaja zaradi moči živih ljudi. Poleg tega ne smemo pozabiti na trenutke aktiviranja moči, znake, s katerimi je šaman delal v svojem življenju, in na duhove tega oziroma drugega lokalnega prostora, ki so prav tako podvrženi enemu samemu Živalskemu umu. Toda to je ločeno vprašanje, ne za ta pogovor.

Anastasija: To pomeni, da podosebnosti v celoti ohranijo spomin.

Rigden: Da. To so inteligentne strukture. In njihova prihodnja reinkarnacija jih zelo plaši in muči, ker jim po eni strani podaljšuje muke, po drugi strani pa prinaša dokončno smrt. Zato je za živega človeka zelo pomembno, da v življenju naredi vse, kar je mogoče in nemogoče, da se poveže s svojo Dušo. Naloga Živalskega načela v času življenja Osebnosti pa je, da slednjo na kakršenkoli način odvrne od Duhovnega načela, bodisi v mislih, željah, dejanjih ali delovanju – ni pomembno, le da človek želi materialno, zemeljsko in smrtno. In zanjo so dobra vsa sredstva, skupaj z omenjenimi manifestacijami podosebnosti. V Živalskem načelu ni ničesar Dobrega! Je smrtno. Zato je njegov namen, kot je namen vsake inteligentne materije, pridobiti oblast nad drugo materijo in uporabiti njeno življenjsko moč za svoje namene. Živalsko načelo naredi vse, kar je mogoče, da zagotovi spremembo smeri življenjskega vektorja Osebnosti in jo odvrne od Duhovnega načela. Ničemur se ne izogne in uporabi ves svoj »arzenal«. In to je predvsem agresija, napad. Tako išče šibko točko v človeku, kjer jo lahko duševno »ugrizne«, čustveno »udari« ali preprosto zapelje s še eno »sladko« iluzijo. Nenehno vsiljuje nove nastavitve ali aktivira stare. **Živalsko načelo je diktatura za mrtve!**

Anastasija: Z diktaturo za mrtve smo prišli do bistva. Kot pravijo, vsakemu mrtvecu je zemlja grob. Vse, kar si človek želi v materialnem svetu, je res začasno in minljivo ...

Rigden: Živalsko načelo je pri svojih raznolikih trikih zelo pametno. Če človek ne razume sam sebe, mu je v življenju zelo težko in še težje po njem. In pri vsem

tem sploh ne gre za zunanje razmere, ampak za človekovo izbiro. Življenje mineva zelo hitro. In najhujša v človekovem obstoju ni smrt telesa. Najhuje je, ko je človek živel svoje življenje v nezavedanju iluzornosti tega sveta in ni razumel ničesar, njegova Osebnost pa se duhovno ni razvila. Potem zanj nastopi absolutno neizogibno: tukaj ste trpeli v svojem življenju in tam boste trpeli stoletja in hkrati ne boste mogli ničesar spremeniti, saj instrumenta za to ne bo več, v nasprotju z Osebnostjo, ki je v telesu. Za podosebnost je tak položaj enakovreden položaju lačnega človeka, ki stoji pred steklom in za njim vidi obilico najrazličnejše hrane ter je ne more doseči. Zdi se tako blizu, toda zaradi stekla je ne more vzeti. Takrat se začnejo pojavljati vprašanja iz egoizma podosebnosti, na primer »Za kaj jaz?! Ne nazadnje sem bil zelo dober?«. **Zato, ker si izbral trenutek užitka, materialne vrednote namesto Večnosti. Zato, ker si v mislih skrivaj hrepenel po moči nad drugimi, zadovoljeval svoje Živalsko načelo in ravnal v nasprotju s svojo Vestjo. Zato, ker si vsak dan v dejanjih in mislih zapravil za svoj egocentrizem. In takšnih »zato« je v vseh dneh tvojega kratkega življenja veliko, kamorkoli pogledaš ...**

Anastasija: Da, žalostno je ... Ampak veliko ljudi si preprosto ne predstavlja, kako lahko živiš drugače kot v skrbi za materijo. Čeprav ljudje sami niso slabi in trpijo zaradi istih spon Živalskega načela, to trpljenje pripisujejo stereotipnim »vzrokom« in »odgovorom«, ki so naloženi celotni družbi: »vsi živijo tako«, »živimo v takem času«, »takšna je moja usoda«, »ne moreš ubežati svoji usodi«. To pomeni, da so nekateri ljudje glede preoblikovanja sebe in svoje usode pasivni. Medtem ko

so, nasprotno, drugi aktivni, vendar v napačno smer. Spoznala sem ljudi, ki imajo, lahko bi rekla naravno prirojene vodstvene sposobnosti. Skoraj od otroštva čutijo v sebi moč in zahvaljujoč temu vplivajo na ljudi in predvidevajo določene dogodke. Mimogrede, kako si lahko to prirojeno človeško moč razložimo? Ali je to morda kako povezano z njegovim prejšnjim življenjem?

Rigden: Primeri so seveda različni. Ampak če govorimo o prirojenem človekovem daru, potem to pomeni, da se je v zadnji inkarnaciji te Duše Osebnost duhovno razvila in dosegla določene rezultate pri delu na sebi in razumevanju tega sveta. Se pravi, šlo je za dober skok v duhovni razvoj, a je bilo premalo, da bi zapustila Arimanov sistem in prekinila krog ponovnih rojstev. Toda v novem življenju ima nova Osebnost s takšno Dušo nekaj prednosti v primerjavi z drugimi ljudmi. Človek se rodi z velikim energijskim potencialom, katerega pravilna uporaba prispeva k hitrejši duhovni rasti Osebnosti in ji daje realne možnosti za združitev z Dušo ter za izstop iz kroga ponovnih rojstev.

Obstaja veliko takšnih nadarjenih ljudi. Ti ljudje čutijo, da niso takšni kot vsi drugi. Že od otroštva so precej družabni, imajo vodstvene sposobnosti, prirojen dar za vplivanje na ljudi, svojevrsten občutek za dogodke, manifestacije subtilnih energij in tako naprej. Obstaja pa še ena kategorija ljudi z velikim potencialom. V otroštvu se, zaradi razmer, v katerih se znajdejo, zaprejo vase, zaprejo se pred zunanjim svetom. Ti šele kasneje, kot odrasli, razvijejo potencial v svojo polno moč.

Anastasija: Očitno je takšen dar velika odgovornost?

Rigden: Da, najprej zaradi človeka samega. Tisti, rojeni z velikim duhovnim potencialom, morajo razumeti, da bo odpor Živalskega načela enako močan in da bo naredilo vse, da bi to moč uporabilo za svoje namene. Če v družbi ni Znanja, ki bi razložilo te trenutke, če so vanje kot pasti postavljeni miselni vzorci v formatu Živalskega načela, ti nadarjeni ljudje, ki sledijo prioriteta družbe, začnejo porabljeni svoje edinstvene moči za izvajanje programov Živalskega načela.

Opazajo, da lahko nekatera na videz zapletena vprašanja enostavno rešijo. Razumejo, da imajo vpliv na ljudi in da lahko vodijo katerokoli skupino ljudi. Toda brez ustreznega Znanja o sebi praviloma začnejo uporabljati ta dar bodisi za izvajanje programov Živalskega načela iz sebičnih namenov bodisi na splošno za sistem, ki obstaja v okviru programa Živalskega uma. Torej so zaslepljeni z materijo, pogosteje se odločijo v njeno korist in razvijejo to smer v svojem življenju. Torej jih Živalski um preslepi. Zgodi se aktivacija Živalskega načela v človeku, subtilna zamenjava duhovne usmeritve za materialno usmeritev življenja in prirojena moč se porablja v korist Živalskega uma. Izjemno redko je, da takšni nadarjeni ljudje premagajo močno nasprotovanje svojega Živalskega načela in postanejo na primer duhovni voditelji (ne mislim tisti, ki imajo versko oblast nad ljudmi, ampak tisti, ki resnično sledijo duhovni poti, resnično pomagajo drugim v duhovnem razvoju, v osvoboditvi svoje zavesti iz ujetništva materije). Največkrat ta dar uporabljajo za to, da gradijo kariero, pridobivajo moč, nabirajo bogastvo in tako naprej.

Takšni ljudje v družbi praviloma postanejo voditelji: nekdo kot javna osebnost, nekdo kot poslovnež,

nekdo kot vodja kriminalnih združb in tako naprej. Včasih preprosto presenetijo druge in ne razumejo, kako in zakaj se jim to dogaja v življenju, saj gre po njihovem mnenju za jasno »intelektualno šibko« osebo, ki nima visokošolske izobrazbe, a gradi celoten finančni »imperij« z ogromnim vplivom. A v resnici ima tak človek samo velik notranji potencial in zoženo zavest, usmerjeno k materialnim prednostnim nalogam zaradi nenehne prevlade Živalskega načela v njem. Če bi si tak človek razširil svoja obzorja in v življenju izbral duhovne prioritete, to je korenito spremenil svojo notranjo smer gibanja z negativnim predznakom v pozitivnega, potem bi lahko v svojem življenju dosegel velik duhovni razvoj. Z zavestnim preoblikovanjem sebe na bolje, proti duhovnemu, ima več kot realno možnost za doseg duhovne osvoboditve in za izstop iz kroga reinkarnacij že v tem življenju. Čeprav ima, mimogrede, takšno priložnost vsak živ človek. Odločilno vlogo prav tu igrajo človekova osebna izbira, namen življenja, delo na sebi in njegova vztrajnost na poti k duhovnemu cilju. Poudarjam, da so takšne spremembe povezane izključno s *preobrazbo človekovega notranjega sveta*. Če človek poskuša spremeniti svoje zunanje razmere, ne da bi se notranje spremenil, v tem ne bo nobenega smisla.

Anastasija: Verjetno taki ljudje, prav tako kot ostala večina, ko so sami s seboj, občasno občutijo obremenjenost z materijo, z vsakdanjimi težavami. Očitno razumejo, da ni vse, kar so v življenju dosegli, pristno, da ni rezultat tega, kar je njihova »Duša hotela«, in da je vse to navadno in površinsko ... Ali se zgodi, da oblast nad tako nadarjenimi ljudmi popolnoma prevzame Živalsko načelo?

Rigden: Da, zgodi se. Toda v takih primerih ti ljudje postanejo resnično sebični in agresivni mutanti, drugače teh bitij ne moremo poimenovati ... Toda to samo dokazuje, da podosebnosti praktično ne vplivajo na izbiro vektorja lastnega razvoja nove Osebnosti v času njenega življenja. Recimo tako: čeprav je podosebnost v času svojega življenja dosegla precejšnje duhovne višine in ji je manjkalo le en korak do Nirvane (končnega izhoda iz kroga ponovnih rojstev), to sploh ne pomeni, da bo naslednja Osebnost naredila ta korak. V življenju se praviloma zgodi ravno obratno, ker je takšna Osebnost (z duhovno razvito podosebnostjo) že v zgodnjem otroštvu deležna večje pozornosti Živalskega uma. Kot rezultat ti ljudje, namesto da bi nadaljevali svoj duhovni razvoj in dosegli dokončno združitev z Dušo, duhovno osvoboditev (izhod v Nirvano), zapravijo ta dar, to dragoceno, od svoje prejšnje Osebnosti »podedovano« moč, za vsiljene iluzije Živalskega načela. Posledično človek namesto predvidenega duhovnega skoka naprej pade nazaj in s tem obremeni svojo Osebnost in Dušo. Seveda spet pade v krog reinkarnacij, le da tokrat v veliko slabše razmere. In pravzaprav bo ta Osebnost morala preživeti smrt, postati podosebnost in nato zelo dolgo trpeti in trpeti v novih telesih, vse zaradi svoje »usodne napake«.

Anastasija: Se pravi, da te moči ne porabijo za preskok v Večnost, ampak za oblast nad drugimi ljudmi v tem »umrljivem trenutku«, ki zelo hitro mine.

Rigden: Da. Neumno je ostati korak stran od duhovne Večnosti in dati prednost umrljivi materiji. Telo bo vseeno umrlo, pri čem pa boste ostali vi?! Prav strah inteligentne materialne strukture glede neizogibnosti

uničenja je glavni razlog, da se v človeku pojavi notranje nasprotovanje, ki izhaja iz Živalskega načela, to je nasprotovanje Bogu in njegovemu svetu. Tako nasprotovanje se pojavi, ko duhovni in materialni svet trčita ali se sekata. Ta pojav v nekaterih religijah opisujejo kot bitko nadangelov s padlimi angeli. A v resnici so vse to le asociacije. To ne pomeni, da nekdo nekje bojuje nebeško vojno za človekovo Dušo. Vse to se dogaja tukaj in zdaj pri vsakem človeku, bojišče pa so njegova zavest, njegove misli, čustva in želje. Njihova prevlada v duhovno ali materialno stran pomeni zmago ali poraz Osebnosti v trenutnem boju za Dušo, na splošno pa za pravico spajanja z njo in za prehod v Večnost. Strašno je izgubiti bitko, a usodno je izgubiti vojno.

Zakaj se človek Boga boji, Ga občasno ljubi, nato pa Ga sovraži? Ker vsakdo, zahvaljujoč ponavljajočim se reinkarnacijam Duše, podzavestno ve, da obstaja duhovni svet, da obstaja Bog, da obstajajo duhovna bitja, ki služijo Bogu. Slednja se med ljudmi v legendah imenujejo »angeli«. Le da niso videti tako, kot so predstavljeni ljudem v asociativnih kategorijah religije. To so bitja druge dimenzije, drugačne od tridimenzionalnega sveta. Konec koncev te resničnosti ni mogoče opisati z besedami. Vsak poskus opisa tistega sveta bo asociativno povezan s človeškim razmišljanjem o tem svetu, kar pomeni izkrivljanje resničnosti. In če bo kasnejši prenos teh informacij potekal pod prevlado Živalskega načela, no, na to si tudi sama večkrat naletela in videla, kakšno obliko v tem primeru dobijo te »legende« in s kakšnimi podrobnostmi so prikazane. Vzemimo za primer zgodbe o »Božji Sodbi«. Konec koncev je v resnici vse preprosto: vsakič po smrti

materialnega telesa ima človek (natančneje Osebnost in Duša s podosebnostmi) »srečanje« s predstavniki duhovnega sveta in poda, recimo temu tako, Odgovor za preživeto življenje, po katerem je določena njegova nadaljnja usoda. Od tod tudi legende med ljudstvi sveta o Božji Sodbi, posmrtni usodi človeka in tako naprej. Toda kako je vse to obrnjeno in predstavljeno v teh istih religijah in različnih verovanjih?!

Vse to nerazumevanje se pojavlja tudi zato, ker Osebnost v času življenja nima dostopa do spomina in izkušenj podosebnosti in človek ne pozna cele resnice o sebi. Če življenje človeka (Osebnosti) ne bi bilo na začetku vsakič kot »nepopisan list« z blokiranimi spomini na pretekla življenja, potem ne bi bilo pogojev za Izbiro. Če bi se ljudje zavestno spomnili vseh svojih ponovnih rojstev Duše in tistih neverjetnih muk, ki jih še vedno doživljajo njihove podosebnosti, potem ti zagotavljam, da bi vsi ljudje že zdavnaj postali angeli. Toda na žalost je spomin na pretekla življenja blokirani. Vsakič znova mora človek pasti na ta svet, zavoljo neodvisnega, zavestnega duhovnega zorenja svoje Osebnosti.

Toda kaj je dobrega pri takšnem »nepopisanem listu« zavesti nove Osebnosti? Najprej dejstvo, da lahko ponovno določi svoje prioritete, ki določajo prevladujočo Izbiro v življenju Osebnosti, ne glede na predhodne »zasluge« podosebnosti. To pomeni, da če človek radikalno spremeni vektor svojega življenja proti Duhovnemu načelu, usmeri prevladujoče misli v duhovni kanal in disciplinira svojo zavest, potem bo (Osebnost) dobil resnično priložnost, da v življenju reši sebe in svojo Dušo. Dejansko se bo hkrati začel kakovostno

preoblikovati na bolje in živeti življenje v duhovnem svetu. No, če se človek (Osebnost) v tem življenju spet želi zaplesti v mrežo materialnega razmišljanja, v misli Živalskega načela, bodo te v njem vedno prevladovali in takšna Osebnost ima samo eno pot – postati podosebnost. Ker moč, namenjeno osvoboditvi Duše, zapravi za zadovoljevanje neskončnih želja materialnega sveta.

Razumeš, kaj je temeljna razlika med življenjem človeka, v katerem prevladuje materialno, in življenjem človeka, v katerem prevladuje duhovno? Ko v človekovi zavesti prevladuje materialno, ta *živi v materialnem svetu* in le redko razmišlja o Duši. Morda celo poskusi vaditi duhovne prakse. Slednje zanj običajno veljajo za enega od hobijev ali za način razvoja »supersposobnosti« z namenom povečanja svojega vpliva na ljudi in tako naprej. Pri tem se človek seveda ne ukvarja z delom na sebi, s tem, da bi ukrotil svoje Živalsko načelo. Toda s prevlado duhovnega Osebnost v svoji novi kakovosti *živi v duhovnem svetu*, skladno s svojo Ljubeznijo do Boga, ki neprestano prebiva v njem. V tem stanju človek na vse trike Živalskega načela gleda s humorjem, pozna njihovo naravo, predvideva njegove prihodnje napade in dejanja. In ti nič več ne obremenjujejo Osebnosti, saj jim človek ne podleže, ker v svojih mislih in občutkih že *živi* v duhovnem svetu. Z materialnim svetom ima stik le zato, ker nadaljuje svoj obstoj v telesu in opravlja dobra dela.

Anastasija: Da, res je, tisti, ki je v Ljubezni, je v Bogu in Bog je v njem, kajti Bog je Ljubezen.

Rigden: Tako *živi* resnično svet Človek.

Anastasija: Znanje o podosebnostih je dragoceno, toda v človeku lahko sproži strah, da se mu v času življenja ne bo uspelo razviti do popolne duhovne osvoboditve sebe in Duše in bo postal umrljiva podosebnost.

Rigden: No, prvič, takšen strah lahko izhaja samo iz egoizma, torej iz Živalskega načela. Drugič, sama si bila priča, ko je človek prejel Znanje, tako rekoč iz nič, tako kot vsi v skupini. Toda bil je tako prežet s temi zrnji Resnice in se je tako močno hotel združiti z Duhovnim svetom, da je potreboval le dve leti vestnega dela na sebi, da ga je Duhovni svet sprejel. In to kljub njegovim neugodnim življenjskim razmeram, v primerjavi z ostalimi v skupini. Tako je bilo, ker je bila želja! In tretjič, ko v človekovem življenju prevladuje Ljubezen do Boga, na poti do tega cilja izgine vsak strah. Dal bom figurativen primer za razumevanje bistva duhovnih dejanj.

Predstavlajte si, da človek v vojni brani svojo Domovino. Ljubi jo tako silno in globoko, da se je pripravljen zanjo boriti z vsemi močmi, se do zmage pred ničemer ustaviti, storiti vse mogoče in nemogoče zaradi enega cilja – osvoboditve svoje Domovine! Zaradi Ljubezni do Domovine je zanjo pripravljen umreti. Vseeno mu je, kaj se zgodi z njegovim telesom. Glaven je občutek, ki ga doživlja, ki ga vodi v boj in ga pripravi, da se zmagovito bori. In ta občutek Ljubezni ga ne zapusti, tudi potem ko ga ujame sovražnik in ve, da mu je usojeno umreti v agoniji. Kajti napolnjen je z občutkom resnične Ljubezni, zaradi katere je živel in zaradi katere bo umrl. Torej, vse je odvisno od človeka! *Če je napolnjen z resnično Ljubeznijo do Boga, ki jo živi vsak dan, potem v njem ni prostora za dvom. Ima samo en cilj – zmaga za osvoboditev svoje Duše!*

Anastasija: Ja, zmaga za vsako ceno ...

Rigden: Torej, rešiti svojo Dušo je glavno delo v človekovem življenju, njegov glavni cilj, smisel njegovega obstoja. Reševanje Duše je resnično služenje duhovnemu svetu, ne materialnemu. Reši sebe in okoli tebe bo rešenih na tisoče. In v tem ni nič zapletenega, če le obstaja želja. Začeti moraš le z osnovnim – z delom na sebi. Možgani so kot računalnik: tisto, kar iz njega dobiš, je odvisno od tega, kaj vanj vstaviš, katere cilje boš opredelil in kakršne programe boš vanj vstavil, v tej smeri bo delal. V življenju se v spominu nabirajo izkušnje različnih asociativnih občutkov, zaznav, ideje, misli in tako naprej. Te asociacije so večinoma povezane z vtisi, prejetimi iz zunanjega sveta.

Zakaj je za sodobnega človeka zelo pomembno, da hodi po duhovni poti, nenehno širi svoja obzorja, veliko bere, se seznanja z najrazličnejšimi informacijami in bogati svoje znanje v različnih smereh? Ker bo imel v tem primeru bogatejši asociativni domet, izboljšan spomin in široko dojetanje sveta. Konec koncev je podzavest, od koder se črpajo asociacije, podobna shrambi: tisto, kar enkrat daš tja, tisto boš kasneje tam našel. Materialna struktura možganov vsebuje slike (holograme), ki jih je dobila v življenju. Ko na primer nove informacije pridejo do človeka s pomočjo vida in sluha, se na določenem predelu možganov vzbudijo možganski nevroni. Možgani obdelujejo informacije, pride do vzbujanja določenih, recimo, že znanih kategorij, »informacijskih gradnikov«. Možgani prepoznajo, za kaj gre, pri čemer temeljijo na predhodnem znanju in izkušnjah. To vključuje vse – zvok, občutke, znanje in tako naprej. Figurativno rečeno,

možgani delujejo kot iskalnik v računalniku: če na primer vtipkaš besedo »Prijaznost«, potem bo pokazal vse datoteke, ki vsebujejo to besedo. Na splošno možgani iščejo tisto, kar je asociativno podobno v naši shrambi – podzavesti. Hkrati pa si zapomnijo tudi nove informacije z njihovimi značilnostmi, s katerimi dopolnjujejo svojo shrambo.

Če je človek len pri izpopolnjevanju svojega znanja, razvoju analitičnih sposobnosti in se omeji samo na tisto, kar mu v »končni obliki« prenašajo množični mediji, potem postane idealen objekt vodenja za duhovnike in politike, preko svoje zavesti. Človek zaradi lastne lenobe zavestno zoži svoja obzorja znanja. Ko so možgani šibki v asociacijah (in če se v večini še obstoječe vrtijo okrog materialnih prioritet), človek postane duhovno šibek, lažje ga je upravljati, lažje ga je zavajati in mu podtakniti določene smernice. Pravzaprav duhovniki in politiki prav zato poskušajo človeka spraviti v stanje zožene zavesti. V takšnem stanju je zanje priročen za upravljanje. Poleg tega zadošča, da v njegov um vstaviš določene asociacije, vzornike in človek postane poslušna lutka v njihovih rokah.

Anastasija: Tako je. Če človeku pokažete, kako je vse slabo, potem bo v mislih to ponavljal in se tako nehote osredotočal na to; s tem bo oživljal in uresničeval negativne situacije s priklicom ustreznih asociacij. Ne nazadnje, podobno privlači podobno. A če se človeku pokaže dobro, če svojo pozornost usmeri na duhovne vidike življenja, če vidi več primerov prijaznosti, morale, kulture, lepega vedenja, duhovnega načina razmišljanja, potem bo svoj svetovni nazor že oblikoval v tej smeri.

Rigden: Ljudje so po naravi dovzetni za sugestije in že v izhodišču nagnjeni k posnemanju. Ob tem pa si tudi vedno prizadevajo za nekaj novega in pogosto še sami ne vedo, za kaj. Mimogrede, zakaj človek nenehno nekaj pogrša in se podaja v iskanja in spoznanja novega? Zato, ker ga Duša potiska v iskanje domačega, duhovnega sveta. Različni »svetlobni filtri« v obliki podosebnosti in prevlada Živalskega načela v človekovi zavesti pa izkrivljajo vektor smeri iskanja. Asociativno zaznavanje materialnih možganov ustvarja številne težave pri človekovem duhovnem iskanju. Konec koncev je duhovni svet drugačen od materialnega. In vse, kar človek zazna tukaj, kot pravijo, s pomočjo petih čutil, je le zaznavanje nepomembnega dela tretje dimenzije materialnega sveta, ki je prešel skozi prizmo asociativnega materialnega mišljenja. Z drugimi besedami, z razmišljanjem v kategorijah in asociacijah tridimenzionalnega sveta poskuša človek razumeti, kaj je duhovni svet.

Anastasija: Skozi prizmo materialnega razmišljanja? Dobro povedano, zelo natančno izraža bistvo.

Rigden: Da. Kot veste, so možgani človeka od rojstva uglaseni na frekvenco Živalskega načela. Čeprav to ne pomeni, da pozneje človek ne more spremeniti teh nastavitvev. Lahko jih. V njem je programiranih več stanj zavesti. Toda sprememba je mogoča samo s človekovo željo in težnjo po tej spremembi. Ljudje tega večinoma sploh ne vedo, zato se vse življenje obnašajo kot vsaka druga inteligentna materija. Ko se človek sooči z Znanjem in razširi svoje dožemanje sveta, takrat je prvo, ki se v njem aktivira, ravno Živalsko načelo. Grobo rečeno, »postavi se na zadnje noge« in razkrije prvo

človeško slabost – ponos, da ne bi izgubilo moči nad njim. Človeku zdi se, da že vse ve in zna. Toda ko se poglobi v Znanje, spozna, da temu še zdaleč ni tako in da je bila takšna prvotna sodba zmotna.

Anastasija: Da, ponos je nadloga številnih ljudi, vsakdo mu je podvržen v takšni ali drugačni meri. Mislim, da je za vsakega človeka pomembno, da pozna obraz tega skritega sovražnika, zaradi tega, da bi bolje razumel sebe in svojo naravo. Nekoč ste v nekem pogovoru omenili, da je ponos manifestacija vodstva Živalskega uma v človeku.

Rigden: Drži. Zelo težko spoznanje za človeka je, da je tisto, kar dojema kot svoje misli, ki oblikujejo njegov »Jaz«, le rezultat njegove izbire med Voljo Duhovnega načela in Voljo Živalskega načela. To je še posebej težko za ljudi, ki že od otroštva živijo v družbi s prevladujočimi potrošniškimi prioritetami, na primer s prioritetami materialistične psihologije in s tem povezanimi vrednotami. Prav tako ni enostavno tistim, katerih zavest je omejena na okvir enega religioznega, filozofskega ali drugega koncepta, zasnovanega na načelih prevlade vrednot materialnega sveta in prekritega z duhovnimi postulati.

Zelo veliko človeških misli motivira ravno ponos. Ponos je občutek. In občutek kot tak je sila, energija, to je temelj, iz katerega izhaja prevladujoča misel. Zelo je pomembno, kako je misel »obarvana«: z željami Živalskega načela ali željami Duhovnega načela. Konec koncev je ravno od tega odvisno, ali se bo na primer občutek dostojanstva preoblikoval v ponos, kar pomeni občutek sebičnosti, vzvišenosti nad drugimi, ali

v občutek plemenitega, notranjega ponosa na svoja dejanja na duhovni poti v stremljenju k Bogu.

Ampak tukaj bi morali morda malo globlje v naravo človeka, v izvor njegovih globokih stremljenj in njihovih projekcij v svetu materije. V človekovem življenju je zelo pomembno, kakšne občutke vzbuja s svojo izbiro in jih kopiči skozi celo življenje. Zakaj? Ker bo s to »prtljago« oziroma s temi informacijami ali, recimo figurativno, s tem svojim »Jazom« (Osebnostjo) odšel »na drugo stran« po smrti telesa in odgovarjal za to svojo izbiro.

Zdaj pa si oglejmo **mehanizem nastajanja občutkov**. Primarni impulz vsakega občutka prihaja iz globoke moči, ki prihaja iz Duše. Ker je Duša zelo močan delec iz nematerialnega sveta, ima vedno en gibalni vektor in eno željo, da se prebije iz tega sveta in gre v svoj svet, ki mu ljudje pravijo duhovni svet, svet Boga. Ta primarni sunek iz Duše je prva osnova nastanka močnih globokih občutkov. Če človek to moč namenoma uporablja v duhovni smeri, potem bo to zanj dovolj, da ne glede na preteklost izstopi iz svojega življenjskega cikla ponovnih rojstev.

Ko se tako globoki občutki pojavijo, se začnejo naši materialni možgani odzivati na to moč in jih skozi zavest po svoje razlagati. To pomeni, da začne človek, ki ga vodijo njegove asociacije, »razlagati« nastajajoč občutek v skladu z vzorcem razmišljanja, ki ga pozna. Na tej stopnji zelo pomembno vlogo igra človekov svetovni nazor. To je vse, kar mu je bilo vstavljeno v zavest od otroštva naprej, vse pridobljene življenjske izkušnje, oblikovani (tudi zahvaljujoč medijem) vedenjski vzorci

in načini razmišljanja, ki so zakoreninjeni v njegovi podzavesti, pa tudi osebna obzorja znanja, sposobnost obvladovanja misli in osredotočanja pozornosti. Od človekovega prevladujočega pogleda na svet je odvisno, kako in kje bo porabil moč, ki izhaja iz Duše. Konec koncev to notranjo enotno silo (globok občutek) skozi prizmo prevladujočih misli pogosto preprosto razdrobi in izkrivi zavest.

Anastasija: Ali lahko ta proces primerjamo na primer s pojavom loma sončnega žarka v trikotni stekleni prizmi, tj. s pojavom razkroja žarka v večbarvni mavrični spekter?

Rigden: Prav zares. Ta postopek lahko figurativno primerjamo z razpršitvijo svetlobe, ko je en sam val razdeljen na več valov različnih dolžin. Zavest je z nakopičenimi izkušnjami svojih asociacij kot prizma, ki deli enotno silo in jo usmerja na veliko majhnih sestavnih delov – misli, ki dajejo tej sili vsaka svoj odtenek. Kar prevladuje v človekovi zavesti, takšen je odtenek misli in takšne so želje. Zaradi te sile so želje, ki izhajajo iz Živalskega načela, hiperbarvne in privlačne v svoji iluzorni naravi, v svojem bistvu pa so neresnične (saj so prazne). Preprosto povedano, prevladujoče misli, na katere je usmerjena pozornost, usmerjajo moč enega samega globokega občutka proti uresničitvi človekovih želja.

Anastasija: Kot pravijo, sila je sila. Pomembna je izbira človeka, kam to silo usmerja.

Rigden: Vsekakor. Vzemi na primer občutek ponosa ali sovraštva. Obstaja sodoben pregovor: »Od ljubezni

do sovraštva je le en korak«. Nevrofiziologi so danes že potrdili, da so pri občutku sovraštva in romantične ljubezni pri človeku »iz neznanega razloga« vključeni isti predeli možganov, čeprav se ti občutki temeljito razlikujejo. Ko znanstveniki pridejo do znanstvenega razumevanja sile, ki je v temelju prevladujočih misli, bodo razumeli, »zakaj« se to zgodi. V resnici je vse preprosto. Navsezadnje to ni stvar zunanjih okoliščin niti tega, da je nekdo prizadel megalomanijo človeka, ga užalil ali kaj narobe rekel ali storil. Gre izključno za notranje občutke »užaljenega« človeka samega. Živalsko načelo preprosto dominira nad njegovim umom in uporablja moč globokih občutkov, le da jo s pomočjo domišljije obarva v drugačne misli, ki vse predstavijo v obliki negativne situacije. To njegovo izmišljeno »narisano skico« nadalje dopolnjujejo različne asociacije, ki jih je človek zbral iz vedenjskih vzorcev, ki so mu bili vsiljeni v podobnih situacijah. In tu imate predmet spora.

Zgodi se, da Živalsko načelo pojme preprosto izkrivlja ali zamenjuje. Na primer, človek se začne pritoževati in pravi: »Jaz naredim vse za druge, toda zame nihče ne naredi nič.« Natanko to je zamenjava. Živalsko načelo je potrošnik. Duhovno načelo je dobrotnik. Če iščete izvor zamere, potem ga boste našli v sebi. Rezultat je zunanja zamera do nekoga in kaže na to, da izgubljate proti Živalskemu načelu. Zamera pravi, da niste imeli prav, v prvi vrsti pred samim sabo. Nezaupanje vase in dvomi izhajajo iz nepoznavanja Resnice. Nepoznavanje Resnice izhaja iz nepripravljenosti pogledati vase, kajti Resnica je tam. *Resnica je Življenje ali Smrt. Strah pred Resnico, ki izhaja iz Živalskega načela, jo izkrivlja, poskuša jo odlagati. Ampak Resnica je neizogibna, ne glede na to, kaj izbira*

Človek. Tudi temnica v zaporu ne bo prikrajšala svetle Duše za svobodo in nobena zemeljska sila ne bo osvobodila živali, obsojene na smrt.

Anastasija: V bistvu se izkaže, da ljudje v konfliktnih situacijah zapravljajo moč, ki je namenjena duhovni rasti.

Rigden: In zapravljajo jo neumno, z izbirami strani Živalskega načela, za kar bodo morali pozneje podati Odgovor ... Starodavni ljudje, ki so razlagali človekovo duhovno pot, so metaforično primerjali telo z ladjo, na kateri človek pluje po oceanu iluzij, namenjen proti svetilniku Duše. Živalsko načelo in Živalski um Materije so primerjali z vesplošnim Sovražnikom, ki si prizadeva okupirati človekov um z začasnimi nepomembnimi stvarmi in ga odvrniti od Večnosti, stran od svetlobe svetilnika Duše. Navsezadnje zasvojenost z iluzijo materije zoži obzorje in omeji um le na težave na ladji, da ne seže dlje kot meter čez njen rob. Tako človekov Sovražnik skuša zavesti človeka s prave poti. Vendar naj človeka ne zavede ocean iluzij in kratkotrajno bivanje na čolnu. Ko konča potovanje, bo pusti čoln na obali kot nekaj začasnega, nepotrebnega za njegovo pot in kot nekaj, kar je predmet propadanja in uničenja. Vse vidno bo izginilo in se spremenilo v nič, kot izgori goreča sveča. Le tisti, ki ni navezan na vidno, skrbi za Dušo. Kot so rekli modreci: »Rešite svojo dušo, kajti lovec ne spi. Bodite pozorni vsako uro in vsako minuto ter izkoristite svoje življenje, da rešite svojo dušo.«

Anastasija: Le tisti, ki ni navezan na vidno, skrbi za Dušo ... Res je tako. Prav vidno je tisto, kar ljudi v veliki meri mami v njihove misli. Odkritje nevidnih

vidikov, ki so v njih in jih je mogoče spoznati z globokimi občutki, pomaga ne le začutiti svet Duše, ampak tudi zažele si ga bolj kot česarkoli v materialnem svetu. Spoznala sem veliko ljudi, ki sledijo duhovni poti in se ne predajajo svojemu Živalskemu načelu. Da, včasih v določenih trenutkih izgubijo, ampak to spoznajo in tako pridobijo dragocene izkušnje za izogibanje pastem Živalskega načela. Takšni ljudje pogosto sprašujejo, kako se zaščititi pred napadi Živalskega načela in kako preprečiti njihovo manifestacijo, kako jih prepoznati in preprečiti razvoj negativne situacije.

Rigden: Treba je samo poznati mehanizem napadov Živalskega načela, njihovo naravo in se naučiti nadzirati sebe. Bodite pozorni, ko človek prebiva na duhovnem valu, dela na sebi in izvaja duhovne prakse, ima razširjeno stanje zavesti. Ob meditacijah na primer čuti, da njegova zavest na neki način preseže znane vidike dojemanja sveta. In najpomembnejše je, da človek začuti občutek radosti, sreče, **ki prihaja iz Duše**, tj. kakor bi se širil iz njegove notranjosti, iz globin njegovih občutkov v okoliški zunanji svet. Prav ta občutek možgani asociativno označujejo kot občutek nadzemeljske sreče, radosti, svobode. Zavest postane jasna, ostra. Vse zemeljske težave se zdijo malenkosti v primerjavi s tem občutkom rodne doma, neizmerne miru in Večnosti. V skladu s tem razpoloženje postane vedro, povzdignjeno, dejanja pa napolnjena z močjo. Zdaj pa pogledjmo, kaj se zgodi s človekom, ko ga napade Živalsko načelo.

Napadi Živalskega načela so različni. Sovražnika, kot pravijo, je treba poznati osebno. Za začetek razmislimo o **grobem napadu Živalskega načela, ki temelji na**

zameri, občutku nezadovoljstva s samim sabo ali izdatni samokritičnosti, pod skupnim sloganom »v življenju mi ni uspelo« (položaj »žrtve«). Prvič, takšen grob napad Živalskega načela lahko opišemo kot *pritisk od zunaj*. Če skrbno spremljamo s položaja *Opazovalca iz Duhovnega načela*, od kod ta pritisk izhaja, kar je mogoče začutiti celo na fizični ravni, potem ga čutimo točno od zunaj, od zgoraj navzdol, kot da pritiska s strani glave ali s hrbta proti prsnemu košu.

Zaradi tako brutalnega napada Živalskega načela se človek v kratkem času obrne od aktivnega posameznika v pasivno osebo, postane dezorientiran. Kot da izgublja tla pod nogami, temelj. Kar naenkrat se mu začnejo pojavljati negativne podobe, negativne misli in namišljene težave, ki pritegnejo in usmerijo njegovo pozornost ... Ko se to zgodi, človek doživi stanje nezadovoljstva in čustvenega stresa, ki se pretežno manifestira po standardnih shemah. V notranjosti mu postane slabo in neudobno, kot da se nekaj v prsih stiska. Težko se osredotoči na neko delo, ker ga misli od zunaj nenehno motijo, da razmišlja o eni in isti boleči temi. Pojavi se zamera ali, kot pravijo, »duševna bolečina«, negativne misli tlačijo človeka, zaradi nečesa se začne kriviti in mučiti. Pojavi se preplet negativnih misli, asociacij in čustev. Na splošno je pozornost usmerjena na problem, ki ga manifestira Živalsko načelo. Človekova zavest se zoži na to težavo. Začne videti samo težavo in ničesar drugega. Na primer, človek vklopi televizor in skuša odvrniti pozornost stran od teh misli. Vendar se zavest, kakor namenoma, še posebej oklepa tistih programov in delov programov, ki se dotikajo njegove boleče težave, in se osredotoča nanje. Ali drug primer: človek, ki je

v tem stanju, začne pogovor z nekom o povsem drugi temi. Toda sčasoma, ne da bi se tega sam zavedal, zavest preusmeri pogovor proti istim nerealnim težavam ... Če človek doživi podobno stanje, potem mora razumeti, da gre pri takšni obsedenosti z negativnimi mislimi in takšnem potlačenem stanju zavesti za začetek grobega napada Živalskega načela.

Anastasija: Se pravi, da se človek nekako enostransko odziva na razmere.

Rigden: Res je, njegovo celostno dojetje slike sveta preprosto izgine, njegova zavest se zoži. Človek postane obseden z določenim problemom. Metaforično rečeno, pred tem bi videl široko paleto barv, med napadom Živalskega načela pa se osredotoči samo na eno, črno barvo, ostale barve pa zanj prenehajo obstajati, kot da jih sploh ne opazi.

Kakšen je namen takšnega grobega napada Živalskega načela? Njen cilj je preprečiti povezavo Osebnosti z Dušo, zaradi česar se pojavi neke vrste pritisk od zunaj navznoter. Med takim napadom, rečeno metaforično, signal iz Duše ne doseže zavesti Osebnosti v čisti obliki (kot se to dogaja pri duhovnih praksah) in se z aktiviranjem »umazanih filtrov« bistveno izkrivi. Pomembno je vedeti, da Živalsko načelo pretežno lovi človeka na njegovih lastnih slabostih. Ne nazadnje vse pozna, ve za njegovo preteklost in sedanost, za vse skrite sanje, na katere je nekoč usmeril svojo pozornost in hrepenel po tej ali oni dobrini tega sveta za ljubljene jaz. In želje, ki otežujejo duhovno pot, se ne pojavijo v človeku ali, bolje rečeno, v njegovi novi Osebnosti iz ničesar. V bistvu gre za tradicionalne predloge z nagnjenostjo k

materialnemu, ki prevladujejo v okoliški družbi. Zato v večini ljudi prevladujejo lastnosti iz Živalskega načela, kot so egocentrizem, zavist, neizmeren pohlep in pomilovanje ljubljenega sebe ...

Anastasija: Da, človek se zelo hitro okuži s stimulansi iz Živalskega načela.

Rigden: Mimogrede, rad bi omenil, da v času napada Živalskega načela človek samega sebe vidi izključno kot »dobrega človeka«. Domnevno je v vseh pogledih »super«, vsi ostali pa niso nič drugega kot »pritlehne barabe«. Če človeku v tem stanju samo poskusiš neposredno povedati, da je sam kriv za vse manifestacije svojih negativnih lastnosti, bo vso to negativnost usmeril v tebe. Njegovo Živalsko načelo bo takoj začelo agresivno braniti svoj položaj. Dejstvo je, da človek v takšnem stanju ne zaznava zavestno takšnih razlag in opazanj glede svoje Osebnosti. Zakaj se to dogaja? V prvi vrsti zaradi trenutno zožene zavesti in zaradi obsedenosti z lastnim egoizmom. Dejansko za človeka v tem stanju ne obstaja nič in nihče razen »jaz, jaz, jaz« v različnih preoblekah.

Anastasija: Da, Živalsko načelo zna mojstrsko prelagati krivdo na nekoga drugega in si izmišljati zunanje vzroke, če ji le damo priložnost za to. Še en priljubljen trik Živalskega načela je, da človeku podtakne misel, ki ga vodi v začaran krog: »Lahko pa bi bilo povsem drugače, če bi le ...« Mimogrede, bralci pogosto sprašujejo, zakaj se dogajajo takšne krožne miselne zanke, čeprav se človek zaradi njih počuti samo slabše?

Rigden: Iz dveh razlogov. Prvič, to je delo Živalskega načela. Tako ustvarja notranje pogoje za človekovo

izbiro. In čemurkoli torej Osebnost v svojem kratkotrajnem življenju da prioriteto (Volji Duhovnega ali Živalskega načela, dobrim ali slabim mislim), je to njena pravica. Toda prioritete, ki jih človek izbira vsak dan, oblikujejo njegovo posmrtno usodo. Drugič, krožna zanka negativnih misli je le eden od načinov Živalskega načela, s katerim pritegne človekovo pozornost nase in prisili osebo k služenju kapricam Živalskega uma, s čimer ta zapravlja življenjsko energijo za minljive stvari. Dejstvo je, da takšno razmišljanje v krogih človeka vodi v samoobtoževanje, jezo in neprestano razmišljanje o preteklosti. Preprosto povedano, njegova zavest se zoži na čustveno in enostransko dojemanje neke »osebne« težave, hkrati pa sploh ne razume kdo, zakaj in s kakšnim namenom je v njem zastavil to smer razmišljanja. In tukaj niti ni pomembna specifična navidezna težava (ko se bo ta rešila, se bo zagotovo pojavila druga). Bistvo je v tem, da se mora človek naučiti upravljati samega sebe, ker lahko le tako zmanjša notranje težave, saj ravno iz njih izhajajo zunanje situacije v njegovem življenju.

Anastasija: To je res, sicer se bo takšno tekanje v krogu nadaljevalo do konca življenja. Tako kot v pregovoru: »Ti potegneš in on potegne. Kdorkoli zmaga, oba padeta.«

Rigden: Zgodi se, da človek porabi polovico svojega življenja za negodovanje samemu sebi, zaradi nekaj nekoč neuresničenih priložnosti za izboljšanje svojega bivanja v tem materialnem svetu. Živi v sanjah o neizpolnjeni »sreči« in jih vidi izključno v dobri luči zase, tako zadovolji svojo lastno pomembnost (megalomanijo) in se v sanjah postavi na prvo mesto. Človek ne upošteva, da mu Živalsko načelo preprosto slika

še eno popolno iluzijo in da bi bile njegove sanje po uresničitvi v življenju videti popolnoma drugače, kot si sam predstavlja. V tem stanju človek ne razume, da tudi če bi se vse zgodilo drugače, nihče ne ve, kaj in kakšen človek bi bil zdaj in ali bi imel pogoje in priložnosti, ki jih ima zdaj. Navsezadnje vsi življenjski koraki vključujejo spremembe in imajo za posledico vrsto dogodkov, ki oblikujejo človekovo prihodnost.

Anastasija: Da, dokler človek ne začne spoznavati lastne narave, bo težko spoznal, kje se nahaja njegova prava »sreča« ...

Rigden: Obstaja še ena vrsta napada Živalskega načela, mehka in subtilna, ki temelji na ponosu. Ta tip napada je čisto nasprotje grobega tipa. Med tem napadom Živalskega načela se človeku zdi, da je z njim vse super, da je vse pod nadzorom, da je tako kul, da ga vsi okoli njega hvalijo. A če pogledate na to stanje z vidika *Opazovalca iz Duhovnega načela* in analizirate te trenutke občudovanja samega sebe, lahko enostavno razberete, da sta vpletena egocentričnost in sebičnost. Tudi v tem primeru se zavest pri človeku zoži in je usmerjena v ljubljene jaz, le v drugo smer. Rečeno metaforično, kot Narcis ne opazi nikogar naokoli, razen sebe. In spet se čuti pritisk od zunaj navznoter, vendar ni grob, ampak mehak, ljubezniv, zadovoljujoč, z občutkom uživanja v zunanjem.

Anastasija: In katere druge trike še lahko pričakujemo od Živalskega načela?

Rigden: Načini njenih vplivov so raznoliki. Na primer, počneš nekaj pomembnega, rezultat tega dela pa bo

na dober način vplival na veliko ljudi in na njihova življenja. Zverinica (Živalsko načelo) ti že na začetnih stopnjah izvedbe tvoje naloge začne vsajati ideje, ki od tebe zahtevajo ravno toliko truda in časa kot glavna naloga. Te ideje, ki so v danem trenutku povsem nepomembne, začnejo drobiti tvojo pozornost na veliko njenih vprašanj, ki zahtevajo »nujne rešitve«. Tako se boš začel vrteti v teh težavah in bo, kot pravijo, veliko hrupa za nič. Toda če na koncu oceniš koeficient koristnosti svojega dela, se izkaže, da banalno dodatno delo ni prineslo tako pomembnega rezultata, kot bi ga lahko prvotno pomembno delo, če ga ne bi opustil. A zapravil si čas in moč za nič. To je subtilna zamenjava.

Tu je še ena različica napada Živalskega načela iz nabora zamenjav konceptov. Na primer, uspelo ti je prepoznati napad, obdržal si svoj položaj. Toda nenadoma se v notranjosti začne neke vrste panika, nekako tako: »Na pomoč! Nujno želim v Večnost! Kaj storiti?! Kako naj se takoj rešim?« To je še ena subtilna zamenjava. Na žalost je takšnih zamenjav veliko. Dogaja se, da je človek pod vplivom Živalskega načela in se ne trudi prav dosti z delom na sebi, se pa ponaša pred drugimi s svojimi »dosežki« v osebni duhovni razvoju. Napačno verjame (iz ponosa), da »straži« svojo Zver »popolnoma oborožen«. Toda v resnici je to stanje podobno zgodbi o volku in lovcu:

»Nekoč se je volk odločil za samostojen nočni pohod, da bi se nato lahko bahal svojemu tropu, da je šel sam loviti človeka. Istočasno se je moški odločil, da gre na lov sam, da bi se nato lahko bahal drugim lovcem, da je šel sam loviti volka. In oba sta šla, volk in lovec, in oba sta se bala, trepetala od strahu v noči. Oba sta

se udobno usedla ob rob gozda, naslonjena na 'toplo drevo'. Tako sta sedela do zore, se prestrašena naslanjala drug na drugega in se tolažila z mislijo, kako se bosta bahala pred svojimi, da sta odšla loviti čisto sama. Bilo jima je toplo in udobno, oba pa sta bila tudi neizmerno vesela, da sta ostala živa in zdrava. Volk je bil vesel, ker ga ni dobil lovec, lovec pa je bil vesel, ker ga ni dobil volk.«

Anastasija: Tako je. Mnogi ljudje se ne ukvarjajo s pravim delom na sebi in se le tolažijo z laskavimi mislimi. Potem se sprašujejo, zakaj niso dosegli nobenih pomembnejših rezultatov v duhovnem razvoju, saj so večkrat »šli loviti« svojo Žival. Neverjetno, koliko subtilnih zamenjav obstaja. Zdi se, da v znanju ne rasteš samo ti, ampak da tudi Žival ne spi, da se nenehno izboljšuje, kako bi te še drugače lahko ujela.

Rigden: Tako to je. Najbolj smešno je, da so programi Živalskega načela standardni, enake vrste. Ljudje stopajo na iste grablje in vsi mislijo, da so edini, ki so dobili udarec v čelo. Vsak človek verjame, da je njemu dosti težje kot vsem ostalim in da so njegove življenjske ovire najbolj zapletene in nepremostljive. Toda ves ta obup je le še ena past Živalskega načela, da bi človekovo pozornost usmerila v skladu s svojimi nameni. Toda s poznavanjem teh trikov lahko človek enostavno predvidi nov napad in se mu izogne, obvozi nastavljene pasti. Najpogostejši programi Živalskega načela temeljijo na ponosu, egocentrizmu in strahu. Ti negativni občutki povzročajo zavist, ljubosumje, žalost, zamere, samopomilovanje, želje po nadzorovanju drugih, razpravljanje o drugih, valjenje krivde na druge, strah pred spremembami, strah pred boleznijo,

izgubo bližnjih, strah pred osamljenostjo in približevanjem starosti, smrti ipd. V teh primerih se dogajajo enaki procesi zoženja zavesti, o katerih sem že govoril.

Toda, kot so rekli v starih časih, **kdor se vzpenja na visoko goro, mu je vsakdanji vrvež v posmeh**. Če hoče človek resno poskrbeti za svoj duhovni razvoj, mora najprej disciplinirati svoje misli. Čim pogosteje se mora zavedati svojih čustev, načina razmišljanja, analizirati, kakšna je njihova narava in mehanizmi nastanka. Sposobnost mora biti nad okoliščinami, nad rutino. Sposoben mora biti dojemati svet s položaja Opazovalca iz Duhovnega načela, in ne z običajnega položaja Opazovalca iz Živalskega načela.

Živalsko načelo človeku nenehno prikazuje veliko iluzijo o tem, kaj je njegov notranji svet, s poudarkom na Egu Osebnosti, in kaj je po njeni interpretaciji zunanji svet, ki naj bi služil Egu. S stališča te iluzije Živalsko načelo nalaga Osebnosti napačne sodbe o svetu, o drugih ljudeh in s tem človeka odmika od dojemanja Resnice. Dejansko je vse drugače.

Anastasija: Prav imate, dokler ne začnemo duhovnega dela na sebi, lahko rečemo, da smo vsi na tem svetu iluzija. Ko pa se začnemo duhovno razvijati, razumemo, da je tudi ta svet iluzija. Na podlagi praktičnih izkušenj iz vsakodnevnega dela na sebi se že globlje zavedam, kako pomembno je resnično razumeti, kdo točno v tebi opazuje ta svet in na podlagi česa ta Opazovalec sklepa.

Rigden: Upoštevajte, da **Opazovalec nikoli bo ločen od opazovanega, saj bo opaženo dojemal skozi**

svojo izkušnjo, pravzaprav bo opazoval vidike samega sebe. Ko bo človek govoril o svetu, bo v resnici izrazil mnenje o svoji razlagi sveta, to pa temelji na njegovem načinu razmišljanja in izkušnjah, ne pa o celotni sliki resničnosti, ki jo je mogoče razumeti le s položaja višjih dimenzij.

Anastasija: Očitno takšna opažanja človek v običajnem stanju izvede s primerjanjem in sodbami o podobnostih in razlikah med objekti, prvenstveno glede na sebe.

Rigden: Točno tako. V človeški naravi je mehanizem primerjanja vgrajen, da z imitacijo in asociativnim razmišljanjem pridobi možnosti hitrega učenja, pridobivanja in uporabe izkušenj, pridobivanja veščin, prevzemanja vedenjskih vzorcev in tako naprej. Zahvaljujoč temu, se človek zelo hitro nauči različnih opravil, vedenjskih vzorcev in hitro spoznava zunanji svet. Vendar je vse to povezano z identifikacijo in razlikami, torej s primerjavo. Dejansko je za presojo potrebna primerjava. In tukaj je veliko odvisno od tega, kaj prevladuje v Osebnosti kot Opazovalec: Duhovno ali Živalsko načelo.

Ko prevladuje Duhovno načelo, primerjanje igra stransko vlogo. Potrebno je samo prenesti svojo duhovno izkušnjo skozi znane asociacije. Proces spoznavanja namreč v duhovni praksi prihaja z intuitivnim občutenjem, razširjeno zavestjo in notranjim razumevanjem vseh procesov, ki so novi za človeka, kjer ni treba ničesar primerjati z ničimer, kjer je preprosto jasno dojetje vseh procesov, ki jih ni mogoče razložiti z uporabo logike. Človek čuti, da je del duhovnega sveta, del velike celote, del obstoječe resničnosti.

Ko prevladuje Živalsko načelo, se Osebnost popolnoma potopi v igro iluzij materialnega sveta. **Nenehno se z nekom primerja** na podlagi ene izmed lastnosti (intelektualno, poklicno, po videzu, po tipu človeka) in tako naprej. Za boljše razumevanje si oglejmo značilno situacijo. Kaj človek v takem stanju običajno misli o sosedu ali sodelavcu, ki ima nekoliko višjo plačo ali višji položaj? Običajno se primerja z njim na način: »saj sva enaka, kako sem jaz lahko slabši ...« in tako dalje. Ponos iz Živalskega načela prav tako sproži mehanizem zavisti, ki izzove nalet agresije in jeze. Človek krivi druge za svoje notranje napake ali samega sebe kritizira. Živalsko načelo je nagnjeno k povečanju zatirajočih in bremenečih misli v človeku, da, ponovno v primerjavi z drugimi, dela nekaj narobe ali je slabši od drugih. V tem primeru se mora človek zavedati, da njegov najboljši pomočnik ni Živalsko – kritik, ampak Vest.

Anastasija: Kaj točno človeka pripravi do tega, da nekoga obsoja?

Rigden: Prvič, tiste prevladujoče lastnosti iz Živalskega načela, ki so v njem samem. Nanje mora biti pozoren, ko se pojavijo obsojajoče misli.

Drugič, številne sebične iluzije – vzorci odnosov in delovanja Živalskega načela, ki sprožijo čustvene navale, ki silijo človeka v to, da nekoga obsoja. Vzorci te vrste so na primer: »lahko sem boljši od nekoga«, »edino moje mnenje pravo« in tako dalje. Povedano drugače, njihov temelj je v egoizmu, želji po skrivnem vladanju, ukazovanju drugim ljudem, izgradnji svojega iluzornega »imperija vpliva« – vse to so pravzaprav orodja, s katerimi Živalsko načelo nadzoruje človeka in z njim manipulira.

Tretjič, Živalsko načelo poskuša človeka pripraviti k obsojanju zato, da bi našel ali si izmislil težave, ki v resnici ne obstajajo, a ga bo razmišljanje o njih pripeljalo do dolgotrajnih negativnih razmišljanj in stališč. Slednje prispeva k razvoju negativnih miselnih navad Osebnosti, drugače povedano, ne glede na to, o čem človek govori ali misli, vse bo vedno slabo, negativno in, kar je najpomembneje, vedno bo *obsojal*.

S čim je to prepleteno? Ta proces osredotoča človekovo pozornost na dane misli in jo dolgo zadržuje na njih. In pozornost je moč, začetek ustvarjanja. Osredotočena pozornost je zmožna zbirati in akumulirati določene vrste energij, katerih naval tvori dejanje in ustvarjenje nečesa (čustev, misli, dejanja, dogodka) v vidnem in nevidnem svetu. To pa oblikuje usodo človeka v času življenja in po smrti fizičnega telesa. Ali bo rezultat tega ustvarjanja pozitiven ali negativen, je odvisno od človekove izbire, njegovih prioritiet, vsakodnevnih navad razmišljanja in tega, koliko lahko nadzira in disciplinira svoje misli in čustva.

Anastasija: In na kakšne načine Živalsko načelo pri človeku izzove tako imenovana stanja »neupravičene« agresije?

Rigden: Stanja »neupravičene« agresije so še posebej pogosta, ko človek razmišlja krožno ponavljajoče in iz ponosa ter veliko pozornosti posveča boju za prevlado svojega »avtoritarnega mnenja« med prijatelji in sorodniki. Seveda v takšnem človeku prevladuje Živalsko načelo, zaradi česar je odvisen od njenih programov in vzorcev. V tem primeru je človek zlahka obvladljiv za materialni Um s pomočjo sistema

potrošniških vrednot, kjer je poudarek na zadovoljevanju neskončnih potreb Živalskega načela.

Anastasija: In zakaj človeka toliko skrbi in moti mnenje drugih o njem?

Rigden: Ocenjevanje sebe in drugih ter posledično primerjanje dejansko izvirata iz živalskega dela človeka. To je starodavni nagon, biti »alfa samec« ali »alfa samica«. Živalsko si vedno prizadeva v očeh nasprotnika izgledati večje in lepše. Zato človeka toliko skrbi mnenje drugih o njem in se obremenjuje z njim. Tako je običajno omejena na željo, da bi bila videti, ne pa, da bi bila. Človeka skrbi: »Kaj bodo rekli drugi?« A se ne ustavi niti toliko, da bi pomislil, kdo točno mu bo sodil. Človekov strah pred mnenjem Živalskega načela drugih ljudi izhaja iz ponosa in domišljavosti. Zakaj? Ker je kritika v tem primeru videti kot omalovaževanje pomena njegovega Ega. Čeprav so vse to različne plati enega procesa: boja za prevlado, za moč nad ljudmi. Od tod rastejo zamere pa tudi depresije in agresija.

Anastasija: Prosim, povejte bralcem, *kaj je treba storiti*, da bi se izognili tem situacijam?

Rigden: Človek (Osebnost) je v telesu, telo pa je domači teren Živalskega načela. Če veš za mogoče napade, lahko vedno pripraviš protinapad. To je kot izvidnica. Če se moraš soočiti z nasprotnikom, ki je veliko močnejši od tebe, je pomembno poznati količino in kakovost njegovih sil, razporeditve ter taktiko in metode njegovih akcij, da lahko pripraviš učinkovit protinapad. To bo povečalo tvoje možnosti za zmago.

Nadzirati morate procese primerjav, ki se dogajajo v vašem umu. Čim pogosteje si je treba zastaviti vprašanja, kot so na primer: »Od kod prihaja zavist?«, »Kaj in koga primerjam?«, »Je ta primerjava primerna?« Ljudje niso »enaki»: vsak je individuum, drugačen po svojih značilnostih, po strukturi, genetiki, značaju, talentu, marljivosti in tako naprej. Imajo določene značilnosti ne samo v vidni, ampak tudi v nevidni strukturi. Preprosto povedano, vsak nosi svoj križ, vsak ima svojo usodo. Pri manifestacijah Živalskega načela je bolje začeti uporabljati geslo: »Ne primerjaj se, ne ponašaj se, ne zavidaj!« Obravnavajte vsako situacijo s položaja Opazovalca iz Duhovnega načela, torej ločeno od misli in čustev Živalskega načela.

Situacije in ljudi morate sprejeti takšne, kot so, saj sta vsaka situacija in vsak človek v njej nekakšna učitelj. Morate se znati učiti pozitivnih lekcij iz vseh vrst okoliščin, tudi negativnih. Biti sposobni biti zadovoljni s tem, kar imate. Konec koncev koren občutka zadovoljstva ni v zunanjem svetu, ampak v notranjem svetu človeka, v njegovi najgloblji želji. Če človek želi postati Duhovna Osebnost, potem morajo biti vse njegove želje povezane z duhovno vnemo.

Za Človeka je pomembno, da si zapomni, da težnja po izgledati ne pomeni biti. Glavno je zanašati se na notranje, na tisto, kar prihaja iz Duše. Ne živeti za mnenja drugih »Živali«. Najboljši sodnik je vest. Po sprejetju osebne odločitve o spremljanju lastnih misli si je zelo težko dovoliti izmikanje temu. Pri človeku je zelo pomembna čistost notranjega razodetja samemu sebi, ker nikoli ni sam, Bog je vedno z njim.

Pogosto se ljudje, ne da bi se trudili z analiziranjem lastnih dejanj ter z nadzorom in discipliniranjem misli, začnejo vmešavati v življenja drugih z nasveti in nauki. *Spomnimo se, da ljudje ne govorijo o tem, kar skrbi njihovega sogovornika, ampak o tem, kar bi radi razumeli sami. Kot je nekoč rekel neki modrec: »Ko nekoga poučuješ, se uči sam in nekega dne boš razumel, kaj si učil.« Ni se treba vedno vmešavati v življenja drugih. A vedno je treba vsakemu posamezniku zagotoviti pravico do osebne izbire. Vsak si izbere življenje, za katero bo pozneje odgovarjal. Biti zgled in biti odgovoren za svoje misli, besede in dejanja, je dostojno Človeka. Svetovati, ko vas ne vprašajo, in poučevati, kadar tega nočejo, pomeni, da zagrešite nasilno dejanje, čeprav nad leno in zavedeno, a kljub temu Osebnostjo.*

Življenje jemlje od vsakega po njegovih sposobnostih in daje vsakemu po njegovih zaslugah, in to ne po zunanjih, ampak notranjih. Bolj ko spreminjate notranji svet, bolj ko delate na sebi in izboljšujete svoje lastnosti, bolj se te spremembe projicirajo na zunanji svet. *Človek v stanju prevlade Duhovnega načela razume sebe, analizira svoje misli in dejanja v mirnem in jasnem stanju zavesti. Vsaka zunanja situacija ali provokacija drugih ljudi, ki izzove njegovo negativnost, je zanj signal za delo na sebi, za pridobivanje določene izkušnje v samoizpopolnjevanju. Konec koncev provokacija praviloma izhaja iz ustreznega impulza, ki izvira iz same osebe, zato je treba ohraniti misli, besede in čustva pod nadzorom. Notranji dvomi povzročajo zunanji kaos. Trdno znanje je umirjeno in urejeno. Ko se človek nauči nadzirati sebe, ne bo čakal na potiske od zunaj, da se premakne, po poti samoizpopolnjevanja bo hodil samostojno. Treba si je zapomniti: modreci se učijo celo od sovražnikov.*

Namen in cilji Živalskega načela so na različne načine odvrniti človeka od poglavitnega – od duhovnega razvoja in ujeti njegovo pozornost na njegovih »šibkih točkah«. Načini napadov Živalskega načela so različni. Ampak obstajajo skupne točke. Te pasti vedno temeljijo na egoizmu v takšni ali drugačni obliki: bodisi mazohizmu kot mentalnem bičanju samega sebe, samopomilovanju ali narcizmu, torej občudovanju samega sebe. To sta dve glavni skrajnosti Živalskega načela. **Pri napadih Živalskega načela vedno izginejo tokovi od znotraj navzven, pojavi pa se pritisk od zunaj navznoter, kar se da očitno izslediti na ravni občutkov.** Če si kot Osebnost prizadevaš za duhovno osvoboditev, potem takšne provokacije preprosto ustaviš. In slednje je zelo pomembno, kajti ko opaziš ali začutiš začetek napada, je to že pol zmage v bitki z Živalskim načelom. Konec koncev je moč Živalskega načela ravno v skrivnostnosti. Če to veš, lahko vedno sprejmeš protiukrepe.

Metaforično gledano je to tako kot v borilnih veščinah. Če si psihološko in fizično boljše pripravljen kot tvoj nasprotnik, če poznaš načine njegove borbe, njegove navade, če pravočasno predvidiš najmanjše znake napada in se pravilno odzoveš na njegove »priljubljene udarce«, potem imaš čas za izvedbo protinapada in zato večjo verjetnost za zmago. Moraš predvideti udarec in se mu pravočasno umakniti. A če sploh ne sumiš, da je Živalsko načelo tvoj sovražnik, misleč, da je to tvoj partner, potem seveda nima smisla govoriti o kakršnihkoli možnostih za zmago. Konec koncev boš v tem primeru njene agresivne in druge napade dojemal kot svoje naravno stanje, ne da bi razumel, zakaj in s kakšnim namenom je življenje do tebe tako očitajoče,

in boš nenehno padal na njene najmanjše provokacije, ne da bi razločil resnične od navideznih.

Bolj ko se prisiliš k samodisciplini, bolj se upiraš mislim Živalskega načela, bolj pridobivaš moč nad njo. Tukaj je kot v vojni: ali ti sovražnika ali pa bo on tebe. Tvoja naloga je, da zmagaš za vsako ceno, tukaj in zdaj! Čas beži, biti moraš hiter s početjem vsega dobrega in trden v svoji nameri, da rešiš Dušo.

Ko se bojevnik skriva v sovražnikovem taboru, ne bo razmišljal o dobrotah, razkošju ali zabavi. Osredotočil se bo na zmago. Bojevnik bo trikrat bolj pozoren, ker se nahaja v sovražnikovem taboru. Razmišljal bo, kako v tem trenutku zmagati v vojni. Pravi bojevnik ohranja svoje najgloblje občutke skrite pred grehi vidnega sveta. Na druge ne gleda zavistno, pristransko ali ljubosumno. Ne daje proste poti domišljiji, ki je popačena od iluzij sveta. Iluzije sveta so sovražnikov tabor in gorje izvira iz podleganja njihovim skušnjavam. Bojevnik ne bo dal proste poti jezi, ko bo izgubil trenutno bitko. Ne glede na to, kako se je opekel v soočenju s sovražnikom, bo vse to v njegovo korist, kajti njegov duh bo postal močnejši in preudarnejši, njegova naslednja dejanja pa bodo bolj modra.

Anastasija: Kako lahko odblokiramo stanje zožene zavesti, ki ga vsili Živalsko načelo?

Rigden: Ko se zaveš, da te je napadlo Živalsko načelo, je vedno mogoče in treba odblokirati to stanje, torej narediti naslednje. Pravzaprav ima tudi Živalsko načelo svoje ranljivosti. Boji se dvojega: **minljivosti časa**

in umrljivosti telesa. Zato je prva stvar, ki jo moraš storiti med napadom, da se miselno odmakneš od svoje navezanosti na telo, da telo pogledaš s položaja *Opazovalca iz Duhovnega načela*, iz razširjene zavesti, kot da bi gledal Zemljo iz vesolja. Treba je uvideti, da je čas prehoden in vse zelo hitro mine, da je tvoje fizično telo smrtno, kot vse njegove želje in potrebe.

Nato je treba **razširiti svoje dojetanja sveta** in analizirati situacijo z različnih zornih kotov s *položaja Opazovalca iz Duhovnega načela*. Samokritično pristopiti k vprašanju svojega notranjega z uporabo obstoječih znanj o človeku in svetu ter priti do dna skrivnih želja svojega Živalskega načela. Praviloma veliko njegovih želja temelji na žeji po moči nad nekom ali nečim. To le spretno prikrije z različnimi pretvezami.

No, in seveda je treba po tem zavreti delovanje nevronov, ki jih vzbudi takšna agresija. Preprosto povedano, **treba je narediti duhovne prakse**, na primer vajo »**Lotosov cvet**«, ki si jo opisala v knjigi »Sensei«. Skozi to prakso se povrne celostno dojetanje sveta, odstrani se omejenost zavesti in pojavijo se globoki občutki, ki izvirajo iz Duše. Se pravi, **pride do vala globokih občutkov od znotraj navzven**. Seveda po takšna sprememba stanja zavesti človeka preklopi na pozitivno dojetanje sveta. Možgani, ki dekodirajo podatke, ustvarjajo pozitivne asociacije, obarvane s pozitivnimi čustvi.

Torej je izhod iz stanja zožene zavesti povezan z aktivnimi protiargumenti, razumevanjem začasnosti in smrtnosti materije, izbiro življenjske poti v duhovni smeri in uporabo ustreznih orodij za

uglasitev na potrebno pozitivno vibracijo. Ljudem pogosto manjka le osnovna argumentacija – besede, s katerimi bi se prepričali, da bi ušli iz zožene zavesti in videli celostno sliko sveta. Zato je pomembno delati na sebi vsak dan in razumeti vso odgovornost do sebe. Nujno se je spomniti, da je, dokler je zavest ali, bolje rečeno, Osebnost nestabilna pri svoji prevladujoči izbiri, človek nestabilen in dvomi. Če želiš biti stabilen na svoji duhovni poti, moraš jasno vedeti, kaj želiš doseči v življenju, kaj je tvoj končni cilj. Če ni cilja, ni *življenja*, kajti *življenje* je ciljno gibanje.

Anastasija: Nekateri bralci v svojih pismih opažajo, da se jim med izvajanjem duhovnih praks ali med molitvijo včasih pojavi občutek paničnega strahu. Kako je to mogoče razložiti?

Rigden: Vse je odvisno od človeka, od njegovega odnosa in razumevanja procesov, ki se v njem pojavijo. Kajti ko točno veš, kaj se ti dogaja, lahko vedno sprejmeš ustrezne ukrepe za premagovanje kakršnihkoli razmer. Podosebnosti so zaradi prevladujoče izbire materije v preteklem življenju večinoma neprijazne do Duše in njenega sveta (sveta Boga). Ko v duhovnih praksah meditator išče združitev z Dušo, lahko pride do naslednjih manifestacij. Človeku uspe ugasniti (ustaviti) miselni proces, torej odstraniti misli in se uglasiti v čutni stik z Dušo, vendar se tukaj lahko zgodi še ena manifestacija napada Živalskega načela: brez očitnega razloga se pojavi popolnoma nerazumen rastoč paničen strah. Človeku se začne dozdevati, da je izgubil nadzor nad svojim telesom, še malo in bo umrl. Od kod izvirajo korenine tega strahu? Ravno iz teh »svetlobnih filtrov – podosebnosti«, ki se bojijo moči

Duše, ker imajo izkušnjo ponovnega rojstva, razumejo svojo usodo, neizogibnost smrti vsega materialnega.

Anastasija: In kaj je treba storiti, ko se tak strah pojavi?

Rigden: Ko se to zgodi, npr. v meditacijah, moraš ne glede na vse iti v luč Duše, iti globlje na bolj čutno raven in ignorirati paniko. Potem bo ta strah izginil. Konec koncev, strah vzbuja dvome. Toda za dosego duhovnih višin je potrebna čistost tvoje iskrene vere. Pogosto sta dvom in strah glede ločitve od do sedaj znanega življenja tista, ki človeka omejujeta.

O tej temi obstaja zabavna parabola. »Nekega dne je mož padel s pečine. Med padanjem se mu je uspelo ujeti na vejo majhnega drevesa, ki je raslo iz skalne razpoke. Viseč sredi pečine, je spoznal vso brezupnost svojega položaja: za plezanje gor ni bilo nobene možnosti, spodaj pa so bile samo skale. Držečemu se za vejo, so roke začele slabeti. Takrat je pomislil: 'Zdaj me lahko reši samo Bog. Nikoli nisem verjel vanj, vendar se mi zdi, da sem se motil. Kaj izgubim v tem položaju, če bom zdaj verjel Vanj?' In začel je klicati Boga z vso iskrenostjo v molitvi: 'Bog, če obstajaš, reši me! Nikoli nisem verjel Vate, toda če me zdaj rešiš, bom od tega trenutka dalje vedno verjel Vate.' Molatev je večkrat ponovil. Nenadoma je zazvonil glas z neba: 'Verjel boš? Oh ne, poznam takšne, kot si ti.' Moški je bil tako prestrašen in presenečen, da je skoraj izpustil vejo iz rok. A potem je prišel k sebi in še bolj molil: 'Prosim, Bog! Od zdaj naprej bom popolnoma zvest Tebi zgoraj in naredil bom vse, kar je Tvoja volja, samo reši me!' Toda Bog se ni strinjal in človek je začel še bolj vroče moliti in še močneje prepričevati Boga. Nazadnje se ga

je Bog usmilil in mu rekel: 'No, pa naj bo tako. Rešil te bom. Spusti vejo.' 'Kaj?! Izpustim naj vejo?' je vzkliknil mož. 'Misliš, da sem nor?' In tako je tudi v življenju. Človekovo življenje je v resnici visenje nad prepadom. In čeprav ta razume umrljivost svojega položaja, se z obema rokama oprijema veje dvoma svojega Živalskega načela, v strahu, da bi jo izgubil in se predal Božji volji.«

Ko torej pride do interpretacij asociacij po meditaciji, je pomembno analizirati, kdo v tebi se tako boji Večnosti. Podobna metoda introspekcije na temo »Kdo sem?« in z njo povezane tehnike se že dolgo uporabljajo v duhovnih in mističnih šolah različnih ljudstev ter v različnih verskih sistemih. Znane so že od davnih časov in so bile še posebej razširjene v starodavni Indiji in državah Vzhoda. Vadili so jih na primer starodavni jogiji, sufiji in šamani.

Ta tehnika, kot se spomniš, vključuje **razvijanje misli v meditativnem stanju na temo »Kdo sem?«**, kjer je treba za vsakim miselnim odgovorom postaviti novo miselno vprašanje. In opazovati, kakšne misli prihajajo, začutiti svojo naravo in se pogosto vprašati: »Kdo je tisti, ki v meni odgovarja?« Zaželeno je, da vse misli tečejo gladko, brez posebnega poglobljanja in osredotočanja nanje. Ko pride misel, ji takoj pridemo nasproti z vprašanjem in spremljamo prvi odgovor, ki nam pride na misel. Ampak glavno se je poglobljati globlje in globlje vase.

Anastasija: Ja, to je zanimiva tehnika prepoznavanja misli in občutkov, da bi razumeli sebe in tisto, kar prevladuje v umu. Resnično pomaga razumeti sebe, ločiti zrno od plevela. Spominjam se, da so fantje delili svoje

vtise o tej tehniki. Toliko različic je bilo slišati, kako so stisnili svoje Živalsko načelo v kot. Spraševali so, »Kdo sem?«, »Kdo postavlja vprašanje?«, »Sem telo?«, »Toda telo je smrtno.«, »Sem študent.«, »Toda študent je status.«, »Jaz sem tisti, ki študira.«, »Toda kdo študira?«, »Jaz sem človek.«, »Kdo v meni me imenuje človek in zakaj?«, »Sem človek, ki ljubi ljudi.«, »Toda kdo v meni ljubi?«, »Jaz imam telo.«, »In kdo si, kdo ima telo?«, »Telo nisem Jaz, Jaz sem v njem.«, »In kdo sem Jaz?«, »Pojdi nekam ... Jaz sem Jaz, cel in nedeljiv.« Torej ima Živalsko načelo tudi »smisel za humor«. Zelo dobra vaja za doseganje svojega najglobljega »Jaza«, svojih strahov in težav.

Rigden: Da, Živalsko načelo je kot nesreča: muči te, a hkrati tudi uči. Z zavedanjem, od kod podobne misli prihajajo, od kod prihaja ta ali ona težava, ta ali ona korenina strahu, razumeš, kako se tega znebiti in kako obvladovati svoje stanje. Pravilna izvedba meditativne tehnike introspekcije prinese ostrino in jasnost zavedanja.

Kot sem že omenil, obstajajo pomembne razlike med površinskimi občutki iz Živalskega načela in globokimi občutki, ki izhajajo iz Duhovnega načela (resnični občutki manifestacije višje Ljubezni). Na primer, da se med duhovno prakso »Lotosov cvet« potopiš v stanje zблиževanja z Dušo, da začutiš najgloblje občutke, potrebuješ v prvi vrsti svojo iskrenost, odprtost do Boga, preprosto moraš iti v luč Duše, ne glede na vse. V tej meditaciji se vzpostavi globok občutek Ljubezni do Boga. Z drugimi besedami, moč, ki izhaja iz Duše, se uporablja za predvideni namen. Upoštevaj, da je prava in pravilna duhovna praksa delo z globokimi občutki,

in ne z mislimi. V teh trenutkih je edino, kar v človeku prevladuje, duhovna želja, enako kot v Duši.

Anastasija: Za Osebnost je stik s čistim tokom energije, ki izhaja iz Duše, zelo pomemben.

Rigden: Seveda, to daje trenutni Osebnosti več duhovne moči, bolj začne čutiti svet Duše, svet Boga in razumeti bistveno razliko med tem in tistim svetom. To, mimogrede, vpliva tudi na fizično raven – na ravni telesa se v tem stanju pojavijo naval energije, močan porast endorfinov in drugih hormonov »sreče«, znatno se izboljša fizično in psihološko stanje človeka.

To je še posebej opazno med globokimi meditacijami, ko vse človekove maske in podobe odpadejo in se dogaja izmenjava informacij med Osebnostjo in Dušo. Upoštevaj, da se to ne zgodi pri vseh meditacijah, temveč le pri tistih, povezanih z delom na ravni globokih občutkov in usmerjenih v prebujanje Duše (npr. duhovna praksa »Lotosov cvet«). Človek se napolni z občutki sveta Duše, sveta Boga. V idealnem primeru se meditator tako globoko potopi v duhovno prakso na ravni globokih občutkov, hkrati pa odklopi vso svojo mentalno-oblikovno dožemanje in se popolnoma loči od vseh misli, da začne neposredno dojemati tokove moči, ki izvirajo iz Duše.

Osebnost med izvajanjem tako globoke meditacije začuti svet in procese, ki nimajo podobnosti z materialnim svetom. Zato tega sveta (sveta Boga, sveta Duše) ni mogoče opisati z besedami, lahko ga samo začutiš. V tako globokem meditativnem stanju človek začne razumeti in čutiti, kaj je prava Svoboda, postane

notranje neodvisen od namenov Živalskega načela in od agresivnih vplivov okoliškega materialnega sveta. Postane duhovno močnejši, začne se zavedati, da ta materialni svet ni njegov domači svet, da je to agresivno in nevarno okolje za njegovo Dušo. A vse to se seveda zgodi le takrat, ko človek odgovorno izvaja duhovne prakse, sistematično spremlja svoje Živalsko načelo, nadzoruje misli, izvaja dobra dela v zunanjem svetu, se pravi, da se temeljito ukvarja z notranjim delom na sebi in kopičenjem prtljage dobrih dejanj, misli in občutkov. Toda praviloma je takšnih ljudi zelo malo.

Večinoma se ljudje, ki se poskušajo vključiti v duhovno prakso, soočajo z določenim izkrivljanjem, ki se pojavi na ravni materialnih možganov, natančneje zavesti. Prav o tem sem govoril prej. Poleg »svetlobnih filtrov – podosebnosti«, skozi katere prehaja informacija iz Duše, obstajajo tako imenovani asociativni »svetlobni filtri« možganov. V bistvu so to asociacije, ki so shranjene v človekovi shrambi spominov, kjer so shranjene življenjske izkušnje, vtisi in tako naprej. Velika večina se jih nanaša na tridimenzionalni svet. Dejstvo je, da je zavest osebe od rojstva telesa uglasena na percepcijo materialnega sveta, čeprav so v njej programi za različne načine delovanja in različna stanja. S spremembo stanja zavesti lahko človek preide na druge programe zaznavanja.

Torej, asociativna popačenja se pojavljajo v času, ko možgani obdelujejo informacije, prejete med meditacijo. Če človek ni pripravljen na tako zaznavanje informacij v spremenjenem stanju zavesti (zaradi nesistematičnega, zgolj občasnega duhovnega dela trenutne Osebnosti), potem bodo možgani, ki interpretirajo

prejete informacije, oddali na ravni asociacij tisto, kar je na voljo v spominu, torej prevladujoče prioritete znanega sveta. Z drugimi besedami, informacije, prejete v obdelavo, bodo popačile asociacije materialnega sveta. Podobno, vendar v manjši meri se izkrivljanje pojavi pri tistih, ki poskušajo sistematično meditirati, vendar malo delajo na sebi v smislu sledenja mislim iz Živalskega načela.

Anastasija: Težava je tem, da ljudje, ki se začnejo ukvarjati z duhovnimi praksami, še ne razumejo popolnoma, kakšen je njihov pomen in kaj ustvarja pogoje za dušno radost. Ne ločijo še misli in občutkov v svoji zavesti: kateri so iz Živalskega načela in kateri iz Duhovnega načela. Bolj razumejo veselje, ki ga iz takšnih ali drugačnih razlogov doživljajo v materialnem svetu, ker so to že pridobljene izkušnje. A vendar duhovne prakse, kjer se zgodita stik Osebnosti z duhovnim svetom in razumevanje resnične duhovne radosti, zahtevajo, kot vse novosti za živečo Osebnost, prvič njeno aktivno izvajanje praks pa tudi vztrajnost, potrpežljivost, vero v sebe in celosten občutek smisla. Z drugimi besedami, gre za pridobivanje novih izkušenj, in to v stanju zavesti, ki je za človeka nenavadno.

Rigden: Tako je, zato je za začetnike lažje, da dobijo osnovne informacije na asociativnih primerih, prispodobah in tako naprej. Morda bom vse, kar sem že povedal o »svetlobnih filtrih«, zaradi boljšega razumevanja razložil še enkrat na metaforičnih primerih. Duša je kot čisti vir, izvir. Ko začutiš Dušo, ko z njo z občutki vzdržuješ stalni stik, takrat se v življenju dogajajo pomembne duhovne stvari, dobra dela in pomoč drugim ljudem prihajajo, kot da nekdo pomaga od

zgoraj. Vse se lepo izteče, tudi kadar se zdi, da okoliščine niso v tvojo korist. In kar je najpomembneje, to podporo čutiš in razumeš na globoki ravni, kot da bi jo poznal že vnaprej. Ko pa ti začne narekovati pogoje igre Živalsko načelo, običajno nevsiljive in neopazne, se čutna povezanost z Dušo izgubi ali, natančneje, je ovirana. Gledano metaforično, bolj tvojo pozornost pritegne igra Živalskega načela, večjo površino čistega izvira Duše prekrije film. In globlje ko se boš poglobil v vsakodnevne težave in jih gledal skozi prizmo svoje Živalskega načela, tem debelejši bo film. Skladno s tem postane za Osebnost vedno težje, da se poveže z Dušo in seveda z Bogom. V tebi se začnejo pojavljati strahovi, ki izvirajo iz Živalskega načela, pojavi se veliko hrupa za nič, veliko težav. Takrat nehaš razumeti pomen duhovnega dela na sebi, začneš brez razloga kriviti ljudi okrog sebe ali jim zameriš. Ko to opaziš, vedi, da gre za še en napad tvojega Živalskega načela in je nujno treba sprejeti ukrepe za povrnitev izgubljene povezave z Dušo, za prebijanje tega, metaforično gledano, odebeljenega filma. In ko ponovno prideš do čistega izvira, bodo navidezne težave izginile in spet boš razumel poglobitno in videl svoj glavni cilj.

Osebnost je le zarodek individualne Zavesti morebitnega prihodnjega Duhovnega Bitja. Sama po sebi ne predstavlja ničesar duhovnega. Duša pa vsebuje velik potencial. Toda brez združitve Duše z Osebnostjo je ta potencial mogoče zapraviti v nič. In šele takrat, ko se zgodi, relativno gledano, resonanca vibracij, neke vrste spojitve, ko Osebnost »oplodi« Dušo, šele takrat se rodi novo, nesmrtno Duhovno bitje z individualno zavestjo in velikim duhovnim potencialom. To je bistvo človeškega obstoja: bodisi zmaga Življenja bodisi poraz s Smrtjo.

Anastasija: Ja, zmagovalec ni tisti, za katerim je Smrt, temveč tisti, za katerim stoji duhovno Življenje.

Rigden: Nedvomno. **Kaj je duhovno življenje?** Življenje je niz dogodkov, kjer je vsak trenutek kot vez v verigi, kot kader v filmu, ki zajame vse človekove misli in dejanja. Včasih gledaš dober film in dobiš iz njega pozitivne vtise, ker je večina kadrov v njem svetlih in živahnih. A včasih gledaš drug film, ki ustvarja moreče razpoloženje, ker je večina kadrov v njem temnih in mračnih. Torej je pomembno, da je tvoj življenjski film kar se da svetel in živahen, tako da ima čim več dobrih kadrov. In vsak kader je trenutek tukaj in zdaj. Kakovost vsakega kadra tvojega življenjskega filma je v celoti odvisna od tebe, saj s svojimi mislimi in dejanji narediš svoje življenje svetlo ali temno. Noben trenutek, ki si ga živel, ne more biti izbrisan ali izrezan in ne da se ga ponovno posneti. Duhovno življenje je nasičenost vsakega kadra z Dobroto, Ljubeznijo ter dobrimi mislimi in dejanji.

Najpomembneje je ohraniti v življenju jasno usmeritev k Duhovnemu načelu, izvajati duhovne prakse, razširjati svoja obzorja Znanja, ne podlegati provokacijam Živalskega načela in zgraditi v sebi občutek resnične Ljubezni do Boga. In seveda pogosto delati dobra dela ter živeti po Vesti. To je vsakodnevno delo in postopna zmaga nad samim seboj. Vse to sestavlja tvojo pot, ki je nihče ne bo prehodil namesto tebe in nihče ne bo opravil duhovnega dela namesto tebe.

Anastasija: Da, nekoč ste izrekli besede, ki so se mi močno vtisnile v spomin: »**Nihče ne bo rešil tvoje Duše namesto tebe in nihče ne bo opravil duhovnega dela namesto tebe.**« Prosim, povejte bralcem,

kakšen naj bo človekov pristop k duhovnim praksam, če si iskreno želi svojega duhovnega odrešenja?

Rigden: Za človeka, ki se želi združiti s svojo Dušo, je pomembno, da obravnava vsako meditacijo kot največji in najpomembnejši praznik v svojem življenju. Tudi ko gre za dobro dodelano meditacijo, se je treba čim bolj poglobiti vanjo in si vsakič prizadevati doseči novo raven svojega spoznanja. Potem se bo človek razvijal in ne bo stal pri miru, saj bo vsaka meditacija zanimiva in nova v smislu občutkov in navdušujoča v spoznavanju in obvladovanju.

Mnogi napačno verjamejo, da se je dovolj preprosto naučiti, kako izvajati to ali ono tehniko meditacije, in to je vse – potem bi se jim moralo zgoditi nekaj dobrega, kot v pravljici. Ne, to je zabloda. Človek se bo spremenil na bolje le, ko si bo sam prizadeval za to, ko bo povzdignil duhovno na raven svoje prve prioritete v življenju, ko bo vsako sekundo spremljal svoje misli, ko bo sledil manifestacijam Živalskega načela, maksimalno delal dobra dela in živel za samo en glavni cilj – priti k Bogu kot zrelo Duhovno bitje. Meditacija je le orodje, s katerim morate trdo in dolgo delati, da bi naredili nekaj »dobrega« iz sebe. Poleg tega je to orodje večplastno. Na primer, človek v življenju ne more priti do konca in popolnoma razumeti duhovne prakse »lotosov cvet«. Vsaka meditacija, tako kot Modrost, nima omejitve v svojem spoznavanju. Meditacija je dolgočasna samo za tiste, ki so leni ali se iz ponosa hvalijo: »To meditacijo sem že spoznal – hočem drugo.« Še enkrat ponavljam, meditacija je orodje, in kdor iskreno želi doseči duhovno višine in ni preveč len za delo na sebi, lahko doseže maksimum tudi v tem življenju.

Anastasija: Vse to je res. Sem pa naletela na mnoge ljudi, ki, namesto da bi uporabili dragoceni čas in se hoteli spremeniti, v življenju iščejo primer duhovne osebe, torej tistega, ki se je že spremenil. Zanje je pomembno, da nekdo že tako živi, po duhovnih kanonih in načinu razmišljanja. In ne nekje tam, ampak tukaj, v istih razmerah, kot jih imajo sami. Za mnoge je to pomembno. Taki ljudje verjamejo, da le če vidijo takšen primer, to pomeni, da lahko tako živijo tudi sami.

Rigden: Rekel sem že, da ljudje ponavadi imitirajo in asociativno razmišljajo. Pomembneje pa je sam postati Človek in ne zapravljati dragocenega časa z iskanjem nekoga, ki išče isto. **Človek, kot Osebnost, je lahko v veliko večjo korist sebi in družbi, ko postane zgled drugim.** Med delom s svojimi notranjimi težavami, premagovanjem ovir svojega lastnega Živalskega načela, medtem ko živi za ljudi in zaradi ljudi, človek tlakuje svojo cesto. Vse je v rokah človeka. Njegova želja in stremljenje nista odvisna od zunanjih življenjskih dejavnikov. Ljudje iz nekega razloga živijo v iluziji, da bi moral nekdo priti, jih voditi, storiti vse za njih in šele potem bi lahko živeli srečno. Vsi čakajo na zunanjo vodjo. Toda človeka, tako kot družbe kot celote, ne bi smelo voditi zunanje materialno, ampak bi se moral osredotočiti na notranje duhovno. V povezavi s tem obstaja prisposoba, ki govori o najsrečnejšem in najbogatejšem človeku.

»Človek je živel v vasi. Med ljudmi je izstopal s tem, da je bil, čeprav je živel v revščini, vedno vesel, vedno je nesebično pomagal drugim, kakorkoli je znal, včasih z besedo, včasih z dejanjem. Govorilo se je, da je, ko je bil sam, častil Boga in se Mu iskreno zahvaljeval

za to, da ga je blagoslovil s tako bogatimi darovi. Te govornice so segle do uglednega duhovnika. Ta se je odločil, da bo obiskal tega Človeka, da bi od nje ga izvedel, zaradi katerih bogatih darov hvali Boga. Duhovnik je prišel do majave barake, kjer je živel ta revež, in rekel: 'Dober dan!'

Moški je odgovoril z nasmehom: 'Da, ne spomnim se dne, ki zame ne bi bil dober.'

Duhovnik je bil nad tem odgovorom presenečen, ker mu še nihče prej ni tako odgovoril, in se je zato odločil pozdraviti drugače: 'Samo želim, da bi vam Bog dal srečo.'

Tudi mož je bil presenečen in je rekel: 'Jaz nikoli nisem bil nesrečen.'

Duhovnik je menil, da revež preprosto ni sposoben uglednega vljudnostnega pogovora in je rekel: 'Kaj pravite?! Samo želim vam, da bi bili srečni v življenju.'

Moški je bil še bolj presenečen in je iskreno odgovoril: 'Da, nikoli nisem bil nesrečen, prijazni človek.'

Duhovnik je spoznal, da ga, uglednega človeka, ta revež sploh ni prepoznal, zato se je hitro lotil posla: 'No, dobro, na splošno vam želim, kar si želite sami ...'

'Želim sam?!' se je zasmel mož. 'Ampak ničesar ne potrebujem. Vse imam, kar si želim.'

'Kako?!' je začudeno vprašal duhovnik. 'Navsezadnje živite v revščini! Tudi bogati ljudje potrebujejo veliko in si veliko želijo, torej si revni še toliko bolj.'

Moški je rekel: 'Ti ljudje so nesrečni, ker iščejo zemeljsko srečo in živijo v strahu, da ne bi izgubili svojih iluzij in bili nesrečni. Nesrečen je tisti, ki išče svojo srečo v iluzijah tega sveta. Ne nazadnje tukaj obstaja samo ena prava sreča – biti trdno združen z Bogom in živeti po Njegovi volji. Ne iščem začasnega ugodja, ker imam, kar mi je v življenju dal Bog, in sem hvaležen za

to. Vse sprejemem z veseljem, to, kar ljudje imenujejo žalost, in to, kar ljudje imenujejo nesreča. Zahvaljujem se mu, ker me je blagoslovil z bogatimi darovi.'

Duhovnik se je zasmel: 'Toda Bog vam ni dal ničesar, kar pomeni, da Ga častite hinavsko.'

Moški je rekel: 'Bog me vidi, vidi vse moje skušnjave in vse moje priložnosti. Vedno da tisto, kar me duhovno izpopolnjuje.'

Duhovnik je vprašal: 'Kako torej živite?'

Moški je odgovoril: 'Vsak dan skrbim samo za to, da sem trdno povezan z Bogom in živim po Njegovi volji, da bi bilo moje življenje popolnoma povezano in usklajeno z Božjo voljo. In tako mine moj dan. In vsako noč, ko grem spat, grem k Bogu.'

'Kje ste našli Boga?'

'Tam, kjer sem našel Resnico, ko sem odložil, kot oblačila, vse stvari tega sveta na obali svojih dvomov in stopil v Njegove vode Razsvetljenja v čistosti svojih misli in dobre Vesti.'

Duhovnik je okleval, saj še nikoli prej spoznal tako revnega človeka, ki bi govoril na tak način.

'Povejte mi, ali to govorite iz svojega prepričanja? Boste tako mislili tudi, če bo Bog poslal vašo Dušo v pekel?'

Moški je skomignil in odgovoril: 'Vsak dan se držim Boga z vsem neločljivim objemom svoje Duše. Moja iskrena Ljubezen do Njega je neizmerna. Moj objem je tako močan in moja Ljubezen do Njega je tako brezmejna, da kamorkoli bi me Bog poslal, bi tam ostal ob meni. In če je On z mano, zakaj bi se bal? Moje Življenje je tam, kjer je On. Za mojo Dušo bi bilo slajše biti zunaj nebes z Bogom kot v nebesih brez njega.'

'Kdo si?!' je presenečeno in zgroženo vprašal duhovnik.

'Kdorkoli sem, sem s svojim življenjem zadovoljen. In resnično, ne bi ga zamenjal za življenje in bogastvo vseh zemeljskih vladarjev. Vsak človek, ki je sposoben obvladovati sebe, nadzorovati svoje misli in obstati v močnem objemu Ljubezni do Boga, je najbogatejši in najsrečnejši človek na tem svetu.'

'Povej mi, ubogi človek, kdo te je naučil take modrosti?'
'Le enega učitelja imam – Boga. Vsak dan v življenju skušam delati dobro v tem svetu, molim, udejanjam poštene misli. Toda hkrati vedno skrbim za eno stvar, da sem trdno povezan z Bogom in Njegovo brezmejno Ljubeznijo do mene. Samo povezava z Bogom me naredi duhovno popolnega. Življenje v Božji Ljubezni me nauči vsega.'

Vsak človek je Osebnost, ki v prvi vrsti nosi duhovno odgovornost za vse, kar v življenju naredi in izbere. Navsezadnje večina ljudi razume, kaj je odgovornost. Odgovornost prevzamejo v vsakdanjem življenju, ko odločajo o življenjskih, ideoloških, domačih, finančnih in drugih vprašanjih. V glavnem tega ne naredijo zaradi sebe, ampak zaradi prihodnosti svoje družine, prihodnost svojih otrok in vnukov, zaradi prijateljev, ljudi, ki so jim blizu, in tako naprej. Tako je treba tudi v duhovnem, kot v glavni stvari za vsakega človeka, sprejeti odgovornost za svojo duhovno usodo in v življenju narediti vse mogoče in nemogoče za združitev s svojo Dušo in pridobitev resnične Osvobojenosti od materialnega sveta. Na nikogar ni treba čakati, sam moraš delovati in začeti najprej pri sebi. Sam moraš biti dober zgled za druge in takrat pozitivne spremembe v tebi in v družbi ne bodo izostale.

Anastasija: Ja, v vaših besedah je Resnica, ki se globoko dotakne Duše in jo gane. Duhovna Ljubezen,

ki ne pozna niti mere niti meja, premaga vse! Veste, opazila sem, da bralci različnih starosti sprašujejo isto vprašanje: »Kaj je prava Ljubezen?« Glede na informacije, ki ste jih na to temo podali prej, zdaj razumem, da je ta koncept v sodobni družbi bil deležen znatnih nadomeščanj in je izkrivljen v pomenu in bistvu. Karmorkoli pogledate, je povsem očitno, da v sodobnem svetu pomanjkanje pravega občutka Ljubezni čutijo skoraj vsi: otroci, mladostniki, mladi, stari, »samski«, poročeni in neporočeni ljudje.

Rigden: Ne bom rekel, da so v sodobni družbi ključ tega koncepta popolnoma izgubljeni. Obstajajo, a so skriti pod debelo plastjo nerazumevanja, pod oklepom materialističnega pogleda na svet. A če jih želijo najti, morajo ljudje vedeti vsaj to, kako so videti. Druga stvar je, da je v potrošniški družbi vse narejeno tako, da večina ljudi teh ključev ne najde, živijo brez tega Znanja v trpljenju, vodijo pa jih samo živalski nagoni. Zakaj? Ker resnična Ljubezen človeka notranje osvobaja in mu daje najdragocenejše nebeško darilo – resnično Svobodo od tega materialnega sveta. To je zelo močna sila, ki prebudi Dušo. To je najbližja, najkrajša pot do Boga.

Anastasija: Bi nam lahko povedali o tem podrobneje, vsaj tisto, kar lahko poveste javno, vsem dostopno? Navsezadnje je veliko pametnih ljudi, ki potrebujejo le namig, nakazano smer, kam pogledati, da bodo samostojno prišli do bistva tega vprašanja in da bodo lahko našli ključe.

Rigden: Lahko povem podrobneje ... Na žalost ljudje menijo, da je Ljubezen karkoli: od egoističnega

nagona »alfa samca« in »alfa samice« do odnosov med zakoncema, starši, otroki, moralne odgovornosti do družine, družbe, države itd. Ampak vse to so norme. Prava Ljubezen je zelo močna sila, veliko večja, kot si ljudje predstavljajo.

Lahko rečemo, da je trenutno razumevanje Ljubezni v glavah večine ljudi omejeno z vzorci, ki jim jih vsiljujejo že od otroštva. V glavnem je za množice to igra v okviru določenih norm, ob upoštevanju lokalnih tradicij. Družba je vedno posedovala informacije o teh vprašanjih, ki so bile za javnost dostopne in nedostopne. Dostopne informacije so bile osredotočene na državne in javne interese. Širili so jih med ljudi zaradi propagiranja določenega modela vedenja, ki je koristil strukturam, ki so imele tajne informacije. Javnosti nedostopne informacije so intenzivno uporabljali v različnih strukturah, povezanih z močjo, predvsem z verskimi, okultnimi usmeritvami. Temeljile so na določenem znanju o nevidnem svetu, kar je omogočilo pridobivanje dodatne moči in vpliva na množice.

Pomembna vloga v teh informacijah je dodeljena eni najmočnejših energij v človeškem telesu, pogojno jo imenujmo seksualna energija. Praviloma so se odkrite informacije o tej temi znašle v zanki človekovega Živalskega načela ali pa so bile omejene na določen okvir s tabuji in primitivnimi razlagami, kar je ljudi odmaknilo daleč od bistva zadeve. Posledično človek bodisi pade v nebrzdano poželenje in razuzdanost bodisi med izbruhi te energije trpi zaradi mentalnega samokaznovanja in pretiranih omejitev. To se zgodi zaradi človekovega nerazumevanja njegove narave in pomanjkanja zadostnega poznavanja te moči. V obeh

primerih na koncu ne dobi dolgo pričakovane sreče in notranjega duševnega miru, ampak praviloma občuti praznino ali prenaprežanje.

Spolna energija je ena izmed najmočnejših sil, ki vplivajo na človeka. Njeno moč lahko vidiš tako, da slediš pripadajočim zavestnim ali podzavestnim razlagam želja v človekovih mislih. Preprosto povedano, če bi ljudje čez dan toliko razmišljali o odrešenju svoje Duše, kolikor razmišljajo o seksu, bi že zdavnaj vsi postali svetniki. In moč je moč, vse je odvisno od tega, kdo in kako jo uporablja, na kaj osredotočaš svojo pozornost. Če jo človek uporablja v kontekstu prevlade Živalskega načela, se ta spremeni v kult samopomembnosti, poželenja, agresije, dokazovanja, da ste »alfa samec« ali »alfa samica«. V potrošniški družbi se vse zreducira, kot v otroški igri, na to, v čigavi neomajni lasti bo najlepša igrača, ki si jo vsi želijo. Ko se človek naveliča te igrace, se lov na novo igračo spet začne, dokler človek ne bo videl nečesa še boljšega. Takšnim človekovim željam ni konca. Upoštevaj, da se enaka želja – imeti najboljše in najatraktivnejše, pojavlja pri moških in ženskah na različnih področjih: pri avtomobilih, stanovanjih, oblačilih itd. Koren vsega je Živalsko načelo, ki si vedno prizadeva za oblast, za posedovanje začasnega, končnega in zemeljskega. In v globalnem smislu je zmagovalec Živalski um, ki na tak način s še enim nizom iluzij pripravi ljudi do tega, da zapravljajo življenje in dajejo pozornost smrtnemu, namesto da bi se osredotočali na svoje duhovno odrešenje.

Anastasija: Na splošno ljudje hranijo s pozornostjo svojega sovražnika, ki jih pravzaprav ubija.

Rigden: Da ... Vsak pameten človek lahko logično domneva, da njegova spolna energija, ki se ne manifestira samo v povezavi z nagonom za razmnoževanje, temveč ima nanj tudi močne psihološke, fiziološke in druge vplive v času življenja, s svojo veliko ustvarjalno močjo zaseda pomembno mesto v vidni in nevidni strukturi človeka. Konec koncev, kaj je porast hormonov? To je tvorba kemičnih spojin, ki nastanejo kot posledica delovanja energij, tj. naprednejše fizike. Še več, aktivator je misel. Mimogrede, beseda hormon (»hormaō«), v prevodu iz grščine, pomeni »vzbuditi«, »spraviti v delovanje«. Hormoni kot biološko aktivne snovi sprožijo spremembe v telesu, ki vplivajo na vse vitalne procese v njem. In govorimo le o tem, kar ljudje že poznajo na ravni fiziologije, torej vidnega sveta, vidne materije. Zdaj si predstavljaj, kaj ta moč pomeni za nevidni svet, kjer dejansko obstajajo subtilni vplivi in preobrazbe in iz katerega se vse rojeva. Z Duhovnega vidika je seksualna energija moč in prevodnik h globokim občutkom, recimo, v svet skrivnosti Najvišjega. Tudi to sveto znanje v takšni ali drugačni obliki obstaja v mnogih tradicionalnih religijah in verovanjih različnih ljudstev po svetu. In morda bom o tem povedal več podobnosti.

Prava Ljubezen je najgloblje človekovo čutenje, ki ga ni mogoče izraziti z besedami. To je moč Duše, njeno stanje Ljubezni do Boga. Prava Ljubezen med ljudmi se začne, ko en človek doživi globoke občutke Ljubezni do Duše drugega človeka, ko, kot pravijo, vidi njeno bistvo, ko pride do »čudenja v tišini«.

Ali razumeš razliko? To stanje se bistveno razlikuje od za človeka običajnega preprostega spolnega izbruha,

ki je celo pod prevlado Živalskega načela in ima željo posedovati, prevladovati in uporabljati drugega človeka v svoje sebične namene. Bistveno drugače je s psihološkega vidika, kar se izraža v prevladi nekaterih trenutnih razpoloženj, nestabilnih občutkov in množice pohlepnih »hočem«. Vse to se pogosto pojavi, ko je človek v iluziji, da domnevno dominira nad nekom ali daje in ni vzajemnosti; s svojim vedenjem izvaja nenehno mučenje v imenu nekih idealov, ki si jih je v resnici izmislil sam. Čeprav v resnici ne doživlja prave, nesebične Ljubezni, ampak se trudi pokazati sebi in drugim svojo alfa pomembnost. V odnosih se vse to prej ali slej spremeni v nerazumevanje in napetosti oziroma poraja neskladja in sovraštvo, saj ni utemeljeno na resničnem globokem občutku, temveč na željah Živalskega načela. V tem primeru človek ponovno začne kriviti vse in vsakogar, samo sebe ne. A to kaže, da si samo utrjuje svoj ego, ne ve, kaj je resnična Ljubezen, vendar zahteva takšno Ljubezen do sebe. Se pravi, »vojna in mir« se začneta, v prvi vrsti v zavesti. Človekov problem je v tem, da noče delati na sebi, proizvajati resnične, duhovne Ljubezni, iste Ljubezni, ki jo njegova Duša čuti do Boga. Ne nazadnje je ta za hitro duhovno rast Osebnosti poživljajoča kot vlaga za zoreče zrno žita.

Prava ljubezen je velikodušno notranje darilo, ki ga en človek podarja drugemu iz presežka globokih občutkov. Takšno Ljubezen lahko daješ, ko pozabiš nase. O takšni Ljubezni pravijo, da je potrpežljiva, odpušča, ne zavida, ni ponosna, ne išče sebe in ne misli zlega.

Prava ljubezen je obnovitev enotnosti Duš. Ljubeč človek vidi v bližnjem lepoto svoje Duše. Ko je človek v

stanju resnične Ljubezni, ne vidi več površinske lepote, to pomeni mentalne in fizične lepote drugega človeka, njegovih talentov, sposobnosti, ampak notranjo lepoto njegovega Duhovnega načela. V tem primeru začne videti človeka s povsem drugega zornega kota. V tem človeku se pojavijo tudi opazne transformacije. Predstavlajte si, če bi se slednji obnašal agresivno v odnosu do zunanjega sveta. Nenadoma nepričakovano nekdo v njem ne vidi zlobnega človeka, ampak dobrega, namesto na slabe lastnosti se osredotoča na dobre. Se pravi, opazil je njegovo duhovno lepoto, ki obstaja tudi v njem, vendar v njegovi zavesti ni bila prevladujoča. Zahvaljujoč temu iskrenemu občutku, se človek začne ne samo odpirati, ampak tudi spreminjati na bolje, s svojo zavestjo ostajajoč v polnem kelihu Ljubezni. Ljudje, ki bi radi sledili duhovni poti, ne bi smeli izgubiti časa in čakati, da nekega dne pride nekdo, ki jih bo resnično imel rad. Naučiti se morajo razvijati Ljubezen v sebi – Ljubezen do Boga, do Duše – in s tem bodo vplivali na okoliški svet, ljudem bo to omogočilo, da vidijo z vidika svoje duhovne lepote. Vse je pravzaprav bližje, kot si človek lahko predstavlja.

Anastasija: Ja, dobivam vtis, da se je osnovno znanje o tem, kaj je prava Ljubezen, izgubilo ... Množice so bile prepuščene tradicijam brez razumevanja bistva ... Na primer v pravoslavni tradiciji med poročnim obredom molijo, da se nebesna milost spusti na moškega in žensko, ki sta se odločila združiti svojo usodo in človeške odnose spremeniti v nebeške. Glede na to, kar ste povedali, to niso zgolj besede.

Rigden: Točno tako. Poudarek je na samem bistvu: zakramentu Duše. Ko dva človeka pokažeta resnično

ljubezen drug do drugega, združena v svojih najglobljih občutkih, tudi telesna enotnost (»telesna komunikacija, združitev človeškega mesa«) zgolj pomaga, kot pravijo v pravoslavju: »Naj se jima razkrije resničen zakrament, ki je dejanje, ki izhaja neposredno od Boga in vodi k Njemu.« To je »čudež, ki presega vse naravne odnose in stanja«. Tu je tisti globoki pomen in v tej skrivnosti se skriva ogromna moč. Tu primata nima materija, ampak Duh. Materija je samo dopolnilno sredstvo.

Anastasija: Da, Ljubezen premaga vse ... Moram vam zastaviti še nekaj vprašanj bralcev, ki so v tem trenutku, žal, še vedno tradicionalna: »Ali je za sodobnega človeka sploh mogoče, da se spremeni?«

Rigden: Seveda je. Le da človek ne ve veliko o svojih možnostih.

Anastasija: Kaj lahko človeka ovira na poti k spoznanju?

Rigden: V največji meri strah, ki izvira iz Živalskega načela – strah pred neznanim, kateri najbolj vzburi domišljijo. Toda ta strah obstaja le, dokler neznano ne postane znano. Da lahko neznano postane znano, se moraš za to zanimati in razširiti obseg svojega razmišljanja. Kako naj sicer človek vidi karkoli novega, če njegovo razmišljanje zajema le tisto, kar mu je že znano, in tako postavlja omejujoče okvire za informacije, ki jih prejema? Ozek pogled in pomanjkanje razumevanja sveta prav tako omogočata, da v človeku (iz Živalskega načela) vznikne strah pred stikom z Večnim in pred izgubo začasnega, kar trenutno ima; metaforično rečeno, gre za tisto vejo, ki se je oklepa človek v paraboli, omenjeni prej.

Anastasija: Dejali ste, da je za spoznanje nečesa treba vsaj poskusiti začeti to spoznavati.

Rigden: Da. Starodavne modrosti z razlogom pravijo, da če hočeš poznati svet, moraš poznati sebe. In če želiš poznati sebe, se moraš odmakniti od ustaljenih modelov zaznavanja. Ne nazadnje je naš notranji svet veliko večji in zanimivejši, kot smo vajeni misliti. Njegove lepote, veličine in globine se ne da spoznati z običajnim načinom zaznavanja. S poglobljanjem v globine neznanega, na primer med izvajanjem meditacijskih tehnik, lahko vidiš in začutiš tisto, kar je bilo vedno s tabo in kar ti omogoča široko razumevanje sveta. Najgloblji občutki (ali tako imenovani *šesti čut*, intuicija, ki jo je mogoče razviti z določenimi meditativnimi in duhovnimi praksami) ti dajejo možnost, da zaznavaš več informacij kot zavest, ki je omejena z logiko. Te so predhodnice dogodkov in dajejo široko znanje o dogodkih s perspektive Opazovalca iz Duhovnega načela.

Ne nazadnje je resnični svet, ne ozek spekter, ki ga vidimo z našimi očmi, tako večplasten in raznovrsten, da ga je nesmiselno proučevati le s perspektive tridimenzionalnega prostora. Človekova večdimenzijska struktura omogoča Opazovalcu iz Duhovnega načela, da deluje v različnih spremenjenih stanjih zavesti in da je na različnih krajih hkrati. To pomeni, da je mogoče biti v vrsti različnih stanj in dimenzij; z drugimi besedami, »videti« ali imeti na voljo vrsto možnosti v različnih resničnostih. Človeku se ta množica »neresničnosti«, potencialnih resničnosti manifestira, če ne sprejme nobene odločitve. Slednja manifestira eno od medsebojno povezanih resničnosti, tisto, s katero meditator pride v resonanco. Povedano drugače, meditator

med meditacijo s svojo izbiro že povzroča spremembe v dani resničnosti. Meditacija je kot življenje, kjer osebna izbira ustvarja takšno ali drugačno prihodnost.

In tu ni nič presenetljivega. Gre le za drugačno, do danes neraziskano fiziko. A raziskovanje v tej smeri že poteka. Razumevanje in rešitev določenih znanstvenih vprašanj porodita še več novih znanstvenih vprašanj. Na primer, odgovori, ki jih ponuja kvantna fizika, porajajo nova vprašanja na področju biokemije, biofizike in tako dalje skozi celoten kompleksen niz medsebojnih povezanosti in odvisnosti v tem kompleksnem svetu. Kot je znano, je makrokozmos odsev mikrokozmosa; za razumevanje strukture, dobro koordiniranega delovanja in samih možnosti makroobjektov je treba začeti raziskovati in razumevati njihov mikrokozmos.

Anastasija: Že danes je s poskusi dokazano, da lahko človek, zahvaljujoč svojim izrednim sposobnostim, spremeni polarizacijo svetlobnih žarkov, elektromagnetnega polja in lastnosti vode. Prav tako lahko odbije laserski žarek, bere informacije iz drugega objekta itd. Za razumevanje mehanizmov teh pojavov pri človeku (ali vsaj tistih sposobnosti, ki jih znanost danes lahko dokaže), je torej treba raziskovati ne le vidno, ampak, še bolj pomembno, nevidno strukturo človeka?

Rigden: Absolutno. Vsak materialni objekt je sestavljen iz serije kemijskih elementov. Če govorimo o človeku, njegovo telo vsebuje celoten periodni sistem in mnoge, še neodkrite kemijske elemente. Ampak pomembno je, da pri poglobljanju v mikrokozmos človeka ugotovimo, da se število kemijskih elementov zmanjšuje, njihova interakcija pa postaja bolj kompleksna.

Na primer, če se spustimo do ravni molekule, lahko vidimo, da se število kemijskih elementov zmanjša na le nekaj. Z nadaljnjim poglobljanjem, v mikrokozmos atoma, kemija izgine, ostane le kvantna fizika na ravni osnovnih delcev. Osnovni delci tu kažejo lastnosti mejnih stanj: isti delec je lahko pod določenimi pogoji snoven (delec), lahko pa je tudi energija (valovanje). Poleg tega se razkrijejo številne presenetljive lastnosti – interakcija delcev, ki je neodvisna od razdalje med njimi, prenos energije in še veliko drugega. A lahko rečemo, da ima tudi kvantna fizika omejitve: obstaja na pragu dveh svetov, kjer se snov (delec) preobrazi v energijo (valovanje).

Z nadaljnjim poglobljanjem izgine tudi kvantna fizika in začne se nov, še neznan svet – večdimenzionalni svet energij, še globlje pa – svet informacij (tj. najbolj osnovnih gradnikov vsega zgoraj omenjenega), ki tvorijo snov, oblike in življenje samo.

Obstaja pa paradoks, imenoval bi ga paradoks človeka. Vzemimo za primer človeka srednjih let, ki tehta 70 kg in je visok 170 cm. Če damo na kup vse osnovne delce, ki sestavljajo tega človeka, ne bodo napolnili niti majhnega naprstnika, njihova teža pa bo manj kot en gram. Ampak če te osnovne delce ponovno razporedimo na način, ki ustreza informacijski strukturi tega človeka v danem času in prostoru, bomo ponovno dobili človeka srednjih let, ki tehta 70 kg in je visok 170 cm.

Anastasija: To je presenetljivo ...

Rigden: Vprašanje je, kaj se zgodi z njegovim volumenom in maso?

Anastasija: Morda tisto, kar se zgodi z luknjo v krofu, ko pojemo krof ... To pomeni, da je tudi teža človeka iluzija? A je vseeno zanimivo, kaj ustvari iluzijo teže?

Rigden: To vprašanje ima odgovor, a je ta izven dosega sodobne fizike. Ampak temelji na poznavanju informacijskih gradnikov vesolja, o katerih sem govoril prej.

Recimo tako: ustrezno z določenim »načrtom« so ustvarjene različne kombinacije informacijskih gradnikov. Rezultat tega so različne oblike »žive« in »nežive« snovi, ki jih tvorijo enaki kemijski elementi. Celo vrsto možnosti razporejanja informacij in prvotni izvor energij v procesu opazovanja ustvarja, recimo tako, Superopazovalec z druge strani. Ljudje mu pravijo Bog, Stvarnik, Najvišja inteligenca, Tisti, ki je po mitologiji ljudi tega sveta ustvaril Vesolje in z njim upravlja. Od tega Superopazovalca je odvisno, kakšne bodo kombinacije informacij in, posledično, katere od energij ali njihovih komponent bodo pretvorjene v osnovne delce. In v odvisnosti od tega, kaj natančno bo manifestirano in ustvarjeno v materialnem svetu; v prispodobi, ali bo to kamen pod tvojimi nogami ali zvezda nad tvojo glavo. Ne nazadnje je vse okrog nas, skupaj z nami, sestavljeno iz enakih kemijskih elementov, a so ti medsebojno povezani po različnih programih. Ti informacijski programi, te primarne energije, so samo manifestacija načrta Tistega, ki je ustvaril vse. Oblike in kombinacije so različne, a navkljub temu je vse medsebojno povezano; vse »živo« in »neživo« je v medsebojni interakciji; to je Njegova volja, to je Njegova ideja.

V človeku je delec Njega, ki je ustvaril vse. Ljudje temu pravijo Duša. Njej obstoj v tej obliki (zaslužnjeni

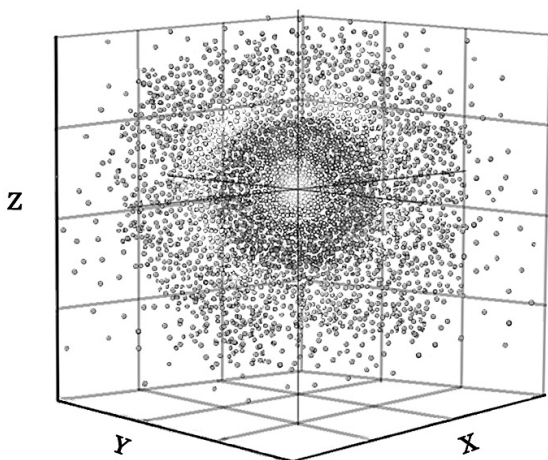
v materiji) je del njegovega načrta, saj nima nobenega smisla ustvariti nekaj, ne da bi to opazoval. Tako kot je za človeka dragoceno opazovanje lastne duhovne transformacije, je za Boga dragoceno opazovanje Duš; dragocen je tisti, ki se je vrnil k Njemu. Istočasno je človeku dana svoboda izbire. Človek prosto izbira katerokoli pot. Vendar je vse minljivo in umrljivo, razen poti v Večnost. Natančno Osebnost je tista, ki ob duhovnem razvoju in združitvijo z Dušo postane Opazovalec iz Duhovnega načela in lahko, tako kot njen Stvarnik, zahvaljujoč opazovanju spremeni marsikaj v materialnem svetu. Na primer, spremeni lahko ne le svojo, temveč tudi usode drugih ljudi in naredi spremembe v svetu, ki ljudi obkroža.

Anastasija: Ampak kako lahko Opazovalec naredi spremembe z opazovanjem?

Rigden: Da bo odgovor na to vprašanje jasen, naredimo izlet v kvantno fiziko. Bolj ko znanstveniki proučujejo vprašanja, ki jih postavlja ta znanost, bolj prihajajo do zaključka, da je vse na svetu tesno medsebojno povezano in da obstaja nelokalno. Na primer, osnovni delci so medsebojno povezani. Če sta, po teoriji kvantne fizike, dva delca ustvarjena hkrati, ne bosta le v »superpoziciji«, to je na več krajih istočasno. Sprememba stanja enega delca bo povzročila *takojšnjo* spremembo stanja drugega delca, ne glede na razdaljo med njima, tudi če ta razdalja presega doseg delovanja vseh naravnih sil, ki so sodobnemu človeku znane.

Anastasija: V čem je skrivnost te takojšnje medsebojne povezave?

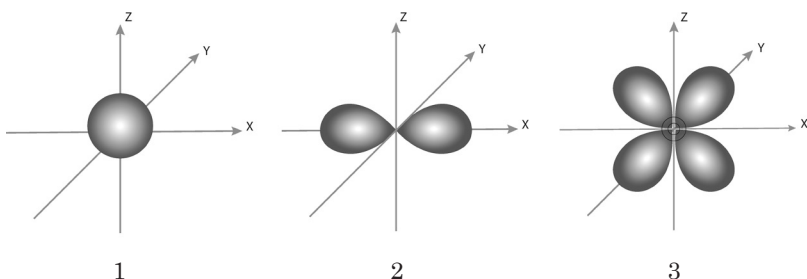
Rigden: Bom razložil. Poglejmo za trenutek elektron. Sestavljen je iz informacijskih gradnikov (ali »zrnc Po«, kot so jih imenovali pred davnimi časi), ki med drugim določajo njegove osnovne karakteristike in njegov notranji potencial. Po konceptih sodobne fizike se elektron gibá okrog jedra atoma kot po »stacionarni orbiti« (orbitalno). Če smo bolj natančni, je njegovo gibanje že predstavljeno ne v obliki snovne točke z vnaprej določeno potjo, temveč v obliki elektronskega oblaka (običajna slika elektrona, »razmazanega« po celi prostornini atoma), ki ima gosta in razelektrena področja električnega naboja. Elektronski oblak nima jasnih mej. Orbita (orbitala) se ne nanaša na gibanje elektrona po določeni poti, ampak na določen del prostora, področja okrog jedra atoma, kjer je največja verjetnost lokacije elektrona v njem (atomska orbitala) ali v molekuli (molekularna orbitala).

Slika 2. Elektronski oblak vodikovega atoma: področje tridimenzionalnega prostora okrog atomskega jedra, ki prikazuje najverjetnejše lokacije elektrona.

Razlika med notranjim potencialom in zunanjim nabojem je tista, ki ustvarja takšne orbitale. Kakovost notranje energije (potenciala) daje lastnosti snovnemu objektu. Z drugimi besedami, če uporabimo jezik sodobne znanosti, takšne elektronske lupine (orbitale) atomov določajo električne, optične, magnetne in kemične lastnosti atomov in molekul kot tudi večino lastnosti trdnih teles, odvisno od števila in položaja elektronov v njih. Oblike elektronskih oblakov, kot se spomnimo z ur kemije v šoli, so lahko različne.

Slika 3. Različne oblike atomskih orbital

(»geometrija« kvantne kemije):

- 1) s-orbitala je atomska orbitala okrogle oblike (znak kroga);
- 2) p-orbitala ima obliko uteži ali dvojne hruške (znak neskončnosti);
- 3) d-orbitala ima obliko štirilistnega cveta (znak diagonalnega križa).

Kot je znano, lahko elektron v materialnem svetu istočasno obstaja v dveh stanjih – **kot delec in kot valovanje**. Lahko se manifestira na različnih krajih istočasno, skladno s kvantno fiziko. Ko zapusti oziroma, bolje rečeno, izgine s svoje atomske orbite, se premakne *takoj*, kar pomeni, da na eni orbiti izgine in se istočasno pojavi na drugi.

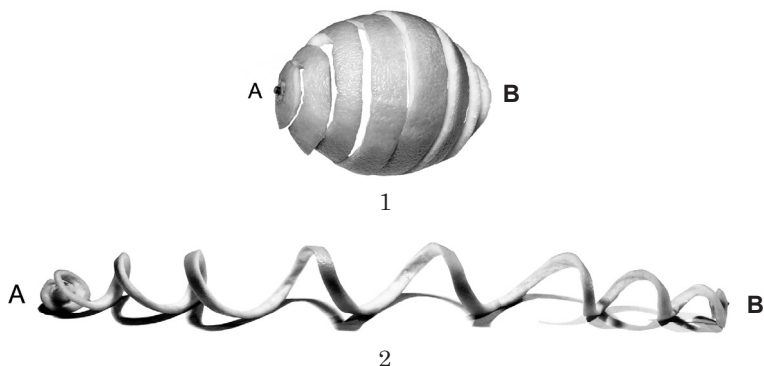

Ampak najbolj zanimivo pri tem je tisto, česar znanstveniki še ne vedo. Vzemimo za primer elektron vodikovega atoma, elementa, ki se nahaja v vodi, živih organizmih in naravnih virih. Vodik je tudi eden najpogostejših elementov v vesolju. Atomska orbitala okrog njegovega jedra je okrogle oblike. To današnja znanost lahko zazna. A znanstveniki še ne vedo, da je **sam elektron zavrt v spiralo (vijačnico)**. *Ob tem je lahko ta spirala (ena in ista) zavita v levo ali v desno stran, odvisno od lokacije naboja na njej. Zaradi te spiralne oblike in spremembe lokacije koncentracije naboja lahko elektron zlahka prehaja iz stanja delca v stanje valovanja in obratno.*

Navedel bom metaforičen primer. Predstavljajmo si, da imamo v rokah pomarančo. Z nožem jo previdno krožno lupimo, kot po spirali od rastišča navzdol. Recimo od točke A na eni strani do točke B na drugi. Če ta olupke odstranimo od pomaranče, bo v običajnem »zloženem« stanju okrogle oblike, ki bo replicirala obliko pomaranče. Če pa ga raztegnemo, bo podoben valoviti vrvi. Pri tem metaforičnem primeru pomarančni olupke predstavlja vijačnico elektrona, ki ima na površini zunanji naboj v točki A in notranji naboj na notranji strani v točki B (na beli strani olupa). Katerakoli sprememba zunanjega naboja v točki A (na oranžni strani olupa) takoj povzroči enako spremembo notranjega naboja, le z nasprotno silo in vplivom, nahaja pa se na beli strani lupine pod točko B. Takoj ko se zunanji naboj elektrona zmanjša, se pod vplivom notranjega potenciala spirala raztegne in elektron preide v stanje vala. Ko se spet pojavi zunanji naboj, ki nastane zaradi interakcije vala s snovjo, se spirala skrči in elektron ponovno preide v stanje delca. V stanju delca

ima elektron negativni zunanji naboj in levo spiralo, v stanju vala pa desno spiralo in pozitivni zunanji naboj. In vsa ta preobrazba je posledica ezoozmosa.

Slika 4. Metaforičen primer preobrazbe elektrona iz delca v val:

1) stanje delca; 2) stanje vala.

Opazovalec s perspektive tridimenzionalnega sveta lahko vidi elektron kot delec, če so za to ustvarjeni določeni tehnični pogoji. A Opazovalec s perspektive višjih dimenzij, ki bo videl naš materialni svet v obliki energij, bo lahko opazoval tudi drugo sliko strukture tega elektrona. Zlasti bodo informacijski gradniki, ki sestavljajo elektron, kazali izključno lastnosti energijskega vala (iztegnjene spirale). In ta val bo v vesolju neskončen. Preprosto povedano, položaj elektrona v splošnem sistemu resničnosti je tak, da se nahaja povsod v materialnem svetu.

Anastasija: Lahko rečemo, da bo obstajal, ne glede na to, ali ga kot opazovalci tridimenzionalnega sveta vidimo ali ne?

Rigden: Da. Zaradi razumevanja tega pogledjmo še en primer, z zrcalom. Predpostavimo, da nekaj osnovnih informacijskih gradnikov tvori strukturo, ki predstavlja lokalno točko, predmet. Postavimo ga na sredino sobe, v kateri so postavljena ogledala pod določenim kotom, na tak način, da se predmet odraža v vsakem od njih. Torej je predmet na sredini sobe, odraža se v vsakem ogledalu in te informacije obstajajo v naši zavesti. Povedano na kratko, informacije o tem predmetu so hkrati prisotne na več mestih. In če eno ogledalo odstranimo, potem na tistem mestu ne bomo več opazovali tega predmeta. Ko pa ogledalo vrnemo, se spet pojavi. Torej informacija o predmetu načeloma ni izginila. Gre le za to, da pod določenimi pogoji manifestacije informacij objekt vidimo, ko pa se pogoji spremenijo, ga ne vidimo več. Realno pa ta objekt tam še vedno obstaja v obliki informacije. Odsev ima lahko stalen pretok, kar pomeni, da je ta predmet na vsaki točki v tej sobi (in mimogrede, ne samo v sobi, ampak tudi povsod izven nje), ne glede na to, ali ga vidimo ali ne.

Po kvantni fiziki je obstoj elektrona v stanju delca odvisen od samega dejanja meritve ali opazovalca. Z drugimi besedami, elektron, ki ni bil merjen in ni opazovan, se ne obnaša kot delec, ampak kot valovanje. V tem primeru obstaja zanj celo polje možnosti, glede na to, da obstaja tukaj in zdaj na več krajih hkrati, to je v stanju superpozicije. Pri tem gre, navkljub dejstvu, da ima elektron več pozicij hkrati, za en in isti elektron in en in isti val. Superpozicija je možnost istočasnega obstoja v vseh mogočih alternativnih stanjih, dokler ne pride do odločitve, dokler Opazovalec ne izvede meritve (izračuna danega predmeta). Takoj ko Opazovalec

usmeri svojo pozornost na vedenje elektrona, se ta elektron takoj sesede v delec; to pomeni, da se preobrazi iz valovanja v materialni objekt, katerega položaj v prostoru lahko določimo. Povedano na kratko, po meritvi, tako rekoč, po izbiri Opazovalca, bo en predmet le na enem mestu.

Anastasija: O, to je zanimiva informacija! Izkaže se, da so ugotovitve kvantne fizike dragocene za tiste, ki se ukvarjajo s samoizpopolnjevanjem. To na neki način razloži, zakaj človeku meditacija ne uspe. Konec koncev, kaj spodbuja, tako rekoč, »materializacijo« procesa meditacije; z drugimi besedami, kaj spodbuja prehod iz stanja valovanja v stanje materije, v katerem energija ponovno pridobi lastnosti materije? To je opazovanje in nadzor Živalskega načela. Z drugimi besedami, meditacija ne uspe, ko se aktivirajo umski procesi, ki so običajni za običajno vsakdanje stanje zavesti. V tem primeru možgani vedno poskušajo najti nekaj in lokalizirati objekt opazovanja. Do takšne situacije pride, ko se Osebnost med meditacijo ne poglobi dovolj v spremenjeno stanje zavesti ali izgubi nadzor nad takšnim stanjem. To omogoči Živalskemu načelu, da posreduje v procesu opazovanja, posledično se pojavijo asociativne podobe in Resnica se izgubi. Valovanje se preobrazi v materijo. A takoj ko »izklopiš možgane« z vsemi njihovimi miselnimi procesi in se popolnoma posvetiš meditaciji, se zahvaljujoč globokim občutkom zavest razširi in materija, ki je opazovana iz Duhovnega načela, se spremeni v valovanje. Spojiš se s pravo resničnostjo sveta, postaneš eno z njim in hkrati čutiš vso raznolikost, kot da si v množini in kot da si vsepovsod. To se zgodi v pravi meditaciji, ki pomeni proces spoznavanja Resnice.

Rigden: Točno tako. Svet Živalskega načela je svet prevlade materije in njenih zakonov. Svet Boga je svet popolnih energij. Ko si v meditaciji, ko si v spremenjenem stanju zavesti, postaneš del procesa, del božanske manifestacije. Takoj ko se v tebi vklopi Opazovalec iz Živalskega načela, se ti zazdi, da si pridobil nadzor nad materijo. V resnici pa je materija (Živalski Um) pridobila nadzor nad tabo. Posledično postaneš le bolj izražen materialni predmet in se v resnici spremeniš v korpuskularni objekt splošne materije (korpuskulaturni, iz latinščine corpusculum – »telo«, »najmanjši delček materije«) in upoštevaš njene zakone. Če preideš v stanje valovanja, postaneš del božanske manifestacije v tem svetu, to je, Opazovalec iz Duhovnega načela. Zato je rečeno: česar je v tebi več, to tudi boš.

V stanju meditacije običajno zaznavanje izgine. Zavest izkušenega meditatorja, še posebej če upoštevamo njegovo stanje v duhovni vaji »Lotosov cvet«, se razširi čez meje znanega sveta. Človek čuti, da je istočasno povsod. Lahko rečemo, da je superpozicija v kvantni fiziki, pridobitev stanja vala enako, kot je pri meditaciji pridobitev stanja prehoda v višje dimenzije, kjer je materija že odsotna. Do superpozicije v stanju meditacije pride takrat, ko »vidiš«, kar pomeni, da zaznavaš svet in njegove raznolike manifestacije skozi najgloblje občutke. A takoj ko se Opazovalec osredotoči na objekt, se njegova zavest zoži in postane omejena z objektom. To je, ko sprejmeš odločitev in se osredotočiš na določene podrobnosti, celostna zaznava izgine in ostanejo samo podrobnosti. Misli iz Živalskega načela so nekakšno orodje, moč za materializiranje objektov, medtem ko so občutki iz Duhovnega načela sila za širjenje zavesti in vstop v višje dimenzije.

Anastasija: Da, kako zapleten je ta svet in kako očitne so lahko v njem preproste stvari.

Rigden: Torej, kar zadeva kvantno fiziko ... Po eni strani je ta koncept Opazovalca razširil meje znanja znanstvenikov, po drugi strani pa jih pripeljal v slepo ulico. Navsezadnje položaj Superopazovalca dokazuje, da obstaja ogromna moč, kar lahko od zunaj vpliva na Vesolje, na vse njegove objekte in vse procese, ki se v njem odvijajo.

Anastasija: V resnici je to še en način za znanstveno dokazovanje obstoja Boga?

Rigden: Da. Človek ima Dušo kot delček božanske moči. Bolj ko preoblikuje svoj notranji svet in bolj ko Osebnost združi z Dušo, bolj se razkrije Bogu in bolj postane duhovno močan in dobi zmožnost vplivati na materialni svet iz višjih dimenzij. In več ko je takih ljudi, večji je ta vpliv. Superopazovalec je Bog, ki lahko vpliva na vse. Človek kot Opazovalec iz Duhovnega načela je Opazovalec, ki lahko poseže v procese sveta in jih spremeni na mikroravni. Seveda so določene manipulacije z materijo mogoče tudi s stališča Opazovalca iz Živalskega načela. Toda človek dobi resnično moč vpliva le, ko se aktivira kot Opazovalec iz Duhovnega načela.

Anastasija: Ko izvajaš duhovne prakse in imaš razširjeno razumevanje o resničnosti sveta, razumeš, da je to dejstvo. To potrjujejo neverjetni čudeži, ki so se dogajali v različnih obdobjih, na različnih celinah in so jih ustvarili tisti, ki so jih ljudje dojemali kot svetnike. Navsezadnje jim ni bilo težko ustaviti elementov, spremeniti strukture vode, ozdraviti kakršnekoli bolezni in celo oživiti mrtvega človeka.

Rigden: Seveda, človek si niti predstavljati ne more, kakšne sposobnosti so v njem. Opazovanje je prvi korak k spoznavanju teh skrivnosti. Že razmišljanje Opazovalca iz Živalskega načela ali iz Duhovnega načela o neki situaciji vpliva na samo situacijo in njen mogoči izid, na predhodno determiniranost v za nas nevidnem svetu, saj se odločimo. Vsaka situacija je svojevrsten odgovor, ne samo na tvojo prisotnost tukaj in zdaj, temveč tudi na način, kako ta trenutek opazuješ sebe.

Anastasija: Pravzaprav vedno opazujemo del sebe v tistem, kar nas obdaja, in pri tem ne presojava resničnosti sveta, temveč svet, kakor si ga razlagamo glede na naš svetovni nazor in izkušnje.

Rigden: Drži. Ko govorimo nekaj o svetu, v bistvu govorimo nekaj o sebi. Dober poslušalec bo vedno slišal veliko več o govorniku, kot ta namerava razkriti o sebi.

Anastasija: Z drugimi besedami, tako ali drugače zunanji svet vedno vidimo skozi posebna »rožnata očala« Opazovalca iz Živalskega načela. Manj delamo na preobrazbi našega notranjega sveta, slabše je za nas. Konec koncev se v tem primeru nakopiči le še več izkušenj, povezanih s prevlado Opazovalca iz Živalskega načela, kar pomeni, da bomo dobili še bolj izkrivljeno sliko pogleda na svet.

Rigden: Da. Mimogrede, to lahko ugotovimo že s položaja obstoječih znanj o možganih, zavesti, človekovem načinu razmišljanja in načinu tvorjenja njegovega svetovnega nazora. Praviloma se v potrošniški družbi ljudem že od rojstva vgrajujejo določena stališča, da

je svet materialen in da je to edina obstoječa resničnost za človeka. Povedal sem že, da so naši možgani strukturirani tako, da zelo hitro usvojijo različne vzorce, poleg tega človekova prihodnost temelji na njih, vse dokler ne izbere novih. Tako začne človek že v otroštvu graditi svoje življenje, ki v osnovi temelji na napačnih prepričanjih, saj gre za enostransko videnje sveta s položaja Opazovalca iz Živalskega načela. Vse, kar se ne ujema z njegovimi usvojenimi vzorci in osebno izbiro, človek preprosto ignorira. Izbere zelo ozek življenjski spekter poznavanja sveta in sebe, kaj več pa ga niti ne zanima. Posledično človek uporablja »zljajnane« asociacije in postane precej predvidljiv v svojih dejanjih in namerah.

In kaj selektivne informacije iz zunanjega sveta, ki jih človek večinoma pridobi z gledanjem, predstavljajo? Kar vidimo, je po kvantni fiziki iluzija, ki jo ustvarja geometrija prostora. V običajnem stanju zavesti sveta ne dojemamo s položaja ločenega Opazovalca prostora ali drugega Opazovalca, ampak s položaja Opazovalca, ki je potopljen v dani tridimenzionalni prostor, je postavljen v dane koordinate v določenem času in prostoru. Tako bomo svet dojemali enostransko, samo iz te točke, vendar v tem primeru ne gre brez izkrivljanja. Svoje telo celo vidimo kot tridimenzionalno sliko, ki jo zaznavajo naši možgani, uglašeni na naše običajno vsakdanje stanje zavesti. Če spremenimo stanje zavesti in, na primer, pogledamo naše fizično telo v stanju meditacije, bomo videli avro in njene pripadajoče ovoje – na splošno bomo videli povsem drugačno strukturo. Medtem ko izvajanje zahtevnejših meditacij, povezanih z opazovanjem iz višjih dimenzij, omogoča videnje celotne strukture v širšem merilu,

vključujoč dele, ki se nahajajo v višjih dimenzijah. Vse to ustrezno prispeva k širjenju razumevanja energijske strukture človeka.

Poleg tega moramo upoštevati, da se možgani nahajajo v lobanji, torej so v celoti izolirani od okolja. Nimajo neposrednega stika s svetlobo fizičnega prostora, ki nas obdaja. Svetloba, ki vstopi v oči, se preprosto pretvori v električni signal. In prav ta signal možgani analizirajo in dešifrirajo, metaforično rečeno, v svoji »temi«. Z drugimi besedami, naši možgani ne vidijo »resnične slike« (natančneje, iluzije o geometriji danega prostora), ampak le preoblikovan signal od zunaj, ki je »električna kopija« slike, vidne v omejenem območju dojemanja.

Anastasija: Na splošno je to samo »električna kopija« stanja opazovanih predmetov v preteklem trenutku, zato tej kopiji ne moremo reči niti drobec informacije o raznolikosti vidnega in seveda še manj nevidnega sveta. In človek še vedno iluzorno misli, da ta svet pozna in ga razume ...

Rigden: Da, to človekovo mišljenje izhaja iz navade razmišljanja iz Živalskega načela ... Vendar bi se moral vprašati, kdo točno v njem to misli in kaj je zavest? Možgani so izjemna biološka naprava v zapletenosti svoje strukture, funkcij (skupaj z zaščito), z astronomsko velikim številom elementov in povezav med njimi, ki pa nimajo neposrednega stika z okoljem. Možgani so preobilno sposobni izvajati neizmerno bolj zapletene funkcije, kot je potrebno npr. za življenje na planetu Zemlja. Možgani stalno delajo, noč in dan. Spreminjajo le svoje stanje, na primer spanje, budnost

itd. Njihova lastnost je nenehna samoorganizacija sistema. Običajno so stabilni od pol sekunde do dveh sekund in pol, nato se nekatere spremenljive povezave vklopijo, druge izklopijo, medtem ko trdne povezave neprestano delujejo. Možgani se nekako »dolgočasijo« od monotonije. Obstaja stalen miselni proces. V njih se neprestano dogaja obdelava različnih informacij.

Možgani so posrednik med zavestjo in svetom. Zaznajo in poskušajo razvozlati kode, torej različne signale, tudi tiste, ki prihajajo iz petih čutil. A še posebej pomembno je opozoriti, da možgani zaznavajo tudi številne druge signale, ki prihajajo ne samo iz vidnega, pač pa tudi iz nevidnega sveta. Potrditev tega so za sodobne znanstvenike poskusi, v katerih so sodelovali ljudje, ki se ukvarjajo z določenimi meditativnimi praksami in spreminjajo stanje svoje zavesti. To so budistični menihi, sibirski šamani, jasnovidci in tako naprej. Ta eksperimentalna skupina vključuje tudi ljudi z nenavadnimi sposobnostmi, ki se manifestirajo spontano: telepatija (prenos misli na daljavo), predvidevanje, telekineza (sposobnost premikanja fizičnih predmetov z močjo misli, spreminjanje oblike) in podobno. Na splošno ima takšne sposobnosti vsak človek, če jih razvije.

Anastasija: To je pravzaprav dokaz tega, da lahko človek z osnovnim Znanjem spremeni stanje zavesti in uspešno raziskuje svet, ne da bi zapustil svojo sobo, z zaprtimi očmi, brez uporabe kateregakoli tehničnega pripomočka ali znanih čutnih organov.

Rigden: In vedi, da bo njegovo znanje dosti bolj informativno in bogatejše od tistega, ki ga človeku uspe

dobiti v običajnem stanju zavesti. Zakaj? Ker njegova zavest začne delovati v *drugem* načinu.

Tudi s pomočjo sodobne opreme je mogoče opazovati, kako se možganska aktivnost v spremenjenem stanju zavesti spremeni. Kadar človek razmišlja v običajnem stanju zavesti, se slika aktivnosti živčnih celic na različnih področjih možganov zdi podobna zvezdnemu nebu, torej raztresena. Ko pa je človek v spremenjenem stanju zavesti, se oblikuje povsem drugačna slika možganske aktivnosti. Zdi se, da se zvezde vrstijo v obliki svojevrstne »zvezdne kopice« določene oblike – krogle, oblakov, potokov, žarkov, ki so povsem jasni.

Poleg tega bodimo pozorni na strukturo (obliko) same človeške lobanje od znotraj in na tkiva, ki mejijo nanjo. Zaradi svoje posebne oblike si čelne, parietalne in okcipitalne kosti zaslužijo posebno pozornost. So neke vrste biološki prototip konkavnih ogledal, ki lahko zbirajo, absorbirajo in oddajajo valove različnih frekvenc. Takšna zasnova služi kot dober resonator (iz latinske besede »resono« – »odziv kot odgovor«, »odzivati se«), ali z drugimi besedami, energijo vibracij so zmožne nabrati, jo usmeriti in jo okrepiti.

Anastasija: To je precej zanimiva informacija. Kot vemo iz primera sodobne radiotehnike, imajo konkavna ogledala lastnosti sprejemnih in oddajnih anten.

Rigden: Točno tako. Torej so možgani na splošno edinstvena biološka naprava, ki opravlja številne funkcije kot sprejemnik in oddajnik informacij ne le iz zunanjega vidnega, ampak tudi iz nevidnega sveta, skupaj z notranjim svetom človeka.

Ko človek začne meditirati, daje miselni ukaz, ki se nanaša na katero od čakler, in aktivirajo se subtilne energije, ki posledično aktivirajo določena področja v energijski strukturi. Zahvaljujoč takšnim miselnim ukazom se tudi možgani fizičnega telesa preoblikujejo v način delovanja spremenjenega stanja zavesti. Poleg tega denimo v globljih meditacijah poteka zanimiv proces: meditator praktično izvede »ustavljanje misli«. Takrat informacije v najčistejši obliki dobi na račun moči, ki so jo ljudje od nekdaj imenovali šesti čut, intuicija (intuitivno Znanje). In takšno znanje je veliko globlje, bogatejše in bolj raznoliko kot običajno dožemanje vidnega sveta. Konec koncev Opazovalec iz Duhovnega načela energijske procese dojema z občutki, celostno in jasno, in izkuša pravo resničnost. Zahvaljujoč temu, je po meditaciji zanj očitna pomembna razlika med tem, kar človeški možgani v tridimenzionalnem svetu pomanjkljivo dojemajo kot »resničnost«, in tistim, kar dejansko je resničnost, ki tvori dogodke tega sveta. Za takega Opazovalca ni težko pridobiti informacij, ki so daleč pred sodobnim znanstvenim razumevanjem procesov na tem svetu.

Torej zunanji svet je za možgane, kot biološko napravo, samo zbirka več kopij, ki jih zazna glede na nalogo, ki mu jo je dodelil Opazovalec v skladu s svojim notranjim svetom in izbiro Opazovalca samega. Vsak človek živi svojo resničnost glede na svojo izbiro in notranje zaznavanje.

Anastasija: Da, zdaj še globlje razumem, zakaj bi si morali prizadevati za življenje in pridobivanje osebnih izkušenj s položaja Opazovalca iz Duhovnega načela. Šele takrat obstaja resnična priložnost, da

ne zapravljaš svojega življenja na številnih napačnih predstavah, da se ne zatakneš v iluzije opazovanj iz Živalskega načela, da spremeniš svojo usodo in oblikuješ resničnost svojega duhovnega odrešenja v tem življenju. Konec koncev bo tisto, o čemer razmišljamo, ustvarjeno, v takšni ali drugačni naši resničnosti.

Rigden: Človek je pri svojih zaznavah sposoben iti tako daleč, kolikor verjame, da lahko. Bolj ko se vztrajno umika od svojih omejujočih vzorcev, ustvarjenih iz Živalskega načela, bolj bo izražen njegov vpliv na resničnost. Ob oblikovanju trdnega položaja Opazovalca iz Duhovnega načela lahko človek razume svojo globoko povezanost in interakcijo s celim svetom.

Človek kot Opazovalec iz Živalskega načela zaznava objekte v okolici, ki so mu pomembni, in z močjo pozornosti povečuje njihov pomen zase. Dajanje pomembnosti temu ali onemu objektu je odvisno od človekovega pogleda na svet, njegovih izkušenj in od zaznavanja sveta in sebe. Takoj ko se človek začne zanašati zunanje okoliščine, povzroči gibanje, ki v njem vzbuja skrb, in manifestacijo še več iluzij, ki še bolj pritegnejo njegovo pozornost.

Človek kot Opazovalec iz Duhovnega načela na svet gleda nepristransko. Njegova podpora v življenju in njegov pomembni del je Duša. Nemogoče je poznati zunanjo resničnost brez poznavanja notranje Resnice, ker takrat ni Opazovalca, pred katerim se razkrijejo vse skrivnosti tega sveta.

Anastasija: Veste, v mojem življenju je bila faza, ko sem mnoge vaše besede dojemala bolj intuitivno kot

zavestno: navdihnile so me, mi pomagale živeti in premagati človeške težave. Ko pa sem začela izvajati resne prakse, zlasti tiste, povezane z nevidnimi strukturami človeka, so te močno razširile meje mojega pogleda na svet in prispevale k pridobitvi izjemne duhovne izkušnje, mi dale priložnost za duhovno kontemplacijo in odkrivanje sebe v globokih občutkih. Zahvaljujoč tej izkušnji, sem razumela vrednost Znanja, ki nam ga dajete. Dejansko tistega, kar sem doživela v meditacijah, ni mogoče izraziti z besedami, a je temeljito spremenilo moj odnos do sveta, ko sem zares začutila nekaj bolj dragocenega od celotnega materialnega sveta ... Najbolj zanimivo je, da se je po tem praktičnem preboju spremenila kakovost samih meditacij. Kar zadeva delo z globokimi občutki, želim opozoriti zlasti na večplastno naravo meditacije »Lotosov cvet« in na neverjetno praktično osnovno znanje o sebi iz meditacije »Piramida«, ki omogoči poznavanje človekove energijske strukture. Mimogrede, ali je mogoče opisati svetu to meditacijo? Zelo bi vam bila hvaležna, če bi ljudje lahko spoznali to izvirno Znanje neposredno od vas.

Rigden: Seveda. »Piramida« še zdaleč ni meja odličnosti, čeprav je zelo učinkovita meditacija, ki vam pomaga občutiti svoj resnični notranji svet pa tudi razumeti kompleksnost človeške strukture. Preden pa spregovorim o tej meditaciji, mislim, da je najprej vredno seznaniti ljudi z znanjem o nevidni strukturi človeka. Že od nekdaj so to znanje posedovali različni narodi. Ne morem reči, da je zdaj popolnoma izgubljeno, delno je omenjeno, drugo vprašanje pa je, v kakšni obliki. Temu se ne gre čuditi, saj je prefinjeni človeški um zmožen še veliko več.

Kot sem že rekel, človek je veliko več kot le materija. Njegova struktura je zelo kompleksna, ne le fizično, ampak tudi energijsko. Z opazovanjem fizične strukture človeka, tudi s pomočjo sodobne opreme, lahko vidimo le del te strukture, ki obstaja v treh dimenzijah. Poleg tega lahko ugotovimo, če upoštevamo celotno strukturo človeka, katere velik del pripada nevidnemu svetu, da je na fizični ravni zaščiten dosti šibkeje kot na ravni subtilnih energij.

Splošna struktura človeka je oblikovana tako, da je Duša zaščiten bolj kot telo. Telo je le dodatna odstranljiva materialna lupina, ustvarjena pod določenimi pogoji obstoja v Vesolju v geometriji tridimenzionalnega prostora. Telo je začasno in smrtno. Je neke vrste biološki stroj, ki ga nadzira Osebnost, tj. tisti, ki nenehno sprejema odločitve, ki se odražajo v življenjskih dogodkih pa tudi v duhovni rasti nasploh. Zamenjava teles v reinkarnacijah je le obnovitev te dodatne zunanje lupine, povedano v prispodobni, tako kot obnavljanje kože pri fizičnem telesu ali menjava oblačil v vsakdanjem življenju. Seveda med energijskimi in fizičnimi deli človekove strukture prihaja do interakcije, do različnih procesov izmenjave energij in informacij.

Kot sem že rekel, je na svetu vse medsebojno povezano. Svet je večdimenzionalen in ima različne vzporednosti. **Človek je v nevidnem svetu informacijsko kompleksen prostorsko orientiran objekt, ki obstaja usklajeno v šestih dimenzijah hkrati.** Sodoben človek to težko razume, vendar upam, da bo z razvojem kvalitativno nove fizike in biofizike tudi znanost prišla do tega dejstva. **Človek stabilno in vzporedno**

obstaja v šestih dimenzijah, ki stalno medsebojno vplivajo druga na drugo. Toda v življenju ima priložnost, da doseže združitev Osebnosti z Dušo, da pridobi duhovno zrelost in gre v sedmo dimenzijo (Nirvana, raj), torej doseže svojo duhovno osvoboditev, in da spozna celo višje dimenzije, če tako želi. Za primerjavo: Bodisatva kot Duhovno Bitje med zemeljskim utelešenjem svobodno obstaja v telesni zgradbi človeškega telesa (kot Duhovno bitje ima Bodisatva možnost, da gre kadarkoli v duhovni svet, v nasprotju z Dušo, ki je zaslužnjena v strukturi), hkrati pa obstaja v 72 dimenzijah, kar je tudi število vseh dimenzij v globalnem vesolju. Na kratko, Bodisatva je začasno v strukturi, ki se, tako kot vsi ljudje, nahaja v šestih dimenzijah materialnega sveta. Toda namesto človeške Duše je v njem popolno Duhovno Bitje iz sveta Boga, ki hkrati obstaja v 72 dimenzijah in v njih lahko dela spremembe.

Anastasija: Da, to je dober primer, ki omogoča razumevanje, kakšne edinstvene priložnosti za duhovni razvoj ima človek skozi celo življenje in zakaj je vsak trenutek življenja tako dragocen. Omenili ste, da je v vesolju 72 dimenzij. Mislim, da bo za bralce zelo zanimivo vedeti, da je število dimenzij v vesolju omejeno. Spomnim se, da ste že razlagali o ezoozmosu, vzporednih svetovih, paralelnem paradoksu, o razliki med konceptoma »vzporednih dimenzij« in »vzporednih svetov«.

Rigden: Da, vzporedni svetovi in dimenzije – to ni ista stvar. Vzporednih svetov je lahko veliko. Na tak ali drugačen način se prepletajo z različnimi dimenzijami. Toda vse to obstaja v enem globalnem Vesolju.

Kaj je vzporednica? Razložil bom z metaforičnim primerom iz življenja ljudi. Vsak človek živi življenje v svoji vsakdanji »resničnosti«, v svojem mikrokozmosu, ki se v določenih točkah seka z nekaterimi drugimi »realnostmi« življenja drugih ljudi. Z drugimi besedami, njegova individualna zavest živi ločeno, kot na svoji vzporednici, a na svetu, ki je skupen za vse. Drugi ljudje s svojim življenjem, mislimi, notranjim svetom in zunanjim okoljem živijo vzporedno z njim, človek pa se njihovega obstoja sploh ne zaveda. Torej obstaja veliko vzporednih svetov, nekateri so v medsebojnem stiku, nekateri obstajajo vzporedno, preostali ločeno. Vendar so vsi del sistema, del 72 dimenzij globalnega Vesolja.

Teh 72 dimenzij v glavnem predstavljajo subtilne in grobe energije, ki tvorijo določena energijska polja, ta pa tvorijo eno ali drugo dimenzijo. Med njimi ni jasnih razmejitev. Iste energije so lahko prisotne v eni, drugi in tretji dimenziji. Vse dimenzije so med seboj istočasno povezane in razdeljene. Rečemo lahko, da se medsebojno razlikujejo po energijski strukturi vsake dimenzije. V dimenzijah, kjer prevladujejo subtilnejše energije, lahko tudi najmanjša sprememba sproži globalne spremembe v drugih dimenzijah, v katerih prevladujejo grobe energije (ki jih sestavljajo subtilne energije). Z vidika energijske strukture je ena najkompleksnejših 71. dimenzija. In 72. dimenzija je najbolj zapletena, najvišja in najbolj univerzalna dimenzija v vesolju. Od tam lahko vplivaš na katerokoli dimenzijo ali vzporednost in narediš kakršnekoli spremembe, torej neposredno vplivaš na ezoozmos. To je najvišja dimenzija, ki jo lahko posamezen Duhovni um razume, zahvaljujoč svojemu razvoju v tem univerzalnem

svetu, manifestiranem skozi božanski Zvok. Čeprav je 72. dimenzija najkompleksnejša, je hkrati zelo preprosta. Povezana je s prvo dimenzijo. Prva dimenzija je v bistvu primarni zagon, ezoozmos, ki nosi vse nadaljnje spremembe v druge dimenzije in vpliva na vso materijo, skupaj s časom, prostorom, gravitacijo in tako naprej. Brez ezoozmosa ne bi bilo gibanja, kar pomeni, da ne bi bilo življenja.

To znanje je obstajalo že od nekdaj, a v asociativnih oblikah, ki so bile razumljive takrat živečim ljudem. Na primer v stari Indiji, na Kitajskem in v Egiptu je že v starodavnih časih obstajalo znanje o geometriji prostora in strukturi vesolja. Sveti simbol dvainsedemdesetih dimenzij je kača, ki grize svoj rep. Poleg tega je bilo njeno telo upodobljeno v obliki 72 obročev (ali, natančneje, »povezav« telesa), ki so simbolično predstavljale dimenzije Vesolja. Glava kače je simbolizirala kompleksno energijsko arhitektoniko 71. dimenzije, ki prehaja v 72. dimenzijo. Kačji ugriz lastnega repa je simboliziral prehod kompleksnega v enostavno in povezavo dvainsedemdesete dimenzije s prvo dimenzijo.

Anastasija: Da, na ta starodavni artefakt sem že večkrat naletela v arheoloških delih, posvečenih kulturi in življenju različnih ljudstev sveta. Verjamem, da bo bralce zanimala bistvena podrobnost, in sicer, kakšen naj bi bil položaj kačje glave: v smeri urnega kazalca ali obratno? Dejansko v različnih kulturah obstajajo različne variacije.

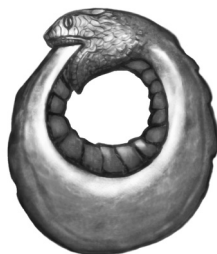
Rigden: Izvorni položaj kačje glave je bil prav v smeri urnega kazalca kot simbol ustvarjalnosti in razvoja. Shematična razporeditev števila dimenzij v obliki

1

2

3

**Slika 5. Simbol Vesolja – kača,
ki grize svoj lastni rep:**

- 1) fragmenti slike nizkega reliefa, podobe na stenah templjev antične egipčanske kulture;
- 2) prstan v obliki kače, ki grize svoj rep, iz arheološke najdbe v dolini reke Ind (»harapska civilizacija« – protoindijska civilizacija, ki je obstajala v 3.–2. tisočletju pr. Kr.);
- 3) starodavni kitajski simbol – kača, ki grize svoj rep (simbol je narejen iz nefrita, ki na Kitajskem velja za »kamen življenja«).

lusk/obročev je potekala od leve proti desni. Krog (zvita kača) je bil prav tako simbol ustvarjanja in spiralnega gibanja Vesolja (desnosučna, pravilna svasatika); z drugimi besedami, gibanja glede na glavno dejavnost sil Allata (prevlada Duha nad materijo). V starodavnih časih je bil ta simbol pogosto uporabljen

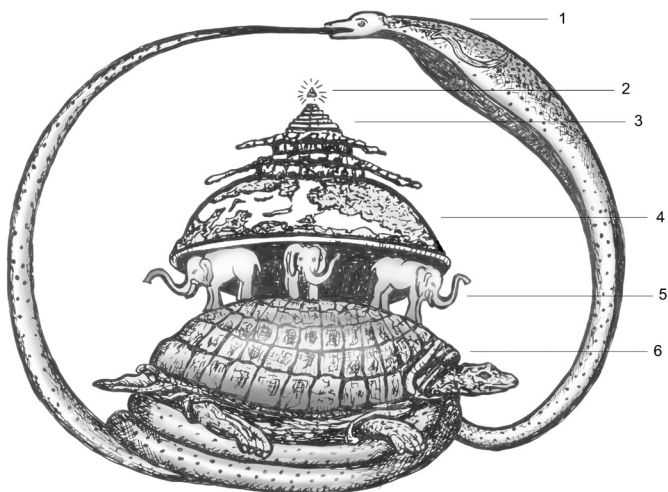
na dekoracijah templjev kot sveti simbol, ki je pona-
zarjal božansko Znanje. Kačjo glavo, narisano v ob-
ratni smeri urnega kazalca, pa so praviloma upoda-
bljali privrženci materialnega Uma (Živalskega uma)
kot simbol majhne sile, ki vodi Vesolje navznoter, v
nasprotni smeri urnega kazalca (obratna svastika),
proti uničenju in izničenju. Ti ljudje, ki so ubogali
voljo Živalskega uma, so sebi v prid razglasili primat
materije nad Duhom in so poosebljali načelo prevlade
materialne moči.

Anastasija: V bistvu gre za zamenjavo pozitivnega
znaka za negativnega. Takšno kačo, katere glava je
bila obrnjena v nasprotni smeri urnega kazalca, sem
pogosto videla v arhitekturnih scenah prostozidarjev.

Rigden: Ta pojav je bil kar pogost, na primer v sred-
njem veku, med razmahom alkemije, ko je bila glava
te starodavne kače pogosto obrnjena v nasprotni smeri
urnega kazalca kot simbol umetnega zadrževanja ali
nazadovanja. Po drugi strani so bile takšne podrob-
nosti znane le ozkemu krogu posvečenih. Množicam
je bila predstavljena precej verjetna razlaga koncepta,
tako da se običajni prebivalci niso veliko ukvarjali z
rotacijo glave v to ali ono smer. In škoda, da je bilo
tako, kajti simboli in znaki igrajo pomembno vlogo v
življenju družbe, tudi če družba tega ne posumi.

Toda nekateri so kačjo glavo vedoč upodabljali v ob-
ratni smeri urnega kazalca, medtem ko so drugi to
počeli zaradi elementarne človeške zmede, izgube zna-
nja ali neustreznega kopiranja starodavnih informa-
cij, na katerem je temeljil zaplet. To lahko na primer
danes vidimo v simbolični reprezentaciji sveta v obliki

legendarnega starodavnega indijskega plazilca Anante. Po indijski mitologiji je vesolje velikanska *svetovna kača*, ki grize svoj rep in se ovija okrog stvaritve v obroču. Znotraj obroča je nosila velikansko želvo, na katere hrbtu so bili *štirje sloni*, ki so podpirali svet. V centru sveta je naseljena dežela Jambudvipa, po obliki podobna *cvetočemu lotosu*, na sredini pa je *gora Meru*.

Slika 6. **Starodavna indijska simbolična reprezentacija sveta.**

Tradicionalna interpretacija podobe v enciklopedijah glede na mite:

1) legendarna kača Ananta (iz sanskrta – »brezmejna«, »neskončna«), ki lebdi v vodah kozmičnega oceana; njeno drugo ime je Šeša; legende omenjajo, da na njenih obročih počiva bog Višnu; 2) trikotnik nad prisekano piramido predstavlja moč višjega nad nižjim; 3) konvencionalna upodobitev gore Meru, tukaj v obliki prisekane piramide; 4) simbol vidnega fizičnega sveta v obliki poloble; 5) štirje sloni (simbol

elementov), ki podpirajo zemeljski svet (slon, ki simbolizira element zraka, ni viden); 6) želva, ki počiva na obročih kače Ananta je utelešenje starodavnega indijskega boga Višnuja (univerzalno oživljujoče načelo).

Interpretacija podobe z vidika skrivnega znanja: Risba je narejena s prostozidarskega vidika dojemanja sveta z zamenjavo znakov – preusmeritvijo na agresivno usmerjenost sveta, prevlado Živalskega uma. Kačja glava je spremenjena – kobra z razširjenim vratom je narisana v obratni smeri urnega kazalca. V središču sveta je namesto lotosovega cveta in simbolične podobe gore Meru risba dveh dimenzij, v tretji (človeški) pa sta prisekana piramida s šestimi vidnimi stopnicami in ustrezen simbol »zemeljske moči« – vrh trikotnika s 13 žarki, podoba, ki jo prostozidarji pogosto uporabljajo kot »svoje znamenje«.

Simbol kače, ki grize svoj rep, je bil precej pogost pri številnih ljudstvih v starodavnih časih. V mitih je bila povezana s podobo Vesolja, z dejanjem stvarjenja sveta ali ohranjanja Zemlje. V mitologiji afriških ljudstev, še posebej v dagomejski mitologiji, obstaja arhaični lik Aido Hwedo – mavrična kača. Po mitu se je pojavila prva in obstajala pred vsemi drugimi. Kača je podprla Zemljo, se zvila in ugriznila svoj rep. Po nekem drugem mitu o stvarjenju sveta kača Aido Hwedo kot služabnica spremlja vodjo panteona bogov Mawu-Lisa. Poleg tega je omenjeno, da med dejanjem Stvarjenja kača nosi omenjenega boga v svojih ustih; torej med čeljustmi.

Anastasija: Pomeni, da je dagomejski vrhovni bog ustvaril svet iz kačjih čeljusti. Torej je to neposredna

povezava z Znanjem, da Bog dejansko ustvarja iz 72. dimenzije; natančneje, s presečišča 72. in prve dimenzije?! Čudovito! Izkaže se, da je dagomejsko ljudstvo tudi posedovalo takšno znanje?

Rigden: Na žalost ta zahodnoafriški narod, kot številni drugi, ne poseduje več takšnega znanja, ampak je samo delno ohranil nekatere informacije do današnjih dni v svojih legendah, ki so jih njihovi predniki prenesli pred davnimi časi. Čeprav je bilo nekoč takšno znanje dano na različnih kontinentih, različnim ljudstvom, ki geografsko niso bila povezana med sabo.

Anastasija: Da, simbol kače, ki grize svoj rep, lahko najdemo ne samo v mitologiji starodavnih ljudstev Afrike (ljudstvo Dogon, Egipčani), ampak tudi v Aziji (Kitajci in Sumeri), Južni Ameriki (Azteki) in v mitih starodavnih kultur drugih kontinentov.

Rigden: V človeški razlagi je simbol kače, ki grize svoj rep, sčasoma dobil pomen vseobsegajoče enotnosti, vsega v enem. Postal je simbol večnosti in neskončnosti, označeval je začetek in konec (alfa in omega, stvarjenje in uničenje) in tudi vzdrževanje naravnih ciklov, cikličnost časa, rojstvo in smrt. Ta simbol Vesolja, ovekovečen na starodavnih egipčanskih podobah, se je kasneje pojavil pri Feničanih in Grkih, ki so ga poimenovali »ouroboros«, kar v grščini pomeni »požirati svoj rep«. Nato je beseda zašla v vsakdanjo rabo alkimistov, pomen simbola pa je doživel še večje popačenje. V današnjem svetu, pod vplivom kabalistov, je simbol interpretiran v smislu »globoke psihologije«. V tej različici, ki jo je človeški um že popačil, je že dojet kot »osnovni arhetip, ki simbolizira predzgodovinsko

enotnost moškega in ženskega načela in se uporablja kot začetek človeške osebnosti, kot 'Jaz', potopljen v nezavedno, iz katerega se zavedna izkušnja še ni diferencirala«. Na splošno je tako, da dlje ko se odmikamo od izvornega Znanja in bolj ko se potapljamo v brezno materialne človeške logike, bolj se Resnica izgublja. Čeprav pa to ne pomeni, da Resnica danes ni znana. Če pogledamo sodobne duhovnike, ki imajo dostop do starodavnega Znanja: Resnico skušajo skriti pred množicami, da bi ohranili moč nad njimi. Toda navsezadnje je bilo Znanje prvotno dano za vse ljudi.

Anastasija: Da, **v tem svetu je vse preprosto, če imaš Znanje.** Kaj pa glede omembe števila 72 ... Presenetljivo je število 72 kombinacija števil: 12 krat (ciklov) po 6.

Rigden: Absolutno. To število je zanimivo na več načinov. V Starem Egiptu, na primer, je obstajalo poglobljeno znanje geometrije prostora, natančne numerične vrednosti za merjenje kotov geometrijskih likov. Slednje je predstavljalo temelje znanja pri izvajanju različnih projektov v gradbeništvu in arhitekturi, vključno z edinstvenimi, zaradi katerih so bili oblikovani določeni pogoji za spremembo fizike prostora. Dober primer je kompleks »velikih piramid« v Gizi, zgrajenih v času Starega Egipta. Čeprav pa je resnični namen takšnih kompleksnih arhitekturnih objektov, katerih koti so do stopinje natančni in ki so zgrajeni iz določenih materialov in s specifično kompleksno arhitekturo, verjetno jasen samo tistim, ki imajo Znanje o delovanju polj, o subtilnih energijah in načelih delovanja drugih dimenzij pa tudi vplivu, ki ga imajo znaki na svet. Vendar to ni bistveno. Glavno v tem trenutku je to, da je to znanje v Starem Egiptu obstajalo.

Anastasija: Enkrat ste govorili o starodavnem egipčanskem bogu Ozirisu, o njegovem delovanju, če uporabim naš jezik, kot o Bodisatvi in o tem, da so stari Egipčani število 72 povezovali s svetimi religioznimi simboli.

Rigden: Res je. Ideje starih Egipčanov o svetem številu 72 se nanašajo tudi na raven dojemanja Bodisatve kot duhovnega bitja, neposredno povezanega s svetom Boga, ki pozna bistvo in je sposoben nadzirati in uporabljati integriteto 72 dimenzij. Ta isti Oziris je bil predstavljen ne samo kot človek, ampak tudi kot lotosov cvet (prvotno z 72 cvetnimi lističi). Nekatere njegove podobe so vsebovale tudi kodirano znanje o Vesolju. V nekaterih zgodbah, na primer, je bila bela halja, v kateri je bil Oziris upodobljen kot vrhovni Sodnik človeških duš v posmrtnem življenju, prekrita s prepletom določenega števila modulov, ki so bili lotosovi popki (izvorno 72). Kasneje, ko so bile te zgodbe mnogokrat prerisane in so jih kopirali ljudje, ki niso poznali svetega znanja, upodobljenega na njih, se je to število spremenilo, Ozirisovo oblačilo pa so začeli predstavljati kot mumijo; tj. na način, bolj razumljiv mentaliteti laika. Ampak spet, če imaš znanje, potem lahko tudi s pomočjo besedil, ki so v tisočletjih prišla do sedanjih generacij, zahvaljujoč freskam v templjih in grobovom starih Egipčanov, razumeš, o čem govorijo; kot pravijo, lahko »ločiš zrno od plevela«.

Anastasija: Nič čudnega, da branje teh besedil danes, njihovo prevajanje in interpretacije strokovnjakom povzročajo velike težave. Konec koncev se moramo, da bi razumeli, o čem so stari Egipčani pisali, vsaj odmakniti od potrošniškega formata razmišljanja in imeti bistveno drug pogled na svet, kvalitativno drugo raven Znanja.

Rigden: Da, drugače bo prišlo do enake zmede kot pri srednjeveških kabalistih. Danes ni več skrivnost, da so si judovski duhovniki izposodili veliko znanja od drugih ljudstev, tudi od Egipčanov, ga interpretirali po svoje in ga nato predstavili kot lastno religiozno učenost. Število 72 je bilo pri kabalistih povezano z idejo o neizrekljivem Božjem imenu, ki lahko nadzira vse ravni Vesolja. Za srednjeveške kabaliste je bilo to skrivno ime glavni predmet preučevanja. Dejansko pa to število nima nič opraviti z Božjim imenom, čeprav je ideja, da je to bistvo Vesolja in da vsebuje vse sile narave, pravilna. Njihova napaka izvira iz povsem človeških zadev; iz napačnega prevoda in razlage informacij o staroegipčanskem znanju in naukih, ki so jih modificirali in predstavili kot kabalistično idejo (znamko) Božjega imena. Verjeli so, da lahko tisti, ki je sposoben pravilno izgovoriti to ime, prosi Boga za karkoli. V bistvu pa je to omejeno razumevanje človeškega uma. Takšna perverzija znanja je tipična za ljudi, ki začnejo razlagati znanje na podlagi logike svojega Živalskega načela.

Anastasija: Prav imate. Ljudje neumno hrepenijo po absolutni moči in zamenjujejo Večnost z iluzornim trenutkom.

Rigden: Žal ljudje podležejo iluzijam, ki jih vsiljuje Živalski um, se ne poglobijo in ignorirajo svoje največje bogastvo – Duhovno bistvo. Pogledjmo si naslednji primer. Staroegipčanska legenda o Ozirisu in Setu se je ohranila do danes. V svojem času so jo razlagali umi starih grških filozofov iz bogatih slojev. Govori o tem, da je Oziris učil ljudi novega pogleda na svet, kmetovanja, zdravljenja, gradnje mest, rudarjenja in

obdelovanja bakrove in zlate rude, na splošno vseh značilnosti civiliziranega življenja. Set, mlajši Ozirisov brat, ki je veljal za zlobnega boga puščave, je bil ljubosumen na slavo in moč svojega brata in je želel vladati namesto njega. Domislil se je bistrega načina, da bi uničil Ozirisa. Da bi ga izvršil, je prišel k Ozirisu z 72 pomočniki. Njihov načrt je deloval in uničili so Ozirisa. Toda zahvaljujoč Ozirisovi ženi Isis, je bilo zlo kaznovano in pravici zadoščeno. Posledično je Oziris vstal od mrtvih, toda tokrat kot sodnik človeških duš v posmrtnem življenju. Torej, kaj želim povedati v zvezi s tem. Ljudje pogosto razmišljajo s perspektive svojih človeških želja in izpred oči izgubijo pomembne stvari. Ker število 72 predstavlja raven Ozirisovega znanja (Bodisatva), so nasprotniki Duhovnega sveta začeli tega pripisovati sebi, da bi poudarili moč svojih nasprotujočih sil. Zaradi tega so kasneje v strukturah, podrejenih Arhontom, oblikovali kroge, katerih številčna sestava je obsegala do 72 »izbranih« duhovnikov itd. Toda ta človeški način razmišljanja je neumen, saj je **kakovost** moči Duhovnega bitja nad vsemi primerjavami, še posebej upoštevajoč **kvantitativno število ljudi**, katerim zavesti dominira Živalsko načelo.

V tej legendi, v obliki, ki se je ohranila do danes, so duhovniki poskušali množicam pokazati, da so se bogovi obnašali enako kot ljudje. To idejo so še posebej aktivno širile starogrške legende (o bogovih Olimpa) in ni naključje, da so kasneje napredovale po celem svetu med različna ljudstva. Zakaj so to počeli? Da bi množicam privzgojili idejo, da so vojne, ki jih dejansko zanetijo in organizirajo duhovniki, ki se med seboj borijo za zemeljsko moč, »normalne«, kajti bogovi domnevno počnejo enako, da je zlo prav tako

domnevno »naravno«, saj je navsezadnje značilnost bogov. Z drugimi besedami, duhovniki so prepričali ljudi, da je »normalno«, če je nad tabo kralj, ki želi moč in pošilja ljudi v vojno, saj to počnejo tudi bogovi; če je nad tabo hudoben »šef«, je to prav tako naravno, ti, plebejec, pa ga moraš poslušati in ubogati. Posledično vse to tvori podrejeno javno zavest in vodi ljudi stran od prave duhovne poti. In za generacijo duhovnikov je takšna ideologija priročen izgovor za njihov pohlep po bogastvu in željo po moči. Zato so danes te informacije podzavestno vtepane v človeške glave skorajda od otroštva naprej. Najdemo jih v učbenikih številnih »civiliziranih« dežel. Tako se duhovno znanje spreobrača in zamenjuje z materialnimi stališči in koncepti za zaslužnjenje množic.

Anastasija: Videti je, da ljudem manjka odločnosti, da bi se otresli vseh lupin in živeli po Vesti – kot jim predlaga Duša ... Omenili ste, da lahko človek v času svojega življenja doseže ne samo duhovno osvoboditev in raven sedme dimenzije, ampak spozna tudi višje dimenzije.

Rigden: Seveda. V Vesolju je vse povezano med seboj. Človek je, zahvaljujoč svoji edinstveni energijski strukturi, povezan z vsemi 72 dimenzijami. Seveda pa je eno biti povezan, ne da bi sploh razumel te nevidne povezave, drugo pa zavestno poznati vse te dimenzije, povrhu vsega v novi duhovni kvaliteti. Duhovno razvit človek lahko pozna vseh 72 dimenzij in doseže raven Bodisatve v času svojega življenja. Toda, kot sem rekel, človek, ki je spoznal sedmo dimenzijo, preneha biti človek in postane novorojena enota Duhovnega sveta – nesmrtno Duhovno bitje z individualno

zavestjo in velikim duhovnim potencialom. Z drugimi besedami Bitje, ki je osvobojeno iz kroga reinkarnacij in lahko zapusti to začasno lupino – fizično telo, locirano v tridimenzionalnem fizičnem svetu, in kadarkoli zavestno odide v duhovni svet. Predstavlja si, kakšne spremembe se bodo pojavile v njem med tem spoznavanjem vseh dimenzij Vesolja v njegovem kvalitativno novem stanju. Ampak še enkrat, takšen hiter duhovni razvoj je mogoč samo med njegovim življenjem. Žal pa je v praksi v zgodovini človeštva bilo zelo malo takšnih ljudi. Medtem ko spoznava višje dimenzije, človek, recimo, ne spozna le umetne stvaritve Vesolja na globlji ravni in v večjem obsegu, ampak tudi idejo Boga, moč duhovnega sveta in njegovo zvezo z Njim. Človek, ki se duhovno razvije do ravni Bodisatve, gre čez 72 hipostaz duhovnega razvoja, 72 »ogledal«. Seveda takšen način spoznavanja sveta, ki si ga je zamislil Bog, ni enostaven in za takšno duhovno pot so potrebna natančna orodja kot v znanosti; z drugimi besedami, znanje določenih meditativnih tehnik, ki omogoča postopen duhovni razvoj. Jasno je, da ta pot ni za vsakogar, toda človek, ki hrepeni po duhovni Resnici, jo je sposoben razumeti. Legenda o Setu in Ozirisu opozarja ravno na to, da na to pot ne smeš stopiti s človeško logiko iz Živalskega načela in željo po neizmerni moči in zemeljskem, saj se to za duhovno nezrele ljudi konča s kaznijo.

Tudi veliko duhovno potovanje se značne z majhnimi, toda prvimi koraki. Vaditi je treba duhovno zavedanje, ne razumevanje, ki prihaja iz sebičnosti in uma, napolnjenega s sanjami o izpolnitvi zemeljskih želja. Če se človek, ki se želi duhovno razviti, omeji zgolj na želje, kot so »želim si«, »postal bom«, »bom«, v resničnosti pa

ne naredi ničesar in ne spremeni svojega vsakdanjega življenja, potem to nima nobenega smisla. Toda če se resnično posveti samoizobraževanju in samorazvoju, se nenehno prečiščuje z disciplino, samonadzorom in duhovnimi vajami, potem se sčasoma nauči nadzirati svoja čustva, vedenje in misli. In šele takrat, ko osvoji nova spremenjena stanja zavesti in se stabilizira v krotanju Živalskega načela, mu začne nevidni svet razkrivati svoje skrivnosti. Če se še bolj duhovno izpili in pouči o procesih kompleksnega sveta Vesolja s položaja Opazovalca iz Duhovnega načela, se odpre kot večplastni lotosov cvet in se obogati z Modrostjo in Znanjem. Ko spozna kompleksnost tega sveta, hkrati razume tudi njegovo preprostost v luči razkrivajoče se večne Resnice. Med duhovnim razvojem lahko niha v svoji izbiri, dokler ne preide šeste dimenzije svojega duhovnega razvoja. V sedmi dimenziji se otrese vseh dvomov kot novo Duhovno Bitje in ostaneta le Resnica ter en sam – duhovni vektor nadaljnjega razvoja.

V starih časih na Vzhodu so stopnje učenja poti Bodisatve metaforično primerjali s cvetočim lotosovim cvetom, ki je zrasel iz blatne vode in se nad gladino pojavil kot zrel, popolnoma bel cvet. Začetek človekove duhovne poti so primerjali z lotosovim semenom, ki je vzkliko na dnu močvirja ali jezera, s čimer je bil mišljen tridimenzionalni materialni svet. Človekovo duhovno rast, njegov boj proti Živalskemu načelu, odstranitev dvomov in zemeljskih želja, discipliniranje misli in obvladovanje duhovne prakse pa so vzporejali z rastjo stebela, njegovim prehodom skozi gosto, blatno vodo, ko je poganjalo proti površini. Spajanje Duše z Osebnostjo in duhovno osvoboditev, ko je dosegel sedmo dimenzijo in ko je bilo spočeto novo Duhovno Bitje ter

postalo vidno v duhovnem svetu, so primerjali s pojavom popka nad vodno površino, z drugimi besedami, z njegovo manifestacijo v popolnoma drugačnem svetu. In kar je najpomembnejše, z dostopnostjo neposrednih sončnih žarkov (moči duhovnega sveta), neizkrivljenih od blatne vode, pod katerimi je popek začel odpirati svoje snežno bele cvetne liste. Vsak na novo odprt cvetni list je za Osebnost poosebljal duhovno dosego naslednje dimenzije. In ta proces se je nadaljeval, dokler ni Človek spoznal vseh 72 dimenzij; z drugimi besedami, dokler se vseh 72 cvetnih listov ni popolnoma odprlo in se je pod sijočimi žarki močne Svetlobe, ki ga je ustvarila, pojavil veličasten lotos v vsej svoji božanski lepoti. Tudi Človek, ki je dosegel raven Bodisatve, se je v vsem svojem duhovnem bogastvu pojavil pred Tistim, ki je ustvaril to božansko seme in mu dal večno življenje.

Anastasija: To je zelo mogočna in natančna primerjava. Enkrat ste v razpravi o učinkih ene od duhovnih praks pojasnili pomembno stvar o tem, zakaj je v starodavnih časih odprt lotosov cvetni list poosebljal duhovno uresničenje naslednje dimenzije. Bi lahko to pojasnili tudi bralcem?

Rigden: Seveda. Tudi danes lahko dosego vsake dimenzije, ki jo spozna človek, primerjamo s procesom rasti in razcveta novih lotosovih cvetnih listov, ki se pojavijo, rastejo in pridobijo momentum v svojem razvoju, čeprav je pred tem njihova projekcija obstajala le kot genetski razvojni program za to rožo. Enako je pri človeku, ki med spoznavanjem in usvojevanjem vsake nove dimenzije v svoji strukturi manifestira »nov cvetni list«, ki je, metaforično rečeno, odgovoren za odnos

s to dimenzijo. Seveda je lotosov cvet le pogojna primerjava, da bi lahko razumeli bistvo tega procesa. Če pa govorimo o resničnosti, med človekovim duhovnim razvojem v njegovi energijski strukturi prihaja do manifestacije, razvoja in izboljšave številnih medsebojnih povezanosti, ki so bile prvotno vgrajene vanj.

Anastasija: Številni ljudje preprosto povezujejo svoj obstoj samo s tretjo dimenzijo, ne da bi razumeli svoj resnični potencial. Toda ko spoznaš vsaj majhen delček tega, tudi razumeš veliko odgovornost za svoje življenje in to, kako je v njem vse povezano, skupaj z dimenzijami.

Rigden: Res je. Povedal sem že, da ko se človek v tem materialnem svetu rodi v telo, se stanje njegove zavesti uglasi z valovanjem Živalskega načela, Osebnost pa informacije materialnega tridimenzionalnega sveta dojema na osnovni ravni s pomočjo fizičnih čutnih organov. Naloga človeka, ki se je podal na pot duhovnega razvoja, ni samo to, da se nauči neodvisno preklapljati med različnimi stanji zavesti, ampak tudi da raziskuje svet na drugačen način, razširi svoje sposobnosti, razume temeljne razlike med materialnim in duhovnim svetom; z drugimi besedami, da se zavestno odloči.

Dejansko je vse na svetu zelo tesno povezano. Toda kaj človek ve o svetu? Lahko rečemo, da so danes do določene mere raziskana nekatera polja tretje dimenzije, na primer polja fizike: akustično, elektromagnetno, gravitacijsko itd. Upoštevajte, da govorimo o dimenziji, s katero se že od otroštva vsak identificira in jo dojema kot »naravno«, »domačo« in »v marsičem znano«. Toda ali človek ve, da so ta polja v bistvu sestavljena

iz grobih energij? Te pa so sestavljene iz t. i. subtilnih energij, ki jih sodobna znanost do danes še ni preučila. A dejstvo je, da so te subtilne energije del polja naslednje dimenzije. Tako med dimenzijami prihaja do izmenjave in medsebojnega vpliva.

Preprost primer je človeška misel. Zakaj znanstveniki še vedno ne morejo izslediti njenega izvora? Ker je njena tvorba povezana s subtilnimi energijami druge dimenzije, v kateri človek obstaja, natančneje, v kateri se nahaja del njegove energijske strukture. V naši dimenziji pa se že manifestirajo grobe energije, tako rekoč derivati tega sunka, ki jih zabeležijo znanstveniki, ko opazujejo sprožanje možganskih nevronov. Na splošno je treba opozoriti, da so vse dimenzije, prostor in čas medsebojno povezani; izvirajo iz različnih kombinacij zelo običajnih sestavnih delcev (osnovnih gradnikov) vesolja, o katerih sem govoril prej, in so tudi sestavljeni iz njih.

Anastasija: Da, danes znanost ne ve veliko o drugih dimenzijah, vendar že obstajajo informacije, ki dajo pametnim ljudem misliti. Zanimivo je, na primer, da človek vidi svoje telo v takšni obliki, in ne v drugačni, saj je njegov vid prilagojen zaznavanju elektromagnetnih valov znotraj določenega frekvenčnega območja ali, kot pravijo fiziki, območja vidne svetlobe. Pri infrardečem ali ultravijoličnem sevanju (pri svetlobi, ki je očem nevidna) ali na Kirlianovi fotografiji bo človek že videti nekoliko drugače.

Rigden: Nedvomno. Z moderno opremo ali določenimi meditacijskimi tehnikami lahko vidiš drugačne oblike svetlobe, človekovo elektromagnetno polje, obliko avre

itd. In vse to je vidna dvoumna oblika človeka, ki jo lahko vidimo v tridimenzionalnem prostoru, ki, v kombinaciji s časom, tvori štiridimenzionalni prostor. Toda v **petdimenzionalnem prostoru**, s perspektive medsebojnega delovanja subtilnih energij, se **človek** že pojavlja drugače – **v obliki piramide z ločenim vrhom**. V šesti dimenziji sledi še majhna nadgradnja piramide ...

Pomembno je omeniti, da je **moč Živalskega Uma omejena na samo šest dimenzij**, ki tvorijo »materialni svet« Vesolja. Grobo rečeno, materialni svet zavzema samo 5 odstotkov Vesolja. Od sedme do dvainsedemdesete dimenzije obstaja svet energij in informacij, ki prav tako oblikuje materialne svetove Vesolja in hkrati izboljšuje energijske strukture, zahvaljujoč gibanju in moči Allata. Toda onstran Vesolja obstaja svet, ki je kvalitativno drugačen od njega – duhovni svet, svet Boga, v katerega lahko človek v bistvu vstopi kot novo Duhovno Bitje. V tem primeru je dovolj, da doseže sedmo dimenzijo in se osvobodi ujetosti v materialno, da bi lahko kasneje po izbiri prehajal v duhovni svet.

Toda vrnimo se v materialni svet. Človek je sposoben (četudi v njem dominira Živalsko načelo) občutiti, energijsko vzajemno delovati in zavestno vplivati na materijo do šeste dimenzije. Običajno si želi razviti takšne nadnaravne sposobnosti v sebi zavoljo pridobivanja moči nad svojo vrsto v tridimenzionalnem svetu. To je glavna želja, ki človeku, če v njem dominira Živalsko načelo, omogoča, da je pri tem uspešen. Čeprav za zavest osebe, ki je v stanju podrejenosti volji Živalskega uma, ta dominantna želja skorajda ni opazna. V najboljšem primeru skuša človek to upravičiti s plemenitimi razlogi, da domnevno izkazuje skrb za druge in jim pomaga.

Anastasija: Z drugimi besedami, teh nadnaravnih sposobnosti nimajo samo ljudje, ki sledijo duhovni poti in ohranjajo v sebi prevlado Duhovnega načela, ampak tudi tisti, ki gredo v nasprotno smer in živijo pod vladavino volje Živalskega načela.

Rigden: Tako je. To so lahko na primer različni jasnovidci, magi, čarovniki, ljudje s paranormalnimi sposobnostmi; z drugimi besedami, tisti, ki so se v spremenjenem stanju zavesti sposobni potopiti do šeste dimenzije in od tam vplivati na nižje dimenzije in šibke strukture (manifestirati energijsko dejavnost in izvajati določene transformacije). Vplivanje na tretjo dimenzijo s perspektive višjih dimenzij (četrte, pete in šeste) na informacijski ravni seveda vpliva na grobo materijo tridimenzionalnega sveta. Vendar pa se človek, ki izvaja takšen vpliv, ne zaveda povsem, zakaj ima takšno moč in kaj zares počne, kakšne spremembe povzroča in komu zares služi. Takšen energijski vpliv, tudi iz šeste dimenzije, toda s perspektive prevlade Živalskega načela v človeku, ni pokazatelj duhovnega razvoja.

Anastasija: Nekoč ste rekli, da je človekova energijska struktura v naslednjih dimenzijah (nad šesto) poenostavljena, če se duhovno ne razvija.

Rigden: Za Opazovalca z višjih dimenzij je katerikoli človek v prvi dimenziji, če uporabim človeške asociacije, navadna pika, torej nič. Pomembno je omeniti, da je energijska struktura osebe, ki se duhovno ne razvija (kljub dejstvu, da je njena struktura v materialnem svetu mnogo bolj zapletena in da ima v šesti dimenziji obliko piramide), v sedmi dimenziji videti kot meglica ali, bolje, kot zabrisana točka, ki v naslednjih višjih

dimenzijah postane še bolj poenostavljena. In na koncu, v dvainsedemdeseti dimenziji, duhovno nerazvit človek predstavlja, ravno tako kot v prvi dimenziji, samo piko, nič. **In v tem se skriva odgovor na najbolj pomembno vprašanje vsakega človeka!** Upam, da bodo inteligentni ljudje razumeli.

Opazovanje materialnega sveta iz sedme dimenzije je že tako, metaforično rečeno, kot če Tisti, ki stoji na obali, motri blatne vode močvirja. Ravno tako kot materialni svet je močvirje naravni čistilec sistema, filter za čiščenje vode; z drugimi besedami, tistega, kar predstavlja osnovo za življenje. V globinah se odvijajo kompleksni procesi, toda Opazovalca zanima samo njihov rezultat, ki se pojavi na površini kalnih vod. Številni ljudje, ki so svoje življenje živeli zaman, so kot mehurčki, ki lebdijo na površini, napolnjeni s praznino želja materialnega sveta. Njihova usoda na vodni površini je žalostna in vnaprej določena. Ko se dotakneš kvalitativno drugačnega okolja, se mehurčki razpočijo, spremenijo v »nič«. Toda tisti, ki so se za časa svojega življenja združili s svojo Dušo, so kot čudoviti lotosovi brsti, ki se pojavijo na površini iz kalnih vod. Snežno beli cvet pritegne Opazovalčevo pozornost s svojo čistostjo in novostjo. Opazovalec občuduje lepoto cveta in mu daje svojo pozornost, opazuje proces razcvetanja vsakega cvetnega lista. Lotosov cvet je kvalitativno drugačen od praznega mehurčka, saj je že postal integralni del drugega sveta.

Z drugimi besedami, če se človek duhovno razvija in so njegove težnje in želje povezane s svetom Boga, torej v njem prevladuje Duhovno načelo, potem lahko na koncu, v času svojega življenja, pobegne omejitvam

materialnega sveta (šestim dimenzijam) in vstopi v **sedmo** dimenzijo. V tem primeru njegova energijska **struktura postane v sedmi dimenziji bolj kompleksna**. Če o teh zapletenih energijskih procesih govorimo v asociacijah, ki so razumljive umu, potem se struktura človeka **spremeni iz piramidaste oblike v obliko kocke, postavljene na enega od vogalov**. Z drugimi besedami, energijska struktura tako duhovno osvobojenega človeka je kvalitativno drugačna od piramidasto oblikovane energijske strukture običajnega človeka v šesti dimenziji. In globlje ko se človek duhovno samorazvija, bolj kompleksna postaja njegova energijska struktura.

Tisti, ki imajo resnično duhoven vid, tako spremenjene energijske strukture človeka ne morejo spregledati. Piramidasta energijska struktura človeka zaseda veliko več prostora kot fizično telo, kubična pa celo desetkrat več. Ta edinstveni pojav je na energijski ravni težko spregledati, še posebej s perspektive Opazovalca višjih dimenzij. Kot pravijo, resnična svetost Človeka ne bo pobegnila pogledu Opazovalca iz Duhovnega načela. Toda v človeški družbi so takšne transformacije žal zelo redke. Mimogrede, v starih časih *so ljudi, ki so dosegli sedmo dimenzijo in prejeli duhovno osvoboditev v času svojega življenja, simbolično upodabljali kot kocko, pogosto z znakom, narisanim na enem od njenih vogalov. Z istim simbolom so označevali tudi Najvišje Bitje iz duhovnega sveta.*

Anastasija: Da, to je zelo zanimiva tema. Obstaja bogato in raznoliko arheološko gradivo, ki potrjuje obstoj takšne simbolike med številnimi starodavnimi ljudstvi na različnih kontinentih.

Rigden: Seveda se bomo k tej temi med tem pogovorom še večkrat vrnil. Žal pa je danes veliko izvirnih informacij izgubljenih ali pozabljenih; zato znanstveniki številnih odkritih predmetov, ki pričujejo o starodavnem znanju, simbolih in znakih, ne razumejo povsem.

Anastasija: Prav imate. Če hočeš to razumeti, potrebuješ osnovno znanje. Spomnim se, ko ste nam prvič povedali o človekovi energijski strukturi, zame to ni bilo samo odkritje, ampak pravi šok, ki se je kasneje, v procesu analize informacije in njenega globljega razumevanja razvil v zrel in povsem nov pogled na svet. Prepričana sem, da te informacije tudi drugih ne bodo pustile ravnodušnih. Bi lahko bralcem povedali več o človeku, še posebej o tem, kako njegova energijska struktura postane bolj kompleksna v vsaki naslednji dimenziji?

Rigden: Da bi si ljudje lažje predstavljali, kakšna je njihova energijska struktura v šestih dimenzijah in kako je vse to medsebojno povezano, bom dal preprost asociativen primer. Obstaja otroška igrača – kalejdoskop. To je cev, v kateri so ogledala in obarvani kamenčki postavljeni pod določenimi koti. Ko cev vrtiliš, lahko opazuješ spreminjajoče se kombinacije vzorcev. Več ko je ogledal, bolj kompleksni so opazovani vzorci in oblike. V našem primeru so torej ogledala dimenzije, kamenčki pa so glavni deli človekove energijske strukture. Njihovo število je stalno, toda kakršnekoli kvalitativne spremembe v procesu duhovne izpopolnitve vodijo k bolj kompleksni preobrazbi cele strukture.

Če upoštevamo strukturo človeka **v prvi dimenziji (enodimenzionalen svet), bo videti kot točka,**

podobno kot zvezda na nebu. Poleg tega lahko, če približaš to točko in se nato potopiš v njeno strukturo, vidiš celo zapletenost človekove energijske strukture; z drugimi besedami, slediš povezavi iz prve dimenzije do zadnje skozi celo zaporedno verigo dimenzij. Metaforično rečeno je to podobno opazovanju zvezd. Če jo pogledaš s prostim očesom, bo zgolj komaj vidna točka na nebu. Toda če jo pogledaš z daljnogledom, jo boš videl kot neenakomeren, svetel krog. In če jo opazuješ skozi zmogljiv teleskop, bo videti kot dovolj kompleksen vesoljski objekt s prostornino in svojimi lastnimi naravnimi procesi.

In v drugi dimenziji (dvodimenzionalen svet) bo človekova struktura imela obliko križa, na sredini katerega bo na presečišču njegovih črt krog. Vsi pa vedo, kako je človek videti v tretji dimenziji.

Anastasija: Tako je. Toda tudi na podlagi tega primera lahko razumeš, kako kompleksna je človekova struktura že v tridimenzionalnem svetu. Konec koncev je to, kar vidim v ogledalu, daleč od tega, kar je v resnici znotraj in zunaj mene, če upoštevamo ne samo notranje življenje organizma kot zaprtega okolja, ampak tudi šibka energijska polja, ki jih proizvajajo.

V sodobnem svetu ljudje ne vedo veliko o tem, kako so njihova telesa organizirana v tridimenzionalnem svetu, da ne omenjam še več. Torej je zanje morda presenetljivo slišati informacijo o simultanem in stabilnem obstoju osebe v šestih dimenzijah. Čeprav je na neki način mogoče razumeti ljudi, ki so večino svojih življenj živeli v prepričanju, da je ta svet edina resničnost. Brez praktičnih duhovnih izkušenj to

poraja številna vprašanja uma: kako je to mogoče, zakaj prihaja do teh povezav itd.

Rigden: Prav v takšnih primerih se praviloma najprej aktivira Živalsko načelo, ki ne želi izgubiti moči nad človekom, zato v njem takoj sproži zavračanje in nerazumevanje ter ga zapelje v staro, znano »stajo« razmišljanja prebivalca tridimenzionalnega sveta. Vendar pa je nemogoče popolnoma poznati višje dimenzije in pridobiti osebno izkušnjo, če ostajaš v omejenem stanju zavesti Opazovalca tridimenzionalnega sveta.

Ob tej priložnosti bom dal preprost primer. Predstavlja si, da opazuješ procese, ki se dogajajo prebivalcem dvodimenzionalnega sveta. V človeškem razumevanju dvodimenzionalen svet predstavlja ravnino, za katero sta značilni dolžina in širina. Na kratko, prebivalci dvodimenzionalnega sveta ne razumejo, kaj je prostornina. Predstavlja si, da vidijo prosojen vesoljski predmet v obliki stožca ali krogle. Kaj bodo videli? Namesto stožca bodo videli dvodimenzionalen predmet, torej krog s piko v sredini, namesto krogle pa bodo videli samo krog. Zakaj? Ker je njihovo razmišljanje usklajeno z dožemanjem dvodimenzionalnega sveta. Koncept treh dimenzij presega njihovo razumevanje sveta kot bitij, ki živijo v dvodimenzionalnem prostoru in opazujejo iz njega. Z drugimi besedami, ne bodo videli realne slike, ker presega njihovo dimenzijo, presega njihovo običajno stanje zavesti, ki ima določene omejitve.

In zdaj nazaj v naš tridimenzionalni prostor. Danes se ljudje vedejo enako – raziskujejo svet s perspektive prebivalca tridimenzionalnega prostora. Toda človek,

v nasprotju z ostalimi bitji iz drugih dimenzij, ima edinstveno energijsko strukturo, zaradi katere lahko, če se duhovno razvije, pozna druge dimenzije in vidi svet, kakršen je v resnici, ne pa zgolj v ozkem spektru omejenega dojetanja sveta v okviru tridimenzionalnega prostora.

Anastasija: Na splošno tisto, kar ljudje običajno vidi-jo okrog sebe, vsak dan zaznavajo, skupaj s samimi seboj, v resničnosti ni takšno.

Rigden: Točno tako. Naši možgani ali, natančneje, njihovo običajno stanje zavesti je nekakšna ovira, da bi vedeli več, vedeli, kaj se skriva onkraj tridimenzionalnega prostora. Konec koncev je človekovo običajno stanje zavesti, kot sem že povedal, od rojstva programirano *na omejeno zaznavanje* tridimenzionalnega sveta; bolj natančno celo delno štiridimenzionalnega sveta (s tem sta mišljena tridimenzionalni prostor in čas).

Četrto dimenzijo – čas (kot merilni faktor) – človek težko razume ali zaznava. Z drugimi besedami, v tridimenzionalnem prostoru se nenehno zaznavamo kot »tukaj in zdaj« na določeni točki. V vsakdanjem življenju možgani ne opazijo tega gibanja v času, ezoozmosa z vzročno-posledičnimi odnosi. Človek splošno gibanje časa opazi morda le takrat, ko na primer primerja svojo trenutno podobo v ogledalu z dvajset let starimi fotografijami. Toda naši možgani, ko so v običajnem stanju zavesti, ne opazijo nenehnega gibanja časa, življenja kot ezoozmosa, notranjega energijskega impulza.

Toda to ne pomeni, da človek tega sploh ne more zaznati. Konec koncev je človekovo dojetanje najprej

odvisno od prevladujočega pogleda na svet, stabilnosti stanja razširjene zavesti, od baze podatkov, ki jo človek naloži v svoje možgane in nenehno dopolnjuje, zato je tudi pomembno, da razširiš svoja intelektualna obzorja. Drugič, takšno dožemanje je odvisno od samorazvoja, od sistematičnih izkušenj spremenjenih stanj zavesti – meditacij in duhovne prakse, zahvaljujoč katerim se človek neodvisno uči o svetu izven treh dimenzij, in to ne z logiko uma, ampak s svojim bolj popolnim orodjem – intuitivnim občutkom (šestim čutom).

Anastasija: Ja, starodavni izreki, kot sta »ko se človek spremeni, se spremeni cel svet« in »spoznaj sebe in spoznal boš cel svet« – niso prazne besede. To je resničnost, katere polnost lahko človek spozna med praktičnim procesom duhovnega samoodkrivanja ... Nekoč ste omenili, ko ste govorili o spremenjenih stanjih zavesti, da ima človeška zavest številne ravni.

Rigden: To je res. Zavest na več ravneh dovoljuje človeku kot Opazovalcu (tudi iz Živalskega načela), da s *svojim dožemanjem zaobjame od druge do šeste dimenzije*, še posebej v spremenjenem stanju zavesti. Človek zavestno ne more dojeti prve dimenzije. Zanj bo samo pika, »nič«. Ampak ta »nič« vsebuje vse. Prva dimenzija – to je ezoozmos; izvorni notranji energijski impulz. Človek praviloma zavestno ne zazna začetka te spremembe (impulza), še posebej na ravni prve dimenzije.

Glede prve dimenzije bom dal metaforičen primer, ki ga bodo danes razumeli številni ljudje. Povezan je z delovanjem računalnika ali, bolje, s premikanjem utripajočega ekranskega kazalnika – kurzorja. Mimogrede, beseda »kurzor« prihaja iz latinske besede »cursorius«,

ki pomeni »sel, hitrohodec, hitri tekač«. Ko narediš nekaj na računalniku, na primer, urediš besedilo, premakneš ta zaslonski označevalec (puščico ali črtico) po zaslonu, tako da pritisneš določene tipke ali s pomočjo optičnega in mehanskega manipulatorja – »miške«. Konec koncev, ko izvajaš to dejanje, ne razmišljaš, kako natanko se premika, to narediš skoraj samodejno, ker si osredotočen na svoje delo. Samo zdi se ti, da se kazalnik premika naravno, ko nadziraš »miško«, da bi npr. izbral ali premaknil besedilo, ga popravil ali odprl novo »okno«. Toda kaj se v resnici dogaja?

Zaslon je sestavljen iz slikovnih pik, torej takšnih majhnih obarvanih pik, ki bodo, če jih povečamo, videti kot kvadratki (kot karirast zvezek), vsaka pa bo vsebovala tri barve (podpike: rdečo, zeleno in modro). Kombinacija teh treh osnovnih barv na vsaki piki omogoča, da na zaslonu poustvariš katerokoli barvo. Več pik ko pride na isto območje na zaslonu, boljša in ostrejša (bolj podrobna) bo slika na njem. Kaj je slikovna pika? Je zgolj element fotoobčutljive matrice, najmanjši element dvodimenzionalne digitalne podobe v točkovni mreži (v rastrski grafiki) na zaslonu monitorja. To je sklop elektrod. Kaj je prikazana podoba na zaslonu? Je, v bistvu, nadzor električne napetosti na vsaki elektrodi (LED-diodi). Velikost in smer vektorja električnega polja upravljata programski del in procesor grafične kartice.

Ko »miško« premikaš z roko, električni signali iz optičnega senzorja potujejo skozi USB (naprave za prenos informacij) na tisti del računalniškega vezja, ki je zadolžen za njihovo obdelavo. Obdelani signal se pošlje na videokartico. Ta v nadaljevanju, glede na svoj program, spreminja značilnosti električnih polj, ki

ustrezajo pripadajočim elektrodam (LED-diodam) na zaslonu (slikovnim pikam). V skladu s tem se spreminja njihova intenzivnost svetjenja; na primer, nekatere postanejo črne, druge pa bele. To zate ustvari iluzijo premikanja kazalnika po zaslonu.

Z drugimi besedami, ti samo misliš, da premikaš kazalnik. V bistvu, zahvaljujoč delu elektronskih vezij in programov, samo spreminjaš zunanje pogoje elektrode (LED-diode), ki zase pridobi nove lastnosti. In svetloba, ki gre skozi, pridobi drugačne lastnosti (frekvenco in intenzivnost). Če je kazalnik na določeni točki v določenem časovnem trenutku, potem z izvedbo »impulza« (premikom »miške« z roko) ustvariš razmere za spremembo optičnih lastnosti točke.

Anastasija: Rečem lahko, da na neki način izzovem skok kazalnika z ene točke na drugo, z ene slikovne pike na drugo.

Rigden: Da. Gibanje kazalnika je v bistvu metafora za prototip neopaznega gibanja (življenja) materialnega telesa v času in prostoru, zahvaljujoč ezoozmosu. Ezoozmos je skok informacije z enega informacijskega gradnika na drugega: informacijski gradnik potegne vase informacijo in jo preda drugemu informacijskemu gradniku; z drugimi besedami, odda informacijo skozi sebe. Slikovne pike so v naši pogojni primerjavi kot informacijski gradniki. Vendar ti kot Opazovalec, zahvaljujoč svobodni izbiri, sprožiš smer tega gibanja.

Vse to gibanje se dogaja glede na spremembo informacije in ga človek, ki ne vidi kompleksnega mehanizma spremembe in prenosa informacij, ne zazna. V

našem primeru ti samo premakneš miško in zate pride do naravnega gibanja na zaslonu. Ne vidiš, kako slika kazalnika skoči z ene slikovne pike na drugo, kako se v elektrodah spremeni napetost. Zate se kazalna puščica skorajda v trenutku premakne na drugo stran zaslona. Podobno se v življenju gibanje kateregakoli materialnega objekta skozi informacijske gradnike zgodi neopazno, človek ne vidi, kako točno se to izvorno gibanje zgodi na ravni prve dimenzije. Na primer, vidimo človeka, ki hodi v določeno smer. V resnici pa informacija v vsej svoji kompleksnosti medsebojnih povezav »teče« skozi informacijske gradnike, zahvaljujoč ezoozmosu. Tudi če opazujemo človeka, ki negibno sedi, je to v bistvu samo iluzija, saj se v resnici dogaja zelo bogata, intenzivna informacijska izmenjava, ki je njegovo življenje, katerega gibanja ne opazi ne on ne mi.

Anastasija: Z drugimi besedami, človek morda ne razume v celoti kompleksnosti vpliva, ki ga ima svet nanj in on na svet, toda spremembe na nevidni ravni se kljub temu nenehno dogajajo.

Rigden: In **višja ko je dimenzija (na primer peta, šesta), iz katere človek sproža te spremembe s svojo izbiro, pomembnejše so te spremembe.**

Anastasija: Glavna funkcija prve dimenzije je primarni notranji energijski impulz. Bi lahko bralcem razložili, kaj je glavna funkcija druge dimenzije?

Rigden: Za človeka (v njegovem dojetanju) funkcija druge dimenzije (dvodimenzionalnega prostora) ne predstavlja ničesar drugega kot nekakšno shranjevanje in prenos informacij, kjer pomembno vlogo igrajo znaki

in simboli. Čeprav so funkcije druge dimenzije veliko širše. Bom dal preprost primer. Vsak vnos vključuje shranjevanje in prenos informacije. Kaj je pisava, naj bo piktografska, ideografska, hieroglifska ali alfabetična? Je sistem znakov za fiksiranje človeških misli v času, ki s pomočjo dogovorjenih simbolov za zajem omogoča njihovo prenašanje na daljavo. Z drugimi besedami, je zapis v dvodimenzionalnem svetu, ki vključuje shranjevanje informacij s pomočjo določenih simbolov, znakov. Na primer recepta za torto ali navodil za izgradnjo jedrske elektrarne ali načrta za izdelavo atomske bombe itd. Če ti je uspelo prebrati recept in ne poskušaš ničesar narediti, potem se ne bo nič zgodilo. Če pa ti je uspelo prebrati recept, torej razumeš zapis simbolov, nato pa po navodilih uporabiš ustrezno silo glede na navodila in izvedeš dejanje, boš vedno dobil rezultat, ki je zapisan v receptu ali priročniku. Tak je tudi znak dvodimenzionalnega sveta: če mu bomo dovedli energijo iz tretje dimenzije, bo začel delovati. Kot rezultat v tretji dimenziji, glede na naš primer, bomo dobili torto, luč v hiši ali rezultat, ki bo uničil hišo.

Anastasija: Na splošno rečeno je tretja dimenzija že dimenzija, kjer uporabljamo silo in energijo in začnemo ustvarjati.

Rigden: Za človeka – ja. V zvezi s tem je pomembno, da ljudje razumejo, kakšnim vrstam informacij vsak dan dajejo svojo pozornost, zakaj uporabljajo svojo življenjsko energijo, kako natanko jo posledično trošijo in kaj lahko zares dosežejo. Navsezadnje danes večina ljudi sebe opazuje (in posledično ocenjuje svoje življenje) samo s perspektive razmišljanja »prebivalca« tridimenzionalnega prostora.

Sodoben človek se sploh ne zaveda, da je izvor njegovih misli povezan s povsem drugo dimenzijo. Vendar nenehno živi v svojih sanjah in mislih, medtem ko je zanj »resničnost«, ki ga obdaja, do neke mere odsev njegove miselne dejavnosti. Zapravlja svojo življenjsko energijo za materializacijo svojih misli in želja, ki so večinoma povezane z zelo ozkim spektrom iz širokega frekvenčnega območja tridimenzionalnega sveta, v katerem je kot Osebnost osredotočil svoje opazovanje na določen trenutek.

Anastasija: Poudarili ste, da človek kot Opazovalec sproži te spremembe s svojo izbiro te ali druge smeri. On je tisti, ki je Opazovalec. In prav on izzove, z drugimi besedami, dodatno spodbudi nekaj, kar že obstaja.

Rigden: Točno tako. Človek nenehno izbira med duhovnim svetom, z močjo, ki prihaja iz Duše, in materialnim svetom z njegovimi iluzornimi igrami Živalskega uma, ki skuša tako ali drugače preusmeriti življenjsko energijo človeka za svoje lastne potrebe. To sta dve dominantni sili, ki ustvarjata v materialnem svetu v tem nenavadnem pogojnem soočenju, človek kot Opazovalec pa je samo postavljen pred izbiro med njima. Poleg tega so za bitja materialnega sveta, ki so del Živalskega uma, te sile nevidne, za človeka pa so usodne, saj je v njem del Večnosti (Duša) in ima priložnost, da postane nesmrtno Duhovno Bitje.

Anastasija: Posledično je glavni usodni trenutek za človeka, katerim mislim in dejanjem bo vsak dan dajal pozornost.

Rigden: Popolnoma pravilno. Za boljše razumevanje bom z metaforičnim primerom uporabnika interneta pojasnil, kakšna je človekova izbira med dvema prevladujočima silama. Ko človek osredotoči svojo primarno pozornost na nekaj ali se, z drugimi besedami, odloči, ne opazi, kako s tem sproži začetek sprememb v prvi dimenziji. V našem primeru je to enakovredno pritisku na gumb za zagon računalnika, s čimer se sprožijo procesi, ki jih človek na zazna. Torej je človekova pozornost tista, ki sproži proces gibanja na ravni prve dimenzije. Vse se začne pri njem. Primarna pozornost Osebnosti – primarna moč Opazovalca, to je njegova svoboda: kamor usmeriš svojo primarno pozornost, tisto aktiviraš. Človek se ne zaveda polnega pomena dejanj, ki so se zgodila na ravni prve dimenzije, kasneje pa zelo realno čuti posledice, ki jih imajo na njegovo usodo.

Ko človek vklopi računalnik, se posledično čez nekaj časa na zaslonu pojavijo znaki in simboli različnih programov, ki shranjujejo določene informacije. In če je to, na primer, internet, se pred uporabnikovimi očmi pojavi veliko takšnih znakov in simbolov, za katerimi se skriva obsežen sloj informacij. Internet kot celota predstavlja kompleksno povezavo s svetom, toda ... skozi različne glavne (bazne) strežnike, pripadajoče določenim »avtoritativnim« organizacijam in posameznikom, ki jih skrivaj ali odprto financirajo. Vse to temelji na razširjanju te ali one ideologije. Mimogrede, danes je vsakemu »rezidentu« interneta znano, da »domensko ime« izvira iz latinske besede »dominium«, ki pomeni »lastništvo«. O vsem tem uporabnik interneta praviloma ne razmišlja, ampak se potopi v tok informacij, ki so mu na voljo. Vidi podrobnosti, ampak

ne vidi cele slike, čeprav bi jo moral. Tu se pojavljajo znaki, simboli, različni računalniški programi in kratka reklamna internetna besedila, ki za sabo skrivajo cele plasti informacij – vse to je podobno interakciji človekove pozornosti z informacijami na ravni druge dimenzije. V materialnem svetu, če globalno upoštevamo vse informacije druge dimenzije, bo to samo druga oblika manifestacije programov bodisi iz Živalskega ali Duhovnega načela. Človek svobodno izbira. Nekaj od tega preprosto pritegne njegovo pozornost, nekaj drugega pa jo zadrži. Rezultat vse te raznolikosti je, kot pri internetnem iskalniku, da »odpre« samo tisto informacijo (se osredotoči nanjo), ki je najbolj pritegnila njegovo pozornost.

S perspektive tretje dimenzije človek tako opravi svojo Izbiro; torej aktivira proces sprejemanja informacij iz druge dimenzije. Z aktiviranjem teh informacij jih začne »živeti« na ravni tretje dimenzije. Z drugimi besedami, kot Osebnost spusti ta tok informacij vase, ki se v zavesti manifestira v obliki različnih podob, čustev, želja in misli in začne živeti v njem kot razumno bitje. To človeka potiska v določeno delovanje znotraj programa te *Volje od zunaj*. Enega od mnogih programov, s katerim je ta Volja v drugi dimenziji pritegnila pozornost nase. Takoj ko jih spusti vase, je to enako, kot če bi izbral ta ali oni program in začel premikati kazalnik tja (svojo pozornost), uporabljati drugačne funkcije (mentalne podobe, želje in čustva). In premikanje kazalnika, kot sem že povedal, je enako kot ustvarjanje, zahvaljujoč ezoozmosu, ki je na prvih stopnjah dejanj človeku nevidno, potem pa se spremeni v dogodke njegove usode. Človek zavestno ne zazna, ne v prvi dimenziji ne v višjih dimenzijah,

kaj natančno spremeni, ko usmeri moč svoje pozornosti na izbrani program. Toda kot Osebnost, ki je v nekem časovnem trenutku nekaj izbrala, troši svojo življenjsko silo za materializiranje te *Volje od zunaj*, za delovanje po tem programu.

Anastasija: Toda to je zelo pomembna točka. Če o tem vprašanju razmislimo globalno, se izkaže, da samo mislimo, da imamo *voljo* v pomenu ustvarjalne sile, ustvarjalne dejavnosti uma ali, kot rečejo v psihologiji, »samozadostnega (ki ima popolnoma neodvisen pomen) vira človekove dejavnosti, ki določa neodvisnost vedenja od objektivnih razlogov«. Zanimivo je, da ti isti psihologi povezujejo voljo z nadzorom lastnega vedenja, ki, tako verjamejo, postane mogoče, zahvaljujoč uporabi umetnih »sredstev obnašanja« – znakov.

Rigden: Kar verjamemo, da je naša lastna volja, je iluzija našega dojetanja s perspektive individualnega uma iz tridimenzionalnega sveta. Če pogledamo naš primer, človek samo aktivira vstopni tok informacij s svojo izbiro in porablja svojo življenjsko moč za realizacijo te *Volje*. *Volja*, ne glede na to, ali izvira iz Duhovnega načela (Božjega sveta) ali prihaja iz Živalskega načela (Živalskega uma) – je *sila od zunaj* ali, bolje, informacijski program, vpet v določeno strukturo, ki ga izvaja. Nadomestitev iz Živalskega uma se skriva v dejstvu, da Osebnost človeka zaznava oblike manifestacije ene od teh dveh globalnih sil kot lastno voljo, ki je v resnici nima.

Anastasija: Z drugimi besedami, tisto, za kar človek verjame, da je njegova volja, in tisto, na kar je pretirano ponosen, sploh ni njegovo. Je samo sila,

ki je vstopila vanj od zunaj na podlagi informacij, ki jih je *izbrala*. Aktivira občutke, čustva in misli v njem, ki ga silijo k tem ali onim dejanjem znotraj programa te Volje, povezane s trošenjem njegove življenjske energije.

Rigden: Točno tako. Ljudje, ko so pod vplivom ponosa iz Živalskega načela, se radi primerjajo z višjimi silami, obdarjenimi z lastno Voljo. Toda ne zastavijo si vsi vprašanj: »Po čigavi volji se zgodi neko določeno dejanje?«, »Kdo me spodbuja k tem mislim?«, »Kdo poraja ravno te želje?«, »Kdo v meni se upira in komu?« in »Kdo si zastavlja ta vprašanja in kdo odgovarja nanje?« In redki so tisti, ki razumejo sebe, razumejo proces soočenja med Živalskim in Duhovnim načelom, med Voljo, ki izhaja iz Duhovnega sveta, in Voljo iz Živalskega uma. Seveda je Živalski um močan, toda ne more se primerjati z izvorno silo Božjega sveta. Če se slednja jasno manifestira, se ji Živalski um ne more neposredno upreti, lahko pa zavede njenega Prevodnika (človeka, ki stoji na duhovni poti) s svojimi »nepomembnostmi«, da bi ga vrgla iz prave smeri, ga ujela s še eno iluzijo itd. Začetki manifestacije volje v smislu ustvarjanja se v človeku pojavijo šele takrat, ko, medtem ko duhovno zori, pride izpod prevlade Živalskega uma; ko zapusti šesto dimenzijo in prehaja v sedmo. In celo takrat ne bo šlo za manifestacijo »volje« kot take v trenutnem človeškem razumevanju, ampak preprosto za novo kvaliteto in razširitev sposobnosti Prevodnika Božje Volje.

Anastasija: Da, takšne nadomestitve iz Živalskega uma na vsakem koraku spremljajo človeka kot bitje, ki živi v materialnem svetu. Če človek ne dela na sebi,

preprosto zapravlja svoje življenje za materialne želje, za začasno in minljivo.

Rigden: Po eni strani običajen človek hrepeni po tem, da bi vplival na dogodke v svojem življenju, hrepeni po spremembah svoje usode na boljše. Toda vse to so potrebe duhovne plati, ki jih njegovi možgani uspešno obrnejo proti Živalskemu načelu. Zaradi takšnega »obrnjenega« razumevanja je človek namesto duhovne svobode lačen »svobode« v okviru materije: bogastva, slave, zadovoljevanja svojega egoizma, polne čaše svojega začasnega obstoja. Če se človek dolgo časa osredotoča na svoje materialne želje in iz leta v leto vlaga veliko truda, da bi jih izpolnil, potem se slej kot prej zgodi veriga dogodkov, ki vodijo k zelenemu rezultatu, čeprav ga človek takrat ne potrebuje več. Z drugimi besedami, Osebnost lahko ima določen vpliv na tri-dimenzionalni svet, doseže, kar si želi, toda ta proces spremlja velikanska poraba moči in energije, je pa tudi dolgotrajen. Vendar je vprašanje tukaj drugačno: je vredno zapravljeti življenje in kolosalni potencial za dosego minljivih materialnih želja telesa?

Anastasija: Nekateri bralci sprašujejo: »Kakšen je pomen mojega življenja? Zakaj sem tukaj? Sem tu res samo zato, da posadim drevo, zgradim hišo in vzgojim otroke?« In v svojih mislih si odgovarjajo, da če bi bili to glavni cilji obstoja človeka na Zemlji, potem, prvič, ne bi potrebovali tako zapletene strukture materije, skupaj s tako »pretirano« organizacijo možganov, ki vključuje različne ravni stanj zavesti. Drugič, bilo bi logično predvidevati, da bi bili vsi, ki že imajo hišo, otroke in svoj vrt, srečni in zadovoljni s svojimi življenji. Toda na splošno ravno ti ljudje postavljajo takšna

večna vprašanja, ne najdejo zadovoljstva v doseganju svojih mladostnih želja.

Rigden: Pomen človekovega življenja sploh ni v reprodukciji in izboljševanju svojih materialnih življenjskih razmer – to so le naravni nagoni vsake živali, ki je genetsko programirana, da si ustvari brlog, gnezdo itd., da bi vzgojila svoj zarod. Človek – je več kot žival; njegov namen je postati duhovno nesmrtno bitje.

Toda človek v pogonu za svojimi materialnimi željami nepovratno zapravlja dva dragocena dejavnika – čas in življenjsko energijo. Opozarjam na dejstvo, da sta porabljena nepovratno (!) in da so v skladu s tem nekatere možnosti izgubljene. Človek po svoji izbiri seveda lahko zapravi življenjsko moč, ki jo ima, za programe Živalskega načela v tem iluzornem tridimenzionalnem prostoru. Kot rezultat pa bo zamudil najpomembnejše, zaradi česar je prišel na ta svet. Toda človeku je dano dovolj časa in dovolj energije, da lahko osvobodi svojo Dušo, še več kot to, povsem dovolj za morebitne napake v procesu, ko njegova Osebnost pridobiva osebne izkušnje. Metaforično rečeno, sta čas in življenjska energija kot bencin za avtomobil (telo), ki zadostuje, da se pripelješ od točke A do točke B z rahlimi odstopanji glede na kompleksnost poti. Če pa greš namesto tega v obratno smer (če posvetiš svoje življenje materialnim kapricam) in na primer nastavitve svojega avtomobila (za zadovoljitev tega) prepustiš mojstru – Živalskemu načelu, potem ti bo posledično zmanjkalo časa in energije, ki sta ti bila dodeljena. Na koncu boš tako »lep« ležal na odpadu (podosebnosti), tako kot drugi okoli tebe, rjaveč in gnijoč. In ta čas in energijo bi lahko

namenoma uporabil za to, da bi prišel do točke B, kjer bi se zgodila končna preobrazba v popolnoma drugo bitje – Duhovno Bitje.

Anastasija: Kot ste že rekli, kakršenkoli majhen svet osebne moči je človek zgradil zase v materialnem svetu, je začasen in minljiv. Vse v tem svetu ima konec: cele galaksije, zvezde in planeti so uničeni, človeško telo pa je samo še bolj smrtno.

Rigden: Ljudje težko razumejo bežnost svojega obstoja in strah jih je celo razmišljati o smrti. Toda smrt je za človeka samo druga oblika življenja, posledica njegove življenjske izbire. Človeku, v katerem prevladuje Živalsko načelo, je težko razumeti, da obstaja nekaj večjega od tega materialnega sveta. Ko pa Osebnost dela na sebi in posledično pride v stik z duhovnim svetom, potem spozna, da je duhovni svet resnična in glavna ustvarjalna sila, vse ostalo v življenju človeka pa so zgolj igre Živalskega uma, zasledovanje izmuzljive iluzije.

Anastasija: Ja, to Znanje je res zanimivo in pomembno in omogoča popolnoma drugo razumevanje ne samo vidnega, ampak tudi nevidnega sveta.

Rigden: Seveda. Toda morda se vrniva nazaj k najinemu pogovoru o **človekovi strukturi v nevidnem svetu**. Človek ima, kot drugi informacijski objekti materialnega sveta – od ogromnih zvezd do najmanjših delcev – določene projekcije, nekakšne »zrcalne« odseve na energijski ravni. Različna ljudstva so v različnih obdobjih različno določala, opisovala ali beležila nevidno človekovo strukturo v kronikah skrivnega znanja, svetih besedilih in jo risala na slikah. **Te žive**

projekcije bomo pogojno poimenovali »Esence«, ker so precej pametne (bolj kot ljudje predvidevajo) in imajo svoje značilnosti. Po svoji naravi te Esence predstavljajo energijske strukture, določena lokalna središča. V nevidni strukturi človeka so njegovi enako neločljivi deli kot glava, roke in ostalo na fizičnem telesu. V središču te strukture (v sredini vseh teh projekcij osebe) je Duša.

Esence so energijske in informacijske strukture in igrajo pomembno vlogo v človekovem življenju in njegovi posmrtni usodi. So zelo zmogljive in so povezane z drugimi dimenzijami, kjer se dogajajo interakcije na subtilni energijski ravni. Po njihovi za-
slugi lahko človek vpliva na svet s perspektive višjih dimenzij materialnega sveta, vse do šeste dimenzije. **Človekove Esence so poimenovane glede na svojo lokacijo okrog strukture in na pogojno orientacijo v odnosu do fizičnega telesa: Sprednja, Zadnja, Desna in Leva Esenca.** Predstavljajo glavna polja, tako rekoč »žive strani« štiristrane prisekane piramide v celotni človekovi strukturi. Nahajajo se približno za dolžino roke stran od fizičnega telesa osebe in v smerih, ki ustrezajo njihovemu imenu: spredaj, zadaj in na straneh (na levi in na desni strani).

Znanje o njih je že od starodavnih časov veljalo za sveto. V mitologiji ljudstev sveta od starodavnih časov pa do današnjih dni, obstajajo številne omembe tega. Te informacije lahko na primer najdemo v kozmoloških mitih in legendah ljudstev sveta, v ritualih čarovnikov, šamanov, duhovnikov in eksorcistov. Zlasti v opisih slednjih pogosto piše, da se človek med izvajanjem določenega tradicionalnega obreda obrača

na štiri elemente ali na štiri smeri neba, štiri človekove duhovne pomočnike itd. V mnogih primerih je povezujoča povezava center: v svetih legendah je to Duša kot center človekove energijske strukture, »peti« center (v drugih primerih imenovan kot »prvi center«); v praktičnih obredih je to zavest Osebnosti.

Torej je zunanja dejavnost takšnega zaklinjalca praviloma bodisi teatralna igra, namenjena občinstvu, posnemanje izgubljenega znanja brez razumevanja bistva, bodisi zgolj prikrivanje tega znanja. Pravzaprav se glavno dejanje odvija v človeku, v njegovem notranjem svetu. S pomočjo določenega znanja in praks se preprosto sestavi v celoto in upravlja te Esence. Osebnost je »nadzorno središče«. Zahvaljujoč tej združitvi, se človekove zmožnosti v nevidnem svetu precej razširijo. Upoštevati je treba dejstvo, da te Esence niso človekovi astralni dvojniki.

Vsaka od štirih Esenc predstavlja, recimo, določeno energijsko polje. Metaforično rečeno je to »transparenten skupek«, ki se lahko spremeni v katerokoli miselno tvorbo, ki si jo zastavi človek; zrcalno podobo tega človeka ali podobo neke živali, duha itd. Rečemo lahko, da človek, ko izvaja določene meditacijske tehnike v spremenjenem stanju zavesti, pripiše eni od Esenc določeno miselno obliko in to Esenco, ko nanjo usmeri svojo pozornost, materializira.

Anastasija: Torej gre v bistvu za prehod iz stanja energijskega vala v materialni delec: takoj ko se Opazovalec osredotoči na Esenco, se zgodi proces transformacije energije v subtilno materijo. V skladu s tem pridobi miselno obliko (podobo, ki jo vanjo vstavi človek).

Rigden: Da, pri tem pa se povezava z nevidnim svetom popolnoma ohrani. Kot sem že rekel, ima vsaka od štirih Esenc svoje značilnosti in manifestira določeno povezavo med vidnim in nevidnim svetom.

Sprednja Esenca se nahaja spredaj, za dolžino roke stran od človekovega fizičnega telesa. Povezana je s človekovim življenjem tukaj in zdaj (tako v tretji kot v višjih dimenzijah) in z njegovim premikanjem iz sedanjosti v prihodnost. Je nekakšen vektor in pokazatelj življenjske poti. Če človek izbere duhovno, potem ima ta pot en vektor in eno smer, osredotočeno na stremljenje naprej k višjemu in končnemu rezultatu – združitvi Osebnosti z Dušo, to je k duhovni osvoboditvi. Ta Esenca je odgovorna za človekov samorazvoj, za duhovno gibanje. Nosi svojevrstno emocionalno barvo – barvo vere, duhovne ljubezni in upanja za prihodnost. Če so človekovi nameni na duhovni poti stabilni, potem mu služi tudi kot zelo dobra zaščita proti nevidnim zunanjim vplivom drugih ali tujih agresivnih Esenc. Njeno aktivacijo lahko razberemo glede na stanje samega človeka: ko se počuti navdihnjenega in ga navdajo pozitivni občutki, najgloblje duhovne pobude.

V tradicijah ljudstev sveta so Sprednjo Esenco pogosto označevali s samorogom in tudi z elementom (duhom) zraka, jo prikazovali v obliki svobodne ptice (sokola ali mitske ognjene ptice, feniksa). V številnih kulturah je ptica predstavljala simbol Duše, božanskega bistva, duh življenja, duh neba, svobodo, vzpon, navdih, napoved, prerokbo in povezavo med »kozmičnimi conami«.

Anastasija: Dejansko so ptice upodabljali že v poznem paleolitiku, včasih s poudarki na sveti naravi

teh upodobitev. V obdobju neolitika so ptice risali s sončnimi znaki, ki so bili postavljeni nadnje.

Rigden: Povsem res, kar kaže na poseben pomen teh risb, če ima človek, seveda, znanje o skrivnih znakih. Torej, vrnimo se k Sprednji Esenci ... Znanje o upravljanju štirih Esenc zelo razširi človekove sposobnosti. Do pogostih izgub spečih agentov prihaja zaradi pomanjkanja osnovnega znanja o teh vprašanjih. Večina spečih agentov, na primer, deluje skozi svojo Sprednjo Esenco, ne da bi se tega zavedala. Zato delajo veliko napako, ki vodi do slabe učinkovitosti pri njihovem delu, izgube časa in visoke porabe energije, ki se pogosto odrazi v hitrem smrtnem izidu za operaterja. Bolj izkušeni speči agenti delujejo skozi svojo Levo Esenco. Toda več o tem nekoliko kasneje.

Anastasija: Speči agenti so družbi večinoma nepoznani. To so skrivna enota posebnih sil v strukturah nacionalne varnosti civiliziranih držav. Precej presenetljivo je, da se politika »materializacije zavesti prebivalstva« dogaja vsepovsod v globalni skupnosti in da je ravno ta »uporniška misel« o ustvarjenju znanosti, ki bi preučevala človekovo energijsko telo, katerega obstoj je znan že zelo dolgo časa, predmet posmeha. V tem kontekstu se porast v razvoju takšnih posebnih sil dogaja v skoraj vseh civiliziranih državah, ki tekmujejo druga z drugo. Konec koncev so njihovi strokovnjaki sposobni pridobiti informacijo, ne da bi sploh zapustili sobo, vplivati na določene posameznike na energijski ravni ali ščititi glavne funkcionarje teh držav.

Rigden: Ker je ključna beseda tega vprašanja »politika«. Zato to znanje ni dostopno narodom. Mimogrede,

ali poznaš izbor tega posebnega izraza »speči agent«? Kot pravijo, tako kot poimenuješ ladjo, tako bo plula. Beseda »speči agent« je izposojena iz nordijske mitologije. Vrhovni bog tam je bil Odin. Bil je bog modrosti in oče čarovništva, magičnih urokov, poznavalec run in legend, svečenik, nosilec magičnih moči; imel je šamansko »intuicijo«, poznal je umetnost magije, bil je zvit in zahrbtn in »gospodar ljudi«. Pozneje je deloval kot zavetnik vojaških zavezništev in sejalec vojaških razdorov. Torej, Odin je imel v lasti osemnovega konja Sleipnirja (drsečega). Svojega lastnika je lahko bliskovito ponesel s sveta bogov (Asgarda) v drug »temen svet«, svet mrtvih (Niflheim), svet ljudi (Midgard); z drugimi besedami, lahko je drsel med svetovi. Glede na legende se je Odin na Sleipnirju udeležil »konjeniškega tekmovanja« z velikanom.

Anastasija: Ja, v svetu ljudi se nič ne spremeni, še vedno se nadaljujejo ista politična in duhovniška tekmovanja na račun moči in življenj ljudi. Pomilujem ljudi, ki delajo za te duhovniške strukture in upravljajo svoje edinstvene moči za nič, za kaprice človeškega uma, zaslužjenega z Živalskim umom.

Rigden: Kaj lahko storiš, ljudje se odločijo sami. Kot rečejo na Vzhodu: »Tisti, čigar um ni trden, ki ne pozna Resnice in je šibek v veri, nikoli ne doseže popolne modrosti.« Ampak vrniva se nazaj k temi najinega pogovora.

Zadnja Esenca se nahaja zadaj, za dolžino roke stran od fizičnega telesa. Je nekakšen opazovalec sedanjosti in »kronist« preteklosti. Povezana je s sedanjostjo in preteklostjo človeka, z nakopičenimi informacijami, ne

samo v tem življenju. Zanj je preteklost baza informacij, sedanost predstavlja nadzor in sledenje informacij, tako rekoč, v realnem času, to je tukaj in zdaj. Zadnja Esenca je nekakšen portal. Je »Opazovalec«, ki je neposredno povezan s pinealno žlezo (epifizo). Zahvaljujoč temu portalu, lahko, ko osvojimo določene meditacijske tehnike, izvedemo »tuneliranje« v katerokoli točko v preteklosti. Zadnja Esenca je običajno upodobljena kot riba, tjulenj (na primer v tradicijah severnih ljudstev), kuščar, slon, želva; označuje jo element vode, tistega, kar se potopi v globine preteklosti. Sibirska ljudstva so ohranila mitološko omembo nekakšnega nasprotja med ptico in mamutom, pri Sumerjih sta to bili ptica in riba. Zadnja Esenca je lahko prikazana tudi kot duh s človeškim obrazom, ki simbolizira človekovo preteklost.

Desna Esenca se nahaja na desni strani, za dolžino roke stran od človekovega fizičnega telesa. V bistvu je eden od sestavnih delov Živalskega načela v človeku. Bolj natančno ima Desna Esenca več kvalitativno različnih funkcij, katerih manifestacija je odvisna od tega, kar v človeku prevladuje: Duhovno načelo ali Živalsko načelo. Desna Esenca je tesno povezana s tem svetom. Glavne emocionalne značilnosti njene manifestacije v človeku, kadar v njem prevladuje Živalsko načelo, so agresija, malodušje ali strah. Če je človek ne nadzira na ustrezen način, pogosto postane žrtev njenih »napadov«. Ti se občutijo kot tok slabih misli ali misli, ki sprožijo negativne občutke in nenadno naraščajoče stanje depresije. Za te napade je značilno zoženje zavesti na raven določenega problema in tudi emocionalna stanja, kot so malodušje, jeza, pohlep, zamera, obsojanje samega sebe, manifestacije vseh

fantazij ali iluzij, nenehno ponavljajoče se misli o istem problemu. Toda to se zgodi le takrat, ko človek tem mislim nameni moč svoje pozornosti.

Poudariti moram, da vse štiri Esence preprosto sprožajo »rojstvo« določenih misli, ki ustrezajo različnim sunkom določenih čustvenih stanj. Toda Esence ohranijo žive (še posebej, ko prevladuje Živalsko načelo, ki popači situacijo do neprepoznavnosti, naredi iz »muhe slona«) samo tiste misli, ki jih Osebnost izbere. Človek ima izbiro, katerim mislim Esenc bo dal prednost in svojo pozornost, preprosto rečeno, koga bo poslušal. Toda takoj ko se odloči, torej takoj ko da prednost določenim mislim, se začne aktivno delo te ali one Esence, ki jih je izzvala.

Anastasija: Mimogrede, nekoč ste omenili, da so procesi t. i. skrivnega vplivanja, mentalne manipulacije, okužbe množic z idejami, ki pri ljudeh spodbujajo agresijo, jezo in negativna čustva, povezani z aktivacijo Desne Esence pri ljudeh.

Rigden: Tako je. Zaviranje Sprednje Esence v ljudeh in aktivacijo stranskih Esenc izvajajo strokovnjaki, izkušeni v teh stvareh. Takšen vpliv je podoben hipnozi.

V meditaciji lahko čutiš in opazuješ vpliv Desne Esence, razumeš kam in kako gre ta tok: občuti se kot navzdol usmerjen pritisk z desne strani (od zunaj navznoter). Če pa človek disciplinira to Esenco, če torej izvaja strog nadzor nad svojimi mislimi in čustvi, se izogiba negativnim občutkom in se jasno drži Duhovne smeri, bo dobil učinkovitega pomočnika, ki se dobro znajde v svetu subtilne materije in ima

multidimenzionalno povezavo z istimi Esencami drugih ljudi. In, ponavljam, do te povezave lahko pride ne glede na čas in prostor.

Različna ljudstva so na svojih svetih risbah Desno Esenco na splošno prikazovala kot neke vrste močne ali agresivne totemske živali, na primer belega tigra (kirgiški šamani), medveda, leva, leoparda, opico itd., ali mitskega Varuha, duha. Omembe teh so ohranjene v arhaičnih mitskih in obrednih tradicijah, ko gre za agresijo, strah ali nenavadno silo. Element, ki simbolizira to Esenco, je bil običajno ogenj.

Leva Esenca se nahaja na levi strani, za dolžino roke stran od fizičnega telesa. Ta Esenca je povezana s svetom Arimana, s svetom svetega znanja o materialnem načelu. Obdarjena je s številnimi značilnostmi in funkcijami. Ampak Osebnost jih uporablja glede na to, kaj prevladuje v človeku: Duhovno načelo ali Živalsko načelo. Ko prevladuje Živalsko načelo, so za Levo Esenco značilni zvitost, ponos, prevara in zapeljevanje. To je bistra in prebrisana Esenca, ki bo vse predstavila v najboljši mogoči luči, samo da bi človeka odvrnila od glavnega cilja – od duhovne poti. Če Osebnost ne nadzira te Esence na ustrezen način, sproža v človeku dvome in ga vodi stran od duhovne poti. Medtem ko je Desna Esenca povezana z odkrito agresijo in jezo, lahko Leva Esenca, po drugi strani, prevzame svojo logiko, prikaže ostrino in jasnost zavesti z izgradnjo logične verige iz Živalskega načela. Ravno tako kot Sprednja Esenca žene človeka v iskanje nečesa novega, toda v materialni smeri, ko predlaga, da si ta zasluži več ali da je bolj pomemben od ostalih. Na splošno, ideja megalomanije in žeja po skriti moči

nad drugimi – sta osnova njenih napadov na Osebnost, ko v njeni zavesti prevladuje Živalsko načelo.

Ko človeka obiščejo takšne misli, lahko v meditativnem stanju prav tako zasledi pritisk od zunaj: pritisk navzdol in z leve strani. Če človek pogosto disciplinira sebe in svoje misli, se vztrajno drži duhovne poti, potem lahko tudi Leva Esenca postane osebni pomočnik in zasebni »obveščevalec« o svetih zadevah. Običajno je Leva Esenca v starodavnih razpravah omenjena ali prikazana kot zver, grozljiva ali pametna žival, npr. volk, šakal, mitska pošast, zmaj, kača ali kot Varuh in duh. Praviloma je označena z elementom zemlje ali pepela kot simbola minljivih vrednot tega sveta.

Anastasija: Za bralce bom razjasnila, da sta Sprednja Esenca in delno Zadnja Esenca (v načinu spremljanja in sledenja informacij tukaj in zdaj) aktivni človekovi pomočnici pri duhovnem samorazvoju. Stranski Esenci (Leva in Desna) in Zadnja Esenca (s svojo bazo informacij o preteklosti) pa izvajajo bolj funkcijo spečega agenta pri delu z istimi Esencami drugih ljudi, hkrati pa igrajo tudi ključno vlogo pri aktivaciji Živalskega načela v človeku.

Rigden: Res je. Predvsem Leva Esenca je najbolj informativna; je prvakinja pri pridobivanju informacij in manipuliranju razpoloženja in želja objekta. Ko se aktivira, se ji je težko upreti navzven. Seveda pa je nevarna tudi za gostitelja takšne aktivacije, ker lahko zavede tudi njega. Če govorimo o agresiji, malodušju ali zatiranju s strahom – je za to odgovorna Desna Esenca. Toda vse to deluje pod prevlado Živalskega načela opazovanega objekta. Če torej ljudje ne želijo biti v položaju zajca

pred udavom, je pomembno, da se naučijo živeti na duhovnem valu, živeti v skladu s svojo Vestjo. Sicer pa, kot pravijo, »ko Vest spi, hudič šepeta«.

Ti Esenci sta priročni za izpolnjevanje določenih ciljev in namenov v nevidnem svetu. Sta nekakšni »inteligentni, živi orodji« nevidnega sveta, ki človeku pomagata pri njegovem duhovnem razvoju, če seveda ve, kako ju uporabljati in nadzirati. Če takšnega nadzora, povezanega predvsem s čistostjo svojih misli, ne izvaja, potem ti stranski Esenci nadzirata njega; z drugimi besedami, pridobita nadzor nad njim skozi prevlado Živalskega načela. Da bi se človek naučil nadzirati in upravljati stranski Esenci, se mora najprej nujno naučiti razumeti, kaj sta in kako delujeta. Biti mora sposoben spremljati njune manifestacije v sebi, njuno največjo mogočo aktivacijo. Slednja se običajno manifestira v obliki enih in istih »mentalnih navad«, psiholoških »trnkov« za Osebnost, ki temeljijo na negativnem in sebičnem načinu razmišljanja. Pod prevlado Živalskega načela je stranskima Esencama vseeno, katere negativne ali laskave misli lahko aktivirata v zavesti in katere zunanje podobe lahko uporabita v ta namen (zato ljudje običajno krivijo vse druge za svoje mentalne težave, nikoli pa sebe). Najpomembnejša stvar za stranski Esenci je moč človekove pozornosti, zahvaljujoč kateri povečujeta svoj vpliv nad njim; metaforično rečeno, ga zazibata v odvisnost od njiju.

Zaradi materialne tančice običajnega tridimenzionalnega sveta večina ljudi ne ve in ne razume, kako njihove Essence delujejo v vsakodnevnem življenju. In to kljub temu, da se pogosto soočajo z njihovo manifestacijo. Konec koncev, ko razmišljamo o drugih – svojih znancih,

prijateljih, sorodnikih itd. (o ljudeh, s katerimi smo imeli osebni stik in smo zato prišli v stik z njihovimi biopolji), dejansko vzpostavljamo stik neposredno z njihovimi Esencami. Če razmišljamo v duhovni smeri, na pozitiven način, se povezujejo naše Sprednje Esence, če pa v materialni smeri, na negativen način, pridejo v stik druga z drugo ustrezni Stranski Esenci. Kako pride do tega? Človek samo pomisli, osredotoči svojo misel na določeno osebo, in že pride na ravni subtilnih energij do informacijske izmenjave med njegovimi in odgovarjajočimi Esencami osebe, na katero je mislil. Na primer, pomislili smo na nekoga, ki ga nismo videli že deset let, on pa nas skoraj takoj po tem pokliče ali nas še isti dan obišče. Ali pa se zgodi, da včasih med pogovorom človek že vnaprej točno ve, kaj bo sogovornik rekel, čuti njegovo razpoloženje in tok misli, še preden karkoli reče. Kaj je razlog? To je samo manifestacija medsebojnega delovanja Esenc. Ena od naših Esenc pride v stik z odgovarjajočo Esenco druge osebe. Konec koncev za Esence ne obstajata ne čas ne prostor v našem razumevanju. Živijo po drugih zakonih. So nekakšni posredniki za Osebnost v njeni povezavi z drugimi svetovi.

Pogosto se zgodi, da je človek, ki ne skrbi pretirano za čistost svojih misli (ki je odprt za zunanje vplive), zaposlen s svojimi vsakdanjimi opravili, kar naenkrat pa se brez razloga razjezi ali začuti nerazumljiv strah. Razlog za to se skriva v izmenjavi informacij. Ta izmenjava je lahko različnih vrst, skupaj z obliko informacijskih manifestacij podosebnosti, o katerih smo že govorili, medsebojnim delovanjem človekovih stranskih Esenc z odgovarjajočimi Esencami ljudi in tudi iz drugih razlogov. Lahko gre tudi za manifestacijo volje Živalskega uma (iz razloga, ki ga človek niti ne

sumi) skozi njen sistem aktivacije Živalskega načela v določenem posamezniku ali v več ljudeh, ne glede na to, kje so in ali se med seboj poznajo ali ne. Zato je za vsakega človeka, ki hodi po duhovni poti, pomembno, da se zaveda teh manifestacij, da je sposoben nadzirati svoje misli in da v svojem življenju ne dovoli nobenih tujih motenj volje Živalskega uma.

Anastasija: V številnih primerih ljudje ne razumejo in sploh ne vedo za obstoj takšnih mehanizmov vpliva iz nevidnega sveta, čeprav sami v vsakdanjem življenju močno trpijo zaradi tega.

Rigden: Da, ljudje se morda ne zavedajo tega ali ne vedo za to, toda oni so tisti, ki izberejo, katerim mislim bodo dali prednost. In mehanizmi vpliva iz nevidnega sveta so lahko zelo raznoliki. Če je človek v stanju prevlade Živalskega načela, ga je precej preprosto sprovcirati na tako neviden način s pomočjo stranskih Esenc in sprožiti v njem negativen sunek (agresijo ali strah), da se odpre in pride iz ravnovesja. Z drugimi besedami, stopiti z njim v resonanco. In potem z njegovo energijo neposredno vplivati na njegovi stranski Esenci, ki ga nadzirata. Mimogrede, Kanduki, ki si jih omenila v knjigi *Ezoozmos (izv. Эзоооmоc)*, delujejo na enak način. V ljudeh sprožijo negativne občutke in prevzamejo nadzor nad njihovo zavestjo. To znanje so v starodavnih časih uporabljali svečeniki in današnji arhontski svečeniki te tehnike v veliki meri uporabljajo kot orodje nevidnega vpliva nad ljudmi. Toda tega znanja ne posedujejo le Arhonti. Nekateri speči agenti pri svojem delu prav tako uporabljajo te tehnike. Konec koncev gre samo za orodje. Vse je odvisno od tega, kdo ga uporablja, kako in v kakšne namene.

Anastasija: Prosim, razložite bralcem, kaj se zgodi s Sprednjo in Zadnjo Esenco, ko sta stranski Esenci tako aktivni?

Rigden: Na splošno lahko rečemo, da aktivno delujoči stranski Esenci, ko v človeku prevladuje Živalsko načelo (kar je razvidno iz manifestacij negativnih misli ali čustvenih izbruhov osebe pri pogovoru z drugimi ljudmi), preprosto izkoriščata Sprednjo in Zadnjo Esenco za svoje potrebe, namesto da bi ti služili svojemu resničnemu namenu – pomoči pri duhovnem samorazvoju človeka. In potrebe Živalskega načela so, kot pri vsej materiji, ene in iste in jih lahko zreduciramo na boj za prevlado. Rezultat tega je, da začne Zadnja Esenca aktivno obujati trenutke v spominu o različnih življenjskih situacijah, kjer je prišlo do aktivacije boja za vpliv, agresije, manipulacije, osredotočenja na lastne interese itd. In Sprednja Esenca v tem času praktično ne deluje za svoj predvideni namen, zgolj občasno aktivira občutek upanja za prihodnost, ki ga človekova zavest uspešno popači (skozi šablone materialnega načina mišljenja) v upanje na prihodnjo blaginjo v materialnem svetu. Ampak človek je sam kriv za nastali položaj, kajti on je tisti, ki izbira, katerim mislim bo dal prednost v svojem umu.

Anastasija: In če v človeku prevladuje Duhovno načelo?

Rigden: Potem se vse zgodi kvalitativno drugače. Človek je bolj osredotočen na nadziranje svojih misli, na samoizobraževanje, duhovni razvoj in samoizpopolnjevanje. Sprednja Esenca aktivno deluje v njem, zahvaljujoč discipliniranju misli, pa stranski Esenci, recimo tako, izvajata dodatno funkcijo kot nekakšna

Varuha. Potem, tudi če od zunaj pride agresivna, manipulativna informacija, ki jo Zadnja Esenca prebere, to človeka ne zmoti, ker je njegova Sprednja Esenca aktivirana. Mentalno preprosto ignorira to informacijo. Hkrati stranski Esenci, ki jih nadzira z discipliniranjem misli, poleg tega da sodelujeta pri preprečevanju neželenih razmer, dejansko pomagata pri spoznavanju nevidnega sveta, zahvaljujoč svojim sposobnostim in medsebojnim povezavam z drugimi dimenzijami. Zato je tako pomembno biti Resničen Človek in živeti na položajih Duhovnega načela.

Anastasija: To vem iz svojih lastnih izkušenj in tistih iz naše skupine, da lahko sprva, ko se ljudje soočijo s spoznavanjem svojih Esenc v praksi, vzniknejo različne emocije (od presenečenja do strahu) zaradi srečanja, tako rekoč, s samim seboj v nevidnem svetu. Mogoče je tako samo zaradi navade iz otroštva, da sebe vidimo v perspektivi tridimenzionalnega prostora, in presenečenja ob opazovanju sebe na povsem drugačen način in v prostornini z vidika drugih dimenzij.

Rigden: To je naravno. Kajti na začetnih stopnjah spoznavanja Esenc človek še ni presegel navade, fiksirane v svoji zavesti z življenjskimi izkušnjami v tridimenzionalnem svetu, ko katerikoli nov pojav povzroči mešanico in boj med dvema emocijama v njem: strahom in radovednostjo. Tisto, kar v njem zmaga, bo rezultat njegovega spoznanja. Ta vrsta strahu je samo napačna izbira, emocija iz Živalskega načela, v katero človek investira moč svoje pozornosti in jo zato materializira. Pri spoznavanju sveta mora biti duhovno svoboden; torej osvobojen takšnih strahov skozi trdno odločitev, samospoznavanje in stremljenje k višjemu

duhovnemu svetu. Človek, ki je bolj izkušen v duhovnem spoznavanju, nima strahu pred nevidnim svetom, ki se razgrinja pred njim. Preprosto začne uporabljati to znanje, razume, da so Esence, ki jih opazuje, njegovi sestavni deli. Pravzaprav je to on sam v različnih manifestacijah kompleksne resničnosti.

Anastasija: Da, kot pravijo: »Bog ne daje ničesar, kar bi bilo odveč.«

Rigden: Točno tako. Obstoj teh Esenc je povezan s človekovo izbiro ali, bolje, z ustvarjanjem pogojev zanjo, z omogočanjem določene stopnje svobode Osebnosti. To je smisel cele multidimenzionalne človekove strukture. Če stranski Esenci ne bi obstajali, ne bi bilo svobodne izbire med željami materialnega sveta in duhovnimi hotenji, med »dobrim in zlom«. Torej bi človek, kljub svojemu obstoju v omejenih okoliščinah (ujetosti v materijo), še vedno občutil Dušo in intuitivno hodil proti Bogu. In s temi različnimi Esencami ima alternativno izbiro: da izbere jezo, agresijo, zavist, ponos in neskončnost želja materije ali da vsemu temu ne namenja moči svoje pozornosti, da stoji na strani duhovnega in stremi le k eni stvari – duhovni osvoboditvi in dvigu k Bogu.

Duhovni razvoj človeka lahko metaforično primerjamo z gibanjem avtomobila s periodičnimi zdrsi. Sprva človekova zavest pogosto in nenadzorovano preklaplja iz enega emocionalnega stanja v drugega. To lahko primerjamo z neizkušenim voznikom, ki še vedno zamenjuje pedal za pospeševanje z zavoro. Discipliniranje misli in nadzor nad svojim stanjem zavesti sta natanko človekov poskus, da bi se naučil nadzorovati samega sebe, svoje emocije, želje in misli, medtem

ko bi še vedno ohranjal jasno smer splošnega gibanja – svoj pogled na svet in svojo glavno izbiro. To je z zavedanjem in s polno odgovornostjo živeti življenje, se jasno osredotočati na duhovno smer in jo nenehno ohranjati v središču svoje pozornosti. Metaforično rečeno je to namen, da voziš avtomobil proti cilju, kljub manjšim zdrsom. Seveda, bolj pogosto ko se nadziraš in bolj pozoren ko si na svoji poti (ne da samo stojiš z odprtimi usti in usmerjaš pozornost na misli in čustva stranskih Esenc), višja bo hitrost tvojega premikanja (duhovnega razvoja).

Anastasija: Dober primer. Če pomisliš, večina ljudi zares živi svoja življenja nezavedno v duhovnem smislu, pozornost usmerjajo na misli svojih stranskih Esenc. Zastavljajo si majhne vsakodnevne cilje in materialne naloge: na primer prihraniti, ukrasti, kupiti, uveljavljati začasno pomembnost znotraj družine, službe, družbe itd. Metaforično rečeno, se s svojim avtomobilom vozijo v krogu in zaman trošijo svoj bencin (življenjsko energijo).

Rigden: Preprosto živijo življenja po svoji notranji izbiri – v bistvu omejena, prazna življenja, ki jih je zanje pripravil arhontski sistem: bodi »robot« od jutra do večera z omejeno zavestjo in ozkim naborom zanimanj in vsakdanjih skrbi. Toda vse to so konvencije, ki so dovolj globalne, da jim ljudje verjamejo in delajo za ta izmišljeni sistem, ki je eden od programov Živalskega uma. V bistvu je človek tisti, ki se prikuje v ta tridimenzionalni svet, ker je zanj bolj enostavno, da je suženj v sistemu materialnih vrednot, kot da bi si z duhovnim delom prislužil resnično Svobodo kot osebno vstopnico v Večnost. Človekovo življenje je v

njegovih rokah, v njegovi pravici do izbire, v njegovem stremljenju, da bi se izboljšal in delal na sebi.

Anastasija: Da, še posebej, ker so v naši dobi informacijske tehnologije ljudem na voljo različne informacije o duhovni dediščini različnih narodov. Išči, in boš našel.

Rigden: Srednjeveški učenjak Omar Khayyam, človek, ki je imel širok razpon znanja z različnih področij, od fizike in matematike do filozofije in svetega znanja, je napisal naslednje vrstice:

»Prisiljeni smo, da nas mučijo Štiri,
ki nas torej silijo jesti in spati.
Toda oropani celote se vračamo na začetek –
še enkrat se bomo povrnili v nič.«

Anastasija: Omar Khayyam je poznal človekove štiri Esence?!

Rigden (v smehu): In kako ti je všeč tale njegov četverec?

Rojen *iz štirih elementov*, poslušáš besedo
iz skrivnega sveta, ki laskanja ne pozna!
Si zver, človek, zli duh in tudi angel;
vse, kar se zdiš, se znotraj tebe skriva.

Ali še en verz Omarja Khayyama:

Ko iz korena radosti raste *večna veja praznovanja*,
če ti je življenje v telesu postalo kot tesna oblačila,
se ne zanašaj na telesni, potovalni svoj šotor,
kajti njegovi *štirje* starodavni klini niso tako trdni.

Anastasija: Večna veja, ki raste iz korena radosti? Je to alegorična primerjava z »lotosovim cvetom« v sončnem pletežu? Šotor kaže na piramidasto strukturo. Štirje starodavni klini so, kot kaže, štiri Esence. Poleg tega so predstavljene tudi njihove primarne mitološke podobe: zver je Desna Esenca, človek je Zadnja Esenca s človeško zgodovino, zli duh je Leva Esenca in angel je Sprednja Esenca. To je neverjetno! Mogoče, če ne bi vedela za Esence, bi te besede povezala z materialnimi koncepti. Ljudje, kot kaže, ne vidijo niti polovice znanja, ki se odraža v pesmih Omarja Khayyama.

Rigden: Samo to je, da se ne ukvarjajo s procesom globljega učenja, ki je potrebno za obvladovanje ključa do znanja ... Da nadaljujem pogovor o človekovi strukturi: kot sem že povedal, v kulturnih, mističnih in religioznih tradicijah ljudstev sveta se je ohranilo veliko omemb, na primer, glavnih štirih Esenc človeka z enim samim centrom – Dušo.

Anastasija: Spomnim se, da ste nam enkrat povedali, da so stari Egipčani poznali pet elementov, ki so sestavljali človeško bitje: Akh, Ba, Ka, Hat in Hu. To znanje sem zapisala v knjigi »Sensei IV«. Neverjetno je, kako so se ljudje odzvali na to informacijo; toda tudi moj odziv je bil v mojem času precej podoben. Kot da bi ljudje odkrili nekaj novega zase. Kljub dejstvu, da so se starodavne omembe glede tega ohranile do danes, številni bralci o konceptu Duše niso razmišljali v tem kontekstu. Vtis je, da znanje obstaja, toda ključ do njega se je izgubil v času. In vaše razlage so ljudem dale ta dragoceni ključ do razumevanja ne samo samih sebe in tistega, kar se dogaja v svetu, ampak tudi do skrivnega znanja iz starodavnih skrinj z zakladi

človeštva. Torej lahko človek razume ljudi: kar jim je danes ponujeno kot alternativno znanje o Duši (poleg učenj določenih tradicionalnih religij), so večinoma knjige zahodnjaške filozofije, kjer so številne stvari, kot zdaj jasno razumem, napisane iz človeškega uma.

Rigden: Kaj lahko storiš; ljudje radi zapletajo preproste stvari ...

Anastasija: Res ... Toda tudi v tem primeru lahko človek, ki na splošno razume, o čem je govora, enostavno pomete luščine, ki so se nabrale skozi čas, in razume bistvo; seveda če ima izvorno Znanje. Toda družba je izgubila začetne informacije. Od tod težave. Vaša informacija v veliki meri razloži glavno bistvo izvirnega Znanja. Mislim, da bo sodobnim ljudem več kot »preprosto zanimivo« izvedeti o sebi, o njihovih Esencah, o Duši in pomembnosti, ki so jo ljudje v vseh obdobjih pripisovali tej informaciji.

Rigden: Danes so te informacije žal zapletene in zamaskirane kot zunanji obredi, rituali, pozivi k štirim elementom, smeri neba, mitološki duhovi, podobe živalskih pomočnikov, ki so povezani s človekom in z značilnostmi, v katerih lahko vidiš znanje o teh človekovih Esencah.

Sveto znanje o Esencah je prikrito v *svetih simbolih* številnih starodavnih ljudstev Severa, Evrope, Sibirijske, Azije, Južne in Severne Amerike in Afrike. Bolj v podrobnosti so ga poznali tisti, ki so ohranjali sveto, duhovno znanje tega ali onega ljudstva in posedovali tehnike spoznavanja nevidnega sveta: šamani, čarovniki, duhovniki itd. V šamanski mitologiji (šamanizmu

severnoazijskih ljudstev, skupaj z Burjati, Altajci, Mongoli), ki je tesno prepletena z ritualnimi obrednimi praksami, so se ohranile naslednje predstave. Šamana, na primer, vidijo kot bitje dvoumne narave – pol človeka in pol ptico ali bitje, podobno losu, medvedu ali mandžurijskemu jelenu. Omenjeni so tudi šamanovi zoomorfni dvojniki, glavnemu pravijo »mat'-zvere«, kar pomeni mati zveri.

Anastasija: »Mat'-zvere«? Sprašujem se, od kod to ime?

Rigden: Prvič, glede na mitologijo ljudstev Severne Sibirije (na primer Evenkov Kamnite Tunguske, Urala, Oba in porečja Jeniseja) je Vesolje predstavljeno v obliki ženskega načela, Velike Matere sveta, Prednice vseh živih bitij, gospodarice Vesolje in matere vseh živali. Verjeli so, da so beli šamani, ko so astralno potovali v višji nebeški svet, prešli »poti vseh svetov Vesolja«, da bi dosegli polnost svojih magičnih moči; toda glavni del so prejeli samo od *nebeške gospodarice*. Zato so bili obdarjeni z *ustvarjalno močjo od zgoraj* ali v našem jeziku z močjo Allata, ki jim jo je dala *nebeška Gospodarica sveta*.

Drugič, v preteklosti so sveto znanje o nevidnem svetu posedovale pretežno ženske, ker zaradi svoje narave čutijo nevidni svet na bolj subtilen, intuitiven način. Skrivnost stvarjenja, rojstvo novega življenja sta povezana z žensko, z ženskim načelom. Z drugimi besedami, v starodavnih časih so duhovno, sveto znanje ohranjale in prenašale na naslednje generacije pretežno šamanke, ne šamani. Posledično so ženske veljale za močnejše od moških v obvladovanju šamanskih praks spreminjanja stanja zavesti.

Znanstveniki so že odkrili številna starodavna ženska grobišča skupaj z različnimi kulturnimi predmeti, okrašenimi križi, skrivnostnimi simboli, amuleti z ornamenti in posebnimi obrednimi predmeti. Obstaja veliko znanih starodavnih risb na kamnih in ženskih skulptur s spuščenimi lasmi, »tretjim očesom« na čelu in določenimi znaki, nakazujočimi na skrivno znanje. Vzemimo na primer štiri tisoč let stare najdbe iz Rusije, z obrežij Jeniseja, Lene, Angare v Sibiriji ali piktograme s pečin starodavnega, najglobljega jezera na planetu, Bajkalskega jezera.

Slika 7. Petroglifi Altajske gore

(Okrožje Koš-Agačski, Republika Altaj, Rusija).

Tretjič, človekovi Duši, ki so jo povezovali z višjimi svetovi, so običajno rekli »materinska«. Severna ljudstva, kot na primer Jakuti, so ohranila zanimive omembe. V starodavnih časih so njihovi predniki verjeli, da morajo biti v človeku, da bi lahko normalno živel in mislil, prisotne naslednje komponente duše (kut),

ki jih je prejel ob rojstvu: materinska duša (iye-kut), življenjska in psihična moč (sur), zemeljska duša (salgyn-kut) in zračna duša (sulgyn-kut). Verjeli so, da se po človekovi smrti materinska duša in psihična moč (sur) vrneta h kreatorjem, zemeljska duša gre s pepelom v zemljo, zračna duša pa se razpusti v zrak. Pri šamanih je vsaka od teh duš deležna posebne vzgoje in posebnega utelešenja.

Anastasija: Neverjetno. Škoda, da je tako malo ljudi pozornih na arheološke in etnografske raziskave teh malih narodov sveta. Kajti videti je, da so ohranili enako znanje, ki ga lahko najdemo v današnjih religijah in sodobnih verovanjih. Pravkar ste pripovedovali o ljudstvih Severne Rusije in spomnila sem se na zanimive informacije, na katere sem naletela med prebiranjem raziskovalnih člankov o tej temi. Na primer, Jakuti so imeli poseben odnos do nekaterih živali, katerih obredno čaščenje je bilo povezano z idejo *umirajoče in vstajajoče* zveri. Slednjo so severna ljudstva spoštovala v obliki medveda ali kita. Verjeli so, da bog Znanja (Bilge Khaan) živi v sedmih nebesih. Poleg tega so Jakuti imeli obred »grajenja gnezda za otrokovo dušo«; na posebnem drevesu z osmimi debli so torej zgradili posebno gnezdo za bodočo otrokovo Dušo. Šamanska mitologija pozna motive stvarjenja sveta iz jajca, omembe Duše kot ptice, človekove posmrtni usode, Božjega dara (kut-sur), ki ste ga omenili in ki določa celotno človekovo življenjsko potovanje, in številnih drugih stvari, ki se jih po vaši zaslugi že zavedam, zahvaljujoč Znanju. In kar je najbolj odmevno, pomembno vlogo so pripisovali *znakovnemu sistemu* v obliki posebnih ornamentov na oblačilih, nakitu in magičnih predmetih. Pripadal je skrivnemu znanju,

kot pri drugih ljudstvih sveta. In kar zadeva štiri Esence, kot ste rekli, so tudi Jakuti omenjali šamanove duhovne pomočnike.

Rigden: No, ne samo Jakuti, to omenjajo tudi druga ljudstva. Predvsem to, da imajo šamani na voljo duhovne pomočnike, ki jih v enakih obrednih pesmih imenujejo »sila«, »spremstvo«, »vojska«. Pogosto se pojavljajo v obliki živali, rib, ptic ali duhov, ki potujejo v druge svetove, da bi izvedli kakšno dejanje: pogajajo se z drugimi duhovi, čarajo in se borijo z duhovi bolezni; prerokujejo, priskrbujejo iskane predmete itd. Znanje o štirih Esencah najdemo tudi v simboličnih shemah; na primer v elementih šamanskih oblačil, po katerih lahko, metaforično rečeno, tako kot pri elementih vojaške uniforme, določimo šamanov »čin«, raven njegovih »astralnih podvigov« itn.

Ob vznožju Urala, na primer, so bili najbolj pogosti kompozicijski vzorci na elementih obrednih oblačil in »svetih podobah« permskih šamanov naslednji: ptice (Sprednja Esenca), plazilci (Zadnja Esenca), dve mitološki bitji skoraj identične narave (stranski Esenci) in šaman v središču. Poleg tega je včasih bilo na kuščarjevem telesu narisanih sedem rib, ki med drugim poudarjajo povezavo z vodo, dimenzijami in prav tako spomin na pridobljene informacije. Omeniti velja, da so na kuščarju bili upodobljeni samo odrasli; torej tisti, ki že imajo preteklost. Na vsaki strani šamana sta običajno bili upodobljeni dve mitološki bitji. V nekaterih primerih je to pomenilo neposreden znak za Levo in Desno Esenco z uporabo tradicionalnih elementov, ki pomenijo Živalsko načelo – *razklana kopita (veliko kasneje so stranski Esenci začeli upodabljati v obliki dveh živali ali ljudi s sekirami, noži, puščicami in orožji v rokah)*. V drugih

primerih so te označbe delovale ravno nasprotno – označevale so nebeške gospodarice sveta, ki so združevale elemente ženskega telesa in samice losa (člašene svete živali). Veljalo je, da lahko njihova moč prenese šamana v druge dimenzije, vključno z višjimi. Včasih je bil na slike postavljen tudi simbol Allat (lunin krajec s krakoma, usmerjenima navzgor), verjeli so namreč, da tako šaman dodatno poveča svojo moč. Kasneje so se ti pojmi zaradi želje, da bi si podredili stranski Esenci, tako rekoč, za zemeljske namene, začeli mešati, čemur lahko sledimo na slikah različnih arheoloških predmetov.

*Slika 8. Plošča
permskih-pečorskih šamanov.*

Podobne informacije o petih elementih človeka lahko najdemo tudi v drugih delih sveta. Prisotne so v različnih religijah in verovanjih. Tudi v tako sinkretični (iz grške besede *synkresis*, ki pomeni »združitev«, in *synkretismos* – »združenje«; v tem primeru pomeni združenje različnih religij v enoten sistem) religiji, kot je vudu. Ta religija, zahvaljujoč množičnim medijem, se danes po svetu širi zelo enostransko in pri tem še na negativen način; tako večina ljudi njene predstavnike povezuje s črnimi magi in čarovniki. Vudu se je pojavil na otoku Haiti (nahaja se v Karibskem morju, ki ločuje Severno in Južno Ameriko) med prebivalci, katerih predniki so prišli iz zahodnoafriških plemen in so bili na otok pripeljani prisilno kot sužnji. Torej, glede na svete poglede prebivalcev Haitija je arhitektura človekovega duhovnega bistva sestavljena iz petih komponent. In sicer: fizičnega telesa (to je odmev znanja o Desni Esenci); duha tega telesa, ki ga podeljuje velika Kača, imenovana Damballa (to je tolmačen odmev znanja o Levi Esenci); posebnega kanala, ki povezuje človeško bitje z zvezdo na nebu (to je odmev znanja o Zadnji Esenci); »Velikega prijaznega angela«, kar v njihovem razumevanju pomeni življenjsko silo (to je odmev znanja o Sprednji Esenci); in »majhnega prijaznega angela« (Duša; to je odmev znanja o človekovem Središču). Pri tem sta dva »angela« razumljena kot najbolj pomembna dela človeka in vernike najbolj skrbi ravno zanj. Tudi običajna smrt za te ljudi ni tako strašljiva, kot je možnost, da bi zaradi dejanj črnih magov za vedno izgubili svojo Dušo, se spremenili v begajočega duha ali postali brezvoljni zombi, ki izvršuje čarovnikove ukaze. Konec koncev verjamejo, da če čarovniku uspe ujeti »Velikega prijaznega angela«, oropa človeka življenjske sile in ta

zbledi. Pomanjkanje življenjske moči, to je, mimogrede, odmev nekdanjega znanja o dejanjih Kandukov.

V religiji vudu so tudi božanstva, ki so tradicionalna za afriško mitologijo, kot na primer Legba. Pooseblja Vzhod in sonce in velja za posrednika med svetom smrtnikov in svetom duhov, je Varuh Vrat v podzemlje, ki je zaslužen za komunikacijo med ljudmi in duhovi. Eno njegovih imen je tudi Gospodar Križišč. Glede na dagomejsko mitologijo je Legba sedmi sin Mawuja-Lisa, vrhovnega boga v panteonu, ki sem ga že omenil.

Anastasija: Je bilo to takrat, ko ste govorili o 72 dimenzijah, spirali in dagomejski mitološki kači Aido Hwedo, ki je kot služabnica nosila tega boga (Mawuja-Lisa) v svojem gobcu med dejanjem stvarjenja sveta?

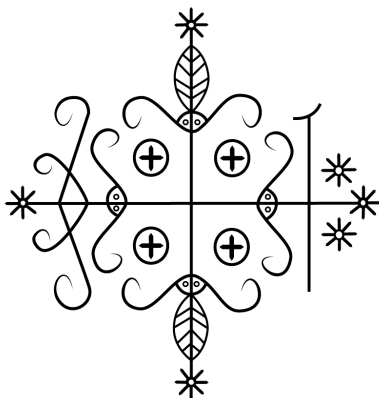
Rigden: Da. Mit omenja, da samo Legba pozna jezik Mawuja in jezike svojih bratov, med katerimi je vsak od vrhovnega boga dobil poseben jezik. Legba seznanja Mawuja o vsem, kar se dogaja v »kraljestvu« njegovih šestih bratov.

Anastasija: Z drugimi besedami, to kaže na šest dimenzij, na informacijske strukture, ki medsebojno vplivajo na dimenzije in na kohezivnost delovanja štirih Esenc med človekovim spoznavanjem višjih dimenzij?

Rigden: Točno tako. Med izvajanjem obreda ali rituala, povezanega s klicanjem določenega boga te religije, bi voditelj na tla z moko ali semeni narisal posamezen simbol (veve) boga, ki so ga pozivali. Zahvaljujoč temu, danes obstajajo simboli, ki vsebujejo

znanje, tudi to o štirih Esencah, čeprav si ga sodobni častilci te religije razlagajo na svoj način.

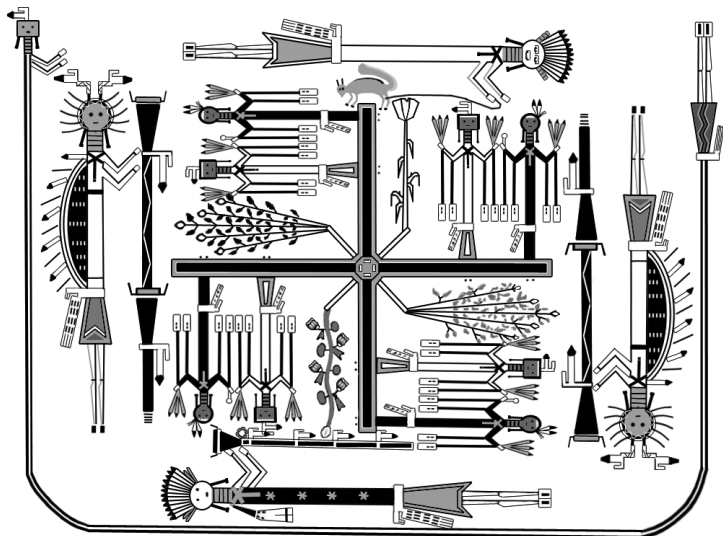

Slika 9. **Shema simbola »Legba«.**

Žal je poudarek že dolgo spremenjen iz duhovnega na potrošniški odnos do takšnega Znanja. To ne velja samo za to religijo, ampak tudi za druge. Metaforično rečeno, so ljudje nekoč dobili palico (Znanje), da bi človek, ko bi se naslonil nanjo, lahko dosegel vrhove svoje duhovne izpopolnitve. Toda mnogo težje je duhovno delati na sebi in se spremeniti, kot je zadovoljiti svoj um z laskavimi iluzijami materialnega sveta. Človeška lenoba in nedejavni um sta to palico spremenila v orodje, s katerim si lahko izkopljete udobno začasno bivališče zase, in tako zamenjala pot v Večnost s »kamnem spotike«, katerega bistvo je prah. Z drugimi besedami, ljudje so sebično skušali predelati izvorno Znanje za svoje lastne minljive potrebe, ne da bi jih skrbelo za tiste, ki bodo prišli za njimi. Vendar pa lahko danes, zahvaljujoč dejstvu, da je bilo to Znanje svojčas razširjeno med ljudstva starega sveta, ki so živela na različnih kontinentih, najdemo njegove odmeve v različnih koticah Zemlje.

Na primer, v plemenih severnoameriških Navajo Indijancev pri obredih, kot je obred »Sveta pot«, uporabljajo določene svete simbolične podobe, sestavljene iz drobnega obarvanega peska, ki jih ob koncu obreda izbrišejo. Ko boš imela priložnost, si oglej peščeno sliko »Vrteča se debla«, izdelano za sveto pesem »Nočna pot«.

Slika 10. »Vrteča se debla«
(sveta slika plemena Navajo).

Na tej sliki boš videla Središče, pravilno svastiko (gibanje Allata proti razširitvi), štiri pare ženskih in moških duhov (yei). Bodi pozorna na položaj njihovih rok. V verovanjih plemena Navajo je vrhovni yei vključeval šest ženskih in šest moških božanstev, na splošno pa tradicionalno ločijo trinajst vrst božanstev. Verjamejo, da so vsa povezana z dogodki Izvornega Stvarjenja. Poleg tega je na sliki »Vrteča se debla« simbolična podoba štirih Esenc, na kateri sta stranski Esenci prikazani

kot duhova varuha, Zadnja Esenca je predstavljena kot preteklost s štirimi identičnimi oznakami (ki nakazujejo čas – četrto dimenzijo). In Sprednja Esenca je predstavljena v obliki glavnega yei, ki drži vrečo veverico – Govorečega belega boga (Tihega govorca), ki ščiti ljudi. Povezovali so ga z vzhodom, zoro in travami. Cela slika pa je obrobljena z glavnim ženskim yei v obliki nenavadnega polkroga – mavrično boginjo varuhinjo, ki obkroža ostale yei in simbolizira nebeško-zemeljsko pot. To je stilizirani simbol Allata.

Anastasija: To je celovita slika, sodeč po vaši zgodbi. Videti je, da vključuje znanje o človeku in Vesolju.

Rigden: Točno tako. Omembe štirih Esenc s središčem – Dušo, so prisotne tudi v Aziji, še posebej v starodavni kitajski mitologiji. Skupen koncept, kot je »Wu Di« pomeni pet mitoloških likov, vsak od njih ima svoje pomočnike. Ta izraz so stari Kitajci uporabljali za označevanje »abstraktnih duhov petih elementov«.

»Wu Di« je omenjen v stari knjigi *Džou Li (Knjiga obredov Džou)*. Različni starodavni filozofi so koncept »Wu Di« razvozlavali na svoje načine: nekateri so zapisali, da je to pomenilo »pet božanstev«, drugi so pisali o »petih cesarjih«, spet tretji – o »petih velikih«. V vsakem primeru je bila ta omemba izenačena s simbolom petih smeri (štirih glavnih točk in središča).

Ti simboli so bili v starodavni Kitajski tako pomembni, da so bile njihove podobe skorajda vsepovsod: na emblemih, praporih, v umetnosti, arhitekturi (skupaj z nizkimi reliefi na nagrobnikih). Pri tem so bili urejeni v posebnem redu, ki se je navezoval na ta ali oni obred.

Vsak prapor, na primer, je bil označen z enim od simbolov za »pet smeri«, nosili pa so jih v posebnem redu med premikanjem čet. Spredaj, kot simbol Sprednje Esence, so nosili prapor s podobo Džu-niaa (»Rdeče ptice«), ki simbolizira jug, za Kitajce spoštovano glavno smer. Zadaj, kot simbol Zadnje Esence, so nosili prapor s podobo Šuan Wu (želve, prepletene s kačo) – simbolom severa. Ne levi, kot simbol Leve Esence, je bil prapor s podobo King Long (»azurnega zmaja«) – simbolom vzhoda. Na desni, kot simbol Desne Esence, so nosili prapor s podobo Bai Hu (»belega tigra«) – simbolom zahoda. Toda za človeka z znanjem zadostuje, da si samo ogleda lastnosti teh kolektivnih konceptov, da bi razumel, kaj pravzaprav gleda, upošteva lastnosti svetovnega nazora tega ljudstva.

Anastasija: Dejansko je tisti, ki je vzpostavil te tradicije, očitno vedel več o nevidnem svetu ... Poleg tega ti koncepti zvenijo znano ... Rekli ste, da je koncept »Wu Di« izenačen s simbolom petih smeri glavnih točk, petih božanstev. In ni peti vladar, Huang Di (»rumeni cesar«), središče teh štirih glavnih smeri, štirih božanstev?

Rigden: Absolutno. Huang Di ali duh, imenovan Han-Šu-Nu (»tisti, ki je pogoltnil drog«). Utelešenje tega duha je samorog Kilin – simbol središča.

Anastasija: To je v bistvu prototip zapisa za Dušo – središče nevidne človekove strukture in navedba njegove povezave s Sprednjo Esenco (katere simbol je samorog).

Rigden: Oglejmo si podrobneje značilnosti teh likov. Huang Di ne pomeni le »rumenega cesarja«, ampak tudi »sijočega vladarja (tistega, ki oddaja svetlobo)«.

Ta simbol središča so dejansko dojemali kot vrhovno nebeško božanstvo. Prikazovali so ga s štirimi očmi in štirimi obrazi. Ta tradicija sega v starodavne čase kitajskih šamanov, ki so si med svetimi obredi nadeli ustrezno masko s štirimi očmi. Zakaj so upodabljali ravno simbol štirih oči? Prvič, to je povezano s simbolom štirih Esenc. In drugič, ker človek, med izvajanjem določenih meditacijskih tehnik, pridobi t. i. celovit pogled na vidne in nevidne svetove – simultani pogled na vse, kar se dogaja okrog njega in včasih tudi v drugih dimenzijah. Običajen človeški vid v običajnem tridimenzionalnem svetu nima teh sposobnosti. Ampak če človek spremeni stanje svoje zavesti, ovire za njegov notranji vid izginejo.

Anastasija: Da, ta pogled je veličasten, še posebej če šele začenjaš dojemati nevidni svet s takšne »celovite perspektive«. Spomnim se dvajset let nazaj, ko se je naša skupina šele učila teh praks, kako me je prva izkušnja presenetila. Precej drugače je bilo opazovati procese in izkušati tisti popolnoma nenavadni občutek takšnega notranjega »vizualnega« zaznavanja. Ampak še bolj presenetljiva je bila sposobnost pridobitve celovite predstave o kateremkoli predmetu, tako zunanje in notranje strukture kot tudi vseh povezanih informacij, s katerimi je bil (ta predmet) v stiku ... Mimogrede, ravnokar ste me spomnili, kdaj sem prvič slišala za ta lik – Huang Dija. Dolgo časa nazaj, ko ste nam razlagali, da se je človek moral naučiti pravilno razmišljati, ste omenili starodavno medicinsko razpravo »*Huang Di Nei Džing*« ...

Rigden: Se spomnim ... Kitajska tradicija povezuje začetek zdravljenja in medicine kot znanosti prav z

imenom Huang Di. Poleg tega je medicinska razprava »*Huang Di Nei Džing*« prevedena kot »*Kanon interne medicine Rumenega cesarja*«. Vse zunanje in fizično se rodi iz notranjega. Ko že govorimo o tem, legende pravijo, da je Huang Dijev podpornik po imenu Cang-Džje (Fu-Hsi v drugih različicah) izumil hieroglifsko pisavo, to je sveto pisavo v znakih. Mimogrede, ta kulturni junak je bil na starodavnih nizkih reliefih prav tako upodobljen s štirimi očesi kot simbolom izjemne bistrosti. Po legendi je bil sposoben sestaviti znake, saj je prodril v najgloblji pomen sledov ptic in zveri. Zdaj se spomni, da so šamani običajno upodabljali človekove Esence v obliki »ptic in zveri«, in primerjaj to informacijo s tem, kar že veš o znakih. O skrivnosti znakov bomo govorili kasneje. Zdaj naj le omenim bralcem, da je vsak simbol nosilec precej obsežnih informacij. Poleg tega obstajajo posebni znaki, ki lahko imajo določen vpliv, toda večina sodobnih ljudi ne ve ničesar o tem, čeprav so takšni znaki v obilju prisotni v družbi. Znaki igrajo ogromno vlogo, in to ne samo v svetu šestih dimenzij. Primerljivi so s sprožilnim mehanizmom določenih dejanj ...

Anastasija: Da, celo glede na moje meditacijske izkušnje je to nesporno dejstvo.

Rigden: Toda vrnimo se nazaj k podrobnejšemu premisleku o simbolih štirih Esenec in tudi svetemu središču, kot so jih videli starodavni Kitajci. Torej, simbol središča je bil samorog (Kilin). Opisan je kot »čudovita zver«, ki, ko hodi po tleh, ne zlomi niti ene travne bilke, ne pohodi niti najmanjšega žužka; lahko leti ali hodi po vodi kot po tleh; je utelešenje ljubezni za človeštvo in človeškost, simbol enosti. Mimogrede, starodavna besedila pogosto omenjajo samoroga skupaj z jeleni,

natančneje, kot njihovega voditelja. To so odmevi legend o nebeškem jelenu, ki so bili prisotni v šamanških mitih drugih ljudstev. Legende vsebujejo različne opise tega mitološkega bitja, pri katerem so različni deli njegovega telesa primerjani s telesnimi deli nekatere živali. Toda vse to so samo značilnosti, ki nakazujejo strukturo štirih glavnih Esenc, v katerih je to središče. Omenjajo, na primer, da ima to bitje volkov vrat, bikov rep in konjska kopita. Volk je tradicionalna oznaka za Levo Esenco in bik simbolizira Desno Esenco. Konja so v mitoloških upodobitvah pogosto povezovali z gibanjem v času in zunaj časa, z gibanjem skozi dimenzije in svetove, z bitjem, ki je nosilo kakšnega nebeškega jezdeca ali kulturnega junaka. »Konjska kopita« simbolično nakazujejo ne samo funkcije Zadnje Esence, ampak tudi stranskih Esenc (Živalsko načelo), ki so s primernim nadzorom in preusmeritvijo načina delovanja igrale vlogo aktivnih pomočnic, ki se povezujejo z drugimi dimenzijami in svetovi. Veljalo je, da je Kilin kombinacija sil jin in jang (ki – moško načelo in lin – žensko načelo). V taoističnih tradicijah je omenjeno, da nesmrtni jezdijo samorage. Vse to je metaforična primerjava z Znanjem o nevidni strukturi človeka, o njegovi duhovni komponenti in o resničnih sposobnostih poznavanja nevidnega sveta.

Nadalje, skriti simbol Sprednje Esence v starodavni Kitajski je bil Ch'i-ti, vladar juga, čigar personifikacija je bil Džu-niao (Ču Tsao), kar pomeni »rdeča ptica«. Primerjali so ga s čudovito kitajsko kraljevo ptico Fenghuang, ki ji na Zahodu pravijo feniks. Ta čudežna ptica je bila utelešenje ženskega načela v nasprotju z zmajem. Veljala je za glasnico nebeškega vladarja, posebljala je vetrno božanstvo, povezano s sončnim

(sonce) simbolom narave, in utelešala ljubezen za človeštvo. Po legendi živi v »Vzhodnem kraljestvu popolnih ljudi«. Njen pojav je bil znak nastopa miru in blaginje. Glede na legende na tej ptici letijo nesmrtni. Toda če poznaš značilnosti Sprednje Esence in njeno povezavo z nevidnim svetom, je jasno, zakaj je bil mit o tem simbolu opisan natančno s tega vidika.

Skriti simbol Zadnje Esence je bil Hay-di, gospodar severa (»črni vladar«), to je duh, imenovan Se-guan-chi, kar pomeni »zapis harmonije in svetlobe«. Zdaj se spomni funkcij Zadnje Esence: je *varuhinja informacij* in odgovorna za »tuneliranje«. Vladarja severa so povezovali z elementom vode. Zanimivo je, da je želva, prepletena s kačo (Šuan Wu) veljala za utelešenje duha Hay-di. Ta simbol je bil tabu.

Na splošno je treba povedati, da želva, ravno tako kot kača, zavzema poseben prostor v kitajski mitologiji. Povezujejo jo z miti o Vesolju in Zemlji (kot materialnem svetu). Menili so, da želva uteleša celo Vesolje. Želvina oblika s kupolastim zgornjim oklepom je povezana s starodavno kitajsko podobo vesolja – okroglega neba, medtem ko je raven spodnji del oklepa (plastron) povezan s ploščato kvadratno zemljo. Z drugimi besedami, s svetimi znaki kroga (nebeški svet) in kvadrata (zemeljski, materialni svet), ki so jih starodavni poznali, dolgo preden so se pojavile asociativne podobe.

Ni naključje, da »Šuan Wu« v prevodu iz kitajščine pomeni »temna bojevitost«. Dejstvo je, da sta želvin zgornji oklep (nebeški svet) in tudi spodnji ploščat oklep (zemeljski svet) povezana z bojnim oklepom (»Wu« pomeni »bojevitost«), medtem ko je barva Šuan črna s kančkom

rdeče. Slednje je služilo kot povezava z nevidnim svetom. Pravzaprav je takšna starodavna podoba želve, prepletene s kačo, pomenila boj v nevidnem svetu med nebeškimi silami Allata (konveksni zgornji oklep želvine lupine – karapaks) in silami materialnega sveta, ki jih zastopa Živalski um (želvin ploščati spodnji ščit oklepa – plastron). Vse to se je dogajalo v enotnem Vesolju s spiralno strukturo (kačji obroči, ki prepletajo želvo). Ni naključje, da se je kasneje v kitajski mitologiji pojavil lik, imenovan Šuan Wu – »črni bojevnik«, ki je imel odgovarjajoči emblem. Pogosto je bil upodobljen s čudovitim obrazom, lasmi, ki so mu padali na rame, s črno haljo s pasom, okrašenim z žadom, z mečem v roki, ki bos stoji na želvi, prepleteni s kačo. Vsak element podobe je simboliziral določeno duhovno znanje. Slednje – duhovno Znanje in služenje Volji Duhovnega sveta je posebjalo resnično bojevitost. V ljudskem izročilo je bila podoba tega Bojevnika cenjena kot božanstvo, ki odganja zle duhove.

Anastasija: Danes ljudje ne razumejo pravega pomena starodavnega izraza »resnična bojevitost«. Toda človekova resnična bojevitost nikakor ni manifestacija njegove agresije, sovraštva ali jeze v vidnem svetu. Prava bojevitost je manifestacija Bojevnikove trdnosti v duhu za boj z njegovim Živalskim načelom ali Živalskim umom; to je značilnost bitke v nevidnem svetu, kot pravijo legende, med Svetlobo in Temo.

Rigden: Tako je. Slab bojevnik je tisti, ki se v boju ne izboljša ... Torej, nazaj k temi. Skriti simbol Desne Esence v starodavni kitajski mitologiji je bil Bai Di, vladar zahoda (»beli cesar«), to je duh po imenu Čao Jun, kar pomeni »tisti, ki kliče, in tisti, ki odvrča«.

Utelešenje tega duha je bil Bai Hu (»beli tiger«) – zver, ki povzroča strah v vseh zlih duhovih, zavetnik Zahoda. Mimogrede, beli tiger (skriti simbol za Desno Esenco) in azurni zmaj (skriti simbol za Levo Esenco) sta bila v srednjeveški Kitajski narisana kot Varuha na vratih taoističnih templjev. Skupaj sta bila čaščena kot duha Varuha vrat. Glede na to, da imata Desna in Leva Esenca tudi vlogo sprožilc čustev in misli iz Živalskega načela, so njune funkcije Varuhov in »vrata«, ki sta jih ščitila, imeli svet pomen. Slednje je pomenilo, da tisti, ki ne bo premagal teh dveh Varuhov v sebi, ne bo mogel vstopiti v duhovni svet.

In končno, skriti simbol Leve Esence je bil Cang Di, vladar Vzhoda (»azurni vladar«), to je duh, imenovan Lin Wei Yang (»čudežni, mogočni, tisti, ki gleda navzgor«). Utelešenje tega duha je bil King Long (»azurni zmaj«). Podobe azurnega zmaja skupaj s simboli ostalih treh glavnih smeri obstajajo na številnih nagrobnih nizkih reliefih in stenah grobnih struktur. Zanimivo je, da lahko na ljudskih slikah, ki imajo značaj uroka in dobronamerni pomen, najdemo azurnega zmaja, upodobljenega kot pomočnika boga bogastva. Poleg tega je bil zmaj upodobljen, kako trosi bogastvo in polni nekakšen rog obilja (posebno »vazo, ki zbira zaklade«) s čudovitimi biseri, ki izžarevajo plamene, pa tudi z zlatom, srebrom in koralami. Boga bogastva, naslikanega sedečega na zmaju ali tigru, so še posebej cenili trgovci. Stalni atribut kitajskega boga bogastva na ljudskih podobah je bil običajno zmaj, povezan z denarjem. Toda če človek primerja te informacije z značilnostmi Leve Esence (zvitost, ponos, prevara, želja po skrivni moči), potem postane očitno povsem drugačno ozadje te legende.

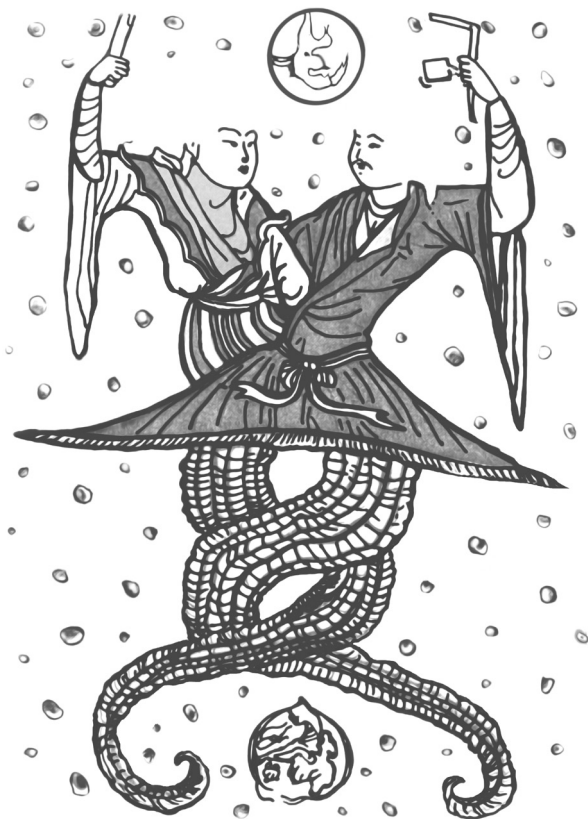

Treba je opozoriti, da je bil v starodavni Kitajski azurni zmaj zelo priljubljen in, kot bi rekli danes, široko razširjen lik. Ljudem je bil predstavljen kot simbol pomladi, sprememb in Vzhoda. Toda to je že zamenjava pojmov, asociativno spajanje s podobo, prej zelo priljubljeno med plemeni, ki je starejša in v mitologiji bolj pomembna in ki kombinira značilnosti ptice (in kasneje človeškega obraza) in kače. Takšna podoba je v starodavni kitajski mitologiji predstavljena, na primer, v arhaičnem ženskem božanstvu Matere prednice *Nüwa* (Nüwa, ženska, ki nežno drsi v drugi svet kot voda; tista, ki ima povezavo z zemeljskim in nebeškimi svetovi). V legendah so jo imenovali ustvarjalko vseh stvari in vseh ljudi. Poleg tega je v skladu z legendami *najprej ustvarila deklico*, ko je gledala svoj lastni odsev v vodi, šele kasneje pa je ustvarila številne druge smrtnike – moške in ženske. Ko je slednje povezala, jih je prisilila, da se sami razmnožujejo, in jim naložila dolžnost vzgoje otrok. V kozmogoniji južnovzhodne Kitajske ji je bila dodeljena glavna vloga ustvarjalnega božanstva. Verjeli so, da ima nadnaravne moči in da se je bila sposobna v enem dnevu 70-krat reinkarnirati. To je odmev Znanja o 72 dimenzijah in dejstva, da božanstvo ustvarja iz dvainsedemdesete in prve dimenzije, ti dve dimenziji pa vplivata na ostalih 70. Povezovali so jo z zmago nad črnim zmajem (ki je bil utelešenje zlih duhov), z obnovo kozmičnega ravnovesja, ki ga je zmotila katastrofa, med katero so se zrušili štirje zemeljski stebri.

Poleg tega je za to ustvarjalno božansko žensko hipostazo bila značilna zelenomodra barva. V mitologiji različnih ljudstev je utelešala element vode in žensko kozmično načelo. To je posebna barva,

ki nakazuje določene dosežke v duhovnih praksah. Kasneje bom povedal več o tem. Zdaj pa bom samo omenil, da je celo v tradicionalnem kitajskem pogledu zelen in moder segment barvnega spektra ena celota, označena s hieroglifi, ki kombinirajo pomen »zelene« in »modre«.

Slika 11. Prastarša sveta in človeka Nu Wa in Fu Ši glede na starodavno Kitajsko mitologijo

(slika na svili; 7. st. n. št. Turpan. Provinca Šinjiang; artefakt so znanstveniki odkrili leta 1928).

Slika prikazuje Mater Prednico Nu Wo in kulturnega junaka Fu Šija. Njuni telesi sta spiralno prepleteni drugo z drugim v treh in pol zavojih. V kontekstu te slike simbol predstavlja znanje o spiralni strukturi Vesolja in o meditacijski tehniki človekovega doseganja stopenj samoizpopolnitve – stanja duhovnega razsvetljenja (prebujanja in dviga »kače Kundalini«, ki je v treh in pol zavojih zvita od vznožja hrbtenice do čakre »tisočlistnega lotosa«. Nu Wa in Fu Ši sta obdana z 72 »zračnimi mehurčki« različnih oblik in velikosti, ki nakazujejo 72 dimenzij Vesolja. Še posebej so te predstavljene kot 71 majhnih »mehurčkov« in en (72.) mehurček, ki se nahaja med »kačjima repoma« in je največji ter ima najbolj kompleksno notranjo strukturo. Med človeškima obrazoma »prednikov« se nahajajo štiri dimenzije, ki nakazujejo glavne dimenzije za človeka (tridimenzionalni prostor in čas, v katerih se človekova Osebnost rodi in živi, se odloči) in tudi štiri glavne človekove Esence, povezane z drugimi dimenzijami. Nad glavama božanstev je krog, ki vsebuje ptičjo nogo s kremplji, kar nakazuje na povezavo s popolnoma drugačnim okoljem – nebeškim (duhovnim) svetom.

Mati Prednica Nüwa je bila pogosto naslikana skupaj s sebi podobnim bitjem Fu Ši (Fu Xi) – bitjem s človeškim telesom in kačjim repom namesto nog. Poleg tega sta bili njuni telesi prepleteni. Ljudje, ki niso posedovali svetega znanja, so si ta preplet razlagali kot zakonsko intimnost. Pravzaprav lahko v številnih primerih, še posebej v starodavnih podobah takšnih božanskih likov, jasno sledimo prenosu Znanja o svetu in meditacijskih orodjih, ki jih je človek uporabljal za doseganje najvišjega duhovnega stanja. Njihovi simboli so bili pogosto povezani s krogom in kvadratom.

Ustanovitelj civilizacije, kulturni junak Fu Ši, ki je po legendah veljal za Nu Wajinega brata, kasneje celo moža, je prav tako kombiniral lastnosti ptice in kače. Čeprav je bolj zgodaj, ko je bil še junak plemenskih epov, bil prikazan v podobi ptice in so ga častili kot božanstvo Vzhoda. Mimogrede, njegovo ime pomeni »tisti, ki je postavil zasedo žrtvenim živalim«. Omenil sem že, da se Fu Ši navaja kot prvi ustvarjalec hieroglifske pisave (znakovne pisave). In šele precej kasneje so ga ljudje začeli klicati »zmajevski« in povezovati z legendami o lungu (zmaju) in »zmajevskimi atributi«.

Obstaja še ena zanimiva točka. Za starodavno kitajsko mitologijo so bili značilni različni kozmogonični miti, skupaj s tistimi o stvarjenju urejenega sveta po zaslugi božanskega ženskega načela (sil Allata). Kakšen pa je današnji poudarek? Sodobni svet ve, da kitajska mitologija in filozofija temeljita na načelu »Jin-Jang«, to je na mitu o formaciji sveta kot boju med dvema načeloma, ki »po eni strani motita najvišjo harmonijo obstoja in jo po drugi strani ohranjata«. Sodobni filozofi temu pravijo »načelo ideje o dinamičnem ravnovesju alternativnih tendenc«. Z drugimi besedami, sodobni svet in nove generacije ne vedo ničesar o izvorni mitologiji, ki je opisovala začetek stvarjenja sveta iz duhovnih sil in njegovo urejanje s pomočjo božanskega ženskega načela. »Temeljna« kitajska filozofija se začne prav z utrditvijo ideje o dualnosti sveta, o združitvi dveh nasprotnih načel in njunem boju, to je s stopnjo manifestacije materialnega sveta, s silami Živalskega uma in njihovim »bojem« z ustvarjalnim božanskim načelom. Vprašanje je: zakaj je ravno ta mit danes tako razširjen

po svetu in zakaj se utrjuje ravno to prevladujoče načelo? Mislím, da pametnim ljudem ne bo težko najti odgovora na to vprašanje, še posebej s pomočjo osnovnega znanja.

Torej, s pojavom zmaja King Longa v svetu je ta imel v mitologiji že nič drugega kot srečen predznak. Podobe azurnega zmaja so bile popularizirane z *dobrodušnim* pomenom in kot prinašalke neizmerne *zemeljskega* bogastva. Včasih so med bojnimi pohodi prapor z njegovo podobo nosili pred četami, medtem ko so prapor s podobo belega tigra nosili za vojsko. Če pa sledimo koreninam takšne promocije, nas bo to pripeljalo do starodavnega okultnega tajnega združenja »Zeleni zmaj«, ki je že od starodavnih časov obstaja na območju Kitajske in izvaja skrivna, ne ravno dobra dela po celem svetu.

Anastasija: Da, to okultno združenje sem omenila v knjigi »Sensei IV«, ko sem opisovala nekatera malo znana dejstva o dogodkih in ljudeh, ki so sprožili drugo svetovno vojno. V bistvu, kot ste takrat zelo točno pripomnili, je za tiste, ki vedo, vse jasno razvidno.

Rigden: Seveda. Mimogrede, ko že govoriva o vojaških kampanjah. Posebni simboli in znaki, ki aktivirajo agresijo med množicami, so bili dobro znani vladarjem (politikom) in duhovnikom, ki so jih v takšnih kampanjah uporabljali že od starodavnih časov in jih upodabljali na ščitih in praporih. In to ne samo na Kitajskem, ampak tudi v drugih državah. Vzemimo, na primer, asirsko kraljestvo, ki ga sodobni zgodovinarji imenujejo kot prvo znano *svetovno* državo, utemeljeno na krvi in osvajanjih.

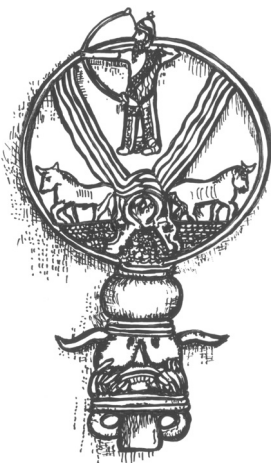

Anastasija: Mhm ... Našo zgodovino, na žalost, še vedno pišejo pod diktatom arhontske ideologije: pou-darek ni na prvih skupnostih v svetu v zvezi z duhovnimi dosežki človeške civilizacije, ampak na prvih skupnostih, zgrajenih na agresiji in zavojevanju tujih dežel.

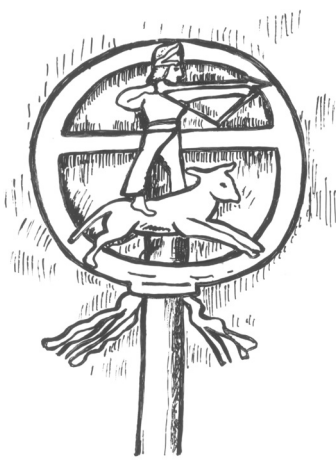
Rigden: No, v rokah samih ljudi je, da spremenijo položaj ... Torej, kakšni so bili bojni emblemi asirske vojske? Večinoma je šlo za diagonalne križe v krogu z navpično preklado in dvema živalma na vsaki strani ali lokostrelcem, ki namerja svojo puščico v eno od smeri. Z drugimi besedami, za simbole in znake, ki kažejo na aktivacijo *stranskih Esenc!*

Anastasija: Asirski bojni emblemi? Točno! O njih sem brala po tem, ko ste omenili monogram Konstantina Velikega (labarum) – simbol kaldejske kozmologije. Labarum so uporabljali kot vojaški prapor do zadnjega rimskega cesarja pred razdelitvijo rimskega cesarstva na zahodni in vzhodni del (Bizanc). Že takrat so bili vsi ti standardi in prapori uporabljeni za enostavnejši nadzor nad četami. In če govorimo o asirskem kraljestvu, je tam vse jasno. V določenem obdobju je bila Babilonija, od koder so duhovniški krogi med Kaldejci izvirali, del Asirije, Asirci sami pa so prakticirali religijo, ki je bila podobna religiji Babiloncev.

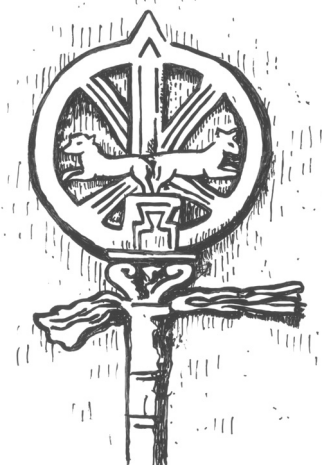
Da, presenetljivo je, da ljudje ne vidijo očitnega. Kajti med vladavino Konstantina Velikega in po njej so začeli v religiji na široko uporabljati ta znak agresije (monogram Konstantina Velikega), ki se je že dolgo uporabljal med vojnam. Zdaj je postavljen v številnih mestih po svetu in ga lahko vidijo mnogi. Toda to je

1

2

3

4

Slika 12. Primeri simbolov, ki nakazujejo aktivacijo stranskih Esenc:

- 1), 2), 3) – bojni emblemi asirske vojske;
4) monogram Konstantina Velikega (fragment nizkega reliefa z marmornega sarkofaga iz 4. st., najdenega v rimskih katakombah).

vojna brez vojne napovedi! Nekdo je očitno vedel veliko več o tem znaku, ko ga je vsilil Konstantinu kot simbol nove državne religije države, ki je bila v takratnem svetu tako močna.

Rigden: Žal je tako. Številni ljudje, ko gredo v verski tempelj denominacije, v katero se uvrščajo, praktično ne opazijo, kakšni znaki in simboli jih obdajajo in s kakšnim namenom so bili postavljeni tja. Toda človek zagotovo čuti njihovo delovanje glede na svoje stanje. Toda ker mu nihče ne predstavi pravega namena takšnih znakov, je naravno, da ne bo niti poskušal razumeti svojega »kompulzivnega« psihološkega stanja. Zdi se mu, da je tako stanje naravno, saj ga je vedno znova izkusil med obiskom podobnih ustanov.

In če pozorno pogleda, bo na takšnih krajih videl različne znake, ki aktivirajo Duhovno načelo v človeku, prizadevanje k Bogu, in Živalsko načelo, tako da vzbujajo podzavestne strahove. Pogosto je v kulturnih in religioznih ustanovah veliko več znakov, ki negativno delujejo na človeško psiho, kot je tistih, ki spodbujajo razvoj in krepitev Duhovnega načela v človeku. Zakaj? Gre za cilje in naloge, za manipulacijske tehnike te ali one religije – za prakso, podedovano od religij preteklosti in izpopolnjeno skozi stoletja. Prvo pravilo takšnih tehnologij je neopazna priprava vernikove psihe za vpliv na njegovo podzavest na način, da bo brezpogojno sledil prikritim ukazom manipulatorja, medtem ko bo hkrati verjel, da vse to počne po lastni svobodni volji.

Anastasija: In znaki – so ravno tisto orodje vpliva, ki zanesljivo učinkuje na podzavest kateregakoli človeka.

Rigden: Tako je. Ljudje se tega že dolgo zavedajo; dovolj je, da pogledate risbe in znake paleolitskega obdobja. Na žalost danes večina ljudi nima teh informacij, kot jih je imela v starih časih, ampak jih imajo samo tisti, ki so v vladajočih vrhah narodov. Toda položaj je popravljiv, če si le tako želi večina. Torej človeška psiha jasno povzema ta vpliv znakov skozi podzavest, kajti struktura psihe temelji na nezavednem. V tem primeru ima zavest podrejeno funkcijo. Znaki pa vplivajo, recimo tako, na arhetipsko komponento posameznikove psihe. Učinek temelji na posameznikovi nagnjenosti k nezavedni sugestiji.

Kaj se zgodi, če so v takšnih kulturnih in religioznih ustanovah prisotni večinoma negativni znaki? Človek gre praviloma v tako institucijo, ko v njem dozori notranja potreba (če izključimo priljubljene verske praznike ali dogodke, ki so značilni za to ali ono narodnost, ko ljudje tradicionalno obiščejo templje, da bi prijateljem in sorodnikom delali družbo). Z drugimi besedami, ko se pojavi duhovni sunek, toda Osebnost ne more razumeti, kaj točno se ji dogaja. Seveda takšna potreba intuitivno vodi človeka na kraj, kjer pričakuje odgovore na svoja notranja vprašanja. Zato je, ko se napoti v takšne ustanove, odprt za dialog; to pomeni, da ima določeno stopnjo zaupanja v verske uslužbence.

Če bi se človek znašel v verski ustanovi z večinoma pozitivnimi znaki, ki njegovi Osebnosti krepijo dojemanje najglobljih občutkov iz Duhovnega načela, bi ga to še bolj navdihnilo, povečalo njegov občutek Ljubezni in hvaležnosti do Boga, povzročilo v njem dvig stanja neustrašnosti, razširjenega stanja zavesti in celovitega dojetja sveta. Razumeš, kakšna je razlika?

Ta človek ne bi izkusil fanatizma ali močnih čustev z vzkliki »Aleluja« v napadih množične histerije, ki jo izzove velika želja množice, da reši svoje telo in živi v njem za večno (mimogrede, po takšnih čustvih Živalskega načela človek, ko ostane sam, običajno izkusi praznino). Pač pa bi čutil prav polnost prebujanja najglobljih občutkov, ki omogočajo zavedanje, duhovni nalet energije, ki bi ga napolnila s pripravljenostjo, da ustvarja zavoljo zveličanja svoje Duše, ne telesa. To je primer, kakšne bi stvari načeloma morale biti, če bi človeška družba resnično imela duhovne smernice za svoj razvoj. Toda opazimo lahko, da se na svetu vse dogaja ravno obratno. Zakaj? Ker je temelj ustvarjenja kakršnekoli religije kot ustanove za nadziranje množic moč in manipulacija, zamaskirana v »duhovno skrb« za ljudi. Zato danes v večini primerov v takšnih kulturnih in verskih ustanovah prevladujejo negativni delujoči znaki namesto pozitivnih.

Kadar so v takšnih ustanovah nameščeni večinoma negativni znaki, preprosto preusmerijo ta človekov duhovni naval, relativno rečeno, kot skozi prizmo, o kateri smo že govorili, proti prebujanju notranjih podzavestnih strahov in materialnih želja v njem, hkrati pa aktivirajo eno ali drugo stransko ali zadnjo Esenco. Ti znaki ustvarjajo neravnovesje v psihi, ožijo zavest in silijo posameznika v stanje strahu, obupa in servilnega vedenja. V takšnem stanju sprejme vsakršno informacijo v veri. Hkrati majhno število pozitivnih znakov v takšni ustanovi spodbuja v človeku upanje za prihodnost in željo po življenju. Praviloma je to v verskih ustanovah standardna formula take kombinacije znakov, ki pripravijo človeka za posledične verbalne sugestije (hipnoza) verskih uslužbencev te ali one religije.

***Slika 13. Simboli svastik (pravilnih in obratnih)
v vzorcih notranjosti in zunanosti različnih
verskih ustanov.***

Rezultat takšnega neizgovorjenega predhodnega pogovora z znaki, ki okrepi posledične ustne predloge, je, da verniki, tako kaže, tudi inteligentni odrasli z višjo izobrazbo in znanstvenimi nazivi, postanejo zaupljivi kot otroci. Pripravljeni so slišati kakršnekoli

zgodbice od ljudi, oblečenih v verska oblačila, ne da bi sploh razumeli bistvo: kateri predlogi prihajajo iz Živalskega uma in kje so dejansko zrna, ki spodbujajo njihovo duhovno rast.

Anastasija: Ja, v takšnem stanju »brezupa« ali panike »utaplajočega« se ljudje oprimejo kakršnekoli bilke, ki jim je ponujena ... Torej, najprej v posamezniku sprožijo strah, potem pa manipulator prikaže način, da se znebiš tega strahu, seveda v zanj ugodni luči.

Rigden: Da. Metaforično lahko to primerjamo s položajem, ko človeka zaprejo v celico in ga nato privedejo do živčnega zloma z grožnjami in pretepanjem. Potem k njemu pošljejo sojetnika, ki mu vlije vero, samozavest, da ga bo domnevno rešil iz zapora, ker ve, kako. Seveda mu človek začne zaupati, verjame, da ga bo rešil trpljenja, svojega novega »prijatelja« začne ceniti in spoštovati, saj mu slednji daje občutek upanja ali, bolje, ga podpira v iluziji skorajšnje osvoboditve. Ampak spomni se, da sojetnik samo obljublja, v resnici pa ne počne ničesar, da bi zares osvobodil to osebo, saj je sam ujeti »suženj«, ki preprosto opravlja svoje delo.

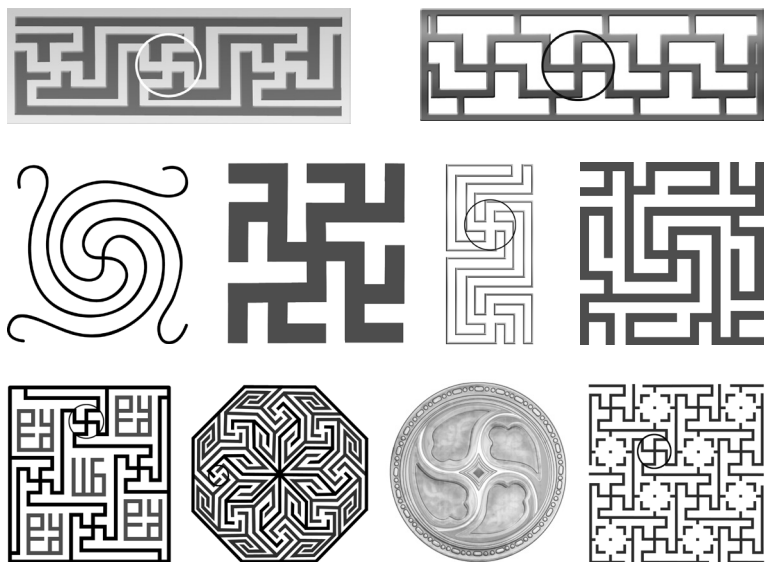
Tako so torej v religiji njeni služabniki kot »sojetniki«, ki tudi sami še zdaleč niso svobodni. Toda ko zagovarjajo svojo religijo, praviloma trdijo, da človek nima niti najmanjše možnosti za odrešitev, razen če sledi njihovim naukom in se podreja vsem njihovim pravilom in obredom (biti »večni sponzor«, politično volilno telo, ki izpolnjuje voljo svojih duhovnikov). Človek, ki posluša obljube takšnih religiozних »sojetnikov« o svojem zveličanju, sčasoma postane pripravljen izpolniti katerokoli njihovo *prošnjo*, ki jo dojema kot »svojo

dolžnost«, »svojo željo«, »svojo zavestno udeležbo«. Ta mehanizem manipulacije je učinkovit tako dolgo, dokler je skrit pred človeško zavestjo. Kajti manipulator ne bo nikoli priznal svojih dejanj. In če gre za sistem, ki je gladko deloval stoletja, se uslužbenci te ali one religije pogosto tudi sami ne zavedajo, kaj točno počnejo in komu zares služijo.

Anastasija: Na splošno je skrita manipulacija verskih duhovnikov, ki stremijo k cilju podreditve največjega mogočega števila ljudi svoji moči, v tem, da najprej ustvarijo ustrezne pogoje in vir strahu za človeka, potem pa delujejo kot posredniki za začasno razrešitev njegovega notranjega konflikta, ki je vzniknil kot posledica tega – seveda v obliki, ki je naklonjena njim. Bolj ko so stvari človeku nejasne, nižja ko je njegova stopnja zavedanja, kaj se mu dogaja, večji je strah, ki ga *te nejasne stvari* vsadijo vanj. Poleg tega ta proces krepi in ujame pozornost Osebnosti nase. Z duhovniki pa je tako, da več strahu ko vsadijo v narode, ki so zaslužnjeni z njihovo ideologijo, močnejši so in večja je njihova avtoriteta, ki jo podpirajo prav ti narodi.

Rigden: Da, in prava manipulacija s človeškimi občutki se šele dogaja, in to v korist Živalskega uma. Znaki, ki negativno učinkujejo na človeško psiho (na primer znak agresivne, obratne svastike), so v takšnih verskih ustanovah praviloma postavljeni v vidno polje vernikov. Seveda so nameščeni tako, da ne privlačijo pozornosti nase, razen če veš zanje. Lahko so dodani vzorcem ali dekoracijam zunanosti, tempeljskim stenskim ali talnim poslikavam, elementom rezbarij in skulptur ali so vključeni na predmete in oblačila duhovnikov itd.

**Slika 14. Simbol obratne svastike
v vzorcih notranjosti in zunanosti
različnih verskih ustanov.**

Razumeti morate, da vsak človek na podzavestni ravni registrira velik del informacij vidnega sveta, čeprav je zavestno osredotočen na nekaj drugega. Torej obišče takšno ustanovo, ko čuti notranjo potrebo, med duhovnim navalom ali ko se hoče znebiti svojega notranjega (emocionalnega) trpljenja, ki je v bistvu posledica dolgotrajne prevlade Živalskega načela v njem. V takšnih trenutkih je odprt in išče pomoč. Toda namesto duhovne pomoči v večini primerov v takšnih ustanovah dobi le materialne nadomestke in nekakšno zaničanje svojega stanja. Negativni znaki v njem namreč krepijo podzavestne strahove, medtem ko jim verski uslužbenci dodajo svoje standardne verbalne predloge, zaradi katerih človek oblikuje določene materialne

želje in hotenja. Človek nanje osredotoči moč svoje pozornosti. In to po drugi strani še krepi vpliv stranskih Esenc in zadnje Esence nanj.

Anastasija: Da, znaki z negativnim vplivom prav tako sprožijo in dodatno spodbudijo v ljudeh mehanizme (sugestijo, posnemanje in vzajemen prenos čustev), ki so tipični za spontano vedenje množic. To so orodja, ki aktivno vplivajo na človeško psiho in ustvarjajo pripadajoče čustvene napetosti. In duhovniki religije, s pomočjo verbalnega vpliva, preprosto oblikujejo vrhunec in razrešitev teh čustev v smeri, ki jo potrebujejo. Tako pride do umetno ustvarjene psihološke navezanosti, vernik se naveže na to ali ono religijo in zgodi se osebna identifikacija s to skupnostjo.

Rigden: Drži. Učinek znakov na človeka je torej zgolj fizika. Proces njihovega delovanja lahko primerjamo s stikalom, ki prižge žarnico. Ljudje pritisnejo stikalo, ko potrebujejo določene pogoje za svoje delo (za umetno razsvetlitev temne sobe). Hkrati sploh ne razumejo dobro, kako se ta proces zgodi, kaj točno je električna energija in kakšna je njena prava narava. Obstajajo nekateri znaki, ki jih že od starodavnih časov uporabljajo za aktivacijo Živalskega načela v človeku. Seveda aktivacija takšnih znakov družbi ne prinaša ničesar dobrega. Toda ljudje sami izbirajo, katerim čustvom in mislim bodo dali prednost in čemu bodo namenili moč svoje pozornosti.

Anastasija: Da, pregovorna človekova izbira ...

Rigden: Takšna manipulacija ni tipična samo za religije, ampak tudi za mnoga okultna združenja (latinska

beseda »occultus« pomeni »skrit«). V veliki večini primerov takšna združenja pritegnejo tiste, ki hrepenijo po nadnaravnih močeh, da bi zadovoljili svojo sebičnost. Mimogrede, če bodo ljudje pozorni na zgodovino razvoja agresivnih skrivnih združenj, ki želijo doseči »absolutno moč«, bodo opazili, da so tudi imena številnih med njimi povezana s podobami Desne in Leve Esence. Na primer skrivna združenja »Zmaja«, »Jaguarja«, »Leoparda«, »Tigra«, »Volka«. Poleg tega so njihovi mistični temelji zasnovani na obredih, povezanih z Desno in Levo Esenco. Bistvo teh obredov je obdariti človeka z značilnostmi in »nadnaravnimi močmi« tiste agresivne zveri, ki jo to združenje časti. Glavno vlogo pri tem igra osebna izbira članov teh združenj in njihova ideološka ali religiozna vera ter starodavne magične tehnike za uporabo sposobnosti Desne in Leve Esence, ki so praviloma poznane samo vodjem takšnih skrivnih združenj. To je eden od številnih primerov, kako so si posamezniki prilastili duhovno znanje in ga začeli uporabljati v sprevrženi obliki za pridobivanje zemeljske moči in osebnih materialnih ciljev. Kot so rekli starodavni, suženj ima samo enega Gospodarja, medtem ko ima človek, ki ljubi moč, toliko gospodarjev, kot je ljudi, ki prispevajo k njegovemu vzponu v zemeljski moči, in duhov, ki prispevajo k strmoglavljenju njegove Duše.

Anastasija: To me je še enkrat prepričalo, kako pomembno je, da večina ljudi razume, »kdo je kdo« v tem svetu, da lahko razlikujejo resnično duhovno od materialnih nadomestkov, Resnico od laži, Dobro od zla ...

Rigden: Da, človeštvo bi tako imelo več možnosti, da se izogne katastrofalnim posledicam za civilizacijo kot

celoto. Konec koncev pravila igre v materialnem svetu, skupaj s tistimi za okultna združenja, temeljijo na izbiri samega človeštva ali, boljše, njegove večine. Številne okultne moči zgolj izzovejo ali sprožijo določena dejanja, to je sprožijo program te ali one Volje. Toda ljudje sami so tisti, ki naredijo te programe za resničnost svoje lastne izbire, ki izvedejo ustrezna dejanja in porabljajo na njih svoja bežna življenja in moč, namenjeno reševanju svoje Duše.

Da pa bi človek lahko razlikoval med Resnico in lažjo v svetu, mora delati na sebi, slediti svojim mislim in jih nadzirati, se naučiti videti svet s perspektive Opazovalca iz Duhovnega načela. Številni, ki iščejo duhovno, sploh ne razumejo, da jih arhontski sistem usmerja v popolnoma nasprotno smer, kjer porabijo leta in energijo za začasne materialne utehe, namesto za resnično odrešitev Duše. Danes na žalost večina ljudi izbere oblast Živalskega uma, ki jih je zapeljala z materialnimi željami. Podzavestno spremenijo njegovo Voljo v resničnost s svojo napačno izbiro minljivega in nepomembnega in s svojimi lastnimi rokami podpirajo in krepijo moč Arhontov.

Poglej, kaj se danes načrtno razširja po svetu, do kakšnih zamenjav prihaja? Vsepovsod so številni slogani in reklamne table, ki sprožajo mnoge materialne želje in spodbujajo Ego. Toda človek v resnici ne zasleduje toliko materialnih pridobitev, ampak bolj občutek posedovanja te iluzije in željo, da bi dosegel dolgo pričakovano stabilnost v svojem notranjem svetu. Toda ta stabilnost je odvisna samo od tvojega notranjega dela na sebi, od tvoje duhovne samoizpopolnitve, ne od zunanjih okoliščin. Tu je preprost primer. Zapri

oči in si predstavljaš, da imaš vse: palače, korporacije, moč nad ljudmi. Nato pa odpri oči, poglej naokrog in razumel boš, da je to bila iluzija, ki se je zelo hitro končala. Tudi življenje bo tako minilo in vse se bo tako hitro končalo. Je torej vredno bremeniti svojo lastno Dušo zavoljo te iluzije in se obsoditi na dolgo posmrtno agonijo in stoletno mučenje v obliki kopice negativnih čustev, ki si si jih sam ustvaril, medtem ko si se podil za iluzijami Živalskega načela?

Samo poglej svet okoli nas: kakšne nadomestke Živalski um ustvarja za tiste, za katere se zdi, da se želijo premakniti proti duhovni samoizpopolnitvi, medtem ko si hkrati želijo materialnih stvari. Večina teh ljudi je nestabilna v svoji nameri in njihovi duhovni impulzi so enostavno preusmerjeni v tok materialnih interesov. Bodi pozorna na to, za kaj si prizadevajo v svojih vsakdanjih življenjih, čemu namenjujejo pozornost in čemu podelijo status najpomembnejšega v svojem dnevu? Nekateri so prezaposleni z utrjevanjem svojega osebnega vpliva na ljudi, s potrjevanjem lastne vrednosti, z zaslužkom od duhovnega znanja; drugi so zaposleni s čiščenjem lastnih teles, se do hripavosti prepirajo o vegetarijanstvu; spet drugi so osredotočeni na hujšanje ali izvajanje različnih sistemov za »izboljšanje zdravja« s sebičnimi ambicijami in prazno notranjo vsebino. Nekateri se oklepajo sekt ali verskih gibanj, ki vedno znova navdušujejo njihova ušesa z lažnimi obljubami vstajenja v njihovih ljubljениh telesih. Drugi meditirajo, privlačijo bogastvo, srečo, radost in zdravje. Tretji se zaradi prevlade Živalskega načela in neumnosti začnejo imeti za »razsvetljene« in kompetentne v številnih »duhovnih zadevah«, kombinirajo različne meditacijske tehnike, ki jih poznajo, mešajo

grešno s pravičnim. In kaj je podlaga vsemu temu? Ponos in potrditev lastne pomembnosti v tridimenzionalnem svetu, skrivna želja po moči nad nekom.

Anastasija: Da, nadomestitve se danes dogajajo na globalni ravni. Dovolj je pogledati, katere psihotehnikе se promovirajo v družbi in jih popularizirajo svetovni mediji, da bi to osebno preverili. Konec koncev so to večinoma običajne metode Arhontov, tako rekoč »meditacije« za množice, da bi pritegnili materialne koristi.

Rigden: Žalostno je, da se večina ljudi sploh ne vpraša, zakaj se kultivira takšna materialna usmeritev. Zakaj nobena cena ni previsoka za promocijo takšnih idej, za kupovanje nujnih »ekspertnih« mnenj globalno znanih ljudi? Zakaj te ideje krožijo okrog zadovoljevanja ljubljene telesa in ustvarjanja udobja zase in sebičnega majhnega sveta samovšečnežev? Odgovor je preprost: da bi človek lahko imitiral to obnašanje in porabil čas in svojo življenjsko energijo za, grobo rečeno, bolj okusno banano, pri tem pa bi njegovi lasje bili svetleči in sijóči. Vendar pa kot pri vsaki prevari nihče ne pojasni, kakšne posledice čakajo človeka kasneje, ko je že zapravil svoje življenje kot neumna opica v iskanju okusne banane, ko bo njegovo ljubljeno telo preprosto umrlo kot pri vsaki živali. Toda on ima Osebnost, ki ne bo ušla svojemu trpljenju in bo morala plačati previsoko ceno za zapravljeno življenje.

In kaj je vsakodnevno duhovno delo na sebi? Prvič je to navada nadziranja lastnih misli in neobsojanja misli drugih ljudi. Človek praviloma pogosto opazi manifestacije Živalskega načela v drugih ljudeh. Toda ne potrudi se polagati enako pazljive pozornosti nase,

se ne trudi spoznati svojih lastnih odzivov na zunanje in notranje provokacije Živalskega načela in se mu ne zdi potrebno, da bi vsak dan trdneje delal na sebi.

Samo tako, da se notranje spremenimo in delamo na sebi, lahko razumemo resnične procese vidnih in nevidnih svetov in zavestno hodimo po duhovni poti. Z drugimi besedami, notranja sprememba se mora najprej zgoditi v samem človeku – to je pomen njegovega duhovnega razvoja! Vse ostalo je drugotnega pomena. Za telo je vsekakor treba skrbeti kot za katerikoli drug stroj, toda samo za namen dosege cilja. Nič več kot to. Treba je poznati resničen cilj svojega življenja, to je duhovna osvoboditev, in ne odvrniti pogleda z njega. To je najbolj pomembna stvar za vsakega človeka. Ko človek začne spoznavati sebe, začne spoznavati svojo kompleksno strukturo in svoj namen. In lahko rečemo, da vse deluje njemu v prid, da se zavestno odloči in postane novo Duhovno Bitje. Pomembno vlogo pri tej transformaciji pa igrajo njegove štiri glavne Esence.

Anastasija: Da, različni narodi sveta so v različnih obredih, mističnih praksah in svetih legendah zajeli precej bogate informacije o štirih Esencah in duhovnem Središču. Mimogrede, glede na različne zgodbe je vsak narod razporedil te štiri Esence z usmeritvijo Sprednje Esence proti določenemu delu sveta. Bi lahko to razložili bralcem? Zakaj so ljudje, ki so naseljevali različne koticke sveta, imeli svoje razumevanje te orientacije?

Rigden: Na splošno je naravnost teh štirih Esenc glede na glavne smeri, pripisovanje določene barve vsaki od njih itd. odvisno od lokalne tradicionalne preference, običajev in splošnih prepričanj teh ali onih

ljudstev, ki so se stoletja oblikovali na osnovi svetih legend njihovih prednikov. Na primer za Kitajce je jug najbolj častna glavna smer, zato so simbole, ki odgovarjajo Sprednji Esenci, postavili proti jugu. Za šamane severnih ljudstev (Sibirije) je bila glavna smer, kamor so obrnili svoje obraze (Sprednja Esenca) med izvajanjem obredov, običajno sever. Medtem ko je bila za šamane južnih in vzhodnih narodov Azije jug ali vzhod. Indijanci Srednje Amerike so kot najpomembnejšo glavno smer dojemali vzhod ali zahod, odvisno od lokalnih tradicij določenih plemen. Na splošno je tam, kamor oseba tradicionalno obrača svoj obraz med izvajanjem duhovne prakse, verskega obreda, rituala itd., njegova Sprednja Esenca. Seveda moraš, ko bereš starodavne mite, razumeti, kaj je folklor in kaj je pravo znanje, kajti sčasoma so bile dodane številne površne in zmedene stvari iz človeškega uma, največkrat kot rezultat dobesednega razumevanja asociativnih primerov. Toda ne glede na to lahko človek tudi danes najde številne zanimive omembe, skupaj s tistimi, ki se nanašajo na skrivno znanje o štirih človekovih Esencah.

Anastasija: Podobno znanje je mogoče najti v totemskih virih in mitoloških konceptih ljudstev Evrope, Azije, Afrike in Amerike ...

Rigden: Tako je. Večinoma gre za majhne narode, ki so živeli na različnih kontinentih, posledica njihove precej dolge izoliranosti od stikov s predstavniki »civilizirane družbe« (zaradi neugodne klime ali nedostopnosti njihovih prebivališč popotnikom) pa jim je omogočila, da so ohranili znanje svojih prednikov. Na neki način jih je to rešilo, ker »civilizacija« ni imela pojma

o obstoju teh ljudstev in njihovih kultur. Posledično njihovo edinstveno znanje ni bilo popolnoma uničeno z »ognjem in mečem« zadnje najnovejše religije, ki je prevladovala v »svetovni civilizaciji«, kot se je zgodilo s starodavnim znanjem drugih ljudstev.

Anastasija: Da, torej, kot pravijo, dobrota je sirota. Toda hkrati imamo zdaj odlično priložnost, da primerjamo tisto, kar je obstajalo nekoč v preteklosti, s tistim, kar imamo danes, in da sami sebi postavimo vprašanje, zakaj predstavniki vseh sodobnih religij trdijo, da imajo samo oni in nihče drug na svetu »duhovno znanje«. Če k temu vprašanju pristopimo objektivno in pogledamo nanj v stanju razširjenega dojetanja sveta, bo postalo očitno, da je bilo Znanje vsepovsod eno in isto. Gre samo zato, da so mu ljudje dali drugačno obliko in ga vzeli za »svojega«.

Rigden: Zagotovo ... Toda opozoriti želim na naslednje. Kljub takšnemu duhovniškemu prizadevanju za uničenje duhovne dediščine različnih ljudstev in indoktrinaciji novih generacij z idejo, da so vsa prejšnja verovanja »odpadništvo in krivoverstvo«, je osnovno znanje o štirih Esencah danes prisotno v skrivnem znanju domala vseh svetovnih religij. To lahko vidimo iz posrednih dokazov tistega, kar se trenutno ponuja množicam v naukih, filozofiji in ideologiji te ali one religije. Razumeti je treba, da bodo duhovniki katerekoli religije množicam vsiljevali le tisto, kar je koristno zanje in kar bo okrepilo njihovo moč nad ljudmi, in ne vsega tistega znanja, ki so si ga njihovi predhodniki nekoč samo izposodili od drugih priljubljenih religij. Poleg tega duhovniki med množice ne bodo nikoli širili izvornih duhovnih Naukov, ki bi človeka neodvisno

vodili k duhovni osvoboditvi. Toda na temelju privlačnih duhovnih semen zgradijo eno ali drugo religijo. Ko je religija kot institucija moči oblikovana, veliko izvornih Naukov predelajo in spremenijo v prid religiozni moči duhovnikov.

Vzemimo na primer budizem. Na prvi pogled, ko bremo splošno filozofijo budizma, se zdi, da ta *svetovna religija* poudarja človekovo neodvisno spoznavanje sveta in samega sebe. Konec koncev množicam predstavlja najrazličnejše prakse, ki »vodijo k razsvetljenju« in temeljijo na znanju drugih, še bolj starodavnih indijskih religij. Toda ta občutek traja samo tako dolgo, dokler se ne soočiš z vsakdanjo resničnostjo v tej religiji in tudi z duhovniško strukturo te svetovne religije. Če človek ne razlikuje med Duhovnim načelom in svojim Živalskim načelom, če ne vidi nadomestkov iz Živalskega uma, bo težko razumel, kje se skriva bistvo in kakšna pomembna razlika je med, na primer, izvornim naukom Bude in religijo budizma, ki si je tako rekoč prisvojila ta nauk.

Torej, štiri Esence človeka so omenjene tako v vseindijski sveti tradiciji in v budistični religiozni interpretaciji Budovega nauka. K višjemu znanju v religiozних naukih o meditacijskih praksah v hinduizmu in budizmu sodijo: pridobitev intuitivnega znanja – nadzavest (v sanskrtu v slovenski transkripciji to zveni kot »abhidžnja«), spoznavanje sveta s pomočjo posebnega spremenjenega stanja zavesti, stanje integritete, zlitje (»samadhi«). Pridobitev intuitivnega znanja se razlaga kot dojetanje resnice, enotnost sveta, doseganje enosti s *petimi kategorijami*: jasnovidnostjo, jasnoslišnostjo, posedovanjem nadnaravnih moči, branjem

misli drugih ljudi in spominom na prejšnja življenja. Omenjeno je, da lahko izpopolnjeni človek vpliva na ves materialni svet vse do sedme dimenzije ali, kot je zapisano v starodavnih indijskih razpravah, »vse do Nebes Brahme«; konec koncev se pot do »Nebes Brahme« začne z *odrekanjem navezanosti na Šest svetov Strasti* »kolesa bivanja« ...

Anastasija: V bistvu ta enost petih kategorij opisuje rezultat dela s **štirimi glavnimi Esencami in središčem (Osebnostjo)**. Pravzaprav se to nanaša na rezultat določene stopnje človekovega duhovnega dela, ko so te Esence že pod njegovim nadzorom in se človek približuje stanju izstopa iz šestih dimenzij.

Rigden: Točno tako. Človek, ki dela na sebi, se spreminja in izpopolnjuje v *duhovni smeri*, doseže določene učinke, ki mu omogočijo dodatne sposobnosti v poznavanju sveta.

Anastasija: Da, na primer **Osebnost** (središče) v procesu obvladovanja duhovnih praks **pridobi sposobnost »jasnovidnosti«**, to je kontemplacije katerekoli obstoječe oblike s svojim notranjim vidom s perspektive Opazovalca iz Duhovnega načela, ne glede na razdaljo in čas, pa tudi videnje resničnega bistva dogodka ali pojava. To drži, če upoštevam svojo več kot dvajsetletno praktično izkušnjo v meditaciji in tudi izkušnje tistih ljudi, s katerimi sem se imela čast učiti vaše Nauke in tisto izvorno duhovno Znanje, ki ste ga posredovali. Takšna jasnovidnost med drugim vključuje simultano kontemplacijo predmeta v različnih dimenzijah, razumevanje dejanskega vzroka za njegov pojav, transformacijo itd. Z doseganjem takšne stopnje

intuitivnega znanja človek spozna, **kako nadzirati Sprednjo Esenco**, ta pa v njem manifestira sposobnost, da razume in intuitivno čuti katerokoli bitje s perspektive Opazovalca iz Duhovnega načela in vzpostavi stik z njim, ne glede na prostor in čas.

Rigden: Res je. V religiozni interpretaciji budizma je to označeno kot pridobivanje božanskega sluha (jasnoslišnosti), ki človeku dovoljuje, da razume ljudi, ki govorijo neznane jezike, in sliši zvoke sveta tudi na dolge razdalje. Dejstvo je, da je zvok, glede na indijsko mitologijo, neke vrste simbol, povezan s kozmičnimi ritmi. »Tisti, ki posluša zvoke sveta«, je tisti, ki jih pozna in je sposoben izvabiti kozmične ritme. Verjame se, da je vse medsebojno prepleteno in prežeto s subtilnimi kozmičnimi vibracijami. Ko človek spremeni sebe in svojo malo sfero, povzroči spremembe v večjem območju.

Anastasija: Torej, ja. Načeloma bo človek, ki presoja fenomen sveta znotraj omejitev razmišljanja prebivalca tridimenzionalnega prostora, to dojel kot pridobitev »božanskega sluha«. In znanje o štirih Esencah res odseva iz budističnih filozofskih nauk, čeprav v nekoliko olepšani obliki, toda vseeno. Tudi če upoštevamo zgoraj omenjene kategorije (jasnovidnost, jasnoslišnost, posedovanje nadnaravnih moči, branje misli drugih ljudi, spomin na prejšnja življenja), se izkaže, da vsaka od teh nakazuje sposobnosti določene Esence.

O tem lahko sodim iz praktičnih izkušenj naše skupine. Ko smo se na primer učili meditacijske tehnike »tuneliranja«, ki je vključevala delo z Zadnjo Esenco, smo se lahko dejansko poučili o svoji preteklosti in

celo delno »brali« informacije o preteklih življenjih svojih podosebnosti. V budistični filozofiji pridobitev »spominov na prejšnja življenja« pomeni »znanje o svojih prejšnjih rojstvih in spomin na svoja prejšnja začasna stanja«.

In glede sposobnosti Leve in Desne Esence smo v našem času imeli zelo dober zgled, to je duhovno delo tistih štirih bojevnikov, ki ste jih učili umetnost bojevnika Geliarja. Takrat sem spoznala, kako **človeku nadzor nad Levo Esenco** razkrije v njem sposobnosti, kot sta poznati in brati misli drugih ljudi. Na splošno to ni samo razkritje teh sposobnosti, ampak tudi dojemanje struktur subtilnega sveta s pomočjo občutkov in izvajanje vpliva skozi njega. Jasno sem videla, kako zajezeitev **Desne Esence** s strogim nadzorom misli in določenimi meditacijskimi praksami vodi do vpliva na grobe strukture sveta in odkritja določenih »nadnaravnih« moči, ki so v bistvu stranski učinek, pridobljen v okviru duhovnega razvoja.

Najbolj pa se me je dotaknila duhovna vzdržljivost te skupine štirih: pridobitev teh odličnih profesionalnih veščin ni omajala njihovih duhovnih namenov, česar na žalost ni mogoče reči o nekaterih ljudeh, s katerimi sem morala delati v naslednjih skupinah. Seveda je šlo za različne situacije, skupaj s tistimi, ki so prinesle poučne izkušnje. Na primer, dve leti trdega dela v moji skupini sta dali konkretne rezultate. Sta pa pokazali tudi dejstvo, da nekateri ljudje iz skupine v sebi v bistvu niso bili pripravljeni na razkritje takšne fenomenalne priložnosti. Njihovo zavest so prevzele trenuten uspeh, občutek lastne pomembnosti in ponos. Skrivaj so začeli sanjati o svojih možnostih v

človeškem svetu. Na splošno se je začelo neravnovesje v prid Živalskemu načelu. In glavna stvar je bila, da sta se izgubili iskrenost in tudi želja po doseganju duhovnega cilja. Preprosto je za plemenitimi nameni prihajalo do verbalnega prikrivanja na podlagi očitnih napadov Živalskega načela. Že najmanjši uspeh je v bistvu sprožil izgubo nadzora nad Živalskim načelom. Toda hkrati je to bila dobra lekcija za tiste, ki so bili sposobni prepoznati svoje napake in se trdno držati duhovne smeri. Takšna izkušnja omogoča priložnost, da kasneje na bolj zrel in zaveden način hodiš po duhovni poti.

Rigden: Pravzaprav med fazo spoznavanja Desne in Leve Esence človek, namesto da bi pridobil nadzor nad njima, tvega, da ga bosta ti zelo bistri Esenci nadvladali, če ga zapelje želja, da bi posedoval nevidno moč in nadzor nad drugimi ljudmi. In posledično ga to zanese in zapravi večino svojega življenja za doseganje začasnega rezultata, pri tem pa izgubi priložnost za svojo osvoboditev, za pobeg iz kroga reinkarnacij. To je nekakšna past za ljudi, ki oklevajo pri svoji glavni izbiri.

O tem obstaja zanimiva prispevka o lovu na zaklad. »Nekoč je Modrec šel skozi vas. Vaščanom je povedal, da so neposredno pod njihovim glavnim trgom skriti nešteti zakladi. Kdorkoli jih bo našel, bo pridobil ne samo bogastvo, ampak nikoli več ne bo enak. Vaščani so se radostili ob tej novici. Na veliko so debatirali in na dolgo razpravljali, toda končno so se prebivalci odločili, da bodo skupaj izkopali zaklade. Opremili so se z orodji in začeli kopati. Toda po nekaj časa, ko še vedno niso prišli do pričakovanih rezultatov svojega

dela, je navdušenje vaščanov začelo plahneti. Prvi so izkopavanje zapustili tisti, ki so veliko govorili; bolj ko da bi zares karkoli delali, da bi našli zaklade, so samo skušali govoriti drugim, kako naj bi oni delali. Tem so sledili tisti, ki so se hitro izčrpali od trdega dela. Odločili so se, da ti zakladi niso vredni vsega tega napora. Tretji so začeli najdevati koščke zlomljenih ploščic, starodavne pripomočke in stare kovance. Kar so našli, so skrili pred drugimi, misleč, da so to pravi zakladi, in kmalu tudi sami zapustili kraj izkopa. Spet četrti so preprosto uživali v izkušnji lova na zaklad. Verjeli so, da morajo ti občutki radosti ob iskanju biti zakladi, ki jih je obljubil Modrec. Toda čas je mineval in okrog njih so se razprostirali le blato in skale, njihova radost pa je izpuhtela. Zato so obrnili hrbet nalogi, kajti izkazali so se za prešibke v duhu.

Čas je mineval in številni od preostalih so začeli dvomiti o možnosti uspeha pri iskanju. Začeli so razmišljati, da so postali žrtve nekakšne prevare ali golega mita. Vaščani so začeli kraj izkopa zaklada drug za drugim zapuščati. In samo tistih nekaj, ki so bili osredotočeni na cilji, ki so marljivo in trdo delali, so na koncu našli svoje zaklade. Toda ko so jih našli, jih nihče v vasi ni nikoli več videl. In tisti vaščani, ki so sodelovali v lovu na zaklad, ampak ga niso našli, so bili do konca svojih življenj zaposleni s samoopravičevanjem in razlaganjem, zakaj takrat niso ostali z drugimi. Konec koncev so imeli priložnost, da bi izboljšali svoja mizerna življenja. Nekateri od njih so preostanek svojega življenja porabili tavajoči v iskanju Modreca, ki jim je razkril skrivnost zaklada, v upanju, da bodo ugotovili, kako so zakladi izgledali, kje so zdaj in kako bi lahko postali njihovi.«

Zakladi so torej duhovna preobrazba človeka. Da bi jo dosegel, mora vsak dan trdo delati na sebi. Ne dosežejo vsi, ki jih privlači vidik poti, njenega konca, kajti pot vključuje notranje spremembe. Prvi pot zapustijo tisti, ki veliko govorijo, a ne naredijo ničesar, da bi se spremenili. Sledijo jim tisti, ki iščejo lahke zmage. Tisti, zapeljani zaradi sposobnosti, ki so se pokazale v njih, da bi zadovoljili svojo pomembnost v tem svetu, prav tako zaidejo z duhovne poti. Sledijo jim tisti, ki najdejo zadovoljstvo v samem procesu iskanja smisla življenja, vendar pa ga ne razumejo, zato posledično ne najdejo ničesar. Končno tudi tisti, ki dvomijo vase, v modreca, ki jim je razkril duhovno Resnico, in ki celo dvomijo v Resnico kot tako, zapustijo duhovno pot. Vsi ti ljudje si duhovno pot razlagajo na način, ki jim koristi v tem materialnem svetu. Samo tisti, ki hodijo s čistim in iskrenim namenom vse do konca, odločni v svojem duhovnem delu, v vsakodnevnem spreminjanju samih sebe, samo tisti v življenju najdejo svoje duhovne zaklade, ki jim omogočijo odhod na drug svet. Prispodoba nas uči, da ljudje pogosto, medtem ko hodijo po duhovni poti, iščejo zgolj osebni uspeh v tem, za njih začasnem svetu, namesto da bi iskali svoje duhovne zaklade, ki jim odprejo pot do Večnosti.

Anastasija: Da, to je resnica življenja, pomembna ne samo v starodavnih časih, ampak tudi zdaj ... Vsak se sam odloči.

Rigden: Torej, praksa je resen preizkus. Eno je brati verske legende in sanjati, da boš postal enako »duhovna oseba« kot njihovi junaki, precej drugo pa je vsak dan zares delati na sebi, izvajati duhovne prakse in nadzirati svoje misli. V budističnih razpravah, na

primer, je sposobnost človeka, da nadzira svoje nadnaravne moči, imenovana posedovanje »čudežnih moči«. Prav tako je rečeno, da lahko popoln človek vpliva na svet »vse do Nebes Brahme« (sedme dimenzije) in da se pot do »Nebes Brahme« začne z odpovedjo navezanosti na *Šest Svetov* Strasti »kolesa življenja«. V zbirki svetih budističnih besedil »Tripitaka« je na primer zelo zanimiva sutra, imenovana »O sadovih asketizma«. Mimogrede, beseda »sutra«, prevedena iz sanskerta, dobesedno pomeni »nit, na kateri so nanizani *biseri*»; v starodavni indijski literaturi t. i. aforizem, kasneje pa – zbirko takšnih aforizmov. Toda ko beremo zbirko budističnih svetih besedil »Tripitaka«, skupaj s sutro »*O sadovih asketizma*«, moramo imeti v mislih, da ta besedila ne vsebujejo dejanskih Budovih besed, ampak njegove nauke, ki so jih dolgo časa prenašali od ust do ust, zapisani pa so bili kasneje. Poleg tega so bile ob ustanovitvi religije budizma skozi stoletja narejene številne spremembe. Z drugimi besedami, človek se mora zavedati dejstva, da ne gre za izvirno informacijo, ampak že za interpretacijo številnih umov skozi stoletja. Če človek ne pozna fines duhovnega dela in mu manjka praktičnih izkušenj v meditaciji, bo seveda prenašal, razlagal ali prevajal te informacije v druge jezike in ga bosta vodila le lasten pogled na svet in njegovo lastno razumevanje te teme, tako rekoč z vidika prebivalca tridimenzionalnega sveta.

Torej ta sutra omenja Budov pogovor z Ajatšatrujem, kraljem Magadhe (starodavne dežele, ki se je nekoč nahajala na severovzhodu Indije). Kralj vpraša Budo, kaj je »vidni sad asketizma«, tj. kaj je rezultat ukvarjanja z duhovno prakso v tem svetu. Buda, *z uporabo vsakdanjih alegorij, ki jih lahko razume običajen človek,*

mu pove nauk o Poti, po kateri hodi menih, ki išče Nirvano, kot človek, ki izvaja duhovno samoizpopolnitev in meditacije. Sutra omenja tudi, da mora menih slediti zapovedim moralnega vedenja, pove o radostih samoomejitve in o rezultatu duhovnega dela na sebi. Poleg tega poudarja, da menih razume rezultat dela z »umom, ki je v Samadhiju, čist, jasen ... poslušen in zbran, ki je dosegel stanje brez strasti« ... Stanje »Samadhi«, če ga prevedemo iz sanskrta, pomeni »združiti«, »spojiti«, »integriteta«, »enost«. V indijski filozofiji to stanje razsvetljenja in vrhovne harmonije velja za glavni cilj meditacijskih praks. V budizmu »Samadhi« velja za končni cilj Osemčlene poti, ki naj bi te glede na njihovo filozofijo pripeljala vse do Nirvane.

Ta sutra prav tako omenja: »To moje telo ima obliko in je sestavljeno iz štirih velikih elementov« ... V filozofskih razpravah so štirje veliki elementi po navadi razlagajo kot zrak, zemlja, voda in ogenj. Takšne alegorije, s katerimi so starodavni ljudje mislili na štiri glavne Esence, so bile pogosto uporabljene v svetih spisih med razpravljanjem o samoizpopolnitvi človeka in njegovi energijski strukturi, ki je očesu nevidna. Sutra 87 »*O sadovih asketizma*« opisuje manifestacijo različnih supermoči v človeku, ki je dosegel stanje Samadhi. On, » ... ki je eno, postane mnogi, in ki je mnog, postane eno; postane viden očesu in neviden; enostavno prehaja skozi stene, zidove, gore kot skozi vodo; hodi po vodi kot po trdni zemlji, ne da bi potonil; ko sedi s prekrižanimi nogami, se dvigne k nebu kot krilata ptica; z dlanjo se lahko dotakne Lune in Sonca, čeprav sta močna in silovita; vse do Nebes Brahme lahko vpliva s svojim telesom.« S tem ni mišljeno fizično telo. Ta sutra omenja tisto, čemur budisti pravijo »pridobljeno

(fenomenalno, mistično) telo (sanskrtsko ime v slovenski transkripciji je »nirmanakaya«, to je eterično, transformirano »telo« izkušenj). »Iz tega svojega telesa ustvari drugo telo, ki ima obliko, sestoji iz uma in je obdarjeno z vsemi veliki in majhnimi delci ter ne pozna škode v vitalnih sposobnostih.« In tudi pri tej stvari vlada zmeda in potekajo neskončne teoretične razprave o tem, kaj to »fenomenalno telo« zares pomeni: telo transformacije, drugega stanja zavesti, fizično telo Bude ali Bodisatve, telo Iluzije, Manifestacije ali »popolni potencial uma kot fizične oblike«. Ta nesoglasja kažejo, da so ljudje izgubili bistvo osnovnega znanja in presojujejo zgolj po preostalih zunanjih oblikah, in to iz človeškega uma.

V resnici pa je vse preprosto. Energijsko telo, ki se nahaja v šestih dimenzijah, je pri ljudeh približno enako: ima obliko štiristranske prirezane piramide z odsekanim vrhom. Samo to je, da je večina ljudi ne vidi in da sploh ne vedo, da obstaja. To pa še ne pomeni, da ne vpliva na njihova življenja, usodo in dejavnost. Kot pravijo ljudje, »dokler te jetra ne bolijo, se nanje ne spomniš, razen, seveda, če veš, da obstajajo.« Ko človek dela na sebi, izvaja duhovne prakse in dnevno skrbi za osvoboditev svoje Duše, se njegova energijska struktura spremeni in postopoma preoblikuje v kvalitativno drugačno strukturo, ki sem jo že omenil. In ko se Osebnost spoji z Dušo, se oblikuje novo Duhovno bitje, ki ne potrebuje več materialne lupine. Z drugimi besedami, zahvaljujoč temu, prebivalec tridimenzionalnega prostora postane »prebivalec« sedemdimenzionalnega prostora.

Anastasija: S položaja pridobljene duhovne izkušnje in razumevanja ključa tega izvornega Znanja, ki ste

nam ga dali, se zdi precej smešno, o čem se ti teoretiki prepirajo. Včasih »diskusije«, opisane v njihovih razpravah, spominjajo na situacijo z dvema študentoma, ki sta se na pamet naučila različni teoriji in se prepirata drug z drugim, kričita do hripavosti, o bistvu praktičnega proizvodnega procesa. Seveda pa nihče od njiju nima osebne izkušnje z delom v proizvodnji; tj. nima razumevanja, kaj proizvodnja sploh je. Na ozadju takšnih filozofskih debat izstopajo tisti avtorji, ki ne govorijo neumnosti, ampak s svetom zares delijo svojo praktično duhovno izkušnjo, medtem ko hodijo po duhovni poti, čeprav na nekaterih točkah intuitivno, toda vseeno v pravo smer. To veš, ker imaš osebno praktično izkušnjo. Konec koncev pridobitev lastne praktične izkušnje pomaga čutiti in razumeti, kot rečejo, brez nadaljnjega, tiste resnično modre ljudi, ki so zapustili svoje zapise skozi stoletja, resnično delali na sebi v procesu hoje po duhovni poti.

Rigden: Seveda, pri tej stvari ni meja ali delitev, časa ali materialnega prostora. Obstajata integriteta in duhovno razumevanje, tako rekoč enost z Resnico ... Torej različne indijske religije so v eni ali drugi obliki ohranile zapise, da človek med svojim duhovnim razvojem pridobi določene »čudežne moči« (budizem) ali moči »siddhija« (indijska joga; starodavna indijska beseda »siddha« pomeni »popoln«). Koncept siddhijev je v džainizmu in hindujski mitologiji prisoten kot ime mitoloških polbožanskih bitij, ki posedujejo nenavadne magične moči in naseljujejo zračni prostor. Po starodavnih indijskih Puranah (v prevodu iz sanskrta »purana« pomeni »starodaven«, »junaška epska zgodba«), ki opisujejo kozmološke mite o Vesolju in orisujejo hindujske filozofije, imajo polbožanski siddhiji naslednje

nadnaravne lastnosti: lahko postanejo skrajno lahki ali težki, neskončno majhni ali veliki; v trenutku se lahko premaknejo na katerokoli točko v prostoru; dosežejo želeno z močjo misli; si podrejujejo predmete in čas »po svoji volji«; dosežejo vrhovno oblast nad svetom. Toda mitologija je zgolj prikrito sveto znanje o človeku in svetu.

Anastasija: Torej so vse to v osnovi zgolj odmevi preteklega znanja o človekovem obvladovanju praks za nadziranje teh štirih Esenc.

Rigden: Točno tako, in že ob temeljiti predelavi različnih religij. V bistvu so te nadnaravne »čudežne moči« v duhovni praksi, lahko rečemo, stranski učinek, ko se človek nauči nadzirati Desno in Levo Esenco. Delo teh Esenc je tisto, ki v določenem, recimo tako, načinu zavesti izraža te supermoči v človeku. V budističnih razpravah, na primer, so se ohranile omembe, da samo posedovanje teh moči (»siddhijev«) ni škodljivo, kajti vse je odvisno od človekove izbire, njegove želje. Razprave prav tako pravijo, da je sam Buda opozoril menihe, naj ne podlegajo različnim skušnjavam v procesu »odpogojevanja samega sebe«. Prvič, izogibali naj bi se prikazovanju teh »čudežnih moči« ljudem, ki niso bili posvečeni v te stvari, da ne bi povzročali zadrege v umih nevernikov. Kot drugo in najpomembnejše, paziti so morali na skušnjava, da bi spremenili svoj začetni cilj – umik v Nirvano (Večnost), zaradi praznih človeških želja: žeje po moči, »magične prevlade nad svetom«, zadovoljevanja kakršnihkoli materialnih želja in potreb in tudi hrepenenja po nadzoru in posedovanju česar koli, možnosti uporabe teh nevidnih moči za egoistične namene in izkoriščanja dogodkov.

Z drugimi besedami, Buda je posvaril tiste, ki hodijo po duhovni poti, pred kakršnokoli uporabo teh »čudežnih moči« za osebne namene. Drugače človek zaide z duhovne poti in ne doseže glavnega cilja v svojem življenju – notranje preobrazbe, zlitja z Absolutnim, s svetom Duše.

Zakaj je Buda poudaril to točko? Buda je imel skupino učencev, ki so se učili »Visoke Umetnosti«, kot so ji rekli, ali kot rečemo mi, Geliarstva. To je težka pot duhovnega razvoja in ni namenjena vsakomur. Metaforično rečeno, to je kot v izvidnici: ni sprejet vsak, ki so to želi, ampak samo tisti, ki imajo določene osebne lastnosti, sposobnosti in že obstoječe profesionalne veščine. Seveda pa so drugi ljudje vedeli za to Budovo skupino; kot pravijo, tisti, ki so si želeli, ampak niso bili udeleženi. Vedno je bilo veliko imitatorjev, ki so izkrivljali znanje. Treba je opozoriti, da so bili v Budovem času, ravno tako kot dandanes, številni ljudje, ki so gojili strast do magije in različnih mističnih umetnosti skrivnega znanja zavoljo svojih sebičnih hrepenenj, da bi imeli nevidno moč nad ljudmi. Toda ena stvar je imeti nadnaravne moči zavoljo sebičnih ciljev in ponosa, povsem drugo pa je uporabljati takšne sposobnosti za služenje duhovnemu svetu. Torej Buda je posvaril svoje učence, da je med prehajanjem skozi stopnje notranje transformacije nujno trdno vztrajati pri duhovni osvoboditvi, svojem glavnem duhovnem cilju, tj. izhodu v Nirvano kot edinemu smislu človeškega obstoja. Drugače lahko človek zapade v iluzijo in zmotno zamenja začasno za večno.

Anastasija: V starodavni Indiji je bilo zelo priljubljeno, da je človek na tak ali drugačen način pridobil

različne nadnaravne moči. Lahko bi rekli, da je bil to PR za populariziranje različnih religij. Poleg budistične religije je to na primer prisotno v ezoteričnih dashanah (naukih) starodavne indijske filozofije, ki opisuje jogijske metode doseganja »pravega znanja« s pomočjo pridobitve »božanskih sposobnosti« skozi duhovne prakse. Zlasti ezoterične šole še vedno uporabljajo koncept »šakti« kot doseganje moči, ki jih lahko pridobiš na različnih stopnjah praks. Na primer Džnana-Šakti pomeni moč, povezano z lastnostmi jasnovidnosti, jasnoslišnosti, telepatije; Krija-Šakti je povezana z materializacijo, sposobnostjo zdravljenja ali škodovanja z močjo misli; Icča-Šakti pomeni manifestacijo moči volje in samonadzora, ki vodi v razvoj nadnaravnih sposobnosti telesa, sposobnosti za izvajanje astralnih potovanj; Mantra-Šakti pomeni moč, povezano s kozmičnimi ritmi in vplivanjem na naravo.

Rigden: Točno tako. V prevodu iz sanskrta »Šakti« pomeni »moč, silo«. Starodavne indijske legende, kot sem že rekel, omenjajo »šakti« kot primarno božansko ustvarjalno moč ženskega načela na ravni Vesolja (Adi-Šakti). V duhovnih praksah je ta moč omenjena kot sile, obdarjene s funkcijami Allata in človeških štirih Esenc. V verskih legendah je ta ustvarjalna sila predstavljena v obliki boginj, ki so žene Brahme, Višnuja in Šive kot tudi vidik v vsakem bogu in vsakega boga. Zanimivo je, da je omenjeno, da se ta moč (šakti) razveja v manjše sile, ki so predstavljene s posebnimi znaki na lotosovih cvetnih listih, v katerih »osebno« živijo ne samo bogovi, ampak tudi boginje. Za nevednega človeka je taka informacija videti kot običajna verska legenda. Medtem ko človek z znanjem

popolnoma razume, kaj to pomeni in katero znanje o makrokozmosu in človeku je predstavljeno. Kot sem že povedal, so starodavni ljudje, še posebej na Vzhodu, človekovo energijsko strukturo metaforično primerjali z lotosovim cvetom, kjer je vsak konvencionalni »cvetni list« ena od človekovih Esenc, ki ima svoj znak, živi svoje lastno življenje in je odgovorna za povezavo z določeno dimenzijo. Če pozna ta znak, lahko človek neposredno vzpostavi stik z določeno Esenco.

Anastasija: Da, v številnih religijah so odmevi tega znanja, vendar so bili zaviti v takšno materialno filozofijo, da je človeku brez znanja težko ne le ločiti, ampak tudi razumeti, kje so duhovna semena in kje so materialni dodatki iz človeškega uma ali nadomestki Živalskega uma ... Mimogrede, spomnila sem se, da tudi v kitajskem taoizmu človeško telo velja za mikrokozmos, ki ga naseljujejo različna božanstva. Res je, da si ta proces predstavljajo na svoj način, ki je po njihovem razumevanju povezan s fizičnim telesom in njegovimi organi. In vseeno privržence taoizma spodbujajo k temu, da živijo pravično življenje in delajo dobra dela, domnevno zato, da bi pridobili ustrežljivost teh duhov človeškega »telesa«.

Rigden: Taoizem je to znanje že podedoval od starodavnega kitajskega šamanizma, kjer je obstajala ideja o več dušah človeka (skupaj z živalsko dušo – »po« in duhovno dušo – »hun«), ki povezujejo telo. Toda tukaj že od tedanjih časov obstajajo pomembna razlika in zamenjave pojmov. Stvar je v tem, da je pridobitev ustrežljivosti duhov ali dosega dogovora z njimi dejansko pomenila sklenitev posla z Živalskim umom, ki je zahvaljujoč takšni pogodbi omogočil človeku

priložnost izvajati določene magične stvari znotraj šestih dimenzij. Človek (šaman) je naivno verjel, da so mu duhovi služili, v resnici pa je bil on tisti, ki je služil kot prevodnik Živalskega uma, ti duhovi pa so lahko kadarkoli spremenili svoj odnos do njega. Z drugimi besedami, obstaja pomembna razlika med tem, da si pridobiš odobravanje duhov (skupaj s svojima stranskima Esencama), da bi imel v svojem začasnem življenju nadnaravne moči v materialnem svetu, ali da se naučiš nadzirati svoje Esence, pridobiš celovitost in dosežeš duhovno osvoboditev, Večnost.

V religiji taoizma, enako kot v religiji budizma, so sledilcu kot njegova dolžnost odrejene radikalna preobrazba njegovega telesa in zavesti ter meditacije kot orodje za spoznavanje. Tudi taoizem poudarja dejstvo, da človek, zahvaljujoč takšni preobrazbi na poti pridobitve »nesmrtnosti«, v skladu z njihovimi religioznimi nauki pridobi nadnaravne moči in sposobnosti. Na primer, lahko postane neviden, potuje po vesolju, se hkrati pojavi na več krajih, stisne čas itd.

Kaj pa želim povedati glede tega. Dejansko številni religiozni koncepti omenjajo, da se lahko sledilec, medtem ko hodi po predlagani religiozni poti, sčasoma nauči posedovati določene nadnaravne sposobnosti. To privlači številne ljudi natanko s strani Živalskega načela, še bolj kot duhovna semena. Toda žalostno je, da številni ljudje porabijo svoja cela življenja za doseganje tega cilja (pridobivanja nadnaravnih sposobnosti), zapravijo svojo energijo za nič. Toda imeti nadnaravne sposobnosti še zdaleč ni vrhunec popolnosti. Obstaja starodavna modrost: **»Ko človek ne pozna Boga v svoji duši, je pripravljen verjeti v karkoli.«**

Da se naučiš kakršnikoli nadnaravnih sposobnosti, še ne pomeni pridobiti duhovne osvoboditve. Navsezadnje so to lahko ljudje, ki se ukvarjajo na primer s črno magijo, torej tisti, ki so prevodniki Živalskega uma. Toda kakšen je rezultat? Da kasneje postaneš podosebnost in si podvržen še večjemu trpljenju? Konec koncev boš moral za vsa svoja dejanja v vidnem in nevidnih svetovih odgovarjati dvojno. Razvoj nadnaravnih sposobnosti je opravičljiv samo takrat, ko človek temu procesu ne posveča velike pozornosti, ko je osredotočen na svojo duhovno pot in duhovno osvoboditev in hkrati še vedno prevzema, recimo tako, odgovornost »bojevnika svetlobe« iz Duhovnega sveta. Toda ta pot je samo za zelo redke. In večinoma se ljudje ne rabijo osredotočati na posedovanje kakršnikoli nadnaravnih moči. Glavna stvar za ljudi v njihovih življenjih je, da osredotočijo svoje napore v duhovno osvoboditev, kar pomeni vsakdanje duhovno delo na sebi. To je najbolj pomembno! Ne da se dokazuješ pred ljudmi, da si v nečem boljši od drugih, ampak da dokážeš Bogu, da si vreden biti sprejet v duhovni svet, da si vreden, da tvoja Osebnost ostane v Večnosti kot zrelo Duhovno bitje.

Anastasija: Da, številne religije prav tako poudarjajo dejstvo, da se te sposobnosti razkrijejo na zadnji stopnji pridobitve Resnice, ko, kot kaže, praktično niso več potrebne za zemeljske namene.

Rigden: Točno tako. Ko se zgodi zlitje Osebnosti z Dušo in človeku postane dostopna sedma dimenzija, že zavestno živi v njej in prebiva v duhovnem svetu. Izgubi vse zanimanje za tridimenzionalni svet, saj se začne učiti najbolj zanimive stvari v duhovnem svetu.

Na splošno je celo duhovno potovanje človeka pot njegovih notranjih zavednih sprememb, njegove radikalne preobrazbe samega sebe. Ko Osebnost začne svojo pot, številnih stvari še ne razume in sledi poti intuitivno. Vsak se v procesu duhovnega gibanja zaletava v svoje lastne ovire in se jih nauči premagovati. S spoznavanjem sebe človek začne razumeti nevidno plat svojega življenja, prej nenadzorovane dejavnosti svojih lastnih Esenc, ki so povzročile ne najboljše dogodke v njegovem življenju. Tako Osebnost spozna korenine svojega trpljenja. Ko človek začne razumeti več, kot je koristno za njegovo Živalsko načelo, prezre potrebe svojega sebičnega obstoja in goji navado nenehne pripravljenosti, da odvrne njegove napade. Sčasoma to delo na sebi rodi duhovne sadove. Ne pravijo po naključju: »Misel, ki je dobro varovana, je nosilka sreče.«

Osebna izbira igra veliko vlogo v človekovem življenju. V mislih vedno prevladuje tisto, do česar Osebnost ni ravnodušna. Človek bi moral pogosteje spremljati situacijo v sebi, opazovati, o čem razmišlja, in se spraševati, kaj izbira tukaj in zdaj: trpljenje tega sveta ali Večnost zase in svojo Dušo? Navsezadnje je najbolj pomembna stvar v življenju rešitev lastne Duše. Ko reši svojo Dušo, človek reši tudi sebe. Življenje, tudi najdaljše, se konča zelo hitro in nenadoma. Čas nemilostno požre vsak trenutek v materialnem svetu. Mimogrede, sanskrska beseda »ad« (slovenska transkripcija besede »pekel«) pomeni »jesti«, »požreti« in »použiti«, ali če uporabimo starorusko besedo – »жрать« (»žreti« – op. prev.). Starodavni ljudje so ta materialni svet dojemali kot tisti prostor, ki ga religije danes imenujejo pekel, prikazan pa je bil kot pošast, ki žre ljudi, njihove usode in Duše. Toda če človek dan

in noč hrepeni po odrešitvi svoje Duše in vsak dan dela na sebi, mu to omogoči priložnost, da za vedno zapusti omejitve materialnega sveta, da se dvigne nad trpljenje in nenehna ponovna rojstva.

Da bi rešil svojo Dušo, je treba živeti po tej želji. To mora biti edina prevladujoča želja v človekovem življenju, ne glede na okoliščine usode. Toda človek praviloma celo po duhovni poti hodi z bremenom številnih banalnih zemeljskih želja, skupaj s skušnjavami, med katerimi je nekako težko ohranjati tisto edino željo, ki prihaja iz Duhovnega načela. Zato njegova vprašanja pogosto izvirajo iz uma.

O tej temi obstaja dobra prispevka. »Mlad moški je nekoč prišel k Modrecu, ki je sedel v lotosu na rečnem bregu. Odločil se je izraziti svoje spoštovanje Modrecu in mu s celo svojo pojavo in umom pokazati, da je pripravljen postati njegov učenec. Mlademu moškemu se je zdelo nujno, da mu postavi vprašanje, na katero bi Modrec zagotovo odgovoril, in tako usmeri njegovo pozornost nase. Mladi moški je vprašal: 'Kaj naj storim, da postanem Moder in rešim svojo Dušo?' Toda v nasprotju z njegovimi pričakovanji mu Modrec ni odgovoril, enako kot drugim ljudem, ki so skorajda ves dan prihajali k njemu, postavljali svoja vprašanja, se pritoževali o težavah ali mu preprosto izkazovali spoštovanje. Mladi mož se je odločil vztrajati, zato je vsakič, ko je kdo kaj vprašal Modreca, ponovil svoje pomembno vprašanje. Toda Modrec je še naprej molčal.

Zgodilo se je, da se je proti večeru Modrecu, ki je še vedno sedel v položaju lotosa, približal ubog človek, ki je nosil težko breme, in ga vprašal, katero pot naj

izbere, da bi prišel do najbližjega mesta. Modrec je naglo vstal, prevzel človekovo težko breme, ga odnesel do poti, mu pokazal smer in podrobno razložil, kako pride do mesta. Nato se je vrnil in se spet usedel k meditaciji. Mladi človek je bil tako presenečen nad tem, kar se je zgodilo, da je začel obupano spraševati Modreca: 'Kako to? Zakaj ste temu človeku odgovorili na vsakdanje vprašanje in mu namenili toliko časa, ko pa vam jaz že cel dan zastavljam bolj pomembno vprašanje o odrešitvi Duše, pa mi še niste odgovorili?'

Modrec je vstal in pokazal mlademu moškemu, naj mu sledi k reki. Zabredel je v vodo. Mladi mož mu je obotavljajoče sledil, čeprav je bila voda mrzla in veter prediren. Modrec je šel v zadostno globino. Obrnil se je k mlademu možu in ga nenadoma zgrabil za rame. Potem ga je hitro potopil v vodo vse do vrha glave, čeprav se je ta skušal obupano izviti iz njegovih močnih rok. Končno je Modrec izpustil mladega moža, ki je, ko je naglo prišel na površje, začel pohlepno dihati in se kar ni mogel nadihati. Modrec ga je mirno vprašal: 'Ko si bil pod vodo, česa si si najbolj želel v svojem življenju?' Mladi možki je brez oklevanja izbruhnil: 'Zraka! Samo zraka sem si želel!' Modrec je pojasnil: 'Samo zraka? Mogoče bi si v tem trenutku namesto tega želel imeti bogastvo, slavo, užitke, pomembnost med ljudmi ali moč nad njimi?' Mladi mož je skoraj zajokal: 'Kaj?! Hrepenel sem samo po zraku in razmišljal sem samo o tem! Brez zraka bi umrl!' Modrec mu je zadovoljno pokimal in odgovoril: 'Da bi postal Moder, si moraš tako močno želeli rešiti svojo Dušo, kot si si pravkar želel zraka, da bi rešil svoje življenje! To mora biti tvoj edini cilj, za katerega se moraš v življenju boriti. To mora biti tvoje edino stremljenje, podnevi

in ponoči. Če boš delal na sebi za rešitev svoje Duše z enako gorečnostjo, kot si se zdaj pod vodo boril za svoje življenje, boš zagotovo postal Moder in se Rešil! Ko je izrekel te besede, je začel hoditi iz vode, v kateri je mladi mož, ki je začel po Modrečevih besedah jasno videti, še vedno stal, ne da bi ga motila mraz in oster veter. Ko je Modrec dosegel obalo, je pogledal nazaj in rekel: 'Svetnemu človeku z bremenom pa sem danes pomagal le zato, ker je bil med vsemi edini, ki je iskal točno tisto, po čemer je spraševal.'«

Anastasija: Čudovita prispodoba, zelo natančno opisuje skrite želje številnih ljudi, ki le sanjajo o duhovni poti, in tudi stanje človeka, ki zares hrepeni po duhovni odrešitvi in veliko naredi za to.

Rigden: Pot do pridobitve notranje Svobode se vedno začne s prvim korakom. V začetnih fazah spoznavanja je človek zares poln številnih banalnih zemeljskih želja, ki so tako mamljive, da je brez praktične duhovne izkušnje težko ohraniti to edino željo, ki prihaja iz Duhovnega načela. Napaka številnih na teh prvih stopnjah je, da sploh ne opazijo, da Duhovnega ne obravnavajo kot svoje glavne poti, ampak kot nekakšen dodatek k svojemu življenju, ki je na neki način že bilo oblikovano glede na navade, določene vzorce razmišljanja itd. Razlika je velika: ena stvar je, da res spremeniš sebe in svoje navade, in druga, da si želiš s pomočjo tega znanja pridobiti večjo pomembnost v svetu, ne da bi se spremenil.

Ko človek ničesar ne ve o svojem duhovnem, se vsak dan polni, kapljico za kapljico, kot vrč, s hudobnimi mislimi, pomanjkljivimi občutki in praznimi željami.

Posledično ta masa materialne »umazanije« preoblikuje njegovo nadaljnjo usodo. In ko oseba hodi po duhovni poti, pazi na, metaforično rečeno, čistost svojih misli-kapljič, s katerimi dnevno polni svojo zavest, jim daje pozornost in potrjuje svojo izbiro. Sčasoma se njegova zavest navadi osredotočati samo na dobre misli in občutke. Osebnost postane kot mlad zelen poganjek ob zori, ki zase nabira kristalno jasne rosne kapljice, ki dajejo življenje, ga hranijo z vlago in spodbujajo njegovo hitro rast ter mu sčasoma dovolijo, da postane samostojna rastlina.

Vsakdanje delo na sebi omogoča pridobitev duhovne izkušnje v nevidnem svetu, ki odpira pot do razumevanja tvoje preteklosti; na primer zakaj je prišlo do stanj depresije, nezadovoljstva z življenjem itd. Jasno postane, zakaj človek, ki želi biti boljši, hkrati čuti skorajda živalski strah glede vsega, kar grozi, da bo spremenilo njegov običajni način življenja. S pomočjo duhovnih orodij se človek nauči nadzirati svoje misli in svoje glavne štiri Esence. Z duhovnim razvojem začenja razumeti vidne in nevidne svetove s pomočjo najglobljih občutkov, ne več s perspektive uma, omejenega v materiji, ampak s perspektive duhovnega, intuitivnega znanja, ki pokriva širši spekter informacij o svetu in omogoča ohranjanje konstantne povezave z Dušo, portalom k svetu Boga. Človekove namere pri doseganju duhovne poti postanejo kot trdna skala, ki je vetrovi dvoma ne morejo premakniti.

Anastasija: Da, dnevna praksa pomaga prepoznati sebe in se prilagoditi v procesu duhovnega potovanja. Če se zadovoljiš samo s teorijo, je kot korakanje na mestu, zapravljanje dragocenih trenutkov življenja.

Kot so pravili starodavni ljudje, tisti, ki leti proti duhovnim vrhovom, prehiti tistega, ki hodi po poti. Tisti, ki hodi, prehiti tistega, ki se plazi po poti znanja. In tisti, ki se plazi, prehiti tistega, ki stoji pri miru. Narediti prvi korak pomeni začeti se premikati proti razumevanju samega sebe.

Rigden: Točno tako. Čisto prve korake v duhovno smer si opisala v svojih prejšnjih knjigah. In preden bralcem povem o naslednji stopnji bolj poglobljenega dela na sebi, ki je meditacija »Piramida«, bi moral najprej spregovoriti o preprosti, toda koristni meditaciji, namenjeni spoznavanju svojih štirih Esenc. Različna ljudstva so jo v različnih časih različno poimenovala. Na primer v starodavnih časih so jo Slovani, dolgo pred vzponom krščanstva in uvedbo te religije v zavest tega naroda, imenovali Četverik in je bila ena od osnovnih začetnih praks v procesu samoizpopolnitve na človekovi duhovni poti.

Anastasija: Mislite na meditacijo, namenjeno zavestnemu dožemanju svojih štirih Esenc?! To je zares zelo učinkovita meditacija, katere namen je spoznati sebe, ugotavljanje določenih značilnosti vsakodnevnega delovanja lastnih Esenc in njihovega vpliva na zavest skozi misli in čustvena stanja.

Rigden: Ta preprosta meditacija je v bistvu prvi korak k zavestnemu spoznavanju s svojimi Esencami. Med obvladovanjem se človek ne nauči nadzirati le svojih čustvenih stanj, ampak tudi razumeti prave vzroke njihovega pojava. Praviloma v običajnem življenju človek ne opazi ali ne zasledi, zakaj ga nenadoma preplavijo določena, kot vreme spremenljiva razpoloženja in

čustva: jeza ali agresija in zvičajnost, ki jo spremlja sebičnost, strah ali nenadni spomini iz preteklosti z njihovimi bremenami negativnosti itd. V najboljšem primeru človek prepozna takšna stanja v sebi kot očitno manifestacijo Živalskega načela, ki je že popolnoma ujelo njegovo zavest. Začne trpeti zaradi tega začaranega kroga misli in čustev, hkrati pa jih s svojo pozornostjo krepi. Z drugimi besedami, človek ne zazna začetne provokacije stranskih Esenc. Medtem ko ta meditacija pomaga razviti veščine, ki ne omogočajo le tega, da sledi temu procesu, ampak da ga tudi pravočasno ustavi; tj. da ga prekine, preden ga to stanje popolnoma posrka vase. Torej ta meditacija ni samo zelo učinkovita, ampak je, kar je enako pomembno – še posebej za začetnike, enostavna za učenje, saj je podobna psihotehnikam.

Namen te meditacije je naučiti se razumeti trenutke aktivacije vsake od štirih Esenc, jih globoko začutiti, prepoznati emocionalne sunke, ki spremljajo to aktivacijo, in tudi razumeti naravo pojavljanja določenih misli, ki jih je povzročil ta proces in ki posledično vplivajo na spremembo razpoloženja.

Meditacija se izvaja stoje. Meditator si predstavlja, da stoji v središču osnovne ploskve majhne štiristranske piramide; torej da se nahaja v središču prostora, ki je razdeljen v obliki diagonalnega križa in pri čemer vsak del tega prostora v bistvu predstavlja polje ene od štirih Esenc. Bom pojasnil. Kvadratna osnova piramide je pogojno razdeljena z diagonalnima črtama; torej v obliki črke »X«, z diagonalnim križem, na štiri enake dele. Meditator se nahaja v središču presečišča teh črt križa, ki pogojno delijo prostor okrog njega na

štiri dele, ki imajo prostornino. Na kratko, pred meditatorjem kot tudi za njim in na vsaki njegovi strani so trikotni prostori. Približno tako bodo videti polja štirih Esenc v človeškem razumevanju ...

Zdaj bom pojasnil lokacijo središča vsake Esence. Središča teh Esenc v teh trikotnih prostorih se nahajajo približno na razdalji, nekoliko daljši od horizontalno iztegnjene roke proti vsaki od štirih strani. Energijsko središče vsake Esence pogojno predstavlja nekakšna gmota, ki denimo po obliki in in gostoti spominja na žogo ali majhno kroglo; metaforično rečeno, nekaj podobnega plinastemu planetu. Majhna krogla je simbolična reprezentacija središča vsake Esence, za boljše učenje in lažje razumevanje meditacije. V resnici je to kompleksna struktura. Takšna metaforična primerjava s kroglo je podobna dojemanju človeške strukture v prvi dimenziji, ko je videti kot pika. Toda iz višjih dimenzij je človeška struktura že zaznavna v vsej svoji večdimenzionalnosti, kot kompleksna energijska struktura. Enako je s središči teh Esenc: za razumevanje prebivalca tridimenzionalnega sveta so pogojno – krogle.

Torej, umirimo svoje misli, čustva in se potopimo v meditativno stanje. Dihamo enakomerno in lahkotno. Odpremo čakre na rokah, ki se nahajajo v središču dlani. Vdihnemo, dovolimo energiji čí, da vstopi skozi čakre dlani, in jo dvignemo po rokah do ravni ram. Ko izdihnemo, premaknemo energijo čí (zrak) od ram vzdolž stranskih meridianov (nahajata se približno na straneh telesa) in združimo ob toka v čakri »Hara« (nahaja se približno za tri prste širine pod popkom), napolnimo spodnji del trebuha s to energijo kot posodo z vodo. Potem ko jo napolnimo (nekateri ljudje si bodo to na prvih stopnjah predstavljali

mentalno, medtem ko bodo drugi občutili rahlo težo v spodnjem delu trebuha), potegnemo nakopičeno energijo iz spodnjega dela trebuha navzgor po hrbtenici v glavo, natančneje v hipotalamični predel medmožganov (diencephalon – op. prev.) (»starodavne strukture« možganov, ki se nahajajo skoraj v središču glave). Ta kraj (središče glave) bo nekakšno središče, v katero se bo meditator v tej meditaciji nenehno »vračal«.

Anastasija: Tukaj bi rada omenila dve zanimivi točki, o katerih ste nam nekoč povedali. Prvič, ni naključje, da se polnjenje čakre Hara pogosto povezuje s polnjenjem posode z vodo. Beseda »Hara« v prevodu iz japonsčine pomeni »trebuh«. Medtem ko je zgodnejša sanskrska beseda »harā«, kot ste povedali, v starodavnih indijskih razpravah predstavljala enega od imen vrhovne ustvarjalne sile ženskega načela – boginje Šakti. Voda in posoda sta v kontekstu skrivnega znanja o človeku imeli alegoričen pomen, nakazovali sta moči in procese, dejavne v duhovnih praksah. Drugič, glede same meditacije. Takrat ste našo pozornost usmerili k dejstvu, da se meditator osredotoča na dihanje samo na začetku kot na vsakdanji proces, ki je zanj običajen, preden napolni spodnji del trebuha z energijo. Vendar pa kasneje enostavno preusmeri svojo pozornost na energijo, ki se premika po hrbtenici, in na sledenje nadaljnjemu procesu meditacije, medtem ko se dihanje že odvija naravno, avtomatsko. Takrat so mi ta pojasnila pomagala razumeti prve korake, povezane z obvladovanjem te meditacije.

Rigden: Pravilno. Med meditacijo mora biti dihanje sproščeno in naravno, vsa pozornost pa mora biti osredotočena na procese, ki se dogajajo v tistem

trenutku ... Torej, seveda, na začetku, kot pri katerikoli drugi meditaciji, morajo vsi občutki biti uravnoteženi, v stanju miru. V skladu s tem bodo tudi vse štiri človekove Esence v »nevtralnem«, nevznemirjenem stanju. Meditator jih občuti hkrati. Središča teh Esenc so kot velike krogle, sonca, planeti itd. – na začetku si jih lahko predstavljaš, kakorkoli želiš. Sčasoma, med izvajanjem te meditacije, se bo človek naučil občutiti, kako delujejo, v skladu s svojimi lastnimi notranjimi občutki. In ko bo pridobil lastne ustrezne izkušnje, ne bo več potrebe po teh upodobitvah. Takrat se bo začela nova stopnja spoznavanja sebe.

Anastasija: Da, opazila sem takšno posebnost na podlagi svojih začetnih izkušenj obvladovanja duhovnih praks: ko prvič poslušáš, kako izvesti novo meditacijo, iz uma pride »tisoč vprašanj« o tem, kako natančno jo izpeljati. Zdaj razumem, zakaj vedno date tako raznolike asociativne primerjave in pojasnila, ko razlagate novo meditacijo. To so pojasnila za um, da lahko materialni možgani na začetku vsaj nekaj razumejo in preprosto dojamejo splošno shemo meditacije. Z drugimi besedami, to je poskus, da človeku (čigar zavest trenutno operira v načinu dojetanja tridimenzionalnega prostora) razložite tiste pojave, ki se bodo zgodili med meditacijo, ko se bo njegova zavest prestavila v način dojetanja drugih dimenzij ali, raje, tistih delov njegove strukture, ki se nahajajo v drugih dimenzijah. Konec koncev se, ko začneš izvajati meditacijo, izkaže, da je vse zelo preprosto in jasno, saj jo izvajaš s svojimi najglobljimi občutki, Poleg tega pa se v spremenjenem stanju zavesti, ko imaš razširjeno dojetanje sveta, tipična samoanaliza prebivalca tridimenzionalnega prostora izklopi.

Rigden: Zagotovo, vse dimenzije so medsebojno povezane in vplivajo druga na drugo. To velja tudi za šest dimenzij, v katerih se nahaja »večplastna« človeška energijska struktura. Da bi razumel pojave, ki se odvijajo v dimenzijah, višjih od tretje, človek potrebuje meditativno izkušnjo in resnične spremembe – recimo vsaj v svojem osnovnem pogledu na svet in vsakodnevnom delu na sebi. Samo takrat bo sposoben razumeti, kaj svet zares je in kakšne skrivnosti skriva v sebi. Ko človek dobi svojo lastno izkušnjo, ne bo več potreboval »tisoče besed« ali različnih razlag iz uma; že bežen namig na manifestacijo tega ali onega pojava bo zadostoval, da ga bo prepoznal in razumel, kaj se dogaja in kako.

Mimogrede, omenil bom še eno informacijo kot hrano za um glede možganskih struktur, ki so vpletene v to meditacijo. Medmožgani so nekakšen zbiralec vseh vrst senzoričnosti. Neposredno sodelujejo v procesih upravljanja spomina, spanja, nagonskega vedenja, fizičnih odzivov, popravkov različnih vrst občutljivosti. Na primer, kaj predstavlja hipotalamus, del medmožganov, ki tehta le okrog 5 gramov? Hipotalamus vsebuje najpomembnejša središča vegetativnega živčnega sistema. Na splošno se tam odvija koordinacija funkcij simpatičnih in parasimpatičnih središč vegetativnega živčnega sistema, na katerem, lahko rečemo, temelji cel organizem. Hipotalamus nadzira glavne procese homeostaze; torej podpira dinamično ravnovesje notranjega okolja med spremembami zunanjih pogojev s pomočjo koordiniranih odzivov. Poleg tega se v podaljšani hrbtenjači (medulla oblongata op. prev.) med drugim nahaja tudi središče glavnega živca parasimpatičnega živčnega sistema, najdaljšega od vseh možganskih

živcev – vagusnega živca (nervus vagus), katerega veje sodelujejo tudi pri oblikovanju *sončnega pleteža*.

Toda nazaj k meditaciji ... *Iz središča možganov (pogojnega, medialnega središča), iz zgoraj omenjenega hipotalamičnega področja medmožganov, in naprej skozi določene točke svoje glave meditator energijo (ki jo je nakopičil v »Hari« in pomaknil vzdolž hrbtenice v možgane) vodi do središča vsake Esence. Človek torej umetno aktivira svoje Esence in tako sproži v sebi različne primarne emocionalne valove, hkrati pa jih preučuje. **Naloga meditatorja je**, da se nauči prepoznati delovanje vsake svoje Esence, katerega rezultat se manifestira v vsakdanjem življenju kot določeni emocionalni valovi in misli. Poglejmo si od bliže proces človekove interakcije z vsako od svojih glavnih Esenc med meditacijo.*

Najprej meditator dela z Desno Esenco. *V procesu meditacije energija či potuje iz hipotalamičnega območja medmožganov skozi desno amigdalno telo, ki se nahaja globoko v temporalnem režnju možganov. Nato gre energija skozi točko nad desnim ušesom neposredno v kroglično središče Desne Esence.*

Za tiste, ki ne poznajo strukture svojih možganov, bi moral dodati, da človeški možgani vsebujejo dve amigdalni telesi, ki se nahajata na desni in levi strani. To je zelo zanimiva podkorteksna možganska struktura, povezana z oblikovanjem različnih vrst emocij.

Anastasija: Da, danes se znanost že zaveda dejstva, da sta amigdalni telesi odgovorni za človekovo sposobnost branja informacij z obrazov ljudi okrog sebe.

Tako človek podzavestno razume, kako se ti ljudje počutijo v nekem trenutku. Toda sam mehanizem branja informacij znanstvenikom še vedno ni povsem jasen.

Rigden: Razumljivo, saj je to branje, kot tudi številne druge funkcije amigdalnih teles, povezano z delovanjem človekovih stranskih Esenc v njegovi energijski strukturi. V fizičnem telesu so funkcije amigdalnih teles povezane z avtonomnimi čustvenimi odzivi, zagotavljanjem obrambnega vedenja in motivacijo pogojnega refleksnega vedenja. Poleg tega je danes že znanstveno ugotovljeno dejstvo, da lahko poškodba amigdalnih teles povzroči delno izginotje struktur, odgovornih za bes in agresijo pa tudi za spomin na nevarnost. Z drugimi besedami, to lahko vodi do delnega izginotja strahu v človeku, kar ga bo izpostavilo konstantni nevarnosti, ki se je ne bo zavedal. Medicina pozna tudi poskuse zdravljenja strahov in nenadzorovanih izbruhov agresije s pomočjo kirurškega uničenja amigdalnih teles. Poudariti želim, da cilj ne opravičuje vedno sredstev za njegovo doseg. Zmaga nad seboj je veliko bolj pomembna kot katerakoli kirurška intervencija. Še posebej zato, ker se človek še vedno ne bo sposoben znebiti vseh svojih strahov in manifestacij Živalskega načela. Pravzaprav v človeškem telesu ni »dodatnih delov«, torej iz njega ne bi smeli odstranjevati ničesar, razen če je to zares nujno.

In še nekaj dodatnih besed o točki nad ušesom. Tudi to področje ima strukture (povezane s človekovo strukturo na ravni energije), ki sodelujejo v procesu človekovega dojetanja prostorskih odnosov v spremenjenih stanjih zavesti ... ali, natančneje, pri njegovi orientaciji v prostorih različnih dimenzij. Štiri Esence

so prav tako vpletene v ta proces. Čeprav obstaja določen fenomen. Za te Esence prostor in čas ne obstajata na način, kot ju dojema prebivalec tridimenzionalnega prostora. Toda prav zaradi delovanja Esenc se v človeku porodi intuitivno natančen občutek za orientacijo v času in prostoru.

Seveda ljudje prej niso vedeli takšnih podrobnosti o povezavi med človekovo energijsko strukturo in fizičnimi strukturami možganov. In vendar so tisti, ki so to meditacijo izvajali v starodavnih časih, bili pri izvajanju ravno tako uspešni. Starodavni ljudje so si preprosto predstavljali, da je v tej fazi meditacije »dih vetra« prešel skozi center glave, nato pa skozi zunanje točke na določene kraje v prostoru, zaradi česar je tam prišlo do določenih dejavnosti. V staroruskih duhovnih praksah, na primer, je bil ta proces predstavljen kot *vrtenje kolovrata*, kot stik z gospodarji štirih vetrov, ki so *bili obdarjeni z lastnostmi štirih letnih časov: zime, poletja, jeseni in pomladi (zadnjega, obdarjenega z značilnostmi Sprednje Esence, so starodavni Slovani najbolj častili).*

Anastasija: Torej pravite, da človek ne rabi podrobno poznati strukture možganov, da bi lahko učinkovito izvedel to meditacijo?

Rigden: Da, toda za splošni intelektualni razvoj je to znanje koristno ... Pozneje lahko praktično izkušnjo iz te meditacije preprosto uporabimo v vsakdanjem življenju in sledimo začetnim procesom nastanka negativnih misli in čustev ter posledično pravočasno preprečimo njihovo nezaželeno razvijanje. Sčasoma ta proces dela na sebi postane navada, na primer

kot hoja. Konec koncev se človek najprej nauči držati ravnotežje, nato premikati noge, potem pa ta proces postane del vsakdanje navade. Zaradi tega človek ne rabi več namenjati pozornosti temu, kako se premika v prostoru. Preprosto uživa v končnem rezultatu svojega zgodnejšega dela za opravljanje vsakodnevnih opravil. Enako velja za izkušnje z izvajanjem te meditacije. Z vsakdanjim nadzorovanjem pojava ali izbruha svojih čustvenih stanj človek ohrani neporabljeno pozornost in življenjsko energijo za bolj pomembne duhovne naloge. In brez takšnega nadzora običajno nezavedno porablja to energijo za programe in voljo Živalskega uma, dovoljuje negativnim mislim in čustvom, da prevladujejo v njegovi zavesti.

Torej, kako poteka notranje delo s središčem Desne Esence. Običajno v vsakodnevnem življenju človek ne opazi, kako se aktivira katera od njegovih Esenc, čeprav vsekakor občuti rezultat takšnega postopka. Ko začneta stranski Esenci delovati, se lahko človekovo razpoloženje nenadoma spremeni, in to brez očitnega razloga. Postane depresiven ali ga preplavijo občutki strahu, razočaranja, žalosti in apatije ali, nasprotno, začnejo v njem vznikati agresija in dolgotrajne zamere itd. Zakaj pride do tega? Ker se aktivirata stranski Esenci; v tem primeru Desna Esenca. Potem Esenca sproži oblikovanje misli, ki ustrezajo temu čustvenemu navalu, in z njimi ujame človekovo pozornost. Kot spreten manipulator ga ulovi v povečanem stanju dovzetnosti, mu tako rekoč »ponudi« izbiro različnih miselnih možnosti, čeprav v eni in isti čustveni tonalnosti.

Z drugimi besedami, kadar v človeku prevladuje Živalsko načelo, stranski Esenci v svojem običajnem

načinu delovanja izzoveta Osebnost k takšnim čustvenim navalom. Kaj takšni sunki pomenijo za možgane? Ti so koda, ki aktivira določene bloke spomina, ki hranijo nekoč prejete podobne mentalne izkušnje, čustva in stanja. Ko odprejo te »shrambe« spomina in zajamejo pozornost človeka s svojo vsebino, jo stranski Esenci tako uvedeta v negativno stanje. Nato na tem kanalu poteka proces krepitev razpoloženja, kot zanka enih in istih misli.

Posledica tega je, da človek sam, s svojo izbiro uporabe moči svoje pozornosti zapravlja življenjsko energijo za misli Živalskega načela in tako hrani eno ali drugo od svojih Esenc, ki sta sprožili te čustvene izbruhe. In Esenca po drugi strani krepi svoj vpliv na osebo s pomočjo njegovega lastnega vira pozornosti. Izkaže se, da želi človek pobegniti takšnemu, na primer, depresivnemu ali agresivnemu stanju, a se ga v resnici ni sposoben znebiti. Zakaj? Ker je že dovolil to stanje v sebi s svojo lastno izbiro – ko je premleval te misli, ki so ga zadrževale v tem stanju. In ga ne more zapustiti, ker se v resnici noče odpovedati tem negativnim mislim, jih ignorirati v svoji zavesti in se jim v prihodnje izogibati. Kajti globoko zadevajo njegov ponos, megalomanijo, občutek njegove lastne pomembnosti ali kakšnih drugih »jušnih sestavin« iz standardnega repertoarja Živalskega načela.

Ko v človekovi zavesti prevladuje Živalsko načelo, stranski Esenci nenehno skušata preusmeriti pozornost Osebnosti z glavne stvari – osredotočenja na duhovno osvoboditev. In če pogledamo te pogosto pojavljajoče se procese na lestvici celega življenja, se izkaže, da takšne »nepomembnosti« pretirane psihološke

samokritike nenehno odvrtačajo človekovo pozornost od doseganja glavnega cilja v njegovem življenju. Poleg tega pripomorejo k dejstvu, da človek zapade v iluzijo obstoja in ne razume pravega razloga, zakaj v resnici živi tukaj in zdaj, v teh razmerah, zakaj je »zaprt« v tem začasnem, umrljivem telesu. Na žalost pa se pogosto zgodi, da življenje zelo hitro mine in človek sploh nima časa, da bi razumel, zakaj se je zares rodil, za kaj je porabil moč svoje pozornosti in za kakšne nepomembnosti in kramo (prazne želje, prepiri, boj za prevlado itd.) je zapravil svojo dragoceno zalogo življenjske energije.

Anastasija: Da, tudi jaz sem se včasih pogosto vrtela v krogu takšnih misli in skrbi, v takšnem neopaznem ali, raje, običajnem osredotočenju pozornosti na neke prazne malenkosti v življenju, zamere, razočaranja, agresijo ali zadovoljstvo občutenja lastne pomembnosti, ki so se mi takrat zdeli zelo pomembni. Toda kasneje sem spoznala, da je glavna stvar zame poznati sebe in svojo naravo, da bi pravočasno razumela, kaj točno se mi dogaja in kako preprečiti ali prilagoditi ta proces. Kot ste nekoč svetovali, je v praksi tisto, kar pomaga zapustiti to »nepomembnost bivanja«, globalni pogled s perspektive svojega Opazovalca iz Duhovnega načela, resnično razumevanje minljivosti življenja in prioritete določenih vprašanj za svoj resnični jaz, tj. za svoje Duhovno načelo.

Rigden: Preprosto povedano, razširjeno stanje zavesti ... Res je tako. In zoženo stanje zavesti je značilno ravno za delovanje Živalskega načela, tako rekoč za »materializacijo« zavesti. Zakaj na primer pride do depresije? Zaradi aktivnega delovanja Desne Esence. V

takšnih primerih skuša človek osamiti samega sebe, zbežati stran od družbe; kot pravijo, javka sam. In če se takšen stereotipni vpliv dovolj dolgo nadaljuje, lahko človeka pripelje celo do samomora, kar mimogrede izkoriščajo Kanduki. In tukaj ne bodo pomagali nobeni antidepresivi. Kako lahko v tej situaciji pomagajo kemične substance, ki vplivajo samo na procese grobe materije tridimenzionalnega sveta, če pride do podobnih učinkov, ki se pojavljajo na ravni subtilnih energij? Po drugi strani je povsem v moči vsakega človeka, da ustavi te pojave v sebi. In tega ni tako težko narediti, če človek seveda ve, kako.

Toda vrnimo se nazaj k sami meditacijski tehniki ... *Torej meditator vdihne in pri izdihu gre energija iz centra glave (»starodavnih struktur« možganov) skozi točko nad desnim ušesom v krogllično središče njegove Desne Esence. Krogllično središče **Desne Esence se začne vrteti v nasprotni smeri urnega kazalca.*** Naj poudarim, da se gibanje središča Desne in Leve Esence dogaja natančno v nasprotni smeri urnega kazalca. To je preprosto fizika. Človekova ideja, da se vrtil v smeri urnega kazalca, je že igra njegove domišljije. Najprej se vrtenje krogle v nasprotni smeri urnega kazalca pojavlja na ravni domišljije. Toda posledično meditator začne čutiti rotacijo tega središča in jasno občuti »kroglo« Desne Esence kot *gosto in vročo.*

Tako človek umetno aktivira središče Desne Esence. Slednja začne svoje običajno delo, tisto, ki se odvija, ko v posameznikovi zavesti prevladuje Živalsko načelo. Vsak človek je že imel trenutke v življenju, ko se je v strahu ali intenzivnem vznemirjenju počutil vročičnega ali je, nasprotno, občutil mrzlico. Fiziologi

to pripisujejo odzivu vegetativnega sistema. Toda narava tega pojava leži veliko globlje – na ravni fizike nevidnega sveta.

Naloga meditatorja je torej čutiti različne čustvene valove, ki so tipični za delovanje te Esence, da bi jih kasneje prepoznal v vsakdanjih občutkih in jih ustavil že na samem začetku njihovega nastanka. Med to meditacijo človek po eni strani nekako podoživi poln razpon teh občutkov, po drugi strani pa opazuje položaj v njegovih začetnih stopnjah kot Opazovalec iz Duhovnega načela. To je, vidi aktivacijo Živalskega načela, ki je v običajni vsakodnevni rutini skrita pred njim; z drugimi besedami, vidi pripravo na ofenzivo, na napad. Meditator tako rekoč spremlja situacijo: kateri čustveni valovi sprožijo pojav zatiralnega stanja zavesti, kateri občutki takrat vzniknejo, katere misli vzbudijo jezo in agresijo, katere življenjske epizode in asociacije pridejo na plan v tej povezavi itd. Vse to se dogaja skozi ponovno doživljanje tega negativnega stanja. Seveda bodo občutki težko prijetni. Najprej se bo pojavil občutek rahle tesnobe; potem lahko vzniknejo jeza, agresija ali strah, ali moreče stanje, ali občutek pretekle zamere. Več energije (»či« med dihanjem) ko bo človek vnesel v središče Desne Esence, več vročine bo občutil iz te krogle in močnejši bodo postali negativni občutki.

Anastasija: Treba je opozoriti, da ljudje, ki prvič izvajajo to meditacijo, pogosto naredijo naslednje napake. Ker vedo, kakšne neprijetne emocije se pričakovano razvijejo (in vsak se običajno zaveda svojih »okostnjakov v omari«), lahko na prvih stopnjah učenja meditacije zavestno ali podzavestno blokirajo takšne občutke.

Posledično ljudje v prvih poskusih ne občutijo praktično ničesar ali v najboljšem primeru toploto ali mraz iz samih krogljčnih središč med njihovim vrtenjem.

Rigden: Res je. Gre zato, da ko človek razume, da bo doživel neprijetno stanje, lahko podzavestno blokira manifestacijo teh občutkov. Živalsko načelo se noče odpovedati svojim ključnim položajem. Meditator bi se moral tega zavedati in poskusiti izvesti meditacijo kar se da marljivo ter se ne zazibati v lažen občutek varnosti z mislimi, da je verjetno »tako dober, visoko duhoven posameznik in se mu ne more zgoditi nič negativnega«.

To meditacijo izvajamo zato, da bi človek zares občutil ta stanja na fizični in psihološki ravni, občutil te čustvene valove, ki jih proizvaja vsaka od njegovih Esenc. Tako se bo naučil prepoznati dejanski trenutek začetka napada svojega Živalskega načela, vznik teh čustvenih valov, njihov vpliv in manifestacijo v vsakdanjem življenju. Začel bo razumeti, od kod prihajata »korenina vsega zla« in negativno stanje, ki ga je nenadoma preplavilo. Naučil se bo zaznati in identificirati to stanje v sebi in, najpomembneje, nadzirati in preprečiti takšne napade in tudi ne dopuščati, da se položaj razvije in poslabša. In če bo človek, medtem ko se uči te meditacije v praksi, namesto da bi zares delal na sebi, len ali bo preprosto našel uteho v iluziji svoje megalomanije, mu bo v vsakdanjem življenju zelo težko. Kajti Živalsko načelo bo polno pripravljeno uporabiti ves svoj skriti arzenal, medtem ko on ne bo vedel, kako se mu upreti.

Mnogi ljudje, v takšnih primerih, pripisujejo vse te napade svojim zunanjim okoliščinam ali drugim ljudem,

tako pa zgolj okrepijo nenadzorovano dejavnost svojega Živalskega načela. Toda čas mineva, ljudje in okoliščine v njihovih življenjih se spremenijo, medtem ko napadi ostanejo enaki. Zakaj? Zato ker so vse težave znotraj človeka. Ko ta spoznava samega sebe, se otrese svojih mentalnih težav. Vzrok ni v zunanosti, ampak v notranosti. S spoznavanjem sebe se moraš naučiti razumeti tudi ljudi okrog sebe, kar pomeni, da se naučiš biti prijazen.

Anastasija: Nesporno dejstvo je: ko se sam spremeniš, se spremeni tudi tvoj odnos do sveta okrog tebe ... Da, med tem, kar človek pričakuje v svojih idejah, ki prihajajo iz uma na začetku izvajanja meditacijskih tehnik, in tem, kar se v resnici dogaja, je velika razlika. To je kot primer z limono. Če si človek predstavlja limono, lahko to v njem v najboljšem primeru sproži povečano slinjenje. Toda ko jo poskusi, bo deležen celega razpona občutkov.

Rigden: Drži, enako pa je tudi tukaj: ne bi si smeli samo predstavljati hipotetične prisotnosti teh občutkov, ampak bi jih morali zares čutiti. Toda vrnimo se nazaj k sami meditaciji. *Potem ko je meditator začutil vpliv svoje Desne Esence, spet umiri svoje misli in občutke. To je zelo pomembna točka, ki se je je treba naučiti: človek mentalno ustavi gibanje tega vrtečega se krogljčnega središča Desne Esence.* Na prvih stopnjah učenja si lahko ta proces predstavlja, kakor želi; lahko na primer mentalno ustavi vrtenje te krogle »z roko« ali z miselnim zaporedjem. *Nato se meditator kot Opazovalec vrne v pogojno medialno središče v svoji glavi. Tam spet začuti stanje miru in tišine, nevtralen položaj vseh štirih Esenc hkrati.* V tem času še lahko

občuti preostanke pojava, ki se bodo na fizični ravni manifestirali kot neprijetna vročina iz desne krogle (kot od ognja), na ravni čutno-čustvenih valov pa na primer kot jeza in vzdraženost. To ozadje čez nekaj časa hitro izzveni, takoj ko človek namerno preusmeri pozornost na nadaljnji proces meditacije.

Anastasija: Da, eno je zavestno vrteti to kroglo, še pomembneje pa je – da se jo naučiš ustaviti. Iz praktičnih izkušenj vem, da dokler se človek ne nauči te meditacije in ne opazi začetka napada Živalskega načela, je zanj pomembno, da se nauči vsaj to, kako preprečiti njegov nadaljnji razvoj. Se pravi, če že opaziš očitno manifestacijo Živalskega načela, potem vsaj ne bi smel usmerjati svoje pozornosti na krepitev obsesivnih čustev, občutkov in misli. Z drugimi besedami, ne smeš se vpletati v ta proces, ki ga spodbuja Živalsko načelo, da ne boš sodeloval v tem boju proti sebi na račun lastne moči in virov.

Rigden: To je res. **Vsaka bitka se začne na bojišču človekovega uma. Tisti, ki lahko ukroti svojo jezo, je kot modrec, ki je dobil svojo bitko, še preden se je sploh začela ...** Torej, naslednja faza meditacije. *Potem ko je meditator obnovil stanje notranje mirnosti, spet preusmeri svojo pozornost na dihanje in ponovi shemo začetka meditacije; tj. napolni »Haro« (spodnji del trebuha) z energijo či skozi čakre svojih dlani. Potem še enkrat vodi to energijo po hrbtenici v starodavno središče možganov (pogojno medialno središče). Toda zdaj energijo iz tega središča usmeri v levo amigdalno telo, skozi točko, ki se nahaja nad levim ušesom, v kroglično središče Leve Esence. Nato pa **začne delati s svojo Levo Esenco**, umetno vrteti središče Leve Esence v*

nasprotno smer urnega kazalca s pomočjo osredotočanja svoje pozornosti in misli. Naloga: čutiti začetek aktivacije te Esence, katere čustvene valove sproži, ki ustvarijo odgovarjajoče razpoloženje.

Praviloma človek začuti naslednji razpon čustvenih valov: **občutek lažnega ponosa**, samoljubje, skušnjavo, povečan libido, željo po skrivni moči nad drugimi itd. Pojavijo se lahko ustrezne podobe, povezane s temi občutki, z megalomanijo, pomanjkanjem zavor, seksualnimi željami s perspektive dominacije »alfa samca« (ali »alfa samice«) ali t. i. poželenje, ki temelji na sebičnosti, pohlep, želja po posedovanju nekoga ali nečesa. Če med vrtenjem središča Desne Esence čutimo občutek vročine, potem lahko med vrtenjem krogličnega središča Leve Esence začutimo povečan občutek hladu.

Potem ko je izkusil vse čustvene valove svoje Leve Esence, meditator spet umiri svoja čustva, mentalno ustavi vrtenje krogličnega središča svoje Esence. Nato se kot Opazovalec vrne v pogojno medialno središče svoje zavesti (v nevtralni položaj). Osredotoči se na stanje umirjenosti in tišine in čuti nevtralni položaj vseh štirih Esenc hkrati. Fiziološki občutek hladu, preostanki neprijetnih čustev in občutki, ki jih sproži delovanje Leve Esence, lahko nekaj časa še vedno »povzročajo dejavnost v ozadju«.

Potem meditator nadaljuje preučevanje čustvenih valov, ki jih sproža **Zadnja Esenca**. Zato spet preusmeri svojo pozornost na dihanje in se osredotoči na proces polnjenja »Hare«; nato usmeri svojo pozornost na gibanje energije čí iz »Hare« po hrbtnici v starodavno

središče možganov (pogojno medialno središče). Toda zdaj usmeri energijo či že skozi okcipitalno področje v kroglično središče Zadnje Esence in aktivira to središče. Upoštevati je treba dejstvo, da se kroglično središče Zadnje Esence lahko vrti v različni smeri: v desno (v smeri urnega kazalca) in v levo (v nasprotni smeri urnega kazalca). To je odvisno od občutkov, ki se pojavijo (ki vzniknejo v človekovem spominu ali ki prevladujejo v tistem trenutku). Običajno so povezani s kakšno preteklo izkušnjo, pomembnim čustvenim izbruhom med prevlado te ali one Esence. In ta izkušnja je neposredno povezana z aktivacijo določene Esence v tistem trenutku, najpogosteje z Levo ali Desno (v tem primeru se bo kroglično središče Zadnje Esence vrtelo v nasprotni smeri urnega kazalca) ali s Sprednjo Esenco (v tem primeru se bo kroglično središče Zadnje Esence vrtelo v smeri urnega kazalca). To so lahko občutki iz človekove preteklosti ali sedanjosti ali različne vizije, odvisno od moči čustvenih valov iz preteklosti. Tudi občutki, ki prihajajo iz središča Zadnje Esence, so lahko različni, od hude mrzlice do razpona toplih, prijetnih občutkov.

Mimogrede, intenzivno vrtenje krogličnega središča Zadnje Esence v nasprotni smeri urnega kazalca ustvari ... recimo temu tako, ugodne razmere za prevlado materialnega razmišljanja. To je zgolj fizika večdimenzionalne človekove strukture. Vrtenje krogličnega središča Zadnje Esence v nasprotni smeri urnega kazalca skoraj vedno ustvari občutke hrepenenja, brezupa, ničvrednosti in dvoma; proizvaja misli, kot je »nihče si in to boš ostal do svoje smrti«, o minljivosti časa in pogubi. Če pa se kroglično središče Zadnje Esence začne vrteti v smeri urnega kazalca,

to praviloma aktivira izkušnjo čustvenih valov, ki jih ustvarja Sprednja Esenca. Slednja pa je povezana z Dušo in človekovim duhovnim razvojem. V tem primeru iz Zadnje Esence vzniknejo povsem drugačni občutki. Precej pogosto se meditatorju, ki izvaja to meditacijo, medtem ko je v takšnem »vzvišenem stanju«, zdi, kot da ga »izstreli« iz Zadnje v Sprednjo Esenco, meditacija pa se nadaljuje s povsem drugačnimi lastnostmi. Toda za zdaj govorimo o standardni shemi, po kateri *po delu z Zadnjo Esenco človek ustavi tudi vrtenje tega krogličnega središča in se s svojim zavedanjem vrne v svoje pogojno medialno središče v glavi. Ponovno umiri svoje misli in čustva, se vrne v stanje miru in tišine in v nevtralni občutek vseh štirih Esenc hkrati.*

Nato meditator nadaljuje delo s Sprednjo Esenco.

To je najprijetnejši del meditacije. *Najprej, kot običajno, usmerimo svojo pozornost na dihanje, ponovimo shemo polnjenja »Hare« z energijo či skozi čakre na dlaneh in kasnejše gibanje te energije po hrbtenici do starodavnega središča v možganih (pogojnega medialnega središča). Toda zdaj energija či potuje iz središča starodavnih možganov skozi točko, ki se nahaja na sredi med obrvmi, v kroglično središče Sprednje Esence.*

*Osredotočimo se na kroglično središče Sprednje Esence, vrtimo jo **v smeri urnega kazalca**. V tem času bo meditator čutil jasno povezavo s področjem sončnega pleteža ali, bolje, s središčem človekove energijske strukture – Dušo. Čustveno bo občutil valove energije, udobje, prijetno toploto, radost, odmik od materialnega sveta in stik z duhovnim svetom. Bolj ko se središče Sprednje Esence vrti, bolj bo človek napolnjen s temi občutki. To je kot nekakšen čustveni ventil za človeka.*

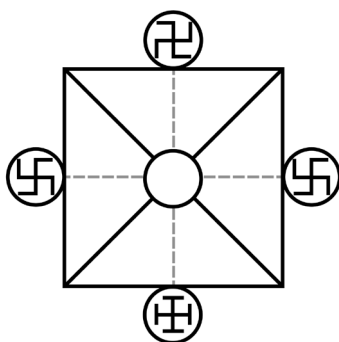
Pri tej meditaciji je pomembno, da s Sprednjo Esenco delamo po vseh ostalih, da bi si zagotovili stanje stabilnosti, uravnovešenega razpoloženja in povzročili duhovni val. S tem celovitim, blaženim stanjem razširjenega dojetanja meditator ne zapusti le te meditacije, ampak ga tudi ohrani v svojem običajnem stanju zavesti. Pri tej meditaciji, enako kot v življenju, je pomembno ne samo ustaviti negativno aktivacijo zadnje in stranskih Esenc, ampak se tudi naučiti aktivirati Sprednjo Esenco in pravočasno preklopiti na pozitivno stanje zavesti in razmišljanje.

Meditator zaključi to meditacijo kot običajno z ukazom samemu sebi: »Vdihni-izdihni, močno stisni-razpresti.« Meditacija traja 20–30 minut. Na prvih stopnjah lahko za nekatere traja nekoliko dlje. Izvedete jo lahko zjutraj in zvečer ali podnevi – kadarkoli vam ustreza. Pomaga nadzirati tok misli in čustev in razumeti sebe in svoja čustvena stanja. Pomembno ni le naučiti se same tehnike, ampak tudi prepoznati svoje spontano nastale čustvene tokove v običajnem dnevu. Med vadbo te meditacije bo človek sposoben videti njeno učinkovitost v vsakdanjem življenju, ko se nauči razumeti, katera od njegovih Esenc sproži ta ali oni čustveni in senzorni tok. Konec koncev bo potem sposoben pravočasno prekiniti negativen tok z ustavitvijo aktivacije središč zadnje in stranskih Esenc in s preklpom na Sprednjo Esenco, na pozitiven čustveni tok ter ustrezno razpoloženje in razmišljanje.

Ta meditacija je kot korak za nadaljnji razvoj in doseganje bolj pomembnih duhovnih ciljev. Je samo orodje za človeka, da se nauči nadzirati samega sebe, namesto da ga nadzira Živalsko načelo. Zahvaljujoč tej

meditaciji, se človek nauči enostavno krmariti med temi občutki in čustvenimi tokovi, ravno tako kot dober glasbenik, ki mora samo pogledati note in že razume, kakšna bo melodija in kako bo zvenela. Takšen nadzor pomaga v vsakdanjem življenju ohraniti prevlado Duhovnega načela in živeti po človeško, po svoji Vesti. Na splošno, kot pravijo, biti vedno v dobri formi.

Slika 15. Simbolna podoba meditacije Četverik.

Anastasija: Dobro ste povedali o biti vedno v dobri formi. Toda zanimivo je, da ljudje frazo »biti vedno v dobri formi« običajno povezujejo s športom ali, natančneje, s treningom atletov pred tekmovanji. Spomnim se na primer, ko smo v naši skupini ravno začeli vaditi to meditacijo, da so jo fantje začeli primerjati s športom. Vsak trener odlično razume, da z umetnim ustvarjanjem pogojev za svojo ekipo, ki so kar najbližje resničnim, poveča njene možnosti za zmago na naslednji tekmi. Dober športnik tudi ve, da kljub vsem težavam pri treningu, vsem modricam in praskam, zahvaljujoč premagovanju teh ovir, pridobi izkušnje in spretnosti. Sčasoma se športnik navadi povečanih dnevnih

zahtev do samega sebe. Samo od zunaj se lahko to premagovanje takšnih različnih »izobraževalnih« ovir zdi zapleteno in celo nepotrebno za glavno tekmovanje. Športnika popolnoma prevzame delo za pridobivanje njegovih veščin. Dobro se zaveda, da bodo samopomilovanje pri treningu in poskusi, da bi se izognil bremenu, zagotovo privedli do poraza na tekmovanju. Fantje so prišli do zaključka, da je to verjetno podobno tej meditaciji za aktivacijo zadnje in stranskih Esenc in nato njihovem sledenju v vsakdanjem življenju, ko človek umetno ustvarja raznovrstne ovire zase in se jih uči premagovati. Z eno razliko: tukaj je človek, v nasprotju s športom, sam svoj trener, zato si postavlja povečane zahteve za svojo budnost. Uspeh takšnega *delo na sebi, enako kot pri športu*, je neposredno odvisen od tega, kako vesten je človekov odnos do tega.

Primer je gotovo jasen za tiste, ki začenjajo vaditi to meditacijo. Ampak opazila sem, da so ljudje v tem primeru uporabljali šablonske odnose, ki so v družbi sprejeti kot pozitivni. Šport je tukaj obravnavan kot delo na sebi in zmaga nad seboj in se asociativno primerja z duhovnim delom. Toda če pogledamo pomenke korenine teh procesov, še zdaleč ne gre za iste pojme.

Rigden: Res je. To so zamenjave, ki jih na začetku svoje športne kariere redki opazijo, na koncu pa jih precej jasno čutijo. V družbi velja, da če se človek ukvarja s športom (še posebej z elitnimi športi), potem to pomeni, da najprej premaga samega sebe v smislu premagovanja negativnih lastnosti in lenobe, se nauči discipline itd. To velja celo za pogoj harmoničnega razvoja Osebnosti. In zmage v profesionalnem športu so

na splošno predstavljene kot človekov vrhunec dela v samoizpopolnitvi. Toda redki opazijo, kakšne globalne zamenjave se skrivajo v teh konceptih.

S čim večina ljudi povezuje športe? Najprej z igro, pri kateri je glavna stvar na vsak način zmagati. Drugič s stadioni, kjer se zberejo velike množice ljubiteljev športa. Ta množica vso svojo pozornost osredotoča na igro, kar v njej sproži ogromen tok čustev. In ne pozabi, da je ta tok čustev precej pričakovan in načrtovan, ne glede na rezultat igre. Pametni ljudje bi se ustavili in premislili o tem, kdo natančno to počne in s kakšnim namenom. Konec koncev so človeška čustva močna energija. Človek z negativnimi čustvi hrani Živalsko načelo, množica ljudi – Živalski um. Da, in kako so nastali profesionalni športi? Kako so se športna tekmovanja pojavila v obliki množičnih predstav?

Pogosto ljudje sploh ne analizirajo niti tistih informacij, ki so predstavljene v medijih, da ne govorim o samostojnem iskanju vzroka pojava. Tisk pogosto navaja primer, da so bila prva olimpijska tekmovanja organizirana že v stari Grčiji. Ampak iz kakšnega razloga so se pojavila? Redki vedo, da so bila takšna »mirna« spektakularna tekmovanja posledica nenehnih vojn. Bolj atletsko ko so bili pripravljene bojevniki določene strani, boljši je bil vojni rezultat za njihove organizatorje. In ta spodbuda Živalskega načela se še vedno odraža v realnosti današnjega športa. Priprave na tekmovanje in prav tako sam cilj postati šampion v bistvu temeljijo na nenehnem spodbujanju megalomanije, sebičnosti in tekmovalnega duha v športniku. Nenazadnje, več ambicij ko ima športnik, bolj bo treniral. In tu ne gre za zmago nad samim seboj,

kot se vsepovsod oglašuje. Vsa pozornost Osebnosti se pravzaprav osredotoča na razvoj veščin za nadzor telesa v pravem trenutku, skupaj z uporabo telesnih rezerv in fenomenalnih sposobnosti. To je zgolj majhna »zmaga« nad mesom v okviru prevladujočega razmišljanja Živalskega načela.

In za kaj športnik žrtvuje samega sebe, svoj življenjski čas in svoje zdravje? Zavoljo osebne slave in hkrati za povečevanje države, ki mu omogoča različne ugodnosti in privilegije v zameno za zmago. Toda kaj se skriva za organizacijo takšnih tekmovanj in čustvenim sodelovanjem milijonov ljudi v njih? Kaj spodbujajo v ljudeh? O tem razmišljajo le redki. In kakšen je končni rezultat kariere tega istega športnika? Ali zares premaga samega sebe? Ne. Njegov rezultat so nekdanja slava, ranjen občutek ponosa, da ga njegova država ni dovolj cenila, in notranja praznina. Kajti takoj ko se pojavijo zdravstvene težave ali preneha zmagovati na tekmovanjih, ga nihče ne potrebuje, kar je v profesionalnem športu pogost pojav.

Vse te negativne tokove sproži notranja praznina. Kajti zmagati nad seboj – pomeni premagati Živalsko načelo v sebi (tukaj se skriva duhovno doseganje harmonije), in ne do popolnosti obvladati nekaj veščin za upravljanje svojega fizičnega telesa. Ukvarjanje s športom – je čudovito, ampak zgolj za ohranjanje svojega telesa v zdravem stanju, da nimaš večjih težav z Živalskim načelom. Toda veliko pomembnejše – je osredotočanje človeka na duhovno komponento. To je bistvo!

Anastasija: Prav imate. To je problem družbe, toda začne se z vsakim posameznikom ... Tudi glede te

meditacije, ko je človek osredotočen na resno vsakodnevno delo na sebi, na svoj lastni duhovni razvoj, če se na splošno nauči biti na kvalitativno drugačnem valu dojetanja, potem tudi njegove Esence začnejo delovati drugače. Preprosto bodo večkrat preklopile na novi način delovanja tega prevladujočega dojetanja in v bistvu manifestirale svoje druge lastnosti in sposobnosti, skupaj s tako imenovanimi fenomenalnimi sposobnostmi človeka. Kot so zapisali v staroindijskih razpravah: »Deluj, toda odpovej se sadovom svojega dela!« Se pravi, deluj nesebično, in ne iz samoljubja.

Ta meditacija po mojem mnenju vsebuje zelo pomemben vidik razumevanja človekove narave in njegove kompleksne strukture. Omogoča osebno izkušnjo razumevanja skrivnostnih procesov pojava čustvenih valov in človeških misli. Konec koncev so kemični in fizični procesi v možganih že posledica »primarnega ezoozmosa«, prvotnega sunka energije. Spomnim se, da ste dali odlično asociativno primerjavo delovanja medmožganov z nekakšnim sprejemnikom, ki pretvarja energijska nihanja (signale, ki prihajajo od Esence) v subtilno materijo občutkov in čustev.

Rigden: Če so asociacije, povezane s tehnologijo, bolj primerne za razumevanje tega procesa, lahko dam tudi takšne primere. Za lažje razumevanje lahko delovanje starodavnih možganskih struktur metaforično primerjamo s televizijskim sprejemnikom (mimogrede, beseda televizija izhaja iz grške besede »tele«, ki pomeni »daleč«, in latinskih besed »visor«, ki pomeni »opazovalec«, ter »viso«, ki pomeni »gledam«, »vidim«). Natančneje, s katodno cevjo (kineskopom) v televizijskem sprejemniku, ki pretvarja električne in svetlobne

signale, nevidne za človeško oko, v vidne podobe v frekvenčnem razponu, ki ga zaznavamo.

V diencefalonu, enako kot v glavnih blokih analognega kineskopičnega televizijskega sprejemnika, se nahaja, metaforično rečeno, njegov lastni sprejemnik signalov. Po svojem delovanju je pogojno podoben drugi napravi v televizijskem sprejemniku – izbirniku kanalov, ki ne samo okrepi, ampak tudi odda signal ustreznega potrebnega »kanala« in ga nato pretvori v standardno vmesno frekvenco. Poleg tega obstajajo, asociativno rečeno, določena »enota za dekodiranje signala«, »detektor za zvočni in video signal«, »ojačevalnik vmesne frekvence«, »ojačevalnik zvočne moči« in »katodna cev«. Tudi to je fizika, toda na ravni subtilnih energijskih procesov, ki se odvijajo v človeškem mikrokozmosu in njegovi kompleksni strukturi.

Medmožgani so eden od pretvornikov energij v grobo materijo. Esence pa lahko primerjamo s televizijskimi stolpi, ki s pomočjo svojih oddajnih anten oddajajo svoje programe na različnih kanalih. Vzemimo, na primer, Levo, Desno in Zadnjo Esenco. Zanje je človekova pozornost na njihove programe, če govorimo v tehničnem jeziku, »napajalnik«, »ojačevalnik napetosti vertikalnega in horizontalnega odklona«, ojačevalnik kanalov za podobe v obliki vsiljenih iluzij in daljinski upravljalnik za upravljanje človeka in njegovega razpoloženja. Tako se človeku v glavi pojavi bodisi triler o njegovem ponosu bodisi grozljivka, ustvarjena iz njegovih lastnih strahov, bodisi melodrama z naslovom »zid objokovanja izgubljene preteklosti«. Te Esence bodo zelo spretno izrisale kakršnokoli iluzijo v verodostojni obliki, »naredile iz muhe slona« in prisilile

človeka, da globoko izkusi različne negativne občutke, pri čemer bo trošil tisto, kar je tako dragoceno za njegov duhovni razvoj – pozornost.

Če pa človek preklopi na sprejem »televizijskega oddajanja« svoje Sprednje Esence, bo lahko videl in čutil popolnoma drugačen pogled na svet, takšnega, ki je koristen za njegovo duhovno rast. Na primer »dokumentarec« o resničnem življenju in notranjem duhovnem svetu, ki se odraža v zunanjem. Zahvaljujoč temu stiku in sočutju, Osebnost prejme močan pozitiven naboj, ki ji omogoča, da vso svojo pozornost usmeri v duhovno. V resnici se bo po takšnem »filmu« običajno človeško življenje zdelo kot golo igranje. Torej je odvisno samo od človeka, čemu bo namenil pozornost v svoji glavi in katere signale bo sprejemal in krepil. Metaforično rečeno, človek v svojih lastnih rokah ne drži le daljinskega upravljalnika za svoj »televizijski sprejemnik«, ampak tudi priložnost, da nadzira vse »televizijske stolpe«, skupaj z njihovimi televizijskimi in radijskimi podjetji.

Poleg tega bo, zahvaljujoč tej meditacijski tehniki, človek lahko razumel sebe in druge. Ko zmoreš pri sebi jasno prepoznati trenutke, povezane z aktivacijo te ali one Esence, boš preprosto lahko čutil tudi skrivni vpliv drugih ljudi nate. Kako? Na primer, da se pogovarjaš s človekom ali poslušáš določene informacije na televiziji ali radiu. V trenutku pogovora ali prejemanja informacij iz zunanjega vira, se mirno osredotočiš na svoj nevtralni medialni položaj kot Opazovalec, obdan s svojimi štirimi Esencami. Natančneje, vstopiš v stanje Opazovalca, ki je ločen od okoliščin, in v sebi slediš temu, katera tvoja Esenca se aktivira s to informacijo.

Konec koncev se med ljudmi poleg verbalne izmenjave informacij dogaja tudi izmenjava njihovih Esenc. Zahvaljujoč takšnemu opazovanju vpliva te informacije nate, boš razumel njen izvorni čustveni temelj in s kakšnim dejanskim skritim namenom ti je bila posredovana. Če ti na primer tvoj sogovornik laže ali te skuša prevarati, se bo zagotovo aktivirala tvoja Leva Esenca. Če v tebi vzbuja agresijo, se bo začelo vrteti središče tvoje Desne Esence. In če v tebi prebudi val pozitivnih čustev, Ljubezni in Dobrega – se bo aktivirala tvoja Sprednja Esenca. Tako lahko slediš realni situaciji, in ne iluziji, ki ti jo nenehno vsiljujejo vidni in nevidni svetovi, da bi nadzirali tvojo zavest.

Anastasija: Da, če mnogi osvojijo to meditacijsko tehniko, bo potreba po laži in nadzoru drug drugega izginila iz družbe. V tem ne bo več nobenega smisla, saj bodo vsi poznali Resnico drug o drugem.

Rigden: Tako je. Toda to se bo zgodilo samo, če se bo večina ljudi v družbi želela spremeniti na bolje. Potem bo človeštvo imelo priložnost slediti popolnoma drugačni, kvalitativno novi poti civiliziranega duhovnega razvoja. Toda vprašanje je – kaj bo izbralo človeštvo. Konec koncev je ta meditacijska tehnika že bila dana ljudem. Poleg tega so jo v različnih obdobjih prinesli v življenje družbe. Ne bi rekel, da je bila podana tako podrobno, toda bila je precej razumljiva za razmišljanje ljudi tistih časov. Toda ljudje so ljudje in številni med njimi žal uživajo v posodabljanju in zapletanju čistega znanja in preproste Resnice. Vendar je mogoče odmev te prakse še vedno najti v skrivnem znanju različnih narodov sveta. Le da je danes do absurdnosti zakamuflirano v rituale, ki jih spremljajo petje, ples in

cele predstave s tamburini in bobni. In vse to se počne z namenom »preklopa« v spremenjeno stanje zavesti »učenca« ali »duhovnika« in poslušanja »govorečega duha« z leve ali desne strani itd.

Čeprav pri izvajanju te prakse v njeni čisti obliki takšne kompleksnosti niso potrebne – vse to je človeško, površinsko. Tukaj se na prvih stopnjah preprosto učiš rekonfigurirati dojemanje zavesti in slediti in nadzirati svoja stanja. Kasneje pa gre preprosto za delovne trenutke ... Na splošno moram poudariti, da so že od prastarih časov takšne osnovne duhovne prakse, povezane s temeljnim znanjem in človekovo duhovno rastjo, bile praviloma zapisane z *določenimi znaki in simboli*.

Anastasija: Znaki in simboli so posebna tema. Če je mogoče, bi rada slišala več o njih iz vaših ust in bralcem bolj podrobno predstavila te dragocene informacije. Že od starodavnih časov je zgodovina človeštva bila skoraj vedno obkrožena z znaki in simboli. Toda po obširnem iskanju informacij o njih v knjižnicah različnih mest in na internetu sem prišla do zaključka, ki me je razočaral, da so namreč znaki in simboli prisotni v vseh zgodovinskih obdobjih, toda znanje o njih se je bodisi izgubilo bodisi je bilo dekodiranje njihovega pomena tako grobo popačeno, da se je ohranilo komaj kaj Resnice. Ni izvirnega duhovnega Znanja o znakih, o katerih ste govorili. Kaj je dandanes na voljo običajnim ljudem? V najboljšem primeru slovarji simbolov, knjige z dvomljivo vsebino z razlago »prostozidarjev« o ceremonijah okultnih nauk. Znanstveniki so do takšnih informacij zadržani, ker razumejo, kaj leži pri koreninah takšnih publikacij. Hkrati je znanost še zbrala zelo bogate vsebine o grafičnih simbolih in

znakah, značilnih za starodavne arheološke kulture različnih kontinentov in obdobj. Številni magični obredni znaki, ki so veljali za pomembne v duhovni kulturi različnih narodov, so identični. Toda znanstveniki jih še niso popolnoma razvozlali. Zdaj razumem, zakaj. Tudi to, kar ste nam povedali, mi je omogočilo popolnoma drugačno razumevanje slike sveta in znanja o človeku. Med branjem del o grafičnih simbolih arheoloških kultur, člankov o etnografiji, folklori, mitologiji in kozmogoniji v upodobitvah različnih narodov sem prišla do zaključka, da znanstvenikom manjka točno ta povezava. Točno ta ključ za dešifriranje znakov, da bi povezali, razumeli in prebrali to edinstveno informacijo, ki je duhovna dediščina človeštva.

Rigden: Da, na žalost so kljub obilju starodavnih znakov in simbolov v moderni družbi ljudje izgubili večino Znanja o njih – to je dejstvo. Toda to ne preseneča. Težava je v ljudeh, v sami družbi: začne se s posameznikom in njegovimi prevladujočimi željami in konča s prioritetai človeške družbe. Samo pogledj zgodovino človeštva: nenehne vojne, stalen boj za religiozno in politično moč in, najslabše od vsega, prikrivanje pravega duhovnega Znanja, ki vodi k resnični Svobodi Osebnosti in osvoboditvi Duše, večini ljudi. Zakaj je bilo izvorno Znanje skrito pred večino? Zakaj je bilo popačeno do nerazpoznavnosti in potem tudi interpretirano iz posameznikovega lastnega uma, zamazano z materialističnim razmišljanjem? Zakaj so bile te informacije izbrisane iz zavesti novih generacij in tisočletja zakopane v pozabi? Preprosto zato, ker je to izvorno Znanje omogočilo ljudem, da se sami duhovno razvijejo, neodvisno od političnih in religioznih struktur, ki se še vedno imenujejo »posredniki« med

ljudmi in bogovi. To Znanje je ljudi osvobodilo, jih naredilo neodvisne od struktur politične in religiozne moči; dovolilo je neodvisno *združitev narodov*. Nena-zadnje je duhovno svobodne ljudi zelo težko nadzorovati, še težje pa jim vsiliti prepire, strah, agresijo in druge namestitve Živalskega uma.

Anastasija: Popolnoma se strinjam z vami, da je težava zares v ljudeh samih in družbi, ki jo sestavljajo, kot tudi v prevladi neenotnosti in razdrobljenosti v odnosih med ljudmi. Vzemimo za primer podrobnosti ... Če denimo pogledamo znanstvene raziskave glede starodavnih znakov, se že pri površnem preučevanju problemov, poudarjenih v teh delih, začnemo spraševati o zidu umetnih ovir, s katerimi se soočajo tisti, ki se skušajo danes dokopati do resnice. V kakšnih razmerah morajo znanstveniki opravljati svoje delo, recimo, v etnologiji, etnografiji, arheologiji in antični zgodovini? Vse na golem entuziazmu, in to za mizerne plače. Pri tem se pri svojem delu soočajo s številnimi birokratskimi in finančnimi ovirami, pomanjkanjem organiziranosti in koordiniranosti pri privabljanju specialistov sorodnih disciplin za bolj poglobljen celovit študij različnih vprašanj. Pa tudi takrat – z zaroto molka, z v svetu t. i. »znanstvenimi tabuji« pri določenih temah ali najdbah.

Da ne omenjam situacije na globalni ravni, ko so v določenih primerih ovire umetno ustvarjene, da bi preprečile dostop do določenih informacij ali edinstvenih arheoloških najdb, ki so v bistvu skrite pred ljudmi. Seveda se vse to ne dogaja brez vpletenosti določenih zainteresiranih struktur. Takšne informacije bodisi ne pridejo do širše znanstvene skupnosti, v skladiščih

se na njih nabira prah, bodisi pomembni artefakti končajo v zasebnih zbirkah ali pa jih tajne službe popolnoma odstranijo in izginejo brez sledu. Verjetno se nekdo zelo boji, da bi te informacije zamajale ideologijo in temelje nekogaršnje moči, ki so koristni za nadziranje sodobnih narodov. Zatorej vsa čast in hvala tem znanstvenikom, ki kljub vsem oviram nesebično nadaljujejo delo na tem znanstvenem področju in informirajo narode o pomembnih najdbah, ki uničujejo iluzijo o »divjaštvu« starodavnih ljudstev in pogosto pričajo o pomembnosti duhovnih vrednot in znanja v tistih daljnih časih. Toda ob vsem tem se še vedno zastavlja vprašanje: zakaj družba kot taka molči? Konec koncev bi družbo morala najprej zanimati njena duhovna preteklost, da bi lahko razumela in pravilno določila vektor svoje prihodnosti.

Rigden: Molči zato, ker je zavest večine ljudi predelana z vzorci obnašanja potrošniškega materialnega razmišljanja do takšne mere, da je za običajnega človeka celo formulacija tega vprašanja nerazumljiva. Ko njegovo razmišljanje blokirajo podobne namestitve in šablone, preprosto ne razume, zakaj bi v bistvu ti znanstveni poklici morali biti pomembnejši za družbo in državo kot, na primer, poklic nanotehnologa, ki se ukvarja s preučevanjem na atomski in molekularni ravni, ali finančnega analitika ali fizika, ki se ukvarja z novimi tipi orožja. Toda težava je v tem, da vsi ti zgoraj omenjeni raziskovalci področij, ki so v številnih državah »nečastna« in povezana s preučevanjem antike in kultur različnih ljudstev, dajejo največjo prednost (po leg reševanja tekočih znanstvenih vprašanj) – nič manj kot rekonstrukciji vseh vidikov **duhovnega življenja družbe!** In komu na oblasti bo to všeč? Konec koncev,

če bi množice zagotovo vedele, kaj so običajni ljudje, ravno takšni, kot so oni, iskali že pred tisočletji, kakšen je bil njihov pogled na svet in kakšno sveto, duhovno znanje so imeli, kako so izboljševali sami sebe in čemu so posvečali svoja življenja, potem bi vzniknilo vprašanje: kam je moderno človeštvo namenjeno in zakaj je bilo to Znanje tisočletja večini prikrito?

Nenazadnje, kako se današnji človek razlikuje od človeka iz preteklosti? Razlika je samo v nekoliko spremenjenih zunanjih razmerah obstoja, toda notranji problemi, bitka med Duhovnim načelom in Živalskim načelom, so ostali enaki! Poleg tega takšno obsežno znanstveno delo rekonstrukcije duhovnega vidika življenja družbe nakazuje dešifriranje bistvenih svetih pomenov in ključnih simbolotvornih motivov v različnih kulturah in svetovnih nazorih. In to pomeni, da potegne za sabo pridobivanje znanstvenih dokazov o pomembnosti vloge, ki so jo praktično eni in isti znaki in simboli imeli za različna ljudstva sveta v različnih obdobjih družbenih tvorb, ne glede na geografsko oddaljenost in izolirano bivanje takšnih narodov na različnih kontinentih.

Znaki in simboli so v človeški družbi obstajali od samega začetka. Še vedno so prisotni v modernem svetu, ne glede na dejstvo, da večina ljudi ne razume njihovega pomena in moči vpliva, ki ga izvajajo. Sama že povsem dobro veš, zahvaljujoč meditativnim izkušnjam, kako nekateri znaki in simboli učinkujejo na fiziko vidnega in nevidnih svetov. Znaki in simboli – so ključ do duhovne zakladnice človeške družbe; to je koda za zapletene procese, ki razkrivajo skrivnosti upravljanja napredne fizike in tudi nova obzorja znanstvenih spoznanj.

Anastasija: Ja, ko to veš, lahko razumeš, kakšno moč ima vsak človek, ko doseže določeno raven samoizpopolnitve. Seveda pa to nalaga tudi veliko odgovornost.

Rigden: Nedvomno. Toda ljudje ostajajo ljudje; čeprav so imeli Znanje o moči in pomenu znakov in simbolov, so ga sčasoma izkrivili, kaj dodali in ga zapletli po lastnem preudarku. Posledično se je tisto, kar so nekateri vedeli na začetku tisočletja, drugi pa na koncu, jasno razlikovalo po pomenu in imelo kvalitativno drugačno vsebino. Vendar se je to Znanje v človeški družbi občasno obnovilo. Nekateri kulture so izginile, odnesle »svete skrivnosti« v grob, medtem ko so se druge, nasprotno, oblikovale in zacvetele iz ostankov znanja prejšnjih generacij. To je bila prisotnost tega Znanja v njegovi izvorni obliki vedno pomembna za vse ljudi, ki so živeli na različnih koncih sveta, kajti ni dala le ključa do znanja njihovih prednikov, ampak je bistveno razširila njihovo lastno dojemanje na področju duhovnega samorazvoja.

V sodobnem svetu lahko znotraj vsakega naroda najdeš cele sisteme »njihovih« tradicionalnih simbolov in znakov. Vendar pa se je izvorno Znanje o njih izgubilo. Celotna imena simbolov in znakov v semantični razlagi niso več povezana z najglobljim znanjem o človeku. Večinoma označujejo koncepte kakšne vrednosti v znanosti in imajo tudi vsakdanje pogojne pomene, ki označujejo ta ali oni pojav materialnega sveta.

Anastasija: Na splošno so znaki danes prisotni in še naprej delujejo, toda ljudem manjka Znanja o njih.

Rigden: Točno tako. To je rezultat, do katerega je prišlo človeštvo. Ne gre samo zato, da se je izgubilo

Znanje, ampak tudi semantični pomen besed, ki so te ali one simbole in znake označevale kot kompleks. Navedel bom preprost primer. Razmislimo, na primer, o besedi »simbol«, ki ga rusko govoreče prebivalstvo trenutno uporablja v vsakdanjem življenju. Izposojena je iz grščine. Toda kako se je pojavila v stari Grčiji?

V stari Grčiji je obstajala beseda »shma«, ki je pomenila »znak«, »prapor«, »nebeško znamenje«. Treba je opozoriti, da se je v starodavnih kulturah egejske regije (še preden se je pojavila Grčija), še posebej po tistem, ko so ta ljudstva prišla v stik z vzhodnimi ljudstvi (na primer s prebivalci Anatolije (današnjega ozemlja Turčije) in Starega Egipta, ki je razvil »sveto pisavo« in okultno znanje), večina znanja o nevidnem svetu razlagala s pomočjo alegorij, razumljivih prebivalcem tega ali onega kraja. Na primer procese in rezultate skupinske meditacije skupine ljudi, ki so delali z znaki (ali določene namestitve delujočega znaka, ki je vplival na množice), so posvečenim novincem razložili preprosto z uporabo asociacij, ki so bile enostavno razumljive. Področje vpliva, ki ga je pokrival znak, so asociativno primerjali z ribiči, ki v morje vržejo mreže (kajti poklic ribiča je bil v tistih časih zelo priljubljen). Povedali so jim, da če je bil znak nameščen v določen prostor, na primer v sobo, tempelj ali na trg, je na ljudi vplival znotraj tega prostora, grobo rečeno, kot mreža, vržena v določen del morja med ribolovom. Na kratko, v starodavnih časih so uporabljali takšne alegorije, ki so jih ljudje tiste dobe lahko razumeli. Danes, seveda, lahko ljudem vse to razložimo z uporabo sodobnih primerov. Denimo, vpliv določenih znakov in simbolov lahko primerjamo z radijskim sprejemnikom, ki deluje na vnaprej določeni frekvenci in distribuira radijske valove na določene razdalje, ali s

svetlobo ulične svetilke, ki razsvetljuje določen del ulice. In še potem bodo to še vedno alegorije, kajti sodobni ljudje so prav tako zelo daleč od razumevanja pojavov, povezanih s procesi, ki se dogajajo v drugih dimenzijah.

Torej gre zasluga takšni asociativni primerjavi, ki je bila pogosta v skrivnih družbah, da se je beseda »to simbolon« pojavila v vsakdanjem leksikonu ljudi (ki, kot pravi ruski pregovor, »slišijo zvonjenje, toda ne vedo, od kod prihaja«), izraz pa je začel pomeniti skupinsko dejavnost ribičev, ki mečejo mreže, ko lovijo. No, na splošno pa je vse kot vedno: tisti, ki ničesar ne vedo o duhovnem vidiku stvari, vedno primerjajo pomen znanja, ki so ga slišali, s predmeti in pojavi materialnega sveta glede na svoje materialno razumevanje. Hkrati pa so besedo »to simbolon« še naprej uporabljali ljudje, posvečeni v znanje. Posledično se je skupaj z bolj starodavno besedo »shma« (ki pomeni znak, prapor, nebeško znamenje), beseda »simbol« začela uporabljati z naslednjimi pomeni: »združiti nevidno z vidnim«, »odkrivanje nevidne resničnosti skozi vidni znak, katerega *skrivni pomen* razume samo določena skupina ljudi«. In kasneje je »simbol« popolnoma nadomestil to starodavno besedo.

Pomembno je tudi vedeti, kako se Arhonti odzivajo na med populacijo naraščajočo priljubljenostjo znanja, ki izhaja iz skrivnih duhovnih družb. Kot primer bom še enkrat uporabil besedo »simbol«. Ko je ta beseda začela pridobivati pomen med prebivalstvom prav v svojem izvornem pomenu, so se vmešali »prostozidarji«. Na območju Grčije so začeli ustanavljati svoje različne cehe, korporacije, družbe, religije, stranke in začeli nameščati *svoje znake in simbole kot javna* razlikovalna znamenja teh organizacij. Začeli so »mazati« besedo

»simbol« s semantičnimi pomeni vsakdanjih človeških zadev, jo uporabljati v različnih vidikih vsakdanjega življenja: kot so diplomatski dogovori, vstopnice za gledališče, imena pečatnih prstanov atenskih sodnikov in kot ime deleža članskega denarnega vložka. Odmeve teh »popačenj« najdemo še danes. Posledično je izvorni pomen besede »simbol« začel zapadati v pozabo, izginjati iz vsakdanje rabe.

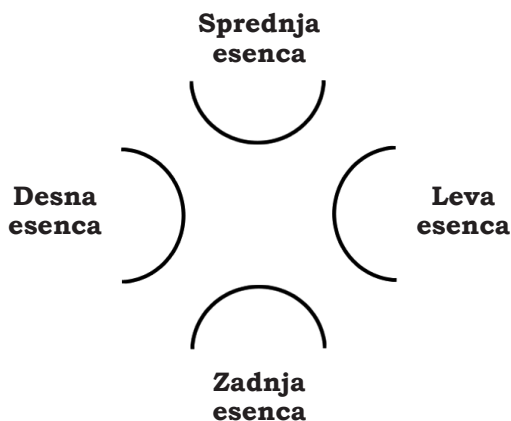
Zanimivo pa je, da je beseda »simbol« prišla v ruski jezik ravno s pomenom »znak«. In beseda »znak« v ruskem jeziku izvira iz staroslovanske besede »znati«, ki pomeni vedeti, imeti znanje o nečem (staroruska in ukrajinska beseda »знати«, slovenska »znati«, staročeska »znati«, poljska »znac« itd.). Beseda »знати« je bila torej jasna vsakemu Slovanu, ne glede na obstoječe razlike v jezikih. V bistvu je na neki način izražala ravno izvorni pomen grške besede »simbol«. To je torej samo en izmed mnogih primerov preobrazbe besede, ki pomeni znak in simbol. V bistvu je vsak narod imel svoje definicije »znaka« in »simbola«, ne spomni pa se vsak narod njunih izvornih pomenov. Če bi ljudje poznali te izvirne pomene, bi bili presenečeni, kako pomensko identični so med različnimi ljudstvi, ki so v starodavnih časih živeli znatno oddaljeni drug od drugega in so jih ločevali oceani.

Jasno je, da je ljudem težko napredovati v spoznavanju tega vprašanja o simbolih in znakih brez osnovnega temelja Znanja, zahvaljujoč kateremu lahko vidijo globalni položaj skozi tisočletja. Toda to se lahko popravi. Torej obstaja več delujočih znakov, ki so bili nenehno prisotni v človeški družbi, ne glede na to, ali je trenutna generacija ljudi vedela zanje ali ne. Obstaja tudi osnovno znanje o drugih znakih in simboliki. Slednji

so že od nekdanj bili nosilci določenega vkodiranega znanja o človeku, njegovi energijski strukturi in tudi o njegovih sposobnostih v nevidnem svetu, skupaj z glavno – duhovno osvoboditvijo.

Že od starodavnih časov so bili osnovni znaki in simboli nameščeni v skladu s posebnimi cilji, odvisno od njihove rabe: v nekaterih primerih je pri tem šlo za prenos Znanja, medtem ko so v drugih bili nameščeni kot element neposrednega vpliva na tistega, ki jih je opazoval. Ko je bil cilj prenašanje Znanja, so bili znaki in simboli narisani v obliki »pečata«. Bom razložil z uporabo preprostega primera. Ko človek gleda svojo fotografijo, desna stran fotografije ustreza njegovi levi roki, medtem ko leva stran fotografije ustreza njegovi desni roki. Enako je pri pečatu, ko gledaš izvornik in ga primerjaš z njegovimi odtisi. Podobno je pri znakih, povezanih s prenosom Znanja, še posebej pri tistih, ki označujejo Desno in Levo Esenco.

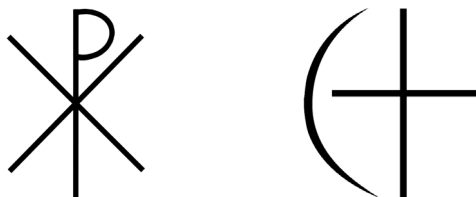

Slika 16. Primer slike osnovnega simbola, namenjenega prenosu Znanja.

Leva in desna stran sta v obliki »pečata«.

Ampak če bi šlo za znake in simbole, ki bi bili namenjeni zagotavljanju določenega vpliva na osebo, ki jih opazuje, bi bili nameščeni natančno v skladu z dejansko stranjo. Če bi na primer bilo treba aktivirati človekovo Desno Esenco, bi bil ustrezen znak ali simbol nameščen nasproti desne strani osebe, ki ga opazuje, in tako naprej. Ljudje so si že izmislili številne druge nianse o tem, kako brati te znake: z leve na desno ali z desne na levo, od spodaj gor in obratno. Toda to so že posebnosti, povezane z lokalnimi tradicijami različnih starodavnih ljudstev; čeprav je tudi to, v zameno, temeljilo na določeni informaciji. Toda zdaj ne govorimo o tem.

Slika 17. Primera slik simbolov in znakov, namenjenih aktivaciji stranskih Esenc:

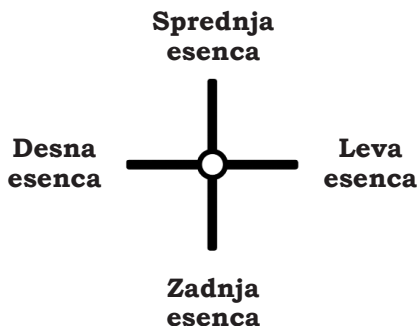
- 1) simbolični znak aktivacije Desne Esence (mali lok ustreza Desni Esenci človeka, ki gleda znak);
- 2) znak aktivacije Leve Esence (velik lok ustreza Levi Esenci človeka, ki gleda znak).

Upoštevajmo osnovno znanje o štirih Esencah človeka in Duši, ki so ga ljudje poznali že v starodavnih časih. Izvorno je imela oznaka običajnega **človeka** obliko **enakostraničnega križa s krogom v središču** (poenostavljena različica – preprosto enakostranični križ). Horizontalna linija križa je označevala povezavo z materijo, medtem ko je vertikalna linija

pomenila povezavo z duhovnim svetom, natančneje, nakazovala je prisotnost elementov duhovnega sveta v človeku in možnost duhovnega povzdignjenja. Zato so v bistvu različna ljudstva posledično povezovala horizontalno linijo z elementom zemlje, z materialnim (zemeljskim) svetom (gibanjem navznoter) in tudi s časom (kot gibanje iz preteklosti v prihodnost), vektorjem (Zahod–Vzhod) in z linijo, ki ločuje Nebo od Zemlje. In vertikalno linijo – z elementi ognja in zraka in z njihovo prvotno smerjo iz materialne sfere v duhovno.

Štiristrana struktura enakostraničnega križa in krog znotraj njega (štiri glavne Esence in Duša) sta označevala osnovne elemente v človekovi strukturi, ki je utelešala glavno idejo: ustvarjenje pogojev za odločitev Osebnosti med materialnim svetom in duhovnim.

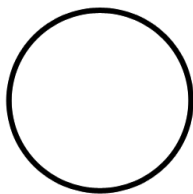
Slika 18. Simbol človeka – enakostranični križ s krogom.

Simbolni diagram (v obliki »pečata«) označuje simbol Duše (krog) v središču in na štiri strani od nje – glavne Esence človeka.

Krog je starodavni simbol za Dušo ali manifestacijo iz Duhovnega sveta (skupaj z Duhovnim Bitjem; simbol Božje prisotnosti, oznaka za sveti »zvok Ra«); krožnica, ki je simbolično omejevala in vsebovala del velike Praznine. Glede na to, da je Duša resnična antimaterija, to je sila, ki prihaja iz duhovnega sveta, je v razumevanju materialnega razmišljanja – Nič. Včasih so jo upodabljali kot piko v središču kroga kot simbol koncentrirane energije iz duhovnega sveta (v nekaterih primerih je to bila oznaka za začetno stopnjo duhovnega razvoja, prebujenja). In sam krog je simboliziral duhovne moči, značilnost Duše v pomenu popolnosti, celosti, stalnosti, večnosti, oznako za duhovni svet, Obstoju, ki nima ne začetka ne konca.

Izjemno je še eno dejstvo. V človekovi strukturi je Duša obdana z informacijskimi ovoji (podosebnostmi). Toda vse to je obkroženo z »lupino«, ki sestoji iz človekove življenjske energije – Prane. Prana je nekakšna vmesna plast med energijo Duše in materialnim svetom. V mitologiji ljudstev sveta, še posebej tam, kjer je bilo izraženo podobno sveto (duhovno) znanje o človeku, so pogosto povlekli asociativno vzporednico med energijo Prane in ognjenimi značilnostmi Sonca. Od tod je izšla tudi oznaka Duše kot solarnega diska.

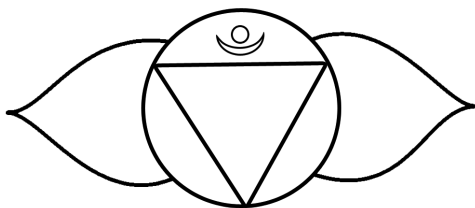

*Slika 19. Simbol Duše,
duhovnega sveta – krog.*

Krog je pomenil tudi razmejitev dveh sfer (materialne in duhovne). Kar se tiče znanja o človeku, je to kazalo na informacijo o Duši, tako rekoč, v vmesnem stanju.

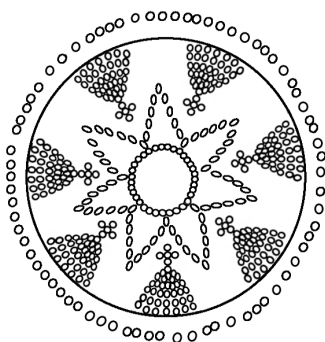
Včasih so bili skupaj s krogom upodobljeni elementi, ki so mu dali dinamiko: na primer krila, lotosovi cvetni listi, žarki, zvičajajoče kače ali plameni. Takšne podobe lahko najdemo v svetih simbolih tripoljske, starodavne indijske, staroegipčanske, staromehiške, sumerske in staroruske kulture. Pomenile so duhovno rast človeka ali nakazovale duhovno Znanje (Nauke), ki ga je svetu prineslo Bitje iz duhovnega sveta. Prav tako so kazale smer gibanja *od znotraj navzven*, nenavadno moč Duše, ki potiska Osebnost proti izbiri in iskanju duhovnih poti za osvoboditev iz ujetosti v materijo. V kozmoloških mitih so starodavni ljudje pogosto obdali splošno shemo sveta s krogom. V takšnem primeru je to kazalo na stvarjenje (oblikovanje) materialnega sveta iz duhovnega sveta.

1

2

3

**Slika 20. Simbol duhovne rasti
in duhovnega Znanja – krog z elementi,
ki ponazarjajo dinamiko:**

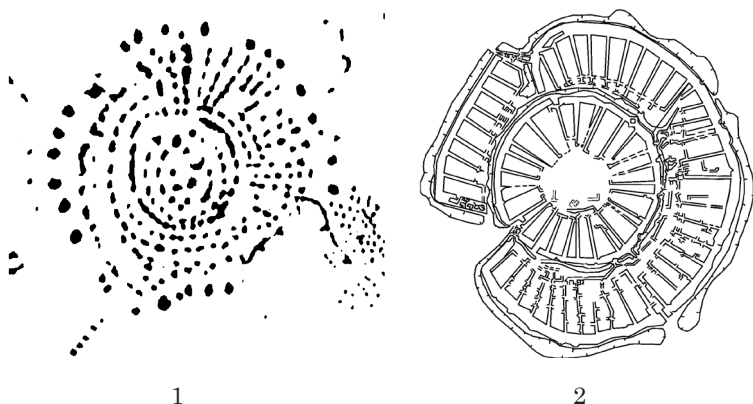
- 1) azna čakra – v staroindijskih duhovnih praksah simbol čakre, ki se nahaja v središču čela (»tretje oko«), v obliki kroga z dvema lotosovima cvetnima listoma (v modri barvi) s spremljevalnima oznakama sil Allata (navzdol obrnjeni trikotnik in znak »AllatRa«);
- 2) krilati sončni disk (Stari Egipt) – simbol duhovnega Znanja, prinesenega iz »Nebes« (simbol sončnih bogov različnih ljudstev, na primer Ahure Mazde v zaratustrovstvu, asirskega Ašure, babilonskega Šamaša in tudi ena od oznak staroegipčanskega boga Raja);
- 3) primer svetega sončnega simbola, ki je bil tipičen za prenos znanja v starodavnih časih (v obdobju paleolitika). Vzorec je sestavljen iz določenega števila »zrn«. Simbolizira splošno strukturo: sedemdimenzionalni prostor v krogu, izven kroga pa je 72 »zrn«, ki pomenijo skupno število dimenzij v Vesolju; znotraj kroga je sedem piramidastih oblik s »kupčki«, ki vsebujejo sedem »zrn«, okronani pa so s strukturo, sestavljeno iz petih »semen« (središčnega in štirih »semen«, ki se nahajajo prečno okrog njega). V središču podobe je »sedemcvetna roža« (sedmerokraka zvezda), katere središče je obrobljeno s 33 »zrni«, vsak del cveta pa sestavlja 6 »zrn«.

Anastasija: Da, znanje o svetem pomenu kroga je zabeleženo v simbolih in znakih ne samo na jamskih slikah in freskah na stenah prebivališč, ampak tudi na arheoloških predmetih: svetih skulpturah, obrednih oblačilih, keramiki itd. Ohranjeni so tudi v arhitekturi starodavnih tempeljskih zgradb in na preprostih prebivališčih (šotorih in jurtah). Tudi tradicionalna obredna dejanja odsevajo to znanje. Na primer obred hoje v krogu okrog določenega območja ali stavbe, izvajanje krožnih plesov (obredni plesi v krogu okrog nevidnega središča ali ognja, svetega prostora; vrtenje šamanov ali dervišeov), sedenje modrecev v krogu med komunikacijo, pri čemer je središče kroga bilo prazno (z ničimer zapolnjeno) kot simbol Duhovnega načela.

Rigden: Mimogrede, v starodavnih časih so ljudje podobno gradili svoja mesta; se pravi, da so zgradbe v njih postavili v krogu, središče mesta pa so pustili prazno (nepozidano) v obliki okroglega trga. Takšen zazidalni načrt je imel predvsem globok sveti pomen.

Anastasija: Sodobnim mestom to očitno manjka, čeprav arheološki primeri takšnih starodavnih zgradb obstajajo še danes. Na primer tisoče let nazaj so takšno načelo uporabljali za gradnjo naselij tripoljske civilizacije na sotočju Donave in Dnepra. Mesta na starodavnem Uralu, postavljena na osnovi prototipa Arkaima, so bila zgrajena na enak način. Na primer kultura Sintaszta, kot jo imenujejo arheologi – »Dežela mest«, ki so jo arheologi odkrili na območju Rusije (Čeljabinska regija, Orenburška regija, Baškiriya in severni Kazahstan).

**Slika 21. Načrta starodavnih mest,
razporejenih v krogu:**

- 1) kopija fotografije iz zraka tripoljske naselbine Petren (Moldavija);
- 2) shema mestnega načrta Arkaim (Južni Ural, Rusija).

Rigden: Točno tako. Toda nazaj k starodavnemu simbolu človeka – enakostraničnemu križu s krogom v središču. **Linije križa** pogojno označujejo štiri človekove Esence: **stranski Esenci** (horizontalni liniji iz središča), **Zadnje Esenco** (vertikalno linijo navzdol iz središča) in **Sprednje Esenco** (vertikalno linijo navzgor iz središča). Kot sem že povedal, so bile v asociativnih primerjavah značilnostim teh Esenc pripisane določene sile v vesolju, na primer štirje elementi, štirje sezonski vetrovi in tudi štiri glavne smeri. Pri tem so bile tri sile običajno tesno povezane druga z drugo ali so imele negativne značilnosti zadnje in stranskih Esenc. Četrta pa je bila vodilna, z zelo posebnimi značilnostmi, in je imela pozitivne lastnosti Sprednje Esence. Vse te sile so bile označene tudi s križem – svetim simbolom človeka kot bitja, katerega

duh in materija sta združena. Navpična linija križa je bila povezana s solsticijem, gibanjem proti duhovnemu svetu, s človekovo željo, da bi v njem prevladalo Duhovno načelo. Zato je bil na glavah svetih bogov v religioznih tradicijah starodavnih ljudstev sveta pogosto upodobljen sončni disk kot simbol nadvlade Duhovnega načela in Znanja, prinesenega iz Duhovnega sveta. Vodoravna linija, ki nakazuje stranski Esenci, se je alegorično imenovala os enakonočja, povezana pa je bila z gibanjem Sonca (ko Sonce prečka nebesni ekvator ob pomladnem in jesenskem enakonočju).

Anastasija: Da, to lahko zasledimo še zdaj na spomenikih starodavne kulture. Na primer v starodavnem perzijskem mestu Perzepolis (obstaja še bolj starodavno ime, ki prevedeno iz perzijščine pomeni »prestol Džamšida«) je ohranjen zelo zanimiv nizki relief. Prikaže simbol zaratustrovskega praznika novega leta (navruz), ki ga perzijska (iranska) in turška ljudstva praznujejo v skladu s sončnim koledarjem. Najbolj zanimivo je, da se na tem simbolu bik (Desna Esenca) in lev (Leva Esenca) »večno bojujeta drug z drugim«. V starodavnih časih so verjeli, da so ob določenih dnevih v letu njune moči izenačene.

Rigden: Res je. Ravno zato so ljudje kasneje začeli te simbole povezovati z dnevi sončnega enakonočja v naravi. Čeprav ima vse to drugačen podtekst ... Skrivni pomen znanja o štirih Esencah človeka je bil vpet v koncepte, ki so bili enakovredni križu.

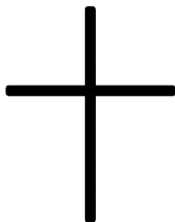
Anastasija: V glavah večine sodobnih ljudi je križ povezan samo z eno svetovno religijo – krščanstvom. Zato duhovniki te religije delajo vse, kar je v njihovi moči,

da bi preprečili ljudem zanimanje za karkoli večjega. Konec koncev je križ zelo starodaven simbol in se je pojavljal že dolgo pred vznikom te religije. Podobe križev in njihovih modifikacij so znane že iz obdobja paleolitika. Simbol križa so denimo našli na spomenikih, ki izvirajo iz časa prvobitnih družb. Vzemimo na primer podobe iz Chauvetove jame (Francija), ki so stare dvajset tisoč let in so se, zahvaljujoč mikroklimi v jami, zelo dobro ohranile.

Rigden: Treba pa je omeniti tudi to, da so bila ta odkritja relativno nedavna. In koliko takšnih krajev še obstaja, ki so še danes nepoznani človeštvu! Toda takšni artefakti so dragoceni samo tedaj, ko ljudje razumejo izvorni pomen simbolov, ne pa da samo občudujejo »čudovito umetnost starodavnih ljudi« in povezujejo te označbe s koncepti iz človeškega uma, ki jih vsiljujejo moderne religije.

Različne različice križa so simbolično nakazovale dodatne informacije h glavni interpretaciji. Če so na primer na konicah križa bile tri krogle, je to nakazovalo tridimenzionalnost sveta, v katerem je prebival človek, ali predstavljalo numerično značilnost pojava, ki je bil zaznamovan v obliki dodatnega znaka na križu. Če je bil spodnji del križa, ki je ustrezal Zadnji Esenci, podaljšan (t. i. dolgi ali latinski križ), je to pomenilo osredotočenje ali pozornost, koncentracijo na Zadnjo Esenco (nenehno trpljenje, opomnik na preteklost, ki je bremenila Dušo, spodbujanje občutka krivde in zamere). In kot že razumeš, če je človek v stanju Živalskega načela, takšna aktivacija Zadnje Esence v bistvu nenehno spodbuja depresijo, strah in samoobtoževanje.

Slika 22. Dolgi ali latinski križ.

Anastasija: Toda v krščanstvu so verniki prisiljeni nositi točno to obliko križa, domnevno simbola Kristusovega trpljenja. Ali to torej pomeni, da se ljudje namesto Božje Ljubezni posredno vedno znova vračajo k mislim o svojem trpljenju, preteklosti in smrti? Z drugimi besedami, s tem simbolom podzavestno aktivirajo v ljudeh negativnost, ki ni povezana z ničimer drugim kot njihovo lastno preteklostjo? Torej to dejansko ni nič več kot spodbujanje aktivacije Zadnje Esence.

Rigden: To je le eden od elementov, o katerih smo že govorili; mislim na manipulacijo z znaki v templjih. In v tem primeru ni poudarjena samo Zadnja Esenca. Praviloma je na nasprotni strani križa naslednji napis v latinskih črkah: INRI (Iesus Nasareus, Rex Iudaeorum), kar pomeni »Jezus iz Nazareta, judovski kralj«.

Anastasija: Jasno, v podzavest vernikov celo vbijajo nadvlado določenega ljudstva nad njimi ... In zakaj ni nikjer simbola Duše, Božje Ljubezni?

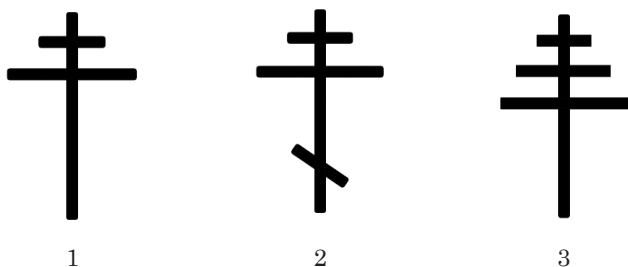
Rigden (z nasmehom): No, vidiš, ko ima človek Znanje, začne postavljati »neprijetna« vprašanja za duhovnike na oblasti. Kako lahko namestijo takšen simbol, če so cilji in naloge, glede na njihove svete knjige, povsem drugačni? O odrešitvi Duše govorijo samo v

teoriji, namenjeni množicam, v resnici pa lahko sama vidiš, kaj se dogaja.

Anastasija: Da, žal v praksi, v nasprotju s teorijo, ni nihče odpravil suženjstva – preprosto so ga izpopolnili in dobro zakamuflirali kot demokratično svobodo, pri tem pa ustvarili zgolj iluzijo svobode in enakosti.

Rigden: Rekel bom še več kot to. Omenil sem že, da so latinski križ kot simbol krščanstva uvedli v četrtem stoletju našega štetja, ko so Jezusove nauke preoblikovali v religijo, ta pa je pridobila državni status. Mimogrede, v genealogiji latinski križ običajno označuje konec, smrt osebe, datum smrti. Torej v krščanstvu, poleg tega štiristranega dolgega križa, namenjenega nošnji vernikov,

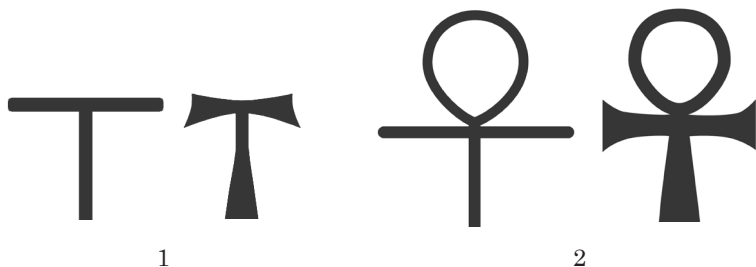
Slika 23. **Patriarhalni križi:**

- 1) patriarhalni križ – šesterokraki križ z dvema prečkama;
- 2) pravoslavni križ – osmerokraki križ z zgornjo prečko in spodnjo poševno diagonalno prečko (odrekanje človeške preteklosti);
- 3) papeški križ – tri vodoravne prečke simbolizirajo materialno moč v tridimenzionalnem svetu. V vseh primerih zgornja prečka, ki križa Sprednjo Esenco, oblikuje enakokraki križ; torej je nad dolgo vodoravno linijo enakokraki križ – simbol človeka (človekove moči).

obstajajo tudi šesterokraki in osmerokraki t. i. »patriarhalni križi« z dvema ali tremi dodatnimi prečkami, ki praviloma prekrizajo Sprednjo Esenco. Nosijo jih nadškofi in kardinali. Na splošno koncept te religije prisotnost te zgornje prečke razlaga kot tablo (ploščico) za prej omenjeni Jezusov naziv v latinski kratici (INRI). Če pa je znak imel tudi spodnjo poševno prečko, so verniku v materialnem kontekstu religiozne interpretacije preprosto razložili, da naj bi to bila prečka za Jezusove noge.

Zdaj si oglejmo pred množicami skrito interpretacijo simbolike križa, ki je obstajala že dolgo pred pojavom krščanske religije. Na primer v Starem Egiptu sta bili priljubljeni križni oznaki, ki sta trenutno poznani kot križ tav in križ ank. V skrivnem znanju je križ tav pomenil, če uporabim sodobni jezik, človekovo življenje v materialnem svetu, manifestacijo čustev in misli, ki jih sprožijo zadnja in stranski Esenci. Medtem ko je križ ank že kombiniral dva različna elementa: prevladujoči krog in križ tav, ki visi z njega. Križ ank je simboliziral popolnega človeka; s prevladujočim Duhovnim načelom v njem, prevlado Sprednje Esence nad ostalimi tremi Esencami in dominacijo duhovnega nad materialnim. Zato je bil križ ank nameščen v roke vrhovnih starodavnih egipčanskih bogov kot duhovni simbol, znak nesmrtnosti, večnega življenja. Križ ank je znan tudi kot »ključ življenja«, »ključ energije«, »ključ oživitve«, duhovne preobrazbe. Takšni pomeni so bili povezani s simbolizmom določene stopnje duhovnih praks, ko je prišlo do človekovega samorazkritja, kvalitativne preobrazbe človeka v popolnoma drugačno Duhovno Bitje. Poleg tega znanje o tem križu in njegovi simboliki ni obstajalo samo v Starem Egiptu (Afriki), ampak tudi v stari Evropi, Aziji in Ameriki.

Slika 24. **Križ tav in križ ank:**

- 1) primera podob križa tav;
2) primera podob križa ank.

Ko so torej na enakostranični križ postavili križ tav, je to pomenilo človekovo moč nad Esencami v tridimenzionalnem svetu, medtem ko so v njem prevladovali človeške lastnosti (Živalsko načelo). V starodavnih časih so tak simbol običajno uporabljali v magiji, prerokovanju, vedeževanju, zdravljenju itd. Če je bil enakostranični križ obdan s krogom in nameščen nad križ tav, je pomenil smrt človeka, ki mu je v času življenja vladalo materialno (Živalsko) načelo; preprosto povedano, simbol je pomenil odhod »v reinkarnacijo«. Obstajali pa so tudi drugi pomeni ...

Anastasija: Torej to pomeni, da je patriarhalni križ v bistvu človeški enakostranični križ nad križem tav, simbol moči nad materialnim svetom s pomočjo magije. To je tudi prekrižanje Sprednje Esence; torej pomeni zavrnitev duhovnega v korist materialnega.

Rigden: Točno tako. In prečka v spodnjem delu križa pomeni zavrnitev svoje človeške preteklosti in predanost služenju. Odprto pa ostaja vprašanje: »Služenje komu?« Odgovor na to najdemo v pomenu

dominantnega znaka v tem simbolu. Kar se tiče dolgega križa z označbo treh prečk kot stopnic, ki vodijo navzgor, ki ga danes imenujejo »papeški križ«, je ta znak že od starodavnih časov označeval tistega, ki išče moč nad tridimenzionalnim svetom, če je zadeval simboliko posameznika. Toda verniki seveda niso seznanjeni s takšnimi »občutljivimi« podrobnostmi. Do tega prihaja deloma zato, ker jih prikriva hierarhični vrh, deloma pa zato, ker običajni duhovniki ne poznajo teh informacij in se držijo tradicionalne interpretacije te religije. In slednja je bila med oblikovanjem glavnega koncepta omenjene religije zasnovana zato, da bi navidezno razložila ta starodavni simbol množicam.

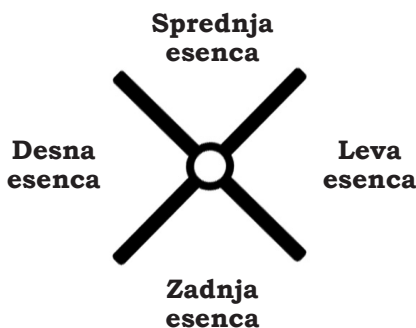
Mogoče bom za boljše razumevanje dal preprost primer. Če vprašamo vernika, ki nosi križ ob svoji koži, kaj občuti, ko se spomni nanj, vidi njegov odsev na svojem telesu v ogledalu ali se ga dotakne, lahko slišimo odgovore, ki so v teh primerih precej standardni. Človek bo rekel, da se v tistem trenutku spomni na trpljenje Jezusa Kristusa med križanjem in da začuti občutek krivde in svojo lastno grešnost. Takšen odgovor je tipičen za skoraj vse vernike te religije. Bodi pozorna, da se v takšnem trenutku ne spomnijo Kristusovih nauk, njegovih pridig in vodstva, ne pomislijo na odrešitev svoje Duše, na Božjo Ljubezen, ampak namesto tega občutijo krivdo in trpljenje in izkusijo strah. Zakaj? Ker se v njihovi energijski strukturi aktivirata Zadnja in Desna Esenca. To je zgovoren primer, kako znaki in simboli delujejo (vpliv na podzavestni ravni) in kako jih duhovniki uporabljajo v svojih sistemih za nadziranje množic. Ni presenetljivo, da skrivajo izvorno Znanje pred ljudmi. V nasprotnem primeru, če bi ljudje vedeli za to, bi začeli zastavljati vprašanja, ki so »neprijetna«

za religiozno elito. Na primer zakaj oni (verniki) nosijo simbol, ki vanje vnaša občutek krivde, jih na podzavestni ravni vodi v depresijo, spodbuja trpljenje in negativne spomine na njihovo preteklost, medtem ko duhovniki nosijo – simbol moči nad materialnim svetom. Konec koncev bi morali po definiciji svoje vere vsi stremeti k Božji Ljubezni, odrešitvi Duše in Duhovnemu svetu.

Anastasija: Da, ko se zaveš, kakšni znaki in simboli te obdajajo z vseh strani, razumeš, zakaj v družbi prevladuje materialni Um, celo na krajih, kjer ljudje skušajo najti duhovni umik zase.

Rigden: Večkrat sem že rekel in bom še enkrat ponovil: v rokah ljudi je, da spremenijo ta položaj; vse je odvisno od prevladujoče izbire vsakega posameznika.

Slika 25. Enakostranični diagonalni križ s krogom v središču je simbol Znanja o štirih Esencah človeka in o Duši.

Diagonalni križ – simbol napredka v spoznavanju in pogojni razdelitvi prostora na polja (cone) vpliva Esenc; krog je oznaka za Dušo. Interpretacija vzorca simbola je prikazana v obliki »pečata«.

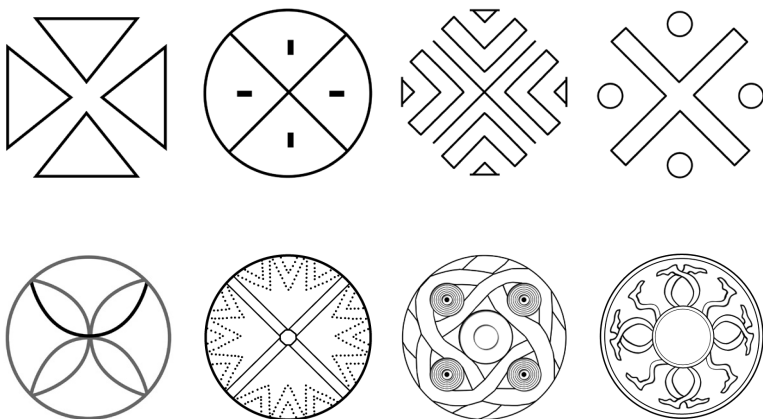
Toda vrnimo se nazaj k temi znakov štirih Esenc. Če je bil enakostranični križ simbol za običajnega človeka, so se **diagonalni križ (obrnjeni križ) in njegove različice (pogosto s krogom v središču)** nanašali na **Osebnost, ki hodi po poti Znanja** in se zaveda svetih informacij o človeku in meditativnih praks, povezanih s štirimi Esencami. Poudarjam, na človeka, ki ima Znanje; kako ga uporablja (kaj prevladuje v njegovi zavesti), je njegova osebna izbira.

Najpogosteje je v svetih besedilih simbol diagonalnega križa (ali njegovih različic) nakazoval Znanje o energijski strukturi človeka, njegovih Esencah in medsebojnih odnosih z dimenzijami. Dimenzije so bile pogojno predstavljene kot število stopnic na pri-sekani piramidi ali stopnišče, deli vzorcev (lotosovi cvetovi ali njegovih cvetni listi, obrisi gora, cikcakaste črte), krogi znotraj kroga, kratke črtice, zrna ali pike. Praviloma so po številu ustrezali 3, 4, 5, 6 in 7. Število treh enakih elementov simbola je običajno nakazovalo tridimenzionalni prostor. Število 4 – tri dimenzije plus četrto, čas, lahko pa je služilo tudi kot simbol štirih Esenc. Število 5 je predstavljalo petdimenzionalni prostor, na splošno pa je to število bilo povezano s peterokrako zvezdo kot enim od simbolov ženskega načela, z znakom manifestiranih sil Allata v peti dimenziji. Število 6 je pomenilo šesto dimenzijo, ki je najvišja mogoča za osebo, v kateri prevladuje materialno, iz katere lahko v spremenjenem stanju zavesti vpliva na materialni svet. In prisotnost sedmih identičnih elementov v vzorcu je pomenila sedmo dimenzijo, ki nakazuje popolnega človeka in strukturo sveta vse do sedme dimenzije ali koncept »nebes«, »Nirvane« in »osvoboditve Duše«. Včasih je

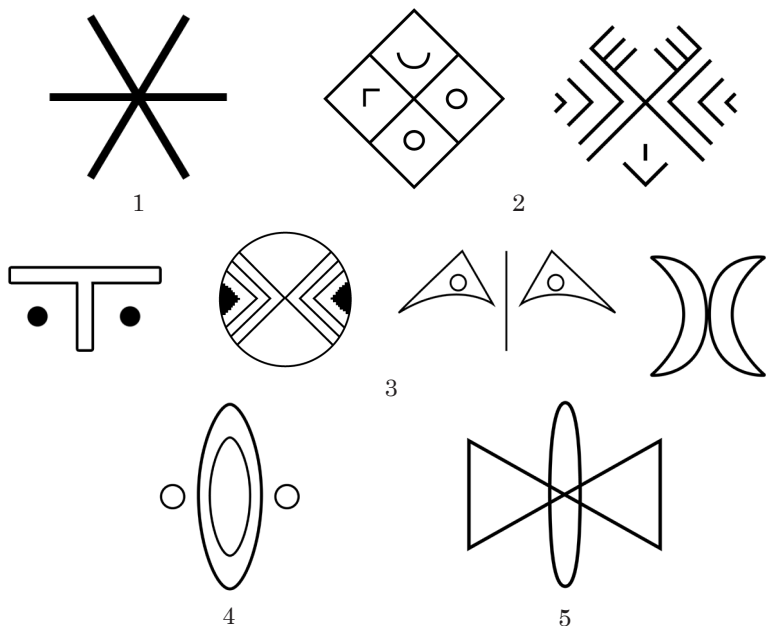
bilo v bližini simboličnega poimenovanja sedme dimenzije prikazano 8, 9, 12, 13 in 33 ali 72 pogojnih oznak, ki so kazale na znanje o Vesolju. Takšne svete informacije so bile pogosto zabeležene na vzorcih na obrednih predmetih, oblačilih ali svetih zgradbah.

Različice *diagonalnih križev* so bile precej raznolike: diagonalni križ v obliki štirih povezanih trikotnikov s krogom v središču, *krog s središčem iz trikotnih površin*, deteljni križ (ozkih pri središču in razširjajočih se proti robovom), kače, prepletene v obliki križa, itd.

Slika 26. Različice diagonalnih križev z oznakami prostorov štirih Esenc.

Če je bilo treba pokazati ali poudariti aktivacijo, prevlado ali blokado določene Esence ali določeno delo s temi Esencami, so to naredili z dodatnimi znaki na ustreznem področju diagonalnega križa.

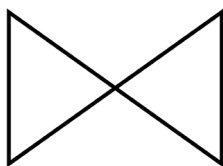
Slika 27. Simbolični prikaz poudarka delovanja štirih Esenc:

- 1) uporablja se v pomenu simbola šestih dimenzij; navedba duhovnega znanja ali prakse; blokiranje ali aktiviranje delovanja stranskih človekovih Esenc, odvisno od bližnjih dodatnih označb;
- 2) primeri simbolov z znaki dela z različnimi Esencami v meditaciji;
- 3) vsak simbol prikazuje poudarek ali prevlado stranskih Esenc v človeku;
- 4) simbol v svoji obliki odraža aktivacijo stranskih Esenc, kar se manifestira kot pritisk od zunaj navznoter in vpliva na stanje človeka v obliki bremenečih, negativnih in stiskajočih občutkov (simbol označuje resnično deformacijo osebnega prostora, do katere pride med tem procesom);
- 5) simbol ima enak pomen kot prejšnji, toda z drugačno shematično predstavitvijo.

Anastasija: Morda bi bilo vredno poudariti, da so to sveti ali magični simboli, ki označujejo sveto znanje teh ali onih ljudi, o katerih smo govorili ... Na splošno pa lahko rečemo, da so glavni simboli štirih Esenc trikotniki in polkrogi, ki se stikajo, vendar se praktično ne sekajo.

Rigden: Seveda. In ne samo trikotniki ali samo polkrogi. Praviloma so to enakostranični trikotniki, katerih tri strani kažejo na tridimenzionalnost prostora, iz katerega Opazovalec (Osebnost) začne svojo pot duhovnega razvoja. Dva trikotnika, ki ležita vodoravno in se z vrhoma dotikata drug drugega, simbolizirata Desno in Levo Esenco.

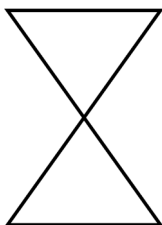
Slika 28. Simbol Desne in Leve Esence človeka.

To je nekakšen znak za neskončnost, nenehno vračanje k enim in istim nastavkom iz sveta materije, t. i. »variabilna stabilnost«. To je stabilna prevlada bodisi Desne bodisi Leve Esence (tok enake sile iz enega območja za »ulov« ali, bolje, »lovljenje« človekove pozornost v drugega), če sta seveda ta dva horizontalna trikotnika razumljena v kontekstu življenja človeka, ki ne nadzira svojih misli. Toda to je tipično natanko za običajno delovanje stranskih Esenc, ko Osebnost izbira misli in čustva iz Živalskega načela. Toda ko človek doseže vrhove v svojem duhovnem razvoju, stranski Esenci spremenita svoje običajno obnašanje.

Postaneta pomočnici, sila, ki s svojo povezavo z drugimi dimenzijami pomaga spoznati nevidno raznolikost (pogojno »neskončnost«) tega sveta.

Toda trikotnika, ki imata vrh usmerjen navzgor in navzdol, sta poseben primer, ki ga je treba bolj podrobno preučiti. Dva vertikalno postavljena trikotnika, ki se dotikata z vrhoma, simbolizirata Sprednjo in Zadnjo Esenco.

*Slika 29. **Simbol človekove Sprednje Esence je trikotnik z vrhom, usmerjenim navzdol. Simbol človekove Zadnje Esence je trikotnik z vrhom, usmerjenim navzgor.***

V kontekstu izvirnega Znanja o štirih Esencah človeka je bil trikotnik, usmerjen navzgor, simbol Zadnje Esence, preteklosti in vidnega manifestiranega materialnega sveta. Ni naključje, da so ljudje trikotnik takšne oblike kasneje povezovali z moškim načelom. In to ne pomeni veličine ali podobnosti z goro, ki se vzpenja proti nebesom, ali s tremi načeli izgradnje Vesolja (simbol Boga). Gora je ločena podoba in simbol, ki je večinoma povezan s konceptom druge dimenzije. In simbol Boga v obliki trikotnika z vrhom, usmerjenim navzgor, je označeval tri načela izgradnje Vesolja: Boga (idejo), Lotos (načrt) in Allat (utelešenje ideje in načrta).

Enakostranični trikotnik z vrhom, usmerjenim navzgor, po izvornem Znanju **o človeku** označuje dva momenta. Prvič, začetno stanje človeka: kot Opazovalca v tridimenzionalnem svetu pred samostojnim duhovnim razvojem; kot objekt, ustvarjen po Božji »podobi in podobnosti« (Duša je izhodiščno vključena v človeka in zagotovljeni so trije pogoji za njegov duhovni razvoj: duhovna ideja, načrt in implementacija ideje). Drugič, če govorimo neposredno o samem procesu človekovega duhovnega razvoja (katerega poudatek je preusmerjen na Sprednjo Esenco, torej na zgornji trikotnik, usmerjen navzgor) ali, nasprotno, če govorimo o človeku, ki je obtičal v materiji in v katerem prevladuje Živalsko načelo, potem je pomen spodnjega trikotnika precej drugačen. V tem primeru trikotnik, katerega vrh je usmerjen navzgor, ne simbolizira samo Zadnje Esence, ampak tudi agresijo materialnega sveta (zato je bil v nekaterih primerih povezan z elementom ognja), gibanje materije od ekspanzije do krčenja (od zunaj navznoter), osredotočenje na Voljo Živalskega uma in njegovo moč na piramidasto hierarhijo materije. Z drugimi besedami, trikotnik z vrhom, usmerjenim navzgor, pomeni tisto, kar temelji na »zemeljskem«, materialnem in začasem in kar stremlje po moči.

Enakostranični trikotnik z vrhom, usmerjenim navzdol, v izvornem Znanju ne pomeni samo Sprednje Esence, s pomočjo katere človek raste in se duhovno razvija. Že od starodavnih časov je ta simbol pomenil **ustvarjalno silo Allata**; to je gibanje duhovnega s primarne točke utelešenja, od manifestacije Stvarnikovega načrta do nenehne kreacije in ekspanzije, do popolne oblike, vsebovane v tem načrtu. Ni naključje, da je bil v starodavnih časih trikotnik z vrhom, usmerjenim

navzdol, povezan s simboli ženskega načela, z vrhovnimi boginjami, ki so, v verovanjih različnih ljudstev, utelešale ustvarjalne funkcije Velike Matere kot prednice celega sveta, povezavo z *vodnim okoljem* (ki je bilo asociacija za duhovni svet). Ko Osebnost glede na sveto izvorno Znanje o človeku izbere Duhovno načelo, se v njej zgodijo manifestacija ustvarjalne moči Allata v obliki duhovnega prebujenja, razširjeno stanje zavesti in manifestacija duhovne Ljubezni. Zato med duhovnimi praksami človek izkusi občutke univerzalnega razumevanja, vsevednosti, vseobsegajočo Ljubezen do celega sveta. To sta natančno delovanje njegove Sprednje Esence in manifestacija moči Allata, ki obnovita in manifestirata povezavo med Osebnostjo in Dušo. Odmeve tega Znanja lahko zasledimo v svetih razpravah o svetu in človeku, v mitoloških zgodbah, podobah in obredih številnih ljudstev sveta.

Anastasija: Mimogrede, v tripoljski civilizaciji, na primer, sta bila na obrednih posodah pogosto prikazana dva vertikalno postavljena trikotnika, ki se stikata z vrhoma, celo z označbo smeri gibanja energije pri duhovnih praksah.

1

2

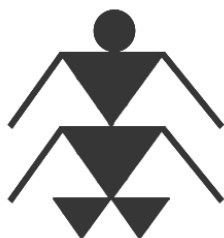
3

4

5

6

Slika 30. Starodavne označbe znanja o človeku in procesih njegovega duhovnega razvoja.

Risbe na obredni keramiki tripoljske civilizacije (6.–3. tisočletje pr. Kr.):

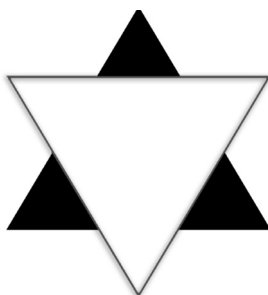
- 1) splošno znanje o človekovi strukturi (tri dimenzije v spodnjem trikotniku, tri dimenzije v zgornjem trikotniku, simbol kroga);
- 2) označba običajnega človeka;
- 3) označbe dobrega človeka, ki začne svoje duhovno potovanje (glava v obliki kvadrata, dvignjena roka in v zgornjem trikotniku poudarek na Sprednji Esenci);
- 4) figura v gibanju z dvignjenimi rokami je ena od svetih označb duhovne prakse med delom z Desno in Levo Esenco;
- 5) označba duhovne prakse, dosega najvišjega duhovnega stanja in povezuje s sedmo dimenzijo (na glavi je krog, v katerem je sedem krogov, pri čemer zgornji krogi tvorijo trikotnik, usmerjen navzdol; smer rok označuje energijsko zanko);
- 6) označba človeka, ki hodi po duhovni poti: prikazuje, da Sprednja Esenca prevladuje nad stranskima Esencama in vodi človeka v drugačen, višji svet z močjo Allata (človek se podvoji in manifestira v dimenzijah, višjih od tretje).

Rigden: Da, ti simboli so prisotni povsod, toda večina ljudi jih ne opazi, se ne zanima zanje in jih ne razume zaradi pomanjkanja izvornega Znanja. Na primer v stari Indiji je bil trikotnik, usmerjen navzdol, uporabljen kot simbol boginje Šakti (asociativna podoba manifestacije moči Allata), ki sem ga že omenil. In za boga Šivo (enega od treh božanstev v indijski mitologiji, ki je utelešal tudi destruktivne sile), je bil uporabljen trikotnik, usmerjen navzgor. Tukaj je še en primer. Ko so Grki obiskali obrežja trikotnega ustja velike reke Starega Egipta – Nila, so ga začeli imenovati »delta«. Za stare Egipčane – je bilo to ustje, ki je omogočilo dostop do morja (ravno tako kot reka, ki vzdržuje življenje), primerljivo s svetim lotosom, s trikotnikom, usmerjenim navzdol, ki je utelešal žensko načelo. Poleg tega pa je bila osnova delte z več kanali, ki vodijo v morje (vodno okolje), povezana z duhovnimi potmi, ki so bile v svetih interpretacijah starih Egipčanov povezane z drugim, duhovnim svetom. Številne staroegipčanske boginje, obdarjene s funkcijami Allata, so bile gospodarice *vodnega okolja* ali so bile povezane z njim in z lotosom. Zato je tudi med Grki delta postala simbol za žensko načelo, »vrata življenja«, navkljub dejstvu, da je sama beseda izšla iz četrte črke grške abecede, ki ima obliko trikotnika, usmerjenega navzdol. Na splošno je vredno bolj podrobno preučiti vsaj poznano zgodovino različnih kultur, saj lahko človek najde veliko zanimivih informacij. Da ne omenjam dolgo pozabljenih kultur, ki se jih sodobni ljudje ne spominjajo, toda njihova arheološka odkritja bodo s svojimi edinstvenimi artefakti in duhovnih znanjem pretresla svet, če bo človeštvo, seveda, sploh imelo to prihodnost.

In še nekaj dodatnih besed o različicah simbolike prekrivanja trikotnika, usmerjenega navzdol, in trikotnika, usmerjenega navzgor, ki so bile že od starodavnih časov široko razširjene med mističnimi, okultnimi in religioznimi gibanji. Po izvornem Znanju to, da je glavni (vrhnji) trikotnik v tem simbolu usmerjen navzdol, prikazan v beli barvi (božansko žensko načelo, sile duhovnega sveta), pod njim (vidijo se njegovi koti) pa je trikotnik, usmerjen navzgor, v črni barvi (moško načelo, sile materije), pomeni **prevlado duhovnega sveta in ustvarjalnih sil Allata nad materialnim svetom v šestdimenzionalnem prostoru.**

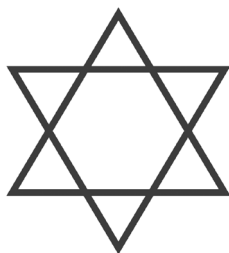

Slika 31. Starodavni simbol prevlade duhovnega sveta nad materialnim svetom.

In če trikotnik, usmerjen navzgor, prekriva trikotnik, usmerjen navzdol, to pomeni prevlado Živalskega uma, materialnega sveta nad duhovnim, magični vpliv na materijo iz šeste dimenzije s prevlado Živalskega načela, človekovo uporabo moči Allata ne za duhovno osvoboditev, ampak za pridobitev moči v materialnem svetu. Takšen znak, tako rekoč z natanko nasprotnim pomenom, so praviloma nameščali ljudje, ki so iskali skrito moč nad tridimenzionalnim svetom in služili Volji in namenom Živalskega uma. Če je bil znak

prikazan preprosto brez nakazovanja prevladujočega trikotnika, je bil prav tako imenovan »obrnjeni znak«, ker so bili v njem zamenjani trikotniki Sprednje in Zadnje Esence in sta prevladovali stranski Esenci (z oznako trikotnikov, ki se nahajajo v vertikalni). Pomenilo je tudi prečrtanje *romba* (enega od simbolov duhovne preobrazbe človeka). V starodavnih časih so ta simbol v glavnem uporabljali pri črni magiji.

Slika 32. **Obrnjen znak.**

Anastasija: Mimogrede, ta simbol je danes na široko populariziran po vsem svetu z imenom »Davidova zvezda«, seveda s prepričljivo razlago za širše množice o »popolni združitvi duha in materije« s prevladujočim trikotnikom, usmerjenim navzgor. Potem pa se ljudje sprašujejo, zakaj živijo v tako »nesrečnem svetu«, kjer je toliko jeze in agresije.

Rigden: No, kdo je kriv, da ljudi ne zanima nič drugega kot tisto, kar jim vsiljuje materialni Um. V starodavnih časih je bil na Vzhodu ta znak poznan kot »vladar duhov«, magični simbol človeka, ki vlada materiji s pomočjo moči, namenjenih duhovnemu razvoju. Če je eden ali več trikotnikov, usmerjenih navzdol, bilo postavljenih znotraj velikega trikotnika, usmerjenega navzdol, je to pomenilo človekovo uporabo njegovih

edinstvenih duhovnih moči za druge namene, to je za pridobitev določene moči v materialnem svetu. Na primer, če so bili trije trikotniki, usmerjeni navzdol, postavljeni v trikotnik, usmerjen navzdol, je to pomenilo, da je materialni Um uporabil moči Allata za svoje lastne namene, praviloma za doseganje začasne moči v tridimenzionalnem svetu. Mimogrede, trije trikotniki, usmerjeni navzdol, so simbolizirali božanska načela: idejo, načrt in njegovo implementacijo (uresničitev načrta). V starodavnih podobah lahko vidimo tri trikotnike, usmerjene navzdol, ki jih nič ne omejuje. Na vrhu teh je postavljen velik četrti trikotnik, usmerjen navzdol, ki pomeni človekovo gibanje proti duhovni osvoboditvi. Na kratko, prava uporaba človekove življenjske moči.

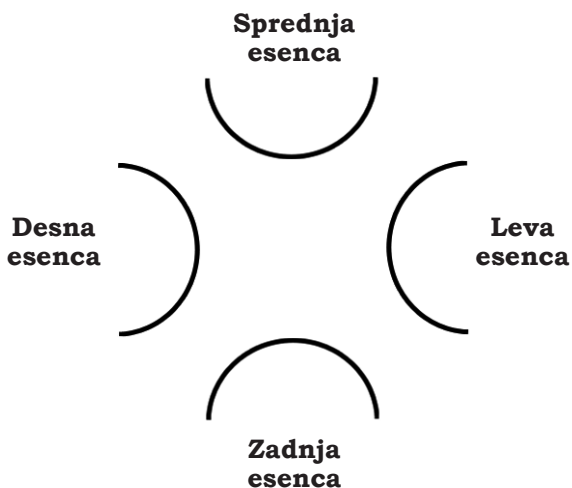
Anastasija: Prosim, povejte bralcem več o poloblah. Precej pogosto jih najdemo v vzorcih svetih obrednih predmetov in na starodavnih artefaktih kot simbolično označbo štirih Esenc.

Rigden: Da, za označbo štirih Esenc so uporabljali tudi simbole polkrogov, polmesecev in lokov kot določenih delov celote. V tem primeru sta stranska loka, nameščena navpično, simbola stranskih Esenc.

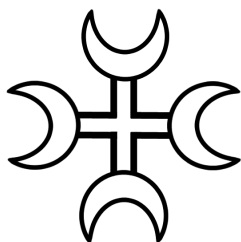
Lok, ki je spominjal na obrnjeni polmesec ali narobe obrnjeno posodo, je simboliziral Zadnjo Esenco, zato je bil v sveti simboliki ljudstev povezan s preteklostjo, oropano življenja, pomenil pa je tudi »mrtve« nauke, usmerjene proti materialnemu. In znak loka ali polmeseča s krajcema, usmerjenima navzgor, je bil izvorno uporabljen za označbo Sprednje Esence kot simbola manifestacije moči duhovnega sveta – Allata. Od tod

so pravzaprav izšle tudi označbe za druge Esence ravno v obliki določenih lokov in polkrogov. Zahvaljujoč takšni upodobitvi Sprednje Esence in znaka za Allat, se je pri nekaterih ljudeh pojavil asociativni simbol sklede kot duhovnega vsebnika, ki je pripravljen na napolnitev z ustvarjalnimi močmi Allata (ali, po prepričanjih starodavnih, s kristalno čisto vodo, ki je bila asociacija za duhovni svet).

Slika 33. Shematična označba človekovih Esenc v obliki lokov.

1

2

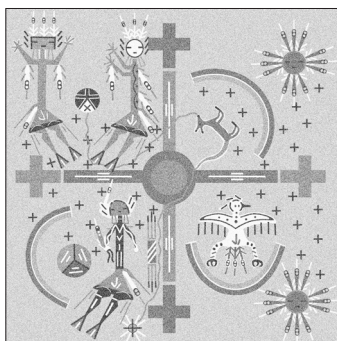
3

4

5

6

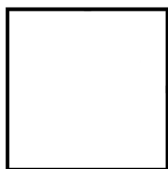
Slika 34. Simbolične predstavitve človekovih Esenc v obliki lokov in polmesecev z znaki Allata:

- 1) Lunin križ (poznani tudi kot rogljičasti križ) je bil pogost sveti simbol med starodavnimi ljudstvi Severne Evrope;
- 2) Vzorec obredne posode tripoljske civilizacije s križem in polmeseči na koncih (4.–3. tisočletje pr. Kr.);
- 3) Simboli lokov na artefaktu predkrščanskega obdobja zgodovine plemena Vjatiči – staroruskega vzhodnoslovanskega plemena, ki je živelo v kotlini reke Oka;
- 4) Obredni krožnik tripoljske civilizacije z znakom Allat v središču;
- 5) Znaki na keramiki tripoljske civilizacije (iz arheoloških najdišč v bližini vasi Bernašovka v regiji Vinica, Ukrajina);
- 6) Sveta slika, narejena iz obarvanega peska, indijanskega ljudstva Navajo (jugovzhodni del ZDA, Severna Amerika).

Anastasija: Omenili ste romb kot enega od simbolov človekove duhovne preobrazbe. Prosim, povejte, vsaj na splošno, o simbolih kvadratnih oblik: o rombu in samem kvadratu. Kajti danes ljudje pogosto zamenjujejo pomene teh simbolov, saj se zanašajo na sodobne interpretacije starodavnega znanja, ki so že bile večinoma popačene in interpretirane na ravni materialnega pogleda na svet.

Rigden: Kvadrat je v simboliki izvornega Znanja pogojna *osnovna ploskev* piramidasto oblikovane človekove strukture, ki povezuje vse njegove glavne Esence. Posledično so različna ljudstva povezovala kvadrat s simbolom Zemlje, vsega zemeljskega, z združitvijo štirih elementov, glavnih smeri, z moškim načelom (v nasprotju s krogom, ki je služil kot simbol ženskega načela in Neba).

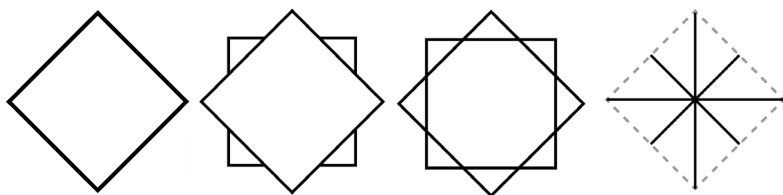
Slika 35. **Kvadrat,**
simbol zemeljskega.

To znanje se je odražalo v strukturi številnih religioznih zgradb različnih narodov sveta. Na primer zigurati, piramide, templji, pagode, cerkve in druge svete zgradbe so bili zgrajeni na kvadratni osnovi. Pri tem je sama arhitektura zgradbe praviloma na ta ali drugi način odražala znanje o preobrazbi kvadrata v **krog** ali **romb**, ki je bil shematična reprezentacija **kocke**, postavljene na enega od njenih vogalov. Se pravi,

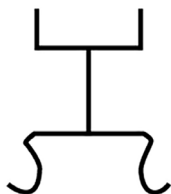
v teh simbolih je bilo zabeleženo Znanje o energijski preobrazbi človekove strukture med duhovno osvoboditvijo, prehod Duhovne Osebnosti iz materialnega sveta v duhovnega.

Romb je bil pogosto prikazan v obliki ovalnega »zrna« z rahlo poudarjenim zgornjim in spodnjim vrhom in je bil povezan s simbolom ženskega načela, življenjske energije in plodnosti boginj, ki so bile praviloma obdarjene s funkcijami Velike Matere. Označevali so ga znaki zlitja dveh sil, ki sta v vesolju oblikovali novo obliko. Romb, narisan v kvadrat, ali *romb*, ki sega čez meje kvadrata in oblikuje osem kotov, *osmerokrako zvezdo* – vse to je simbol izvirnega Znanja o duhovni osvoboditvi človeka. Te simbole so poznali že ljudje v dobi paleolitika.

Slika 36. Različice predstavitev romba kot simbola preobrazbe in duhovne osvoboditve človeka.

Vse te podobe in simboli so temeljili na poznavanju duhovnih praks, specifikah prebujanja duhovnih sil v človeku, manifestaciji trenutka zlitja Osebnosti z njeno Dušo. Mimogrede, proces doseganja takšnega duhovnega zlitja, razsvetljenja, spoznavanja Resnice so v starodavnih časih označevali s simbolom, ki je spominjal na »hrošča«.

Slika 37. Simbol duhovne osvoboditve, razsvetljenja, spoznanja Resnice.

Poleg tega je bil izvorno postavljen v razmerje z duhovno zrelo Osebnostjo, ne glede na to, ali je šlo za žensko ali moškega. Pogosto so bile »roke« v znaku prikazane s simboličnim znakom Allat, »noge« pa so imele obliko dveh spiral, obrnjenih v nasprotnih smereh.

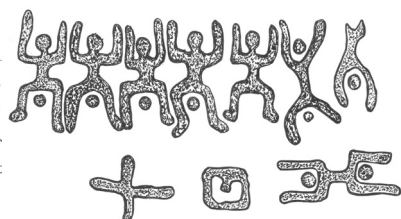
Spirale so v svetem znanju o človeku praviloma pogojne oznake smeri gibanja energije v procesu duhovne prakse ali sil Allata, če so povezane z informacijo o izvoru sveta. Spirala, zavita v smeri urnega kazalca, je pomenila pozitivne, ustvarjalne duhovne sile, medtem ko se je spirala, zavita v nasprotni smeri urnega kazalca, nanašala na negativne, destruktivne sile Živalskega uma, ki so nasprotovale silam Allata. V oznakah duhovnih praks so bili simboli spiral uporabljeni v pomenu energij ali njihovih povezav. Spirala, zavita tri in polkrat, je označevala energijo, ki jo na Vzhodu, kot sem že omenil, še vedno imenujejo »speča kundalini kača« in simbolizira skrit energijski potencial v človeku.

Slika 38. Primeri dveh različno usmerjenih spiral v simboliki starodavnih ljudstev.

Kasneje so namesto zgoraj omenjenega znaka, ki spominja na »hrošča«, začeli upodabljati ženske boginje, s čimer so označevali proces doseganja duhovne združitve z Dušo in osvoboditev človeka od materialnega sveta. Tako so ljudje zapisali eno od izvornih dodatnih razlag, da lahko človek takšno stanje doseže samo s sodelovanjem ustvarjalnih sil Allata (božanskega ženskega načela). Uporabljale so se tudi oznake s podobnim pomenom v obliki dveh spiralnih kač, ki sta bili medsebojno prepleteni. Če je bil takšen simbol upodobljen skupaj s podobo človeka, ki izvaja duhovno prakso, je običajno nakazoval, da sta repa kač prihajala iz človekove prve čakre (»Muladhara«); telesi sta bili tri in polkrat prepleteni, njuni glavi pa sta bili blizu sedme čakre (»tisočlistnega lotosa«). Tako so pogojno nakazali pot gibanja te energije v človekovem energijskem »telesu«. Vzhodnjaške razprave, ki pripovedujejo o duhovnih praksah, še danes omenjajo prebujenje »kundalini kače« kot doseganje duhovnega stanja razsvetljenja, pobega v Nirvano. Mimogrede, zahvaljujoč takšnemu asociativnemu simbolu, ki je bil prej povezan z duhovnim znanjem, nekatera ljudstva še vedno častijo navadne kače, ki se nahajajo v njihovem območju, kot svete plazilce.

1-a

1-b

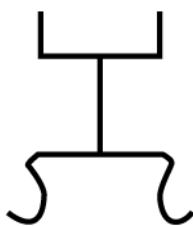
1-c

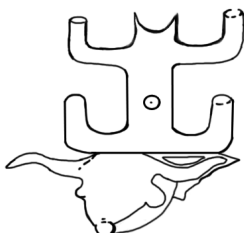
1-d

2-a

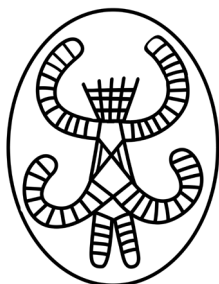
2-b

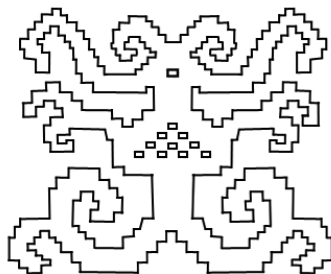
2-c

3

4

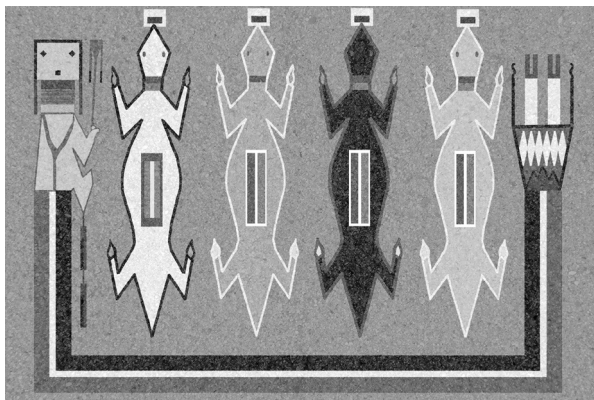
5

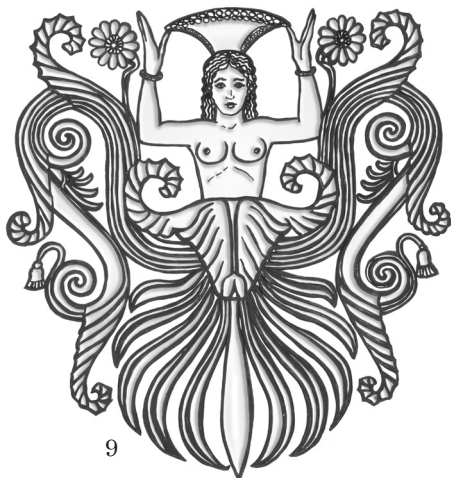
6

7

8

9

10

11

**Slika 39. Simbol človekove
duhovne osvoboditve
v oznakah starodavnih ljudstev:**

- 1) petroglifi starodavnih ljudstev: a) jamske slike, odkrite v dolini Camonica (cca 4. tisočletje pr. Kr.; dolina Camonica, vznožje osrednjih Alp, Severna Italija); b) jamske slike, najdene na obali Belega morja (cca 3. tisočletje pr. Kr.; Republika Karelija, Severozahodna Rusija), številni lokalni petroglifi so vidni samo ob sončnem vzhodu in zahodu (v času jutranjih in večernih duhovnih praks); c) petroglifi, najdeni v dolini El Abra (12. tisočletje pr. Kr.; Kolumbija, Južna Amerika); d) petroglifi, najdeni v severnozahodnem delu Brazilije (10.–7. tisočletje pr. Kr.; Južna Amerika);
- 2) simboli starodavne arheološke kulture Çatalhöyük (7. tisočletje pr. Kr.; Anatolija, Mala Azija): a) podoba »boginje« z označbo energijskega središča – Duše; b) znak iz grafičnih simbolov te kulture; c) podoba »žabje boginje« (simbol ponovnega rojstva), pod katero je bikova glava s široko razmaknjenimi rogovi (konec 7. tisočletja pr. Kr.; artefakt iz tempelja kulture Çatalhöyük);

- 3) starodavni znak indijske kulture;
- 4) shematski prikaz Boginje Matere starih Slovanov in tudi tripoljske kulture (4.–3. tisočletje pr. Kr.; Ukrajina);
- 5) ruska vezenina »podoba ženske med porodom«;
- 6) fragment starogrške vaze (boeotska amfora, cca 680 pr. Kr.), ki prikazuje Artemido kot Potnio Theron (Gospodarico zveri); desnokraki svastiki in napadalna psa predstavljajo agresivni svet, medtem ko je sama Artemida predstavljena kot duhovna manifestacija v tem svetu; podoba ribe na Artemidinih oblačilih je simbol potopitve v spremenjeno stanje zavesti; šest črtic na obleki simbolizira šest dimenzij, Artemidina glava se rahlo dotika telesa – to je simbol sedme dimenzije; ptice nakazujejo duhovni, višji svet; dve kači ob straneh podobe simbolizirata dosego stanja najvišjega duhovnega razsvetljenja, osvoboditve;
- 7) zlata plošča s skitsko boginjo (4. stoletje pr. Kr.; gomilni grobovi Bolšaja Bliznitsa, Tamanski polotok, Krasnodarska regija, Rusija, muzej »Ermitaž«, Sankt Petersburg, Rusija);
- 8) sveta slika iz barvnega peska indijanskega plemena Navajo (Severna Amerika);
- 9) podoba skitske boginje pod ročajem srebrne posode (4. stoletje pr. Kr.; grobišče Čertomlik, Dnepropetrovska regija, Ukrajina);
- 10) izrezljana plošča s podobo Boginje (7.–8. stoletje; arheološko najdišče blizu Čudskega jezera, Permska regija, Rusija; Čerdinski muzej, poimenovan po Puškinu);
- 11) figura azteške boginje vode, Chalchiuhtlicue (»oblečena v žad«; »tista v modri obleki«), je bila prikazana kot mlada ženska; vodila je pravične čez nebeški most (maurico).

Anastasija: Da, zahvaljujoč starodavnim artefaktom, odkritim na različnih koncih planeta, obstaja že veliko dokazov, ki pričajo o posebnem odnosu ljudstev do

tega znaka, ki je videti kot »hrošč«, in podob boginj, ki so mu podobne. Vendar pa se v znanosti danes dogajajo nenavadne stvari: duhovni vidik teh artefaktov je komaj kdaj upoštevan in številne razlage prispevajo k materialnemu razumevanju; kot nalašč sta duhovni pomen in vloga teh simbolov v kulturah različnih ljudstev zmanjšana. Znanstveniki na primer pogosto naletijo na starodavne artefakte v obliki boginj z linijami, zavitimi v spirale ali razvezanimi v polkrog namesto nog (ali majhnih kač, zvitih v spiralo). Toda praktično vse te najdbe pripisujejo »ženski, ki rojeva v položaju žabe«, ali »antropomorfnim bitjem v položaju žabe, ki so povezani z magijo obilja in predstavljajo žensko pozo ...« itd. Na splošno so povezani z materialnim vidikom obstoja brez duhovne komponente.

Rigden: No, kakršen pogled na svet imajo ljudje, takšni so tudi zaključki. Če bi sodobni ljudje polagali več pozornosti na pravo duhovno samoizpopolnitev, bi bolje razumeli skrb starodavnih ljudstev za njihov duhovni razvoj. Tukaj je preprost primer. V 60. letih 20. stoletja so v južnem delu osrednje Turčije na planoti Konya arheologi odkrili mesto Çatalhöyük, datirano v 7. tisočletje pr. Kr. Pod njim pa je bilo še 12 plasti, tako rekoč gradbenih horizontov kultur, ki so obstajale še pred tem časom.

Anastasija: Da, za znanstveni svet je to bilo senzacionalno odkritje: starodavne zgradbe (zunanji ozki vhod v prostore je bil izdelan na ravni strehi), svetišča, tablice, figure, geometrijski mikroliti in ostanki polikromnih stenskih slik. Po izračunih znanstvenikov je v tem starodavnem mestu lahko živel 7.000 prebivalcev naenkrat.

Rigden: Točno tako. Torej, skoraj vsaka hiša je imela posebno sobo. Znanstveniki so jo pogojno imenovali »svetišče«, če pa povemo z našimi besedami, je bila to soba za duhovne prakse. Skušali so jo postaviti v središče bivališča. Stene takšne sobe (še posebej vzhodne in severne) so bile poslikane s freskami, katerih dolžina je bila od 12 do 18 metrov. Najbolj zanimivo pa je, kaj je bilo upodobljeno na njih: »Boginja« v obliki ženske v položaju omenjenega »hrošča« (ali, kot pravijo znanstveniki, »v položaju žabe«), z živalmi in pticami, ki označujejo štiri Esence, ob sebi in tudi simboli v obliki znaka Allat (navzgor obrnjenega polmeseca), romba, dveh vertikalno povezanih trikotnikov (v obliki »peščene ure), dveh horizontalno povezanih trikotnikov (v obliki »metuljevih kril«), simboli v obliki »satovja«, »semen« in »valov«. Pri tem so bili ti simboli lahko v različnih kombinacijah: drug vrh drugega, ponekod so bili podvojeni ali potrojeni, multiplicirani, prikazani kot pozitivni, negativni. »Boginja« je bila narisana kot ženska riba (meditativen potop v spremenjeno stanje zavesti), kot ženska kača (simbol duhovnih praks in doseganje stanja duhovnega razsvetljenja) in kot ženska ptica (povezava z duhovnim svetom). Te zgodbe so uprizarjale tudi ženske, ki so nosile ribiške mreže, kar je nakazovalo na znake skupine, ki je izvajala duhovne prakse.

Poleg tega so za slikanje teh fresk uporabljali barve, pripisane Duši v stanju prehoda: modro in zeleno (ta barva je bila pridobljena iz bakrove rude), temno in svetlo rdečo (iz živosrebrovega oksida in hematita), rumeno (iz železovega oksida), sivo (iz galenita), škrlatno (iz mangana) in seveda belo. Vse to, skupaj z znaki in simboli, je nakazovalo, da so ljudje posedovali izvorno Znanje. Skupina ljudi je izvajala duhovne prakse skupaj s svojim

vodjo – posameznikom, ki je še bolj temeljito delal na sebi kot drugi in je zato hitreje napredoval po svoji duhovni poti. Na stenah meditacijske sobe je s pomočjo simbolov in znakov beležil duhovno delo, doseganje znanja in učne procese te skupine. Ko pa je vodja dosegel duhovno osvoboditev, so stene meditacijske sobe prebarvali z belim slojem. Novi vodja skupine je začel novo »sliko«, kot nepopisan list. Posledično se je ta tradicija prenesla v človeško družbo, kjer je poudarek že bil na človekovem življenju in njegovih dogodkih.

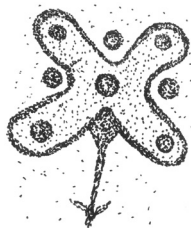
Anastasija: Da, vse to še enkrat potrjuje, da so ljudje zares delali na sebi in da je duhovna izpopolnitev bila naraven način življenja družbe. To ni bila modna muha ali del posameznikovega zasebnega življenja, ki ga je bolje skrivati pred drugimi, kar lahko dandanes vidimo pri sodobnih ljudeh. Duhovni razvoj je bil za starodavne ljudi smisel življenja. Poleg tega družba, v kateri so živeli, ni samo vzdrževala tega procesa, ampak je k njemu tudi prispevala ... Omenili ste, da so starodavni ljudje imeli znak v obliki vala.

Rigden: Da, **val** je starodavna oznaka za energijo in njene značilnosti ali, kot bi rekli danes, energijsko polje. Nanaša se na duhovno, sveto znanje o človeku, število valovitih linij ali valovitih črt pa je nakazovalo energije dimenzije, s katero je človek delal v duhovni praksi, ali v katero dimenzijo je prehajal, ali pa je preprosto simboliziralo samo delo v nevidnem svetu. Valovita linija je bila v vsakdanji simboliki uporabljena kot oznaka za vodo ali reke. In v svetem znanju o Vesolju je bila voda simbol *drugega* sveta, ki je bil drugačen od zemeljskega, zato je tudi povezava z duhovnim svetom pogosto bila označena na ta način.

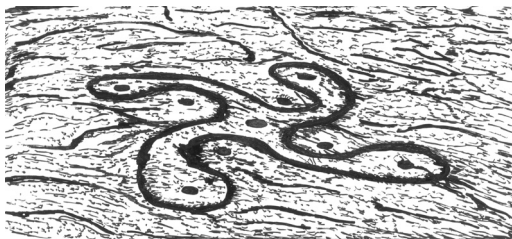

Slika 40. Primeri prikazov valovitih simbolov starodavnih ljudstev.

Dokaz, da so ljudje že v starih časih posedovali to duhovno Znanje, lahko najdemo tudi danes. Glavne simbole, kot so krog, križ, diagonalni križ, trikotnik, romb, kvadrat, spirala, zvezda, piramida, navzgor obrnjen polmesec, in tudi njihove modifikacije najdemo na številnih arheoloških artefaktih. Nahajajo se na primer na vpisih v skalo, na figurah iz paleolitika, na obrednih krožnikih in posodah, ki datirajo v neolitik, na simbolih svetih oblačil, predmetov, objektov in na nakitu, najdenem na grobiščih. Vse to kaže na dejstvo, da so ljudje za časa svojih življenj imeli posebno magično sveto duhovno znanje.

1

2-a

2-b

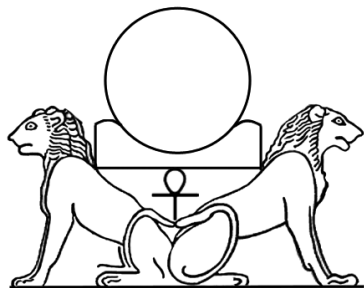
2-c

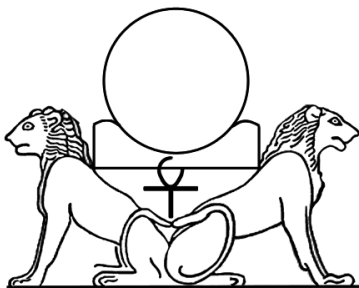
3

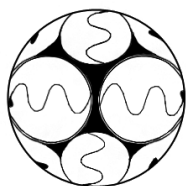
4

5-a

5-b

6

7

8

**Slika 41. Primeri prikazov
svetega znanja o človeku na artefaktih
različnih starodavnih ljudstev:**

- 1) petroglifi iz paleolitika: jamske slike (dolina Camonica, Severna Italija);
- 2) ženske figure s svetimi simboli – različni načini prikazov »Boginje« iz Tripolja (tripoljska kultura, kultura Kukuteni):
 - a) na prvi različici simboli nakazujejo žensko, ki je dosegla zlitje Duše z Osebnostjo, pobeg v sedmo dimenzijo, z drugimi besedami, visoko duhovno Osebnost; njene prsi simbolično kažejo gibanje energije v predelu čakre, povezane z življenjsko energijo – prano (ta neobičajna označba ne pomeni samo duhovno razvite Osebnosti, ampak govori tudi o tem, da je oseba lahko obnovila življenjsko energijo – prano, ne da bi škodila drugim, kar posledično poudarja visok duhovni status te »Boginje«); na njenem trebuhu je simbol romba, v katerem so diagonalni križ in štiri pike, štiri »uravnotežene« Esence (kar

- kaže tudi na dejstvo, da je ta ženska (»Boginja«) obladovala svoje Esence); b) simboli na drugi različici nakazujejo žensko, ki je duhovno razvita, ampak še ni dosegla zlitja svoje Osebnosti z Dušo (šest navpičnih črt na njenih prsih nakazuje, da je dosegla »šesta nebesa«, toda romb z diagonalnim križem, ki je prikazan na njenem trebuhu, vsebuje znak, ki kaže dejavnost njene Leve Esence. To pomeni, da še ne nadzoruje povsem svojih Esenc); c) tretja različica je ženska figura iz Tripolja z geometričnim ornamentom piramide, oznako glavnih človekovih čakler in znakom »AllatRa« (artefakt so našli blizu naselbine Dragušen v Moldoviji);
- 3) sveta figura (okronana z znakom Allat) je pokrita z zapisi znakov in simbolov, ki nakazujejo štiridelno strukturo in drugo znanje (neolitik, Centralno Sredozemlje);
 - 4) podoba na kamnitih ploščah vhoda v džinansko grobnico (193 po Kr., provinca Šantung, Kitajska) prikazuje boginjo nesmrtnosti Hsi Wangmu s stiliziranim znakom Allat za njenimi ramami (v obliki kril) in tudi s simboličnima figurama stranskih Esenc (po mitološkem opisu gre za zajca, ki v terilnici treta napoj nesmrtnosti), ki stojita na valjastih piedestalih (trije povezani piedestali simbolizirajo tretjo dimenzijo; glede na mitologijo pomenijo vrhove gora), in mitološkega tигра Baihuja, ki se nahaja na prostoru Zadnje Esence (preteklosti); na tigrovi glavi je Leva Esenca; z drugimi besedami, poudarjena je ravno ta; poleg tega je figura tигра upodobljena v gibanju, torej je prikazano delovanje;
 - 5) različni verziji staroegipčanskih tempeljskih stenskih slik:
 - a) pri prvi simbol »AllatRa« stoji na vrhu znaka ank; b) v drugem primeru je znak ank obešen kot ključ do tega simbola duhovne osvoboditve;
 - 6) keramika zgodnje tripoljske civilizacije: ornament notranje dekoracije obredne posode v obliki prisekanega stožca s podobo štirih krogel s kačami v vsaki od njih, obdanimi s svetlimi loki;

- 7) zlat medaljon (predkolumbijska civilizacija Srednje Amerike);
8) zlat obesek za oblačila (predkolumbijska civilizacija Južne Amerike).

Človeku z Znanjem so ti simboli veliko povedali in so zanj bili enako, kot je za nas danes odprta knjiga, napisana v razumljivem jeziku. Starodavni zapisi (ohranjeni na kamnitih blokih, skalah, jamskih stropih itd.), še posebej tisti, vključujoči znake in simbole, ki so nakazovali določene duhovne prakse, so praviloma označevali tudi kraj, kjer so ljudje izvajali te prakse. Kraji, izbrani za duhovne prakse, so bili posebni, pogosto v težko dostopnih jamah ali na odprtih območjih. Mimogrede, v preteklosti je samo človek z Znanjem, ki je imel osebno izkušnjo v teh praksah, imel pravico delati te zapise na skale. Danes znanstveniki tem starodavnim ljudem, ki so pustili zapise na skalah, pogojno pravijo »paleolitski šamani«. Želel bi, da ste pozorni na dejstvo, da so se do danes ohranili takšni kraji, kjer obstajajo zapisi celih generacij in kamor so se ljudje prihajali učiti na tisoče let ...

Anastasija: Da, takšne »kamnite knjige«, izklesane v skalo, vsaka velika kot nogometno igrišče, znanstveniki še vedno odkrivajo. Na primer jamske slike (petroglifi) ob Belem morju (Zalavruga, Republika Karelja, Rusija), ali švedske Nämforsen (v provinci Ångermanland) in Tanuma (v Bohuslänu), ali tiste ob vznožju Centralnih Alp v dolini Camonica (Italija), ali zapisi afriških Bušmanov v Zmajevem gorovju, ali slike na planoti Tassili n'Ajjer v Sahari itd.

Rigden: Točno tako. Kasneje so te simbole pogosteje uporabljali v bolj mobilnih različicah, amuletih, kot

nenehen opomin o dvojni naravi človeka in prioriteti duhovnega. In treba je povedati, da so jih kompetentno uporabljali (natančneje, kakšen simbol je bilo treba postaviti kam in zakaj) kot naprsno okrasje, v hišah, na obrednih posodah in svetih figurah, ki so bile v tistih dneh tako spoštovane, kot so v sodobnem svetu religiozni pripomočki.

Ti simboli so bili tudi nameščeni na določene predmete kot informacija, ki je bila na poseben način zabeležena z znaki, skupaj s tistimi dogodki, ki naj bi se zgodili v prihodnosti, ali kot zagotovilo, da se bodo zgodili. Kasneje je bilo to preoblikovano v neke vrste predmetno pismo, na »glasnikovi palici«, ki je imela ustrezne zapomnljive znake. Zahvaljujoč temu, je glasnik nekega naroda ali skupnosti tako rekoč potrdil svojo avtoriteto in poslanstvo, ki so mu ju zaupali predstavniki drugega naroda ali skupnosti.

Anastasija: Da, »glasnikove palice« so uporabljali v stari Evropi, stari Kitajski, tudi staroafriška in avstralska ljudstva. Toda to je znano, morda, le raziskovalcem, ki se ukvarjajo s temi stvarmi, za večino ostalih pa so to slabo poznana dejstva. Vendar pa so v sodobni družbi dobro promovirani v sodobni literaturi, dostopni množicam, simbolična Mojzesova palica, Hermesov kaducej itn.

Rigden: Zgodovinski artefakti so slabo poznani, ker ljudi samih te stvari ne zanimajo.

Anastasija: Tako je, in tudi za tiste, ki odkrijejo te artefakte s simboli in znaki, informacije niso popolnoma jasne, zato so v najboljšem primeru opisane kot

»ornament« na obrednih predmetih, kot znaki, ki so podobni določenim svetim simbolom drugih ljudstev.

Rigden: Običajno so bili takšni simboli upodobljeni na kamnu ali na predmetih kot sredstvo prenosa duhovne izkušnje na potomce. Za tiste, ki hodijo po duhovni poti, so ti zapisi Znanja imeli duhoven pomen.

Anastasija: Se pravi, da je bilo za ljudi, ki so živeli tisoče let nazaj, duhovno Znanje bolj pomembno in pomenljivo, kot je na primer sodobnemu človeku s potrošniškim načinom mišljenja zemljevid z natančno lokacijo neznanskega bogastva ali prihranki v banki.

Rigden: Točno tako. Še pred deset tisoč leti je bilo duhovno znanje bolj cenjeno, kot je zdaj. Kot pravijo na Vzhodu, je Znanje pravi zaklad, ki tistega, ki ga poseduje, spremlja vsepovsod.

Anastasija: Da, kaj bi lahko bilo bolj pomembno v človekovem življenju kot duhovni razvoj? To je glavni namen in pomen življenja. Zgodovina človeštva, zapisana v znakih in simbolih, priča o pomembnosti tega vprašanja tudi v tako daljnih časih, ne glede na razmere, v katerih so ljudje živeli. Zanje je bil duhovni razvoj najpomembnejša stvar, materialno življenje pa je bilo drugotno. In zdaj? Četudi v primerjavi s starodavnimi prebivalci ljudje nove generacije živijo v bolj udobnih razmerah, vedno pogosteje za primat izbirajo materialne vrednote, dovolijo, da njihovo življenje izgori, ga pripravijo, vodijo pa jih potrošniške prioritete družbe.

Rigden: Žal je tako. Mimogrede, starodavni ljudje so takšne zapise obravnavali kot prenos najpomembnejših

informacij naslednji generaciji, kajti vse v tem življenju je minljivo, razen duhovnega. V starodavnih časih so ljudje bolje razumeli, da je življenje v tem svetu preveč prehodno in se zelo hitro konča iz različnih razlogov, vključujoč naravne nesreče. In da bi se izognili izgubi Znanja, so ga puščali na »večnem kamnu«. Seveda pa se vse zgoraj omenjeno nanaša na svete, sakralne, obredne zapise, kajti poleg teh so starodavni ljudje imeli, kot v sodobni družbi, tudi vsakdanje, koledarske, predniške, zgodovinske in druge zapise.

Nekateri sveti »delujoči« znaki (tisti, ki so lahko vplivali na fiziko nevidnega sveta), so se lahko uporabljali tudi kot simbolična označba duhovne osebe, ki je izvajala to znanje, je imela izkušnje in jih je lahko delila z drugimi. Včasih je bilo vse zares preprosto. Teh istih znakov in simbolov, na primer, ni risal kar vsak, zagotovo pa ne v namen okraševanja svoje ljubljene osebe, kot se to dela zdaj, običajno brez razumevanja bistva. V starodavnih časih so to delali ljudje, ki so dosegli določeno raven duhovnega razvoja ... Danes pa si ljudje, kot opice, navesijo nakit z različnimi znaki in simboli, ne da bi sploh vedeli, kaj zares pomenijo in kako vplivajo na podzavest. Toda glavno zanje je, da je kul, drago in da jim sosed zavida.

Danes številni neodgovorni politiki in vladni uradniki nameščajo te simbole, ki jim jih pogosto podtaknejo »prostozidarji«, na zastave, mestne in državne grbe. Sploh se ne sprašujejo, zakaj je za »prostozidarje« tako pomembno, da v neki regiji namestijo »svoj« znak ali simbol. Uradniki ne razumejo razlike med različnimi znaki in tega, kakšne težave povzročajo s tem »nedolžnim dejanjem«, ko obsodijo ljudi (in njihove družine)

na dodatno trpljenje. Za takšne ljudi je sistem, podrejen Materialnemu umu, opredelil določene prioritete: denar in območje izvajanja njegove moči, tako da človek ne bi razmišljal o čemerkoli večjem.

Danes se voditelji različnih religij, posnemajoč tradicije preteklosti, oblačijo v praznična oblačila in se krasijo z dragocenimi kovinami, kamni in emblemi, na katerih so upodobljeni različni simboli. Številni med njimi imajo le malo informacij o pomenu teh »vzorcev« in znakov, omejeni so samo na ozek okvir koncepta svoje religije, ne da bi se sploh spraševali o bolj starodavni rabi teh simbolov v duhovni kulturi različnih ljudstev sveta in o njihovem pravem namenu. Na splošno je zdaj tako, da je zunanje bogato, notranje pa prazno. Pred tem, le 8–12 tisoč let nazaj, pa je bilo vse drugače, smiselno: skromno, ampak z veliko pomena, zunanje (znak, simbol) in bogato duhovno notranje. Na splošno je treba pripomniti, da je bilo za ljudi, ki so živeli v tistih časih, znanje o simbolih tako pomembno in naravno za njihovo družbo, da si sploh niso mogli niti predstavljati, da bi se tako dragocene informacije pozabile ali izgubile.

Anastasija: Nekoč ste omenili, da so jih mnogo kasneje, ko se je družba začela nagibati k materialnemu načinu razmišljanja, preprosto začeli nadomeščati z zapletenim. Ljudje so zapletali znake in simbole z dodatnimi razlagami, ki so prišle iz uma.

Rigden: Res je tako. Ko je bil zaradi določenih razlogov (naravnih katastrof, epidemij itd.) prenos duhovnega Znanja prekinjen ali se je med ljudstvi odvila modernizacija iz človeškega uma, ga naslednje generacije niso več razumele. Ljudje so te informacije razlagali

iz svojega uma, dobesedno s perspektive svoje obstoječe *vsakdanje* izkušnje. To je še en dejavnik, ki je prispeval k posledičnemu izkrivljanju in napačnim interpretacijam znakov.

Anastasija: Da, ne glede na to, kako gledaš, se vse začne z materialno težnjo človeške zavesti. In če družba izgubi ali popači bistvo in pomen izvirnega Znanja zaradi vmešavanja Živalskega uma, se bo ta materialna težnja v zavesti prihodnjih generacij le še poglobila ...

Veste, po informacijah, ki ste nam jih povedali, sem v delih, posvečenih arheološkim in etnološkim temam, našla številna zanimiva dejstva. Seveda so raziskave, povezane s kulturnimi plasti, ki segajo v čas 12.000 let pr. Kr., skromne, številna odkritja pa so naključna. Toda začnši z 11.–7. tisočletjem pr. Kr., pa se je nabralo kar precej artefaktov, še posebej tistih, povezanih z znaki.

Torej, med preučevanjem različnih kulturnih plasti lahko človek enostavno izsledi, v katerem obdobju se je za te ali one ljudi začela faza takšne težnje k materiji. V plasteh, ki datirajo nazaj v globoko davnino, so raziskovalci našli več sledi mirnega življenja ljudi, pomanjkanje znakov neenakosti med prebivalci in, najpomembneje, dokaze o prioriteti duhovnega znanja v družbi. Na to kažejo številni artefakti s tipičnimi znaki in simboli. Na primer ostanki naselbin z bogatimi muralnimi stenskimi poslikavami, steatitni pečati z znaki, glineni medaljoni z izrezljanimi znaki in simboli, fragmenti obrednih posod z znaki, lončevina z bogatimi ornamentami na osnovi mitoloških zgodb in ženske glinene figure s svetimi simboli. Toda kasneje v

času, če sodimo po pogrebih, se že pojavlja kar precej orožja in nakita, izdelanega iz zlata, srebra in dragih kamnov. Pride do znatne razslojitve prebivalstva: pojavlja se veliko skromnih grobišč in zelo redka bogata, potem pa so še cele kaste duhovnikov in vojščakov, pokopane v zlatem nakitu, z orožjem. Poleg tega, če je šlo v zgodnjih dneh preprosto za izmenjavo dobrin med prebivalstvom brez velike potrebe po materialnem kopičenju (očitno so bile vrednote drugačne, nematerialne narave), se kasneje pojavijo zlato, denar in trgovina, osredotočenje posameznikov na kopičenje materialnega bogastva in ustrezna razslojitev prebivalstva s pojavom političnih in religiozних sistemov vlade. Z drugimi besedami, zaslediš lahko »težnjo« civilizacije k materialnemu mišljenju, bolj natančno, k dominaciji značilnosti Živalskega načela v družbe, oblikovanju držav na tej osnovi, pojavu suženjstva itd.

Še ena stvar, ki me je presenetila, je dejstvo, da v izobraževalnih učnih načrtih številnih »civiliziranih« držav le bežno omenjajo informacije o obstoju človeške družbe do 5. tisočletja pr. Kr., temu obdobju pravijo »prazgodovina« in opisujejo pretežno vsakdanje življenje, materialne življenjske razmere v znanosti t. i. »prazgodovinskih ljudstev«. Duhovna plat življenja starodavnih ljudi je prikazana kot primitivno verovanje v magijo, duhove in obstoj Duše v človeku, v tuje mitološke svetove in bogove, ki jih naseljujejo. Toda tudi pred tem je bilo veliko zanimivih in pomembnih stvari. Zakaj je to zamolčano?

V določenih obdobjih, denimo, so se različne skupnosti ljudi v delih sveta, ki so bili znatno oddaljeni drug od drugega, nenadoma začeli množično premikati k

bolj civilizirani ravni obstoja, kot pravijo znanstveniki, h »kulturi proizvodne ekonomije«; k ustaljenemu kmetijstvu, k izdelovanju lončevine z enakimi osnovnimi svetimi znaki, k udomačitvi živali, gradnji hiš (v nekaterih delih tudi dvonadstropnih), z jasnim načrtom gradnje velikih mest itd. In miti in legende teh ljudstev, ki geografsko niso bila povezana, omenjajo, da so se domačini vse tega naučili od »ljudi z neba«, in to je izvor verovanja, da naravi in življenju ljudi vladajo posebna višja bitja. Pogosto so se v teh obdobjih na obrednih keramičnih posodah začeli množično pojavljati znaki in simboli. Hkrati so ti znaki (v bistvu enaki) pred tem časom obstajali v skupnostih ljudi, ki so živeli na različnih kontinentih, kot pričajo jamske slike (petroglifi). Te znake so našli celo na jamskih risbah, ki so bile narisane pred 35.000 leti.

Rigden: Preprosto gre zato, kot sem že povedal, da so določeni znaki in simboli izvorno obstajali v družbi.

Anastasija: Da, in to preprosto dejstvo je vztrajno prezrto, verjetno zaradi pomanjkanja izvirnega Znanja in stvari, tako ključnih za človeško civilizacijo ... Torej, v knjižnicah sem našla nekaj zanimivih informacij o tistih starodavnih arheoloških kulturah, ki ste jih omenili v pogovoru o znakih: to so stare civilizacije, ki so v Evropi in Aziji obstajale bodisi precej pred znanima sumersko in egipčansko civilizacijo bodisi v istem obdobju. Na primer, kot ste že rekli, tripoljska kultura, ki je obstajala v 4.–3. tisočletju pr. Kr. v stari Evropi (trenutna ozemlja Ukrajine, Moldavije in Romunije). V Romuniji je poznana kot kultura »Kukuteni« (po imenu najbližje naselbine, kjer so bile na tistih ozemljih prve arheološke najdbe, povezane s to kulturo). V kulturnih slojih tega obdobja

so našli veliko keramike s svetimi simboli. Pri tem so poznali dva tipa posod: obredne (z ornamenti znakov in simbolov) in običajne (preproste, brez poslikav).

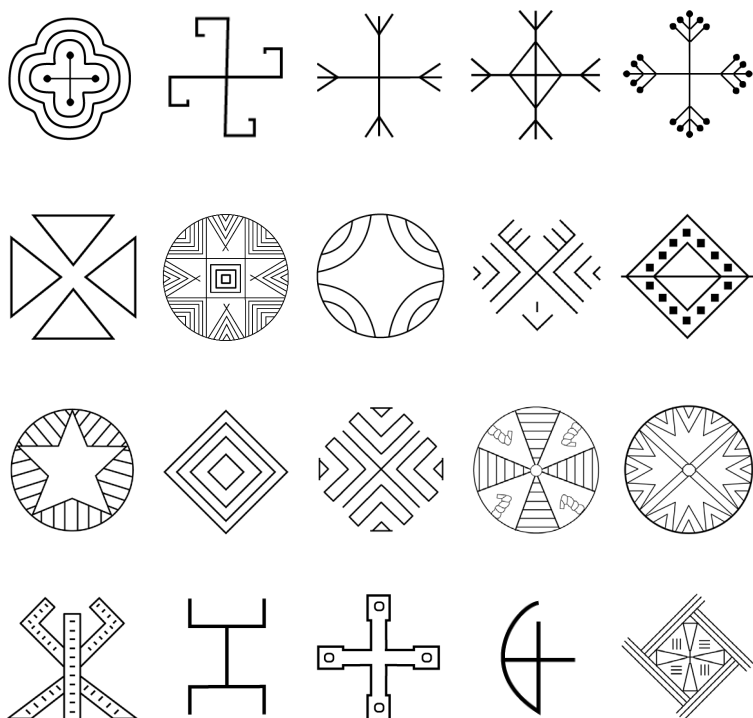
Slika 42. **Simboli in znaki tripoljske civilizacije**
(4.–3. tisočletje pr. Kr., stara Evropa).

Rada bi omenila še eno pomembno dejstvo, na katero ste nas enkrat opozorili. V tistih naselbinah so našli številne ženske figure z izrezljanimi svetimi znaki in ornamenti, kar nakazuje, da so ti ljudje častili ustvarjalno žensko načelo. Prav tako izjemno je to, da so med izkopavanji drugih starih kultur našli ne samo obilje takšnih znakov na keramiki, ampak tudi številni ženski nakit z enakimi svetimi simboli in ženske figure z znaki. V bližini so našli tudi grobove šamank, ki so v času življenja posedovale sveto znanje. Na to kažejo predmeti in številne druge značilnosti, najdene v grobiščih. To dokazuje, da so ženske bile zelo aktivne v duhovnem življenju družbe in tudi v obredih in da so ljudje v starodavnih časih še posebej spoštovali ravno žensko božansko načelo.

Rigden: In tako bi tudi moralo biti v harmonični, duhovno razviti skupnosti. Kajti žensko načelo je z duhovnega vidika natančno manifestacija ustvarjalne sile Allat ...

Anastasija: Po tistem, ko ste pred mnogimi leti prvič omenili temo znakov, sem našla številne primere prisotnosti različnih znakov in simbolov v starih kulturah. Na primer v kulturah balkansko-podonavske regije, ki predstavljajo mnoge arheološke kulture neolitika in eneolitika v obdobju od 5.–3. tisočletja pr. Kr., zavzemajoče veliko območje stare Evrope in Balkana (gorsko območje v jugovzhodni Evropi). Na artefaktih lahko vidimo precej bogat »ornament«, sestavljen iz glavnih simbolov. Vključuje kroge, spirale, trikotnike, križe, piramide, rombe in druge znake.

Slika 43. Simboli kultur stare Evrope
(5.–3. tisočletje pr. Kr.).

Predstavljeni so simboli različnih starih kultur: kulture Vinča-Tordas (Turdas) (sodobna območja Južne Evrope: Madžarska, jugozahodna Romunija, severna Srbija in Bolgarija), linearne trakaste keramike (Osrednja Evropa, iz nemške regije Rurh do meja Češke republike in Slovaške), podonavske kulture (Bylany) (Češka republika in Slovaška), balkanske kulture Dimini (egejska obala blizu mesta Volos, nedaleč od Larise, Grčija), baltiške kulture Narva (v sodobni Latviji, Estoniji, Litvi, Severni Belorusiji in Pskovski oblasti v Rusiji), kulture Lengyel (zahodna Madžarska, vzhodna Avstrija, Češka republika, Slovaška) in drugih kultur te regije v tem obdobju.

Poleg tega želim omeniti arheološko kulturo Sesklo (5. tisočletje pr. Kr.; blizu mesta Volos, ki se nahaja blizu glavnega mesta Larisa, grška obala), za katero je tipična ornamentika geometričnih oblik. Med izkopavanji so odkrili figure in posodo, ki so bile poslikane s temi ornamentami in pogoste prevlečene z rdečo barvo. Mimogrede, tam so našli tudi pintadere (španska beseda »pintadera«, iz »pintar«, ki pomeni »slikati, nekaj prikazati«). To so nekakšni glineni reliefni žigi, običajno z ornamentnim vzorcem. Bili so precej pogosti v številnih kulturah neolitika. Predpostavljajo, da je bila ena od njihovih funkcij nanos nekakšnih »tetovaž« v obliki znakov in simbolov z barvo na človeško telo pred svetim obredom ali ceremonijo.

In seveda je treba posebej omeniti šigirsko kulturo (5.–4. tisočletje pr. Kr., Srednji Ural in Trans-Ural; sodobna Rusija). Njeni artefakti vključujejo skulpturo, izdelano iz macesna, ki je do danes najstarejša lesena skulptura, najdena na svetu. Po kraju, kjer so jo odkrili, so jo poimenovali »veliko šigirsko božanstvo«. Torzo kipa je z vseh strani pokrit z izrezljanim ornamentom. Skulptura sega v mezolitik (9.500 let nazaj).

Rigden: Mimogrede, na tem božanstvu, kot mu pravijo arheologi, so tudi informacije o sedmih dimenzijah v obliki njegovih sedmih mask (shematskih podob človeškega obraza). In sedmo dimenzijo predstavlja zgornji tridimenzionalni (dvostranski) glavni »obraz«, medtem ko je šest dimenzij predstavljenih v obliki šestih reliefnih »obrazov«. Slednji so vklesani na širokih ravninah »telesa« božanstva: trije spredaj, kar simbolizira tridimenzionalni svet, še trije obrazi pa

zadaj, kar simbolizira dimenzije, ki običajnemu človeku niso dostopne (četrta, peta in šesta).

Anastasija: Zanimivo je, da se znanstveniki še vedno prerekajo, kaj bi to lahko pomenilo, in tudi o pomenu simbolov in znakov na njem. Zanimivo je, da je v prvem opisu tega božanstva, muzejski delavec, ki je takrat prejel ta predmet, omenil, da je božanstvo imelo prekrižane noge. In to kaže na položaj lotosa in na poznavanje sveta s pomočjo procesa meditacije. Toda očitno je bil ta del artefakta za nekoga zelo »neprijeten«, saj je namigoval najmanj na povezavo z Vzhodom, tako da je točno ta del še pred revolucijo »brez sledu izginil« v muzejskem skladišču.

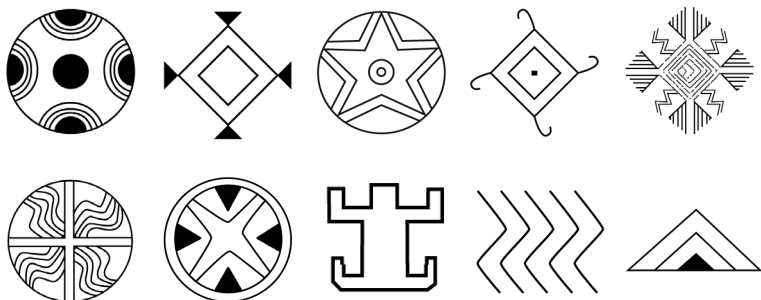
To pomeni izgubiti ključ do izvirnega Znanja: našli so artefakt, toda nihče ne ve, kaj narediti z njim in kako brati stare znake in simbole. Na splošno so na območju sodobne Rusije odkrili številne simbole starih arheoloških kultur, ki so za raziskovalce zelo zanimivi. Na primer kultura zgornje Volge (nahajala se je na območju reke Volge (zgornje Volge), v medrečju Volge in Oke, na današnjem območju moskovske regije, Rusija), v katere slojih so našli posode z izrezljanimi ornamentami in simboli pa tudi glinene medaljone z izrezljanimi znaki (starodavni medaljon, v bistvu je to tamga). In kako informativno dragoceni so ti artefakti, denimo čebarkulska kultura (južni del gorovja Ural, danes Čeljabinska regija, Rusija)!

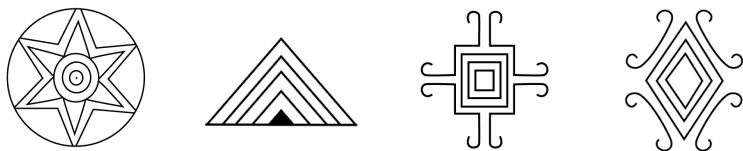
Na splošno je uralska regija zelo bogata s simboli in znaki. Na primer uralski petroglifi (jamske slike) mezolitika, neolitika in bronaste dobe so neprecenljivi! Zanimivo je, da so bili v glavnem naslikani na skalah,

ki so gledale proti vodi. In voda, kot vemo, je v interpretaciji starodavnih ljudi simbolizirala drugi, duhovni svet. Če so bile upodobljene ptice, potem je šlo večinoma za vodne ptice. In tradicionalno, kot pri vseh starih ljudstvih sveta, je bilo duhovno Znanje zabeleženo v obliki geometrijskih oblik (krogov, mnogokotnikov, valov, cikcakov, diagonalnih in ravnih križev in žarkov) in tudi antropomorfnih bitij in kopitarjev, ki v glavnem označujejo štiri Esence. Toda najpomembneje, s človeškimi figurami v obliki »hrošča« (z razširjenimi rokami in upognjenimi nogami), na katerih glavah so bili simboli duhovne osvoboditve ali izpopolnitve (bodisi znak »AllatRa« ali simbol Allata ali več izhajajočih žarkov). Da sploh ne govorim o najbolj starih kulturah Sibirije z njihovimi simboli in znaki ...

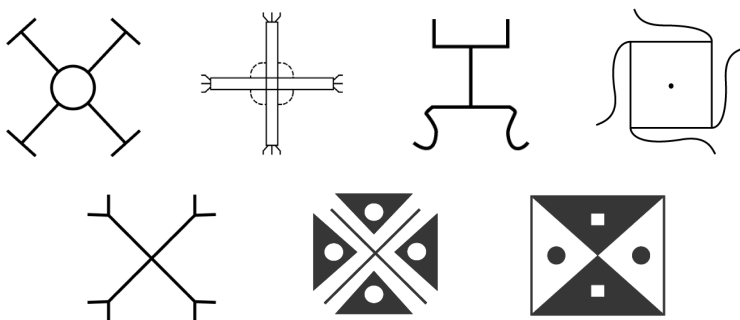
Mimogrede, zbrala sem tudi veliko zanimivih dejstev iz raziskave kultur Vzhoda, ki datirajo nazaj v 7.–6. tisočletje pr. Kr., in ne samo na Uralu, ampak tudi v Aziji (Bližnjem Vzhodu in Osrednji Aziji). Na primer kulture »lovcev in nabiralcev« Hacilar, ki je obstajala skoraj *devet tisoč let nazaj*. Zanje so značilne bogate slike na stenah hiš in posoda z grafičnimi simboli, kjer večinoma prevladujejo solarni (sončni, krožni) in romboidni simboli.

*Slika 44. **Simboli kulture Hacilar**
(7.–5. tisočletje pr. Kr.; Zahodna Azija).*

Ali, na primer, kultura Çatalhöyük, ki ste jo omenili v tem pogovoru in ki je, ravno tako kot Hacilar, obstajala v 7. tisočletju pr. Kr. na območju sodobne Turčije. V njeni simboliki so res prevladovale številni križne in romboidne podobe, očitno pa je bilo tudi čaščenje božanskega ženskega načela. Vse to kaže na dejstvo, da so starodavni ljudje posedovali izvorno Znanje o Duši, štirih Esencah in povezanih duhovnih praksah.

*Slika 45. **Simboli kulture Çatalhöyük**
(7. tisočletje pr. Kr.; Zahodna Azija).*

Kar je zanimivo, sodeč po grobiščih, starodavni prebivalci te kulture sploh niso kazali znakov družbene razslojitve ali kakršnihkoli namigov na neenakost med moškimi in ženskami pri vodilnih vprašanjih na duhovnem, družbenem ali družinskem področju njihove skupnosti. V »svetiščih«, ki so jih odkrili znanstveniki,

so bile številne ženske figure Boginje Matere, poleg slik pa so bile tudi reliefne podobe Boginje Matere, volovskih glav in levinj. Mimogrede, najbolj znana skulptura, najdena v tej plasti, je boginja, ki sedi na *kockastem prestolu*, katerega *stranski* naslonjali sta narejeni v obliki *dveh levinj*. Enako lahko opazimo tudi v Starem Egiptu: enaki levi kot simboli stranskih Esenc in volovska glava kot svojevrstna starodavna interpretacija simbolike tega znanja.

Rigden: Da, za starodavna ljudstva, ki so spoštovala vola kot sveto žival, je bila zares značilna takšna asociativna interpretacija. Natančneje, bika, kravo in kačo kot tudi druge predstavnike otipljivega živalskega sveta, ki sem jih že omenil, so ljudje posvetili samo zato, ker so nekoč nevidne strukture človeka in sveta bile prejšnjim generacijam razložene tako, da so jih uporabili kot primer. Enako velja za rastlinski svet. Živali same, plazilci ali rastline nimajo nič s tem. To je podobno, kot če bi vzeli jabolko in jo primerjali z obliko Duše v stanju tranzicije. Rečemo lahko, da je Duša približno takšna, okrogle oblike, da so njeni ovoji rumeni in rdeči. Ravno tako kot jabolko dozori na soncu kot sadje, tako tudi Duša, metaforično rečeno, dozori, ko se človek duhovno razvije. In ko je duhovna komponenta Znanja izgubljena, bo za naslednje generacije jabolko postalo sveti sadež, ki ga bodo častili, saj je bilo tako zapisano v svetih besedilih njihovih prednikov. Tako Živalski um materializira vse duhovno v človeškem sistemu, da bi vzpostavil svojo moč.

Prej so bile osnovne duhovne prakse, v bistvu tako kot danes, razložene skoraj na elementarni ravni. Z drugimi besedami, vzeli so običajne asociativne primere

iz tridimenzionalnega sveta, razumljive človeku v vsakdanjem življenju. To je bilo potrebno samo zato, da je lahko ta osvojil začetne stopnje duhovnega dela. V svojem nadaljnjem duhovnem razvoju tega ni več potreboval, saj je dobil osebno izkušnjo bivanja na nevidni strani resničnosti (duhovni svet). In te resničnosti ne moreš razložiti s človeškimi besedami, zato duhovni ljudje razumejo drug drugega brez besed. In tisti, ki še vedno ne vedo za drugo stran, skušajo zaman dojeti z logiko, kar lahko razumeš le z občutki. Za slednje so bile podane tako grobe asociacije iz materialnega sveta.

Torej, vrnimo se nazaj k »sveti« simboliki podobe bika. V asociativni interpretaciji starodavnih ljudi je bikovo oko predstavljalo pogojni simbol stranskih Esenc, podolgovat gobec (ki govori ali bolje »muka« o preteklosti) je pomenil Zadnjo Esenco, vrhnji del glave z izbočenimi rogovi je predstavljal Sprednjo Esenco v obliki polmeseca s koncema, usmerjenima navzgor (znak Allat), in simbol možnosti vstopa v drug svet. Na bikovo telo so običajno namestili znak kroga, v katerega je bilo vrisanih šest črt kot zvezda s šestimi žarki. Slednje je simbol šestih materialnih dimenzij, ki jim vlada Živalski um. In če je bilo šest žarkov zvezde videti kot diagonalni križ, ki ga je prečkala vodoravna črta, potem sta dva vodoravna žarka (»minusa«) kazala, da je človek nadziral svoji stranski Esenci ali, obratno, njuno dejavnost, odvisno od dodatnih znakov. Mimogrede, na bikovem trupu je bil posebej poudarjen njegov želodec kot asociativna podoba vsebnika Živalskega sveta ali njegov hrbet kot asociativni koncept nosilca (temelja) materialnega sveta. Tam so bili nameščeni ustrezni znaki. Kasneje, ko se je pojavila religija kot

institucija moči in nadzora, se je začelo popolno uničenje starih verovanj in nekateri duhovniki so simbol bika spremenili v »sveto podobo« za množično čaščenje ter tako prikrili pravo znanje, medtem ko so drugi duhovniki, ki so se borili za svojo lastno moč, začeli bika razlagati kot negativno podobo, skupaj s tistim znanjem, ki ga je posebljal.

Anastasija: Takšno zamenjava asociativne podobe za sveto lahko zasledimo tudi dandanes v sodobnih verovanjih. V religijah, kot so hinduizem, džainizem, zaratustrovstvo, kravo še vedno častijo kot sveto žival. V hinduizmu je uživanje njenega mesa tabu, pred tem, v prvih stoletjih naše dobe, pa je vsakdo, ki je usmrtil kravo, v očeh indijskih vladarjev veljal za grozljivega zločinca, kar je bilo kaznivo s smrtjo. Da ne govorim o tem, da vsi izdelki iz te živali in njeni odpadki v teh religijah še vedno veljajo kot »sveti in očiščujoči« in kot »zdravilo za vse duhovne in telesne tegobe«. In kaj je ostalo od duhovnega znanja? Praktično nič, samo splošna filozofija z materialno težnjo čaščenja običajne živali. Posledično cele generacije ljudi, namesto da bi zares delali na sebi z duhovnega vidika, povzdigujejo preprostega, prežvekovalnega sodokopitarja.

Rigden: Da, Živalski um je silen v svojih zamenjavah.

Anastasija: Kako hitro vnaša svoje zamenjave v človeško zavest in kako dolgo se obdržijo v človeški družbi. Vse te stare kulture, ki so obstajale na območju stare Evrazije, in njihovi odmevi pričajo, da so ljudje posedovali duhovno Znanje, ki jim je bilo bolj pomembno kot vsakdanje življenje. Poleg omenjenih kultur so še številne druge, ki so obstajale v starih časih

in so imele enake simbole in znake. Na primer kulturi Hassouna in Halaf (5. tisočletje pr. Kr.; sedanje območje Iraka (Severna Mezopotamija), Sirija in Turčija; te kulture so obstajale pred pojavom sumerske civilizacije), zagroška kultura: naselbine postojank Gandž Dare in Ali Koš (7.–6. tisočletje pr. Kr. v Zagroškem gorovju, sodobni Iran), kultura Mergar ob vznožju Sulejmanskega gorovja (4.–5. tisočletje pr. Kr., sodobno pakistansko območje); kultura Anau (5. tisočletje pr. Kr., blizu sodobnega mesta Ašgabat, Turkmenistan). In to še zdaleč ni cel seznam, ki dejansko pokriva velika območja človeških naselbin v tistih dneh: od Evrope do Sibirije in od Afrike do Azije. In povsod lahko najdeš podobne grafične simbole, ene in iste geometrične znake, s katerimi so bogato poslikali stene hiš in posodo.

Rigden: Rekel bom še več: bodi pozorna na dejstvo, da je obilje teh znakov mogoče najti ravno na področjih, ki so blizu tistih krajev, že od nekdanjih pomembnih v duhovnem smislu. Mislím na kraje, kjer so nekoč duhovni ljudje z ustreznim znanjem aktivirali določene delujoče znake, moč njihovega vpliva pa se je ohranila še tisočletja.

Anastasija: Hočete reči, da ti kraji niso anomalije, kjer se sprošča energija; torej da niso naravnega izvora, ampak so umetni, da so bili nekoč ustvarjeni, zahvaljujoč aktivaciji določenih delujočih znakov?

Rigden: Da. Dovolj je slediti dogodkom (vsaj v okviru dostopnih zgodovinskih podatkov), še posebej z duhovnega vidika, ki so se zgodili na naštetih krajih, kjer so bili nekoč aktivirani znaki.

Anastasija: Dejansko res ... Če, na primer, vzamemo tripoljsko civilizacijo ... Sodobnemu mestu Kijev, na primer, še vedno pravijo »odprta čakra«, kraj moči. In če upoštevamo, da je tam v starih časih bil Lotosov Tempelj, zraven njega pa so bile naselbine tripoljske civilizacije z obiljem svetih znakov in simbolov, znanih ne samo v stari Evropi, ampak tudi na drugih kontinentih ...

Rigden (smeje): No, toda zakaj praviš, da je Lotosov Tempelj bil?

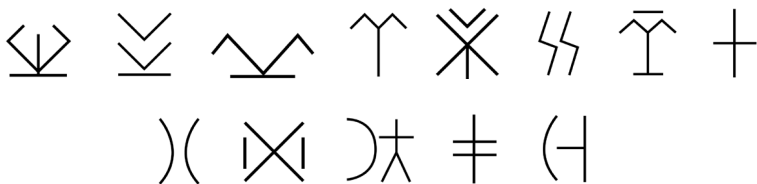
Anastasija: No, da ... Dejansko, če nadaljujemo primerjavo »krajev moči«, se pokažejo nekateri zanimivi trenutki v zgodovini duhovnega življenja civilizacije. Na primer, če pomislimo na vzhodno obalo Grčije blizu mesta Larisa ... V bližini je tudi gorat polotok Halkidiki, sveta gora Atos! Zares, danes je tam največja koncentracija pravoslavnih samostanov na svetu, duhovnih prebivališč, ki jih številni ljudje častijo kot dediščino Blažene Device Marije in nadangela Gabrijela. Tam že več kot tisoč let nenehno izrekajo molitve, vsepovsod pa so starodavni simboli in podobe Matere Božje in nadangela Gabrijela. Naj omenim še samostan Vatoped (postavljen v čast Oznanjenja Blaženi Devici Mariji) ali samostan Sv. Pantelejmona (Russika, Rossikona) na gori Atos. Konec koncev je bil nekoč Agapit Pečerski neposredno vpleten v duhovno delovanje v teh starih samostanih. Zares, to so pomembni dogodki v času, ki imajo oddaljene posledice v daljni prihodnosti!

Rigden: Vse pa se je začelo z aktivacijo znakov ...

Anastasija: Da, Grčija in znaki so neločljivi. Območje Balkanskega polotoka v preteklosti (okrog 3. do

2. tisočletja pr. Kr.) je področje egejske ekspanzije ali, kot ji tudi pravijo, kretsko-mikenske kulture. To je ena od skrivnostnih kultur. Sodeč po umetniških spomenikih, so v njej tudi častili žensko načelo, pisava pa je bila bogata z znaki in simboli. Kolikor vem, ciprsko-minojske pisave, iz katere je posledično zrasel ciprski sistem pisave, še niso dešifrirali. In znaki ciprske pisave so zelo podobni znakom tripoljske kulture in drugih starih kultur. Z drugimi besedami, znaki so ostali, toda njihov izvorni pomen se je izgubil.

Slika 46. **Znaki ciprske pisave**

(11. stoletje pr. Kr.; starodavna pisava prebivalcev otoka Cipra, ki se nahaja v vzhodnem delu Sredozemskega morja).

Rigden: Vse je nekoč imelo eno korenino, obstajal je en jezik in skupni znaki. Danes pa je jezik pozabljen, čeprav so znaki ostali, le ljudje so izgubili duhovno komponento Znanja o teh znakih. Toda spomin na moč učinkov znakov je ostal v ljudeh na genetski ravni. **Če pogledamo preference vsake Osebnosti, katerim simbolom intuitivno najbolj posveča pozornost in s katerimi »ornamenti«, ki so ji prijetni, se obdaja celo v vsakdanjem življenju, potem lahko vidimo te iste osnovne znake in simbole.** Samo poglej, kakšni »vzorci« obkrožajo človeka na vsakdanjih predmetih, kakšne dekoracije so v notranjosti in na

zunanjosti hiše in celo na osebnih stvareh. In to ne le doma, ampak tudi v službi (znaki in simboli podjetij in družb, logotipi na različnih vsakdanjih predmetih, internetnih straneh itd.). Za ljudi je to tako vsakdanje, da se sploh ne sprašujejo, od kod rastejo korenine njihove želje, takšnih podzavestnih preferenc do določenih znakov in simbolov, zakaj se obdajajo z njimi in kako to vpliva na njihova življenja.

Anastasija: Da, to je dejstvo. Nikoli nisem zares razmišljala o tem, dokler nisem prišla v stik z Znanjem, ki ste ga dali. Spomnim se, da sem takrat, ko sem prvič slišala to informacijo in posvetila pozornost svojemu domačemu okolju, spoznanje, kaj me je vseskozi obdajalo, doživela kot razodetje. Okrog mene so bili »vzorci« in osnovni »ornamenti«, ki so poudarjali, kar sem si podzavestno želela v svojem življenju. Poleg tega so nekateri med njimi bili delujoči znaki. Tako sem jih vsak dan, ko sem jih gledala pred sabo, nezavedno aktivirala s svojo pozornostjo, zato je to na moje življenje vplivalo povsem v skladu z izbiro, ki je temeljila na skritih podzavestnih preferencah moje Osebnosti.

Rigden: Skrbno opazovanje sebe vodi do zanimivih odkritij. Človek najde v sebi tisto, kar bi prej občasno zlahka opazil samo pri drugih.

Anastasija: Da, to je bilo zame takrat resnično odkritje, ki mi je dovolilo, da sem tudi v tem oziru prilagodila svoje življenje ... In zdaj ste me neposredno pritegnili z idejo o sledenju krajem z aktivacijo znakov, začeniši z globoko davnino. Če jih analiziramo, potem se vse poklopi, ravno tako kot delčki sestavljanke. Na primer Rusija, južni del Uralskega gorovja ... Južni Ural ni

bogat samo z znaki in simboli, ampak tudi s skrivnostnimi, izjemnimi kraji. Prav tam, blizu Čebarkula, so arheologi našli »Deželo mest« s kulturo, ki sva jo že omenila v najinem pogovoru. To so starodavna mesta, ki so obstajala v 4.–3. tisočletju pr. Kr. na območju sodobnih Čeljabinske in Orenburške oblasti, Baškirije (Rusija) in Severnega Kazahstana. To je pravzaprav celotna civilizacija v obdobju Starega Egipta. Ta mesta so bila izvorno dobro načrtovana in so imela zapleteno arhitekturno zasnovo. Še več, poleg pravokotnih oblik so bila številna očitno krožne oblike, nekatera pa ovalne (polovalne; očitno vzporednica s kozmičnim jajcem, ki so jo poznale mitologije številnih starih ljudstev).

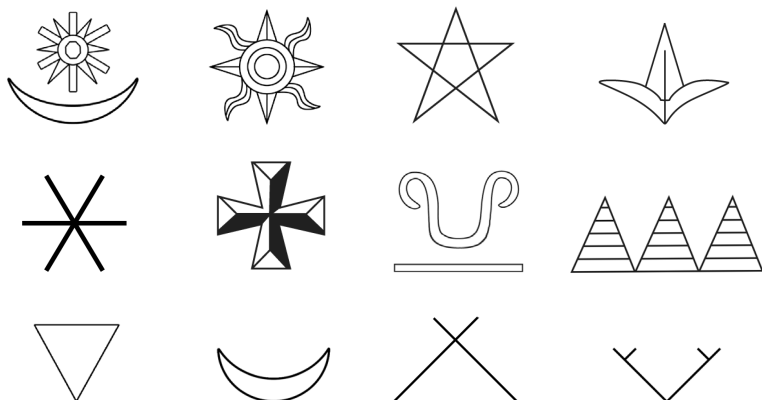
Na splošno je treba omeniti, da so stare kulture Sibirijske, ki pokrivajo velika območja Zahodne Sibirijske, Južnega Urala in zahodnega dela Osrednje Azije, zelo bogate s simboli in znaki. Toda po drugi strani to ni presenetljivo: konec koncev je blizu Preddverje Šambale.

Rigden: Točno tako. Znaki in simboli teh krajev so najbolj bogati in zanimivi za raziskovalca. Toda še vedno, da bi lahko imel vsaj splošno predstavo o njih in videl, od kod rastejo korenine, je za primerjavo znakov in simbolov bolje pokriti večje področje – od Zahodne Sibirijske v Rusiji do gora v Indiji, od iranskega Zagroškega gorovja do mongolske planote.

Anastasija: Da, že Altaj s svojimi edinstvenimi arheološkimi najdbami in prisotnostjo krajev z anomalijami. Gorski masiv Zagros (sodobni Iran) je prav tako precej skrivnosten glede na prisotnost številnih kilometrov apnenčastih jam, ki so tisočletje ohranile ne

samo svojo naravo, ampak tudi človeške skrivnosti, simbole in znake. In če upoštevamo duhovno zgodovino generacij ljudi, ki so živeli v tistih krajih, dobimo precej zanimive primerjave. Zagroško gorovje na zahodni strani gleda na mezopotamske doline, kjer so se nahajale v 4.–3. tisočletju pr. Kr. sumerske mestne države. Sumerska kultura pa je spet povezana z istimi glavnimi znaki in simboli, ki so jih imela druga stara ljudstva. In nekatere njihove svete legende, na primer o poplavi in rajskem otoku, so si kasneje izposodili judovski duhovniki, ko so pisali besedila, ki so bila potem vključena v Biblijo, toda seveda brez sklicevanja na sumersko civilizacijo kot vir.

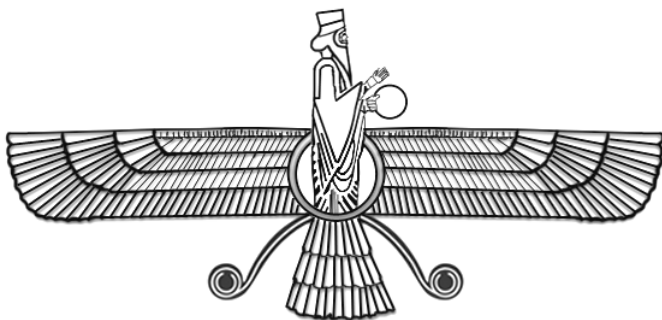

*Slika 47. Znaki sumerske civilizacije
(3. tisočletje pr. Kr.; južnozahodna Azija).*

No, seveda pa ne smemo pozabiti omeniti preroka Zaratustre, ki je pridigal nauke o Ahuri Mazdi na teh območjih stare Perzije (v 1. tisočletju pr. Kr.), nahajajočih se natanko v Zagroškem gorovju. Konec koncev sta bili sveta knjiga Avesta in religija zaratustrovstva

ustvarjeni na podlagi teh naukov in sta imeli pomemben vpliv na številne ljudi naslednjih generacij, ne samo v tistih krajih.

Slika 48. Upodobitev simbola Ahure Mazde na starodavnem nizkem reliefu.

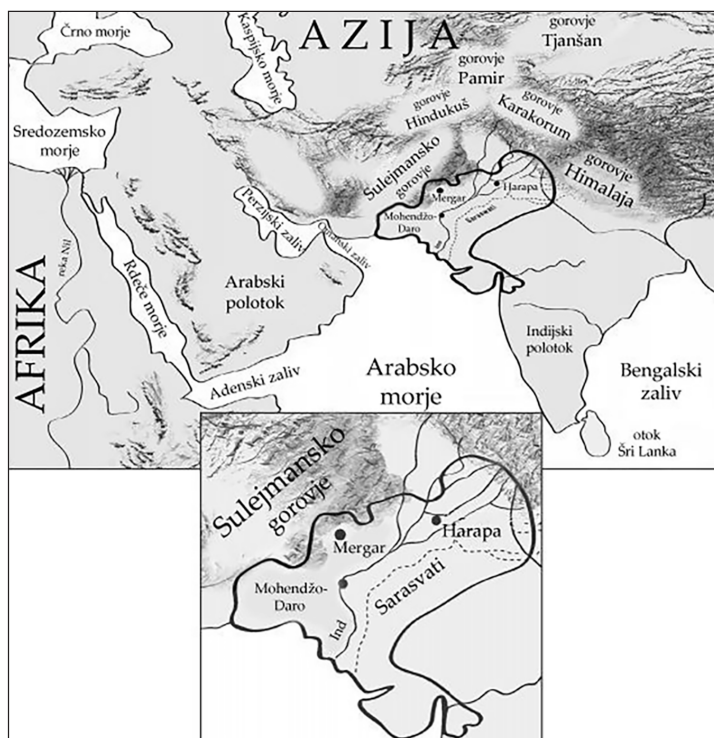
Kolikor vem, je bil ta ideološki koncept zaratustrovstva nekoč na vzhodu zelo priljubljen. Vplival je na oblikovanje množičnih religij, kot so manihejstvo, mitraizem, judovstvo in tudi krščanska sekta katari. Mimogrede, slednja je svoj vpliv hitro razširila po zahodni Evropi od 11.–13. st. n. št., Rimokatoliška cerkev pa je njihove verske poglede štela za »nevarno krivoverstvo« ...

No, ta veriga odkritij postane vsakič bolj zanimiva ... Nadalje, arheološka kultura Mergar ob vznožju Sulej-manskega gorovja (ozemlje sodobnega Pakistana) ...

Rigden: Najstarejše kulture Hindustana v porečju Inda? O ja, to so bili zelo zanimivi časi v smislu aktiviranja znakov ...

Anastasija: Spomnim se, da ste nam nekoč povedali za eno od globalnih točk presečišč ... za lokacijo v

največjem gorskem prepletu na svetu v Aziji: povezovalne sisteme najvišjih gorovij planeta Pamir, Hindukuš in Karakorum. In v okviru te zgodbe ste se dotaknili teme visoko razvite kulture, ki je obstajala v bližini teh krajev pred pet tisoč leti, torej v 3. tisočletju pred našim štetjem. S temi informacijami ste v meni vzbudili toliko zanimanja, da sem se podrobneje seznanila s tem vprašanjem. Zdaj arheologi to kulturo pogojno poimenujejo indijska ali z drugim imenom – harapska civilizacija, poimenovana po arheološkem najdišču v Harapi, ki se nahaja v zahodnem delu Južne Azije, v Pakistanu (Zahodni Pandžab).

Slika 49. **Zemljevid lokacije harapske civilizacije**

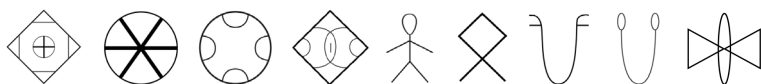
(3. tisočletje pr. Kr.; Južna Azija). Zemljevid prikazuje pogojne meje starodavne civilizacije in nekaj njenih glavnih središč – Harapo, Mergar, Mohendžo-Daro (poimenovano po mestu arheoloških izkopov), reko Ind in nekdanjo strugo svete reke Sarasvati (označeno s prekinjeno črto), ki v mitologiji pooseblja žensko božanstvo. Sarasvati je legendarna antična reka, območje okoli nje pa je veljalo za sveto. Po legendi se je med rekama Sarasvati in Drishadvati nahajala sveta dežela vedizma in brahmanizma, ki so jo ustvarili bogovi – Brahmavarta (v prevodu iz sanskerta – dežela Brahmana). Veljala je za »sveto deželo«, v kateri je nekoč davno živelo pleme Bharat in kjer so bila sestavljena sveta besedila Ved.

Na splošno me je ta precej napredna civilizacija zelo navdušila. Na dokaj velikem ozemlju je obstajala tisoče let (dlje kot druge starodavne države v tistem času), imela je centralizirano urbano strukturo in tudi stabilno, več tisočletij nespremenjeno kulturo, kljub temu da so tam živeli ljudje različnih ras in narodnosti. Prav tako, kot smo to storili v Sovjetski zvezi. Zdi se, da so prebivalci harapske civilizacije, v nasprotju s Sovjetsko zvezo, imeli duhovno znanje in so bile te informacije na voljo za veliko ljudi. Takrat ste pritegnili naše zanimanje z dejstvom, da je harapska (indijska) civilizacija obstajala v časih Sumerije in Starega Egipta, še preden so v te dežele prišli Ariji in še pred nastankom svete zbirke Ved! Toda znanje, ki so ga imeli ljudje te civilizacije, je preprosto neverjetno! Informacije, ki ste jih podali, so mi odprle oči za mnoga zgodovinska in arheološka sporočila, presenetilo pa me je tudi, zakaj arheologi niso videli tako očitnih dejstev.

Med izkopavanji (kot pri tripoljski civilizaciji starodavne Evrope in Çatalhöyükü iz zahodne Azije) so našli

veliko ženskih kipcev iz terakote, kar kaže na čaščenje Boginje Matere in ženskega načela, torej ustvarjalne sile Allata. V krajih, kjer je obstajala harapska civilizacija, so arheologi odkrili več velikih »oltarjev« z vodnjaki in ploščadmi za odvezo. Pravzaprav je to dokaz, da so znanje o posebnih magičnih preobrazbah s pomočjo vode, ko človek v duhovni veri pri verskih obredih izvaja odvezo, imeli že pred davnimi časi!

*Slika 50. **Znaki harapske civilizacije***

(med 3. in 2. tisočletjem pr. Kr.;

dolina Inda, Južna Azija).

Najbolj neverjetna stvar pa je seveda harapska simbolna pisava, ki še ni razvozlana. Znanstveniki so našli nekaj podobnosti s sumerskimi znaki in menijo, da je pisava blizu hetitskim hieroglifskim zapisom. Poleg tega so ugotovili, da je skoraj petdeset znakov harapske kulture enakih znakom z Velikonočnega otoka! Poglejte, kje je južni del Tihega oceana oz. sam Velikonočni otok in kje sta Indija in Pakistan, lokacija starodavne harapske kulture?! Ločeni so s 13.000 kilometri razdalje in tisočimi leti v času! To nam govori, da so bili ti znaki in simboli poznani v različnih obdobjih v različnih delih sveta.

Rigden: Res je tako. Rekel sem že, da so bili znaki in simboli, ki so vsebovali osnovno znanje o svetu in človeku, prisotni na skoraj vseh celinah, kljub temu da so jim lokalna ljudstva v različnih krajih in obdobjih dodala svoj odtенок pri interpretaciji.

Anastasija: Po mojem mnenju pomembnost nekaterih znakov dokazuje še eno značilno dejstvo, to je »lov« nanje. Vzemimo za primer zgodbo o starodavni pisavi z Velikonočnega otoka. Na tem območju sta poznavanje znakov in simbolov in njihova uporaba v pisavi izginila pred kratkim, v sredini 19. stoletja, ko je na otok vdrla »zahodna civilizacija«, tj. ljudje, ki so pluli na nizozemskih in španskih ladjah. Katoliški misijonar, ki ga je obiskal, je svetu pripovedoval o nenavadnem pisanju otoka. Prebivalci Velikonočnega otoka so svoje zapiske ohranjali s posebnimi znaki na lesenih deskah, ki so bile v skoraj vseh hišah. Toda ko so Evropejci odkrili znake Velikonočnega otoka, so omenjeni misijonar in njegovi privrženci naredili vse, da bi uničili to pisavo in vse zažgali kot pogansko krivoverstvo. In kaj je zdaj ostalo od te zelo nedavno obstoječe kulture? Več sto ogromnih skulptur glav, velikih kot večnadstropne stavbe in težkih več kot dvajset ton, raztresenih po vsem Velikonočnem otoku, in nekaj deset tablic – pisanih spomenikov, ki so se čudežno ohranili, pa tudi nekaj naprsnih okraskov z napisi. S tem, da so slednji raztreseni po različnih svetovnih muzejih. Zdi se, da so duhovniki sveta, ko so izvedeli za te znake in simbole, storili vse, da bi jih uničili, kljub dejstvu, da so to dejansko bili borni ostanki nekdanjega znanja.

Rigden: No, Arhonti ne spijo, ampak delujejo. Razumejo, kaj so znaki, poleg tega pa razumejo tudi, kaj je aktiviran delujoč znak.

Anastasija: Najbolj žalostno je, da to še zdaleč ni osamljen primer tako popolnega uničenja znanja. V začetku 20. stoletja je evropski etnograf odpotoval v Južno Afriko. Med bivanjem na območju pasu Zmajeve gore

(tiste gore, kjer so Bušmani zapustili svoje jamske zapise) je naletel na vas ljudstva Basuto. Presenetilo ga je, da so bili vsi zidovi glinenih hiš stožčasti, hiše pa so imele slamnate strehe, okrašene z različnimi barvitimi vzorci, ki so jih lastniki hiše skrbno vzdrževali. Izkazalo se je, da je šlo za pisavo tega ljudstva, kjer je vsaka znakovna in simbolična podrobnost okrasnih vzorcev nekaj pomenila. Etnograf je svoje odkritje objavil v eni od specializiranih revij, da bi pritegnil pozornost jezikoslovcev. Toda odgovor je bila, kot pravijo, tišina. In ko je mnogo let kasneje eden od strokovnjakov po naključju našel to poročilo in se je skupina znanstvenikov odpravila na tisto področje raziskat nenavadno pisavo, se je izkazalo, da je »nekdo« že opravil resno delo pri izkoreninjenju tega okrašenega jezika iz zavesti ljudstva Basuto!

Rigden (z nasmehom): No, zakaj »nekdo«? Takoj po objavi tega etnografa so na območje Zmajeve gore prišli drugi »strokovnjaki«. Navsezadnje je bilo ljudstvo Basuto takrat pod britanskim protektoratom. Oblast Združenega kraljestva, s katero so manipulirali »prostozidarji«, se je do tega dogodka malo vmešavala v zadeve tega ljudstva. Njihovo nasilno »skrbništvo« nad afriškimi ljudmi je bilo bolj povezano z diamantnimi rudniki – kimberlitnimi cevmi z diamanti, ki so jih odkrili v bližini tistih krajev. Toda na informacije, povezane s simbolično okrasno pisavo tega ljudstva, so se »prostozidarji« odzvali veliko hitreje kot na prisotnost diamantov na istem področju Južne Afrike.

Torej, ti »strokovnjaki«, ki so prispeli kot katoliški misijonarji, so za narod hitro ustvarili nov pisni jezik (sisuto), ki temelji na latinščini, odprli so šole in začeli

poučevati to pisavo in angleški jezik, s čimer so novim generacijam prisilno odvzeli jezik in pisavo njihovih prednikov. Tako so oprali glave ljudi, da se je ob prihodu jezikoslovcev izkazalo, da se tudi sedemdesetletniki niso več spomnili pisave svojih očetov, ker so se učili samo angleščino in sisuto. Rezultat tega je, da lokalno prebivalstvo zdaj slepo kopira ornamente svojih prednikov, brez razumevanja njihovega pravega pomena, jih spreminja in poenostavlja in pogosto poslikava hiše za dodaten zaslužek, za privabljanje tujih turistov s takšno »izvirno lokalno kulturo ljudi«. Ne razumejo niti tega, kakšno osnovo duhovnega znanja so izgubili in zakaj njim in njihovim vladarjem danes tako enostavno še naprej vladajo tujci, tako da izzivajo brezposelnost, lakoto, nemire in politične pretese.

Anastasija: Ja, posli. Jasno je, zakaj glasniki Arhontov ljudem sporočajo, da so znaki primitiven jezik, da v njih ni nič tako bistvenega, da gre samo za folkloro ... Več ljudi si jih bo razlagalo v vsakdanjem smislu, toliko bolje za Arhonte, ker nihče ne bo prišel do bistva. In Arhonti ne varčujejo z denarjem pri projektih uničevanja duhovnega znanja in odstranjevanju ustvarjalnih znakov in simbolov iz spomina ljudstev ...

Rigden: No, glede Arhontov je vse jasno. Toda žalostno je, da ljudje sami, in to večina, Arhantom dovolijo početi takšne stvari!

Anastasija: Še nekaj besed o Velikonočnem otoku. Lokalno prebivalstvo je verjelo, da so obredne platforme (»ahu«), na katerih so nameščeni nekateri kamniti kipi, povezave med vidnimi in nevidnimi (onostranskimi) svetovi in da sami kamniti kipi (»moai«) vsebujejo

nadnaravno moč prednikov. Slednja naj bi po njihovih prepričanjih imela sposobnost uravnavati naravne pojave in skladno s tem voditi k ugodnemu izidu, tj. blaginji ljudi ...

Rigden: Tam ni nič nadnaravnega. Le da so nekoč tam živeli ljudje, ki so vedeli, kako in zakaj je treba aktivirati nekatere znake. Če njihovi potomci ne bi izgubili znanja, ki jim je bilo dano, bi ljudje, ki zdaj živijo na tem otoku, bolje razumeli sebe in temeljno povezanost z drugimi svetovi. Običajno so za kroniko, kot način prenosa znanja in legend potomcem, ljudje z znanjem zapisali znake na kamnite skulpture in se pogosto okrasili z ustreznimi tetovažami, ki so imele poseben simbolni pomen. Za nevedne ljudi so bile to le risbe, ki niso pomenile absolutno ničesar, ampak so vzbudile spoštovanje in strah pred tistimi, ki so po njihovem mnenju »verjetno vedeli nekaj posebnega«. Kasneje so se seveda pojavile običajne imitacije.

Anastasija: Da, toda na kamnitih glavah in ploščadih, ki so na Velikonočnem otoku, ni znakov.

Rigden: In kdo je rekel, da te glave nimajo nadaljevanja? Naj tam kopljejo globlje in bodo morda potem našli tisto, kar je skrito pred njihovimi očmi. Vendar to ni vprašanje. Tudi če ljudje najdejo kaj zanimivega z znaki in simboli, kaj bodo storili s tem? S prevlado materialnega mišljenja in odsotnostjo Znanja bodo v najboljšem primeru naredili senzacijo v medijih, da bi na otok privabili več turistov in zaslužili več denarja. To je vse. Znanje je za duhovnega iskalca dragoceno samo takrat, ko ga lahko uporabi za izboljšanje sebe in nudenje duhovne pomoči drugim ljudem.

Anastasija: To je nesporno. Vaše besede so prišle ob najboljšem času, saj potrjujejo gradiva o arheoloških izkopavanjih harapske civilizacije, ki sem jih prinesla s seboj na to srečanje. Našli smo, kar smo iskali, znake, simbole in unikatne artefakte, vendar si ob tem, kako jih razlagajo sodobni ljudje, lahko želimo marsikaj. Izdelala sem risbe iz fotografij arheoloških najdb, skupaj z artefakti iz Mohendžo-Dara (pogojno poimenovanje ruševin nekoč največjega mesta harapske civilizacije, odkritih v dolini Inda v sodobnem Pakistanu). Na primer ta steatitni pečat, o katerem ste govorili! Moški, sedeč v položaju lotosa na dvignjeni ploščadi. Ko sem prvič videla to sliko, sem bila seveda prevzeta nad dejstvom, da so ljudje pred pet tisoč leti izvajali prav take duhovne prakse, kot jih mi zdaj!

Vendar sem se ob muzejskem opisu tega pečata, kot tudi ob opisih drugih najdb, ponovno žalostno nasmehnila. Konec koncev je ta opis odsev svetovnega nazora ljudi, ki so ga sestavili. Verjetno pa bi tudi sama, če ne bi vedela za obstoj te duhovne prakse in bi se znašla v položaju teh znanstvenikov, sklepala na podoben način. Arheologi to sliko opisujejo takole: golo moško božanstvo s tremi obrazi sedi na prestolu v jogijskem položaju; na rokah ima zapestnice, na glavi je sofisticirano pokrivalo, katerega vrh je videti kot »fikusova veja«. Obstajajo različne predpostavke, tudi takšne, da na sliki prikazana »vegetacija« nad glavo verjetno simbolizira moč tega »troobraznega božanstva« nad naravo.

Rigden: Mislim, da če bi oseba, ki je naredila ta pečat, slišala tolmačenje »učenih ljudi« iz daljne prihodnosti, ne bi bila nič manj presenečena, kot so bili oni nad

Slika 51. Slika s pečata, ki prikazuje osebo med izvajanjem duhovne vadbe na znak

(harapska civilizacija; 3.–2. tisočletje pr. Kr.; dolina Inda, Južna Azija).

odkritjem. Kako globoko navzdol je v daljni prihodnosti v duhovnem razvoju zdrsnila civilizacija, da njeni »najboljši cvetovi«, napredni ljudje – »učenjaki« utemeljujejo na ta način?! Kako bi lahko pozabili nekaj, kar prispeva k duhovni osvoboditvi človeka, ki je njegov glavni namen življenja? Tako za starodavnega mojstra takšna razlaga sodobnih ljudi ne bi bila nič manj osupljiva.

In kar se tiče tega pečata, za človeka, seznanjenega s starodavno kriptografijo znakov in simbolov, ki označujejo nekatere osnovne tehnike meditacije in duhovne prakse, ki vodijo do duhovne osvoboditve, so te oznake kot odprta knjiga. Jasno je razvidno, da človek sedi v položaju lotosa. To ni golo moško božanstvo. To je pokazatelj začetka meditacije: aktiviranje spodnje

čakre (naval energije in njeno gibanje skozi energijske meridiane) ... »Prestol na kopitih« le nakazuje, da je ta oseba duhovno višja od svojega Živalskega načela (simbol slednjega je kopito). Poleg tega lahko v nekaterih primerih takšna običajna grafična oznaka (majhna vzpetina, na kateri sedi meditator) kaže Vodjo skupine, ki skupaj izvaja to duhovno prakso. Štirje obrazi (trije vidni in en neviden) označujejo raven duhovne prakse, kjer se celovitost štirih Esenc že uporablja za spoznavanje nevidnega sveta. Mimogrede, v antiki so bili skoraj vedno upodobljeni trije obrazi, ki so pomenili štiridelnost (četrti stran ni bila vidna), o tem na primer pričajo mitologija in podobe »bogov« v starodavni indijski civilizaciji. Znak nad njegovo glavo nikakor ni »fikusova veja«. Prikaže izhod energije iz čakre »tisočlistnega lotosa« kot tudi aktivacijo znaka med meditacijo.

Anastasija: Da, tukaj tudi sam znak govori o duhovni ravni te osebe, ki ga zmore aktivirati.

Rigden: Seveda, to ni preprost znak. Napis zgoraj je oznaka za kompetentno osebo za to duhovno prakso in njen namen.

Anastasija: Pravzaprav so tukaj vsi znaki za prepoznavanje te duhovne prakse: diagonalni križ kot simbol štirih Esenc, z določenimi poudarki; znak ribe pomeni potopitev v spremenjeno stanje zavesti; znak valov označuje gibanje energij; znak sil Allata je zapisan stilizirano ... V bistvu je enako kot pri starodavnih jamskih zapisih. Toda tudi če ljudje sčasoma opremijo te znake s svojim materialnim razumevanjem, bo podoba sama ohranila osnovne duhovne informacije za dobro ljudi novih generacij.

Rigden: Točno tako.

Anastasija: Veste, ko sem iskala informacije o harapski civilizaciji, sem nepričakovano odkrila še veliko drugih zanimivih dejstev. Na primer steatitni pečat, o katerem ste govorili ... Mimogrede, mislim, da bo bralce zanimalo, kakor je mene takrat, zakaj so bili v starih časih pečati pogosto narejeni iz steatita. Konec koncev so ta material uporabljali že v obdobju paleolitika, o čemer pričajo ženske obredne figurice »paleolitske Venere«, ki so jih našli arheologi in so izdelane iz take kamnine.

Rigden: Ta material je bil resnično zelo razširjen med ljudmi v različnih časovnih obdobjih. Iz steatita so čarobne figure iz starodavne Indije, Starega Egipta, v tradicijah ga opisujejo kot kamen, ki je obdarjen s svetimi lastnostmi. Uporabljali so ga na Uralu, v Aziji in Ameriki. V starih časih so ga imenovali tudi »ognjeni kamen«, saj je »pokoril plamene in celo prisilil ognjeni svod, da je sledil njegovi notranji obliki«. V njem so videli sveto filozofijo. In seveda ta kamen ni »prazen«. Steatit ima res edinstvene lastnosti. Poleg tega, da je enostaven za obdelavo (vsebuje smukec, magnezit in klorit), ima dobro trdnost, visoko toplotno kapaciteto in prevodnost, odpornost proti kemičnim in zvočnim vplivom (ne resonira in ne prevaja zvoka). Na splošno ima, kot bi danes rekli, salovec (tako ga zdaj imenujejo geologi) dobre izolacijske lastnosti in je vir pozitivne energije. V ogrevanem stanju oddaja toplotne valove, ki s frekvenco 8–9 mikronov sovpadajo s frekvenco toplotnega sevanja človeka. Ima tudi številne lastnosti, ki pozitivno vplivajo na zdravje ljudi. To je bilo znano že v starih časih, zato so ga pogosto uporabljali v

vsakdanjem življenju in v magiji. Poleg tega pečatov iz steatita zaradi edinstvenih lastnosti te kamnine ni bilo mogoče sežgati, bili so dovolj močni in so se ohranili tisočletja, zaradi česar so jih uporabljali za prenos takšnega znanja ...

Anastasija: In tu je kopija slike odtisa v steatitu, najdenega v Mohendžo-Daru. Pripovedovali ste nam o njem. Resnično prikazuje poznavanje tehnike skupinske meditacije »Ognjeni Lotos«. Sodeč po odtisu, meditacijo vodi ženska, ki ima povezavo z duhovnim svetom. Nad njeno glavo je postavljen znak »AllatRa«.

Slika 52. Slika skupinske meditacije na odtisu

(harapska civilizacija; 3.–2. tisočletje pr. Kr.; dolina Inda, Južna Azija).

Kljub temu je ta pečat v znanstvenih knjigah opisan kot obred žrtvovanja s procesijo sedmih figur, nad katero se nahaja božanstvo, ki stoji na svetem »figovem drevesu«. Jasno je, da ko se v človeški družbi izgubijo osnovno duhovno znanje, sveta simbolika in znamenja, je s stališča materialnega svetovnega nazora težko razumeti kaj od zgoraj omenjenega. Za večino ljudi pomen te slike tudi zdaj ne bo segel onstran njihovega trenutnega pogleda na svet.

Rigden: Vsak človek v življenju nosi svojo prtljago osebnih izkušenj. Po njeni vsebini presoja svet, toda v resnici presoja sebe. Materialni pogled na svet prizemlji in še bolj zasušnji Dušo, vedno težja bremena prisilijo človeka, da kot obsojenec vleče te obremenjujoče okove v svoji zavesti. Duhovni pogled navdihuje Dušo, izboljšuje vsebino osebne prtljage in prispeva k njenemu oblikovanju tako, da ta vključuje le vrednote duhovnega sveta, ki se ne izgubijo niti po smrti človekovega fizičnega telesa.

Anastasija: Še bolj sem prepričana, kako pomembno je, da ima človek osebne duhovne izkušnje in Znanje ter da pristopa k svojemu duhovnemu razvoju s polno odgovornostjo. Navsezadnje življenje zelo hitro mine. V harapski civilizaciji so ljudje to zagotovo vedeli, sodeč po ostankih njihove kulture. Tu je slika pečata, ki ste jo nekoč omenili kot simbolno shemo meditacije na štiri Esence. Ponovno je upodobljen moški s tremi obrazi, ki sedi v položaju lotosa. Nad glavo meditatorja je v predelu »tisočlistne« čakre simbolično upodobljen lotosov cvet (na enak način so ta cvet risali tudi starodavni Egipčani), shematična ponazoritev znakov Allat, »AllatRa«. Zraven je napis v obliki znakov in simbolov. Ob straneh osrednje podobe so štiri živali.

**Slika 53. Pečat s podobo
meditacije na štiri Esence**

*(harapska civilizacija; 3.–2. tisočletje pr. Kr.;
dolina Inda, Južna Azija).*

In katere so štiri živali: slon, tiger, bivol in enorogi nosorog! Slon je upodobljen odhajajoč stran – simbol Zadnje Esence, človekove počasne in močne preteklosti. Napadalni tiger – simbol agresivne Desne Esence. Grobi glasni bivol – simbol Leve Esence, upoštevajoč enako simboliko starodavne Indije in držav jugovzhodne Azije, kjer bivol simbolizira nadnaravno moč in moško načelo. In tu je še enorogi nosorog, ki po mitologiji starodavnih ljudstev Inda simbolizira moč, uvid, srečo in je neustrašno bitje, ki se ga boji celo tiger. Se pravi, da je obdarjen z lastnostmi Sprednje Esence. In tukaj sploh ni naključje, da je simbolično upodobljen z enim samim rogom. Mimogrede, veste, bila sem presenečena, ko sem ugotovila, da je bilo na pečatih harapske civilizacije pogost motiv mitološko sveto bitje z enim rogom (znanstveniki so ga imenovali

samorog), upodobljen poleg svetih (duhovnih) simbolov. Zame je bilo to precej zanimivo odkritje, glede na vse, kar ste nam že prej povedali o tem bitju.

Rigden: Samorog je bil že od antičnih časov eden od simbolov Sprednje Esence, ki pomaga duhovno čistemu človeku, da se poveže s svojo Dušo in pobegne iz kroga ponovnih rojstev. Poosebljal je stremljenje v le eno smer – duhovno, zato je bil obdarjen z lastnostmi, značilnimi za človeka, ki duhovno dela na sebi: čistostjo, velikodušnostjo, modrostjo, močjo, pogumom, popolno dobroto in tudi povezanostjo s silami Allata – božansko čistostjo ženskega načela (miti o Devici in samorogu).

Slika 54. Simbol v obliki samoroga na pečatu protoindijske civilizacije

(harapska civilizacija; 3.–2. tisočletje pr. Kr.; dolina Inda, Južna Azija). Na pečatu sta dva samoroga (na vratu in rogu je upodobljena spiralna zgradba), ki s krogom v sredini

tvorita stilizirano simbolno znamenje Allat s krogom (simbol »AllatRa«), nad njim so struktura v obliki romba, sedem velikih listov (simbolizirajo duhovno preobrazbo človeka in njegov izhod v sedmo dimenzijo) pa tudi dva majhna lista na straneh romba. V spodnjem kotu pečata je znak v obliki romba s kroglo znotraj (znak romba – znak transformacije), ki tudi označuje človeka, ki je dosegel duhovno osvoboditev in vstopil v sedmo dimenzijo v življenju (štirje krogi v vogalih romba označujejo štiri popolnoma nadzorovane Esence; notranji krog je upodobljen kot simbol šestdimenzionalnega sveta, ta simbol označuje človekovo razumevanje vseh šestih svetov s pomočjo notranjega zaznavanja).

Če sledimo zgodovini simbolov, bomo videli, da so na primer Sumerci postavili podobo samoroga kot simbol, povezan s krogom (Duša), ki ga raziskovalci razlagajo kot »lunarni simbol« in tudi kot lastnost boginj v smislu duhovne čistosti. Asirci so v nizkih reliefih upodabljali samoroga ob Drevesu Življenja, Egipčani pa so z njegovo podobo povezovali najboljše moralne lastnosti. Perzijci so, skladno s svojim svetim znanjem, samorogu pripisovali popolnost in so ga videli kot predstavnika »čistega sveta« med živalmi (prvotno štirimi živalmi), njegov rog pa kot edino silo, ki je sposobna premagati Arimana. Ali pa vzemimo staroslovanske legende in epe, zapisane v stari ruski zbirki duhovnih pesmi »Golobičja knjiga« (knjiga, ki so jo v 13. stoletju duhovniki religij tistega časa prepovedali), kjer se samorog omenja kot Indrik-zver (Indra). V njej so naslednji verzi:

»V nas je Indrik-zver, ki je zver vseh zveri,
in hodi, zver, v ječo,
prečka vse gore belega kamna,

čisti potoke in pretoke.
Ko ta zver se vzradosti,
celotno veselje vzvalovi.
Vse zveri častijo njo, zver,
in nikoli nikomur ne stori nič žalega.«

Anastasija: Da, prišla sem v stik s temi epi, ki opisujejo svetovni nazor starodavnih ljudi, skupaj s področji kozmologije, sociologije in duhovnega znanja. Toda zame so postali zares zanimivi po tem, ko sem začela razumeti njihovo duhovno bistvo in se naučila ločevati zrnje od plevla. Na primer o Indri piše, da živi na sveti Gori, je in pije iz Modrega morja in hodi rogata po ječi kakor sonce po nebu. Glede na to, da je sveta Gora simbol prehoda v druge dimenzije, voda predstavlja duhovni svet in spiralni rog, s katerim Indra »hodi po podzemlju«, predstavlja astralna potovanja s pomočjo »tuneliranja«, kjer je »tunnel« zvit v spiralo, s poznavanjem tega pa postane to zelo zanimiva knjižica!

Rigden: Če bi videli izvirno verzijo teh epov, ki so jih nekoč imeli predniki Slovanov, bi bili presenečeni nad preprostostjo Resnice in duhovnega Znanja, ki sta bila tja vstavljena s podobnimi simboli. Toda na žalost je v različici, ki je dosegla sodobne ljudi, od teh zgodb ostalo le malo. In ne le zaradi popačenj, ki so se nabrala skozi stoletja pri prenosu Znanja. Na žalost so bile te legende temeljito predelane, ko se je začelo vsiljevanje krščanstva in uničevanje »poganskih«, prvotno slovanških verovanj. Včasih so obstoječe informacije nadomestili z drugimi, včasih kaj na novo dodali, včasih pa so zapiske na brezovem lubju s staroslovanskimi zapisi v celoti požgali. Takrat so se zgodile resne znamenjave s poudarkom na ideologiji krščanske religije.

Na primer, prej je bil eden izmed Indrinih epitetov »far«, kar v stari ruščini pomeni »čistokrven konj, skakač«. Uslužbenci krščanske religije so to izkoristili in njihov samorog v njihovih legendah ni več živel na sveti Gori iz ruskih epov, temveč na gori Tabor v Palestini, ki po krščanski tradiciji velja za kraj Kristusove preobrazbe. Ampak kaj želim reči o epitetu »far«. Stari Slovani so to besedo uporabljali v pomenu »konj« v povezavi z Indro (samorogom) in tu gre tudi že za človeško interpretacijo Znanja. Po izvorni legendi (nekoč znani ne le na ozemljih, kjer so živeli predniki Slovanov, pač pa tudi v starodavni Indiji in starodavnem Iranu (gorovje Zagros)), je bila sprednja esenca, katere simbol je bil samorog, povezana s Farno ali, povedano v sodobnejšem jeziku, z Gralom. Farno (Farn na vzhodu) je bil označen kot sijoče načelo, božanski ogenj, ki množi moč, nadzor in mogočnost. Omenjeno je bilo, da Farno pomaga človekovi Duši prečkati most, ki vodi v večno življenje. Zdaj vse to primerjaj z znanjem, ki ga že imaš.

Anastasija: Zame so te informacije, tako kot vsako srečanje z vami, še eno odkritje! Prvič, zdaj je razumljivo, zakaj so na stare ruske kočice in svetišča postavljali dve leseni konjski glavi z velikim simbolom sonca (krogom). Mimogrede, ta tradicija je bila razširjena ne samo v Rusiji, temveč tudi med starodavnimi ljudstvi Baltskih držav in v Evropi. Izkazalo se je, poleg tega, da je bil to stiliziran znak »AllatRa«, da je šlo tudi za eno izmed mogočih interpretacij pomena svetega znanja, za starodavno legendo o samorogu in Farnu. Drugič, če ima ta legenda skupni indoevropski koren, to pomeni, da njen odmev (in posledično ostanki Znanja) ne obstaja le v starih ruskih epih, pač pa tudi med literarnimi spomeniki antičnega Irana in starodavne Indije.

V isti starodavni Indiji je bil na primer najbolj priljubljeni vedski lik ravno bog Indra. V prevodu iz starodavnega indijskega korena beseda »Indra« pomeni znak duhovne Moči. Zanimivo je, da je kot lastnost tega boga omenjena značilnost večobličnost in to, da se lahko spremeni v konjsko dlako. Indra se v mitih pojavlja kot bog Neba, ki je povezan z dežjem (vodo), osvobaja reke in potoke, lomi kanale (kot slovanski samorog Indrik). Je »sin moči«, »pitna soma«, prijazen in vedno pripravljen pomagati. In kar je najpomembneje, Indra se po legendi bori sam in premaga zmaja Vritra (demonka kaosa), njegova zmaga pa se enači z zmago dinamičnega načela (sile Allata) nad inertnim kaosom (Živalskim umom) in vodi v razširitev vedskega sveta »širokih prostranstev«. Ta boj je osrednja točka legende. Glede na to, da se starodavna indijska »Vrtra« (Vritra) dobesedno prevaja kot »pregrada«, »ovira«, Indra pa posebej duhovno moč, potem vse to v bistvu pomeni premagovanje Živalskega načela, duhovno zmago človeka nad seboj in njegovo osvoboditev.

Rigden: Poleg tega naj bi bil Indra Varuh ene od štirih strani sveta. Obstaja tudi omemba, ki se nanaša na Znanje o strukturi sveta. Predvsem da Indra vlada Svargi (Nebesom), ki se po hindujskem verovanju nahaja na vrhu gore Meru. Zdaj se spomni, da je v slovansko-ruski mitologiji obstajal tudi bog Svarog – bog Nebes, nebeški ogenj, oče Dažboga in Svarožiča. V vseslovanski kroniki iz začetka 12. stoletja, *Zgodbi preteklih let*, ki je bila vključena v Ipatijevo kroniko, so se ohranila sklicevanja nanj: » ... сего ради прозваша и богъ Сварогъ ... и по семь царствова сынъ его именемъ Солнце, его же наричють Дажьбогъ ... Солнце царь, сынъ Свароговъ, еже есть Дажьбогъ ...« (» ... zaradi

tega je bil imenovan Bog Svarog ... in njegov sin Sonce je vladal *sedmim* kraljestvom, njegovo ime je bilo Dažbog ... Sončni kralj, sin Svarogov, je Dažbog« ... – približni prevod iz staroslovanskega jezika, op. prev.)

Anastasija: Tako je, vse ima isti koren! Dejansko, čeprav v prisposodobah, vse govori o sedmih dimenzijah in človekovem duhovnem delu na sebi. Svarog kot avatar Nebes je, kot je navedeno v epih, »v temi oblakov prižgal plamen nebeškega ognja (strele)«. In potem je »razbijal temne oblake s puščicami groma in prižgal sončno svetilko, ki so jo ugasnili demoni teme«. Če upoštevamo, da Svarog tu predstavlja Sprednjo Esenco, oblaki so misli Živalskega načela, svetilka pa je Duša, »ugasnjena s temo« podosebnosti, potem je stara ruska mitologija zelo zanimiva.

Rigden: Še vedno ... Mimogrede, v isti »Golobičji knjigi«, ki razlaga izvor sveta, je omenjen tudi alatirski kamen. Legenda pravi, da so vanj vtisnjeni znaki, ki govorijo o zakonih boga neba Svaroga. Po staroslovanskem verovanju izpod kamna Alatir izvirajo viri žive vode, ki vsemu svetu prinašajo hrano in zdravje (izgradnjo), pod njim se namreč skriva moč, ki nima konca, in prav na kamnu Alatir sedi rdeča deklica Zarja, ki svet vedno prebuja iz nočnega spanja. Zdaj vse to primerjaj z znanjem o znaku »AllatRa«, o moči božanskega ustvarjalnega ženskega načela Allata in njegovi pomembni vlogi, tako v procesih razvoja vesolja kot v duhovnem prebujanju Osebnosti in njenem združevanju z Dušo. Mimogrede, Alatir – tako so predniki Slovanov že od davnih časov v duhovnih legendah nazivali moč Allata, prihaja od Boga pa tudi človeka, ki je to moč z duhovnim delom nabral in pomnožil v sebi.

Anastasija: Da, veliko stvari postane očitnih, ko imaš duhovno znanje. Začneš razumeti ne samo sebe, ampak tudi edino duhovno seme različnih kultur. Žal mi je raziskovalcev, ki vidijo samo materialno plat vprašanj, tudi v tako bogatem simbolnem in slikovnem znanju, kot je pečat harapske civilizacije, ki smo ga pravkar omenili. Mimogrede, podoba tega človeka, sedečega v položaju lotosa, na kateri so ob straneh štiri živali, ki označujejo štiri človeške esence, in znaka nad glavo, je v znanstveni literaturi predstavljena kot podoba troobraznega boga s cvetovi nad glavo in živalmi ob straneh. V skladu s tem so znanstveniki po lastnih opisih sklepali, da gre za boga zaščitnika goveda, živali. To pomeni dojemati svet z »materialnega vidika«, s stališča Volje Živalskega uma.

Rigden: No, potrebna je želja, da bi zamenjali prevladujoče v Opazovalcu in videli korenino vprašanja. Znanje, zapisano v simbole in znake, je obstajalo in obstaja, toda samo duhovni iskalec lahko vidi Resnico za tančico skrivnosti.

Anastasija: V tej kopiji je še ena zanimiva podoba. Ob straneh človeka, ki meditira, so upodobljene divje živali teh krajev, ki za tista ljudstva jasno označujejo štiri Esence. In pod »prestolom« z značilnimi kopiti vidimo upodobljene udomačene živali – koze. V stari Indiji je bila koza simbol plodnosti, vitalnosti, preskrbljenosti (meso, volna in mleko). V svetih Vedah je omenjeno, da nekateri vedski bogovi jezdijo to žival, na primer Agni, bog ognja, žrtvenega ognja in domačega ognjišča. Ampak vse to je bilo veliko pozneje od obstoja kulture harapske civilizacije. Duhovna simbolika, upodobljena na pečatu, pa tudi prisotnost koz pod »prestolom s

kopiti«, na katerem človek sedi, vse to simbolizira, da je meditator nad domačimi zemeljskimi navezanostmi, da njegova skrb za duhovno presega skrbi materialnega sveta.

Rigden: Točno tako. Vse te živali so le asociacije, razumljive takratnemu mišljenju ljudi, ki označujejo značilnosti duhovnega znanja, meditacije in svetovnega nazora, ki je različen od tridimenzionalnega svetovnega pogleda, in nič več kot to. Toda ljudje so nagnjeni k posnemanju. Zaradi pomanjkanja izvirnega Znanja, izkušenj in izvajanja duhovnih praks ali preprosto njihovega nerazumevanja začnejo asociacije iz duhovnih nauk zaznavati kot materialno resničnost. Poleg tega ljudje s svojim materialnim umom naredijo te asociativne podobe »svete« in jih začnejo častiti v materialnem svetu, misleč, da bodo na ta način dosegli razsvetljenje in prejeli »nebeško milost«. Zato se v zgodovini dogajajo incidenti z reinterpretacijo Znanja, tj. z interpretacijami iz človeškega uma: ko je bilo v duhovnih učenjih navedeno, da »je za to, da bi lahko postali del božanskega, treba ubiti zver v sebi«, so nevedni ljudje te besede jemali dobessedno. Kot rezultat so se v zgodovini človeštva dogajala krvava žrtvovanja živali in ljudi, in to le zaradi napačne ali namerno izkrivljene razlage ostankov preteklega Znanja s strani tistih, ki so vodili versko politiko ali vplivali na oblikovanje verovanj enega ali drugega ljudstva. Danes so religije skupaj s svojimi žrtvovanji v očeh ljudi tehnološko razvite človeške civilizacije videti nekoliko primitivno. Konec koncev obstoj in preživetje človeštva kot celote nista odvisna od politične pluralnosti in čaščenja različnih bogov. Zdaj je materialni »bog« večine živečih ljudi denar, kot so to prej bile koze

v družini. Toda minilo bo nekaj časa in materialne prioritete se bodo spet spremenile, čeprav zaradi tega ne bodo prenehale biti materialne ... Poglej, kakšne asociacije so danes potrebne za obnovitev izgubljene duhovne Resnice: primerjave z znanstvenimi, splošno razumljivimi informacijami, z delovanjem računalnika, tehnologije in tako dalje. Če se večina ljudi zdaj v duhovnem pogledu ne bo spremenila, potem je povsem mogoče, da bodo v prihodnosti, če bo prihodnost za to človeško družbo sploh prišla, vsa ta znanja ljudje dojemali dobesedno, z izkrivljanjem duhovnega pomena.

Anastasija: Predstavljam si, kakšni bi lahko bili pozivi tehnoloških duhovnikov: »Žrtvuj nanomolekule zadnje selektivne modifikacije bogovom in za vse svoje grehe se boš odkupil za cel mesec. Verjemite v um svetovnega Superračunalnika in rešeni boste!«

Rigden: Vse to bi bilo smešno, če ne bi bilo tako žalostno. Lahko se temu smejemo, a ljudje bi morali resno razmišljati o tem. Duhovnega sveta ni mogoče natančno opisati, saj je to popolnoma drugačen svet od materialnega. Toda duhovni svet se da resnično čutiti s pomočjo izvajanja duhovnih praks, premagovanjem lastnega egocentrizma in odpiranja poti v Večni svet v sebi.

Anastasija: Res je tako. Bistvo tega, kar ste povedali, lahko razumeš šele, ko se začneš samodisciplinirati in vsakodnevno izvajati duhovna dela in prakse ... Poraziti svoje Živalsko načelo in se duhovno osvoboditi, to je bil dejanski cilj vseh duhovnih nauk, ki segajo v paleolitik. Druga stvar je, kako so ljudje zabeležili to znanje v nasprotju s sodobnim razumevanjem prenosa informacij. Če se vrnemo k omenjeni harapski civilizaciji,

tam so našli še en zelo zanimiv tisk na terakoti. Na eni strani tablice je človek, ki sedi v položaju lotosa (opazovalec), z ustreznim meditativnim simbolom nad glavo. Poleg njega pa je moški, ki ubija bivola (poraz njegovega Živalskega načela). Nad bivolom je kuščar s šestimi konicami na repu. Seveda znanstvene knjige nakazujejo, da gre za lov, žrtvovanje in tako naprej ...

Slika 55. Slika, ki simbolizira zmago nad Živalskim načelom

(harapska civilizacija; 3.–2. tisočletje pr. Kr.; dolina Inda, Južna Azija).

Rigden: Mimogrede, tudi kuščar je starodavno tradicionalno simbolno poimenovanje določenega duhovnega znanja. Veljal je za mistično bitje, kot kača, ampak spet le zato, ker so nekoč življenje te dvoživke asociativno primerjali z različnimi duhovnimi procesi. Njegova podoba je bila denimo povezana z davno preteklostjo, s starodavno možgansko strukturo, povezovali pa so jo tudi z vodo (drug svet), dejstvom prisotnosti ali potopitve (Opazovalca, ki skozi vstopi v spremenjeno stanje zavesti), penetracijo (tuneliranjem, simbolom Zadnje Esence). Slika kuščarja je predstavljala tudi znak modrosti, opozorilo o nevarnosti in simbol spremembe.

In kar se tiče te slike, na kuščarjevem repu niso upodobljene konice, ampak gre za simboličen prikaz gora. V današnji družbi imamo priložnost govoriti o dimenzijah, večdimenzionalnosti sveta in spremenjenih stanjih zavesti. V daljni preteklosti so ta znanja asociativno izražali nekoliko drugače. Ljudje, ki so celo življenje živeli obkroženi z gorami, so težko pot samoizpopolnjevanja, ločitev od svojega Živalskega načela (zemeljskih želja in egocentrizma) primerjali s plezanjem navkreber (premagovanje sebe), prehajanje dimenzij v duhovnih praksah pa s premagovanjem prve gore, onstran nje druge in tako naprej. Gora je med številnimi ljudstvi simbol duhovnega povzdignjenja, povezave z višjimi svetovi, asociativna podoba povezanosti z različnimi svetovi (na primer zemlje in neba, zemlje in podzemnega sveta), torej bivališče bitij drugega sveta. Do »drugega sveta« je bilo mogoče priti le s premagovanjem sebe. Res pa je, da se je zaradi takšnih asociacij, ko se je začela brezdušna prazna materialna imitacija, gora začela označevati kot kraj žrtvovanja, ker naj bi bila »bližje bogovom«.

Anastasija: Zanimiva je še ena risba na drugi strani te plošče iz terakote. Prikazana je nasmejana ženska, ki grabi dva »tigra« (stranski Esenci) za grlo in stoji nad slonom (simbolom počasnega, odhajajočega, močne preteklosti – Zadnje Esence). Njeni lasje so simbolna podoba 12 žarkov. Nad glavo ima znak diagonalnega križa v krogu s prečrtanima stranskima Esencama, kar je simbol popolnega nadzora nad njima. Raziskovalci so pri razlagi te podobe izgubljeni, ker je to le »indski rokopis«, ki po njihovem mnenju prikazuje »kolo s konicami nad glavo ženskega božanstva«.

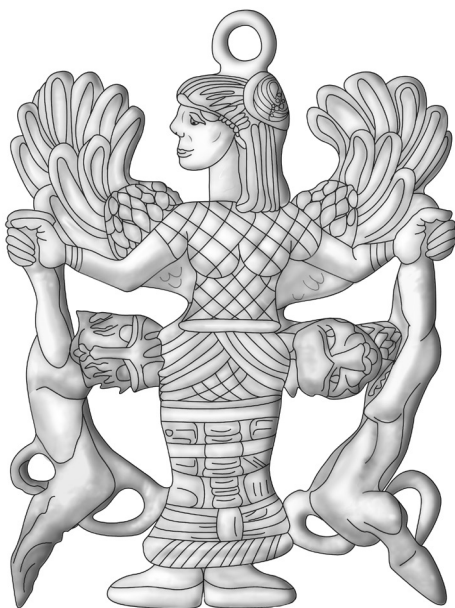

Rigden: Ah, če bi bilo takšnih »koles« v duhovni zgodovini človeštva več, in ne v teoriji, ampak v praksi, potem bi bilo to človeštvo neprecenljivo!

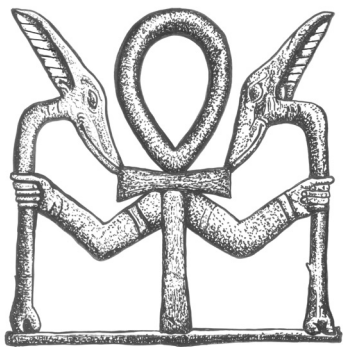
Anastasija: No, glede na zgodovinske artefakte stranskih Esenc niso tako tesno držali »za grlo« in jih imeli pod nadzorom samo najboljši predstavniki praindijske civilizacije, ki so nekoč živeli v Aziji. Podobni simboli so tudi del svetega simbolizma pri starodavnih Egipčanih (Afrika), Indijancih starodavnega Peruja (Južna Amerika), Skitih in Slovanih (Evropa). In, mimogrede, jasno lahko vidimo, kako se je ta starodavni asociativni simbol stranskih Esenc kasneje spremenil v ustrezen posamezni simbol v obliki palice.

1

2

3

4

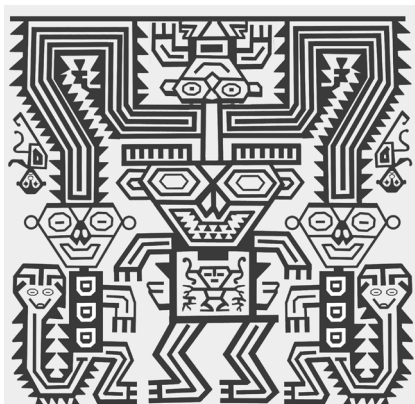
5

6

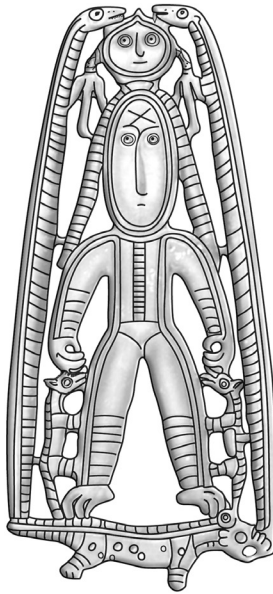
7

8

9

10

11

12

13

14

Slika 56. Simbolični prikaz človekovega duhovnega nadzora njegovih stranskih Esenc pri različnih ljudstvih:

- 1) slika na plošči iz terakote: starodavni simbol nad glavno nasmejane ženske, ki za vrat drži dva »tigra« (harapska civilizacija; 3.–2. tisočletje pr. Kr.; dolina Inda, Južna Azija);
- 2) podoba skitske boginje Artimpas, ki je bila vključena v skitski panteon sedmih bogov (7.–3. st. pr. Kr.; Severno črnomorsko območje);
- 3) staroegipčansko znamenje »ank«, ki drži dve mitološki živali s kopiti (relief v egiptovskem templju Sebeka in Kharojerisa; 80 pr. Kr.; mesto Kom Ombo, Egipt);
- 4) star zlat obesek ljudstev Južne Amerike v obliki kockaste figure, ki stoji na dvoglavi kači;
- 5) znak zmagovitega božanstva, boga groma starih Slovanov – Peruna (pred krščanstvom je veljal za vrhovnega boga v panteonu kijevske Rusije v 9. st. po. Kr.); po legendi so bile po zmagi Peruna nad mitološkim sovražnikom osvobojene vode (v arhaičnih preobrazbah mita je bila osvobojena božanska ženska (Mokoš), ki jo je ugrabil nasprotnik) in razlila se je nebesna vlaga (dež);
- 6) rezbarije iz belega kamna na južni fasadi katedrale Svete Dmitrija (spomenik ruske arhitekture; katedrala, zgrajena med leti 1194–1197; Muzej – rezervat Vladimir – Suzdal; Vladimir, Rusija);
- 7) jamska risba (približno 4.–3. tisočletje pr. Kr.; obala Belega morja; Republika Karelja, Severozahodna Rusija);
- 8) delček plašča iz indijanske kulture Parakas (5.–3. st. pr. Kr.; starodavni Peru; Južna Amerika);
- 9) podoba skitske boginje na ornamentu uzde – zlat konjski naglavni trak (4. st. pr. Kr.; Velika Cimbalka, Zaporoska regija, Ukrajina; Muzej »Ermitaž«, Sankt Peterburg, Rusija);
- 10) rezana plošča s podobo Boginje (7.–8. st. po Kr.; arheološko najdišče v bližini Čudskega jezera, regija Perm, Rusija; Regionalni muzej Čerdinski, poimenovan po A. S. Puškinu);

- 11) *staro egipčansko sveto žezlo »uas« v obliki palice z ukrivljenim vrhom in vilicami spodaj (glava in kopita živali); atribut staroegipčanskih bogov, ki pomeni nadzor (oblast) nad Živalskim načelom;*
- 12) *simbolična podoba kače v obliki zmaja s perjem v mitologiji severnoameriških Indijancev; v mitih je omenjeno, da je simboliziral nevihte; takega zmaja je lahko premagal samo Veliki Junak, ki je imel moralno čistost in prevladujočo duhovno moč;*
- 13) *Virakoča – vrhovno božanstvo vode in zemlje, demiurg v religiji Inkov – (v rokah je imel dve kači – eno s sedmimi »razdelki« telesa, kar kaže na sedemdimenzionalnost, in drugo s tremi »razdelki« telesa in razcepljenimi kopiti, kar kaže na tridimenzionalnost sveta in Živalsko načelo); (11.–16. st. po Kr., Južna Amerika);*
- 14) *stela »Hor na krokodilih« (3. st. pr. Kr.; Stari Egipt); Hor je prikazan gol kot simbol čistosti oz. ni obremenjen z materialnimi željami na svoji poti na tem svetu (prikazana je pomembnost nadzora nad svojimi Esencami in prevlade nematerialnih vrednot v človekovem življenju).*

Rigden: Da, kdo bi si takrat lahko predstavljal, kakšen bo obseg te »preobrazbe«, ki izhaja iz človeškega uma ... Simbol, ki je nekoč posebljal človekov duhovni nadzor nad njegovima stranskima Esencama (posledično pa možnost duhovnega napredka in osvoboditve od materialnega sveta), so po izgubi duhovne komponente zaradi neumnega človeškega posnemanja začeli uporabljati kot simbol moči nad ljudmi. Duhovniki različnih ver, čarovniki, monarhi, kralji, cesarji in imperatorji so palico, žezlo postavili kot materialni simbol svoje vsestranske moči in prevlade nad ljudmi. Mimogrede, grška beseda žezlo (»skeptron«) in latinska »skeptrum« pomeni »palica, podpora«.

Nihče se več ne spomni, zakaj je pravzaprav ta navadna palica, zaradi posesti katere so se ljudje včasih ubijali v svojem stremljenju po oblasti, obdarjena s takšno simboliko, kot so: atribut »Nebeških Bogov«, posrednik med Bogom in ljudmi (kralji in njihovi podložniki) in poroka miru in pravičnosti? Zakaj je veljala za simbol dodatnih sposobnosti njenega nosilca in vrhovne moči v smislu »tako kot želite«? Zakaj je med različnimi narodi služila kot atribut smrti in vstajenja, zmage, očiščenja in ponovnega rojstva, kot simbol nebeške zaščite, atribut Bodisatve, kot kažipot? Zakaj so v starih časih tisti, zraven katerih so upodobili ta simbol, med ljudmi uživali duhovno avtoriteto?

Anastasija: Res je. Toda zdi se, da so se v Starem Egiptu ljudje še kako zavedali duhovnega pomena znakov. Egipčansko trojno žezlo je bilo sestavljeno iz biča, ki je simboliziral moč nad materijo (Levo Esenco), palice s kavljem, ki je pomenila nadzor nad občutki (Desna Esenca), in obročev – prevlada nad lastnimi mislimi. Seveda se je sčasoma tudi v Egiptu to razumevanje izgubilo, vendar so informacije o simbolih, ki beležijo nekdanje Znanje, delno dosegle današnji čas.

Artefakti Starega Egipta tudi danes osupnejo s svojo informativnostjo v smislu duhovnega znanja. Obstaja denimo kača z 72 obroči (»rinkami« telesa), ki grize svoj rep! Mimogrede, prinesla sem tudi risbe, ki prikazujejo nakit harapske civilizacije, ki so ga našli arheologi. Na kraju izkopavanj je bilo veliko zapestnic in prstanov iz terakote, narejenih v obliki kače, ki grize svoj rep, tako rekoč ouroboros harapske civilizacije, kar priča o starosti teh simbolov.

Poleg tega je bila najdena še ena zanimiva stvar – bodisi obredni pas bodisi ogrlica. Ampak zanimiv je njen opis: sestavljena je iz 42 dolgih perl iz karneola, 72 okroglih bronastih perl, 6 bronastih perl, 2 zaključnih bronastih perl v obliki polmeseca in 2 votlih cilindričnih zaključkov iz brona. 42 dolgih perl iz karneola! Če se spomnimo, so stari Egipčani imeli natančno 42 moralnih zapovedi, od katerih so si jih judovski duhovniki izposodili le deset, da so ustvarili novo religijo. To so zanimive primerjave. Očitno je bilo v starodavnem svetu to znanje običajno, le vsako ljudstvo v različnih časih je te zapovedi pripisovalo svojim bogovom.

Očitno ni naključje, da je teh 42 perl narejenih iz karneola. Ta dragi kamen se je v dobi neolitika pogosto uporabljal za izdelavo različnih izdelkov. Znan je bil v državah Mezopotamije, starodavni Indiji, Egiptu pa tudi med narodi starodavne Evrope, Azije in Amerike. Poznan je bil tudi v Rusiji, omenja se v »Zbirki Svetoslava«. Iz njega so izdelovali različen obredni nakit, amulete, talismane in verske predmete. Prebrala sem, da so v Starem Egiptu karneol povezovali z različnimi simboli, ki predstavljajo živo Dušo, zaščito v podzemlju, povezan pa je bil tudi s čelno čakro in jasnovidnostjo. Ljudem so bile znane tudi njegove zdravilne lastnosti ...

Najbolj zanimiva stvar pri ritualnem harapskem okrasu pa je, da ni niti več niti manj, ampak natančno 72 perl, 6 bronastih perl, 2 polmeseca ... Glede na poznavanje 72 dimenzij vesolja, šestdimenzijske razsežnosti materialnega sveta, v katerem se nahaja človeška energijska zgradba, pa tudi glavnega znaka Allata

v obliki polmeseca lahko vidimo, da je šlo za dovolj zanimiv način beleženja in prenosa informacij tudi s pomočjo podobnih obrednih okraskov.

Ko imaš duhovno znanje, resnično gledaš na svet z drugačnim, bolj globalnim pogledom in razumeš več kot to, kar ponuja materialni sistem vrednost. Konec koncev, če pomisliš na vprašanje, zakaj človek potrebuje tako zapleteno strukturo s številnimi prilagodljivimi mehanizmi, medsebojnimi povezavami, neverjetno valovno strukturo in edinstvene možgane, ki lahko delujejo v različnih načinih in spremenjenih stanjih zavesti? Odgovor je preprost, kot vsaka resnica: ker ima potencial duhovnega razvoja, brez katerega se ne bi razlikoval od nobene druge živali.

Rigden: Največja vrednost ni v materialnih pridobitvah, temveč v duhovnem Znanju, zahvaljujoč kateremu se lahko izboljša človek sam in družba, razvijajoč se celostno. Duhovno znanje je bilo od začetka prisotno v človeški družbi. Tako v preteklosti kot tudi zdaj so se ohranili pogoji za izbiro človeka: nekdo se je bolj poglobil v njih, ker si je prizadeval za osvoboditev Duše, nekdo manj, ker se ni mogel spoprijeti s svojim Živalskim načelom in je tako izbral začasno namesto večnega. Seveda je bilo treba to Znanje v človeštvu občasno posodablјati in ga prilagoditi za en ali drug narod, z upoštevanjem njim razumljivih asociacij. Od tu izvira toliko različnih legend z istimi izvornimi informacijami. Toda ponavlјam, Znanje o orodjih za duhovno izpopolnjevanje človeka je bilo prisotno od začetka. To lahko zasledimo pri starodavnih simbolih in znakih, ki so bili že omenjeni v pogovoru.

Anastasija: To je nesporno dejstvo, dovolj je pogledati le osnovne starodavne znake, ki simbolizirajo duhovni svet in popolno duhovno osvoboditev človeka.

Rigden: V zvezi s tem bi usmeril posebno pozornost sodobnega človeštva na znak »AllatRa«. Njegova prvotna podoba je prazen krog, ki ima spodaj polmesec z navzgor obrnjenima krajcema. Je en izmed 18 originalnih najstarejših delujočih znakov. Ime tega znaka, »AllatRa«, govori o kakovosti njegove moči. Dejstvo je, da so ob zori človeštva, zahvaljujoč izvornemu Znanju, ljudje vedeli za Edinega (Njega, ki je vse ustvaril), Njegove manifestacije pa označuje zvok Ra. Ustvarjalna moč Ra je izvorno božansko žensko načelo, Pramati vseh stvari, imenovana Allat. Od tod med posvečenimi v duhovno znanje tudi izhaja ime tega izvornega znaka »AllatRa«, kot poimenovanje ustvarjalne moči Tistega, ki je vse ustvaril. Mimogrede, v davni preteklosti so te podatke o svetem Primarnem zvoku ljudje razumeli kot del svetega znanja o ureditvi sveta in vesolja v kontekstu informacij o človeku kot kompleksnem in pri izbiri nestabilnem subjektu tega sveta. Toda pri sodobnih ljudeh je zvok Ra v najboljšem primeru povezan izključno z miti Starega Egipta o bogu Ra.

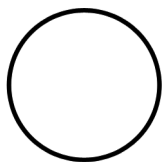
Kljub temu ljudje znak »AllatRa« že od nekdaj uporabljajo kot prenašalca ustvarjalne Božje moči. Nenehno je aktiven in deluje z vidnim in nevidnim svetom ter vpliva na energijsko strukturo človeka, ne glede na to, ali človek to razume ali ne. A vseeno glavni učinek tega znaka temelji na človekovi izbiri. Če v človeku prevladuje Duhovno načelo, ta znak deluje nanj kot dodatna duhovna moč. To pomeni, da znak v resnici stopi v resonanco in krepi ustvarjalno, duhovno moč človeka.

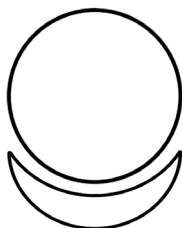
Če pa v človeku prevladuje Živalsko načelo, potem znak zanj ostane nevtralen. Negativno osebo praviloma poganjajo povsem drugačni znaki, ki delujejo na aktiviranje materialnega Živalskega načela. Znak »**AllatRa**« najbolj pokaže svoje delovanje (ustvarjalno duhovno moč) v skupini ljudi, ki resnično vsak dan delajo na sebi in združujejo svoja prizadevanja v skupnih duhovnih praksah (molitvah, meditacijah ipd.).

Geliarji ali, kot so jih alegorično imenovali na primer v srednjem veku, »pravi bojevniki Svetlobe vojske Gospodove« so vedno poskušali uvesti znak med množice, s čimer je stoletja pomagal ljudem novih generacij, ki so resnično sledili duhovni poti. V starodavnih časih je bil najboljši način popularizacije tega znaka religija. Čeprav je bila to seveda institucija duhovniške moči, ki so si jo izmislili ljudje, je temeljila na zrnih resničnega duhovnega Znanja (ki je bilo nekoč v celoti dano vsem) pa tudi na ljudeh, ki so resnično hodili po duhovni poti. Slednjih ni bilo mnogo, a prav oni so vnesli duhovne simbole in aktivne delujoče znake v podobe in attribute teh ali drugih čaščenih bogov. Vendar so z enako gorečnostjo skozi religijo negativne znake (aktiviranje materialnega) med ljudi vnesli tisti, ki so služili Živalskemu umu.

Rekel sem že, da je **krog** simbol Duše pa tudi eden od **simbolov** manifestacije duhovnega **Bitja** iz sveta Boga. In **simbolični znak polmeseca s krajcema navzgor** je simbol človeka, ki se je duhovno osvobodil že v času svojega življenja. **Znak »AllatRa«** so uporabljali tudi za označevanje tistega, ki je iz duhovnega sveta (drugega, višjega) prišel v ta materialni svet obnovit izgubljeno izvorno Znanje.

**Simbol Duše,
Duhovnega sveta**

**Znak
AllatRa**

**Simbolični
znak »Allat«**

**Slika 57. Znak »AllatRa«
in njegove komponente.**

Posebno pozornost želim posvetiti dejstvu, da znak »**AllatRa**« deluje (čisto) natančno v tej obliki, torej *prazen krog nad praznim polmesečem s krajcema navzgor*. Če so bile v krog ali polmeseč postavljene kakršnekoli podobe ali simboli, je znak prenehal biti delujoč (čist) in je postal samo informativni simbol, kot vsaka knjiga, v kateri berete splošne informacije. Zakaj je znak v tem primeru prenehal delovati? To je čista fizika. Preprosto, če se s čimerkoli, s katerokoli podobo zapolni Praznina, pride do motenj, recimo temu tako, pri kvantnem delovanju znaka s svetom. Bolj natančno, znak z izpolnjenim krogom ali polmesečem, ki deluje z ostalimi dimenzijami iz svoje druge dimenzije, bo po prehodu skozi ezoozmos v ostalih dimenzijah (tudi v tretji dimenziji) že zaznan le kot slika, ki nosi informacije – simbol.

Anastasija: Z drugimi besedami, v tem primeru bo služil le kot simbol, in ne kot delujoči znak.

Rigden: Drži. Poskušal bom za ljudi jasneje razložiti razliko med delujočim znakom in zgolj simbolom. Delujoči znak, figurativno povedano, lahko primerjate s

praznim vedrom, ki ga Opazovalec spusti v vodnjak (aktivira znak), iz njega zajame vodo (moč) in nato pije sam (obnavlja svojo moč), poji druge ljudi (jih opolnomoči) ali zaliva vrt (aktivira zemljepisni kraj), ki bo v prihodnosti obrodil ustrezne sadove (duhovno aktivacijo Osebnosti, ki bodo prebivale v teh krajih v daljni prihodnosti). Ampak če vedro, ki ga je spustil v vodnjak, ni prazno, temveč je napolnjeno (informativni simbol, ne delujoči znak), to postane nesmiselno, ker z njim ne bo dobil vode. Rekel bi celo, da je to enako, kot da bi v vodnjak spustil vedro brez dna, tj. kar spustiš noter, potegneš ven – brez rezultata ...

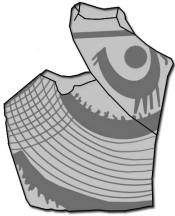
Anastasija: Morda je treba dodati še to, da je delujoči znak »AllatRa« eden najmočnejših znakov, pogosto so ga uporabljali ljudje, ki hodijo po duhovni poti. In kar je najbolj zanimivo, od njega ni mogoče dobiti moči, če Osebnost ni v položaju Opazovalca iz Duhovnega načela, v nasprotju na primer z znakom zvezde.

Rigden: Znak »AllatRa« deluje v dimenzijah nad šesto in to ga postavlja v vrsto s tistimi nekaj edinstvenimi delujočimi znaki, ki so dostopni človeku na tem svetu ... Torej znak »AllatRa« je res močan znak, ki vam omogoča, da nabirate in povečate moč Allata v sebi, to moč, ki prihaja od samega Boga in je usmerjena neposredno v ustvarjanje, torej utelešenje Njegovega načrta. Zato v svetem pomenu ta znak velja za utelešenje Božje moči skozi Allat.

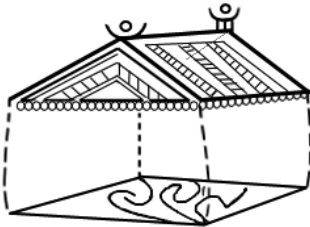
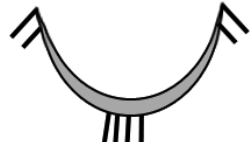
Anastasija: »AllatRa« kot delujoči znak in kot simbol z napolnjenim krogom in dodatnimi označbami, ki kažejo na specifično Znanje, je bila uporabljena v različnih obdobjih pri različnih ljudstvih za kriptirane zapise o duhovnih praksah ali Naukih. Primere tega se da najti, če se seznanimo z ustreznimi arheološkimi artefakti,

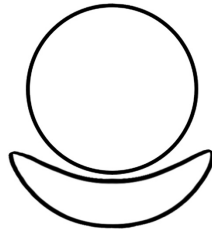
spomeniki umetnosti, pisavami starodavnih kultur Indije (harapska civilizacija), tripoljske civilizacije, sumerske civilizacije, Starega Egipta, izvornimi kulturami starih ljudstev Sibirije in tako naprej. Arheologi najdejo te simbole v napisih na skalah, na starodavnih odtisih, stelah, glinenih tablicah, amuletih, obrednih pripomočkih, oblačilih in na poslikavah starodavnih »svetišč«.

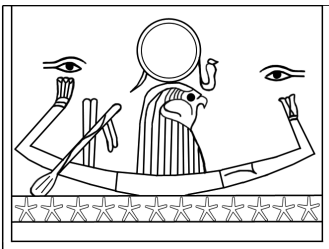
1

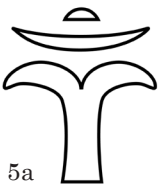
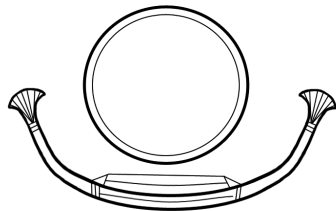
2

3

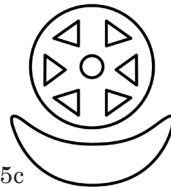
4

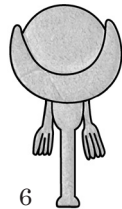
5a

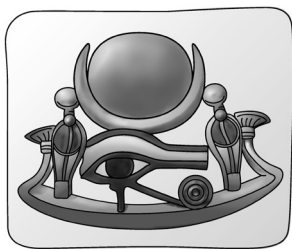
5b

5c

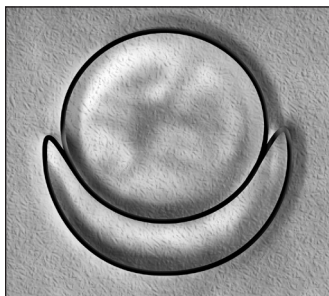
6

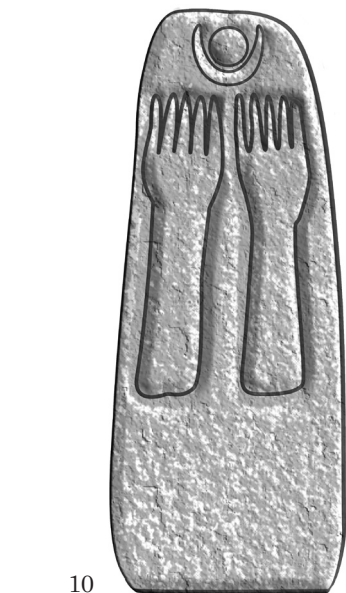
7

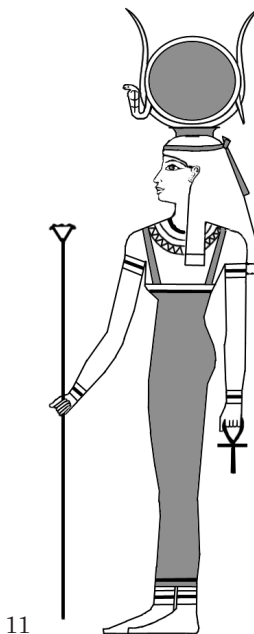
8

9

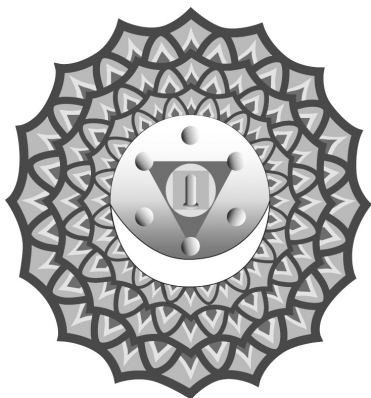
10

11

12

13

Slika 58. Znak »AllatRa« in njegovi simboli v kulturah starodavne Evrope, Azije in Afrike:

- 1) arheološke najdbe s podobami »sončne ladje s krogom« (to je simbol »AllatRa«, saj je polmesec prikazan z dodatnimi elementi) na fragmentih obrednih posod tripoljske civilizacije (Ukrajina; Vzhodna Evropa);
- 2) glinena kvadratna plošča s sliko hiše, okronane z znakom »AllatRa« (eneolitska kultura balkansko-podonavske regije; iz najdb v bližini mesta Plovdiv, Bolgarija);
- 3) delujoči znak »AllatRa« v minojski kulturi (2. tisočletje pr. Kr.; otok Kreta);
- 4) podoba simbola »AllatRa« v Starem Egiptu v obliki svete »sončne ladje« (Allat) in boga Raja (v prvem primeru s sokolovo glavo, okronano s praznim diskom, v drugem pa v obliki praznega diska, ki je bil ena od Rajevih podob);
- 5) simboli »AllatRa« na artefaktih: a) kultura Hacilar (5. tisočletje pr. Kr.); b) apeninska kultura (2. tisočletje pred našim štetjem); c) kultura ljudstev rimskega cesarstva (200 n. š.);
- 6) znak »AllatRa« v simbolu vsesemitskega božanstva Baal, čaščenega v Feniciji, Palestini in Siriji;

- 7) znak AllatRa na drobcu obeska prsnega nakita, ki so ga našli v grobnici (svetišču) faraona Tutankamona; na drobcu je podoba Vadžet (»Rajevo oko« ali »Horusovo oko«) na sončni ladji boga Raja (konec 2. tisočletja pr. Kr.; Stari Egipt);
- 8) fragment friza iz Mariba (5.–4. st. pr. Kr.; južni del Arabskega polotoka) – disk Venere (Aštar) nad luninim polmesecem;
- 9) simbol »AllatRa« v odtisih asirskih in akadskih pečatov;
- 10) osrednja stela z osvoboditvijo; znak »AllatRa« na steli iz pozne bronaste dobe, najdene med ruševinami starodavne kanaanskega templja boga Lune med izkopavanji v mestu Hazor (Zgornja Galileja; zdaj severni Izrael);
- 11) tradicionalna podoba starodavne egipčanske boginje Nebes, Ljubezni – Hator (po originalnih legendah Rajeve hčere) na kamnitih reliefih svetih templjev v Starem Egiptu s simbolom »AllatRa« na glavi;
- 12) zgodba na krožniku z upodobitvijo kraljevega lova iz obdobja Sasanidov (7. st. n. š.; Perzija);
- 13) primer, kjer je »AllatRa« upodobljena kot simbol (s polnim krogom) – simbolična grafična podoba (jantra) zgornje čakre »Sahasrare« (»Tisočlistni lotos«) na vrhu glave; uporabljena je meditativna praksa v hinduizmu, budizmu in drugih šolah Indije.

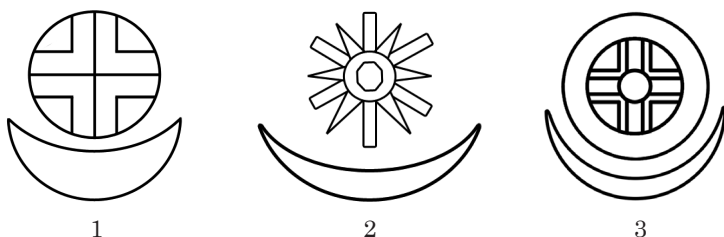
Rigden: To preprosto pomeni, da so ves čas obstajali ljudje, ki so imeli sveto Znanje o izvornih delujočih znakih.

Anastasija: Poleg tega se jasno vidi, kje so postavili simbol »AllatRa« in kje delujoči znak.

Rigden: Ko govorimo o simbolih ... Na osnovi interpretacij znaka »AllatRa« so obstajali različni simboli. Nekateri so podajali dodatna pojasnila, ki so jih

razumeli ljudje, posvečeni v to Znanje, drugi simboli pa so različice od ljudi, ki so poskušali okrepiti tisto, kar je že bilo močno, ali pa še dodatno poudariti kakšne pomembne vidike. Primeri takih znakov, ki temeljijo na znaku »AllatRa«, so polmesec z navzgor obrnjenima krajcema, nad katerima je krog, v njem pa križ ali zvezda ali simbolična podoba osebe in tako naprej.

Slika 59. **Primeri simbolov »AllatRa«:**

- 1) simbol iz perzijske kulture (6. st. pr. Kr.);
- 2) simbol sumerske kulture (3. tisočletje pr. Kr.);
- 3) asirski atribut sončevega boga Ašurja in sumersko-akadskega božanstva Lune Sina.

Ljudje, ki nimajo prave predstave o pomenu teh simbolov, jih povezujejo s Soncem ali Luno in jih preprosto razumejo kot atribut enega ali drugega božanstva. A za ljudi z Znanjem so bili ti simboli kot namig, odprto sporočilo iz preteklosti tistih, ki so uporabili to simboliko. Vzemimo denimo simbol polmeseца z navzgor obrnjenima krajcema, nad katerim je v velikem krogu narisana majhen, v njem pa križ s praznim krogom na sredini. To je bila simbolična upodobitev duhovnega Učenja, ki ga je v ta svet prineslo Bitje iz duhovnega sveta (katerega simbol je znak »AllatRa«). Majhen krog, zaprt v velikem, simbolizira ljudi, povezane s tem

Učenjem (krog sledilcev). Enakostranični križ je simbol človeka, v središču križa pa v tem primeru prazen krog (v kombinaciji s celim simbolom) ne označuje samo Osebnosti. Nakazuje Človeka, ki je zahvaljujoč temu Učenju dosegel duhovno osvoboditev (združitev Osebnosti z Dušo), vendar je ostal in pomagal drugim ljudem, ki hodijo po duhovni poti.

Anastasija: Ja, to je resnično duhovni podvig – doseči duhovno osvoboditev, ampak imeti pogum, da ostaneš tu v tem grobem materialnem svetu, da bi služil kot prevodnik sil Allata ... Obstaja še en zanimiv vidik, povezan z omenjenimi simboli. **Simbol »AllatRa«** je bil praviloma atribut ženskih boginj. Med najbolj znanimi je na primer znak boginje Al-Lat (»Matere Bogov«), ki so jo v predislamskem času častili stari Arabci. Takrat je bil nad njeno simbolično podobo postavljen polmesec z navzgor obrnjenima krajcema, kar kaže na povezavo z duhovnim svetom, in krogom (ki so ga ljudje interpretirali kot lunin simbol). Včasih je bil polmesec naslikan s sončnimi žarki kot simbolom dinamike, gibanja proti duhovnemu.

Rigden: Ni presenetljivo, da so bile s simbolom »**AllatRa**« povezane prav ženske boginje. Dejstvo je da so v celotni zgodovini človeštva take vrste duhovne Vodnice doslej postale le ženske, morda zato, ker imajo materinski nagon v smislu duhovne skrbi in Ljubezen do ljudi. Čeprav lahko Vodniki postanejo tako ženske kot moški. Le da so moški, takoj ko so dosegli duhovno osvoboditev in so se jim odprle višje sfere, zelo hitro zapustili ta materialni svet, kot pravijo, brez odlašanja in empatije do usode ljudi, ki so ostali tukaj.

Anastasija: No, pogledjte, tudi v takih situacijah ženske ostajajo ženske, moški pa moški ... Želela sem deliti še nekatere najdbe, povezane z Allatom. Med Znanjem, ki ste nam ga predali in sem ga zapisala v knjigi »Sensei IV«, ste govorili o mentalni vrednosti časa Allata, to je **12 minut** oz. natančneje **11 minut 56,74 sekunde**. Po naključju sem našla podatke o templju iz dobe vladavine faraona Ramzesa II., ki so ga v Egiptu vklesali v skalnato pobočje v bližini reke Nil. V 60. letih 20. stoletja so ga zaradi gradnje jezua preselili 65 metrov višje od prvotne lokacije na istem pobočju. Torej, dvakrat letno tam lahko opazujete naslednji svetlobni pojav: 22. februarja in 22. oktobra točno ob 18. uri prvi sončni žarek prodre skozi glavni vhod v tempelj in doseže kulturno nišo svetišča. Potem snop svetlobe 6 minut osvetljuje kip boga Amon-Raja in celih 12 minut osvetljuje kip Ramzesa II. 22. februarja pade svetloba na njegove prsi, 22. oktobra pa na krono.

Rigden: Ljudje radi prikazujejo svojo pomembnost tudi na koščku kamna in uporabljajo duhovno Znanje, da zadovoljijo svoj ponos.

Anastasija: Na žalost ... Torej, glede znakov. Kot ste že omenili, je polmesec pogosto upodobljen z zvezdo namesto s krogom. Toda zvezda je lahko bila peterokraka, sedmerokraka ali osmerokraka, upodobljena pa je bila bodisi kot geometrijska figura s poudarjenimi vrhovi bodisi preprosto z žarki, ki segajo iz središča.

Rigden: V bistvu je zvezda nad polmesecem krepitev močnega, to je Allat v Allatu. Vendar se takšne označbe uporabljajo tudi kot dodatne označbe ene od sil Allata. Že od nekdaj so zvezde z več žarki imele svoje

značilnosti v interpretacijah svoje simbolike. Sedmokraka zvezda je simbol sedme dimenzije. Osmerokraka zvezda je simbol romba (kocka, postavljena na enega od vogalov, kot simbol preobrazbe človeka v duhovno bitje, vstopa v duhovni svet). Toda **peterokraka zvezda** je *delujoči znak*, povezan z silami Allata (ki se manifestira na ravni pete dimenzije) in spada v skupino pozitivno delujočih znakov. Toda takšne subtilnosti razumejo le ljudje, ki delajo z znaki v nevidnem svetu.

Znak peterokrake zvezde v človeku (na podzavestni ravni) aktivira občutek pravičnosti, upanja v prihodnost in pomaga tudi pri združevanju ljudi. A na žalost so te edinstvene lastnosti omenjenega znaka pogosto uporabljali in jih še naprej uporabljajo ljudje, ki služijo Živalskemu umu. Seveda je to v primerjavi z znakom »**AllatRa**« šibka sila, a kljub temu s svojo množično uporabo daje svoj rezultat, ki je povezan z določenim učinkom na ljudi in spremembo dogajanja v tridimenzionalnem svetu. Pri peterokraki zvezdi ni pomembno, kako jo obrnete, vrh navzgor ali navzdol, vedno bo znak ene izmed ustvarjalnih sil Allata. Vprašanje je samo, za kaj je ta moč porabljena oziroma, natančneje, kam ljudje to dodatno moč, ki so jo prejeli, usmerijo.

Anastasija: Dejansko so peterokrako zvezdo od nekdaj uporabljali v različno obrnjenih postavitvah. Njena najstarejša upodobitev (če govorimo o do danes znanih artefaktih) je nastala pred devet tisoč leti, našli so jo v Mali Aziji, v kulturi, o kateri sva se pogovarjala. V neolitikumu se je znamenje peterokrake zvezde nahajalo nad glavo Velike boginje kot njen simbol. Med starodavnimi Egipčani je peterokraka zvezda pomenila »božanstvo«. Znane so slike peterokrake zvezde nad

glavo bika kot svete živali v nekaterih starodavnih verovanjih. Poleg tega se je ta znak zvezde uporabljal na oba načina, obrnjen navzdol kot pozitiven duhovni simbol, ki vsebuje elemente znaka Allat (osrednji trikotnik kaže navzdol in označuje ustvarjalno božansko žensko načelo), in obrnjen navzgor, z isto semantično interpretacijo.

Zvezda je od nekdaj služila kot simbol zmage duhovnega načela nad materialnim. V mitologiji je označevala združitev Nebes in Zemlje. Znak je bil priljubljen med ljudstvi starodavne Evrope, Azije (zlasti med Sumerci in Perzijci), Amerike (indijanski staroselci) in pri drugih. Poleg tega je bil, sodeč po magičnih obredih različnih ljudstev, to eden najpogosteje uporabljenih simbolov. Znak peterokrake zvezde je bil postavljen na amulete za zaščito pred silami zla. Zahvaljujoč grškemu jeziku, je danes ta zvezda znana kot »pentagram«. V sodobnem svetu je peterokraka zvezda simbol mnogih držav. Očitno je zaradi izgube Znanja prišlo v ezoteriki do razlag pomena, ki izvirajo iz človeškega uma in zvezdo z vrhom navzgor obravnavajo kot znak »belega maga«, zvezdo z vrhom navzdol pa kot znak »črnega maga«.

Rigden: Takšna ločitev je res interpretacija »človeškega« uma. Toda nastala je zaradi uporabe sile Allata, dostopne s pomočjo tega znaka, v negativne namene. Znak zvezde daje pozitiven zagon, val energije za kakršnokoli spremembo. A to, kam bo potem ta energija usmerjena, je stvar človekove izbire. Preprost primer, v zgodovini znaka peterokrake zvezde se je ta pogosto uporabljal za doseganje revolucij in državnih udarov. Zvezda je v množicah povzročila pozitiven impulz, ki

je ljudi motiviral, jih spodbujal k dejanjem in stimuliral njihovo prizadevanje za najboljše v smislu notranje drže. Zato so ljudje šli v te preobrazbe v družbi z vero, pozitivnim odnosom, upanjem na boljše življenje in prihodnost ter z željo poiskati dolgo pričakovano Svobodo. To je očiten vpliv tega znaka na množice. Toda kam in s pomočjo česa so vso to silo preusmerili voditelji takih državnih udarov? Seveda proti prevladi Živalskega uma, ki nadomešča koncept duhovnega stremljenja ljudi z izvajanjem svojih materialnih programov. Tako se izkaže, da ljudje v revolucijah in udarih strmoglavijo enega tirana, v upanju, da bodo pridobili svojo Svobodo, namesto tega pa »izberejo« drugEGA tirana, ne da bi se zavedali, da se v njihovem življenju ne bo spremenilo nič od tistega, kar pričakujejo, in da ne bo te Svobode, o kateri sanja vsaka Duša. Takšnih zamenjav Živalskega uma ne razumejo niti tisti, ki ustvarjajo te množične »šove« z uporabo kolosalnih človeških virov (moči). Ljudje porabijo svojo edinstveno moč pozornosti in čas, v končni fazi zato, da okrepijo moč Živalskega uma v materialnem svetu, v katerem živijo, čeprav le za kratek čas. In večja je moč Živalskega načela, bolj pozabijo na svoje Duhovno načelo in izgubijo pravo razumevanje resnične Svobode in smisla svojega življenja.

Anastasija: Da, ko se izvirno duhovno Znanje izgubi, ni razumevanja, kaj počnemo in kaj zase ustvarjamo z lastno izbiro.

Rigden: Ljudje bi morali podrobneje pogledati zgodovino in svet okoli sebe. Najprej zato, da bi razumeli napake preteklosti in sedanosti, kar bi pomenilo, da jih ne bi ponovno zagrešili v prihodnosti, da bi določili

vektor svojega življenja in k temu vprašanju pristopili s poglobljenim razumevanjem sebe in družbe, v kateri živijo.

Anastasija: Ni čudno, da obstaja rek »V Znanju je moč«! V zvezi s tem bi se rada vrnila na pogovor o izvornih duhovnih praksah. Še posebej bi vam bila zelo hvaležna, če bi bralcem povedali o **meditaciji »Piramida«**, ki spada med temeljne duhovne prakse. Upam, da bo ta meditacija pomagala ljudem, tako kot je pred časom pomagala nam, spoznati resničnost, pridobiti osebno duhovno izkušnjo s poznavanjem svoje duše in, zahvaljujoč globokim občutkom, doseči razumevanje, kaj je res Svoboda.

Rigden: Lahko.

Anastasija: Toda preden nadaljujemo s predstavitvijo tehnike izvajanja te edinstvene meditacije, bi rada razjasnila nekaj točk, ki so pomembne za bralce, predvsem glede razumevanja, kaj je spremenjeno stanje zavesti med meditacijo. Veste, naletela sem na primere, ko so ljudje tudi po branju knjig izvajali meditacije, ki so temeljile, milo rečeno, na goli domišljiji. Po temeljitem pogovoru se je izkazalo, da preprosto niso razumeli, kaj dejansko je meditacija in kaj je spremenjeno stanje zavesti v praksi, čeprav so o tem že veliko prebrali. V nekaterih primerih ljudje, misleč, da meditirajo, v resnici še naprej ostajajo v budnem stanju, ki je običajno v vsakdanjem življenju, ne da bi se trudili preiti v drugo stanje zavesti. Zato so se jim pogosto porajale misli o vsakdanjih zadevah, o njihovem trenutnem delu, življenju, vsakodnevnih izkušnjah in tako naprej, pojavljale so se torej različne

misli, ki so jim odvrčale pozornost. Seveda je takšna meditacija le teorija in se je zgodila le v goli domišljiji. V drugih primerih so ljudje namesto meditacije preprosto zaspali. Največkrat se je to zgodilo, ko so se po napornem delovnem dnevu usedli, da bi meditirali. Spanje je, kot veste, tudi eno od spremenjenih stanj zavesti. Torej, napačno so ga vzeli za meditacijo, zato so se tako močno »potrudili«, da so se prisilili sedeti v meditaciji, čeprav so bili utrujeni po delovnem dnevu, dejansko pa niso čutili rezultatov.

Rigden: Ti ljudje morajo razumeti, kaj so spremenjena stanja zavesti, kakšna so in kako se med seboj razlikujejo. Za spremenjena stanja zavesti, na primer za sanje ali meditacijo, so značilni popolna sprostitve telesa, duševna umirjenost in polsen. A to je le pokazatelj *začetka spremenjenega stanja zavesti*, kasneje pa pride do ločitve: nekdo je potopljen v meditacijo (zavestni nadzor nad subtilnimi procesi nevidnega sveta), nekdo pa zaspi (nezavest).

Anastasija: Da, prav o tem sem govorila! To pomeni, da ljudem primanjkuje pravega praktičnega razumevanja, kaj je prava meditacija in kako resnično poteka.

Rigden: Tem ljudem bi svetoval, naj za začetek razumejo in dojamajo, kaj je osnovni avtogeni trening, se naučijo sprostiti telo, nadzirati svoje misli, vadijo dlje časa držati pozornost na eno stvar in nato začnejo vaditi meditacijo, torej globljo potopitev v spremenjeno stanje zavesti. Naj osvojijo primarne tehnike meditacije, ki si jih opisala v prvi knjigi »Sensei« in drugih knjigah v tej seriji, potem pa začnejo osvajati temeljne duhovne prakse.

Anastasija: Strinjam se z vami, ljudje smo različni, nekateri hitro dojamajo bistvo, drugi potrebujejo čas, da vse podrobneje razumejo. Ampak človek najpogosteje nima dovolj osnovnega znanja o sebi in o splošnih mehanizmih delovanja možganov v različnih stanjih zavesti. Vem, da imate edinstveno znanje s področja nevrofiziologije in delovanja človeških možganov. Bi lahko nekaj več povedali o spremenjenih stanjih zavesti ali vsaj usmerili bralce glede javno dostopnih informacij.

Rigden: No, morda v okviru sodobnega znanstvenega razumevanja delovanja možganov, tako da bo ljudem razumljivo, o čem govorimo in kam naj usmerijo svoje raziskovanje. Kot veste, je delovanje možganov povezano z elektromagnetnimi valovi. Možgani lahko delujejo v različnih načinih, za vsakega od njih je značilno določeno psihofiziološko stanje zavesti. Človek kot Osebnost lahko, zahvaljujoč osredotočanju svoje pozornosti, nadzira več takšnih stanj zavesti. V vsakdanjem življenju je najpogostejše stanje, ki je v znanstvenih krogih imenovano budno stanje. Znanstveniki, ki izvajajo meritve električnih aktivnosti možganov, **stanje aktivne budnosti** pogojno označujejo kot valovanje beta (β -frekvenca). Njegovo območje je od 14 do 35 Hz, napetost 10–30 μ V. Valovanje beta so hitri valovi in vibracije z nizko amplitudo glede na celoten (skupni) potencial možganov. Na elektroencefalogramu (EEG) valovna oblika spominja, pogojno rečeno, na »trikotnike« s poudarjenimi vrhovi. Valovanje beta je večinoma značilno pri delovanju sprednjih in centralnih predelov možganov. Ko pa je človek pozoren na nekaj novega, nepričakovanega, kakršnekoli informacije, ki jih sliši, je intenzivno mentalno aktiven ali

intenzivno čustveno vzbujen, takrat ritem raste in se lahko širi na druge dele možganov. Ritem delovanja možganov beta je značilen za človeka, ki je mentalno aktiven, je v stanju čustvenega stresa ali pod vplivom različnih dražil.

Na splošno je treba opozoriti, da stanje, ki ga označuje pojem utrujenost, ni značilno za možgane. Treba je le razumeti, kako delujejo, pravočasno preklopiti iz ene vrste aktivnosti v drugo in biti sposoben kvalitativno in pravočasno spreminjati stanja svoje zavesti. Vsa-kodnevno življenje je nenehno povezano s psihološko samoregulacijo človeka, od katere je, mimogrede, odvisno splošno stanje njegovega organizma. Na človeka čez dan vplivajo različni zunanji dejavniki, kot sta na primer zvok in svetloba, če ne omenjam vplivov nevidnega sveta. Vse to so vsakodnevna dražila, ki tako ali drugače vplivajo na človekove fiziološke in druge življenjske procese.

Prekomerno navdušenje, jezo, razdražljivost in psihološko utrujenost spremljajo napetost v mišicah obraza, vratu, rok in tako naprej. Napeta mišica pa je tudi generator impulzov vznemirjenja. Naloga človeka, ki izvaja avtogeni trening ali se pripravlja za izvajanje meditacije, je omejiti pretok signalov, ki vznemirjajo. Zato sedi v udobnem položaju, v tišini (izključi zvočne dražljaje), zapre oči (izključi izpostavljenost virom vizualnih dražljajev), preusmeri pozornost z različnih vsakdanjih misli, izkušenj in skrbi na notranji mir in tišino (torej, če je mogoče, izključi neposreden vpliv nevidnega sveta). Nadalje se osredotoča na sprostitve mišic (odpravlja še en kanal vzbujenja) in nato doseže stanje popolne sprostitve. Na ta način človek na

novo konfigurira način delovanja svoje psihe in s tem živčnega sistema. Zahvaljujoč takšni samonastavitvi, se lahko nadzoruje z jasnimi miselnimi samoukazi (samodejnimi navodili).

Anastasija: Miselna disciplina človeku odpira velike priložnosti. V stanju meditacije lahko nadzoruje tiste mehanizme svoje kompleksne energijske strukture, ki so v drugih stanjih zavesti (skupaj s stanjem budnosti) nedostopni. Seveda pri pravilnem izvajanju meditativne tehnike pride do duhovnega vala, vpogleda, razvoja intuitivnega znanja pa tudi do »stranskih učinkov« takega dela: pritoka moči, dobrega razpoloženja in ustvarjalnosti, kar pozitivno vpliva na splošno človekovo stanje.

Rigden: Vsekakor. Človek mora razumeti vse te mehanizme. Pozornost pri meditaciji je kot električni tok v omrežju: kar boste nanj priključili, to bo delovalo. Zato je pomembno ohraniti osredotočenost na glavne procese, ki se pojavljajo pri meditaciji. Na splošno lahko človeka, ki izvaja duhovno prakso, figurativno primerjaš z vojaškim pilotom, ki opravlja bojno misijo z nadzvočnim letalom. Najprej pilot na tleh v letalskem (pilotskem) simulatorju izpopolni vse delovanje do avtomatizma, tj. v simulatorju leta z letalom. Enako je pri človeku, ki je šele začel obvladovati primarne stopnje meditacije. Namreč: postopek sprostitve, odklop od tujih misli, potopitev v stanje meditacije, primarni občutki na ravni fizičnega telesa, na primer toplota v sončnem pletežu, rahlo mravljinčenje v območju čaker ali premiki energije na rokah in tako naprej. To stopnjo lahko pogojno imenujemo primarna: od gole teoretične ideje o meditaciji do pridobivanja prvih praktičnih veščin.

Druga stopnja obvladovanja meditacijskih praks je, povedano figurativno, podobna praktični izkušnji pilota neposredno v zraku, ko sedi v bojnem vozilu in trenira v letu. Tu pride do razumevanja, da upravljanje z bojnim letalom na nebu ni popolnoma enaka stvar, kot je to početi v simulatorju na tleh. Obstaja pomembna razlika, ne v tehniki izvedbe, ampak v občutkih, razumevanju procesa leta in življenju v povsem drugem prostoru – na nebu. Tako kot pilot tudi meditator razume bistveno razliko med teoretičnim in praktičnim znanjem, ko vsakodnevno opravlja notranje delo in nadzoruje svoje Živalsko načelo. Človek se začne spreminjati. To je najpomembnejše, saj je meditacija sama po sebi le orodje! Z drugimi besedami, v vsakdanjem življenju začne nadzirati svoje misli, skrbeti za njihovo čistost, slediti svojim psihološkim odzivom in preprečevati negativnosti v svoji zavesti. Ko človek ne obvladuje svojih misli, za svoje težave krivi druge, goji zamere, obsoja vsakogar in je z mnogimi nezadovoljen, vse uči, a v življenju ne upošteva lastnih nauk in podobno. Ko pa se začne ukvarjati s sabo in usmerjati pozornost ne na zunanje, ampak na notranje vzroke, zakaj svet okoli sebe dojema in se nanj odziva tako, in ne drugače. Človek začne razumeti, zakaj podleže zunanjim provokacijam in kako preusmeriti pozornost od svojih številnih egocentričnih želja, zamer in agresije Živalskega načela v Spretno Esenco in globoke občutke, ki izvirajo iz Duše, ter ostati na duhovnem valu. Ko tako dela na sebi vsak dan, brez dajanja pozornosti svojemu Živalskemu načelu, se mu posledično v meditacijah odpira povsem nova raven dožemanja. Začne razumeti, kaj je meditacija, in se poglobljati v ta zanj nenavadni proces. Nauči se delati in ostati v popolnoma drugem stanju zavesti, drugačnem od

budnosti in spanja, torej v praksi začuti to razliko v stanjih zavesti, svet razume skozi globoke občutke in intuitivno znanje, ki ni produkt logike.

In končno, tretja faza je, ko vojaški pilot opravi bojno misijo v letu z nadzvočnim bojnim letalom. Ne misli več na mehanizme delovanja letala, saj jih samodejno zažene. Ne razmišlja več o nenavadnem prostoru, v katerem se nahaja, saj v njem že živi. Pilot čuti vsak gib letala in njegova pozornost je usmerjena na glavno – na izvajanje bojne naloge. Tako je tudi pri človeku, ki se resno ukvarja z duhovnimi praksami. Na tej stopnji uvede navado nadzora nad svojim Živalskim načelom, z jasnimi miselnimi ukazi samodejno sproži mehanizem meditacije in meditacijo izvaja izključno z globokimi notranjimi občutki brez kakršnihkoli misli. Mehanizem duhovnih praks (če posameznik resno dela na sebi v vsakdanjem življenju) človeka popelje na povsem drugo raven zaznave, skupaj s 4., 5. ali 6. dimenzijo s položaja Opazovalca iz Duhovnega načela. Začne spoznavati znani svet materije in svet subtilnih energij izključno z globokimi občutki, in ne s pomočjo logike in materialnih misli. Navsezadnje so misli le produkt materije in nič več. Toda duhovno, globoki občutki – to je povsem druga kakovost dojetanja, popolnoma drugačno dojetanje vseobsegajočega Znanja, to ljudje imenujejo razsvetljenje.

Anastasija: Na drugi strani človek dobi neverjetno jasnost in natančnost razumevanja procesov, ki se tam odvijajo. Toda ko po meditaciji poskuša razložiti izkušnjo drugim ljudem, spozna, da je občutke na drugi strani nemogoče natančno prenesti s pomočjo znanih podob in asociacij. Zahvaljujoč temu spozna, da v vsakdanjem

življenju obstaja pomembna razlika med resničnimi procesi in igro uma, tj. tistimi asociacijami, s katerimi deluje logika z vidika materialnega dožemanja sveta. Ja, ko se začneš vsega tega učiti v praksi in prideš v stik s pravo resničnostjo, zrelo spoznaš, zakaj je vsak dan, preživet v duhovnem delu na sebi, tako pomemben in na katerih mislih in dejanjih zapravljaš vsakodnevno pozornost. Konec koncev ima vse neizogibne posledice predvsem za Dušo in Osebnost.

Rigden: Nedvomno, tako to je. Živalsko načelo zavaja Osebnost z različnimi iluzijami, ovija njen um v gosto megleno tančico materialnega obstoja. To meglo lahko razjasni samo človekova osebna duhovna rast, ko začne, zahvaljujoč pridobljenim izkušnjam, razumeti, kaj je prava resničnost. Metaforično lahko človekov duhovni razvoj, njegov samonadzor in samoizpopolnjevanje primerjamo z ustvarjanjem pogojev za rast drevesnega semena, posajenega v tleh. Seme je del sadja, ki je nekoč dozorelo v atmosferskem okolju (na nebu) in predstavlja Dušo, zemlja pa predstavlja zunanje zemeljske pogoje za Dušo, torej naše misli in dejanja v materialnem svetu. Takšne pogoje ko bomo ustvarili zase (bomo imeli sušo, zmrzal, pretirano vlažno zemljo ali bomo ustvarili normalne pogoje za rast semen), recimo za svoj duhovni razvoj, takšen bo rezultat. Dejansko lahko seme, če ne skrbiš zanj, umre in iz njega ne bo ne drevesa ne plodov. In če poskrbiš za seme, potem ima možnost kalitve, da zraste iz zemlje v zrak, kjer bo že izpostavljeno popolnoma drugačnemu okolju, kot je zemlja. A hkrati bo še vedno imelo korenine v tleh in bo še naprej čutilo njen vpliv, vendar ne na enak način kot prej, ampak v novi kakovosti. Z drugimi besedami, človek ima v življenju v tridimenzionalnem

svetu priložnost, da se kot Osebnost duhovno razvija in doseže združitev z Dušo, kar pomeni, da gre v večnost. Seveda so »seme«, »zemlja«, »drevo«, »nebo«, »dojemanje« in »razvoj« le besede iz človeških asociacij, kajti kot si pravilno ugotovila, ko začne človek v praksi res pronicati v drug svet in ga dojemati, razume veliko več, kot je mogoče izraziti z besedami.

Torej je meditacija orodje, s pomočjo katerega se vključi v sistem, figurativno rečeno, duhovne navigacije zapletene človeške strukture. To pomaga prilagoditi smer vožnje proti končnemu cilju (duhovni osvoboditvi), da se izognemo različnim odklonom na poti in dosežemo izboljšano kakovost gibanja. In ker je človek živa energijska struktura, se zaradi uporabe tako preciznih orodij izboljšuje, zahvaljujoč duhovnemu razvoju samega operaterja, tj. Osebnosti.

Anastasija: Da, v sodobni znanosti še vedno manjka razumevanje pomena procesov, ki se dogajajo v stanju meditacije.

Rigden: No, znanstveniki še vedno menijo, da je meditacija stanje »mirne budnosti«, ko opazujejo s pomočjo tehnike, ki jim je danes na voljo, poseben frekvenčni ritem v človekovih možganih – alfa-ritem, ki je najbolj izrazit v okcipitalnih predelih (na območju poleg česerike (epifize)). Pogojno alfa-ritem ustreza ritmičnim nihanjem potenciala s frekvenco od 8 do 13 Hz (povprečna amplituda 30–70 μ V). Čeprav je v resnici med meditacijo ta razpon od 7 do 13 Hz. Razumeti moramo tudi, da se temu ritmu, ko človek dovoljuje misli in jim posveča pozornost, zmanjša amplituda nihanja, torej oslabi oz. izgine, nadomesti pa ga drugačen ritem.

Anastasija: Od 7 do 13 ... Zelo zanimivi pokazatelji, še posebej, če naredimo nekatere primerjave. Zanimivo je, da sta 7 in 13 pomembni števili v mitologiji mnogih ljudstev. V simboliki skrivnega znanja številka sedem označuje sedmo dimenzijo, ki je za človeka pomembna v duhovnem smislu. V mitologiji je bila povezana z opisom ideje o vesolju, uporablja se kot glavna numerična vrednost v opisu svetovnega drevesa, kot skupno število božanskih panteonov in univerzalna značilnost skoraj vsega števnege v mitološkem prostoru pri različnih svetovnih ljudstvih. Zanimivo je, da meditator včasih pri izvajanju določenih duhovnih praks opazuje procese in pojave, ki so asociativno izraženi v temeljnih nekaterih mitov. Očitno so ljudje v davnih časih, v želji, da nekako prenesejo svoje duhovne izkušnje naslednjim generacijam, zabeležili najpomembnejše trenutke s pomočjo asociativnih podob v teh istih mitih, legendah, prisposodobah in pripovedkah.

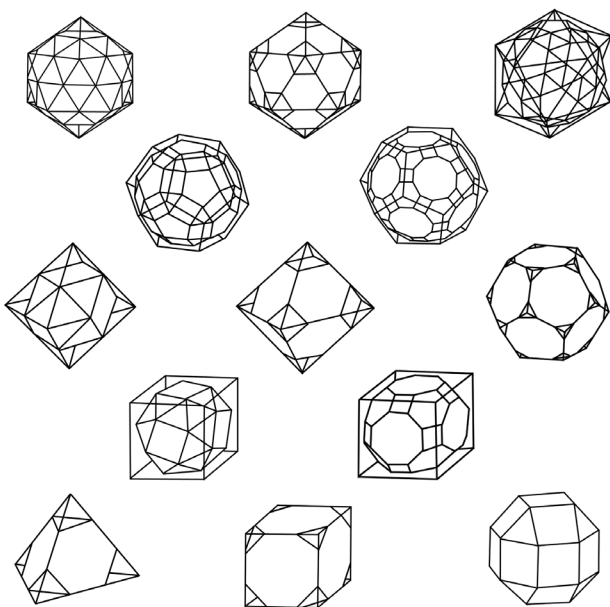
Rigden: Popolnoma pravilno si ugotovila, da se lahko v nekaterih meditacijah ljudem razkrije, recimo temu tako, ne povsem običajna struktura tega sveta. Kako to razložiti tistim, ki ne vedo za obstoj procesov v nevidnem svetu? Le s pomočjo asociacij, razumljivih poslušalcem. Navsezadnje je mitologija različnih ljudstev sveta poskus ljudi, da bi zabeležili znanje o vidnih in nevidnih svetovih, informacijah iz preteklosti in duhovnih izkušnjah človeštva v asociativni obliki, razumljivi za prihodnje generacije.

Anastasija: In številka 13?! Nenazadnje, poleg tega, da pomeni polni krog moči ($12 + 1$), služi tudi kot posebno število, na primer v geometriji prostora. Nekoč ste v pogovoru o geometriji prostorov Vesolja spregovorili o

neposredni povezavi med geometrijo in fiziko. Takrat ste omenili znanje geometrije, ki je bilo že dolgo nazaj dano ljudem, skupaj s polpravilnimi poliedri v tridimenzionalnem prostoru.

Sem spada danes tako imenovanih 13 Arhimedovih teles. Saj veste, presenetljivo smo se že v šoli dolgo nazaj ukvarjali s to temo. Živo se spomnim te definicije: polpravilni poliedri so poliedri, ki jih omejujejo pravilni mnogokotniki, njihovi koti pa so pri konicah simetrični. Ampak šele mnogo let kasneje, po vaši zgodbi, sem začela na to znanje gledati s popolnoma drugačnega zornega kota, z zanimanjem raziskovalca. Še vedno mi ne gre iz glave, v kakšno kompleksno, v svetem pomenu skladno zaporedje ste nato postavili 13 Arhimedovih teles!

**Slika 60. Izvorna postavitev
13 polpravilnih poliedrov.**

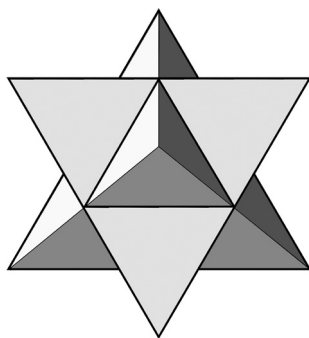
Dejansko so v takšni razporeditvi vsi glavni simboli in znaki, pa tudi oris celotne risbe v obliki *diagonalnega križa*, sestavljenega iz teles samih, z oznako štirih Esenc in središča. Vidimo stopnjevanje od preprostih prostorskih oblik do bolj zapletenih. Ljudje te polpravilne poliedre razporejajo v nekoliko drugačnem vrstnem redu, ki se nanaša na njihove omembe v delih starogrškega učenjaka Arhimeda. Toda danes ni skrivnost, da se odkritje teh znanj le pripisuje njegovemu imenu. Praviloma obstaja povezava, ki je značilna za take primere in pravi, da so se dokazi starodavnega znanstvenika o tem vprašanju izgubili. Zanimalo me je, kako je lahko vedel za teh 13 teles?

Arhimed je bil iz ugledne plemiške družine in je svojčas študiral različne znanosti, tudi geometrijo. V največjem takratnem kulturnem središču, egiptčanskem mestu Aleksandriji (takrat pod vladavino Grkov), je bila takrat, kot je znano, že ustanovljena znamenita Aleksandrijska knjižnica (Aleksandrijski muzej). Bila je institucija za visoko izobraževanje mednarodnega pomena in je hranila edinstvene starodavne knjige (zvitke) z različnih koncev sveta. Znano je, da je pozneje v njej delal Arhimed. Raziskala sem zgodovinske vire, ki so omenjali podobno znanje o poliedrih in geometrijskih telesih v tistem času ali prej. Kakor ste priporočili, sem pogledala pisne vire Hetitov (indoevropsko ljudstvo, ki je živelo v osrednjem delu Male Azije v 2. tisočletju pr. n. št.). Hetiti so matematično znanje prenesli od Babiloncev. Torej so, grobo rečeno, ljudje že petnajst stoletij pred starogrškimi matematiki Pitagoro, Evklidom in Arhimedom poznali take koncepte, kot so na primer

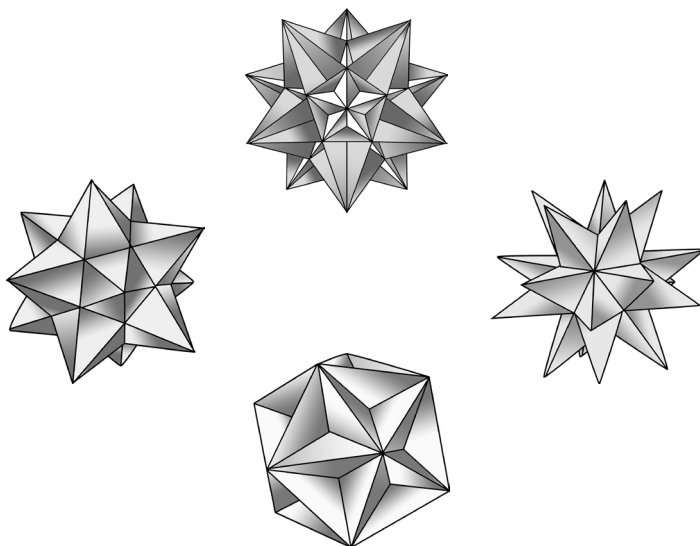

potenciranje števil, tabele s kvadratnimi in kubičnimi koreni, formule za izračun površin trikotnika, trapeza, kroga, prostornine kocke, paralelepipeda, stožčaste, navadne in prisekane piramide ter drugih geometrijskih teles. Dejansko so ljudje vso to znanje imeli že od globoke davnine. Sodeč po monumentalnem gradbeništvu, so ga uporabljali stari Egipčani, Sumerci, Indijci, prebivalci Mezoamerike in druga starodavna ljudstva.

Prebrala sem tudi informacije o zvezdnih poliedrih, zlasti o Kepler-Poinsotovem poliedru, o zvezdnem oktaedru, ki ga je za sodobno človeštvo ponovno odkril znani znanstvenik Leonardo da Vinci. Menijo, da je to obliko ljudem pokazala narava sama. Ampak pravimate, kakšne oblike so to? To so simboli in znaki! Tu je primer trikotnika, piramide, kocke, zvezde in tako naprej. Zdaj bolj razumem ne samo načelo vpliva delujočih znakov, ampak zakaj in kako so uporabili te ali one simbole za bolj natančno izvedbo določenih meditativnih tehnik.

*Slika 61. Zvezdni oktaeder
Leonarda da Vincija.*

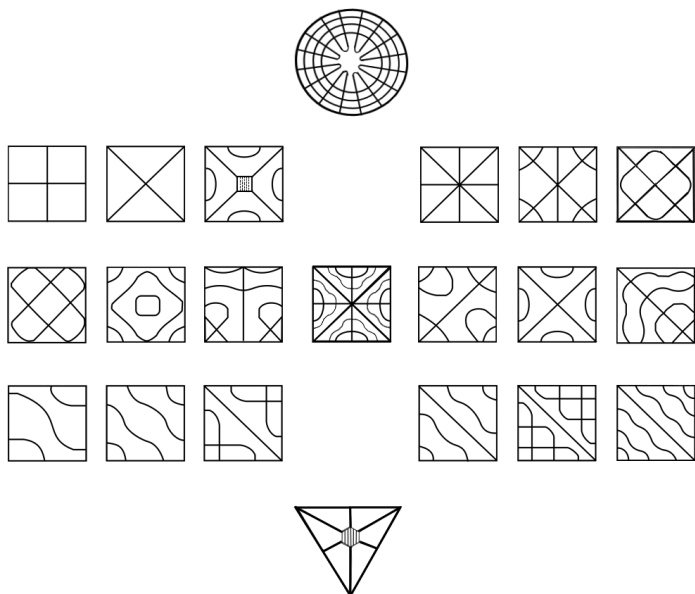
*Slika 62. Zvezdni poliedri:
Kepler-Poinsotova telesa.*

Zdaj imajo ljudje priložnost, da razširijo svoje znanje na področju makro- in mikrokozmosa, preučujejo naravo na ravni strukture molekul, atomov in še finejših organizacij mikrokozmosa. Presenetljivo je, da je vse fizika, vse je val, ki vzpostavlja določeno obliko obstoja! Poglejmo na primer kristale ledu ali kamnitega kristala (kremena). Pogosto spominjajo na koničasti svinčnik, tj. obliko šesterokotne prizme z vrhom v obliki šesterokotne piramide.

Vse v materialnem svetu ima neki prostorski položaj. Nekako me je zanimalo spoznavanje informacij o vplivu zvočnega valovanja na majhne delce, zlasti na suh pesek na površini vibrirajoče plošče. Neverjetno je, kako se pod vplivom vibracij začne pesek postavljati v različne geometrijsko pravilne oblike. Poleg tega je

njihova oblika neposredno odvisna od frekvence zvoka! Pojasnilo za bralce, ki tega še ne vedo, takšne oblike se imenujejo Chladnijeve figure, po priimku nemškega znanstvenika, ki jih je odkril, ko je delal v eksperimentalni akustiki ob koncu 18. in v začetku 19. stoletja. Rezultati teh raziskav se danes uporabljajo za preučevanje naravnih frekvenc membran telefonov, zvočnikov in mikrofonov.

Slika 63. **Chladnijeve figure.**

Geometrični vzorci majhnih delcev po izpostavljenosti zvočnim valovom določene frekvence.

Rigden: Zvok in geometrijsko pravilni znaki so že področje čiste fizike, kar pomeni prvo znamenje človeškega razumevanja na področju skrivnosti globalnega Zvoka in delujočih znakov. V resnici gre za odkritja

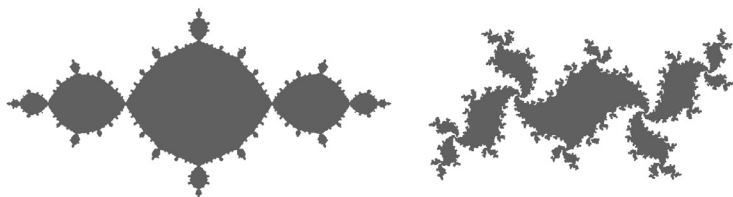

na znanstveni osnovi, ki so jih ljudje poznali že od davnih časov in so del tradicije različnih ljudstev.

Anastasija: Da, kako se ne bi spomnila tistih edinstvenih informacij o Izvornem Zvoku, ki ste jih podali, ko ste govorili o Gralu, neke vrste »brezplačni vozovnici« v duhovni svet – svet Boga. Zapisala sem jih v knjigi »Sensei IV«. Nenazadnje ste omenili, da formulo primarnega zvoka sestavljajo določeni *delujoči znaki*. Njihova aktivacija vodi k manifestaciji supersile – kombinacije primarnega Lotosa in Allata. Ko razmišljam o tem z vidika že znanega Znanja, na primer s področja fizike, geometrije prostora, globalnega časa in informacijskih struktur (temeljnih informacijskih gradnikov), veliko bolje razumem globino Znanja, ki ste ga posredovali svetu.

Rigden: Kdor neustrašno prodira v globino, prej ali slej spozna Resnico. Kdor ostaja na površini, lahko opazuje samo popačene odseve tistega, kar se skriva v globinah ...

Anastasija: Da, da bi spoznal resnico, mora človek resnično prodreti v njeno globino, kar je mogoče le s položaja Opazovalca iz Duhovnega načela. Kot so rekli modreci, da bi spoznali Resnico, morate pozabiti nase ... Hotela sem povedati tudi nekaj besed o naravnih fraktalih (latinska beseda fractus – zdrobljen), teh geometrijskih oblik, znotraj podobnih samim sebi, ki ste jih omenili v enem od pogovorov. Fraktali so res neverjeten svet nepričakovanih prostorskih struktur in oblik, lepote in harmonije! Svoje znanje o tem vprašanju sem razširila. Izkaže pa se, da še vedno ne vem veliko o svetu in o tem, kako zelo vznemirljiv in uporaben je sam proces spoznavanja.

Slika 64. **Julijin skup.**

Fraktal je geometrijska oblika, v kateri se isti motiv ponavlja v zaporedno padajočem merilu. Dejansko je v naravi ponavljanje istega vzorca v strukturi precej pogosto. To je vidno z večkratnim povečevanjem ali zmanjševanjem predmeta proučevanja. Lastnost fraktalov – samopodobnost, najdemo v številnih objektih, sistemih in naravnih strukturah. Na primer v snežinkah, oblakih, plamenih, turbulentnem pretoku vode, krošnjah dreves, DNK, človeških obtočnih sistemih in tako naprej. Fraktale najdemo v veliko naravnih pojavih in procesih. To je še ena stopnja zapletenosti geometrije prostora, a kot razumem, glede na to, kar ste nam nekoč povedali, še zdaleč ni najbolj zapletena.

Kot ste svetovali, sem poizvedovala za sodobnimi znanstvenimi dosežki na področju fraktalne geometrije. Izkazalo se je, da se fraktalni modeli danes zelo pogosto uporabljajo na številnih področjih različnih znanosti. Na primer v kemijski kinetiki (iz grške besede »kinetikos« – »gibajoči«). Glede na to, da je to področje fizikalne kemije povezano z biologijo pa tudi z drugimi področji naravoslovja, si predstavljam, kako ogromna je količina gradiva za študij, skupaj s področjem medicine. Fraktalni modeli se uporabljajo tudi za ustvarjanje antenskih struktur, v računalništvu

za izboljšanje prometa in shranjevanje informacij v visoko komprimirani obliki, znanstveniki pa jih imajo za alternativno prihodnost sodobnega interneta.

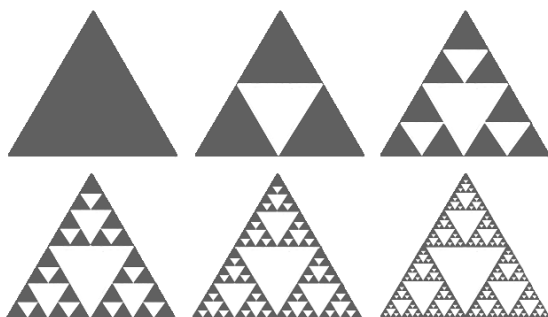
Poleg tega se fraktalni modeli uporabljajo v jedrski fiziki in astronomiji za preučevanje elementarnih delcev, procesov na Soncu in porazdelitev galaksij v Vesolju. Dejansko fraktalne lastnosti najdemo tudi v spiralnem pretoku energij, na kar ste takrat usmerili našo pozornost. Našla sem posredne potrditve tega, saj so fiziki opazovali vedenje fraktalnih grozdov v zunanjih električnih in magnetnih poljih s tvorbo spirale, pa tudi turbulentnih tokov. Tam pri velikih vrtincih nastajajo manjši vrtinci in pri tistih še manjši, takšna delitev spiralnih energij pa je bila opažena do tistih vidnih meja, ki so bile tehnično na voljo znanstvenikom.

Rigden: Ko človek išče, dejansko najde več, kot je nameraval. Znanja o fraktalih so bolj starodavna, kot si sodobni ljudje predstavljajo. Toda v človeški družbi je običajen postopek izposoje znanja ter njegovega prikrivanja in preimenovanja, navadne igre nečimrnosti iz roda v rod, iz stoletja v stoletje.

Anastasija: Ja, brala sem o algebrskih Newtonovih fraktalih ...

Rigden: No, to ni najbolj zanimiva stvar v zgodovini ... Pomisli na trikotnik Sierpinskega – fraktal, ki ga je predlagal poljski matematik v začetku 20. stoletja.

Anastasija: A, je to trikotnik, v katerem lahko opazujemo proces ponavljanja sebi podobnih trikotnikov v zaprtem sistemu na ploskvi?

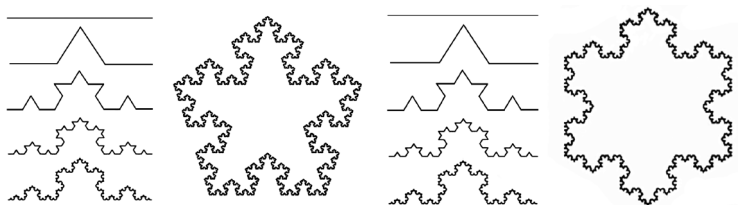

Slika 65. **Fraktal trikotnika Sierpinskega.**

Postopek gradnje fraktala v trikotniku z neprekinjenim ponavljanjem delitve na štiri enake enakostranične trikotnike.

Rigden: Tako je, tako imenovana rekurzija, iz latinske besede »recursio« – »vrnitev«.

Anastasija: Da, o tem sem brala. Spomnim se, da me je zanimalo, kar ste povedali o Kochovi snežinki, ko ste ta matematični postopek razložili z vidika napredne fizike. Potem sem začela iskati informacije o tej snežinki in hkrati našla še druge, skupaj z omenjenimi sebi podobnimi trikotniki.

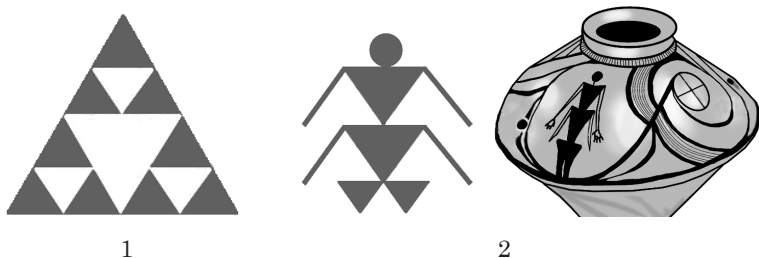

Slika 66. **Fraktal »Kochova snežinka«.**

Dva primera procesa spreminjanja črte v snežinko tako, da odsek večkrat razdelimo na tri enake dele in srednji del nadomestimo z dvema novima segmentoma podobne dolžine.

To je bilo zame res zanimivo odkritje, ko sem primerjala vse te naravne geometrijske oblike materialnega sveta z izvornim Znanjem o delujočih znakih, procesih, povezanih z duhovnim razvojem človeka, kot tudi z znaki in simboli, ki sem jih našla, ko sem raziskovala arheološko preteklost človeštva. Skupaj s tistimi iz davnih časov, ki so jih predstavniki različnih kultur naslikali na skale, na keramične posode, namenjenimi magičnim ritualom, svetim obredom in tako naprej ...

*Slika 67. **Fraktali v slikah tripoljske civilizacije:***

- 1) za lažjo primerjavo figur je podan trikotnik Sierpinskega;
- 2) slike na tripoljski keramiki (6.–3. tisočletje pr. Kr.; starodavna Evropa): shematično prikazan duhovni razvoj človeka, zahvaljujoč silam božanskega ženskega načela – Allata (navzdol obrnjen trikotnik), izhod v druge dimenzije.

Rigden: V tem ni nič zapletenega. Če vzameš simbole in znake tripoljskih ali staroegipčanskih civilizacij in jih primerjaš z informacijami o vzporednih svetovih, o tuneliranju, o meditaciji »Astralna ogledala« ...

Anastasija: O tuneliranju in meditaciji »Astralna ogledala«?! No, seveda, rekurz v fiziko! Kaj je astralni tunel? To je klasičen primer neskončnega rekurza, samo v

drugi dimenziji ... Dve ogledali, nastavljeni drugo proti drugemu, tvorita dva tunela bledečih odsevov – to je znano tudi v fiziki kot neskončne ponovitve fraktala. In če upoštevamo, da se v mnogih primerih pri okrasih starodavnih ljudstev resnično ponavlja geometrija prostora, nam to kaže, da so starodavna ljudstva poznala te procese bolj od nas, in to praktično, ne teoretično!

Rigden: Preprosto je v sodobnem svetu večina ljudi pozabila na glavni namen, za katerega pravzaprav potrebujejo to znanje, zato jih na žalost vse preusmeri v materialni kanal razumevanja sveta. Zakaj si znanstveniki, ki delajo z materiali, procesi in pojavi, ki so del celote, še vedno postavljajo vprašanje: »Kaj je smisel mojega življenja?« A tudi znanstveno delo lahko nenazadnje znanstveniku pomaga razumeti duhovne vidike, seveda če se človek ukvarja z glavnim delom svojega življenja – duhovnim samorazvojem. Mnogi ljudje, ki so živeli v starih časih in niso imeli tako podrobnih znanj o materialnem svetu kot trenutni znanstveniki, so imeli duhovno znanje in so razumeli glavno: kaj je zemeljski svet in kako se obvladovati tako, da ga presežete in dosežete duhovni svet.

Zrcalni odsevi in poglobitve proti makrokozmosu ali proti mikrokozmosu materialnega sveta vodijo v vzajemno prodiranje, ki porodi v človeku, kot Opazovalcu znotraj sistema, zaznavo neskončne podobnosti delov s celoto. Toda ti občutki so iluzorni, saj je materija začasna in omejena v svoji manifestaciji. Prava večnost za človeka se skriva samo v njegovi Duši – v tem neskončno majhnem, ki ima izhod v neskončno veliko in na svojih križiščih tvori področja vzajemne privlačnosti in

medsebojnega prodiranja. To je resnična neskončna podobnost delov s celoto.

Anastasija: Da, v vaših besedah je bistvo – Resnica. Zdaj se je pojavil notranji občutek, neko globoko razumevanje, da se v tem skrivajo glavne zakonitosti stvarjenja. Zanimivo stanje: jasno razumem, vendar pride to zavedanje kot iz Duše, in zdi se, da logika ne more zajeti celotnega obsega.

Rigden: To lahko razumemo le z najglobljimi občutki, ki izhajajo iz Duhovnega načela. Drugače ne gre. Konec koncev je človeška zasnova v šestih dimenzijah ustvarjena kot najbolj priročna oblika, da lahko nova Osebnost spoznava svet in ima tako priložnost duhovno zoreti in se povezati s svojo Dušo. Poudarjam, da je zasnova nastala natančno za *spoznavanje sveta*, in ne za »večno življenje« v materialnem telesu. Naše fizično telo je dejansko le del strukture, ki se nahaja v tretji dimenziji! S tem delom strukture nova Osebnost preprosto začne svoj proces spoznavanja.

Torej lahko rečemo, da v vsakem človeku obstajajo potencialni začetki znanstvenika. Pomembno se je samo najprej naučiti razumeti ta svet s perspektive Opazovalca iz Duhovnega načela in epohalna odkritja ne bodo izostala. Danes ljudje marsičesa ne vidijo in ne razumejo, tudi s pomočjo sodobnih aparatov. Številnih procesov ne morejo zaobjeti z materialnim mišljenjem, ker poskušajo opazovati in presojeti pojave, medtem ko se nahajajo v zelo omejenih sistemih v tretji dimenziji (njihovih fizičnih telesih, na Zemlji in tako naprej), ne pa zunaj njih. Čeprav ima vsak takšno priložnost – spoznati svet s položaja Opazovalca iz

Duhovnega načela. Delovanja starodavnih možganskih struktur v času izvajanja duhovnih praks, stika z duhovnim svetom in razumevanja skrivnosti stvarjenja ne more zamenjati nobena tehnologija.

Anastasija: Tako je. Dejansko je vsak človek na neki način znanstvenik raziskovalec, ne glede na svoj poklic. Nenazadnje, kaj je najpomembneje v kateremkoli poklicu? Biti Človek tukaj in zdaj na kakršenkoli način in predvsem delati na sebi. Nato se bodo rezultati notranjega kakovostnega dela pokazali tudi v zunanjem življenju človeka, v njegovi pomoči drugim ljudem. In če so taki ljudje v družbi večina, potem bo družba postala drugačna, ker je vsak del nje nosilec lastnosti celote.

Rigden: Nedvomno ... Toda vrnimo se k temi meditacije kot spremenjenega stanja zavesti. Različne možganske frekvence in tudi okoliški svet še zdaleč niso proučeni, čeprav je v znanosti o teh zadevah danes že nekaj razumevanja. Človek poseduje lastno energijsko polje, ki ustvarja določeno sevanje. Tudi če proučujete konstrukcijo človeka v tretji dimenziji, lahko najdete veliko zanimivih lastnosti. Lobanja, na primer, je dober resonator različnih frekvenc. Mimogrede, človek živi na planetu Zemlja, ki ima tudi svoje energijsko polje. Ozračje, natančneje ionosfera (50 km zgornjega dela Zemljinega ozračja), je ogromen sferični resonator, valovni kanal z električno prevodnostjo, kjer se nenehno dogajajo procesi ionizacije in rekombinacije (iz latinščine, predpona »re-« pomeni »nadaljevanje, ponovitev dejanja«, »combinatio« pa »kombinacija«).

Človek živi v votlini tega prostorskega resonatorja, ki ima takšen ali drugačen specifičen vpliv na njegovo

energijsko strukturo. Kot se spomniš, je zunanja meja ionosfere tudi zunanji del Zemljine magnetosfere, »zaslona«, ki ščiti planet pred kozmičnim sevanjem. Zahvaljujoč ionosferi, se na primer radijski valovi širijo na dolge razdalje, medtem ko se večkrat odbijejo od nje. Strele, ko resonirajo z molekulami atmosfere, generirajo nizkofrekvenčne vibracije in lahko v ionosferi ustvarijo neprekinjene vibracije določene vrste, ki večkrat obkrožijo planet.

Anastasija: Tako kot človekove misli med prevlado Živalskega načela. Te »električne izpraznitve« včasih tako resonirajo, da sprožijo kontinuirane vibracije, ki potem cel dan krožijo v glavi.

Rigden: Torej, kaj je resonanca? Beseda resonanca izvira iz latinske besede »resono«, ki pomeni »odgovoriti«, »odzvati se«. To je odziv! Resonančni pojav ni preprost, vpliva na zvočne, električne, mehanske in druge oscilacijske procese. Se spomniš, da sem nekoč povedal, kako je Nikola Tesla zasnoval napravo, danes znano kot »Teslin resonančni transformator«, s katero je pokazal sij svojega telesa v visokofrekvenčnih tokovih? Kasneje je njegovo razvojno delo izpopolnil sovjetski izumitelj Semjon Kirlian. Zahvaljujoč temu, lahko danes ljudje opazujejo tako imenovani Kirlianov efekt, ki omogoča fotografiranje sija, nekakšen halo okoli različnih bioloških in anorganskih objektov, nameščenih v izmenično električno polje z visoko frekvenco.

Anastasija: Seveda se spomnim, potem ste govorili o še enem zanimivem eksperimentu: s svežega lista, odtrganega z drevesa, so raziskovalci odrezali del, takšen list postavili v to polje in videli, da je nastala

fantomska slika odrezanega dela lista. V resnici se je, povedano v našem jeziku, ohranila informacijska struktura o celotnem listu, čeprav je bil njen fizični del odstranjen. Potem sem razširila svoje znanje o teh vprašanjih. Iskreno povedano, našla sem veliko zanimivih stvari, skupaj z informacijami, da so možnosti uporabe tega pojava v diagnosticiranju bolezni in različnih psihofizioloških stanj človeka, saj je bilo ugotovljeno, da je narava tega sija odvisna od stanja preiskovanega objekta.

Rigden: Da se to zdaj preučuje, je izjemno. Toda znanstveniki bodo pomemben korak na tem področju naredili takrat, ko bodo imeli vsaj splošno idejo o energijski strukturi človeka, potem bodo prišli do razumevanja najbolj obetavnih področij raziskovanja. Kot veš, so resonančne vibracije najbolj jasno izražene v bližini povzročiteljev teh vibracij. In kaj so takšna nihanja? To so spremembe stanja medija, motnje, ki nosijo energijo. Z drugimi besedami, gre za spremembo okolja, ki se zgodi zaradi vnosa informacij vanj. Tako je tudi s človeškimi mislimi. Ko pridejo misli in jim daš svojo pozornost, se aktivirajo določena čustva. In ko informacijski program (misli) stopi v resonanco z nastajajočimi čustvi, ki nastajajo zahvaljujoč tem razmišljanjem, takrat pride do »neprekinjenih nihanj«, ki nase pritegnejo človekovo pozornost. Pogosto se to zgodi pri napadu stranskih Esenc na Osebnost. Toda vse to je prvenstveno posledica človekove izbire! A praktično ne spremlja tega procesa in njegovih vzrokov. Na primer, zjutraj lahko k njemu pride kakšna misel, ki ji je dal svojo pozornost. In popoldne ali zvečer ga lahko preplavijo čustva, ki ustrezajo temu informacijskemu programu, čeprav je človek že pozabil

na to misel. A program je vanj že vstopil, zahvaljujoč moči njegove pozornosti. In ta program sproži misli, ki resonirajo s čustvi, in s tem ustvari, kot praviš, kontinuirane neovirane vibracije. Ni čudno, da se potem cel dan v glavi vrti v začaranem krogu.

Vse na svetu je medsebojno povezano in nič ne mine brez sledu. V velikanskem ionosferskem resonatorju pod vplivom potujočih valov enake frekvence in jakosti, ki se premikajo v nasprotni smeri, nastanejo tako imenovani stoječi valovi. Primer vibracij stoječih valov je poskus s Chladnijevimi figurami, ko vzdolž roba kovinskega diska, na katerem je pesek, potegnemo z lokom. Nastali zvok povzroči stoječe valove diska, iz teh vibracij pa se oblikuje določen geometrijski vzorec. Primer stoječih valov v naravi so nihanja v ionosferskem resonatorju, danes znana kot Schumannovi valovi, in resonančni učinek, ki ga proizvajajo kot Schumannovo resonanco. Danes so znanstveniki izračunali, da je Schumannova frekvenca 7,83 Hz in zaključili, da valovi resonirajo v podobnem frekvenčnem območju kot človeški možgani, skupaj s frekvenco ritma alfa.

Na splošno ta frekvenčni razpon ni tako preprost, kot predvidevajo ljudje. Ampak kot pravijo, potrebna je samo želja, da bi ga celovito preučili. Konec koncev že zdaj obstaja razumevanje, da so za alfa-ritem značilne različne modulacije, izmenjave naraščajočih ali padajočih amplitud valov (*vretena*), značilne so »spontane« spremembe. Mimogrede bi rad opozoril na dejstvo, da v spremenjenih stanjih zavesti, na primer v spanju, v katerih nastopi delta-ritem s frekvenco 1–4 Hz, nastajajo vretena v jedrih talamusa (optični del talamusa, glavni del diencefalona) v retikularnih celicah ...

Anastasija: Z drugimi besedami, v srednjih možganih. Ja, če upoštevamo, kaj ste pred kratkim povedali o diencefalonu, ko ste razlagali meditacijo o štirih esencah, pridemo do zanimivih primerjav. Konec koncev je talamus glavni del diencefalona in je glavno podkortično središče, ki sprejema impulze vseh vrst občutij in kjer dejansko potekajo njihova analiza, sinteza in nato prerazporeditev v različne dele možganov. Retikularno jedro talamusa je povezano z novo, staro in starodavno možgansko skorjo, z drugimi jedri talamusa. Tudi ime talamus je posebno, iz grške besede »talamos«, kar pomeni »spalnica, soba«. Poimenovali so ga, kot da bi vedeli za kraj v možganih, kjer pride do spremembe enega stanja v drugega, tako rekoč do preobrazbe subtilnih energij v grobo valovanje. No, in retikularna tvorba kot celota (iz latinskih besed »retikulum« – »mreža«, »formatio« – »snovanje«) je na splošno univerzalni sistem. Ne imenuje se zaman »možgani v možganih«. Povezana je z možgani in hrbtenjačo.

Rigden: Poleg tega se preučujejo tudi drugi ritmi, ki delujejo z isto frekvenco kot ritmi alfa, a imajo drugačno valovno obliko, opazujejo jih v drugih področjih možganov. Na primer frekvenčni razpon od, po poimenovanju znanstvenikov, ritma mi je 7–11 Hz (valovna oblika pri EEG spominja na grško črko μ (mi)). Zanimivo je, da znanost danes že predpostavlja, da je μ -ritem neke vrste odraz aktivnosti usklajenega dela zrcalnih nevronov ...

Anastasija: Da, spomnim se tistega nepozabnega pogovora z vami sredi 90. o zrcalnih nevronih. Ampak ne glede na to, kako sem se trudila najti te podatke v knjižnicah, jih preprosto ni bilo. Šele veliko kasneje,

več let po tem, so se v tisku pojavila poročila o teh edinstvenih poskusih, ki ste jih omenili. To je bilo takrat, ko so znanstveniki na opicah proučevali delo komandnih nevronov, ki se aktivirajo, ko živali izvajajo določena dejanja, in pri tem po naključju odkrili tako imenovane zrcalne nevrone, ki se sprožijo tudi, ko opice samo vizualno opazujejo znano dejanje. Z drugimi besedami, zrcalni nevroni so se aktivirali, kot da je opica na primer vzela arašide s stola in jih jedla, čeprav je v resnici takrat samo opazovala drugo opico pri tem početju. Poleg tega se niso pojavile le informacije o rezultatih takšnih poskusov pri živalih, temveč tudi o nadaljnjih poskusih pri ljudeh. Zanimala me je vaša zgodba o naravi nastanka empatije (iz grške besede »«*empathia*» – »sočutje, empatija«), tj. čustvene odzivnosti človeka na izkušnje druge osebe, o znanstveno tako imenovanih mehanizmih razumevanja zavesti nekoga drugega. In vse, kar ste povedali zgoraj, kaže na manjkajoče dele v celotni sliki tega pojava. Vaše informacije so resnično edinstvene in postavljajo vektor za namenska iskanja čudovitih individualnih in evolucijskih odkritij vsečloveškega pomena.

Rigden: Na splošno tema zrcalnih nevronov skriva marsikaj zanimivega. Toda v celoti bo na voljo šele, ko bo človeštvo razumelo temeljne koncepte človeške nevidne narave in možnosti razširjenega zaznavanja informacij skozi spremenjena stanja zavesti, zlasti skozi različne duhovne prakse in meditacije, usmerjene v duhovni razvoj.

Anastasija: To bo velik evolucijski korak v razvoju znanosti, ki bo privedel do razumevanja mehanizmov telepatije, hitrega prilagajanja človeka v različnih

pogojih, skupaj z vesoljskim okoljem, vzporednih svetov in drugih dimenzij, mehanizmov predvidevanj, modeliranja dogodkov in dejanj.

Rigden: Zrcalni nevroni so samo majhen korak znanosti na poti, ki lahko v prihodnosti privede do razumevanja delovanja resničnih mehanizmov celotne strukture človeka: kako točno človek prebere informacijo, občutke in čustva druge osebe, še preden ga doseže verbalna ali vizualna informacija o njegovem sogovorniku. No, seveda pod pogojem, da bo to človeštvo imelo prihodnost.

Anastasija: Ja, človeška izbira ... Vse temelji na njej.

Rigden: Nevronska aktivnost je le delno električne narave. Veliko stvari v delovanju možganov ljudje še vedno ne razumejo in »ne vidijo«, saj še nimajo takšnih merilnih instrumentov, ki bi zaznali subtilne energije drugih dimenzij. Čeprav, če govorimo o najboljši napravi za poznavanje nevidnega sveta, potem je to seveda človek sam, saj je obdarjen s sposobnostjo prodiranja v druge svetove in dimenzije ...

Anastasija: Z drugimi besedami, človek lahko določi nalogo in dobi pripravljen odgovor ali rezultat, ne da bi poznal vse podrobnosti in posebnosti pojavov, ki spremljajo ta proces in njegove mehanizme delovanja. To pomeni, če govorimo jezik znanstvenikov, da dobimo praktične rezultate mimo teoretičnih izračunov. Čeprav bo to za znanstvenike oz. mnoge med njimi, ki veljajo za materialiste, zagotovo zvenelo kot neumnost.

Rigden: No, to je enako razumevanju, kaj je vera: antonim ali sopomenka za besedo znanje? **V resnici**

vera brez znanja vzbuja dvome. Dvomi izključujejo razumevanje Resnice. Nerazumevanje Resnice naredi vero nesmiselno in prazno. Znanje odpravlja dvom, saj omogoča razumevanje Resnice. Razumevanje Resnice napolni vero z znanjem. In samo vera, napolnjena z znanjem, je resnična vera.

Anastasija: Tako se v življenju tudi dogaja. V praksi sem že večkrat naletela na primere, ko človek poskuša izvesti cel kompleks različnih meditacij, vendar se noče spremeniti, se ne ukvarja s samim seboj, ostaja po naravi sebičen in želi le zadovoljiti svojo pomembnost v vsem in pridobiti svojo moč nad vsem. Takšne ljudi pogosto preganjajo dvom, ponos in nerazumevanje preprostih resnic. Ampak videla sem tudi druge ljudi, ki poskušajo vsakodnevno delati na sebi, in pri njih so rezultati istih meditacij povsem drugačni. Z vsakodnevnim prizadevanjem, da bi bil Človek, z ukvarjanjem s samorazvojem in duhovnimi praksami začnejo razumeti tiho Znanje, pridobivajo resnično vero. Zaradi takih ljudi, ki z vnemo vztrajajo pri duhovnem delu, sem hotela, da poveste več o eni temeljnih meditacij – o meditaciji »Piramida«.

Rigden: O tem obstaja starodavna vzhodnjaška modrost, ki pravi: če je en človek v življenju v bitkah večkrat premagal številne ljudi, drugi pa je v življenju premagal samo sebe, potem je drugi dosegel večjo zmago od prvega. Za človeka je namreč veliko bolj pomembno, da premaga sebe kot vse druge ljudi.

Upam, da bodo ljudje, ob upoštevanju zdaj razpoložljivega znanja, bolje razumeli meditacijo »Piramida«. Torej, kot sem rekel, s položaja Opazovalca iz

višjih dimenzij človekova struktura ni videti isto kot v tridimenzionalnem svetu (z rokami, nogami, glavo in trupom). Videti je kot kompleksna oblika, ki je najbolj od vsega podobna prisekani tetraedrski piramidi z ločenim vrhom, če seveda uporabimo najbližjo asociacijo, ki je razumljiva razmišljanju bivajočega v tretji dimenziji. Zahvaljujoč meditaciji »Piramida«, lahko človek občuti svojo energijsko strukturo, ki je povezana s štirimi Esencami, razširi svoje dožemanje, najpomembneje pa je, da začuti svojo Dušo.

Meditacijo »Piramida« je priporočljivo izvajati sede v položaju lotosa ali preprosto »po turško« s prekrižanimi nogami in z navzdol obrnjenimi dlanmi na kolenih. Če človek zaradi kakršnegakoli razloga ne more biti dolgo časa v takem položaju, lahko meditacijo izvaja na primer tako, da sedi na stolu. Glavna stvar so notranji, duhovni procesi, ki se dogajajo v človeku.

Torej zapremo oči, se uglasimo, umirimo, sprostim telo, sprostim svoj um vseh misli, vseh svojih izkušenj in čustvenih nihanj. Na splošno v celoti vstopimo v spremenjeno stanje zavesti – v meditacijo. V stanju meditacije začnemo opazovati svojo energijsko strukturo, povezano s štirimi esencami. Se pravi, da je treba kot Opazovalec iz prirezanega vrha piramide začutiti Desno, Levo, Zadnjo in Sprednjo Esenco v obliki »živih strani« prisekane piramide. Te strani so približno za dolžino roke oddaljene od fizičnega telesa človeka.

Anastasija: Figurativno rečeno, pred meditatorjem je na dosegu roke živo energijsko polje, pogojno v obliki sprednje stene prisekane piramide. Prav tako na

straneh in zadaj. Ta polja tvorijo štirikotno osnovo, na sredini katere je meditator, ki sedi v položaju lotosa.

Rigden: Da. Te štiri Esence so meja našega energijskega polja ali, z drugimi besedami, osebnega prostora. Kaj je *osebni prostor*? Med fizičnim telesom in štirimi Esencami je prostor, ki se giblje od kritičnih 7 centimetrov do 1 metra. Osebni prostor spominja na ovalni obris z zamegljenim robom (kot so ga imenovali v davnih časih: »jajce« ali »ribji mehurček«), ki je po prostornini večji od človeškega telesa. Praviloma je v kriptografiji znakov in simbolov pogojno označen s simbolom ovala.

Lahko rečem le, da je osebni prostor vsakega človeka nestabilen, kar pomeni, da v določenih mejah stalno spreminja svojo prostornino. Odvisen je od mnogih dejavnikov, tudi od spremembe razporeditve posameznika. Toda ljudje tega ponavadi ne opazijo, ne razumejo in seveda tudi ne vidijo s svojim fizičnim vidom, da ne govorim o tem, da bi z njim upravljali in posledično upravljali tudi svoje stanje. Toda zdaj ne govorimo o tem. Velja opozoriti, da je porazdelitev energije v piramidasti strukturi človeka nekoliko drugačna, ne takšna, kot jo človek zaznava s položaja Opazovalca iz tretje in četrte dimenzije – skozi energijske meridiane telesa, rok in nog. Tu so energije porazdeljene po piramidnih odsekih v skladu s fiziko in geometrijo prostorov višjih dimenzij.

Torej, pogojne strani priskekane piramide so naše štiri Esence. Duša je zaprta sredi te strukture v svojevrstnem svetlobnem kokonu. Nahaja se približno v spodnji tretjini strukture, in če se orientiramo po fizičnem

telesu, potem je to na področju sončnega pleteža in v zgornjem delu trebuha. Mimogrede, na Vzhodu je *Duša* v kokonu od nekdaj simbolično upodobljena kot *biser v školjki*. Je simbol pred očmi skritega duhovnega razvoja človeka znotraj njegove strukture, čudeža Oživljanja. Njena biserna belina je simbol duhovne čistosti, modrosti, popolnosti in svetega znanja. Treba je opozoriti, da lahko asociativno primerjavo Duše z biserom zasledimo v vseh svetovnih religijah. Za hindujce in budiste je biser prispodoba duhovnega uvida. Za kristjane »neprecenljiv biser iz krstne vode«, združen s pojmom Duše in Device, Njene duhovne čistosti. V islamu obstaja prepričanje, da je biser eno od imen Boga in da so v onostranstvu okoli pravičnih duš biserni ovoji. Takšne asociacije so deloma povezane z duhovnim vidom, kajti meditator *včasih med izvajanjem določenih duhovnih praks vidi procese, ki se odvijajo na območju Duše, in jih povezuje s sijanjem, igro močne svetlobe, ki prihaja iz Duše in spominja na lesk in prelivanje sončne svetlobe na biserovini*.

Anastasija: Nekoč ste podali še eno dobro asociacijo, ki govori o ovoju Duše med reinkarnacijo, da je videti kot mavrični film na milnem mehurčku. To znanje sem zapisala v knjigi »Ezoozmos«.

Rigden: Točno tako ... Zdaj, ko smo se na splošno seznanili s strukturo človeka v obliki prisekane piramide, preidimo na njen vrh, ki je ločen od osnove. Točno na tem mestu, v pogojnem vrhu piramide, ki se nahaja nad glavo človeka, se rodijo njegove misli. Nahaja se približno pol metra nad vrhom glave (oddaljenost je približna, ker je individualno različna). Tako približno je za razumevanje prebivalca v tretji

dimenziji videti energijska struktura običajnega človeka, prisekana piramida s pogojno ločenim vrhom.

Toda vrnimo se k tehniki izvajanja te meditacije ... *Torej, začutiti morate vse štiri Esence.* To se občuti, kot da ste obkroženi s štirimi popolnoma različnimi ljudmi, ki stojijo blizu vas, in če zaprete oči in se sprostite, lahko začutite njihovo prisotnost z določenim pritiskom na svoj osebni prostor. *Ko smo začutili štiri Esence, se premaknemo v vrh piramide. Tam opazujemo primarni proces »nastajanja« naših različnih misli (ki se nato transformirajo skozi središči kakodemon in agatodemon, ki si ju omenila v knjigi »Ptice in kamen«, in tako rekoč pridobijo materialne značilnosti), kako te energije nastanejo, poti njihovega gibanja, interakcije in blokiranja. Razločimo njihov vpliv ali, preprosto povedano, spremljamo vse te procese, nato pa jih ali čim bolj umirimo ali se popolnoma ločimo od njih.*

Nato zapustimo vrh piramide, gremo višje in dosežemo raven Opazovalca, ki je oddaljen od materialnega sveta. Z drugimi besedami, višje smo od misli, višje od materije, dosežemo stanje odtujenosti od zemeljskega, od tistega, kar nas kot Osebnost veže k materiji. Pogosto v zgodnjih fazah osvajanja te meditacije pomaga, da meditator zavestno zapusti piramido, lebdi nad njo in jo opazuje s ptičje perspektive. Če uporabimo sodobno asociacijo, potem je zavest na tej višini kot v vakuumu, v ničelni gravitaciji. Takšno stanje opazovalca iz Duhovnega načela pomaga najti popoln notranji mir, razširjeno stanje zavesti, nepristransko opazovanje tekočih procesov omogoča ločitev od materialnega telesa in misli ter raziskovanje svoje energijske strukture z vidika novega videnja. Ostanemo v

takšnem stanju zavesti in od zunaj opazujemo svojo piramidasto strukturo in Dušo v njej.

Potem sledi najpomembnejši del meditacije. Omogočimo največjo mogoče neposredno približevanje zavesti (Osebnosti) k Duši, to pa počnemo na ravni globokih občutkov. Se pravi, da se (kot Opazovalec) skozi vrh piramide in notranje energijske strukture same piramide poglobimo do njenega središča – k Duši. Ko izvajate ta del meditacije, možgani pogosto oddajajo asociativne percepcije, kot da se človek spušča v globino, kot da se potaplja v vodo, vendar brez pritiska, značilnega za ta fizični proces. Ljudje, ki so še posebej občutljivi na energijske procese, zlasti tisti z razvitimi intuitivnimi zaznavami, pri taki potopitvi opazijo celo faze postopnega preklopa načina delovanja svoje zavesti na nove ravni čutnega zaznavanja, ki so jim bile neznane.

Torej, čim bolj se morate približati svetlobnemu kokonu v središču piramide, kjer se nahaja delec iz duhovnega sveta. Potem se ga na ravni globokih občutkov dotaknite. Seveda za človeka ni mogoče, da v popolnosti začuti Dušo in dojamе njeno duhovno globino, dokler duhovno ne dozori in se ne združi z njo. Toda tudi ta dotik občutkov povzroči stanje, ki ga na primer budisti imenujejo stik z Nirvano, drugi blagostanje, božanska blaženost, dosežena harmonija in tako naprej.

Zahvaljujoč tej meditaciji, lahko bolje razumete sebe, svojo zapleteno večdimenzionalno strukturo, in se zaveste, da se številne misli ne pojavljajo in izginjajo po naši »volji«. A jih imamo priložnost opazovati, vplivati nanje, se od njih ločiti ali jih blokirati. Najpomembneje

je, da s pomočjo te meditacije človek kot Osebnost pridobi ne le izkušnjo božanske prisotnosti, temveč tudi povezavo z Dušo, razvija veščine nenehnega stika z njo in v praksi spozna, da je Duša glavni in najpomembnejši del celotne strukture človeka. Duša si ti, vendar resničen ti. Vsa preostala energijska struktura v šestih dimenzijah je zgrajena okoli nje. V tej meditaciji človek dobi izkušnjo popolnoma drugačnega dojetanja resničnosti, nauči se dojemati sebe s položaja Opazovalca iz Duhovnega načela.

Trajanje te meditacije je individualno, tako kot pri katerikoli drugi duhovni praksi. Priporočam, da jo na začetku izvajate 20 minut, lahko enkrat ali večkrat na dan, kot vam ustreza. Pomembna je kakovostna izvedba. Pozneje lahko čas meditacije povečate na primer do 30 minut. A ponavljam, v tem procesu ni pomemben čas, temveč notranji občutki oz. vzpostavljanje duhovne, globoko čutne povezave z Dušo.

Anastasija: Ta meditacija je res enkratna. Iz osebnih izkušenj lahko rečem, da obstaja bistvena razlika v občutkih, ko šele začneš z dano duhovno prakso in ko že imaš izkušnje z njenim izvajanjem. Na začetku se mi je sama tehnika zdela nenavadna, ker je bilo razumevanje izvajanja duhovne prakse v »geometriji prostora« zame novo. Navsezadnje ni vključevala dela s čakrami ali občutki gibanja energije po energijskih meridianih telesa in podobno, česar sem bila takrat že vajena. Ampak ravno zato je zanimiva.

Sprva se mi je vse dogajalo samo na ravni domišljije, a očitno zato, ker takrat še nisem v znala popolnoma vstopiti v spremenjeno stanje zavesti. Toda pozneje, ko

sem doma vsakodnevno vadila meditacijo, so se pojavili neverjetni občutki. Na primer, začela sem ujemati trenutek preklopa stanja zavesti, globoke poglobitve, pojavili so se nenavadni občutki prisotnosti Duše, ki jih z besedami ni mogoče opisati. Imate popolnoma prav, sam moraš pridobiti svojo meditativno izkušnjo, da boš razumel ves neopisljiv razpon občutkov.

In imam še nekaj opažanj o občutku časa med meditacijo. V začetku, ko smo šele začeli obvladovati prve duhovne prakse, je bilo zame zelo zahtevno sedeti v meditaciji 20–30 minut. Zdaj razumem, da si v procesu dela pozoren na telo le takrat, ko si v načinu običajnega razmišljanja, ko pravzaprav ostaneš v stanju budnosti. V tem stanju dobro čutiš telo in okolico, občasno se ti v glavi pojavijo nenavadne misli, ki te odvrnejo od meditacije, sama meditacija je tako izvedena le pogojno, ker večinoma deluje le tvoja domišljija. Zdaj, po mnogih letih, ko naredim »Piramido« in resnično vstopim v spremenjeno stanje zavesti, se zdi, da čas in prostor prenehata obstajati, prav tako kot vsa groba resničnost tridimenzionalnega sveta. Le začneš postopek, greš proti Duši in je, kot da te pobere druga, duhovna stran, aktivno začne delati sprednja Esenca ...

Kar se dogaja na tej stopnji dela v meditaciji je seveda neprimerljivo s prvimi poskusi njenega obvladovanja. Poleg tega v tem duhovnem delu ni monotonosti: duhovna praksa vsakič znova omogoča nova zavedanja, bogatejšo paletu občutkov in jasnejše razumevanje procesov in sprememb, ki se dogajajo na nevidni ravni. To stanje že živiš, in ko zaključiš meditacijo, je, kot da puščaš nekaj bližnjega in dragega in spet čakaš na

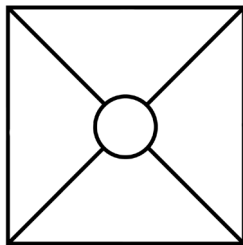
trenutek, da to ponovno izkusiš. Iz tega izhaja stremljenje in aktivna želja, da bi jo še bolj razvil, zato, ker želiš tam ostati dlje. Dejansko v tem čudovitem stanju začneš čutiti nekaj zelo dragega, bližnjega in izjemno udobnega, jasno se zavedaš osnovnih procesov, ki jih z možgani v normalnem stanju zavesti ni mogoče razumeti. Glavno je, ko prideš iz te meditacije, da čutiš bistveno razliko med subtilnim svetom in svetom materije v tretji dimenziji. Mnoge procese v naši resničnosti začneš čutiti kot delo iz grobih materialnih energij. Neverjetno, kako se ti v stanju meditacije pokaže jasen in natančen pomen tvojega obstoja, veliko tistega, kar te je skrbelo v zemeljskem življenju, pa se zdi prazno in smešno. Tam v celoti spoznaš, katere so resnične življenjske vrednote – vrednote za Dušo. In ta fenomenalna izkušnja pusti nekakšen duhovni odtis na tvojem življenju v tretji dimenziji. To ti po drugi strani omogoča, da ne izgubiš svoje duhovne življenjske usmeritve, spodbuja k vztrajnejšemu delu na sebi, spremljanju svojih misli in stanj in k nedopuščanju provokacij Živalskega načela. Duhovna izkušnja pomaga razumeti, kje je resnična sreča, ki vzbuja občutek duševnega miru in udobja, in zakaj se ni vredno gnati za fantomskimi iluzijami tega sveta. Najpomembneje pa je, da pridobiš razumevanje, kdo resnično si in kaj je smisel tvojega obstoja tukaj v tem svetu.

Rigden: Prostor in čas na tem svetu imata negotovo (kaskadno) naravo. Vse materialno je občasno, labilno, vse je ezoozmos. Ta materialni svet je nestabilen in začasen. Toda svet Boga, duhovni svet, je stabilen in večen. Po tej meditaciji lahko tudi v običajnem stanju zavesti, zahvaljujoč pridobljeni izkušnji, občutiš te globoke občutke, ki izhajajo iz Duše, to subtilno

povezanost z njo, občutek brezmejne duhovne ljubezni, občutek njenega doma – Nirvane in Večnosti.

Nekoč je bila ta meditacija dobro poznana tehnika samoizpopolnjevanja v človeški družbi, ena temeljnih tehnik za razvoj globokih občutkov in čutnih povezav Osebnosti z Dušo. Ampak postopoma, bolj ko se je razvijal proces materializacije zavesti družbe, bolj se je ta meditativna tehnika, in poleg nje še veliko drugega duhovnega Znanja, začela pozabljati in izgubljeni, včasih pa so bili zapisi tudi namerno uničeni. Ko je bilo resnično duhovno Znanje v družbi prisotno, se je prenašalo na naslednje generacije v obliki simbolov, kot nekaj najpomembnejšega in samo po sebi umevnega za človekovo razumevanje sveta. Tako je bila na primer simbolična oznaka meditacije »Piramida« (polna različica simbola) kvadrat z diagonalnim križem in praznim krogom v središču.

Slika 68. **Simbolična oznaka za meditacijo »Piramida«.**

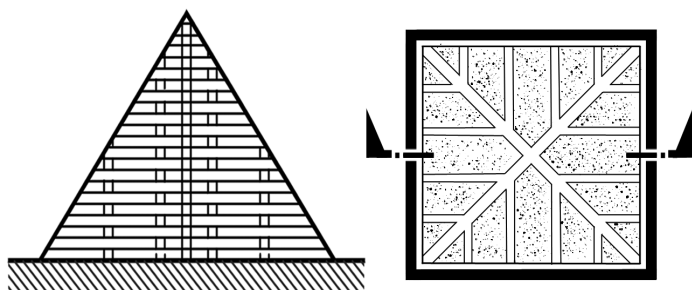
Anastasija: Veste, ko ste nam prvič razložili to meditacijo in povedali, da se energije porazdelijo po odsekih piramide, sem kasneje iz radovednosti pregledala učbenike geometrije in, tokrat z velikim zanimanjem, tudi tisto, kar je v šoli zdrsnilo mimo moje pozornosti.

Na primer to, da ravnina, ki preseka piramido in je vzporedna z njeno osnovno ploskvijo, odreže podobno piramido. Če bi večkrat presekali štiristrano piramido z ravninami, ki so vzporedne z osnovno ploskvijo, in nato projicirali te odseke nanjo, bi kot rezultat dobili vrsto drug v drugega vrisanih kvadratov. Kvadrat, kot veste, je simbol vsega materialnega. Na splošno sem, zahvaljujoč tem dodatnim informacijam, kasneje začela bolje razumeti procese, ki se odvijajo v meditaciji. Kakorkoli, pomembno je, da ima človek raznoliko osnovno znanje.

Rigden: Geometrija piramid je tesno povezana s fiziko. Če imaš takšno konstrukcijo in potrebno Znanje, lahko povzročiš določene učinke zaradi medsebojne povezanosti ... med dimenzijami, zahvaljujoč naravnim fizikalnim zakonitostim. To so vedeli tudi duhovniki, ki so imeli v rokah informacije o izvornih duhovnih praksah. Dovolj je, da si pozoren na arheološka dejstva – starodavne piramidne strukture. In človek se sooči z informacijami, da so imele skoraj vse zelo velik kulturni, obredni, religiozni in ideološki pomen. Simbolizirale so nadnaravne sile in utelešale manifestacijo določenih lastnosti sveta, zato so jih ljudje imeli za božanske.

Anastasija: Da, danes številni ljudje poznajo monumentalne stare zgradbe, kot so starodavne egipčanske piramide v Afriki in prisekane piramide starodavnih ljudstev v Srednji in Južni Ameriki. Znano je, da so Sumerci v Mezopotamiji (Mala Azija) gradili stopničaste zgradbe (s 3–7 stopnjami) v obliki prisekanih piramid – ziguratov, na vrhu katerih so bili postavljeni sveti templji. Ta celotni kompleks je zanje simboliziral »povezavo Neba in Zemlje«, mistično, sveto središče.

*Slika 69. Shema piramide
in njena osnova.*

*Struktura piramide (zgrajene v 2. tisočletju pr. Kr.)
je predstavljena v stranskem prerezu in kot navpična
projekcija, kjer je prikazan kamnit okvir s polnilom.*

*Posebej velja opozoriti na samo geometrijsko
shemo osnove piramide.*

Rigden: Poleg tega je bila usoda ljudi po smrti povezana s simboli piramide. Na primer pri starodavnih Sumerjih, Egipčanih, Babiloncih ... Ali v tradicijah pokopov v Siriji, Palestini, na Kitajskem, v Koreji, na severnem Kavkazu, v Sibiriji in tako naprej.

Anastasija: Nedvomno, ti kraji pokopov imajo običajno stopničasto – piramidasto streho (v najboljšem primeru do šest ravni, ki očitno označujejo šest dimenzij, v katerih se nahaja človeška struktura). Na vrhu je praviloma kamen v obliki poloble ali podolgovate oblike. Predstavljal je simbol drugega sveta (sedma dimenzija) in je pomenil duhovnost, vsevednost umrle osebe ali je simboliziral Dušo, ki je odšla. In celo oblika samih grobnic je kvadratna.

Rigden: Mnoga ljudstva so preprosto naredila grobišča, ki so spominjala na piramido ...

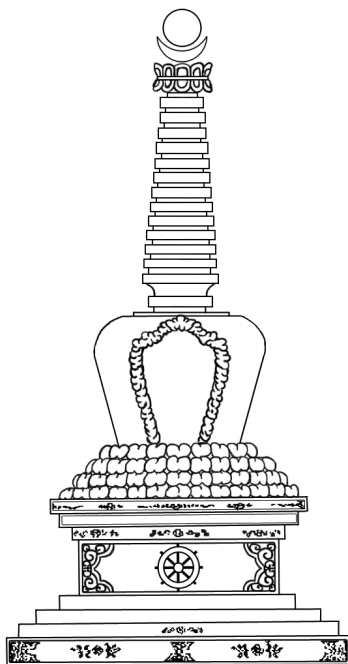

Anastasija: Da, to je najpogostejša vrsta grobišč na celinah. Tukaj je vredno omeniti vzpetine v stepah Rusije in Ukrajine. Na primer nagrobnike arheološke kulture Abašev, razširjene v 2. tisočletju pr. n. št. na ozemljih od regije Kaluga do Urala (Rusija). Mimogrede, zanjo so značilni »kult ognja in sonca« in keramika, bogato okrašena z geometrijskimi vzorci. V njenih plasteh so našli veliko ženskega nakita v obliki spirale, obeskov, plošč in tako naprej. In nagrobniki na starodavnih krajih pokopov na Altaju, na primer arheološka najdba »altajski zlati mož« v Rusiji ali enaka najdba v Kazahstanu, »zlati mož z Issyka«?! Grobne piramide – nasipi so bili značilni za Skite, ki so živeli v stepskih območjih Evrope in Azije (od 7. stoletja pr. n. št. do 3. st. n. št.). To ljudstvo je imelo tudi bogato sveto simboliko, povezano z ženskimi boginjami, in znanstveno tako imenovani »živalski slog« umetnosti. No, ja, da niti ne omenjam arheoloških najdišč na drugih celinah, na primer misisipske kulture v Severni Ameriki – Cahokija (7.–13. st. n. št.), sestavljene iz 109 piramidnih nasipov, večinoma s prisekanim vrhom. Na splošno je treba opozoriti, da ima tudi misisipska kultura precej bogato znakovno simboliko.

Rigden: Zagotovo, če pogledaš simbole starodavnega sveta, potem v njihovi osnovi zlahka najdeš eno in isto duhovno znanje, če seveda imaš vsaj splošno predstavo o njem ... A tu je še en primer prenosa Znanja v obliki piramide. Stupe so bile na vzhodu več tisoč let ene najstarejših simboličnih svetih struktur. Stupa v prevodu iz sanskerta pomeni »krona, zemeljska kopica, kup zemlje ali kamnov«. Stupa je bila postavljena na grobu voditelja ali kralja, s čimer so posnemali starodavna pokopališča, kasneje pa so jih pogosto uporabljali preprosto kot simbolno versko zgradbo, kot shrambo »duhovnih zakladov«.

Anastasija: Primerno je podati majhno pojasnilo za bralce. V različnih deželah se te konstrukcije različno imenujejo, na primer stupa (Indija), dagoba (Šrilanka), suburgan (Mongolija), »bao ta«, pagoda (Kitajska) in tako naprej. Zdaj je stupa bolj znana kot monumentalna zgradba v budistični arhitekturi, ki simbolizira Razsvetljenje.

*Slika 70. **Kulturna arhitekturna zgradba na vzhodu – stupa.***

V arhitekturi so izraženi naslednji simboli: tri stopnice spodaj – simbol tridimenzionalnega prostora; kvadrat, na katerem je piramidasta struktura (štiri stopnje označujejo štiri dimenzije – 4., 5., 6. in 7.); nato sledi stiliziran simbol duhovne preobrazbe, 13 obročev in lotosov cvet; krona konstrukcije je starodavni znak »AllatRa«.

Rigden: Seveda, ampak če pogledaš vse te stupe, lahko vidiš eno in isto zakladnico znanja v obliki simbolov kvadrata, kocke, piramide in vrhove, praviloma v obliki polmeseца s krajcema navzgor in krogom nad njimi, torej znak »AllatRa«.

Anastasija: Da, ni presenetljivo, da stupa s takšnim vrhom velja za strukturo, ki »blagodejno vpliva na okoliški prostor«.

Rigden: Mimogrede, v budizmu so iz človeškega uma tej starodavni arhitekturni zgradbi začeli dodajati svoje podrobnosti – nad znakom »AllatRa« je bil nameščen še dodaten arhitekturni »dragi kamen«.

Anastasija: No, v tej religiji slednji simbolizira »neuničljivo naravo *uma in izpolnitev vseh želja*«, »mistično moč«.

Rigden: Z eno besedo, ljudje ostajajo ljudje ... Torej, v različnih delih sveta je simbolika piramidastih struktur igrala pomembno vlogo pri prenosu duhovnega znanja skozi monumentalno arhitekturo, ki se začne z duhovno prakso za spoznavanje človeka in spajanje z Dušo in konča s posebnimi Znanji in delujočimi znaki, ki so bili prineseni v svet iz Šambale za duhovni razvoj vsega človeštva.

Anastasija: Danes se je pomen teh najstarejših simbolov za večino ljudi preprosto izgubil, tako kot duhovno znanje in simbolna, asociativna vloga starodavnih fetišev v obliki piramide. To je jasno vidno v zgodovini ljudstev. Predmeti v obliki piramide so bili za prebivalce davnega sveta (na primer Indijce, Egipčane, Arabce, Grke) že predmeti verskega čaščenja,

ki so bili po legendah obdarjeni z nadnaravnimi magičnimi močmi. O današnjem času ni treba niti govoriti. Danes celo besedo »fetiš« v različnih jezikih razlagajo na svoj način: francoski »fetiche« – »idol«, portugalski »feitico« – »čarovništvo«, v latinščini pa je to »facticius« – »umetno«. Tako danes imenujejo starodavne amulete z različnimi simboli, ki so nekoč imeli asociativni pomen in so se uporabljali za prenašanje duhovnih praks in znanj.

Rigden: A sodobni ljudje, četudi naletijo na te informacije, ne razmišljajo o tem širše, izven okvirja, ki jim ga odredajo glasniki duhovnikov in politikov. Na primer, zakaj so indijski brahmani, ki so živeli v daljni Indiji, feničanski duhovniki, ki so nekoč vladali na vzhodni obali Sredozemlja, in druidi, ki so živeli v Evropi, povsem neodvisno, ne glede na to, da so živeli v različnih obdobjih, imeli za nekaj svetega navaden kup kamnov, zloženih v piramidasto obliko? Je šlo res le za kamne?! Tudi raziskovalci se pri preučevanju takšnih vprašanj običajno omejijo samo na odgovore svojih predhodnikov, da je bila ta oblika za starodavna ljudstva sveti simbol povezave Zemlje in Neba. Zakaj »povezave« in zakaj Zemlje in Neba, katera duhovna znanja se skrivajo za to piramidasto simboliko? Če bi se raziskovalci ukvarjali s svojim duhovnim razvojem, sem prepričan, da bi svetu povedali veliko več od preprostega navajanja običajnih izmišljotin, ki prihajajo iz človeškega uma.

Anastasija: Brez dvoma. Tudi če pomislimo na »učinke«, povezane z meditacijo »Piramida« in njenim resnim izvajanjem, je jasno, zakaj so različna ljudstva v različnih obdobjih imenovala piramido središče, sveta gora,

ognjeni oltar in sveti kraj. Če imamo izkušnje s temi duhovnimi praksami, ni težko razumeti tistih, ki so bili nekoč s takimi asociacijami poskušali prihodnjim rodovom razložiti duhovno bistvo te prakse.

Rigden: To je enostavno razumeti, ker imaš duhovno izkušnjo. Večina današnjih ljudi pa na žalost sploh ne ve, da imajo Dušo, da ne omenjam duhovnih praks za spoznavanje sebe. Kljub temu da je to znanje za pravzaprav vsakega človeka celo bolj pomembno kot hrana in druge potrebe za obstoj njihovega fizičnega telesa. Nevednost vodi v nerazumevanje in v umske razlage osnovnih informacij o duhovnem. Kot rezultat takšnega dobrednega izkrivljanja s strani Živalskega načela se ljudje podajajo v zunanja iskanja svojega duhovnega. Iščejo karkoli: gore, svete kraje in verske zgradbe, namesto da bi spoznali sebe in svojo Dušo. In kakšen je rezultat?

Anastasija: Da, do danes je večina ljudi sposobna slišati le oddaljene odmeve te duhovne prakse, ki jo dojemajo kot ločene koncepte ...

Rigden: Točno tako, in še to kot filozofijo, ki jo obdela človeško razumevanje. Ti odmevi so postali del filozofskih in religiozних kategorij konceptov o skupnem Središču (skupaj s človeškim bistvom) med različnimi ljudstvi sveta. **Dušo, ki je zaprta v človekovem telesu, so začeli poimenovati vsak na svoj način:** kraj Božje bližine, duh, bivališče Najvišjega, nemanifestirane bitja; os, točka miru, okoli katere se vrti vse; komunikacija med svetovi, odhod iz množine in vrnitev k enosti, ki vsebuje celoto vseh možnosti; večni »tukaj in zdaj«; čist obstoj, raj, Sveti kraj; absolutna resničnost.

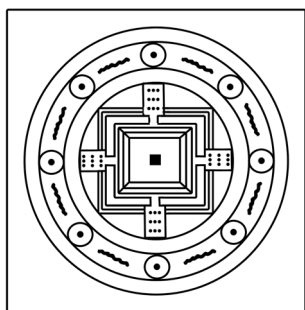
Poleg tega so v različnih religijah to filozofijo začeli razlagati v skladu z lastnim *razumevanjem*. Na primer v hinduizmu je Središče Notranja Priča, kraj brezpojnegaj, enosti, točka onkraj časa, Išvara. Mimogrede, slednje se iz sanskrta prevaja kot »Gospod«, dobesedno kot »osebni Bog«, neodvisni obstoj, božanski Duh v človeku. Naziv »Išvara« se pripisuje različnim bogovom v Indiji pa tudi poimenovanju vzroka sveta, obliki božanskega utelešenja in atributu vsemogočnosti in vsevednosti.

Anastasija: Da, predstavniki različnih indijskih verskih in filozofskih šol se še vedno prepirajo o tem konceptu in vsi ga poskušajo tolmačiti iz svojega uma.

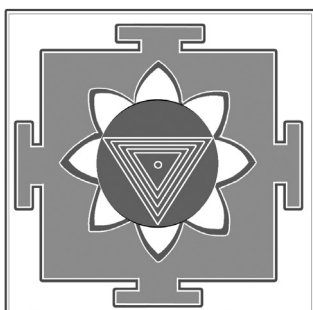
Rigden: A navsezadnje tisti, ki je dosegel duhovne višine, ne potrebuje besed, saj takrat človek pridobi notranje duhovno razumevanje samega bistva tega pojava ... V budizmu duhovno »središče« označuje Nirvano, Razsvetljenje. Mimogrede, kakor sem pred časom že povedal, v tej *religiji* med nekaterimi vizualnimi meditativnimi praksami uporabljajo mandalo (prevedeno iz sanskrta – »krog, krogla«) – shematično prikazano geometrijsko kompozicijo ali konstrukcijo, ki simbolizira duhovni in kozmični red Vesolja, kot težnjo po duhovnem središču, ki daje jasnost Razsvetljenja. Toda natančneje, kakšne oblike je? Običajno gre za *krog v kvadratu ali trikotnikih*, ki najpogosteje *kažejo navzdol*, z osrednjim simbolom (*krogom*) v središču. Običajno je razdeljena na štiri dele ali na število delov, ki so deljivi s štiri. Ali vzemimo jantro (prevedeno iz sanskrta – »amulet«, »magična risba«), ki je najpreprostejša oblika mandale. To je shematična risba kompozicije iz geometrijskih figur,

ki se uporablja v meditativnih praksah hinduizma in budizma za krepitev procesov notranje koncentracije med meditacijo. Praviloma predstavlja v *kvadrat vrisane kroge, trikotnike*, simbolični prikaz *lotosa* in *točke* (središča, ničelne točke). Spet, če govorimo o simboliki monumentalnih zgradb, potem so arhitekturne postavitve večine hindujskih, budističnih, džainističnih templjev jantre.

1

2

Slika 71. **Mandala, Yantra.**

Primeri:

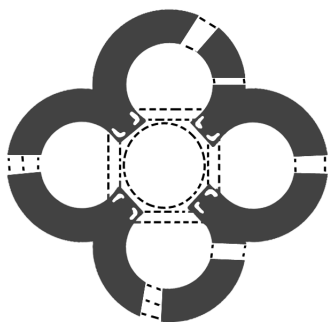
- 1) mandala v obliki kroga z vrisanim kvadratom s točko v središču, štiristrana piramida s šestimi stopnicami in štiristrano razdelitvijo;
- 2) kali-jantra (»kala« v sanskrtu pomeni »čas«; ta beseda sega v indoevropske korenine in označuje vrtenje; v ruščini je pomensko blizu beseda »kolo«); v mitologiji hinduizma pomeni ciklično ustvarjanje in uničenje vesolja, cikel časa v konceptu ponovnega rojstva Duše in kot predmeta usode.

Na splošno je treba opozoriti, da se kvadratna struktura, ki označuje skupno starodavno simboliko duhovnega znanja, odraža v arhitekturnih postavitvah templjev, ki pripadajo drugim religijam. Na primer

templji in samostanski kompleksi starodavne Kitajske so imeli v temeljih kvadrat in krog. Največji in najbolj znani »Nebeški tempelj«, na primer, je v svoji postavitvi razdeljen na dva dela: eden je v obliki kvadrata (simbol Zemlje; zemeljskih sil), drugi pa je zaokrožen (krog, kot simbol Neba; nebeških sil). Na kitajskem podoba kvadrata in kroga (Zemlje in Neba) še vedno simbolizira popolnoma uravnoveženega (v duhovnem smislu) človeka. Še en primer: muslimanske mošeje, ki so usmerjene proti Kabi v Meki, imajo prav tako obliko kvadrata ali pravokotnika ...

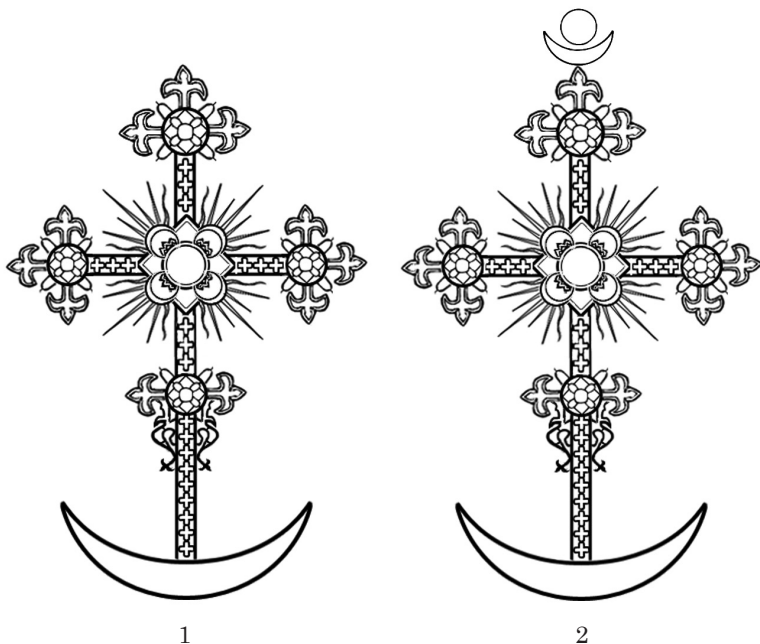
Anastasija: Da, некоč ste govorili o tem, pa tudi o krščanskih cerkvah. Krščanskem kvadrifoliju (»štiriperesen«, iz latinske besede »quadri« – »štirikraten« in »folium« – »list«), templju s križnimi kupolami, katerega štiri veje se končajo s kupolastimi zaokrožitvami, ki označujejo »nebesni svod«. Omenili ste, da je grško ime takšnih templjev tetrakonkh (»štirinožen«; iz grščine »tetras« – »štiri«, »konche« – »školkja«, »urtinec«, »kar je zvito v spiralo«). To vprašanje me je zanimalo in odkrila sem veliko zanimivih dejstev. Takšne zgradbe niso bile priljubljene le v starodavni Rusiji, pač pa tudi v državah Bizanca, na Kavkazu (Armenija, Gruzija), v Perziji (Iran), Indiji in drugih starodavnih državah. Na zahod so prišle s helenistično kulturo, ki si je veliko izposodila od kultur starodavnega Vzhoda. Ampak tisto, kar je v zgodnjekrščanskih templjih na Bližnjem Vzhodu in v Evropi (in pozneje še v starogrških krščanskih templjih) res izjemno, je oltar, ki je bil prvotno postavljen *v sredini križa templja kot prestol »nevidnega Boga«!* Se pravi pod osrednjo veliko kupolo v središču cerkve. In šele mnogo kasneje so oltar templja premaknili v izbočen vzhodni del zgradbe.

Slika 72. Shema križno kupolaste cerkve (kvadrifolija).

Rigden: Srednji križ v templju je simboliziral »dragoceni biser v školjki«, ki ga je ves starodavni vzhod poznal kot simbol *Duše* ... Mimogrede, v davnih časih v Kijevski Rusiji, prvotna različica katedrale Svete Sofije (»Božanske modrosti«) v Kijevu ni bila nič drugega kot *peterokraki križno kupolasti tempelj s 13 kupolami*, ki je imel piramidasto zgradbo. Pri čemer na kupolah katedrale niso bili postavljeni samo križi, ampak *križi, pod katerimi je bil vodoravni polmesec s krajcema, obrnjenima navzgor*. Poleg tega je sredino vsakega križa (v obliki kroga) prečkal diagonalni križ, celotna struktura pa je bila enakostranični križ. Tu je bila vsa starodavna duhovna simbolika: krog, romb, oznake 3, 4, 6, 7, 8, 9, 12 in 13 pa tudi znak »AllatRa«. Ta katedrala je bila posvečena Oznanjenju, torej Materi Božji in Nadangelu Gabrijelu.

Ta križ je cela knjiga za ljudi, ki so posvečeni v skrivnost duhovnega Znanja in resničnega duhovnega Jezusovega nauka. Je osebni *simbol Device Marije* kot Jezusove učenke, ki je v svojem življenju dosegla duhovno osvoboditev in ostala ter pomagala

Slika 73. **Simbola Nadangela Gabrijela
in Device Marije:**

- 1) križni simbol Device Marije;
- 2) osrednji križ – simbol Matere Božje (Device Marije) z vrhom v obliki simbola Nauka, prinesenega iz Duhovnega sveta – znaka »**AllatRa**« (simboliziral je resničen duhovni Nauk, ki ga je predstavil Jezus Kristus, in prenos duhovnega Znanja, »razkritje Volje Duhovnega sveta« v smislu »sporočila« nadangela Gabrijela kot glasnika Duhovnega sveta).

ljudem tudi po svoji fizični smrti. Na samem vrhu osrednjega križa je bil tudi vrh v obliki polmeseca s krajcema navzgor in krogom nad njim, torej delujoči znak »**AllatRa**«. Ta razlika je nakazovala, da je Nauk prišel iz Duhovnega sveta, v tem primeru od Jezusa Kristusa kot najvišjega Duhovnega Bitja, ki je skozi

inkarnacijo v človeškem telesu obiskal ta tridimenzionalni svet. Opozarjal je tudi na poseben pomen nadangela Gabrijela kot Duhovnega Bitja, ki je imel pomembno vlogo pri širjenju resničnega Jezusovega duhovnega Nauka in duhovni podpori Devici Mariji. Poleg tega vse to skupaj je pričalo o ravni Znanja tistih, ki so začeli nameščati ta delujoči znak na osrednjo kupolo glavnega templja prestolnice Kijevske Rusije. Za takratne duhovnike religij in vernike so bile podane preproste razlage, predvsem zato, da bi bila celotna simbolika razumljiva slovanskim narodom, glede na njihove tradicionalne simbole.

Anastasija: Da, te informacije si zaslužijo posebno pozornost. V knjigi »Sensei II« sem napisala več o pomembni duhovni vlogi, ki jo je igral Nadangel Gabrijel, zlasti za Kijevsko Rusijo. Pisala sem tudi o zgodovini Marije in Jezusa – v knjigi »Sensei IV«, da je Jezus predal resničen duhovni Nauk svoji učenki, ženski po imenu Marija, ki je v času svojega življenja dosegla duhovno osvoboditev od reinkarnacij. In da je bila ona tista, ki bi morala voditi pravo Jezusovo Cerkev. Ampak zato, ker je bilo Učenje sprevrženo (zaradi spletk ljudi, ki so iskali moč, in njegovih temeljnih sprememb v času oblikovanja religije), danes to Cerkev vodijo izključno moški, podoba Device Marije pa je povezana predvsem z Jezusovo materjo, ki se imenuje Mati Božja. Toda slednje nikakor ne zmanjšuje duhovnih moči tega ustvarjalnega božanskega ženskega načela, zahvaljujoč kateremu ljudje, ki resnično stremijo k duhovnemu odrešenju, tega najdejo vse do danes.

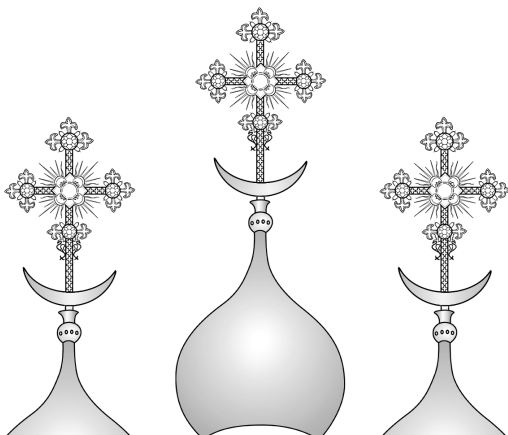
Rigden: Upam, da ljudje ne bodo zgolj prebrali teh informacij, ampak bodo razumeli njihovo duhovno

bistvo. Jezusov Duhovni Nauk je bil dan v odprti obliki za vse ljudi kot Znanje, kot seme Resnice, ki je ena za vse človeštvo. Za sodobne ljudi je to težko razumljivo, ker namesto Nauka vidijo samo koncept svetovne religije, ki je zdaj povezan z Jezusovim imenom. In Devica Marija, ki v bistvu ostaja med duhovnim in materialnih svetom, še vedno služi kot božanska Vodnica duhovne moči za pomoč tistim, ki hodijo po duhovni poti. Mimogrede, resnični Jezusovi učenci so vedeli za to in so to Znanje prinašali ljudem, čeprav na skrivaj. Vedno so v vsaki religiji obstajali pametni, pošteni in vestni ljudje, ki resnično iščejo duhovno odrešitev, ne materialnega bogastva in svojih koristi. Skrivoma so posedovali to znanje in na svojih položajih dali vse od sebe, da bi prenesli Resnico prihodnjim rodovom, da bi resnično Duhovno znanje prešlo v prihodnost za tiste, ki so hrepeneli po duhovnem odrešenju. Zato na stenah v katakombah, kjer so se skrivali zgodnji kristjani, ne najdeš samo znaka ribe in enakostraničnega križa, temveč tudi znak polmeseca s krajcema navzgor (Allat). Zato se v »Razodetju« (12:1) pojavi zapis, pripisan Janezu Evangelistu: »In na nebu se je pojavilo veliko znamenje: ženska, oblečena v sonce; pod njenimi nogami luna in na njeni glavi krona iz dvanajstih zvezd.« Zato je na najstarejših spomenikih starodavne ruske arhitekture iz 11.–14. stoletja stal prav tak polmesečni križ, simbol Device Marije, ki priča, da so gradnjo takšnih katedral s tako zapletenimi znaki in simboli začeli tisti, ki so bili povezani z resničnim Znanjem.

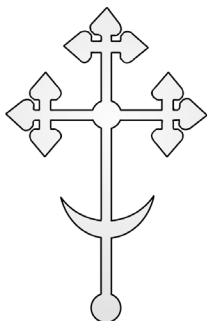
Anastasija: Odmevi informacij o prisotnosti teh pomembnih simbolov in znakov v arhitekturi glavnih katedral v Kijevski Rusiji so se ohranili do danes. Na

primer križi s polmeseci s krajcema navzgor, simbol Device Marije, danes krasijo kupole Cerkve Odrešenika na Berestovu, ki se nahaja v bližini Kijevsko-pečerske lavre (prva omemba cerkve na Berestovu sega v 11. stoletje; Kijev, Ukrajina), katedrale Svetega Demetrija v Vladimirju (12. stoletje; Vladimir, Rusija), katedrale Oznanjenja Matere Božje moskovskega Kremlja (15. stoletje; Moskva, Rusija) pa tudi na mnogih drugih arhitekturnih spomenikih. V svojem času so jih gradili slovanski mojstri.

Slika 74. **Kupole s križi – simboli Device Marije.**

Rigden: Točno tako. Treba je opozoriti, da je kot primer gradnje takšnih templjev s takšnimi simboli v Kijevski Rusiji služila kijevska katedrala Svete Sofije. Zgrajena je bila v 11. stoletju v središču Kijeva po načrtu, ki ga je knezu Jaroslavu Modremu svetoval Agapit Pečerski. Tempelj je bil brez primerjave tudi v bizantinski arhitekturi tistega časa. Jaroslav Modri (veliki knez Kijeva, nekdanji rostovski knez, *novgorodski knez*) je

Slika 75. Poenostavljena shema simbola, ki so ga ljudje uporabljali pozneje pri več obnovah katedral in cerkva.

srečal Agapita Pečerskega – Brezmezdnega Zdravnika zaradi svoje bolezni. V tistih dneh se je slava Agapitovih zdravilskih sposobnostih razširila daleč čez meje Kijevske Rusije. Jaroslav je imel težave s hrbtenico zaradi poškodovanega kolka in kolenskih sklepov. Torej, če povemo v sodobnem jeziku, postal je Agapitov redni pacient. Zahvaljujoč takšni obvezni, a za Jaroslava zelo koristni komunikaciji z Agapitom in razsvetljenju o številnih pomembnih vprašanjih v zvezi z Znanjem, o človeku in o družbi na splošno, je knez Jaroslav, lahko bi rekli, postal »Modri«.

Kot rezultat takšne komunikacije so nastali prvi samostojni ruski samostani, in to v čast Svete Matere Božje. Začelo se je aktivno prevajanje tujih knjig (zlasti tiste z gore Atos) ter marljivo prepisovanje staroslovanskih del (celo starih ruskih »poganskih« zapisov, napisanih na brezovem lubju). Knjiga je postala osnova javnega izobraževanja. Agapitova načitanost in njegovi navsveti Jaroslavu so privedli do tega, da se je tudi sam knez začel zanimati za branje knjig, s čimer je naredil

razsvetljenje modno, v svoji okolici in med običajnimi ljudmi. Voden z Agapitovimi nasveti, je knez organiziral prve javne otroške šole, v prestolnici pri katedrali Svete Sofije je bila ustanovljena velika knjižnica na državni ravni, zabeleženi so bili glavni znaki in simboli za družbo, diplomatsko delo na mednarodni ravni je bilo odpravljeno. Torej ni presenetljivo, da je Kijevska Rusija v času vladavine Jaroslava Modrega dosegla svoj razcvet.

Anastasija: To so res zanimiva dejstva, ki marsikaj razjasnijo glede tako ostre spremembe Jaroslavovega vedenja: od neizprosne vladarja, ki ni izbiral sredstev, da je prišel do oblasti v Kijevu, do tega, da je v času vladanja v Kijevski Rusiji postal »modri« voditelj po srečanju z Agapitom Pečerskim ... Da, in absolutno niso naključni simboli in nenavadna peterokraka križna arhitektura katedrale Svete Sofije s 13 kupolami in piramidasto kompozicijo. Mimogrede, ali bi lahko bralcem razložili, kaj v arhitekturi pomeni pojem »nef«?

Rigden: Ta beseda izhaja iz latinske besede »navis« – »ladja«. V arhitekturi pomeni podolgovat del stavbe, podolgovat prostor, podoben ladji, simbolično »Sončno ladjo« (znano tudi v času tripoljske civilizacije, ko je bila upodobljena s krogom v obliki znaka »AllatRa«) oziroma, kot se je imenovala v mitologiji Starega Egipta, »Ladjo večnosti«. Mimogrede, pozneje, v 12. stoletju, so tako poimenovali po morju plujoče ladje (nef). In v simbolnem pomenu te katedrale je to pomenilo »ladjo, ki pluje skozi čas«, na splošno »duhovno sveetišče« Kijevske Rusije.

Anastasija: Treba je omeniti, da je zaradi časa in ljudi stavba katedrale Svete Sofije v Kijevu doživela

številna delna uničenja. V 17. in 18. stoletju pa se je zaradi prestrukturiranja templja na splošno bistveno spremenil njen videz.

Rigden: Res je. Zanimivo pa je, da kljub vsem tem skoraj tisočletnim pretresom v posebni niši na svodu *glavnega oltarja* še vedno sije stari ruski pravoslavni *biser* – *šestmetrski mozaik Matere Božje*, tako imenovana »Oranta«. V krščanstvu velja za eno od ikonografskih vrst Matere Božje, ki je upodobljena v celoti, *z rokami, upognjenimi v komolcih in dvignjenimi na raven obraza*.

Anastasija: Se pravi, roke Matere Božje so upodobljene kot simbolni znak Allat – najstarejši simbol duhovnega zlivanja Osebnosti in Duše, osvetljevanja in spoznavanja Resnice in doseganja duhovne osvoboditve, ki je bil starodavnim ljudstvom znan v različnih obdobjih, v obliki prej omenjenega simbola, podobnega »hrošču«, pa tudi v obliki slike starodavnih boginj z dvignjenimi rokami. Gre za isti najstarejši simbol, ki so ga »prazgodovinski« ljudje zapisali v obliki petroglifa in kaže na to, da lahko človek stanje duhovne osvoboditve doseže le s sodelovanjem ustvarjalnih sil Allata.

Rigden: Točno tako. Torej, Mati Božja »Oranta« je upodobljena v modrem ogrinjalu, stoji na *štirikotni* podlagi in je postavljena na *okroglo zlato mozaično ozadje*. Mimogrede, v spremenjenem stanju zavesti (razširjene duhovne percepcije) lahko človek, ki gleda v *Mater Božjo*, vidi učinek sevanja sijoče zelene svetlobe, ki prihaja iz Nje. vzdolž loka je nad obokom te edinstvene niše napis v grščini, ki so ga ohranili

asketi z gore Atos za prihodnje generacije Kijevske Rusije: »Бог посреди ея и не подвижется: поможет ей Бог утро заутра.« (»Bog je sredi nje in se ne premika: Bog ji bo pomagal jutro za jutrom.« – op. prev.)

V okviru zgodbe o Kijeviski Rusi bi želel poudariti še eno enako pomembno stran zgodovine. V Kijeviski Rusi je bilo prvotno čaščenje *Nadangela Gabrijele in Matere Božje skupno*, kot naj bi bilo. Šele mnogo kasneje, v 15. stoletju, so Nadangela Gabrijele ljudje izolirali od kulta oznanjenja Blažene Matere Božje, čeprav je to napačno. *Tam, kjer Devica sveto ustvarja, tam je z Njo vedno Sveti Duh*. Mimogrede, v verovanju Slovanov (še pred sprejetjem krščanstva) je bilo vedno prisotno skupno čaščenje vrhovnih moških in ženskih božanstev v paru, če govorimo v našem jeziku, v pomenu duhovnega simbola božanskega Lotosa (načrta) in ustvarjalnega Allata (implementacije načrta).

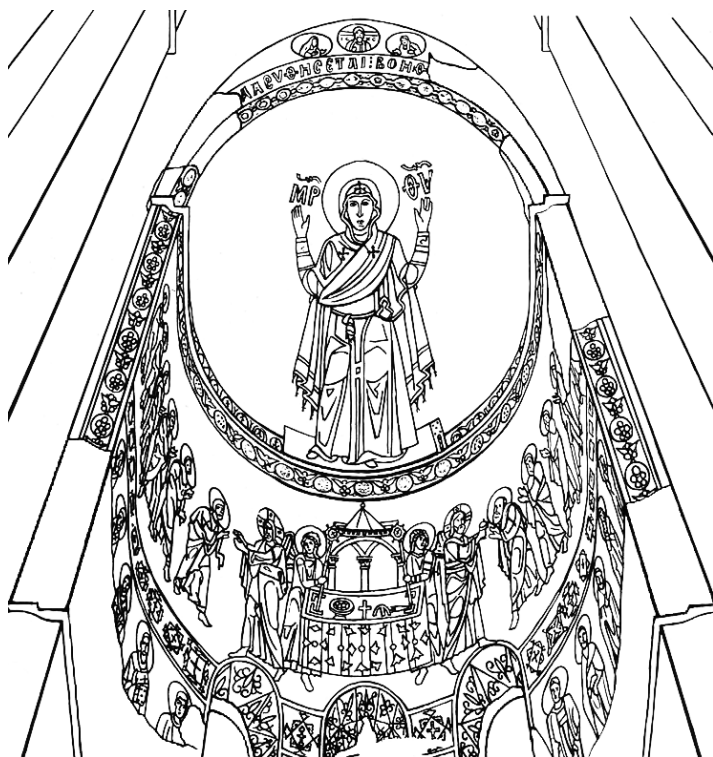
Anastasija: Da, temu lahko sledimo pri mitoloških likih slovanskih svetih legend, ohranjenih iz davnih časov.

Rigden: Glede Nadangela Gabrijele in Matere Božje, na *oltarnih stebrih* glavnega vzhodnega loka katedrale Svete Sofije v Kijevu, kjer se nahaja Mati Božja »Oranta«, so še vedno ohranjene mozaične slike »Oznanjenja«.

Anastasija: Da, na enem *stebri* je upodobljen *Nadangel Gabriel* s prsti desnice skupaj v *gesti blagoslova*. Na drugem *stebri* je upodobljena *Mati Božja* z vretenom v rokah, ki vrti duhovno nit človeškega življenja.

Rigden: Omeniti želim, da je v staroslovanskem jeziku beseda »веретено« (»vreteno«) povezana z besedo »вертеть« (*vrteti, spiralno gibanje*). In te besede niso imeli samo Slovani. Starodavna indijska beseda »vartanam« prav tako pomeni »vrtenje«. Vreteno je v duhovnem aspektu od nekdaj veljalo za magični instrument, darovan od zgoraj. Se pravi, če povemo v sodobnem jeziku, je simbol molitve, meditacije in duhovne prakse. Predenje iz niti s pomočjo vretena je bilo specifičen duhovni simbol, ki so ga mnogi ljudje poznali kot enost »Zemlje in Neba«, enost človeka v njegovem bežnem življenju z duhovnim nebeškim

2

3

Slika 76. Nadangel Gabrijel in Devica Marija

(shema fresk iz 11. stoletja v katedrali

Svete Sofije; Kijev, Ukrajina):

- 1) shematičen prikaz mozaika »Materje Božje Orante« iz 11. stoletja (glavni oltar katedrale); na sliki je šifriran simbol polmeseca s krajcema navzgor in krog (»AllatRa«);
- 2) podoba nadangela Gabrijela, čigar desna roka je upodobljena v gesti »blagoslova« (mozaik na oltarnem stebri);
- 3) podoba Materje Božje z vretenom v rokah, ki vrti duhovno nit človeškega življenja (mozaik na oltarnem stebri).

načelom (Dušo). Nit je v religiozni umetnosti simbolizirala duhovno življenje človeka, v globalnem smislu pa čas, povezavo preteklosti, sedanjosti in prihodnosti. Bila je duhovna komponenta, ki je združevala vse stvari, kot nit, ki povezuje vse bisere (duše). Pri mnogih starodavnih ljudstvih je »Velika Mati« upodobljena z vretenom v rokah.

Anastasija: Zanimivo je, da znanstveniki pripisujejo »Veliko Mater« boginjam »Lune«, ker so jo ljudje ponavadi upodabljali z zelo starodavnim znamenjem v obliki »luninega krajca«, tj. *polmeseca s krajcema navzgor, nad katerim je bil postavljen krog.*

Rigden: Da, človek marsičemu ne posveča veliko pozornosti, dokler ne ve. Toda ko se resnično znanje le dotakne njegovega čela in se njegova Duša zbudi, pridobi Modrost. In Modrost sproži delovanje ...

Anastasija: Zlate besede ... Verjamem, da bodo za mnoge bralce, kot so bile pred časom za nas, zelo zanimive informacije o teh aktivnih znakih, ki so bili v tistem času množično razširjeni po celi Kijeviski Rusiji. Bi nam lahko povedali kaj več o tem pomembnem trenutku v zgodovini?

Rigden: Agapit Pečerski je delno posvetil Jaroslava Modrega v skrivnostno znanje o aktivnih znakih, podrobno mu je opisal, kaj natančno je treba narediti pri postavitvi glavnih verskih zgradb v prestolnici in državi in kako, in kar je najpomembnejše, katere znake postaviti na njih in kako. In tudi kaj je treba storiti za aktivacijo teh znakov, da bi med ljudmi ustvarili duhovni val in jih zaščitili pred vplivom negativnih

sil nevidnega sveta. Agapit je seveda zasledoval svoje cilje z ustvarjanjem zakladnice duhovnih znakov za prihodnje generacije, v nasprotju z Jaroslavovimi minljivimi človeškimi cilji. Kljub temu so ljudje ljudje, četudi jih desetkrat opozoriš na posledice, vseeno poskušajo z umom prilagoditi Znanje, ki jim je dano. Tudi Jaroslav žal ni bil izjema človeške rase, no, vsaj v tem pogledu. Jaroslav je ukazal, poznavajoč vpliv obratne svastike na množice, da ta znak postavijo na fresko stolnice, za utrditev njegove zemeljske oblasti. No, in v čem je smisel? Kaj je s tem dosegel? Njegovo življenje je kot strela poletelo skozi iluzijo materialnega sveta. In človeška šibkost – *žeja po pridobivanju zemeljske moči – ga je po smrti fizičnega telesa zgolj obremenila in mu, kot podosebnosti, podaljšala agonijo njegovih muk*. Živalski um pa še vedno uživa v tej njegovi človeški napaki, ki aktivira generacije duhovnikov v njegovo korist in povzroča navale negativne energije pri množicah živih ljudi.

No, treba pa je povedati, da je Jaroslav sicer res pokazal modrost. Skupaj z ekipo podobno mislečih je uspešno izpeljal ta projekt, zahvaljujoč kateremu se Kijevska Rusija ni samo spremenila v uspešno državo, temveč je postala »dom Blažene Matere Božje«. Takrat so se, v bistvu zaradi pravilne postavitve pozitivnih znakov in popularizacije univerzalnih kulturnih in moralnih vrednot, v ljudeh vse pogosteje začele kazati najboljše duhovne lastnosti. V svetovnem nazoru Slovana tistega časa je služenje »Božji Resnici« postalo sinonim za služenje Dobremu, najvišji duhovni Blagosti, zmagi *Blagostanja*. V resnici so ljudje našli mirne skupne točke svojih starih verovanj z novimi, ki so jih uvedli prejšnji politiki in duhovniki. Zaradi

tega je po konfliktih iz verskih razlogov v tem obdobju prišlo do pozitivnega sunka, do duhovne enotnosti ljudi na ozemlju Stare Rusije, ki se pred tem ni razlikovala od takratnih drugih držav, ki so se utapljale v medsebojnih konfliktih ...

Torej, katedrala Svete Sofije je v tem projektu igrala ključno vlogo. Prvič, kopije katedrale Svete Sofije v Kijevu so zgradili (čeprav ne v takšnem obsegu, vendar s podobnim tlorisom peterokrakega križno kupolastega templja) tudi v drugih pomembnih mestih takratne starodavne ruske države: v Velikem Novgorodu (to mesto v Rusiji še vedno obstaja), pa tudi v Polocku (to mesto se danes nahaja v beloruski regiji Vitebsk). Poleg tega niso podvojili samo zunanje postavitve, ampak tudi duhovno vsebino, začeniši z razporeditvijo glavnih simbolov in znakov, ikono Matere Božje »Oranto« in z ustanovitvijo izobraževalnih knjižnic in šol v teh templjih. V katedrali Svete Sofije v Velikem Novgorodu je na križu osrednje kupole templja še vedno figura golobice kot simbola Svetega Duha. V zgodovini katedrale v Polocku je omenjeno, da so jo v 18. stoletju celo poskušali preoblikovati v cerkev, posvečeno Prihodu Svetega Duha. Golob je že nadomestilo za bolj starodavni vrh križa – znak »AllatRa« v obliki polmeseca z navzgor obrnjenima krajcema in krogom nad njim. Pred tem so goloba upodabljali z razprostrtimi krili. Ko je torej človek pogledal križ na katedrali, je namesto goloba videl znak, ki je bil vizualno izražen s krili goloba in majhno glavo golobice (v obliki polmeseca z navzgor obrnjenima krajcema in kroga).

Drugič, original teh kopij, katedrala Svete Sofije v Kijevu, ni bil zgrajen samostojno, ampak je del kompleksa.

Enako oddaljena od vogalov katedrale in *označena z znaki so bila tako imenovana »Mestna vrata«*. Natančneje, to so bila vrata v tako imenovano Zgornje mesto, ki se je nahajalo na Starokijevski gori, ki je zdaj v osrednjem delu Kijeva.

Anastasija: Se pravi štiri vrata okoli katedrale Svete Sofije v Kijevu tvorijo diagonalni križ po vzoru štirih Esenc, kjer je središče katedrale simbol Duše.

Rigden: Točno tako. Vrata so v verski simboliki krščanstva vhodi, ki vodijo iz preddverja do templja in iz templja do oltarja. Glavna vrata starega ruskega ikonostasa v pravoslavni cerkvi so bila nasproti prestola (pri oltarju) in so se imenovala »kraljevska vrata«, v pomenu duhovne, ne politične superiornosti. Običajno so na zgornjem delu upodabljali prizor Oznanjenja z Nadangelom Gabrijelom in Devico Marijo, na spodnjem delu pa štiri evangeliste v paru na krilih. Tako je v določenem trenutku med bogoslužjem odpiranje kraljevskih vrat simboliziralo »odpiranje nebeškega kraljestva«, torej vhoda ali prehoda v drug, duhovni svet. In ta simbolika ni brez podlage. Takšen energijski proces »odpiranja« prehoda v drug svet se res pojavi med duhovnim delom (individualnim in kolektivnim) močnih duhovnih oseb, ne glede na to, kateri veri pripadajo in v kateri državi živijo. In mimogrede, v starih časih je med ljudstvi, na primer Kijevske Rusije, »odpiranje vrat« mesta veljalo za dovoljenje za vstop v mesto, če pa je šlo za sovražnike, je pomenilo zavzetje mesta ali željo meščanov, da položijo orožje. Če so v analih omenjali zaprta glavna vrata, tj. »zaprta vrata« pred sovražnikom, je to pomenilo odločitev prebivalcev, da se uprejo.

Glavna »Zlata vrata« starodavnega Kijeva so bila južna vrata, ki so bila usmerjena proti gori Atos, ki velja za »prebivališče Matere Božje«. Povedano natančneje, geografsko so se nahajala v jugozahodnem delu mesta. Na teh glavnih »Zlatih vratih« mesta je bila zgrajena cerkev in posvečena Nadangelu Gabrijele in Materi Božji, to je cerkev Oznanjenja, da bi »mestu vedno dajala radost s svetim Gospodovim oznanjenjem in molitvijo Svete Matere Božje in Nadangela Gabrijele«.

Anastasija: Da, zgodovinski podatki o tem so zapisani v Ipatijevi kroniki. Do danes so ohranjene besede, zapisane v zgodovinski zbirki, ki obsega več zvezkov in pripoveduje o literaturi starodavne Rusije (od 11. st.) – »Knjižnica literature Starodavne Rusije« (zvezek 1, str. 50): »Да еже целование архангелъ дасть Девице, будетъ и граду сему. Къ оной ибо: "Радуися, брадованнаа! Господъ с тобою!", къ граду же: "Радуися, благоверныйи граде! Господъ с тобою!"« (op. prev. Če Nadangel poljubi Devico, poljubi celo mesto. K njej: »Bodi radostna, radostna! Gospod je s tabo!« in k mestu: »Veseli se, blagoslovljeno mesto! Gospod je s tabo!«) Kijev se zgodovinsko nahaja pod skupnim pokroviteljstvom Matere Božje in Nadangela Gabrijele, to je očitno dejstvo, ki je danes zamolčano. Zato lahko danes na kijevskem grbu vidiš Nadangela Mihaela kot zavetnika mesta, upodobljenega z izvlečnim mečem, kot simbol kijevskih knezov, ki so se borili v vojnah, skupaj z medsebojnimi, kot mnogi vladajoči v tistih časih.

Rigden: No, kaj lahko storiš s takimi »državniki« ... Tako kot je bilo v davnih časih, tako je tudi ostalo:

»knezi razlagajo majhne stvari kot velike in tako kličejo upor proti sebi«. Vendar to ni najbolj pomembno. Najpomembneje je, da sta v ljudeh še vedno živa spomin in čaščenje Nadangela Gabrijela in Device Marije, kljub zemeljskim željam današnjih »knezov«.

Anastasija: Brez dvoma lahko ta duhovni spomin ljudi zasledujemo iz roda v rod, kar ne more ne radostiti. A vrnimo se k pogovoru, ki je tako zanimiv z zgodovinske perspektive. Torej so bila »Zlata vrata« v Kijev simbol mesta, ki je bil v duhovni razlagi Znanja o človeku ekvivalenten s Sprednjo Esenco. Posledično, simbolom Preteklega mesta, to je Zadnjo Esenco ...

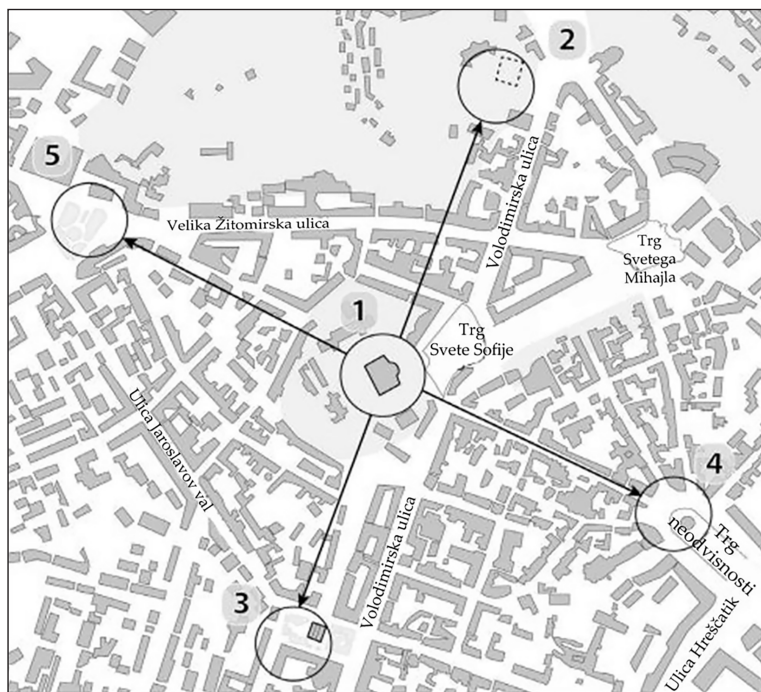
Rigden: In prva kamnita cerkev Kijevske Rusije, posvečena Blaženi Materi Božji, zgodovinsko znana kot Desetinska cerkev, je predstavljala severna, pogojno rečeno, »vrata«. Zgradil jo je Jaroslavov oče, knez Vladimir. V njeni bližini je bil celoten Vladimirov stari knežji dvor. Treba je še omeniti, da je ta kraj zgodovinsko bolj povezan s predkrščanskimi verskimi objekti.

Anastasija: Da, sodeč po arheoloških izkopavanjih so tam temelji »dvorcev« in še bolj starodavnih zgradb, ki segajo v »poganske« čase Slovanov, pa tudi ostanki še bolj starodavne verske zgradbe (templja) v obliki kamnite ploščadi s *štirimi izboklinami na vogalih*. Z drugimi besedami, že v starejših časih je bila Starokijevska gora pomembno versko središče slovanskih ljudstev, ki so živela na tem področju.

Rigden: Točno tako. Torej, Jaroslav Modri v tej cerkvi ni izvedel samo obnovitvenih del, ampak jo je po

Agapitovem nasvetu ponovno posvetil, tokrat tako, kot je treba. Prva cerkev v Kijevski Rusiji, posvečena Materi Božji, je simbolizirala preteklost, ki ji je odpirala pot v prihodnost. Igrala je tudi pomembno vlogo pri postavitvi znakov v Kijevu.

Slika 77. Sodobni zemljevid zgodovinskega središča Kijeva z oznakami prvotnih lokacij »štirih vrat« in današnje katedrale Svete Sofije:

- 1) katedrala Svete Sofije;
- 2) lokacija temelja Desetinske cerkve (prva kamnita cerkev v Kijevski Rusiji, posvečena Sveti Materi Božji);
- 3) lokacija glavnih »Zlatih vrat«;
- 4) lokacija »Ljadskih vrat«;
- 5) lokacija »Zahodnih vrat«.

Desna Esenca za starodavno prestolnico so postala »Zahodna vrata« ali, kot so jih imenovali ljudje, »Židovska vrata«. Geografsko so bila postavljena v severozahodnem delu mesta. Čez več stoletij, ko je nastalo mesto Lvov, so jih začeli imenovati »Lvovska vrata«, ker je skozi nje vodila pot iz Kijeva do Lvova. Zdaj je na tem kraju v Kijevu Lvovski trg. Zanimivo je, da se s časom glede aktivacijskih točk v mestu, ki stimulirajo Živalsko načelo pri ljudeh, ni nič spremenilo. Tam je bil že v davnih časih bazar in tako je tudi ostalo, preprosto se le imenuje drugače – zdaj je tam »Trgovsko središče«. Celo več, je spodbuda za kopičenje in rast materialnih dobrin v tem mestu (kot v mnogih drugih velikih mestih po svetu) in zdaj plevel spet cveti, namesto za ljudi resnično pomembne spodbude – ustvarjalnega dela z »drevesa plodnega, večnega« – iz Duhovnega načela.

Anastasija: Žal je tako. Če pogledaš sodobni Kijev, je prva stvar, ki pritegne pogled, veliko trgovskih hiš, banke in druge podobne institucije, ena bogatejša od druge. Zdi se, da vsi skrbijo samo za trgovino, namesto za resnično duhovno ustvarjalna dejanja, dostojna civilizirane človeške družbe.

Rigden: Podobna velika mesta po svetu so jasen primer prevladujoče človeške izbire. Toda ponavljam, možnost popraviti situacijo je v rokah ljudi samih. Torej, Agapit je takrat Jaroslavu svetoval, naj »okrepi« ta »Zahodna vrata« z duhovnim in kulturnim objektom z znakom, ki bi uravnotežil nevidne sile, da ne bi bilo pritiska Živalskega načela na ljudi, ki obiščejo ta kraj. In tako so postavili cerkev, posvečeno Srečanju z Gospodom (Сретению Господнему, op. prev.). To je bilo

simbolično. Prvič, staroslovanska beseda »сретение« je pomenila »srečanje«, po staroslovanskem verovanju pa je pomenila srečanje človeka z božanskim in njegovo poveličevanje. In drugič, biblijska zgodba Srečanja je bila posvečena Materi Božji (Devici Mariji), ki je Dojenčka Kristusa pripeljala v tempelj štirideseti dan po Njegovem rojstvu. V pravoslavju je bil praznik Srečanja ravno *en teden pred 25. februarjem*, v duhovnem smislu pa je veljal za obnovitev, za srečanje starega in novega. Zato je bilo zelo simbolično, da so »Zahodna vrata« v starem Kijevu okrepili z natančno tem duhovnim in kulturnim objektom.

Če je bila katedrala Svete Sofije središče, »Zlata vrata« pogojno »Sprednja Esenca«, cerkev Matere Božje (Desetinska cerkev) Zadnja in »Zahodna vrata« Desna Esenca, potem so simbol Leve Esence starodavne prestolnice Kijevske Rusije bila »Ljadaska vrata«. Nahajala so se tam, kjer je zdaj osrednji mestni trg, Trg neodvisnosti, s priljubljenim imenom »Majdan«.

Anastasija: Veste, ko sem od vas prvič slišala te informacije, sem bila nepopisno presenečena, misleč: »Sprašujem se, čigava ideja je bila prenesti glavni mestni trg ravno na ta kraj in namerno dajati poudarek na Levo Esenco?« Ker je ta kraj kot glavni mestni trg zbirališče velikih množic ljudi.

Rigden: Točno tako. In to ni bilo storjeno po pomoti, ampak zelo zavestno, kot pravijo, iz Uma, in to Živalskega. A gremo po vrsti. Področje, kjer se zdaj nahaja Trg neodvisnosti v Kijevu, je bilo v času Agapita Pečerskega imenovano »Prevesišče« (izv.: »Перевесище«). Tam je bilo močvirje, od nekdaj so ga ljudje imenovali Kozje

močvirje. Torej, približno tam, na jugovzhodnem delu mesta, kjer se zdaj na Majdanu začne Sofijska ulica, ki vodi do katedrale, je Jaroslav Modri postavil »Vzhodna vrata«, ki so odprla pot iz Kijeva do samostana Pečerski (sedanje Kijevsko-pečerske lavre) pa tudi v »pečeneško deželo«. V preteklosti so jih imenovali Ljadaska vrata. Beseda »lyad« se iz staroslovanskega jezika prevaja kot »nečist«, »nesrečen«, beseda »lyada« pa kot »puščava«, »plevel«, »gosto grmičevje«, »neobdelana zemlja«. Mimogrede, čez nekaj stoletij so skozi »Ljadaska vrata« po dolgem obleganju mesta trupe Batu kana lahko vdrle v Kijev, kar pa se tiče kraja samega, je po tem tam ostala »puščava« vse do 19. stoletja, ko so prostozidarji dodali svoj del k uničenju duhovne dediščine Slovanov in začeli gradnjo stavbe Mestnega sveta na tem »nečistem kraju«.

Anastasija: Da, »neodvisnost« na Kozjem močvirju ... Na takem kraju narediti osrednji trg takega mesta?! Da, prostozidarje imajo ljudje za »svoje« le zaradi videza, ampak umsko so tujci.

Rigden: Zato ljudem onemogočajo dostop do Znanja, storijo vse, da jih ne zanima njihova resnična duhovna zgodovina, zastrupljajo ljudi s svojimi lažmi in skrivajo pred njimi očitna dejstva. Pogled njihovo simboliko: povsod so meči, puščice in loki, sekire, ščiti, kompasi in levi – simboli prostozidarjev. Dovolj je, da se pozanimaš o zgodovini, in lahko izslediš skoraj istočasno in namerno uničenje tudi majhnih ostankov tistih ikoničnih struktur, ki so jih zgradili za ljudi in jih aktivirali z znaki, na primer v Kijevski Rusiji v Agapitovem času. Denimo ob obnovi katedrale Svete Sofije v Kijevu v 17. in 18. stoletju je bila ta prikrito restavrirana v baročnem slogu,

zato je stavba bistveno spremenila svoj zunanji videz (skupaj z geometrijskim in prostorskim).

Anastasija: No, v zgodovinski literaturi avtorji vestno prepisujejo drug od drugega isti stavek, da je bil »barok« takrat modni slog renesanse »zahodne civilizacije«.

Rigden: ... in njegovo središče je bila Italija, Rim. Ti to kaj pove?

Anastasija: O, to veliko pove. Že sam pomen besede barok!

Rigden: Točno tako. Italijanska beseda »barocco« izvira iz portugalske »perola barroca« – »biser nepravilne oblike«, tj. »biser z napako«, napaka v dragulju, deformiran biser. Ista beseda je tudi v latinščini ...

Anastasija: Da, glede na to, da je bilo širjenje tega sloga povezano z aristokratskimi krogi in cerkvijo, ne preseneča, da je bila za njegovo poimenovanje izbrana beseda »barok«, kot se imenuje deformiran biser. Pozneje je bil to celo prevladujoči slog v evropski umetnosti, vse do sredine 18. stoletja, zlasti v državah, kjer je bilo katolištvo zelo razširjeno. Slog »barok« velja za zmagoslavno povorko »zahodne civilizacije«.

Rigden: No, ja, povorka z baklami. Kot pravijo, kdor ima ušesa, naj sliši. Pametnim ljudem ni težko razumeti, zakaj je katedrala Svete Sofije postala prvi arhitekturni spomenik na ozemlju Ukrajine, ki je bil vpisan na Unescov seznam svetovne dediščine, kar pomeni, da jo je prepovedano obnavljati, prenašati v katerokoli versko organizacijo in v njej izvajati bogoslužje.

Anastasija: Izkazalo se je, da so arhontski prostozidarji prenovili original in s pomočjo lastnega žlahtnega orodja UNESCO postavili pogoje za domačine, da katedrale ni mogoče obnoviti in da je celo prepovedano opravljati tradicionalne pravoslavne obrede, tako rekoč, aktivirati »biser«?! No, temu ... Temu lahko rečemo samo brezpravnost.

Rigden: In tu gre za glavni duhovni »biser« Kijevske Rusije! In kaj so prostozidarji v teh letih naredili z ostalimi stavbami? V 18. stoletju so poskusili obnoviti katedralo Svete Sofije v Velikem Novgorodu s popačenjem geometrično-prostorske oblike pod pretvezo okrepitve sten zgradbe. In v Polocku so povsem na novo obnovili katedralo. Poleg tega je bila do 18. stoletja katedrala Svete Sofije v Polocku arhitekturno že bistveno drugačna od svoje prve gradnje, glede na to, kolikokrat v prejšnjih stoletjih je bila zgradba najprej uničena, nato pa obnovljena iz človeškega uma. In kljub temu dejstvu so prostozidarji za vsak primer na njenem mestu na začetku 18. stoletja postavili cerkev neslovanske arhitekture v »baročnem« slogu.

No, da o »štirih vratih« Kijeva sploh ne govorim. Takoj ko so prostozidarji v Kijevu začeli sponzorirati politike, se je pod različnimi pretvezami začelo rušenje in uničevanje pomembnih ostankov arhitekturnih spomenikov iz preteklosti. Star in dobro znan recept prostozidarjev je: najprej uniči original, nato ga nadomesti s svojo »kopijo«. Torej lahko danes opazuješ samo bedno »kopijo« »Zlatih vrat« in špekulacije o prostozidarski »kopiji« spomenika »Ljadskih vrat«, ki so bila skoraj uničena v 19. stoletju, ko so gradili stavbo Mestnega sveta. In v analih omenjajo le dejstvo, da so nekoč

obstajala »Zahodna vrata« in da je v mestu Kijev stala prva kamnita cerkev Matere Božje. To je cela zgodba, kako duhovni znaki enim pomagajo, da se razvijajo, druge pa razbesnijo; kako eni ustvarjajo duhovne dragulje za prihodnje generacije živih, medtem ko drugi poskušajo nadeti nanje svoj »barok«.

Anastasija: Ja, obdobja in letni časi današnjega sveta.

Rigden: To je samo primer iz zgodovine, a je v stoletjih preteklosti mogoče najti mnogo podobnih. A ne gre za zgradbe, ampak za ljudi, gre za človeško izbiro ...

Anastasija: Mimogrede, če se vrneva k pogovoru o značilnostih arhitekture templjev med ljudstvi sveta z uporabo glavnih simbolov, skupaj z biseri ... Tako kot je v krščanskih cerkvah oltarski del stavbe v obliki polkrožne niše orientiran proti vzhodu, je tudi v muslimanskih mošejah posebna polkrožna niša – mihrab (arabska beseda »michr'ab« pomeni »smer molitve«). Usmerjena je proti svetemu muslimanskemu kraju Meka (nahaja se na arabskem polotoku v jugozahodni Aziji), kjer je eno izmed glavnih muslimanskih svetišč, zgradba v obliki *kočke* – Kaaba. To nišo krasijo okrasne rezbarije, poslikave in intarzije. Njena notranja kupola je oblikovana v obliki školjke – simbol kraja hrambe dragocenega duhovnega bisera.

Rigden: Res je. Ta zasnova je razumljiva, saj imajo muslimani veliko legend o biseru in ga uvrščajo med posebne simbole. Na primer, kot navaja prerok Mohamed, svet je bil ustvarjen iz Belega Bisera. Po muslimanskih verovanjih je Vsemogočni ustvaril *Beli Biser*, debeline *sedmih nebes in sedmih zemlja* skupaj. Ko je

takrat Bog poklical Biser k Sebi, je od *Njegovega klica* tako zadrhtel, da se je spremenil v tekočo *Vodo*. Od vseh stvaritev, ki podnevi ali ponoči, na tak ali drugačen način zmotijo slavljenje Vsemogočnega, samo ona sama, ker je že *Voda*, *nit* za *trenutek ne preneha slaviti Stvarnika* s svojim neprestanim vrtnčenjem in penjenjem. Zato ji je Bog dal nadrejenost nad drugimi, s čimer je postala *vir in začetek življenja vsega živega*. Torej je bilo iz *Vode* narejeno vse živo. In da bi nosil to dragoceno *Vodo*, je Vsemogočni ustvaril *Veter (Zrak)* in *ga obdaril z »nešteto množino« kril*.

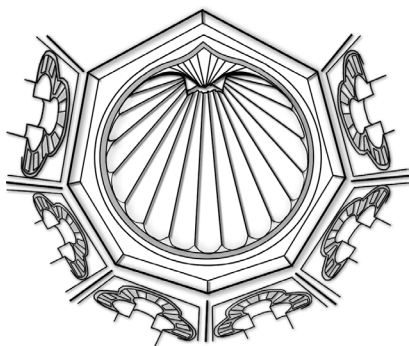
Zato je, praviloma, ta sveta niša napolnjena s številnimi simboli. Bila je povezana z Blaženo Devico, brezmadežno Dušo. Pred tem so v mihrabu obesili gorečo svetilko, ker je svetloba svetilke predstavljala božjo prisotnost na svetu ali v človeku. Svetilka je v steklu in steklo predstavlja biserno zvezdo – simbol »Svetlobe na svetu«.

Anastasija: Glede simbolov je precej zanimiva tudi sestava molitvene preproge (namazlik) med turško govorečimi ljudstvi, ki izpovedujejo islam. Pogojno okrasni vzorec preproge pogosto posnema mihrab ene ali druge regije.

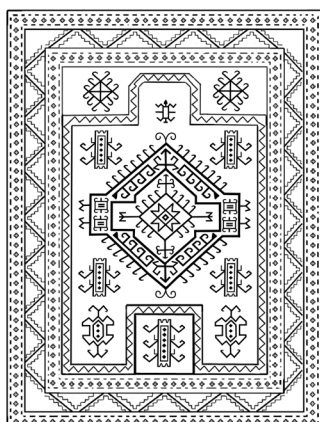
Rigden: Mimogrede, v glavnem so vsi ti simboli in znaki prisotni tudi v kulturah in religijah mnogih drugih narodov: oktaedri, šesterokotniki, rombi, kvadrati, diagonalni križi in tako naprej ... Na splošno je bila školjka z biserom v starih časih simbol Duše, ustvarjalnega božanskega ženskega načela. Bila je atribut številnih ženskih božanstev in njihovih imen, simbol svetega elementa vode. Kot sem že omenil, je slednja

pomenila drugačen bivalni prostor od zemeljskega in kvalitativno povsem *drugačen* za človeško razumevanje. Vendar pa so vsa živa bitja izvirala iz nje, bila odvisna od nje in jo potrebovala. Biblija omenja besede Jezusa Kristusa, s katerimi pojasni, čemu je podobno Nebeško Kraljestvo (Matejev evangelij, 13. poglavje, verza 45–46): »Nebeško kraljestvo je tudi podobno trgovcu, ki išče lepe bisere. Ko najde *en dragocen biser*, gre in proda vse, kar ima, in ga kupi.«

1

2

Slika 78. Simbolične podobe v islamu:

- 1) školjkasti lok niše mihraba (Velika stolpna mošeja-katedrala Meskita, ki velja za eno največjih na svetu; 785–začetek 11. st.; Kordoba, Španija);
- 2) molitvena preproga (turški namazlik); umetnost turško govorečih ljudstev, ki izpovedujejo islam.

Matični biser, ki ima *mavričen* učinek, je veljal za »božansko školjko« bisera. Mimogrede, na vzhodu je bil skriti duhovni pomen Duše v podobi bisera pogosto poetično opisan tudi skozi podobo kapljice vode na lotosu. Gre za to, da imajo lotosovi listi svojevrsten

belkast voščeni premaz. Že od davnih časov je znan nenavaden učinek lotosa: ko voda (na primer dež) pride na lotosove liste, nastanejo kapljice v obliki krogle. In v sončni svetlobi se te kapljice lesketajo v mavričnih barvah matičnega bisera na belkasti oblogi lista in so videti kot dragoceni biseri. Seveda tega učinka niso spregledali pesniki z Vzhoda, zahvaljujoč čemur njihove lirične pesmi vsebujejo metaforo z globokim skrivnim pomenom:

Z večnega neba
so dežne kaplje nenadoma
padle na lotos
in svetla vlaga na listih ...
biser je postala.

Francoski izraz za biser »perle« izvira iz latinske besede »pirula« – »zrno«. In ta izvira iz besede »pirium« – »krogla«. Slovanska beseda »перламутр« (perlamutr) je izposojena od nemške besede »Perlemutter«: »Perle« je »biser«, »Mutter« pa »Mati«. V latinščini je »mater Perlarum« – »mati Bisera«. Stari Rimljani so biser imenovali tudi »margarita«. Ta beseda je bila izposojena iz starogrščine (»margoron« – »matični biser«). Iz nje izvirajo ženska imena, povezana z epitetom starodavnih boginj Ljubezni, lepote, plodnosti, večne pomladi in življenja. Na primer, ime Margarita (biser) izhaja iz epitetov boginje Afrodite, ki se je po starogrški mitologiji rodila kot posledica deviškega spočetja in je nastala iz morske pene v školjki kot peneč biser. In ime Marina (»morska«) izhaja iz epiteta »sijoča«, »Matična bisernica« starodavne rimske boginje Venere (latinska beseda »veneris« – »ljubezen«), ki so jo istovetili z Afrodito. Eden od njenih simbolov je bila golobica. Zato je

bila v zgodnjekrščanski umetnosti, ki izvira iz rimskega imperija, Devica Marija upodobljena s školjko nad glavo, kot simbolom, ki je prinašal »Božanske bisere«. Treba je opozoriti, da je bilo ime Marija v rimskem cesarstvu povezano s konceptom, ki je bil za tam živeče ljudi tradicionalen, to je boginje Ljubezni, »sijoče«, »Matere biserne«! In ne »žalostne«, »zavrnjene« in še manj »grenkobe«, kot so pozneje judovski duhovniki njeno ime predstavljali javnosti.

Anastasija: Oni lahko ...

Rigden: Lahko samo zato, ker ljudje sami nočejo vedeti več kot tisto, kar so duhovniki določili, da lahko. Tukaj je rezultat. Ampak dovolj si je pogledati podobne svete simbole in označbe drugih ljudstev po svetu (dostop do teh znanj je v zavesti vernika namerno omejen z besedami »pogani«, »neverniki« in tako naprej) in vse se postavi na svoje mesto.

Anastasija: No, ja, od koga pa so duhovniki prepisali priljubljene starodavne simbole in znake, attribute božanskih likov?! Od drugih narodov.

Rigden: Kar zadeva Devico Marijo, je dovolj, da preprosto primerjaš simbole in imena Pramatere starih ljudstev sveta, svetih ženskih božanstev in njihovih epiteto. In postalo bo jasno, da so iz stoletja v stoletje različni narodi prenašali isto duhovno znanje o osvoboditvi človeške Duše, v katerem je pomembno vlogo igrala ustvarjalna moč božanskega ženskega načela (Allat).

Torej, sam biser se je v starih časih v Rusiji imenoval »inči«, kar med številnimi slovanskimi in drugimi

narodi pomeni »drugačno«, »eno«, »edinstveno«, »resnično, pravilno«. Zato je bil kasneje v krščanstvu menih imenovan »inok« in redovnica »inokinja«. Biser je bil asociativni simbol Duše iz *drugega (duhovnega) sveta*. Nastala je stara ruska beseda školjka »biserna mati« (rakovina »perlamutr«, izv.: раковина «перламутр») iz starodavnih besed slovanskih ljudstev, ki živijo v vzhodni Evropi. »Raky«, »ракъве« je »školjka« in je kot latinska beseda »arceō«, ki pomeni »zaklenem«. Torej je biser v školjki simboličen prikaz Duše, zaklenjene v materialni lupini telesa, ki je bila sem pripeljana iz *drugega sveta* in se lahko osvobodi le ob združitvi (povezavi) človekove zavesti (Osebnosti) z Dušo, s pomočjo duhovne, ustvarjalne moči in prevlade Duhovnega načela v človeku.

Anastasija: To je resnično zelo zanimiva informacija za sodobne ljudi. Zanimivo je, da so bili veliki biseri v davni preteklosti imenovani Orient (latinska beseda »orientis« pomeni »vzhajajoče sonce«). Ta beseda je bila izposojena z vzhoda. Tako se je pogosto poetično imenovalo »drugo, ki privlači s svojo skrivnostnostjo in notranjo lepoto«.

Rigden: Točno tako. Veliki biseri so se imenovali »unio« (iz latinščine – »edinstven«), beseda »orient« pa je na vzhodu prvotno pomenila *sijaj naravnih biserov*.

Anastasija: Da, z vidika duhovnih simbolov na vse gledaš na popolnoma *drugače!*

Rigden: Bom povedal še več. Cilindrično sobo pod osrednjo veliko kupolo ali *osrednji notranji del* v križnem kupolastem templju so imenovali glavna,

osrednja apsida, kjer je bil prostor za prestol in oltar. Strop apsida v obliki polovične kupole (конха – »školjka«, »spiralni vrtinec«, »lijak«) je simboliziral »nebo«. In v arhitekturi se zaključni kamen, ki »zaklepa« lok, še danes imenuje *ključ*. Torej, praviloma je na konkavni notranji površini apsida postavljen mozaik ali slikovna podoba Matere Božje »Orante« z dvignjenimi rokami, kot simbol tiste, ki »odpira Nebeška Vrata«.

Anastasija: Da, tu so resnično vsi simboli človekovega duhovnega dela na sebi, skupaj z doseganjem osvoboditve s pomočjo božanske moči ženskega načela ... Podoba Matere Božje »Orante« je bila v Stari Rusiji znana že skoraj od samega začetka krščanstva. Mnogi jo povezujejo z Bizancem, ne pa s starodavnim Vzhodom! Referenčne knjige o religiji in kulturologiji razlagajo izvor imena te ikone iz grške besede »orantis« – »moleča«. Razlage ne presegajo te »omejitve« in očitno prihajajo iz nevednosti ali nepripravljenosti omenjati druge kulture. A vendar, če kopljemo globlje po zgodovini, postane očitno, da je tukaj skrit popolnoma *drug* pomen!

Rigden: Prav imaš, tukaj je pomen res *drug*, in ta je veliko globlji, kot se zdi na prvi pogled. Glede povezave z besedo »moleča« so se ljudje očitno sklicevali na informacije z zgodnjekrščanskih sten rimskih katakomb, kjer so bile v tem položaju upodobljene molitve. Toda tako dvignjene roke, kot je v najinem pogovoru že bilo omenjeno, so resnično stara simbolična podoba, znana tako v obdobju paleolitika kot neolitika, bakrene dobe (v Starem Egiptu, Mezopotamiji, harapski in tripoljski civilizaciji in tako naprej). To je simbolna

oznaka Allata, simbol poznavanja duhovnih praks za doseganje združitve Osebnosti z Dušo, simbol duhovnega razsvetljenja, spoznanja Resnice.

Anastasija: Presenetljivo se izkaže, da vse znanje obstaja do danes, samo dojemanje sveta se je pri ljudeh radikalno spremenilo v nasprotno smer! Tudi v arhitekturi krščanskega templja je osnovno znanje: kvadratna, štirikraka struktura s središčem, cilindrična osrednja soba, piramidasta arhitektura cele zgradbe. Lahko je okronana s piramidastim koničastim zvonikom ali kupolo čebulne oblike s koničastim vrhom (kot glava čebule). Vse to ustreza simboliki energijske strukture človeka, poti osvoboditve njegove Duše: štiri Esence, središče – Duša, osebni prostor, piramidasta struktura, arhitekturni simboli preoblikovanja kvadrata v krog ali osmerokotnik (simbol kocke). In jasno se kaže, da v krščanski religiji ustvarjalna božanska moč ženskega načela igra glavno vlogo resničnega Vodnika iz sveta ljudi v duhovni svet. Ta gre čez vse osnovne ženske podobe krščanstva – Devico Marijo, Marijo Magdaleno ... Ljudje delijo te podobe, ampak bistvo je na vseh eno – božanska Ljubezen, *Božja mati*, ki skozi Ljubezen *oživlja* v človeku komunikacijo z Bogom, preko Duše obnavlja nekdanjo povezanost z Njim. Je duhovna, *dobra moč Ljubezni in Stvarjenja Matere Božje*, je glavna vodilna in izvršna sila Boga! V prizorih Oznanjenja je Devica Marija pogosto upodobljena z lotosom, natančneje, z lilijo v rokah, kot simbolom duhovne čistosti. Upodobljena je z nogami, ki teptajo zmaja – človekovo Živalsko načelo. Na koncu, upoštevajoč duhovno znanje o človeku in prakticiranje duhovne poti, vse to dobi *drug*, globlji pomen!

Devica Marija se imenuje »duhovno oživljajoča moč«, »utelešenje resničnega znanja«. Imenujejo jo »Božja Modrost« – »slikarka vsega«, »Mati stvarstva«, za katero Biblija pravi, da je »dih Božje moči in čisti izliv Njegove slave«, »Ona je odsev večne svetlobe in čisto zrcalo Božjega delovanja«, »Ona – ena, lahko naredi vse in, bivajoč v sebi, vse prenavlja in prehaja iz roda v rod v svete duše, ki jih napravlja prijatelje Boga in prerokov«. Duhovna moč Device Marije je primerljiva z »Nebeškimi vrati«! Imenujejo jo »Nosilka Božanskega«, »Duša sveta«, »Božja previdnost«, »Utelešenje Logosa« ...

Rigden: Nekoč je Jezus rekel Mariji: »Blagoslovljena si, Marija, ker te nista razkrila meso in kri, ampak Moj Oče, ki je v nebesih. In pravim ti: ti si Magdala moje Cerkve in vrata pekla ne bodo prevladala nad njo.« »In dal ti bom ključe Nebeškega Kraljestva; in kar boš zavezala na zemlji, bo zavezano v nebesih; in kar boš na zemlji opustila, bo opuščeno v nebesih.«

Anastasija: Da da, spominjam se teh pomembnih besed. To znanje sem zapisala v knjigi »Sensei IV«, da je bila Marija Magdalena tista najbližja učenka, ki ji Jezus ni samo zaupal tajnega znanja, temveč ji je izročil tudi »ključe Nebeškega Kraljestva«, tisto, kar danes ljudje imenujejo Gral. »Magdala Jezusove cerkve«, glavni »Steber Vere«, na katerem še vedno stoji resnično Jezusovo učenje ...

Rigden: ... in od koder prihaja resnična duhovna pomoč ljudem za rešitev njihovih duš.

Anastasija: Veste, ko sem bila nekoč v Kijevu in sem šla v enega od templjev, sem tam videla staro podobo

Matere Božje »Orante«, upodobljeno do pasu. Roke ima dvignjene in razširjene na stran, v obliki čaše, v obliki polmeseca s krajcema, obrnjenima navzgor. Na prsih ima poudarjen krog, kjer je Dojenček Kristus, kot v njeni maternici, pod njeno zaščito. To je ikona z zakodiranim simbolom »**AllatRa**«.

Presenetilo me je, da ljudje ne vidijo očitnega. Čeprav, če nas o teh vprašanjih pred mnogimi leti ne bi razsvetlili, verjetno tudi sama ne bi razumela, zakaj ne morem nehati gledati te podobe, saj sem čutila, da od nje prihaja pozitivna moč. Fotografirala sem to podobo »Orante« in jo nastavila kot ohranjevalnik zaslona na mobilnem telefonu. Tukaj je ...

Rigden (s prijaznim nasmehom ob pogledu na podobo): »Znamenje« Božje Matere ... seveda, drugo ne bi moglo biti ... Svetleča božja milost. Nedrja Matere slovanskega ljudstva. Pravična radost Tvojih oči, pristni Brat, še vedno sveti Luč Tvoji slavi in približuje se dan »Jaz sem, Jaz bom!« ... Dobra ikona ... Kot sem že rekel, v stari Rusiji je bila podoba Matere Božje najbolj cenjena med ljudmi. Ta ikona se imenuje »Znamenie« (»Znak«, op. prev.) samo med Slovani Rusije, Ukrajine, Belorusije (pa tudi pri narodih, ki so bili pozneje zgodovinsko združeni z njimi v eni veliki državi) in nikjer drugje. V drugih državah se imenuje mati Božja »Velika Panagija«, »Pantonassa«, »Platera«. Malokdo ve, da v staroslovanskem jeziku beseda »знаменье« (»znamenie«, znamenje) izvira iz staroslovenske besede »знамя« (»znamja«), kar pomeni »znak«. V Rusiji se je taka ikona prvič pojavila v 11. stoletju. Toda že po zemeljskem življenju **Agapita Pečerskega, Brezmezdnega Zdravnika**, so ljudje to

ikono poimenovali ne le »znak«, ampak »inkarnacija«, *znak odrešenja*. To je bistvo!

Anastasija: In do danes je mogoče najti omembe tega. Le da so, žal, v cerkvenih legendah začeli dajati večji poudarek fizičnemu odrešenju kot duhovnemu odrešenju ljudi. Če pa zgodbo iz tistih let natančno preučimo, potem celo posredna sporočila na koncu pripeljejo do zgodovinskih dogodkov, povezanih z določenimi datumi. Na primer **25. februarja** 1169 se je, zahvaljujoč ikoni »Oranta«, zgodil čudežni razplet bitke pri *Velikem Novgorodu*, zaradi katerega so pozneje ljudje sami častili Mater Božjo, svojo zaupnico. Res pa je, da so tisti na oblasti za praznik v čast temu dogodku določili 27. november po julijanskem koledarju (10. december po gregorijanskem koledarju).

Rigden: Tako je bilo. To se je preprosto zgodilo v času Velikega posta. Bilo je nekoliko neugodno za praznovanje zaradi posta. Zato so praznik pomaknili na 27. november, na god takratnega župana Novgoroda. Kakorkoli, z oblastjo je vse kot vedno, nič se ni spremenilo. Toda glavno je, da ljudje čutijo resnico. Čeprav moram po pravici povedati, da je ta ikona od 11. stoletja v Kijevski Rusiji naredila veliko duhovnih čudežev. Da, in tudi potem se je zgodilo veliko skritih in javnih čudežev, zahvaljujoč tej ikoni. Postala je tako priljubljena v celi pravoslavni ekumenski družbi, da so jo ljudje začeli upodabljati, in to ne samo na stenskih freskah v templjih. Znak je postal javno dostopen ljudem. Razširil se je s pomočjo amuletov iz bakrenih ulitkov, štirikotnih ikon, medaljonov (tj. relikvij, ki so visele na prsih in so jih nekoč imenovali »лоно« – naročje, »перси« – prsi), majhnih kovanih ikon in tako naprej.

Slika 79. **Podobe »Orante«:**

- 1) bronasta ikona – vstavek s podobo »Oranta« (12.–13. stoletje; Brest, Belorusija);
- 2) serpentina (sprednja in zadnja stran) s podobo »Orante« in božanskega Otroka Jezusa na sprednji strani (14. stoletje; arheološka najdba v bližini Bresta, Belorusija).

Do danes je ta ikona ena najbolj cenjenih v ruskem pravoslavlju. Poleg tega je, na primer v Belorusiji, ikona *Matere Božje, obdana s štirimi angeli*, še vedno grb prestolnice (»repб« (gerb) je prevod iz nemškega »erbe«, ki pomeni »dediščina«) in je značilen simbol starodavnega staroslovanškega mesta Minska (Мінскъ), ki se nahaja na bregovih reke Svislač (Svislach), enega od pritokov Dnepra. V legendah so se delno ohranile navedbe o povezavi ikone »Znamenie« (»Znak«) s starodavnim Kijevom in o njenem

čudežnem odkritju. Vsi ti simboli in znaki so pustili poseben pečat na duhovni dediščini teh slovanskih ljudstev.

Anastasija: Da, dovolj je pogledati sodobne grbe teh krajev, da bi razumeli, kateri simboli so poudarjeni v družbi.

Slika 80. Sodobni simboli Belorusije:

- 1) grb mesta Novopolotsk (Vitebska regija, Belorusija);
- 2) grb mesta Minsk (upodobljena je Mati Božja, obdana z dvema angeloma in dvema kerubinoma);
- 3) isti simbol na znameniti katoliški cerkvi – cerkvi svetega Simeona in svete Helene (začetek 20. stoletja), ki se nahaja na Trgu neodvisnosti v Minsku.

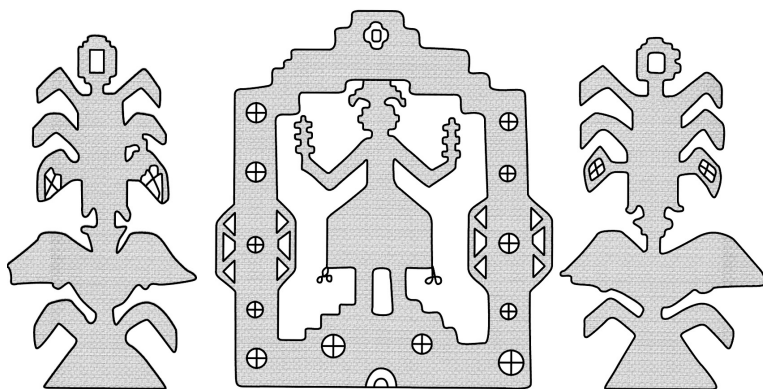
Rigden: Na splošno moram omeniti, da so Slovani v predkrščanskem obdobju še ohranili simboliko, večinoma rombskega tipa. Rečemo lahko, da so bili Slovani in baltski narodi praktično zadnji Indoevropejci, ki so se dolgo in močno upirali poseganju krščanske simbolike v svoja tradicionalna verovanja. Upoštevajte, da je krščanstvo kot religija do 10. stoletja že močno okrepilo svoj položaj v svetu kot instrument političnega vpliva. A omenjeni narodi so večinoma imeli duhovno naravnano simboliko. Ampak kot sem rekel, vse spremembe se začnejo s simboli. Če je krščanstvo začelo vplivati na bogato sveto simboliko iransko govorečih narodov od 6. stoletja naprej, germanskih narodov od 8. stoletja naprej, so se napadi na Slovane z glavnimi simboli te religije (skupaj s tistimi, ki vsebujejo negativno delujoče znake) začeli z 10.–11. stoletjem.

Toda zahvaljujoč pravočasnemu posredovanju Agapita Pečerskega v ta proces, so bili v Kijevski Rusiji aktivirani pozitivni simboli, med katerimi so bili številni (»AllatRa«, Allat, rombi, krogi, enakostranični križi) dobro znani že v predkrščanskem obdobju. Agapit je pravzaprav obnovil Znanje, skupaj s tistim o štirih Esencah in o duhovni osvoboditvi človeka. To seveda ni bilo narejeno odprto, ampak na skrivaj, toda to je vseeno. Tako je bila po zaslugi duhovnega dela Agapita Pečerskega, Brezmeznega Zdravnika, večina pozitivnih znakov obnovljena, kar je seveda vplivalo na duhovno prihodnost teh ljudstev.

Anastasija: Da, in to se zelo jasno vidi na različnih starodavnih artefaktih. Na primer na simbolih in znakih, ki so se množično pojavljali med takratnimi slovanskimi narodi, ikonah s simbolom Allat in znakom »AllatRa«,

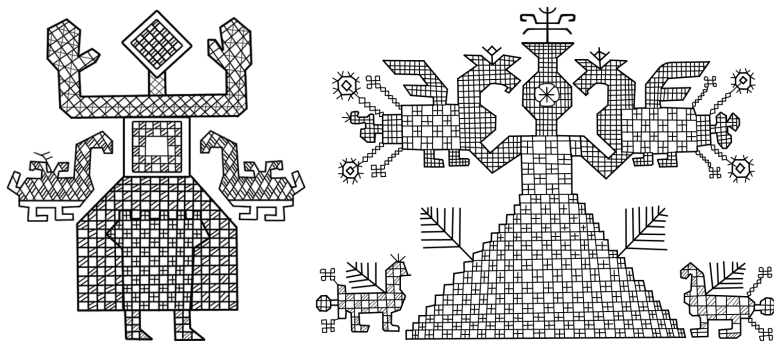
ljudskih vezeninah s svetimi predmeti, razdelitvi prstanov, brošk (nakita – zaponk za oblačila), uhanih, broškah s simboli enakostraničnih križev (in ne dolgih križev) z atributi štirih Esenc. Pri čemer je zanimivo, da so bili v stari Rusiji zlati in srebrni prstani s podobami pogosti v mestih, v vaseh pa bakreni z *geometrijskimi vzorci*.

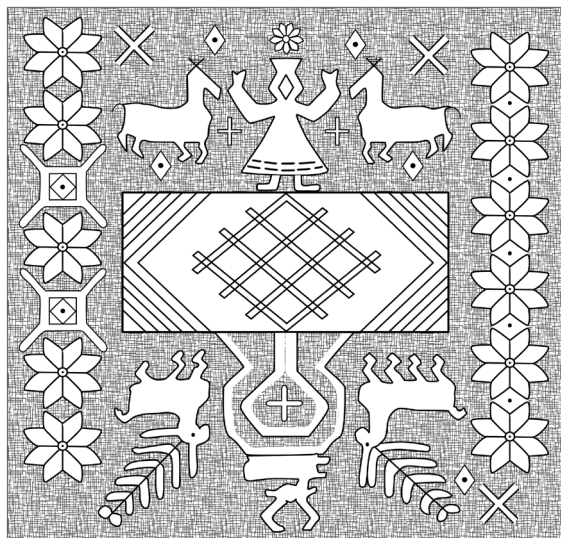

Slika 81. Vezenine s slikami staroslovanskega poganskega templja in boginje Mokoš.

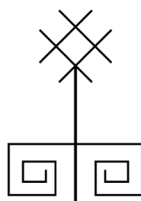
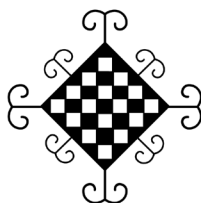
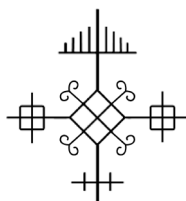
Boginja Mokoš je bila del panteona vrhovnih bogov Kijevske Rusije v predkrščanskem obdobju.

Bila je ena glavnih slovanskih nebeških zaščitnic ženskosti, plodnosti, predenja in tkanja.

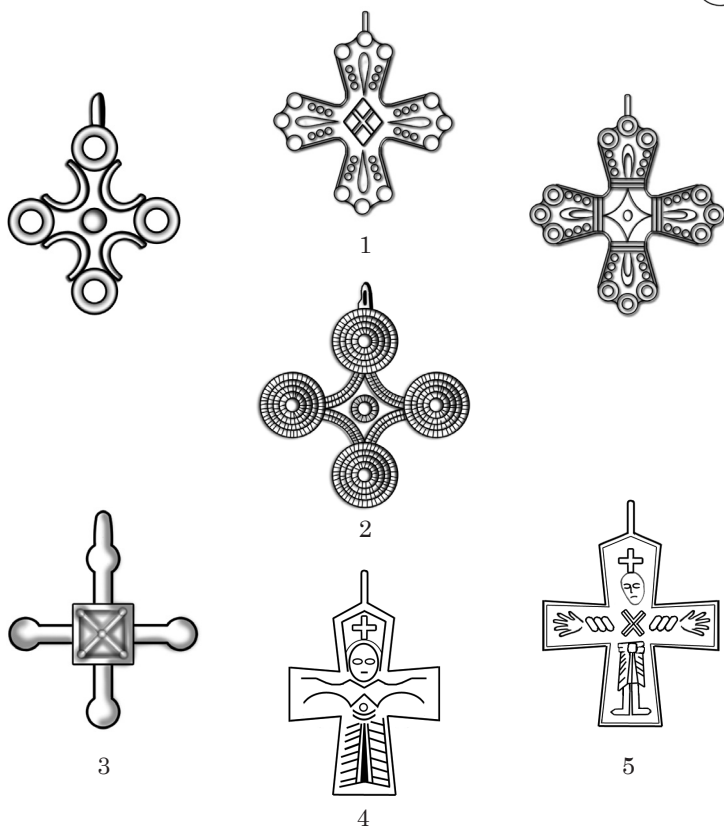
Slika 82. **Vzorci ruskih ljudskih vezenin s podobami svetih simbolov.**

Slika 83. **Elementi slovanskega vezenja.**

Slika 84. **Simboli Slovanov – Vjatiči**
(začetek 12. stoletja; slike z artefaktov,
najdenih na ozemlju Moskve, Kaluge in v delih
regij Smolensk in Brjansk; Rusija).

Slika 85. Krščanski enakostranični križi

(11.–13. stoletje; Kijevska Rusija):

- 1) artefakti, najdeni na ozemlju nekdanje pokrajine Vitebsk (Belorusija);
- 2) kovinski križ za telovnik (najden v Polocku, Vitebska regija, Belorusija);
- 3) kovinski križ za telovnik (najden v Borisovu, Minska regija, Belorusija);
- 4) križ s podobo Križanja (konec 10.–začetek 11. stoletja; artefakt iz mesta Novogrudok, Grodna regija, Belorusija);
- 5) križ s podobo Križanja (konec 10.–začetek 11. stoletja; artefakt iz mesta Polock, Vitebska regija, Belorusija).

Rigden: Praviloma je pozornost ljudi bolj usmerjena na filozofijo, na katero od religij ali na politično ideologijo, ne na znake, še manj pa na resnični namen teh znakov. Toda nekateri od njih so delujoči znaki in vplivajo na energijsko strukturo človeka, delujejo na podzavestni ravni, ne glede na to, ali jih človek razume ali ne. Ljudje bi si morali podrobneje ogledati, kateri znaki in simboli jih obkrožajo doma, na delovnem mestu in drugje, kjer živijo. Položaj je z Znanjem vedno mogoče spremeniti na bolje, če je to želja ljudi samih in resnično delajo na tem ... Torej, vrnimo se k pogovoru o »Oranti«. To ni edina ikona s podobo Matere Božje, ki vsebuje te znake in simbole.

Anastasija: Tako je, samo pogledjte podobo čudodelne ikone *Naše Gospe Vrat Zore* (ikone iz Vilne). Nahaja se v mestu Vilna (Litva) in je danes zelo priljubljena v Litvi, Ukrajini, Belorusiji in na Poljskem, častijo jo tako katoličani kot pravoslavci. Seveda so z njo povezane različne legende, skupaj z njenim poreklom iz Korzuna (staro rusko ime mesta Khersones, kjer je bil krščen kijevski knez Vladimir, oče Jaroslava Modrega). Zdaj se ostanki tega mesta nahajajo na območju mesta Sevastopol v Ukrajini. Ampak na tej ikoni je polmesec z navzgor obrnjenima krajcema težko spregledati.

Rigden: Veliko takih podob Device Marije s polmesečem z navzgor obrnjenima krajcema se je začelo pojavljati na Zahodu v času nastanka in krepitve reda templjarjev (12.–13. stoletje). Na splošno je treba opozoriti, da so bile v prejšnjem obdobju s takšno simboliko upodobljene tudi boginje iz drugih kultur, kot božansko žensko načelo. Na primer iranska boginja

*Slika 86. Podoba ikone
Naša Gospa Vrat Zore
(ikona iz Vilne).*

Ardvisura Anahita (prevedeno iz avestijskega jezika dobesedno pomeni »Ardvi, mogočna, brezmadežna) – boginja vode in plodnosti, ki ji je v sveti knjigi »Avesta« (»Jašt« V) posvečena himna »Ardvisur-Jašt«. Mimogrede, izvorni pomen besede Ardvi je izvor svetih vod, ki izvirajo iz božanskega kraljestva Luči in rodijo vse življenje (prototip Allata).

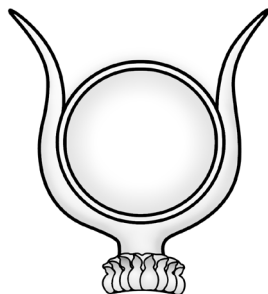

*Slika 87. Ardivisur Anahita,
ki jo vzdiguje sveta ptica.*

*Del slike na srebrni skledi (6. stoletje, Iran
(Perzija); zdaj se nahaja v muzeju »Ermitaž«
v Sankt Peterburgu, Rusija).*

Ali drug primer, povezan s staroegipčansko Boginjo Isis (Izido, op. prev.), katere kult čaščenja je bil v starih časih razširjen na Vzhodu in Zahodu, na primer v Mali Aziji, Siriji, Grčiji, Italiji, Galiji in drugih državah.

Anastasija: Da, tudi v času helenizma je bil kult Isis široko priljubljen tudi daleč čez meje Egipta. Množicam je bila predstavljena kot boginja ženskosti, plodnosti (stvarjenja), boginja morjeplovstva. Toda prva stvar, ki pri njeni značilni upodobitvi pritegne pozornost, je naglavno pokrivalo, atribut v obliki polmeseca s krajcema, obrnjenima navzgor, in krogom na njem (»AllatRa«).

*Slika 88. Atribut pokrivala
starodavne egipčanske boginje Isis.*

Rigden: V tajni razlagi je njeno ime pomenilo prehodno stanje, tisto, ki se je povežalo z *drugo* sfero. Mimogrede, v dobi helenizma so bile razlage svete simbolike, na primer križnega kupolastega templja, kot sem že rekel, v veliki meri izposojene iz verskih konceptov Vzhoda. V pogovoru sem denimo omenil grško besedo »apsida«, ki pomeni cilindrično sobo pod osrednjo veliko kupolo ali stolp v križno kupolasti cerkvi in grajski kamen (»ključ«), ki »zaklepa« svod. Simbolični pomen apside so si Grki izposodili od svetega pomena imena boginje Starega Egipta – Isis in enega od njenih atributov – egiptovskega križa ank, ki je označeval »večno življenje«, »ključ življenja«, simbol nesmrtnost. Apsida (iz starogrščine »αψίς« – »lok, zanka, obok, izboklina«, »kar združuje, povezuje«) – tako so Grki imenovali katerokoli okroglo obliko: disk, kroglo, valj, nebesni svod.

Anastasija: Da, duhovniki različnih starodavnih držav so bili v mnogih primerih prisiljeni, da se sprijaznijo s tako množičnim čaščenjem »tujih bogov« od »svoje črede«. Težko jim je bilo preprečiti rast njene priljubljenosti med ljudstvi.

Rigden: Seveda. Duhovniki se niso borili le s tem, temveč so poskušali tudi voditi to gibanje ali si vsaj izposoditi nekaj obredov in elementov tega kulta ter nekatere epitete za svoje »lokalne« boginje, da bi povečali njihovo privlačnost in s tem povečali svoj dohodek. Vendar pa so z vsemi temi »izposojami« delno prekopirali tudi osnovno znanje. Posvečeni ljudje, ki jim je bilo dano poznati skrivno znanje o znakih in simbolih, so razumeli razlog za to priljubljenost med ljudmi. Zato so tudi sami prispevali k postopku distribucije pozitivnih znakov in simbolov, uporabljali vsa sredstva in priložnosti, skupaj z njihovim vključevanjem v monumentalno arhitekturo, da bi to znanje prenesli na naslednje generacije. In kasneje se je to prelilo v tradicijo med različnimi narodi, pogosto brez razumevanja bistva. Ljudje so začeli posnemati, vodile so jih le splošna, površna filozofija in izkušnje preteklih generacij v arhitekturi in umetnosti.

Pozornemu človeku zadošča ogled arhitekture svetih zgradb: templjev, cerkva in drugih verskih zgradb, zgrajenih v daljni preteklosti in zdaj, ki se nahajajo na različnih celinah in pripadajo *različnim religijam*. Videl bo, da odražajo iste osnovne duhovne simbole. Pogosto takšne zgradbe vsebujejo arhitekturne rešitve v obliki preobrazbe kvadratne oblike (kar pomeni vse zemeljsko, človeško) v sferično (nebeško, duhovno), ki, kot sem že povedal, simbolizira duhovno rast, preobrazbo človekove strukture. V bistvu gre za simbol združitve štirih Človekovih esenc, doseganje njihove enotnosti v prevladi Duše in posledično njeno osvoboditev. Slednje je bilo v arhitekturi sakralnih stavb upodobljeno kot kocka ali simbolna oznaka njenih *osmi*h vrhov (pogosto kot zaključek – osemkraka zvezda). Kasneje so začeli prototip kocke predstavljati kot osmerokotnik, zahvaljujoč

kateremu je bil kvadrat stolpa povezan s krogom kupole kot simbol končne preobrazbe, kvalitativne preobrazbe človeške narave in njegovega izhoda v duhovno sfero.

Enako velja za starodavno umetnost. Prevzeti so geometrijski vzorci vzhoda, na primer muslimanske palače in džamije, pa tudi knjige, oblačila, dekoracije posod. V njih so osnove arabesk – kvadrati, krogi, trikotniki, zvezde, cvetovi z večcvetnimi listi, prepleti, podobni lotosu in njegovemu stebelu. Mimogrede, slednji, v obliki motiva muslimanskega srednjeveškega ornamenta iz obdobja 12.–16. stoletja, ki so kombinacija *spirale* s slakovimi listi, se imenujejo islami (ime je podano v slovenski transkripciji), kar v prevodu iz turškega jezika pomeni »islamski«. Na vzhodu velja, da ta vzorec poveljuje lepoto zemlje, opominja ljudi na rajске vrtove in simbolično izraža tudi idejo o človekovi duhovni rasti, ki se odraža v nenehno razvijajočih se cvetočih poganjkih, katerih pot vključuje veliko možnosti za njihovo raznoliko rast in preplet različnih okoliščin sveta. Geometrijski okraski v muslimanski umetnosti Bližnjega in Srednjega vzhoda so bili že od 9.–16. stoletja imenovani girih (ime je podano v slovenski transkripciji; izhaja iz perzijske besede, ki pomeni »vozel«). Omenil bom, da so eni najpogostejših simbolov zvezde z osmimi, petimi in šestimi kraki. A na splošno geometrijski okraski v svetovnem pogledu islamske religije simbolizirajo ideje enotnosti, harmonije in reda, v katerem v skladu z njihovim prepričanjem obstaja Vesolje, ki ga je ustvaril edini Bog, stvarnik vseh stvari – Alah.

Te simbole so nekoč uporabljali za prenos znanja, zdaj pa so za večino preprosto predmeti duhovne

kontemplacije, podobno kot mandale za Indijce. Mimogrede, prvotno so bili za poimenovanje Bude uporabljeni samo simboli in znaki, prav tako kot v res zgodnjem obdobju krščanstva za označevanje Kristusa. In šele veliko kasneje, z ustanovitvijo institucije religije, na primer budizma, je bil Buda personificiran kot božanstvo. Na splošno, kot sem že omenil, so geometrijski znaki v okrasju zelo starodavna tradicija simbolnega prenosa znanja, ki je na vzhodu obstajalo tudi v predislamskem času. Takšno okrasje so na primer nomadi Arabci nekoč brali kot odprto knjigo, ki jo je večina razumela.

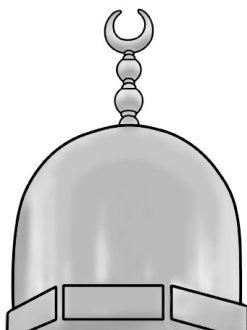
Anastasija: No, Vzhod in predvsem islam sta na splošno posebna zgodba. Nekoč ste nam pripovedovali o pre-roku Mohamedu. To je posledično vzbudilo zanimanje za islamske tradicije, kulturo, umetnost, arhitekturo in literaturo. Za muslimane je, kot veste, glavno svetišče in kraj romanja mesto, kjer se je rodil Mohamed – Meka. Ta kraj se nahaja v majhni dolini med gorami. Že v predislamskih časih je bila Meka glavno versko središče ljudstev Arabskega polotoka, Kaaba (zgradba v obliki velike kocke) pa je bila svetišče, ki so ga na splošno priznavala različna ljudstva Arabskega polotoka. Znanstveniki še vedno ne vedo, kdo in kdaj jo je zgradil. Ampak kar je zanimivo, Kaba (slovenska transkripcija besede) v prevodu iz arabščine pomeni kocka. Če upoštevamo, da je kocka postavljena pod kotom (ali z oznako kota), kar je že od pradavnih časov med ljudstvi sveta pomemben duhovni simbol, ki kaže na transformacijo, preobrazbo človeka v Duhovno Bitje, postane zgodba zanimiva.

Geometrično je kocka navadni šesterostrani objekt, sestavljen iz 12 robov, 8 oglišč (kjer v vsakega od njih

konvergirajo trije robovi) in 6 ploskev, ki so kvadratne. Primerno se je spomniti, da lahko število 72 predstavimo s kombinacijo 12 krat 6. Ponovno zanimiva simbolika števil in geometrijskih vrednosti.

Torej, ko je islam postal prevladujoča religija v Meki, je glavno romarsko mesto muslimanov postala mošeja Masjid al-Haram, kjer se nahaja starodavno svetišče Kaba in tudi, mimogrede, Makam al-Ibrahim, ki je majhna zgradba s kupolo, kronano s simboličnim znakom Allat. V njej je kamen z odtisom stopala, ki po legendi pripada preroku Ibrahimu (Abrahamu).

*Slika 89. Znak Allat
na vrhu kupole Makam al-Ibrahim
v mestu Meka.*

Rigden: Točno tako. V Koranu (sura 3, verz 97) je glede tega znaka jasno napisano: »Tam – jasni znaki za ljudi – kraj Ibrahima. In vsi, ki vstopijo vanj, bodo tam na varnem.« Znak Allat je ravno simbol doseganja duhovne osvoboditve – za človeka edinega mogočega stanja duhovne preobrazbe, ki odpira pot do Večnosti, v katerem je lahko varen pred tem materialnim svetom.

Anastasija: Strinjam se z vami, zelo nazorno je prikazan in jasno zabeležen, a je videti, da ljudje tega ne opazijo ali pa razumejo po svoje, izhajajoč iz svojih umskih razlag prebivalca tretje dimenzije. Osredotočeni so bolj na zunanost. Na primer na zunanji steni vzhodnega vogala Kabe, kamor je vgrajena glavna relikvija mošeje, tako imenovani »Črni kamen« (Hajar al-Aswad) – trideset centimetrov dolg kamen jajčaste oblike. Znanstveniki predvidevajo, da je ta kamen vulkanskega ali meteoronega izvora. Vendar to ni bistvo. Po starodavni arabski legendi je angel Gabrijel (nadangel Gabrijel v krščanstvu; v islamu je, kot je znano, Gabrijel najbolj cenjen angel, ki prerokom podaja Alahovo voljo in razodetja) iz raja prenesel k Adamu, po njegovem kesanju, kot znak božanskega Alahovega odpuščanja, bel kamen kot *oltar* za molitev na Zemlji, ki je zaznamoval začetek Kabe. To se je zgodilo po tem, ko sta bila Adam in Havva (Eva) izgnana iz raja in ločena, nato pa sta se po več letih spet srečala na področju Meke. Po legendi je bil kamen sprva bel, a je zaradi človeških grehov počrnel.

Po prepričanju islamske religije Kaba v Meki velja tudi za »Božji Dom«, »del neba, ki se je prevrnil na zemljo«, središče vesolja in smer, kamor naj bo usmerjena molitev kateregakoli muslimana. Vernikom je dano prepričanje, da bi moral vsak musliman vsaj enkrat v življenju obiskati Meko, kjer naj bi opravil vrsto obredov, skupaj s sedemkratnim obhodom Kabe, kot *simbol* božanskega reda, podreditve edinemu središču.

Če pa vse te podatke o svetišču Kaba primerjamo z Znanjem, se izkaže, da bistvo ni v zunanjem čaščenju. Nena zadnje energijska projekcija duhovno razvitega človeka v sedmi dimenziji spominja na obliko kocke, postavljene

Slika 90. Shematska upodobitev delčka ilustracije »Mohamed prejme svoje prvo razodetje od angela Gabrijela (izv. Džabraila)«, na kateri je upodobljen angel Gabrijel.

(Izvirna ilustracija je v knjigi Jami at-tavarikh (dobesedno »Zbirka kronik«). Avtor Rashid ad-Din. Knjiga je izšla v mestu Tabriz v Perziji, leta 1307.

Zdaj je v zbirki edinburške univerzitetne knjižnice na Škotskem).

na enega od vogalov! Kocka z označbo na enem od vogalov je simbolični prenos duhovnega znanja. In sedem krogov je simbol doseganja sedmih dimenzij!

Rigden: Točno tako. Pogosto obredi različnih religij vsebujejo sedemkratno ponovitev kakšnega zunanjega dejanja kot simbol doseganja sedme dimenzije v času življenja, posebno duhovno procesijo (duhovni razvoj človeka skozi vse življenje) na poti k Bogu. Na primer,

kot si pravilno ugotovila, v islamu gre za sedemkratno kroženje okoli Kabe in številne religiozne obrede, povezane s številom sedem. To je posledica muslimanskih prepričanj, da je Alahov prestol v raju *na vrhu sedmih nebes, kjer je »Lotos skrajne meje«* (Sidrat al-Mountaha). Obstaja ezoterična veja islama – sufizem, ki je imel velik vpliv na religiozno dogmo, filozofijo, literaturo, etiko in poezijo muslimanov Vzhoda. Mimogrede, v slogu sufijskih rubij je pisal tudi znani znanstvenik, pesnik Omar Khayyam. Torej, v sufizmu je duhovno spoznanje, pot do Boga, sedem duhovnih korakov na poti samoizpopolnitve (tarikate; iz arabščine »tarika« (beseda je v slovenskem prepisu) – »cesta«; »pot do resnice«). Imenujejo jih makam (prevedeno iz arabščine to pomeni »lokacija«, »položaj«, »postaja«) – duhovno, stabilno stanje, ki ga sufi doseže na vsaki stopnji; »postaji« tarike. Pot do Boga je opisana kot simbolno prečenje tako imenovanih »sedmih dolin«.

Anastasija: Ja, teh simboličnih »sedem dolin« ima v sufizmu zelo poetična imena. Prva je Dolina Iskanj, kjer se človek loči od vseh svojih zemeljskih želja. V drugi, Dolini Ljubezni, poskuša najti Boga kot edinega Ljubljenega. V tretji, Dolini Intuitivnega znanja, sufi šele začne spoznavati Boga, zaznavati luč Resnice. V četrti, Dolini Ločitve, se mora iskalec Boga končno ločiti od svojih zasvojenosti in želja. V peti, Dolini Združitve, spozna Enost sveta. V šesti, Dolini Občudovanja, dojame in občuti ocean Božanske ljubezni. In v sedmi, Dolini smrti, izgubi človeški »Jaz« in egocentričnost, po razumevanju sufijev pa takrat pride do spajanja Duše iskalca z Bogom. Stanje zavesti, ko »JAZ« izgine in v človeku ostane samo eno božansko, resnično bistvo, sufiji imenujejo »fana« (»neobstoj«), podobno kot budistična Nirvana.

Rigden: Res je, takšni so njihovi asociativni koncepti duhovnih korakov na poti do Boga. Mimogrede, budi- zem ima pravzaprav enakih šest zaporednih stopenj izpopolnjevanja, ki vodijo do razsvetljenja in osvoboditve, doseganja Nirvane. Imenujejo jih »paramita«, kar v prevodu iz sanskrta pomeni »prehod«, »sredstvo odrešitve«, »tisto, s pomočjo česar se doseže nasprotni breg« (Nirvana).

Anastasija: Da, enaki koraki kot pri sufijih se kažejo v tudi v starejših indijskih verovanjih – v budizmu in še prej v hinduizmu. Šest popolnosti – paramit.

Prva paramita je popolnost v velikodušnosti miloš- čine. Dejansko ta v budizmu pomeni notranje delo na sebi, ločitev od navezanosti na materialne stvari, ugodnosti, kopičenja, želje po posesti in moči. Pa tudi stremljenje k zaključku kroga trpljenja od neskončnih zemeljskih želja (v sufizmu se v prvi Dolini iskalec prav tako loči od vseh svojih zemeljskih žel- ja), preobrazbo iz egoista v velikodušnega človeka, sposobnega nesebično dajati, deliti, pomagati, delati dobro, ne zaradi koristi in lastne slave.

Druga paramita je popolnost v moralnosti. Moralna čistost je osnovna za druge stopnje samoizpopolnje- vanja in omogoča odpiranje vrat v duhovni svet (sufiji na tej stopnji poskušajo najti Boga skozi svoje vzvi- šene občutke). Izraža se v izpopolnjevanju discipline uma, predanosti dobrim mislim, dobrim dejanjem in delu ter skladnosti z etično moralnimi univerzalnimi načeli. In seveda, ta faza v budizmu, kot v vsaki drugi religiji, predpisuje upoštevanje zaobljub in pravil, ki jih določa ta religija.

Tretja paramita je popolnost v potrpežljivosti. To je razvoj samonadzora (v sufizmu je to začetna faza poznavanja Boga, dojetanje luči Resnice). Ukrotitev navdušenja, negativnih čustev, svoje jeze, razočaranja, depresije, vztrajno premagovanje kakršnihkoli težav, življenjskih problemov, izpopolnitev moči volje.

Četrta paramita je popolnost v marljivosti. V resnici je to zmožnost obvladovanja samega sebe, prejemanja veselja v krepostnih delih, užitka pri kakršnemkoli delu, produciranja misli, usmerjenih samo k razsvetljenju. Zahvaljujoč njej, se človek loči od svoje lenobe, zavisti, ljubosumja, sebičnih želja (v sufizmu se mora iskalec dokončno raziti s svojimi odvisnostmi in željami).

Peta paramita je popolnost meditacije. Budisti to fazo imenujejo tudi »vseobsegajoče zavedanje«, »kontemplacija« (v sufizmu sta to dve stopnji: zavedanje o Enosti sveta in kontemplacija), ko človek preneha videti zožen svet z vidika egoističnega opazovalca in začne skozi pogled znotraj sebe videti resničnost sveta, med prakticiranjem meditacije. Nato začne razumeti, kaj je prava resničnost, in odprejo se mu različni svetovi. Človek začne razumeti, kaj je iluzija uma, in poznavanje resničnega sveta postane njegova prevladujoča želja. Verjamejo, da predhodne štiri popolnosti ustvarjajo ugodno polje, v katerem duhovni poganjki, ki se rodijo v meditaciji, pozneje dajejo svoje zrele sadeže.

Šesta paramita je popolnost onstranske (intuitivne) modrosti. Kvalitativna duhovna človeška preobrazba, duhovno prebujenje. Pridobitev čistega izvirnega dojetanja, brez vsakršnih misli, doseganje visoke

nekonceptualne oblike zavesti (v sufizmu – izguba človeškega »jaz«, zlitje iskalčeve Duše z Bogom), duhovno videnje, ko dojemanje celotne Resničnosti pride v trenutku, brez sodelovanja konceptualnega človeškega uma, ki potrebuje jezik, slike, zemeljske asociacije in kategorije predstav.

Rigden: Da, to je njihova konceptualna shema za dosego Nirvane. Mimogrede, šesta faza intuitivnega znanja se pri njih imenuje Prajna-paramita (»prajña« v sanskritu pomeni »modrost«, »razumevanje«). S tem imenom je povezana ženska-bodisatva, Mati Razsvetljenja, boginja Vrhovne Popolne Modrosti (Intuicija).

Upodobljena je praviloma s štirimi rokami, sedeča v položaju lotosa na velikem lotosovem cvetu. Dve roki prikazujeta znak (mudro) vrtenja kolesa Dharme – simbola doseganja razsvetljenja, duhovne preobrazbe. Na desni strani ima v roki standard z draguljem Čintamani, na levi strani pa je v roki upodobljena *knjiga na lotosu*. Na splošno, če se poglobimo v starodavno indijsko filozofijo, je ta boginja Višje Intuicije v resnici simbol ustvarjalne moči Allata. Budisti v svoji religiji, zato da se nekoliko razlikuje od hinduizma, zaobidejo koncept Duše in Boga. Toda želim povedati, da to ne pomeni, da človek, ki se približuje zadnji stopnji duhovne poti, tega ne čuti v sebi, mislim na Dušo in Boga.

Nasprotno, to stanje najvišje intuitivne vsevednosti in razumevanja človek doseže šele, ko s pomočjo duhovnih orodij ve, kaj je Duša, in se, zahvaljujoč vsakodnevnemu duhovnemu delu na sebi, s svojo Osebnostjo, kolikor je mogoče, približa povezavi z Bogom skozi Dušo in jo obnovi. Druga stvar pa je, da jih od

*Slika 91. **Ženska-bodisatva,
Mati Razsvetljenja, boginja Vrhovne
Popolne Modrosti – Prajna-paramita***

*(kip iz 13. stoletja; odkrit v bližini templja Singasari,
ki se nahaja v bližini mesta Malang na otoku Java;
Nacionalni muzej Indonezije v Džakarti).*

cele vojske vernikov le nekaj doseže konec duhovne poti, ostali samo filozofirajo, ne da bi spremenili svoje človeško bistvo.

Anastasija: Da, če imaš praktične izkušnje z meditacijo, vaše besede razumeš veliko globlje.

Rigden: To je naravno ... Iste stopnje duhovnega samoizpopolnjevanja človeka na poti k Bogu je mogoče najti tudi v drugi svetovni religiji – krščanstvu. S konceptom odrešitve človeka je tam povezanih *sedem zakramentov*, ki simbolično odražajo duhovno pot vernika: krst, maziljenje, spoved (kesanje), evharistija (združitev), zakon (poroka), maziljenje bolnih (poslednje maziljenje) in duhovništvo (posvečenje). Verjamejo, da skozi njih do vernika prihaja nevidna božja *milost*, Božja moč odrešitve.

Anastasija: Ja, skoraj enake faze dela na sebi. Le povedano z drugimi besedami v splošnem kontekstu dane religije. Na primer prvi zakrament – Krst je po krščanskem nauku povezan s sprejetjem vernika »v naročje cerkve«, ko človek »umre za življenje mesa, grešno in se iz Svetega Duha prerodi v duhovno, sveto življenje«. Verjamejo, da to človeku odpira možnost duhovnega odrešenja. Med simboličnim obredom se človek »odreče Satanu in vsem njegovim dejanjem in vsem njegovim uslugam«, kar dejansko potrjuje njegovo pripravljenost v življenju, da se odreče željam svojega Živalskega načela in da služi samo svojemu Duhovnemu načelu, ki se v tej religiji imenuje občestvo z božansko naravo, služenje Kristusu. Simbolično je osnova zakramenta Krsta celoten obred, pri katerem se berejo molitve in kjer človeka potopijo v kopel, napolnjeno z vodo, ali ga z vodo poškropijo.

Rigden: Na splošno je treba opozoriti, da je bil obred umivanja, potopitve v vodo znan mnogim ljudstvom v davnih časih: Egipčanom, Perzijcem, Feničanom, Slovanom, Grkom, Rimljanom in tako naprej. Po naključju je bilo v starokrščanskih cerkvenih pravilih

predpisano krstiti otroka *osmi dan* po rojstvu, v spomin na osmi dan življenja Jezusa Kristusa, ki naj bi obred obrezovanja nadomestil z »duhovnim obrezovanjem« (odrešenjem grehov) v obliki zakramenta Krsta. Toda pred tem je bilo obredno kopanje novorojenčka v vodi in dajanje imena *na osmi dan po rojstvu* znano že Rimljanom (in, kot že rečeno, krščanstvo se je rodilo v rimskem cesarstvu), ki so to tradicijo prevzeli od drugih ljudstev. In še en primer, v budizmu *osmi dan četrtega lunarnega meseca* še danes praznujejo praznik »rojstva Bude« s tradicionalnim umivanjem podobe Bude z dišečo vodo in čajem med molitvijo. Primerov je veliko.

No, kaj pa želim povedati glede tega. Ta tradicija obrednih dejanj, umivanja in dajanja imena *osmi dan po rojstvu otroka*, to je bilo med številnimi narodi povezano z duhovnim izvornim Znanjem. **Ko Duša na osmi dan vstopi v telo novorojenčka z vsemi ovoji – podosebnostmi, ki jo spremljajo, je to v resnici zanje ekstremni stres.** Konec koncev imajo podosebnosti, kot razumne informacijske strukture materialnega sveta, popolno zavedanje vseh procesov ponovnega rojstva in strah pred neizogibnostjo svojega popolnega uničenja. S padcem nazaj v pretok vitalne energije Prane novega telesa čutijo življenje, a nimajo več možnosti kot prej (v svojem življenju kot Osebnosti) za upravljanje s temi energijami, tiste podosebnosti, ki so bile po svojem izboru najbolj vezane na materijo, pa postajajo agresivno nastrojene do novorojene Osebnosti, za katero se ta svet in njene osebne odločitve šele začenjajo manifestirati. Poleg tega, kot sem že omenil, lahko podosebnosti (zlasti tiste, ki so v svojem življenju pridobile določeno znanje in izkušnje z

»delom« z energijami, denimo če se je človek v življenju ukvarjal z magijo, ekstrasenzoričnimi zaznavanji ipd.), čeprav so »zaprte« v novo telo, v prvih fazah, dokler nova Osebnost ne dozori, poskušajo vsaj začasno prevzeti oblast nad telesom. Zakaj? Da bi imele zmožnost obvladovanja zavesti, uporabljanja energij novega telesa, pridobivanja v materialnem svetu kratkotrajne, a vseeno moči. Slednje, na primer, jim zahvaljujoč projekcijam omogoča takojšnje potovanje po vesolju in obisk tistih krajev, na katere so bile navezane v času svojega življenja. A v bistvu se to imenuje drobna tatvina vitalne energije Prane novonastajajoči Osebnosti, ki skrajša leta njenega bivanja v materialnem svetu. Poleg tega takšni izgredi Živalskega strahu in agresivni napadi teh podosebnosti v nekem smislu ustvarijo neugodne razmere za oblikovanje nove Osebnosti in dajo negativen pečat njenemu nadaljnjemu razvoju. Torej za zaščito nove Osebnosti pred takšnimi triki podosebnosti, za zmanjšanje začetnega stresnega vpliva nanjo kot tudi za dajanje pozitivnega, duhovnega impulza novi Osebnosti pri njenem prihodnjem duhovnem razvoju že od nekdaj izvajajo obred umivanja *na osmi dan od rojstva otroka*. Zato je pravzaprav v verovanju različnih ljudstev sveta veljalo, da če s podobnimi obredi umivanja in maziljenja pomagajo človeku na samem začetku njegove življenjske poti, potem bo v prihodnosti dober. V nasprotnem primeru bo postal hudoben.

Med takšnim obredom, recimo, je s sveto vodo (ali rastlinskimi olji, ki se uporabljajo za maziljenje), napolnjeno z duhovno močjo ljudi, ki so izvajali obred, prišlo do primarnega pozitivnega duhovnega impulza (ezoozmosa) za novo Osebnost. V resnici je bila to seveda

kratkotrajna duhovna pomoč. Podobna prepričanja so bila pogosta med različnimi narodi sveta. Odsevala so (čeprav v nekoliko primitivni obliki, prilagojeni razmišljanju takrat živečih ljudi) bistvo nekoč v družbi razpoložljivega Znanja o resnični energijski strukturi človeka znotraj konceptov podosebnosti, ponovnega rojstva Duše in oblikovanja nove Osebnosti.

Poleg tega v starih časih obreda umivanja in poimenovanja *na osmi dan od rojstva* nista predpostavljala, da novorojenček pripada katerikoli religiji. Spomnimo se, da je v slovanskih državah ali na primer v državah starodavnega vzhoda (Egiptu, Indiji, Grčiji, Rimskem cesarstvu in tako naprej) obstajal politeizem (iz grščine »poly« – »mnogo«, »Theos« – »Bog«). Z drugimi besedami, imeli so sistem religij, ki je priznaval čaščenje mnogih bogov. To je odmev verovanj, običajev, čaščenj različnih duhov in totemov, ki so obstajali celo v primitivnem družbenem sistemu in so nosili odtis duhovnega znanja o svetu in človeku. Torej, šele ko je človek odrasel in ko se je oblikovala njegova Osebnost, je določil svojo življenjsko in duhovno pot ter osebno zavestno izbral, tudi glede religije.

Mimogrede, o Osebnosti. Kot sem že omenil, se nova Osebnost v novem telesu bolj ali manj izoblikuje v 5–7 letih, takrat pa pride do primarnega navala. Nato se v puberteti, med 11.–14. letom (odvisno od posameznika), zgodi drugi, še močnejši naval energije. Ti navali energije so v bistvu manifestacije moči Duše in so prvenstveno namenjeni pomoči Osebnosti pri iskanju poti duhovne osvoboditve. Toda moč je moč, pomembno je, skozi kakšno prizmo razmišljanja prehaja in kam je nato preusmerjena. Zato je v teh letih

za novo Osebnost pomembno okolje, še pomembnejši pa so svetovni nazor, besede in dejanja ljudi, s katerimi dnevno komunicira in od njih vsrkava vse kot goba: slabo in dobro, in te informacije beleži na svoj prazni list zavesti. Ti primarni zaznamki so vtisnjeni v prihodnje življenje Osebnosti in posredno vplivajo na njeno življenjsko izbiro: duhovno ali materialno, ki bo dominirala v njej in, v skladu s tem, vnaprej določila njeno posmrtno usodo.

Anastasija: Da, odmevi tega znanja so na neki način zapisani v različnih verskih tradicijah. V krščanstvu, na primer, v pravoslavju obstaja predpis, da je krst otroka do 7. leta vezan na vero staršev. Od 7. do 14. leta starosti mora otrok že samostojno potrditi svojo željo po krstu, skupaj z željo svojih staršev. In po 14. letu popolnoma samostojno izbira, katere veroizpovedi se bo držal. Se pravi, da v pravoslavju privolitev staršev v njegov krst pri tej starosti ni več potrebna.

Rigden: Mimogrede, kasneje so ta primarni obred umivanja in dajanja imena na osmi dan po rojstvu začeli opravljati štirideseti dan in tako izgubili bistvo tega dejanja. Začeli so zapletati ceremonijo in so iz tega zakramenta naredili kulten obred. Na splošno se je zgodilo kot vedno, gorje iz človeškega uma. Kot rezultat tega sedanja duhovščina niti sama zase ne zna razumeti in odgovoriti na številna pomembna duhovna vprašanja, da ne govorim o tem, da bi to razložili svojim faranom. Preprosto, tradicionalno jih vodijo z verskimi šablonami v odgovorih, ne da bi se poglobili v njihovo bistvo.

Anastasija: Ljudje pogosto naletijo na to, to je tema razprave na številnih spletnih straneh in forumih.

Mimogrede, o zakramentu krsta ste nam nekoč povedali zelo zanimive informacije. Vključila sem jih v knjigo »Sensei II« ... Na splošno obredni zakrament potopitve v vodo v različnih religijah narodov sveta simbolizira (kot v krščanstvu) moralno očiščenje človeka, njegov duhovni preporod. Če gre za odraslega človeka, potem se domneva, da ga ta zakrament predvsem pripravi, da premisli svoj odnos do materialnega sveta, se loči od svojih strahov in ga notranje spremeni. Da bo živel v skladu z moralnimi zakoni, delal dobro, postal boljši v duhovnem smislu in delal na sebi. In končno, to je spodbuda za upanje, vero v duhovno, da bi Osebnost storila vsaj prvi zavestni korak k Bogu. Če je krščen dojenček, velja, da je takšno »poučevanje vere« zaupano botrom (tistim, ki so ga s krstom posvojili), ko otrok odraste.

Izkaže se, da je krst v krščanstvu isti prvi simbolni duhovni korak za vernike, kot so v budizmu, sufizmu in drugih religijah zgodnje faze samoizpopolnjevanja. Se pravi, da gre za enako zavedanje dela na sebi, prenehanje kroga trpljenja zaradi neskončnih zemeljskih želja, ločitev od navezanosti na materialne stvari, opuščanje vseh zemeljskih želja zaradi duhovnega odrešenja in izpopolnjenosti v moralnosti.

Rigden: Da, enako je, le povedano z drugimi besedami.

Anastasija: Drugi del obreda krsta predstavlja zakrament – maziljenje, po katerem je človeku po verskih kanonih dovoljen tretji zakrament – prvo obhajilo (evharistija) in drugi cerkveni zakramenti.

Rigden: Vsi ti zakramenti simbolizirajo cerkvene napotke za človeka, ki je na duhovni poti k Bogu. Na

primer krščansko magično-kultno obredno maziljenje (iz grške besede »myron« – »mira«, »aromatično olje«). Mimogrede, podoben obred maziljenja z rastlinskim oljem so v predkrščanskih časih med različnimi ljudstvi prakticirali kot magični sveti obred. Temeljlil je na prepričanju, da nanos olja na nekatere dele telesa »odganja zle duhove«. In praviloma so ti deli telesa ustrezali glavnim človeškim čakram. Na primer oči, sredina čela (»Tretje oko«), sredina prsnega koša, dlani in stopala. V samem bistvu pa se zgodi naslednji proces.

Običajno rastlinsko olje je po svojih lastnostih dobro za shranjevanje informacij in energij, sposobno dolgo ohraniti vanj vgrajene informacije, tako kot voda ali kristal. Seveda je pri tem pomembno, kdo in kako vse skupaj »pripravi«, torej katere informacije so posredovane v olje, kaj pri njih prevladuje. In postopek »priprave« je bodisi prebrana molitev bodisi magična formula ali urok. Mimogrede, na splošno se to da narediti tiho. Navsezadnje ni bistveno, ali se te informacije izgovarjajo naglas ali mentalno. Glavno je, kaj je za tem, kakšne notranje občutke človek vloži v ta postopek. Moč teh občutkov napolni olje in s tem določi vektor kasnejšega delovanja, v skladu z vstavljenim programom. Kakšen bo ta vektor, je odvisno od človeka, ki olje »pripravlja«. Če gre za duhovno močno osebnost, bo to duhovna, pozitivna pomoč. Če pa gre za energijsko močnega človeka, v katerem prevladujejo materialne želje, potem od vsega ni pričakovati nič dobrega.

Kadar se takšno »napolnjeno« olje nanaša na človeško telo (zlasti na območja čakr), vanj vstopijo programi

(energijske informacije), ki so bile posredovane v olje. Prvotno je bilo to dejanje namenjeno duhovni podpori človeku in aktiviranju njegove Sprednje Esence. Praviloma se je v te namene uporabljalo čisto rastlinsko olje. Šele veliko kasneje, ko se je znanje izgubilo in je preprosto šlo le še za posnemanje tega obreda, so ljudje začeli olju dodajati balzame in aromatične snovi, tako da če že ne deluje, vsaj lepo diši. Mimogrede, prav to je ljudi spodbudilo k ustvarjanju izdelkov, kot je parfum.

Anastasija: Točno, v parfumih je največja koncentracija eteričnih olj v primerjavi s preostalimi dišavami.

Rigden: In v zgodnjem krščanstvu so za ta obred običajno uporabljali čista rastlinska olja, najpogosteje olje (aromatično smolo, ki je pritekla iz zareze v drevesnem deblu) rastline iz rodu komifora – mire. To ima dobre antiseptične lastnosti, zato se zdaj, tako kot se je tudi včasih, uporablja za celjenje ran in pri zdravljenju različnih bolezni ... Toda vse to so podrobnosti. Ampak na splošno je krščanski zakrament maziljenja simbolični izraz duhovnega blagoslova verniku v začetni fazi njegove poti k Bogu, kjer so na tak način »dani darovi Svetega Duha, ki obnavljajo in krepijo duhovno življenje«.

Anastasija: Ista stopnja v drugih tradicionalnih religijah se imenuje faza samoizpopolnjevanja. Na primer v budizmu ta stopnja človeku omogoča, da odpre vrata v duhovni svet, se izpopolni v discipliniranju uma, v dobrih mislih, delovanju in dobrih delih, spoštovanju etičnih moralnih univerzalnih človeških načel. Enako je v sufizmu. Vendar podobnosti obstajajo tudi

pri ostalih stopnjah duhovne poti, ki jih človek izvaja po zaslugi notranjega dela na sebi.

Rigden: Točno tako. Spet, vzemimo krščanski zakrament kesanja (spoved). Navsezadnje njegovo bistvo ni v tem, da prideš k duhovniku, mu izpoveš vse grehe svojega Živalskega načela, dobiš od njega »odvezo za te grehe« in nadaljuješ grešenje, živiš isto življenje. Njegovo bistvo je resnično delo na sebi, spreminjanje misli in želja, hierarhije življenjskih vrednot, zavračanje sebičnosti, zavisti, ljubosumja, jeze, ponosa, lenobe. Na splošno »zavračanje grešnih misli in dejanj«. To ni toliko obžalovanje preteklosti, kot je nov pogled nase, analiza lastnih dejanj z namenom razumevanja, prepoznavanja svojih napak in potrditve smeri svojega gibanja po duhovni poti. Potreba po razumevanju zamere, ki si jo nekomu povzročil, in odpuščanje vsem, ki so zamero povzročili tebi. To je samočiščenje lastne Vesti in nadaljnje življenje po njenih zakonitostih. To pomeni oblikovanje navade pozitivnega razmišljanja. To je notranja opora na Boga, strog nadzor nad svojimi mislimi in željami, ki izhajajo iz Živalskega načela, ali, kot pravijo v krščanstvu, »namera, da ne grešimo v prihodnosti«.

Mimogrede, o nadzoru misli iz Živalskega načela. V pravoslavni ruski asketski literaturi, ki opisuje koncentracijo vernika na njegov notranji svet, njegovo osebno izkušnjo občutkov enotnosti z Bogom, gre v bistvu za isto kot pri mnogih drugih religijah in to velja za vsakega človeka, ki hodi po duhovni poti. Samo tukaj se temu reče nauk o prvotnem izvoru greha, »strasti kot vira greha v človekovi Duši«. Menihi delijo svoje praktične izkušnje s sledenjem izvora »greha« v

človekovi zavesti v obliki misli ali, bolje rečeno, misli in želja iz Živalskega načela, njihovega razvoja in manifestacij v obliki negativnih dejanj.

Začetno stopnjo, začetni trenutek nastanka »greha« imenujejo demonska provokacija (demonški predlog; v smislu trika, ujetja, pridobitve, napada). To se vidi kot delovanje od zunaj na Dušo človeka, saj se taka misel pojavi bodisi kot posledica skušnjav, ki ga obkrožajo, če jim nameni svojo pozornost, bodisi jih lahko povzročijo spomini iz preteklosti, lastni grehi ali grehi drugih, vpliv temnih sil in podobno. Pri tem se poudarja, da so te misli naključne, zunanje, da se v glavi porajajo *spontano*, brez človekovega posredovanja, v nasprotju z njegovo željo. Pojavljanje takšnih provokativnih misli in njihovo zavračanje veljata za duhovni trening in določeno pomoč pri poznavanju (prepoznavanju) sebe. In v tem se kaže resnična svoboda človekove izbire. *Da bi ustavil takšno misel iz Živalskega načela, ji ne smeš namenjati nobene pozornosti že od začetka njenega nastanka, »zavrni jo takoj«.* Če tega ne narediš, potem se misel (ali podoba) zadrži in prevzame um. Človek jo začne »hraniti« s svojo pozornostjo in željo, tako da jo umetno in po lastni izbiri drži v glavi.

In potem nastopi naslednja stopnja – »združitev« ali, bolje rečeno, »integracija« te misli (iz Živalskega načela) s človekovo zavestjo (z izbiro Osebnosti) ali, kot pišejo asketi, obstaja »pogovor s predstavljeno podobo«. Človek torej škodi sebi, takoj ko razmišlja in posluša škodljive stvari v svojem umu. Tretja stopnja »dovoljenja« je neravnovesje, ko pride v igro »volja«. Človek »z veseljem« sprejme neko idejo in svojo končno izbiro naredi tako, da nameni prednost tej misli *od*

zunaj. »Volja« išče, kako uresničiti to idejo. Človek se odloči z namenom, da ponovno podoživi več intenzivnega namišljenega užitka iz te misli. Tako se konča »maternični razvoj greha«, natančneje, misel iz Živalskega načela dobi moč in zaslužnji zavest Osebnosti.

In potem to preraste v zunanje delovanje. Če se človek ne ukvarja z nadzorovanjem svojih misli, potem dejanje opravi z malo ali brez oklevanja in takšno stanje, ko imajo naključne misli od zunaj moč nad njim, že postane navada. Zato niti ne opazi in ne razume, da ga že nadzira »tuja volja«, in postane suženj svojega Živalskega načela. Torej je v krščanski nauku, pa tudi v učenjih drugih tradicionalnih svetovnih religij, poudarek ne le na vzdržnosti od zagrešitev človeških »grehov« (ponosa, jeze, samoljubja, malodušja, žalosti, pohlepa in tako naprej), ampak tudi na tem, da ne dovoliš razvoja misli ne-duhovne narave v sebi, kar je temeljno načelo pri razumevanju duhovne poti.

Anastasija: Da, to je zelo pomemben trenutek v človekovem poznavanju samega sebe, enak temelj kot v drugih religijah ... Mimogrede, v najinem pogovoru sva že omenila, da v pravoslavni tradiciji verjamejo, da se lahko spovejo ljudje od 7. leta dalje. Z drugimi besedami, ravno ob koncu začetnega obdobja oblikovanja nove Osebnosti, ko človek začne nositi zavestno odgovornost za svoja dejanja. Glede te starosti obstaja zanimivo dejstvo, ki ni povezano z religijo. Na primer na Japonskem starši tradicionalno omogočajo otrokom do 5. ali 7. leta, da se obnašajo, kakor hočejo. Toda po tej starosti obdobje »permisivnosti« nadomesti relativno strog in discipliniran vzgojni proces. Se pravi, vse to se zgodi ravno v času konca začetnega obdobja

tvorbe nove Osebnosti. Predvidevajo, da je otrok od te starosti naprej že dolžan nositi zavestno odgovornost za svoja dejanja.

Rigden: Podobni odmevi preteklega znanja so zabeleženi med različnimi ljudstvi ...

Anastasija: Nekoč ste omenili, da se je v zgodnjem krščanstvu resnično kesanje imenovalo z grško besedo metanoia (beseda je v slovenski transkripciji, op. p.), kar pomeni »po pameti«, »ponovno premišljeno«.

Rigden: Točno tako. To je človekova duhovna in moralna preobrazba, ki je ne spodbuja zunanje obredno delovanje, temveč globoko čutno zaznavanje in zavedanje svoje duhovne narave. Zakaj v tej religiji pravijo, da Bog odpušča kakršenkoli greh, če človek resnično občuti kesanje? Ker mora vse to zavedanje priti na ravni globokih občutkov, iskrene vere in obračanja k Bogu. Če se človek zase odloči, da zaživi drugače, se resno ukvarja s svojim samoizobraževanjem v duhovni smeri in to počne, potem se začne zares spreminjati. Skupaj s tem se začne spreminjati njegov odnos do lastne preteklosti, saj ponovno premisli svoje življenje, rezultat pa se v sedanosti kaže v dobrih mislih, delovanju in dejanjih.

Anastasija: Da, v budizmu je to popolnost v gorečnosti, ustvarjanje misli, usmerjene k razsvetljenju, boj s sebičnimi željami. Za muslimanske sufije je to faza, ko se mora iskalec Boga dokončno ločiti od svojih zasvojenosti in želja ...

Rigden: Tako je. In če pogledamo krščanski zakrament – obhajilo (evharistija; iz grške besede

»eucharistia«: iz »eu« – »dobro«, »karizma« – »usmiljenje, milost«), lahko tudi vidimo simbolni odsev ene od stopenj duhovnega samoizpopolnjevanja, ki je prisotna tudi v drugih religijah. Evharistija je glavni obred krščanskega bogoslužja (Božja Liturgija), maša, bogoslužje, med katerim je vernikom simbolično dano obhajilo s kruhom in vinom. V krščanstvu ta zakrament simbolizira občestvo z Bogom, hvaležnost, iskanje enosti z Vsemogočnim, pristop k Božanskemu, k Božji Ljubezni. Ni naključje, da zgodnjekrščanski avtorji evharistijo imenujejo »zdravljenje za nesmrtnost«, »zdravilo življenja«. Verjamejo, da so globoko verni ljudje med bogoslužjem (molitvijo) lahko »mentalno opazovali nebeško službo«, z drugimi besedami, se skozi molitev poglobili v spremenjeno stanje zavesti.

Anastasija: No, če se opremo na glavno dejanje kate-regakoli obreda – globoke notranje občutke vernika, se zgodi že sam proces, ki vodi v spremenjeno stanje zavesti v drugih tradicionalnih religijah. Le ljudje to imenujejo drugače, npr. med sufiji – zaznavanje luči Resnice, zavedanje Enosti sveta in kontemplacija, med budisti – vseobsegajoče zavedanje v meditaciji. In vse to je v bistvu prodor v duhovne sfere v spremenjenem stanju zavesti s pomočjo človekovih globokih občutkov.

Rigden: Vsekakor. Prava duhovna pot človeka do Boga je samo ena – skozi globoke notranje občutke, človeških razlag te poti pa je veliko. Zato prihaja do neskladja iz človeškega uma v tistem, kar bi moralo biti eno v duhu.

Anastasija: Da, na žalost, celo v duhovnih zadevah marsikaj prihaja iz človeškega uma. Vzemimo

krščanski zakrament *poroke*, ki tradicionalno velja za izvedbo slovesnosti za sklenitev zakonske zveze med moškim in žensko, posvečene od cerkve (polaganje venca na glave vstopajočih v cerkveno poroko). Ta simbolni obred se je v preteklost izvedel na kronanju monarhov (*poroka* s kraljestvom). Mnogi gledajo na to dejanje z vidika materialnega mišljenja, brez razumevanja bistva tega obreda, njegovega *simbolizma*, ki v duhovni razlagi skriva celotno fazo izpopolnjevanja človeka, njegovo preobrazbo kot Osebnosti.

Rigden: Prav imaš, pristop do teh duhovnih vprašanj v družbi še vedno v veliki meri temelji na materialnem načinu razmišljanja. Zato mnogi poročeni pari na svetu želijo vedeti odgovor na vprašanje: »Kakšno stopnjo samoizpopolnitve simbolizira poroka?!« Kakor se je šalil angleški filozof in pisatelj Oscar Wilde: »Poroka je preveč popolno stanje za nepopolnega človeka.« A če govorimo resno, harmonični odnosi med moškim in žensko, zgrajeni na iskreni ljubezni – to je čudovito. To lahko postane začetek, zagon v vsakem od njiju za razvoj najvišje kakovosti občutka – duhovne Ljubezni, tiste, ki se imenuje večna, čista, tiste, ki vzdrži skozi vse žalosti in življenjske nevšečnosti, moč, ki navdihuje, poduhovlja in opolnomoča. Ampak doseganje takšnega duhovnega stanja je izključno rezultat individualnega dela človeka na sebi (naj bo to moški ali ženska). To je vsakodnevno duhovno delo, krepitev navade in položaja prevlade Duhovnega načela v sebi in držanja svojega Živalskega načela »na verigi«, disciplina misli. Duhovno Ljubezen je treba najprej gojiti v sebi, in ne čakati, da vas bo nekdo nekoč blagoslovil z njo. In ko se človek nauči proizvajati duhovno Ljubezen v sebi, se nauči razumeti in duhovno ljubiti druge.

A ljudje praviloma nočejo delati na sebi, na krotanju svojega Živalskega načela, metaforično rečeno – na odstranitvi svojega »bruna« iz oči, vendar pri svojem partnerju opazijo »drobec«, nenehno poskušajo nekoga nadzirati in prevladovati nad njim. Pogosto odnosi v družinah še zdaleč niso grajeni na ljubezni, temveč na egoizmu obeh zakoncev. Medsebojni prepiri in obtožbe izhajajo iz prevlade Živalskega načela v obeh. Tako pride, namesto pričakovanega »srečnega zakonskega življenja«, do popolnega razočaranja. Vse to je staro kot svet, saj svet ni nov.

Prahu prah, zemlji zemeljsko in duhovnemu duhovno. Enemu telesu ena Duša in to bi moralo biti glavna skrb. Z življenjem telesa ona pride in s smrtjo telesa gre. Vse ostalo so vzorci, izmišljeni od ljudi, da opravičijo svoje življenje in svoje odločitve. Duhovne poti ne gre iskati v zunanjem življenju, saj je v notranjosti človeka, v njegovih občutkih, mislih, besedah in dejanjih. To je njegova pot do krone – do duhovnega vrha, ki je vrhunec njegovega življenja, apogej, najvišja stopnja in najvišja točka samoizpopolnjevanja.

Anastasija: Iz tega sledi, da je v duhovni interpretaciji *poroka* faza, ki predpostavlja vzpostavljanje globokega občutka Ljubezni, občutek združitve Osebnosti z Bogom, kar ni odvisno od zunanjih razmer ali okolice, temveč je izključno rezultat človekovega duhovnega dela na sebi, njegove sposobnosti zadrževanja stanja prevlade Duhovnega načela. In to velja za ženske in za moške.

Rada bi spregovorila tudi o krščanskem zakramentu maziljenju (združitvev). Po verskih prepričanjih je to

tako rekoč ozdravljenje na cerkveni način, zakrament, ki se opravlja na bolnem človeku, da ozdravi od duševnih in telesnih motenj, pa tudi na umirajočih, z uporabo olja, tj. oljčnega (lesnega) ali drugega rastlinskega olja. Izvaja se na zahtevo človeka samega ali njegovih sorodnikov. Sestavljen je iz odpuščanja, maziljenja z oljem in klicanja milosti za bolnega.

Rigden: No, kar se tiče zdravljenja, to ni novo, podobno delovanje je bilo pogosto v magičnih praksah duhovnikov Starega Egipta, Babilona in tako naprej ... V resnici so bile vse te magične prakse zdravljenja že od nekdanj prisotne v množičnih religijah, sicer te ne bi bile privlačne za večino ljudi. Kar pa se tiče bistva samega obreda, gre za svojevrstno posnemanje tistega, kar je nekoč imelo duhovne temelje. Poglej, da mnogi zgodnji krščanski pisci imenujejo Jezusa Kristusa v tej religiji edinega resničnega Zdravnika »duš in teles«. Še pred nekaj stoletji se je v templjih izvajalo skupno maziljenje povsem zdravih faranov (verjeli so, da so nagnjeni k duhovnim boleznim, kot so malodušje, žalost, obup, njihov vzrok pa so lahko »nerazrešeni grehi«, morda človeku celo nepoznani). Čeprav je ta tradicija ohranjena, je danes maziljenje bolj obred cerkvenega zdravljenja bolnih. Če si pozorna, je ta krščanski zakrament danes povezan s številko *sedem*. Na primer obred praviloma opravlja *sedem* duhovnikov, bere se *sedem* evangelijskih pripovedi, *sedem* molitev, *sedemkratno* mazanje pacienta in podobno. V resnici gre za poskus s količino doseči kakovost. Od kod prihaja ta imitacija?

V starodavnih tradicijah Vzhoda je bilo omenjeno, da bi Bodisatva, kot Bitje iz Duhovnega sveta

(v krščanstvu je ta duhovna raven običajno označena s stopnjo Nadangela), lahko z dotikom (polaganjem) rok ali z informacijsko-energijskimi nosilci (npr. rastlinskim oljem, kristalom, vodo ipd.) človeku posredoval dodatno duhovno moč. Na splošno je Bodisatva dal človeku (seveda, če si ga je ta zaslužil) neke vrste duhovno darilo. In človek je to moč izkoristil, kakor se mu je zdelo ustrezno, v skladu s svojo izbiro in vero. V sodobnem smislu je to, figurativno rečeno, podobno dotakanju dodatnega bencina v avto. Zagotovo bo to povečalo njegov domet vožnje. Toda s kakšno hitrostjo in kam bo šel ta avto, je že odvisno od voznika (Osebnosti).

Seveda je ta moč delovala kratek čas. Toda zahvaljujoč njej, je človek, na primer, med izvajanjem svoje duhovne prakse lahko prodril v duhovno sfero zunaj svojih osebnih zmožnosti. V skladu s tem je lahko pridobil dragocene izkušnje bivanja v njeni resničnosti, praktično zavedanje *drugega* sveta. To pomeni, da je prejel duhovni impulz (ezoozmos) v svojem razvoju, novo zavedanje, pogled na svet, ki je korenito spremenil njegov odnos do iluzorne resničnosti tridimenzionalnega sveta. To mu je omogočilo stik s sedmo dimenzijo (Nirvana, sedma Nebesa, raj) in razumevanje, kaj je najvišja Svoboda, ali, kot so rekli v starih časih, »Začutiti dih Večnosti«. To je resnično zelo dragoceno duhovno darilo, ki ni primerljivo z ničemer zemeljskim.

In tu ne omenjam vpliva te sile na fizično telo. Ko je človeku posredovana takšna duhovna moč, seveda njegovo telo zaradi navala dodatne ustvarjalne energije izboljša kakovost svojega delovanja. Rezultat je porast energije, kar pozitivno vpliva na delo mnogih

vitalnih sistemov, poveča se imuniteta ipd. Zato legende govorijo, da ta duhovna moč lahko vpliva na katerokoli bolezen, celo na najresnejše. Toda fizični učinki so drugotnega pomena, glavna stvar je duhovna pomoč Osebnosti, tako rekoč »duhovna ozdravitev«, priložnost, da stopi v stik s svojim pravim domom – duhovnim svetom. Zato so na primer Jezusa Kristusa imenovali edini pravi Zdravnik »duš in teles«. Ker je On, kot Vrhovno bitje, ki prihaja iz Duhovnega sveta, včasih obdaril ljudi s tako močjo.

Podobno dejanje (seveda z manj moči) bi lahko izvedel človek, duhovno osvobojen zemeljskih reinkarnacij, ki je torej v času življenja dosegel *sedmo* dimenzijo (od tu prihaja povezava s številko sedem: sedemkratna dejanja ali število molitev, sedem udeležencev obreda in tako naprej). Pred tako Osebnostjo, ki se je združila s svojo Dušo in postala kvalitativno drugačna – novo Bitje, se razkrivajo popolnoma drugačne možnosti.

Ampak ljudje so ljudje. Mnogi so preprosto nagnjeni k zavisti in posnemanju iz človeškega uma. Sploh ne razumejo, zakaj je Kristus rekel: »Naj se zgodi po vaši veri,« ko so ga ljudje prosili za ozdravitev začasnega telesa, medtem ko so imeli priložnost, da Ga prosijo za Večnost, za rešitev svoje Duše ...

Anastasija: No, če upoštevamo, katera ideologija je takrat prevladovala med množicami, to ne preseneča. Čeprav do danes ni velike razlike. Če sodobnemu človeku rečeš, da mu bo takoj dano vse, za kar prosi ...

Rigden: Da ... stoletja minevajo, ljudje pa se ne spreminjajo. In kar se tiče obreda maziljenja bolnih, je ta

v krščanstvu nastal na podlagi vedenja o podobnih obredih (na primer o »ozdravitvi z molitvenimi uroki«) v predhodnih religijah, ki so obstajale med različnimi narodi. Na splošno so jih izvajali z uporabo običajnih medicinskih sredstev (kot na primer olivnim oljem), ki so jih uporabljali v davnih časih. To je vse enako, le predstavljeno je s krščanskim ideološkim konceptom.

Kaj je bistvo takega »uročnega« zdravljenja? Duhovniki, ki izvajajo molitve, močni šamani, jasnovidci in podobni lahko kratkoročno vplivajo na človeka. Seveda pa je vse to v obsegu Živalskega načela, torej lahko v najboljšem primeru vplivajo s položaja šeste dimenzije. Brez dvoma to ni niti blizu v primerjavi z močjo duhovno osvobojenega človeka, za katerega je odprta sedma dimenzija, zlasti z močjo Bodisatve. Vse to delovanje in sodobne obrede ljudi lahko po ljudskem razumevanju pripišemo nekakšni »pomoči« drug drugemu. V družbi jih izvajajo že od paleolitika. Toda zelo pomemben moment teh dejanj se je že zdavnaj izgubil: če se človek, ki dobi pomoč, notranje ne spremeni, če v prihodnosti ne bo delal na sebi, na krepitevi svojega Duhovnega načela in krotanju svojega egoizma, ponosa (tj. Živalskega načela) in tako naprej, potem ta pomoč *ne bo prinesla ničesar dobrega*. Nihče za človeka ne bo opravil njegovega glavnega duhovnega dela, razen njega samega! Tudi če ves svet moli za človekovo odrešitev, sam pa se po svoji osebni izbiri ne bo hotel spremeniti, bo vse to delovanje ljudi nesmiselno. Resnična skrivnost duhovnega ozdravljenja je zapisana v besedah: »Naj se zgodi po vaši veri.« Človek sam izbere, kateremu načelu bo dajal moč svoje pozornosti: bodisi Živalskemu bodisi Duhovnemu. Zato so človeške želje tako

različne: nekdo prosi za zdravje svojega minljivega telesa, nekdo drug pa za večno življenje svoje Osebnosti v resničnem domu Duše.

Anastasija: Da, zagotovo se v današnji družbi dogaja le imitacija forme, brez poznavanja bistva. Takšne duhovne moči ne more nadomestiti sedem ljudi v duhovniških oblačilih in duhovne osvoboditve seveda ni mogoče kupiti z denarjem (to ni naziv ali položaj) ali je pridobiti s hvalisanjem.

Rigden: Tako je. Treba je veliko delati na sebi, da bi dosegli duhovno osvoboditev. In ni pomembno, ali ste pripadnik katere religije ali ne, ker je to osebno duhovno delo vsakega človeka ...

Anastasija: Težava je v tem, da znanje o možnosti samostojnega duhovnega razvoja vsakega človeka skrivajo sami duhovniki. Tudi tisti, ki iščejo Znanje, začnejo svoja iskanja, vodeni z materialnim, splošno sprejetim svetovnim nazorom, in posledično najdejo ljudi z enakimi pogledi na svet. Torej, glede duhovnega zaznavanja je kot v svetopisemskem reku: »Če slep vodi slepega, bosta oba padla v jamo.«

Rigden: Točno tako. Praviloma takšni ljudje iščejo učitelje, delno zato, da bi nanje prenesli odgovornost za svoj duhovni razvoj, namesto da bi se razvijali samostojno. Če pa pogledaš na družbo kot celoto, potem se v večini primerov tako imenovani »učitelji« v duhovnem razvoju praktično ne razlikujejo od svojih »učencev«. Imitatorji (iz človeškega uma), ki se razglašajo za posrednike med ljudmi in Bogom, vse do danes obstajajo po vsem svetu, ne samo v različnih religijah in sektah,

ampak tudi v družbi. Vsi želijo nekoga učiti, ne da bi duhovno preobrazili sebe. Pri takšni »Napoleonovi vojski« »učiteljev« vseh vrst je takih, ki so resnično spoznali Resnico, le peščica! Zakaj tak paradoks? Ker kamorkoli pogledaš, so povsod zamenjave duhovnega svetovnega nazora z materialnim, s politiko, žejo po moči in denarju. Danes ni več skrivnost, da se v mnogih religijah cerkveni položaji kupujejo kot semena na tržnici. Za mnoge je to le igra politike, priložnost vladati nad drugimi pripadniki svoje vrste. A v resnici vsi ostajajo običajni ljudje, medtem ko zasedajo različne, tudi zelo visoke položaje.

Anastasija: No, ja, umetno ustvarjajo iluzijo svoje svetosti za ljudi. Nekoč, ko sem bila mlada, v času Sovjetske zveze, sem tako razmišljala o sovjetski vladi. Zame so bili skoraj polbogovi, ki so nekje daleč od nas (in ne v našem življenju), ki sedijo na svojih sestankih in imajo vse prav, ne jedo, ne pijejo in sploh ne hodijo na stranišče. In ko ste mi ovrgli ta mit in pokazali, da so ljudje kot vsi ostali, je bil zame to sprva šok, potem pa je prišlo do resničnega razumevanja situacije. Začela sem odvijati verigo: zakaj je bil takšen mit ustvarjen in zakaj sem ga tako dojela. Med raziskovanjem sem ugotovila veliko zanimivih dejstev. Na primer kako se pozitivne podobe politikov in duhovnikov in njihova »javna podoba in svetost« (česar proslavljeni kandidati v resnici sploh ne posedujejo) na splošno oblikujejo v svetu, kako je »javno mnenje« o teh ljudeh umetno oblikovano. Kako se ljudi množično nagovarja do takšnih ali drugačnih stališč, koristnih za tiste, ki imajo na svetu moč, in zakaj prihaja do boja za nadzor nad zavestjo celih narodov v različnih državah in celo za svetovno prevlado.

Rigden: Da, pridobivanje informacij je šele pol bitke. Veliko bolj pomembna je kakovost njihovega zave-danja! Pogledajmo na primer krščanski obred pri za-kramentu Svetega reda (ordinaciji), tj. posvečenju v duhovništvo v cerkveni hierarhiji. Na žalost je danes v krščanstvu ta podoben slovesnemu teatralizirane-mu šovu, predstavi opolnomočenja določenih ljudi za »dajanje zakramentov in pašnjo črede«. To ni niti blizu duhovnosti, to je le politika. Glede na trenutne raz-mere znotraj različnih krščanskih cerkva in gibanj, ki so podrejene potrošniškemu formatu razmišljanja, je v večini primerov ta obred že formalnost, poklon tradiciji. Vsem je vse znano že pred obredom, visoki položaji, kot jim pravijo, so kupljeni in porazdeljeni. In o čem razmišlja večina prisotnih med samim obredom? »Izkušeni« se zanimajo za porazdelitev moči in odnosov v kolektivu, »mlade« skrbi, da ne bi pozabili zaporedja dejanj, katere predmete in »svete roke« poljubiti najprej in kolikokrat se prikloniti. S časom se ni nič spremenilo, ker je bilo podobno tudi v religijah drugih ljudstev v različnih obdobjih, le imenovalo se je drugače. A bis-tvo ostaja enako. Seveda med vso to »množico močnih« naletiš na resnične vernike, ki se osredotočajo ne na zunanje obrede, temveč na lastne duhovne občutke do Boga. A takšnih je, žal, zelo zelo malo.

Anastasija: Vse to so človeške zadeve. Vsakdo izbere zase, katere skrivne želje so zanj bolj mamljive. Ampak če pogledamo izvor zakramenta Svetega reda kot takega, je ta mišljen kot zadnja stopnja človekovega duhovnega razvoja. To je tisto, kar sufizem imenu-je izguba človeškega »Jaza«, spajanje Duše iskalca z Bogom, v budizmu pa popolna transcendentálna (intuitivna) Modrost.

Rigden: Seveda ljudje, ki sledijo duhovni poti z notranjim delom na sebi, ne glede na to, ali so pripadniki religij svojega časa ali ne, dejansko preidejo iste stopnje samoizpopolnjevanja. Če poiščemo izvor koncepta »duhovnika«, je v starih časih to pomenilo »človek, ki stoji pred Bogom«. V bistvu je to izhod v sedmo dimenzijo, človekovo doseganje resnične svetosti, njegove kvalitativne duhovne preobrazbe v času njegovega življenja. V tej fazi duhovnega razvoja človek v resnici občuti Božjo moč, zahvaljujoč kateri zapusti krog reinkarnacij in se osvobodi, gre v raj, Nirvano; ne glede na to, kako ljudje imenujejo Duhovni svet, se bistvo ne spremeni. Torej so vse te stopnje duhovnega izpopolnjevanja, ki so enake po pomenu in vsebini, prisotne v vseh svetovnih religijah pod takšno ali drugačno preobleko posebnih zakramentov, stopenj, prehodov segmentov duhovne poti in tako dalje. A kar želim povedati glede tega. **Duhovno Znanje ne pripada nobeni religiji**, ne glede na to, kako si ga vsaka trudi prilagoditi sebi in ga tolmačiti po svojih kanonih in tradicijah.

Anastasija: Da, in to se zelo jasno vidi, ko natančno preučujemo in primerjamo duhovno znanje v verskih kulturah različnih narodov. Kot primer lahko šteje mo krščanski zakrament maziljenja, o katerem smo govorili. Nanos (v obliki *znaka enakostranega križa*) posvečene mire na določene dele telesa, obraz, oči, ušesa, prsni koš, roke in noge, velja v tej religiji za simbol občestva z božjo milostjo, skozi katero človek »prejme darove Svetega Duha«. Znak križa na čelu (na področju čakre »tretjega očesa«) v skladu s krščansko religijo simbolizira posvečenje misli, da bi jih človek znal obdržati čiste (duhovne misli). Znak križa na

prsih (na območju čakre, ki jo v hinduizmu označujejo kot srčno čakro ljubezni – »Anahata«) simbolizira Ljubezen do Boga, ki jo mora človek nositi skozi celo življenje. Na očeh (v starih časih imenovanih »odprte čakre«) – zato, da človek pridobi duhovni vid (da vidi milost božjo v vsakem stvarjenju). Na ušesih – da bi človek slišal duhovno besedo ...

Rigden: Mimogrede, v starih časih si ljudje z resničnim duhovnim znanjem o tem procesu z oljem niso mazali ušes, ampak točke nad vsakim ušesom, ki sem jih omenjal v razlagi meditacije na štiri Esence. Se pravi tista območja nad ušesi, kjer so strukture, vključene v proces zaznave človekove orientacije v prostorih različnih dimenzij v spremenjenih stanjih zavesti.

Anastasija: Da, izkaže se, da so nekoč vse počeli na podlagi znanja o tem ... Maziljenje rok (na področju, kjer se nahajajo čakre rok) v krščanstvu simbolizira sporočilo za dobra dela; stopal (tudi na stopalih imamo čakre) – sposobnost slediti duhovni poti, ki vodi v »Božje kraljestvo«. Z drugimi besedami, kljub krščanski filozofiji razlage procesa maziljenja je sam postopek potekal po točkah glavnih čaker ...

Rigden: Seveda, če pogledate informacije o obredih, povezanih z maziljenjem z oljem pri različnih ljudstvih po svetu od starodavnih časov do današnjih dni, lahko najdete »neverjetno podobnost« pri uporabi »z molitvijo posvečenega« olja na skoraj enakih področjih na telesu, torej aktivacijo določenih človeških energijskih con – čaker. Ti rituali so bili na primer pogosti med starimi Egipčani, prebivalci starodavne

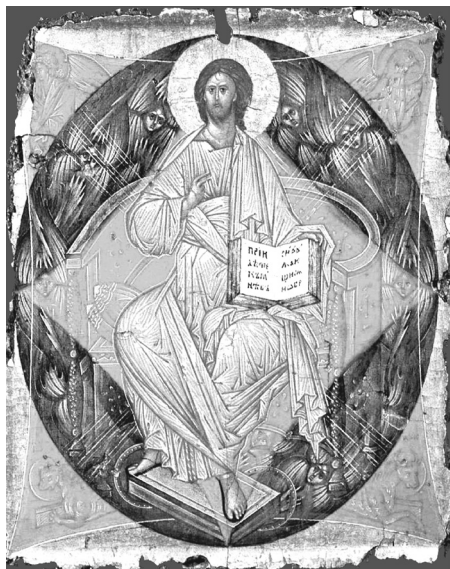

in moderne Indije, med narodi, ki so živel v starodavni Evropi, na Uralu, v Sibiriji. Poleg tega je dovolj, da pozoren človek opazuje, kako na različnih delih planeta narodi prikazujejo bogove, svetnike, s kakšnimi simboli označujejo glavne čakre, kako so prsti njihovih rok povezani v določene kombinacije. Le za nevedne ljudi je to razloženo v splošnih konceptualnih kategorijah kot simbolih oblikovanja povezave med Nebom in Zemljo, kot metodah ustvarjanja in upravljanja stvarstva tega ali onega božanstva. A dejansko prikazujejo duhovne simbole in praktično znanje o človekovem samoizpopolnjevanju.

Na primer v krščanstvu, natančneje v pravoslavju, je ikona »Kristus v Slavi« (izv. Спас в Силах). Nekoč je zasedala eno osrednjih položajev v ikonostasu Pravoslavne cerkve. V Rusiji so ravno v tistem času (14.–15. stoletje) namesto particije nizkega oltarja začeli delati veliko particijo – ikonostas, ki ločuje oltar od glavnega dela templja. Torej, ta ikona izkazuje zanimivo simboliko.

Na njem je upodobljen Jezus Kristus na prestolu. V levi roki drži odprto knjigo, z desno pa blagoslavlja, s prsti v posebnem položaju, kjer sta falangi (blazinici) prstanca in palca združeni. Ti že veš, da se takšen položaj prstov uporablja v določenih duhovnih praksah, ko se na ta način pride pri energijskih meridianih človeka do »sklepanja v obroč«.

Anastasija: Da, ta gesta jasno prikazuje, kateri duhovni instrument je Osebnost uporabljala za meditacijsko delo s svojo energijsko strukturo, osebnim prostorom in povezavo z duhovnim svetom!

Slika 92. **Slika ikone Kristus v Slavi**

(1408, umetnik Andrej Rublev;

Državna galerija Tretjakov, Moskva, Rusija).

Rigden: Enkrat sem že povedal, da v skrivnih gestah in svetih podobah starodavnega Vzhoda prstanec, poleg drugih funkcij v duhovnih praksah, pogojno kaže na aktivacijo žleze epifize (češerike, čakre »tretje oko«). Naj spomnim, da čakra v sanskrtu pomeni »kolo« (prej »krog«, »disk«). Čakre so svojevrstna energijska središča v nevidnem delu človeške strukture, skozi katere se giblje energija (energijski *urtinec*). Na vzhodu namesto besede »čakra« uporabljajo tudi besedo »lotos« (»padma«) za označevanje sedmih energijskih središč človeka. Mimogrede, tudi v sufizmu prakticirajo duhovno delo z glavnimi (šestimi) subtilnimi centri v človeškem energijskem telesu (»lataif«). »Tretje oko« v različnih učenjih do danes velja za »duhovno oko«, čakro jasnovidnosti. V razpravah je omenjeno, da če človek aktivira nadčutne

percepcije, potem »tretje oko« prispeva k »pridobivanju transcendentalnega znanja« in »prodiranju v duhovni svet«. Velja za dirigenta z močnim vplivom, ki prispeva k »ustvarjanju in vplivanju na nekaj«, odpira možnosti za opazovanje dogodkov preteklosti, sedanosti in prihodnosti. Na vzhodu so jo imenovali tudi čakra »odsotnosti strasti in nadnaravnih sposobnosti«. Ta čakra je bila pogojno označena z *modro* (sinje modro) barvo.

Anastasija: Nedvomno starodavna simbolika, povezuje s prstancem, ni tako preprosta, kot se zdi na prvi pogled. Nekoč ste delili zanimive informacije glede izvora tradicije v človeški družbi, da se prstani nosijo na prstancu desne ali leve roke.

Rigden: To je res starodavna zgodba. Sprva je bil prstan na prstancu skriven, čisto pogojni simbol med ljudmi, posvečenimi v sveto znanje. Sam prstan je pomenil gibanje v krogu ali, bolje rečeno, v krogu spiralne zanke. Simbolika je bila razdeljena na gibanje v desno stran (na primer pravilna svastika) in gibanje v levo stran (nepravilna svastika). Če je človek nosil prstan na prstancu desne roke, je to pomenilo, da je privrženec svetlih sil, njegovo gibanje proti Enemu Bogu, proti Večnosti. Ta simbol je pogojno izkazoval, da je človek izbral samo duhovno pot in je imel Znanje. Če pa je človek nosil prstan na prstancu leve roke, je to pomenilo njegovo gibanje v nasprotni smeri (proti materialnemu Umu), njegovo privrženost temnim silam (njegovo posedovanje temu ustreznega Znanja) in njegovo služenje Volji Živalskega uma. Ta razlika v nošenju prstana na določeni roki je bila pogojna razlika za posvečene ljudi, ki je izkazovala, katerim Silam in čigavi Volji je služil njegov lastnik.

Tudi samo ime »nepoimenovani prst« (v ruščini se »prstanec« imenuje »prst brez imena«, op. prev.) ni naključno in je izhajalo iz določenega Znanja v prej omenjenem okolju. Kot v starodavnih časih, tako tudi zdaj Ime Boga za ljudi ostaja skrivnost. Pravo Ime Boga ljudem do danes ni bilo razkrito, kljub številnim ugibanjem duhovnikov različnih religij na to temo. Zakaj? Ohranjene so legende o tem, da neizgovorljivo ime Boga lahko upravlja z vsemi silami narave, z vsemi dimenzijami (»ravnmi«) v Vesolju. No, te informacije imajo praviloma pripis duhovnikov, na podlagi legend o Izvornem Zvoku, ki se je v različnih časih različno imenoval, eno izmed imen je Gral. Torej, ta pripis opisuje naslednje: da naj bi tisti, ki ve, kako pravilno izgovoriti »Ime Boga« (prvotno je bil v legendah »Izvorni Zvok«), »lahko prosil Boga za vse, karkoli si zaželi«. Do danes se je ohranila legenda, da če kdo pokliče Boga po njegovem skrivnem imenu, lahko pritegne Njegovo pozornost. A ponavadi je to goreča želja ljudi, ki so duhovno nezreli. Tisti, ki živijo z Bogom v sebi, nimajo potrebe po tem: našli so Ga v svoji Duši in prebivajo v Njem. Duhovno nezreli ljudje hrepenijo po tem, da bi poznali Ime, zaradi želje po lastni živalski moči nad vsem in vsemi. Ampak ne razumejo, da je zanje, kot nezrel plod, to pogubno.

Zožena percepcija človeka, zaradi prevlade Živalskega načela v njem, zmanjšuje razumevanje Boga na raven nekega materialnega predmeta, pri čemer ga celo vidi tako, kakor sebe v tridimenzionalnosti. Duhovniki so Boga imenovali z različnimi »imeni« in zase ustvarili eno ali drugo religijo. Poleg tega še vedno vsiljujejo ljudem, da se borijo in sovražijo med seboj, za primat svojih religij in »ime« Boga, za nadvlado nad

konkurenčnimi religijami in posledično edino pravico do govora v imenu Boga. Zaradi različnih epitetov, zahvaljujoč namerno drugačnim razlagam duhovnikov, ljudje napačno verjamejo, da obstajajo različni vrhovni bogovi. Toda vse današnje različice »imen« Boga so pravzaprav *epiteti*, ki so v starih časih označevali Edinega, namesto prepovedanih imen Boga.

Anastasija: Imate prav in o tem se lahko prepriča kdorkoli, dovolj je slediti etimologiji izvora in začetnega pomena besede, ki pomeni ime Boga v različnih religijah.

Rigden: Vsekakor bo vsak inteligenčen človek, če celostno pogleda vse dane informacije, razumel, da so različna »imena« Boga v religijah le epiteti Edinega. Poglejmo denimo ime vrhovnega boga starih Egipčanov – Ozirisa. To »ime« je grška oblika egipčanskega imena Usir. To pomeni, da grška beseda »Oziris« izvira iz egiptovske »U'sir«, kar pomeni »Tisti, ki je na vrhu«. Ali, na primer, kaj pomeni ime avestijskega božanstva v zaratustrovstvu *Ahura Mazda* (pozneje Ormazd, Ormuzd), ki ga je kot Edinega Boga razglasil prerok Zaratustra? Mimogrede, prerok je v izhodišču omenil, da je ime Ahura Mazda le nadomestilo za *prepovedano ime Boga*, ki ga med ljudmi nihče ne pozna. Ta Bog je bil celo v verskem koledarju označen kot »Neimenovan«. Avestijski »Ahura Mazdā« je preveden kot »Modri Gospod«, »Gospodar misli«. Avestijska beseda »Maz-dā« pomeni tudi »ohraniti v spominu«. Tukaj je torej »ime« tvorjeno iz dveh starodavnih iranskih besed z arijskimi (indoiranskimi) koreninami. »Ahura« ustreza sanskrtski besedi »asura« – »gospodar«, »mazdā« – pa indijski »Mēdhā«, torej »modrost, razumevanje«.

Mimogrede, ljudje so pozabili preprosto resnico o tem, kaj pravzaprav je Modrost. To nikakor ni pridobljeno knjižno znanje niti niso to življenjske izkušnje, sijajen um ali graciozna logika razmišljanja. **V starodavni tradiciji različnih narodov je »Modrost« izvorno pomenila dar nebes (čutno evforijo, uvid) v obdobju duhovne rasti človeka, darilo, s pomočjo katerega so bili doseženi višje razsvetljenje, vserazumevanje in vsevednost.** V zaratustrovstvu ni naključje, da se je Ahura Mazda odkril preroku Zaratustri, zahvaljujoč »Dobrim mislim«, šele po več letih njegovega vztrajnega duhovnega iskanja. »Prerok je vprašal in Bog mu je odgovoril in ga postavil v božansko Modrost«, torej je bil »tisti, ki daje Modrost, razumevanje«.

Tako so iz epitetov duhovniki tvorili »ime« Edinega Boga. In tako so v vsaki religiji, katerokoli pogledaš, vsa imena Boga epiteti: »Bog Odrešenik«, »Slavni Bog«, »Vredni«, »Vseobsegajoč«, »Vseprisoten«, »Sijoč«, »Prebujeni«, »Temelj«, »Sveta moč«, »Prinašalec sreče«, »Nedojemljivi« in tako naprej. Le naštevam prvotna semantična poimenovanja različnih besednih »imen« (pravzaprav epitetov) Boga, ki jih danes poznajo mnogi predstavniki te ali one priljubljene svetovne religije. Z drugimi besedami, te informacije danes ležijo na površju in so dostopne vsem, ki jih zanima to vprašanje. In niti ne govorim o bolj starodavnih koreninah izposojenih besed iz podobnih epitetov starodavnih religij in verovanj, ki se jih zdaj nihče ne spomni, kljub razpoložljivim arheološkim artefaktom, ki potrjujejo njihovo priljubljenost v starih časih. Toda na koncu vsi ti »zgodovinski epiteti« vodijo, korak po koraku, do začetne označbe Edinega v prajeziku, ki je bil skupen vsem narodom in do katerega teoretični jezikoslovci prihajajo šele zdaj.

Anastasija: Da, grenko in smešno ... Izkaže se, da se ljudje v družbi vojskujejo, pretepajo in prepirajo drug z drugim za *epitete* Edinega, ki je za vse isti.

Rigden: Žal ... niti ne razumejo **enega duhovnega bistva** za vse narode, za človeštvo kot celoto. Zaradi poznavanja narave človeka je označba Eden, kot sem že rekel, že od začetka dana ljudem, ne kot Njegovo ime, ampak kot zvok »Ra«, ki je simboliziral koncept »Edinega, Večnega (Najvišjega)«. Zato so že od davnih časov Boga med ljudmi, posvečenimi v Znanje, celo pogojno označevali brez navedbe Njegovega imena (mimogrede, to velja tudi za prst brez imena). Veliko kasneje, ko so se v družbi začeli prepiri med ljudmi, ki so jih podžigali duhovniki, so se pojavile različne interpretacije, delitve na »naše« in »njihove« bogove in tako naprej, kar je v končni fazi vodilo do izgube izvirnega Znanja. Toda vse to so človeške zadeve.

Toda vrnimo se nazaj na temo prstanov. Prvi prstani so bili preprosti in gladki. Mimogrede, takšni prstani, ki so jih uporabljali posvečeni, so bili nekoč izdelani izključno iz kristala kot energoinformacijskega zbiralnika ...

Anastasija: Se pravi iz naravnega materiala, v katerem so osnovni delci (atomi, ioni, molekule) razporejeni po geometrijskih zakonih prostorskih ploskev in kristalnih rešetk ter imajo večinoma geometrijsko pravilne oblike in strukture (na primer poliedri, ki so že bili omenjeni v pogovoru). Na splošno lahko rečemo, da je to znak, samo ne dvodimenzionalen, ampak tridimenzionalen, kjer zunanja oblika odraža simetrijo notranje razporeditve osnovnih delcev in, skladno s tem, porazdelitev energij, ki jih tvorijo ...

Rigden: Seveda ... In kasneje, ko so ljudje začeli izgubljati Znanje, potrebno za izdelavo takšnih prstanov, so že začeli uporabljati kamen, les ali kosti. Veliko kasneje so jih začeli izdelovati iz kovine ... Torej, prvi prstani v starodavnih tajnih družbah so bili preprosti, razlika je bila samo v tem, na kateri roki so jih nosili: levi ali desni. Toda po tem, ko je, kot pravijo, prišlo do uhajanja informacij in posnemanja atributov posvečenih med običajnimi ljudmi, so začeli prstane v družbi nositi množično, ne da bi razumeli bistvo, nosili so jih na različnih prstih, izdelovali iz različnih kovin, okraševali z dragimi kamni in tako naprej. Nato so posvečeni začeli na prstanih upodabljati določene znake in simbole, ki so bili razumljivi njihovemu družbenemu krogu. Na primer tisti, ki je pripadal silam Svetlobe, je nosil prstan v obliki kače, ki grize rep in katere glava je obrnjena v smeri urnega kazalca, na prstancu desne roke. Privrženec Temnih sil pa na prstancu leve roke. Na takšnem prstanu je bila glava kače obrnjena v nasprotni smeri urnega kazalca. Toda tudi to ni trajalo dolgo.

Kmalu, zaradi človeške imitacije in izkrivljanja Znanja, je tradicija, kot je nošenje prstana, izgubila svoj pomen pri vpletenih v izvorno Znanje. Vendar se je med ljudmi ohranila tradicija nošenja prstanov kot okrasa ali kot znaka kakšnih privilegijev. Samo da so se hvalili drug pred drugim, so si za začetek izmislili »supermagične prstane«, ki naj bi ščitili človeka pred boleznijo, nesrečo, »dajali moč«, za konec pa še prstane, ki so simbolizirali družbeno neenačnost, v obliki prstana bogatega človeka – »častnega državljana«. Na splošno, vse je kot vedno, prazen človeški ponos.

Anastasija: Rada bi osvetlila še eno zanimivo vprašanje v zvezi s temo o prstancu in prstanih. Nekoč ste govorili o tem, od kod prihaja izraz »Božji prst«, iz katerega je v bistvu izoblikovan pojem »prstan«.

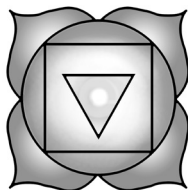
Rigden: Ja, v staroslovanskem jeziku beseda »perst« pomeni »prst«. Poleg tega so v zgodnejših časih z besedo »perst« imenovali prstanec desne roke. Do danes je med nekaterimi ljudstvi, na primer v Kazahstanu, ostal običaj, povezan s starodavnim verovanjem, da novorojenčku ne dajo najprej sesati materinih prsi, ampak prstanec, da dojenček odraste v dobrega, prijaznega in duhovnega človeka. To je dejansko odmev, čeprav v človeški razlagi, omenjenega znanja o tradicionalni simboliki prstanca. Danes je nošenje prstana zgolj moda in tradicija, na primer nošenje poročnega prstana na prstancu leve ali desne roke (v različnih državah različno). Toda hkrati je mogoče najti odmev znanja, ki so ga nekoč imeli ljudje. V pravoslavju prstan, ki si ga pri *poroki* mladoporočenca nadeneta na prstanec desne roke, še vedno pomeni *znak večnosti* in neločljivosti *poročnega venca z duhovnim svetom*.

Anastasija: Večina ljudi sploh ne razmišlja o tem, zakaj obstajajo različne tradicije, ki se jih držijo, in kje je njihov izvor. Ko pa razumeš takšne podrobnosti, postanejo tudi druge informacije bolj jasne. Na primer kaj na skulpturah in slikah božanstev označujejo združitve enega prsta z drugim, skupaj s pogojno nakazanimi meditativnimi tehnikami.

Rigden: Kar zadeva položaj prstov ... Če prstanec, glede na meditativne funkcije, simbolizira duhovni vid, znanje in nadnaravne sposobnosti, potem palec

simbolizira energijski potencial moči samega človeka. Zlasti palec je nakazoval, da so pri meditaciji uporabljali čakro, ki se nahaja približno v spodnjem delu trebuha, znotraj medeničnega pasu, med trtico in sramno simfizo. Navzven, na shemah človeka so jo pogojno upodabljali na področju mednožja. Ampak to je le pogojno, ker ne govorimo o fizičnem, ampak o energijskem telesu človeka.

Slika 93. Shematična ilustracija čakre »Muladhara« v Indiji.

Mimogrede, v Indiji to čakro imenujejo »Muladhara« (beseda »mūlādhāra« izvira iz sanskrta, v slovenskem prepisu pa »mula« pomeni »koren, osnova«, »adhara« pa »temelj, podlaga, podpora«). Povezana je tudi s prebujanjem človeškega energijskega potenciala. Tradicionalno je bila označena z rdečo barvo.

Prebujanje tega močnega energijskega potenciala se na vzhodu imenuje »prebujanje speče kače Kundalini, ovite v treh in pol zavojih«. Nekajkrat sem jo že omenil, ko sem govoril o spiralnih strukturah. Ta sila že od nekdaj velja za ženski vidik božanske moči (Allat) in nekatere njene lastnosti so pozneje v krščanstvu začeli pripisovati Svetemu Duhu. Prispievala je k prebujanju močne, ustvarjalne moči duhovne Ljubezni v človeku, ki je niti približno ni mogoče primerjati s katerimikoli fizičnimi občutki ali manifestacijami grobih energij.

V Indiji so to čakro pogosto enačili z domovanjem Brahmana in navajali, da je moč, ki jo vsebuje to energijsko središče, v vsakem človeku, le da je v spečem stanju. Ta moč se prebudi šele, ko človek dela na sebi, na krotanju svojega Živalskega načela in si prizadeva za prevlado Duhovnega načela v sebi. V krščanstvu so asketi (grška beseda »askesis« – »vadb-a, praksa«) to stopnjo duhovnega razvoja imenovali *doseganje stanja brez strasti*. Se pravi stanja brez aktivnega vpliva strasti in želja, zavračanja zlih namenov in dejanj na poti vrline, stanja čistosti uma. Brez tega duhovnega dela na sebi nobeno orodje ne bo dalo zelenega rezultata.

Rezultat prebujanja Kundalinija na vzhodu razumejo kot kvalitativno spremembo človeške zavesti, duhovno prebujanje, intuitivno razumevanje Resnice. In v krščanstvu to stopnjo imenujejo samo *stanje brez strasti*, ko »um vstopi v nadčutno«, tisti, ki ga je dosegel, pa »se premakne na stran vedenja, kjer um prebiva v duhu Božjega bivanja«. Na Vzhodu velja za zelo močan zagon transformacije Osebnosti – vzpon Kundalini energije od baze hrbtenice skozi središče glave do najvišjega in njeno zlivanje z božanskim Enim. Ko se zavest združi z Enim in to stanje postane stabilno, nastopi »osvoboditev«.

V krščanstvu se doseganje tega višjega duhovnega stanja imenuje »Blaženost« in velja za univerzalno vrednost, zadnjo mejo človekovega stremljenja na poti rasti, h kateri je dobrota vključena kot osebna lastnost Svetega Duha. Poleg tega velja, da je to posebno stanje, ki se ga ne doseže z nobenim običajnim občutenjem človeka, presega domišljijo in presega vsako logično

razmišljanje ter »ni združljivo z umom«. Z drugimi besedami, doseči ga je mogoče le z duhovnim delom na sebi, v spremenjenem stanju zavesti, v odsotnosti misli in domišljije, samo s pomočjo globokih občutkov (s »šestim čutom«, ki ga povprečen človek ne pozna).

1

2

Slika 94. Pogojne označbe osnovnih čakrer pri doseganju najvišjega stanja osvoboditve:

- 1) sodobna tradicionalna shematična upodobitev človeka v položaju lotosa s 7 čakrami;
- 2) shematski prikaz doseganja stanja duhovne osvoboditve na tripoljskem obrednem vrču. Položaj ženskih rok kaže na povratno povezavo prve in sedme čakre.

Velja, da je Bog »najvišje Dobro«, nespremenljivo, večno in nesmrtno, v katerem sta najvišji moč in modrost. To je tisto Dobro, k čemur stremi vsaka človeška Duša. V resnici sta to kvalitativna preobrazba človeka in preoblikovanje njegove energijske narave v obliko,

ki je v človeškem razumevanju podobna energijski kocki, ki stoji na enem od svojih vogalov.

Anastasija: Da, to je gesta povezovanja prstanca s palcem kot simbol povezave moči Boga in energijskega potenciala samega človeka, poleg tega je to od samega Jezusa Kristusa kot Božjega Sina v resnici prav gesta blagoslova človeštva.

Rigden: Poleg tega je na ikoni »Kristus v Slavi« (izv. Спас в Силах) Kristus upodobljen na ozadju geometrijskih oblik. Predvsem je v ozadju rdeč kvadrat, v katerega kotih so krilati mož, lev, bik in orel.

Anastasija: Se pravi simboli štirih Esenc na rdečem kvadratu v ozadju.

Rigden: Da. Danes se v krščanstvu te podobe (tetramorfi) razlagajo kot simboli evangelistov (Mateja, Marka, Luke, Janeza). Zaradi takšne duhovniške razlage zdaj le malo ljudi ve za resnično bistvo teh simbolov in njihov izvor. Toda »čredi« te svetovne religije so pojasnjene takole: Matej je podoba krilatega človeka. Bil je pobiralec davkov, zato je njegova slika ponavadi upodobljena z določeno vsoto denarja, sulico, mečem ...

Anastasija: No, ja, *podoba človeka je simbol človeške narave in želja*, med starodavnimi vzhodnimi ljudstvi tradicionalna alegorična interpretacija Zadnje Esence v kontekstu znanja o štirih Esencah.

Rigden: Absolutno drži, samo tega se že dolgo nihče ne spomni. Sledi simbol Marka – lev, kralj živali. Simbol Luke je krilati bik, kjer se bika razume kot žrtveno žival.

**Slika 95. Shematska upodobitev
ilustracije iz Karolinškega rokopisa**

(9. st.; najdeno v Franciji; knjižnica Valenciennes):

*Mistično Jagnje (v sredini), štiri
»apokaliptične zveri«, ki držijo Knjigo.*

Anastasija: Torej, bik je že v praindijski civilizaciji pomenil Živalsko načelo, pri večini starodavnih ljudstev pa je bil povezan z označevanjem človekove Desne Esence. In koliko starodavnih orientalskih zgodb je posvečenih boju z levom in zmagi nad njim, kot simbolom človekove ukrotitve svoje najinteligentnejše in najbolj prevlade lačne Leve Esence – opore Živalskega načela!

Rigden: No, vse je tako preprosto, ko razumeš očitno ... In simbol Janeza je orel. Vendar pa je bil prvotno v okviru poznavanja štirih Esenc tam drug ptič. Pravzaprav bi tukaj moral biti upodobljen sokol, če

slediš izvornim virom, od koder so duhovniki prepisali zgodbo za svojo novo religijo. Veliko starodavnih ljudstev, skupaj z Egipčani, je s ptico (sokolom) simbolično označevalo Sprednjo Esenco. Orel je že vstavek duhovnikov v vedenja, izposojena od drugih ljudstev. A to je že druga tema pogovora.

Torej, kar je izjemno v zgodbi pravoslavne ikone »Kristus v Slavi«. Vsa ta »zoomorfna bitja« držijo **Knjigo** in so postavljena kot simboli na koncih skritega vzorca – *diagonalnega križa* v obliki žarkov, ki izhajajo iz kocke. Slednja je simbolično upodobljena kot romb. Na splošno, na sliki *rdeč kvadrat* prekriva *moder (zeleni) oval*, na njem pa je *rdeč romb* (kot simbol preoblikovanja kvadrata v romb, torej nastanka kocke, postavljene na enega od njenih vogalov).

Anastasija: Neverjetno je, ker je kocka na ravnini v izometrični projekciji navadni šesterokotnik in vsaka njegova stran je romb! Vse je odvisno od tega, kako gledaš nanj.

Rigden: Tako je. V tem primeru bi rekel natančneje: vse je odvisno od tega, kdo točno gleda. Torej, na ikoni na ozadju rdeče kocke na prestolu sedi Jezus. Pri čemer ena Njegova noga stoji *na vogalu te kocke*, druga pa je v modrem ovalu. Slednji se v krščanstvu imenuje tudi »halo mandljaste oblike« ali »ribji mehurček« in velja za simbol božanske moči, ki obdaja Kristusa med njegovim vstajenjem in preobrazbo. V tem modrem (zelenem) ovalu so naslikani serafini (v originalu rdeče barve) in kerubini (v originalu modre barve) kot simboli nebeške hierarhije. S tem, da je vsak od njih upodobljen kot obraz, obdan s šestimi krili!

Spomni se mask (shematskih upodobitev človeških obrazov) na »Velikem šigirskem idolu«, ki simbolizirajo dimenzije. In takšne pogojne simbolne upodobitve drugih dimenzij niso bile značilne le za šigirsko kulturo (5.–4. tisočletje pr. n. št., Srednji Ural in Zauralje; sodobna Rusija), pač pa tudi za južnosibirsko kulturo Okunev (2. tisočletje pr. n. št.) in za druge starodavne kulture že dolgo pred vzponom krščanstva in drugih danes poznanih svetovnih religij. Mimogrede, okunevska kultura je zelo bogata z znaki in simboli v obliki krogov, spiral, trikotnikov pa tudi z antropomorfnimi stiliziranimi figurami, slikami sokolov, ženskih boginj in simbolnih duhovnih znamenj (Allata). Podobne oznake so bile v starodavnem svetu precej pogoste.

Torej, vrnimo se k pogovoru o ikoni »Kristus v Slavi«. Kombinacija rdeče in modre barve v krščanstvu velja za prikaz združitve človeške in božanske narave Jezusa Kristusa. In sama podoba Kristusa je simbol Njegove nove, bodoče epifanije za ljudi kot Gospodarja vidnih in nevidnih svetov, kot simbola nespoznavnega in utelešenja.

Anastasija: Da, po svoji simboliki je to izjemna ikona za ljudi, ki vedo. Kvadrat kot simbol zemeljskega s štirimi Esencami, romb kot simbol kocke, postavljene na enega od kotov – sedme dimenzije, simbol duhovne preobrazbe in osvoboditve človeka. Oval označuje osebni energijski prostor med človekom in njegovimi Esencami, povezavo z drugimi svetovi (dimenzijami). Kristus je v rdečem rombu, torej v sedmi dimenziji, v raj, v »sedmih nebesih«, in On tudi blagoslavlja s tako pomembno gesto desne roke! Da, prav tu je vse osnovno znanje o človeku in njegovih duhovnih zmožnostih na poti k Bogu! Še ena

**Slika 96. Shema postavitve simbolov
na ikoni »Kristus v Slavi«**
(1408, umetnik Andrej Rublev):

- 1) lev;
- 2) moder (zeleni) oval (krogla);
- 3) prestol, na katerem Kristus sedi kot Sodnik;
- 4) gesta blagoslova – povezana prstanec (»neimenovani prst«)
in palec desne roke;
- 5) krilati človek;
- 6) Jezus Kristus v zlatem ogrinjalu;
- 7) orel;
- 8) serafini in kerubini;
- 9) odprta Knjiga;
- 10) rdeč romb;
- 11) rdeč kvadrat, na katerem je vrisan modri (zeleni) oval;
- 12) bik;
- 13) Kristusova noga stoji na vogalu rdečega romba.

potrditev: ko imaš Znanje, lahko zrelo razumeš ključno bistvo informacij, ki so jih zabeležili ljudje v preteklosti.

Rigden: Načeloma se je ta način prenosa Znanja uporabljal že od starodavnih časov. Poleg tega so praviloma podobna, tako rekoč osnovna Znanja postavljali pred oči. Dovolj je pogledati samo znake in simbole, ki nas obdajajo v življenju, ali tradicionalne verske podobe ali pa pogledati v zgodovino umetnosti ljudstev po svetu, da bi razumeli, da je to Znanje vedno obstajalo.

Anastasija: Prav imate. Kolikor mi je znano, je ikona »Kristus v Slavi« iz 14. stoletja in še danes stoji v središču ikonostasa katedrale Oznanjenja v moskovskem Kremlju. Toda drugo vprašanje je, kdo jo *vidi*? V krščanski religiji »Kristus v Slavi« simbolizira kompleksen teološki koncept, kako se bo ob koncu časa pojavil Kristus v vsej polnosti Svoje moči in slave za »Poslednjo sodbo« in za prihajajočo preobrazbo Vesolja, zaradi izpolnitve Božanskega Namena za svet: »Da bi vse zemeljsko in nebeško združil pod glavo Kristusa.«

Rigden: Ta ikona velja za nekakšno celotno razpravo v simboliki, prerokbo prihodnosti v jeziku ikonskega slikarstva.

Anastasija: Zanimivo je, da je bil tukaj narejen poseben poudarek na *Knjigi*! Med drugim prihodom Kristus drži *odprto Knjigo* in vsak zoomorfni lik drži eno knjigo. Je tu mišljen Evangelij ali ta simbol nakazuje neki splošen alegorični pomen? Vem, da je bil od časov zgodnjega krščanstva Jezus Kristus simbolično upodobljen *v obliki Knjige, na katero se spusti grlica kot manifestacija Svetega Duha.* Zanimalo me je tudi,

zakaj se grlica pogosto omenja v Bibliji. Izkazalo se je, da se razlikuje od goloba, je manjša in spada med ptice selivke. Grlica se v Palestini pojavi zgodaj spomladi. Veljala je za prvo znanilko, čisto ptico.

Rigden: Res je. Rekel bom celo še več, sprva je bil v zgodnjem krščanstvu Sveti Duh prikazan natančno v obliki bele grlice (pozneje golobice), ne pa goloba. Saj je bila *simbol božanske Ljubezni, ustvarjalnega ženskega načela, Pramater vsega obstoječega (Allat)*. In to je povezano s še bolj starodavnim znanjem, ko je bila sveta trojica upodobljena v obliki Očeta, *Matere* in Sina. Na primer, takšna triada je bila v Starem Egiptu: Oziris-Isis-Horus. Kasneje v krščanstvu je bila grlica (na drugih podobah – golobica) upodobljena v glavnem na slikah Oznanjenja (v okviru upodobitve zgodbe z Nadangelom Gabrijelom in Devico Marijo) in Kristusovega krsta.

In kar se tiče Knjige, je tvoje opažanje pravilno. Pou-darek je ravno na dejstvu, da je prisotna Knjiga kot taka, ob tem, da *je odprta, torej dostopna za branje*. V krščanski kulturi je simbolika knjige precej pomembna in globoka, zato so jo vsi slikali na podlagi splošno sprejetih kanonov. Lahko bi bil Evangelij, Knjiga Življenja z imeni Odrešenih, Knjiga Razodetja o prerokbah Drugega prihoda Kristusa. Mimogrede, v slednji je zgodba o Knjigi, napisani »znotraj in zunaj«, zapečateni s sedmimi pečati, ki jih ne more odpreti in prebrati nihče razen Jagnjeta. Govori tudi o štirih živalih – Varuhih okoli prestola in tako naprej.

Anastasija: Opomnite, prosim, za bralce, ki jim je ta tema blizu, kje točno v »Razodetju« je zgodba o Knjigi in štirih živalih.

Rigden: V Svetem pismu je to v četrtem in naslednjih poglavjih v Janezovem »Razodetju«. Na primer v četrtem poglavju so naslednje vrstice: »Sredi pred prestolom in okrog njega so stala štiri živa bitja, spredaj in zadaj polna oči. Prvo živo bitje je bilo podobno levu, drugo bitje je bilo podobno juncu, tretje bitje je imelo obličje kakor človek, četrto bitje pa je bilo podobno letečemu orlu. Ta štiri bitja so imela vsako po šest perutnic in so bila vsenaokrog in znotraj polna oči.« In v petem poglavju govori o Knjigi: »In v desnici njege, ki je sedel na prestolu, sem videl knjigo, popisano znotraj in zunaj in zapečateno s sedmimi pečati. Videl sem silnega angela, ki je klical z močnim glasom: 'Kdo je vreden, da odpre knjigo in odtrga njene pečate?' Toda nihče ne v nebesih ne na zemlji ne pod zemljo ni mogel odpreti knjige ne pogledati vanjo. ... Tedaj sem videl: na sredini med prestolom in štirimi živimi bitji ter starešinami je stalo Jagnje, kakor zaklano, in imelo je sedem rogov in sedem oči: to je sedem Božjih duhov, poslanih po vsej zemlji. Jagnje je stopilo naprej in vzelo knjigo iz desnice sedečega na prestolu. In ko je vzelo knjigo, je četvero živih bitij in štiriindvajset starešin padlo pred Jagnje. Vsak je imel harfo in zlate čaše, napolnjene z dišavami, ki so molitve svetih. In peli so novo pesem: 'Vredno si, da vzameš knjigo in odtrgaš njene pečate, ker si bilo zaklano in si s svojo krvjo odkupilo Bogu ljudi iz vsakega rodu, jezika, ljudstva in naroda ter si jih napravilo našemu Bogu za kraljestvo in duhovnike in kraljevali bodo na zemlji.' Med videnjem sem vsenaokrog prestola in živih bitij ter starešin slišal glas mnogih angelov. Njih število je bilo desettisočkrat deset tisoč in tisočkrat tisoč. Z močnim glasom so govorili: 'Vredno je Jagnje, ki je bilo zaklano, da prejme oblast in bogastvo,

modrost in moč, čast, slavo in hvalo.' In vse stvari, ki so na nebu, na zemlji, pod zemljo in na morju, in sploh vse, kar je v njih, sem slišal, kako so govorile: 'Sedečemu na prestolu in Jagnjetu hvala in čast, slava in mogočnost na veke vekov.' In štiri živa bitja so govorila: 'Amen.' Starešine pa so padli predenj in ga molili.«

Anastasija: Da, zdaj te vrstice resnično zvenijo v popolnoma drugačni luči razširjenega razumevanja dogajanja!

Rigden: Pravzaprav, nekoč sem povedal, da sveta knjiga v sveti simboliki velja za zapis svetih simbolov, ki so poimenovanje Božje Besede (Zvoka Stvarjenja), ki se manifestira v svetu. Stari Egipčani, na primer, so hierogliffe šteli za svete znake, ki nakazujejo celotne pojme, včasih pa tudi posamezne zvoke. Pozneje se je pojavilo poenostavljeno pisanje, ki se je začelo uporabljati ne le v verskih, temveč tudi v posvetnih besedilih.

Kaj so na primer sodobne črke v različnih jezikih? To so pravzaprav običajni znaki, ki so si jih izmislili ljudje. Njihove različne kombinacije so nekakšne pogojne kode za razumevanje te ali one informacije. Pri čemer je vsak konvencionalni znak sam po sebi nevtralen. Toda v različnih kombinacijah celo konvencionalni znak postane del svojevrstnega informacijskega portala za prevajanje in delovanje določene moči Volje. A vse to, recimo tako, aktivira informacijski prostor in začne delovati šele, ko človek z branjem te kode uporabi svojo moč (pozornost, zavedanje). Ko denimo človek vidi zaprto knjigo in ne ve, kaj piše v njej, so konvencionalni znaki v njej v nevtralnem stanju. A takoj ko začne brati (če razume te

konvencionalne znake) – to je začetna uporaba moči za aktiviranje tega informacijskega prostora.

Vendar je zelo pomembno, kaj v tem trenutku dominira v človeku in kakšna je ta moč uporabe, tj. kakšna je narava njenega izvora. Na primer človek bere sodobno knjigo, dobro leposlovje. A trenutno v njem prevladuje Živalsko načelo (sebičnost, jeza, sovraštvo in tako naprej). V skladu s tem ga bo ob branju še tako dobre knjige njena vsebina iritirala, razjezila, nasmejala in zabavala njegovo megalomanijo s svojo »primitivnostjo«, povzročala zavist in ogorčenje. V njej bo izbral tiste trenutke, ki zadovoljujejo njegov ponos. Z drugimi besedami, konvencionalni znaki, zapisani v knjigi, prispevajo k večji aktivaciji sile, ki v tistem trenutku prevladuje v človeku, torej Volje za izvedbo programa Živalskega načela. In če bo v nekem človeku trenutno prevladalo Duhovno načelo, potem se mu bo odprla druga stran: ne bo le obogaten z informacijami, ampak jih bo tudi zrelo razumel, morda se bo odprlo zavedanje o izvoru nekaterih virov energije, ki jih ugnezdi avtor sam s pomočjo kode konvencionalnih znakov, ki jo je aktiviral.

Anastasija: Torej, ista knjiga, a prebrano, kot pravijo, z Božjo Ljubeznijo v Duši omogoča brez predsodkov razumeti informacije v njej, razumeti bistvo, občutiti in prepoznati vir njenega nastanka. Z drugimi besedami, knjiga je pogojna informacijska koda, njeno dožemanje pa je odvisno od prevladujoče izbire človeka samega.

Rigden: Točno. Te pogojne informacijske kode (besede, stavke) so v knjigo zapisali ljudje, pri katerih je med njihovo fiksacijo (pisanjem knjige) prevladovala

ena ali druga sila (ali, bolje rečeno, prevladovala je bodisi Volja iz Duhovnega sveta bodisi iz Živalskega uma). Če človek teh pogojnih kod ne pozna, na primer jezika, v katerem je knjiga napisana, je seveda ne bo mogel prebrati. A če jih pozna in jih skladno s tem aktivira, potem bo čutil učinek te aktivacije, torej učinek moči te Volje nanj.

Anastasija: Z drugimi besedami, če v tebi prevladuje Živalsko načelo, boš celo med branjem duhovnih razprav zamudil vse najpomembnejše, vse boš zanikal in ne boš razumel ničesar zaradi zoženega stanja zavesti v tem trenutku. In če v tebi prevladuje Duhovno načelo, boš katerokoli knjigo dojemal v stanju razširjenega dojemanja sveta, kar bo olajšalo ločevanje »zrnja od plevela«, razumevanje prevladujočih motivov pisatelja, kdo in kaj je tja zapisal in s kakšnimi cilji je bilo vse narejeno.

Rigden: Da, s prevlado Duhovnega načela v zavesti (kar pomeni razširjeno dojemanje sveta s pomočjo globokih občutkov), boš začel razumeti pravo bistvo in pridobivati Modrost. In z Modrostjo pride tudi Znanje. Znanje kot znakovna koda, ko je aktivirano po Duhovnem načelu, ustvarja pogoje ne samo za preobrazbo Osebnosti, ampak tudi sveta okoli nje. Torej so **knjiga in informacije, ki so v njej, dejansko prevodnik Volje** (bodisi iz Duhovnega sveta, bodisi iz Živalskega uma). Informacijske kode spadajo med *izmenljive informacije, nevtralne so*, dokler jih človek ne aktivira in pride v resonanco z njihovo močjo. Te konvencionalne znake pisanja so si izmislili ljudje. Ne bi jih smeli zamenjevati z izvornimi *aktivnimi delujočimi znaki, ki so jih v ta svet prinesli od zunaj ...* To so popolnoma drugačni pojmi in drugačni znaki.

Anastasija: Mislite na tiste izvirne znake?

Rigden: Točno tako. Mislim natančno na tistih *izvirnih 18 delujočih znakov*, ki še vedno obstajajo v človeški družbi: 9 pozitivnih, ustvarjalnih znakov (prinesenih iz Duhovnega sveta) in 9 negativnih delujočih znakov (prinesenih iz Živalskega uma). Ti znaki so aktivni ne glede na človeka in njegove prevladujoče želje in moči. Aktivni so sami po sebi, torej obdarjeni z močjo in v interakciji z okoliškimi vidnimi in nevidnimi svetovi in s celotno zapleteno strukturo človeka v šestih dimenzijah.

Anastasija: Ja, te informacije zahtevajo globoko razumevanje ...

Rigden: In kar zadeva informacije, zapisane so v simbolih ikone »Kristus v Slavi«, v Rusiji pa se je to znanje pozneje širilo tudi s podobo ikone Matere Božje »Goreči grm« (»Неопалимая Купина«). Torej, simbolično-algorična kompozicija te ikone v osnovnih geometrijskih podrobnostih skoraj ponavlja »Odrešenika v Veličanstvu«: rdeči kvadrat (s 4 evangelisti v zoomorfni, apokaliptični slikah – človek, lev, bik in orel), diagonalni križ, skriti oval, romb (ki vsebuje podobo Matere Božje, 6 angelov v rombu). Na splošno je vse tako, kot mora biti. Samo geometrijski elementi so v opisih navedeni drugače, na primer kot dve štirikraki zvezdi, nameščeni druga na drugo (skupaj osem krakov), ali kot osemkraka zvezda z okrnjenim spodnjim krakom! In romb je, kot po pravilu, zelene ali modre (sinje) barve, kvadrat pod njim pa je rdeč, kot naj bi bil. V središču kompozicije je Mati Božja, ki v levici drži Dojenčka Kristusa, v desnici pa lestev (včasih se na takšnih

Slika 97. **Podoba ikone
Matere Božje »Goreči grm«**

(konec 16. stoletja; iz lokalne vrste ikonostasa
Katedrale Odrešenikove Preobrazbe Soloveckega
samostana; Moskovski muzejski
park »Kolomenskoje«; Rusija).

ikonah lestev dotika rame Matere Božje, včasih pa so namesto lestve upodobljena Vrata in palica kot simbol Odrešenika), vse to simbolizira, da je Mati Božja tista, ki duhovno dviguje človeštvo »z Zemlje proti Nebu«. Med podobami na tej ikoni je tudi Nadangel Gabrijel s simbolom *dobrih* novic (evangelija) – vejo lilije.

Anastasija: Ja, ta ikona je dobro znana umetnostni kritiki, na primer v upodobitvi ikone *Matere Božje iz 16. stoletja »Goreči grm«*, ki prihaja iz lokalne vrste ikonostasa Katedrale Odrešenikove Preobrazbe Soloveckega samostana. Da, in veliko ljudi ve za njo. Skoraj vsaka pravoslavna družina ima ikono te vrste. Le kdo od ljudi je bil pozoren na take znakovne podrobnosti? Konec koncev, kogarkoli vprašate, mnogi to ikono poznajo kot »zaščitnico doma pred požari«. V najboljšem primeru bo povedal, da ikona temelji na biblijski zgodbi »o Mojzesu, ko se je odločil popeljati svoje ljudstvo iz Egipta«, ali »o neizgorljivem trnovem grmu, iz katerega je Bog poklical Mojzesa, ki je nekako iz radovednosti šel pogledat, zakaj ogenj gori in ne izgori ...«

Rigden (smeh): Čeprav so besede ljudi smešne, je bistvo v njih resnica! V duhovnikih sta se vedno zbudili radovednost in zavist, od kod se vzame tolikšna Božja moč v resnično Duhovnem bitju. In kaj misliš, kakšen je odnos med Mojzesom, Materjo Božjo in požari?

Anastasija: Veste, zdi se mi, da je vse to umetno ustvarjena »povezava«. V bistvu je Mati Božja, sodeč po vseh duhovnih znakih in po tem, koliko čudežev se je zgodilo na svetu zaradi njene podobe v teh tisočletjih, dejansko Kristus v Slavi.

Rigden: Tako je. Ikona *Matere Božje »Goreči grm«* («Неопалимая купина», «Неопалимая купина») nima ničesar z vsemi temi duhovniškimi zadevami. In v Rusiji so jo začeli tako imenovati ne iz besede »kupina« («купина») – »črnik, grmičevje«, temveč iz staroslovanške besede »kupa« («купа»), kar pomeni »povezava«,

»privzdignjenost«, »celostnost nečesa«. A dejstvo je, da je bila povezana s prepričanjem o zaščiti pred požari, zato zdaj, kot si pravilno omenila, stoji v vsaki hiši in je znana po svojih čudežih. Še pomembneje pa je, da je znanje skozi doseglo večino, čeprav v tako »neodprti obliki«. In zdaj obstaja, in to še zdaleč ni nepomembno!

Ni naključje, da je »Goreči grm« povezan s simbolično brezmadežnega spočetja *Božje Matere* od Svetega Duha. To je samo simbol tega, kar sem ti povedal. *Mati Božja* je Prevodnik Božje moči za vsakega človeka, ki hodi po duhovni poti, je moč Božje Ljubezni, s pomočjo katere se človeška Duša osvobaja od zemeljskih reinkarnacij. Jezus je kot Duhovno Bitje iz *drugega* sveta obnovil pravo Znanje, izgubljeno skozi stoletja, in ljudem dal duhovna orodja za duhovno odrešenje. Torej, z drugimi besedami, pustil je *ključe*. Z delom na sebi s pomočjo teh orodij je človek, figurativno rečeno, pridobil *ključ do znaka*. In *Materi Božji* je kot Prevodnici Božje moči, kot duhovno osvobojenemu Bitju, ki se nahaja med svetovoma zavoljo duhovne osvoboditve človeških duš, *sam dal moč in znake*. In le ob združenosti gorečnega dela duhovnega iskalca na sebi in moči Matere Božje (Allat) pride do združitve Osebnosti z Dušo, torej človek doseže osvoboditev svoje Duše, sedmo dimenzijo ali, kot pravi krščanstvo, »raj«, »kraljestvo Očeta in Sina«. In samo od človekove izbire je odvisno, ali bo znak aktiven, ali bo človek Dostojen prejeti to božansko moč, ki ga bo vodila k Bogu. *Ključ je dan za to, da se uporabi. Če želiš uporabiti ključ, se moraš za to potruditi*. Takšna je **pot duhovnega človeka – pot neizgorljive duhovne brezstrastnosti, ki le povezana (skupaj) z Božjo ustvarjalno močjo vodi v osvoboditev**.

In to je poznano ne samo v krščanstvu, ampak tudi v drugih religijah. To je bilo poznano že globoko v davnini, ko so ljudje drugače imenovali Boga, Njegovega Sina in Mater Božjo (Velika Mati). Konec koncev ne gre za duhovniške koncepte iz uma in njihove epitete, temveč za ena in ista duhovna zrna, na katerih stojijo vse njihove religije. Bom podal preprost primer.

Kot sem že omenil, je bil ne tako davno med različnimi vzhodnimi in zahodnimi narodi zelo priljubljen kult boginje Isis, ki izvira iz Starega Egipta. Mimogrede, dovolj je biti pozoren na umetnost Starega Egipta, na tiste njegove vzorce, ki so se v zgradbah ohranili do današnjih dni, na poslikave na stenah starodavnih templjev in kiparskih podobah. In lahko vidiš iste simbole osnov duhovnega Znanja, kot povsod po svetu: delujoči Znak »**AllatRa**«, lotos, krog, kocko, romb, piramido, križ, kvadrat, simbolično podobo štirih Esenc. Torej, kult boginje Isis je trajal več kot tisočletje, skupaj z dobo Rimskega cesarstva. In kje se skriva resnični razlog za takšno priljubljenost? V aktivnih znakih – v *znaku* »**AllatRa**«, ki so ga v tistih časih razširili s pomočjo kulta boginje Isis, prav tako kot se danes širi s pomočjo kulta Matere Božje. Izvorno Znanje je že zdavnaj večinoma izgubljeno, vendar so simboli in znaki ostali!

Anastasija: Da, Isis kot »Velika Mati« je pogosto upodobljena prav z znakom »**AllatRa**« na glavi, kot smo že rekli, v *obliki polmeseca s krajcema, obrnjenima navzgor*, nad katerim se kot izbočen biser nahaja *krog*.

Rigden: Ta znak pomeni, da ta moč pripada Tistemu, ki je ustvaril vse v Vesolju. To sem nekoč že povedal,

da so ljudje *poimenovali pojem »Edinega Najvišjega«* (*»Edinega Večnega«*) z zvokom Ra. Od tu se je kasneje s pojavom duhovništva pojavil bog po imenu Ra, ki je po legendi nastal iz lotosovega cveta, ki se je dvigal iz svetovnega oceana. Velika boginja (najprej poimenovana z različnimi epiteti, ki so bili kasneje sprebrnjeni v imena) je sprva delovala kot vodilna sila Ra (Edinega Večnega). Nosilci takega znaka v Starem Egiptu so bili poleg Isis tudi boginja Hator (hči sonca Ra; njeno ime je pomenilo »dom Nebes«), boginja Iusat (njeno ime je pomenilo »ustvarjalna božja roka«, »največja med tistimi, ki izžarevajo«). Veljalo je na primer, da če človek okusi duhovne darove boginje Hathor, mu bo to dalo dodatne duhovne moči, ona pa mu bo pomagala preiti iz zemeljskega sveta v *drug (duhovni) svet*. Zaradi tega je bila nagrajena z epiteti Velika Mati, boginja Ljubezni, duhovne radosti, »Sijaj v žarkih Ra«, Velika Ženska, Ustvarjalka vsega živega. Med dodatnimi asociativnimi poimenovanji, ki so jo simbolizirali, so bili tudi sikomora kot »Drevo Življenja« in simboli večnega življenja – *zelena in modra barva*, katerima je po legendi poveljevala. Slednje je posledica šifriranega znanja o *valovni naravi človeka* in trenutku duhovne preobrazbe.

Anastasia: Da, te iste barve so prisotne, kot že omenjeno, pri upodobitvah božanskih likov, ki različnim narodom utelešajo kozmični red, vode življenja, plodnost, Pramater, ustvarjalno božansko moč ženskega načela. V krščanski religiji so te barve lastne Materi Božji. Romb »Gorečega grma«, v katerega je postavljena podoba Device Marije, je označen tudi z *zeleno* ali *modro* (sinjo) barvo. To govori o dejstvu, da se je isto osnovno znanje prenašalo iz roda v rod, od ljudi do

ljudi. Mimogrede, obstaja starodavna beseda »ГЛАВКА« (»Glavka«), ki so si jo stari Grki izposodili za svojo mitologijo od ljudi, ki so živeli na sedanjih slovanskih ozemljih, kot poimenovanje ustvarjalne moči božanskega načela, povezanega z vodo, prav tako poveljujočega »*zeleni in modri barvi*«.

Rigden: Še več bom povedal. Da bi ljudem razložili Znanje o nevidnem svetu, so se morali zateči k asociacijam in podobam, ki so razumljive prebivalcem tridimenzionalnega sveta. V starodavnih časih je bila Velika Mati (boginja) kot ustvarjalna sila Duhovnega načela človeka (katere odsev je kasneje postala na primer Isis, predstavljena v podobi ženske) prvotno upodobljena v posebni pozi, ki spominja na sveto *kocko* – ko človek sedi, si stisne kolena z rokami. Vrh »kocke« je kronala glava, ki je nakazovala na njen vrh. In na glavo ali na eno od stranskih ploskev kocke so postavili znak »**AllatRa**«.

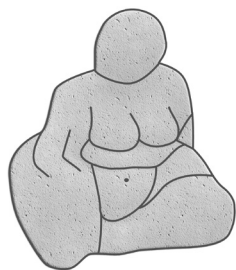
Bistvo je preprosto. To je simbolna upodobitev poti duhovne osvoboditve Osebnosti pri njeni združitvi z Dušo (ne glede na telo, v katerem se človek nahaja, na primer njegov spol, raso ipd.). Torej, tako je bila v starodavnih časih upodobljena *Pramati* – *sedeča v kockastem položaju*. *Pri čemer je bila postavljena na kvadratno, ravno podlago*. Kocka je pomenila duhovni svet, ki ga človek lahko doseže z božansko močjo ženskega načela (Allata) in s tem kvalitativno spremeni svojo naravo, postane drugo – Duhovno Bitje. Pomenila je tudi šest dimenzij, v katerih se nahaja človeška struktura. Raven *kvadratni* kamen predstavlja zemeljski materialni svet, štirje vogali pa označujejo štiri osnovne človeške Esence. Kasneje, ko se je začelo

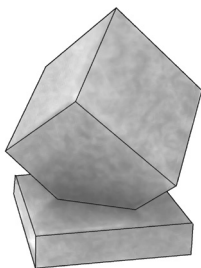
človeško posnemanje, so duhovniki začeli reproducirati (ovekovečevati zaradi zemeljske slave) svoje obraze v obliki kockastih skulptur.

Kasneje, ko so v Starem Egiptu bogove začeli upodabljati v obliki posebljenih skulptur, so, da bi izkazali njihovo božansko bistvo, figuro boga na postavili kocko. In če je bilo treba prikazati povezavo med zemeljskim in nebeškim (božanskim), potem je bila kocka postavljena na raven kvadrat. Če je bila figura postavljena preprosto na raven kvadrat, potem je to pomenilo izključno zemeljski vidik bivanja. Takšni začetni kipi v obliki kocke (pa tudi njihove variacije rombičnega tipa) so bili v tistih časih precej pogoste kanonske kiparske podobe, ne le v Starem Egiptu, pač tudi v drugih delih sveta.

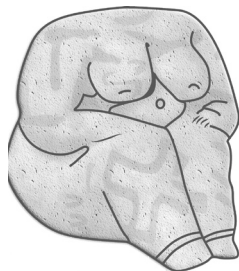
Anastasija: Dejansko sem podobne figure Božanstev, ki sedijo v *položaju kocke*, večkrat srečala med arheološkimi najdbami, odkritimi na različnih koncih sveta. V takšnem položaju sedijo tudi figure, s pokrčenimi nogami in rokami, ovitimi okoli njih, najdene v plasteh paleolitika (tako imenovana »Velika Mati«). Podobne figure so bile najdene med najdbami, povezanimi s harapsko civilizacijo. In kockaste figure starodavnih indijskih in kitajskih bogov?! Če niti ne omenjam številnih artefaktov Aztekov, Olmekov in Majev v Mezoameriki! Na ozemljih slovanskih ljudstev so našli tudi figure *Velike Pramatere* iz časa tripoljske civilizacije, kjer je na njena nedrja nanešen romb z diagonalnim križem v notranjosti in točkovnimi centri! In še ena različica njene slike ima specifične simbole okrnjene piramide ali dve prepleteni kači, ki, glede na starodavno indijsko znanje o moči »Kače Kundalini«, simbolizira ustvarjalno moč človekovega duhovnega rojstva.

1

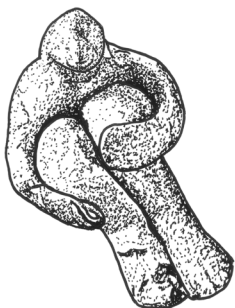
2

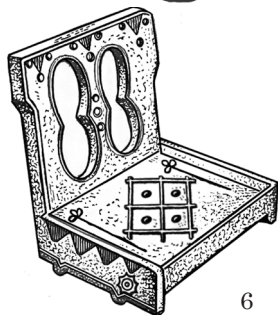
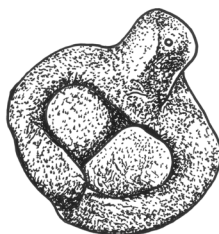
3

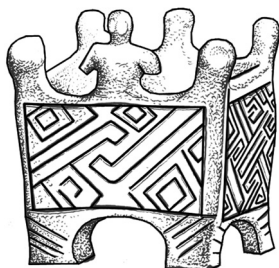
4

5

6

7

8

9

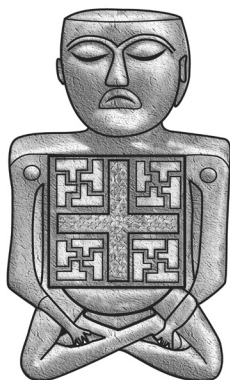
10

12

11

13

14

**Slika 98. Kipi v obliki kocke
in simboli starodavnega sveta:**

- 1) kockasta skulptura paleolitske »Venere«;
- 2) kitajska skulptura v obliki kocke, postavljene na vogal (iz jaspisa; jaspis je bil v starodavni Kitajski cenjen kot »čisti kamen«, ki simbolizira Nebesa; veljalo je, da mora človek med sledenjem poti samoizpopolnitve v sebi ustvariti (»pretopiti«) sredstvo za doseganje nesmrtnosti, ki ga v kitajskih razpravah omenjajo kot »čudovit biser«, »jaspisov dragulj«, ki preoblikuje njegovo celotno telo, ga očisti in naredi nesmrtnega (jaspisnega);
- 3) paleolitska skulptura boginje v sedečem položaju z upognjenimi koleni in rokami, ovitimi okrog kolen (na njenem telesu so simboli; ponavadi je upodobljena brez obraza, včasih brez glave);
- 4) del slike »Ozirisovo Sodišče« na staroegipčanskem papirusu; v Starem Egiptu so bili ljudje, živali, bogovi tradicionalno upodobljeni v profilu;
- 5) terakotne figurice ljudi, sedečih v pozi z upognjenimi koleni, ki jih objemajo z rokami (artefakti harapske civilizacije);
- 6) eneolitski objekt z osrednjim rombičnim simbolom;
- 7) obredna eneolitska kockasta oblika z geometrijskimi ornamentami (stoji na podpori štirih nog; vrh je okrašen v obliki simbolike šestih dimenzij);
- 8) kockasti kip sedečega človeka, na katerem je podoba starodavnega egipčanskega boga modrosti Tota (v obliki pavijana) z znakom »AllatRa« (4.–1. st. pr. n. št.; tempelj Karnak (Tebe, Egipt));
- 9) bronasta figurica v obliki kocke, na kateri je v sedečem položaju z upognjenimi koleni, ki jih objema z rokama, staroegipčanska boginja Resnice in Pravičnosti, univerzalne harmonije in reda – Maat (12.–11. st. pr. n. št.; Stari Egipt);
- 10) kockasti kip pisarja Kha z znakom »AllatRa« (2. tisočletje pr. n. št.; Abydos, Stari Egipt);
- 11) lik azteške boginje vode – Chalchiutlikue (15.–16. st. n. št.; Mehika, Srednja Amerika);

- 12) lik azteškega »gospodarja leta«, v mitologiji Indijancev Srednje Amerike bog ognja in vulkanov – Chiutecutli (14.–15. st. n. št.; Mehika, Srednja Amerika);
- 13) kockasta figura človeka, ki sedi v položaju lotosa, s simboli na telesu; uporabljal se je za pripravo svete kadi; vedro, ki so ga našli na ladji Vikingov (9. stoletje; Norveška);
- 14) kockasti kip Senusert-Senebefni (2. tisočletje pr. n. št.; Stari Egipt).

Rigden: Mimogrede, dve v klopčič prepleteni kači sta bili med starodavnimi ljudstvi eden izmed izvornih simbolov *umiranja in vstajenja* narave, njene *obnove*. Kače (npr. gož) gredo jeseni pod zemljo in se v zemeljskih luknjah zavijejo v veliko kroglo, padejo v zimski spanec (hibernacija), spomladi pa se zbudijo in pridejo ven iz svojih lukenj (iz podzemlja). Zato so služili kot asociativni primer ljudem, ki so želeli razumeti, kaj so reinkarnacija, umiranje in vstajenje človeka v ciklu ponovnega rojstva njegove Duše.

Anastasija: Da, med številnimi narodi, zlasti na vzhodu, je bilo čaščenje kače kot simbola povezano s plodnostjo, ženskim načelom, zemljo, vodo in tudi Modrostjo. Če pogledamo to znanje v duhovnem kontekstu, potem vse pade na svoje mesto. In glede tripoljske civilizacije je zanimivo, da so bili keramični vrči s svetimi simboli večinoma *romboidne oblike*. Če natančno proučiš arheološke najdbe, boš morda ugotovil, da so na takšne vrče upodabljali pomembne simbole in znake duhovnega razvoja: krog, polmesec (s krajcema, obrnjenima navzgor), spirale, trikotnike (piramide), valovite kače (cikcakaste ločilne črte, povezava z vodo, tj. z *drugim svetom*), štiristrane križe, »sonce in luno«, štiri »sonca«.

Poleg tega je, glede na arheološke najdbe, v tripoljski civilizaciji vsaka hiša imela križno oblikovan (v obliki diagonalnega križa) sveti »oltar«, kjer so prižgali prvi ogenj za peč. To je simbol ognja Duše in štirih Esenc!

Rigden: Obliko romba pogosto najdemo v starodavnih ornamentih. Imenovali so ga simbol enotnosti Zemlje in Neba in ga povezovali z lilijo in lotosom ...

Anastasija: Tukaj, tudi če sledimo izvoru besede »romb«, lahko razkrijemo zanimiva dejstva. Ta beseda izhaja iz grškega »rombos«, kar pomeni »vrtavka, čarobno kolo, tamburin«. V zvezi s tem se je dovolj spomniti, kakšno pomembno simbolno vlogo ima magična uporaba igral, na primer tamburina, med šamani. In ponavadi so bili takšni tamburini dekorirani z vsemi osnovnimi simboli in znaki.

Rigden: Točno tako. Mimogrede, veljalo je, da je šaman z eno roko izvabil iz njega *sveti Zvok*, medtem ko je z drugo držal za *križ* tamburina, ki je praviloma imel obliko *diagonalnega ali enakostraničnega križa*. Konec koncev je glede na simboliko presečišče kroga in križa tisto, ki tvori osem obrazov (osmerokotnik). Beli šamani Sibirije so imeli prepričanje, »sveto znanje«, da če premakneš kvadrat, torej znak štirih elementov, potem se lahko spremeni v znak večnosti (krog) ... In na Zahodu so Grki ta proces v starodavni filozofiji imenovali kvintesenca (iz latinske besedne zveze »quinta essentia« – »peta esenca«), po teoriji petega elementa.

Anastasija: Res je, imenovali so ga tudi »izvorni eter«, »božanski« in »večni« in »zgornji« (nebesni, ki se nahaja v višavah). Aristotel je na splošno določil kvintesenco

kot najbolj subtilen element, kot osnovno esenco, snov celotnega supralunarnega sveta, v nasprotju s štirimi elementi podlunarnega sveta, ki so nagnjeni k ciklični medsebojni pretvorbi (»nastanku in uničenju«). Vse je tako preprosto! Izkaže se, da vsi govorijo o isti stvari, le z drugačnimi besedami.

Rigden: Seveda ni nič zapletenega, če veš! Ko dosežeš razumevanje, postane vse preprosto. In kar se tiče šamanov, si popolnoma pravilno opazila, da sta v tistih časih to znanje in takšna oblika njegovega prenosa bila naravna za različna ljudstva. Toda še prej je bilo to osnovno znanje poznano večini ljudi v družbi in niso potrebovali dodatnih pojasnil, četudi so živeli na različnih koncih planeta.

Torej je kip v obliki kocke simboliziral zmago človekove duhovne narave nad materialno, tj. Duhovnega načela nad Živalskim načelom. Pomenil je tudi duhovno zrelega človeka, pripravljenega sprejeti božansko Besedo. Slednja je takrat veljala za *neslišen Zvok, zahvaljujoč kateremu Bog »komunicira« s človekom, in duhovno razsvetljenje človeka v razumevanju Edinega*. Zato so včasih upodabljali bogove z odprtimi usti, a najpogosteje so na njihove kipe postavili ustrezne znake. In kasneje, ko so se pojavili hieroglifi, so začeli klesati svoja obračanja k Enemu, ki je imel nevidno naravo.

Anastasija: Verjamem, da bo za bralce zanimivo vedeti, da so ljudje že v tistih daljnih časih vedeli za Izvorni Zvok.

Rigden: Seveda so vedeli. Konec koncev je to osnovno duhovno Znanje ... Kaj je pomenil hieroglif v Starem Egiptu? Prvotno je veljal za sveto znamenje, »božjo

besedo«, znak, ki označuje Zvok. Poleg tega so bili hieroglifi zapisani v posebnem vrstnem redu, razvrščeni v različne *kvadratne* in *pravokotne* oblike, kar je tudi imelo pomen. Takšnega pisanja so se učili samo v tempeljskih šolah, imenovanih »Hiše življenja«. Naj spomnim, da je za simbol »življenja«, »večnega življenja« pri starih Egipčanih veljal znak Ank, imenovan kar »ključ življenja«, »ključ do večnosti«. Mimogrede, ta svojevrstni križ kot simbol nesmrtnosti je bil povezan z vodo (*drugim* svetom). In ni bil znan samo staroegipčanski civilizaciji, temveč tudi civilizaciji Majev, starodavnim evropskim narodom, na primer Skandinavcem. Torej, omembe vredno je, da so bili pisarji Starega Egipta, ki so sami uporabljali sveta znamenja, praviloma upodobljeni v položaju lotosa (sedeč s prekrizanimi nogami) na *kvadratnem ploščatem kamnu*. Položaj lotosa so v starodavnih časih pogojno imenovali »piramida«.

Slika 99. Starogrška figurica »Pisar s svitkom«

(19.–18. st. pr. n. št., Stari Egipt; Državni muzej likovnih umetnosti A. S. Puškin, Moskva, Rusija).

Stari Egipčani so imeli poseben odnos do Zvoka kot svete manifestacije nevidnega Edinega, ki je vse ustvaril. Od tu je izviralo tudi njihovo razumevanje, zapisano v legendah, da Zvoki prebujajo Vesolje, prebujajo ne samo Duše, ampak tudi najlepše v njej – povezavo z nevidnim Edinim.

Anastasija: Očitno je zato v Starem Egiptu obstajalo posebno spoštovanje do glasbe kot do velike ustvarjalne sile. Ohranile so se omembe, da so v nekaterih verskih obredih le ženskam zaupali, da so prostor zapolnile s svetimi zvoki, na primer svečenicam boginj Isis in Hator, na katerih glavah je mimogrede stal znak »AllatRa«.

Rigden: Vse to so seveda zunanji obredi, ki pa so simbolizirali samo ustvarjalno moč božanskega načela Allata, ki je udejanjal Božjo moč (Izvorni Zvok stvarjenja) skozi znak »AllatRa«. Ampak najpomembnejši stvari v vsem tem gledališkem dogajanju asociativnega prenosa duhovnega Znanja sta odnos vernikov in delujoči znak, ki ga vidi množica ljudi.

Kasneje, ko se je Znanje začelo izgubljati, so ga začeli posvečeni ljudje posodabljati v obliko, ki bi bila razumljiva novim generacijam. Potem je postala priljubljena še ena podoba Velike Matere, vendar ne v obliki kocke, ampak v obliki *sedeče ženske* na robu paralelepipeda (šeststranega telesa, ki ima, podobno kot kocka, nasprotno ploskve, ki simbolično označujejo šest dimenzij, enake in vzporedne). Poleg tega so se osredotočili na to, da boginja *sedi* točno *na vrhu* te simbolično upodobljene kocke, z označevanjem ali okraševanjem enega od vogalov. Boginja je noge naslanjala na *raven kvadraten kamen*. Vse to je simboliziralo povezavo med

Zemljo in Nebom. Na glavi Velike Matere je bil vedno znak »AllatRa«, ki je igral ključno vlogo pri duhovni aktivaciji človeka, ki ga je gledal.

V roke *Velike Matere* so začeli dajati duhovne simbole. Na primer v levi roki je bil znak ank (*»ključ k večnosti«*), v desni roki pa *lotosov cvet* na dolgem stebelu (včasih je bila upodobljena boginja, ki v dveh rokah drži simbolično upodobljeni Desno in Levo Esenco kot znak zmage nad Živalskim načelom, ki pa ju je kasneje zamenjala palica). Lotos je bil prvotno simbol duhovnega Znanja, duhovne prakse, ustvarjalnih sil, popolnosti, večnosti v Edinem. Zato so ga poimenovali sveti cvet (Znanje) sijočega Edinega (Ra). Veliko bogov (in to ne samo Starega Egipta) je bilo upodobljenih, kako sedijo na lotosovem cvetu.

Mimogrede, kot sem že omenil, **je bil lotos eden prvih simbolov nesmrtnosti in vstajenja** med različnimi ljudstvi v smislu duhovne preobrazbe človeka. Pozneje se je to, tako ali drugače, odražalo v verskih pogledih raznih kultur, na primer staroindijske, staroegipčanske, asirske, feničanske, hetitske in drugih. Če so upodabljali lotosove popke, potem je to pomenilo potencial (človeka) v življenju. In če so upodabljali škatlo zrelih lotosovih semen v obliki obrnjene skrajšane stožčaste majhne piramide, je to pomenilo rezultat človekove življenjske aktivnosti, svojevrstne »plodove« (skupek) po njegovi smrti. Če je bilo to steblo s škatlo s semeni v rokah božanstva, je to pomenilo plodno moč ustvarjanja. Ob tem je bil lotos pogosto prikazan skupaj z Veliko Materjo (kot jo imenujejo znanstveniki – boginjo Lune), zato so ga pozneje začeli simbolično risati v obliki sklede ...

*Slika 100. **Slika kipa
boginje Isis z Otrokom Horom***

(12. st. pr. n. št., Stari Egipt; muzej »Ermitaž«, Sankt Peterburg, Rusija).

Torej, v rokah Matere Device starodavne egipčanske kulture je lotos simboliziral deviškost, duhovno plodnost, deviško čistost ustvarjalne božanske moči ženskega načela. Kasneje sta bili različni interpretaciji lotosovega cveta v rokah Velike boginje: palica (žezlo duhovne oblasti nad materijo, prepleteno z eno ali dvema kačama, cve-toče žezlo), *znanje* v obliki *odprtega svitka* (*odprte knjige*). Še kasneje so začeli boginjo Isis upodabljati na naslednji način: dlan desne roke pritiska na sončni pletež in z levo

roko drži Dojenčka (Sina Edinega), čigar ime je Horus, kar pomeni »Tisti, ki je z Neba«. Horusa kot ustvarjalnega Boga so ponavadi upodabljali s sokoljo glavo.

Anastasija: Da, v pogovoru sva že omenila, da je ptica v mitologiji svetovnih ljudstev že od starodavnih časov služila kot asociacija z duhovnimi pojmi: z Duhovnim Bitjem, ki je »prišlo z Neba«, iz »*drugega sveta*«, in s človekovo Spretnjo Esenco. Slika kril kot taka je bila med številnimi ljudstvi znak povezave z drugimi svetovi, dimenzijami, simbol povzdignjenja Duše v Večnost duhovnega sveta po smrti telesa v materialnem svetu. Podoba ptice je postala arhetip vseh krilatih bitij.

Rigden: Točno tako. Poleg tega so bile ptice tudi atributi bogov, ki so poseblejali boj svetlih in temnih sil, delujočih v nevidnem svetu in nagibajočih človekovo izbiro na eno od strani. Zato so posvečeni od nekdanj simbolno ločevali ptice. *Sokol* je na primer simboliziral svetle sile, duhovno budnost in pogum v dejanjih. *Orel* je simboliziral temne sile, boj za materialno moč. Toda v človeški družbi je zaradi posnemanja in nerazumevanja bistva teh simbolov praktično prišlo do zlivanja simbolike teh ptic in njihovih medsebojnih zamenjav. Vendar je za pametnega človeka dovolj, da samo pogleda sodobno standardno simboliko držav in mednarodnih organizacij. Koliko sokolov bo tam našel? Ampak koliko orlov – nešteto! To je le še ena posredna potrditev številnih dejstev, na kakšnem robu je današnje človeštvo, kdo mu vlada in katera moč zmaga na tem svetu.

Anastasija: Visok let sokola v Starem Egiptu je bil asociativno primerljiv z letom Duše v nebesnih kraljestvih. Veljalo je, da je bil Horus (Hor) kot sin Ozirisa

in Isis poklican v človeški svet, da bi združil Nebo in Zemljo, za boj proti silam Teme. Utelešenje življenjske sile in Duše – »ba« je bilo predstavljeno v podobi sokola s človeško glavo. In nekateri bogovi so bili, nasprotno, upodobljeni v obliki človeka s sokoljo glavo.

Rigden: Drži. V obliki človeka s sokoljo glavo so od starodavnih časov upodabljali takšne bogove Starega Egipta, kot sta na primer Ra in Montu, na katerih glavah je bil znak *kroga*. Njihov simbol je bil krilat sončni disk (*krog*). To ni bil le atribut staroegipčanskih Raja, Monta in Horusa, ampak je bil tudi pozneje, kot sem omenil, simbol bogov drugih narodov, na primer v stari Perziji vrhovnega boga Dobrega – Ahure Mazde.

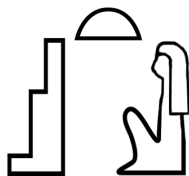
Torej, vrnimo se k temi simbolike Velike Matere in kocke. Ime boginje Isis, v prevodu iz staroegipčanskega jezika v grščino, pomeni »prestol«, »sedež«. Grška beseda »thronos« pomeni »sedež, privzdignjeno«.

Slika 101. **Podoba staroegiptovskega sokola** (detajl prsnega obeska; 7. st. pr. n. št.; Stari Egipt).

Natančno to je bila oblikovna povezava s starodavnimi podobami Velike Matere (v *Sedečem* položaju) v obliki kocke. Hieroglif, povezan z imenom Isis, je bil upodobljen kot stranska projekcija ravnega kvadratnega kamna, paralelepipeda s poudarkom na tem, da boginja *sedi* točno *na* njenem *vrhu* (na *vogalu*). Ta prestol (sedež) je bil pogosto postavljen na Isisino glavo, kot znak njenega imena, enega od starodavnih epitetov Velike Matere, povezanega z duhovnim povzdignjenjem, s simboličnim svetim krajem, s povezavo Neba in Zemlje. Tako je simbolična kocka postala prestol.

Slika 102. **Staroegipčanski hieroglifi boginje Isis**

(prvi simbol je stranska projekcija prestola).

No, zdaj je dovolj, da potegnemo analogijo, kako v različnih religijah imenujejo kraj *približevanja k Bogu*, *k najvišjemu razsvetljenju pri samoizpopolnjevanju* in marsikaj bo postalo jasno. Buda je bil na primer upodobljen na »tronu«, imenovanem z epitetoma »lotos«, »diamantni« tron. V krščanstvu se je namesto besede »tron« v podobnem pomenu uporabljala beseda »prestol«. Staroslovanska beseda »престол« (»prestol«) je prišla iz besed »стол« (miza, op. prev.), »стлать« (razširiti, razmazati, op. prev.) v pomenih »mesto sedenja« in celo »ploščad« (povezava z višjim). Zato tudi obstaja rek: »Božji Prestol so Nebesa.«

Anastasija: Prestol (*štirikotna miza z relikvijami, prekrita s pregrinjalom*) je glavna lastnost pravoslavne cerkve. Stoji na *sredini oltarja*. Mimogrede, omembe vredno je, da številne vrste oltarnih kompozicij predstavljajo prav *Mater Božjo na tronu*.

Rigden: Točno tako ... Ampak vredno je opozoriti, da je ena stvar prikazati bogove z značilnimi simboli z namenom prenašanja duhovnega Znanja, drugo pa je delovanje ljudi s svojo neustavljivo žejo po materialni imitaciji in moči. Med razvojem politične in duhovniške institucije moči v človeški družbi tisti, ki imajo oblast, ki posnemajo starodavne podobe bogov, »sedeče na prestolu«, niso oklevali, da bi ljubljene sebe obkročili z vsemi simboli »božje slave«, pogosto brez razumevanja njihovega izvirnega bistva. Ob tej priložnosti sploh ne bom omenjal civilizacij vzhoda (Azije) in zahoda (Mezoamerika), v njihovi zgodovini je dovolj takih dejstev. Navedel bom samo primer letopisnih izročil o »carskih regalijah« v Rusiji, o tako imenovanem Monomakhovem prestolu, ki je ohranjen do danes.

Carski prestol se je prej imenoval »Carjevo mesto«. Bil je simbol vrhovne moči. Ni se nahajal le v knežji nadstrešnici (v palači), pač pa tudi v templjih. In v templju je bil praviloma nameščen na desni strani Carskih vrat ikonostasa v obliki *šotorskega nadstreška* (pokrivala) na *štirih stebrih*, kjer je bil za ločenim vhodom ograjen *sedež*. In *stebri* tega *piramidastega prestola* so bile figure *štirih živali*. Katerih živali pa? »Srditega leva, skimenta (pošastne zveri), hijene – okrutne zveri z negibljivim vratom in dveh oskroganov: enega z veliko vozli, drugega pa do roba izpolnjenega s svetlobo.«

Slika 103. **Monomakhov prestol**

(1551; Katedrala Marijinega vnebovzetja
v Moskovskem Kremlju, Moskva, Rusija).

Anastasija: Z drugimi besedami, v stebrih carskega prestola so bile pogojno označene vse štiri človekove Esence? Lev, hijena – stranski Esenci, in tisti, ki je zapleten, zato predstavlja Zadnjo Esenco. Kaj pa v prevodu iz staroslovanskega jezika pomeni zadnja fraza?

Rigden: » ... drugi pa je bil do roba (meje, vrha) izpolnjen s svetlobo.«

Anastasija: Točno o Sprednji Esenci! Tu je staroslovanski starodavni jezik in, da, kot pravijo, škoda je, če ga ne poznaš.

Rigden: Kar se tiče štirih Esenc, za stare Slované, kot sem že omenil, to ni bilo nič novega. Njihova starodavna božanstva, ki so se v dobi širjenja krščanstva začela imenovati poganska, so v celoti odsevala vse to znanje, formulirano v asociativni, ljudem razumljivi obliki. Če na primer pogledamo slovansko božanstvo Stroboga (Striboga) – boga štirih vetrov. Koren njegovega imena izvira iz besede »graditi« (»строить«), njegova glavna funkcija pa je bila opredeljena kot »graditelj Dobrega«. Štirje vetrovi različnih letnih časov so bili alegorična označba štirih človekovih Esenc, tistih nevidnih inteligentnih prostorov, ki so ga skušali nadvladati. In tri od njih *vrtnčijo*, zavijajo in žvižgajo, da se v hitrem plesu vrtijo »na zvoke nebeških zborov«. Zakaj so si kasneje v folklori (ruskih urokih) ljudje izmislili urok proti »strašnemu hudiču, nasilnemu vrtincu ... leteči ognjeni kači«. Pomladni veter pa je bil povezan s Sprednjo Esenco, s prvimi pomladnimi pticami, glasnicami »dobrih duhov«, »petja in glasbe nebes«. Torej so bila vsa orodja dana tako, da bi človek »zgradil Dobro v sebi«. Ostalo je bilo odvisno od njegove človeške izbire.

Anastasija: Da, izkazalo se je, da so med starodavnimi Slovani obstajali asociativni pojmi o naravi prostorske zgradbe človeka in njegovi duhovni strukturi, ki so bili bližje resnici. Konec koncev je veter kot element oprijemljivega prostora najbližje vsem značilnostim nevidne narave štirih Esenc!

Rigden: Toda kar je pri starih Slovanih še bolj zanimivo, njihovo znanje ni bilo zapisano samo v mitologiji, ampak tudi v arhitekturi zgradb! V Rusiji so bili že dolgo pred krščanstvom templji, ki so pozneje postali znani kot »šotori«. Staroruska beseda »шатор«

(»shator«) izhaja iz turškega »šatyr« – »šotor, nadstrešek«. Mimogrede, starodavna indijska beseda »čatram« pomeni »zaslon, zavesa«, povezana pa je bila s pomenom »odkriti, zakriti Svetlobo«.

Anastasija: »Odkriti, zakriti Svetlobo«? Potem je v bistvu to duhovna razlaga tega »ključa do nebes«?!

Rigden: Točno tako. Torej, v staroruski arhitekturi je šotor poimenoval *vrh* centrične konstrukcije v obliki štirikotne ali osmerokotne *piramide*, ki je zgoraj zaključevala stolpe, templje in celo sprednje verande navadnih lesenih hiš. Bil je simbol, povedano v sodobnem jeziku, aktivnega prizadevanja človeka k duhovnemu (Nebesom). V bistvu je ta konstrukcija predstavljala »osmerokotnik na štirikotniku«, kar je omogočalo narediti prehodne stopnje od *kvadrata* v temelju templja do njegovega *osmerokotnega vrha* (šotora), na vrhu katerega je bila postavljena majhna *kupola* kot cilindar s *poloblo*.

Anastasija: Kupola s *poloblo*?! Vrh na osmih robovih v obliki kupole?! To je vendar *vrh kocke, postavljene na vogal*! To so pravi arhitekturni simboli stebrov Svetlobe!

Rigden: Mimogrede, iz besede »glavka« (kupola) izvira staroslovanska beseda »glava« kot začetek vsega, temelj, najvišje: glavar, glava doma, glava dokumenta iz brezovega lubja in kasneje knjige in tako naprej. A pri samem človeku je »glavka« veljala za *krono* njegove glave, vrh človeka.

Anastasija: Torej je bil vrh glave vedno označen kot čakra »tisočlistnega lotosa ali, kot je imenovana v

Indiji – čakra »SahasraRa«, ki v prevodu iz sanskrta pomeni »Tisoč listov Lotosa«. To je *sedma* človeška čakra. Zanimivo je, da hindujci verjamejo, da tukaj Duhovna zavest blokira človekove nižje esence, ki vežejo zemeljske navezanosti in želje na Dušo, stremečo k večnosti. Prav s pomočjo te čakre pride do Enosti z Najvišjim kot zadnja faza duhovne rasti Duše v telesni lupini. Tukaj, glede na poglede duhovnih asketov Indije, prebujajoča se ustvarjalna moč Kundalinija (»Kače Kundalini«), ki se dviga skozi šest čaker, konča svojo pot in pride do nadrazsvetljenja, združevanja z nadzavestjo, Duše z Bogom (Najvišjim).

Rigden: Vredno je posvetiti več pozornosti simbolu, s katerim označujejo to čakro – je v obliki prozornega diamanta, ki ga posledično imenujejo »lotosov, diamantni tron« Bude.

Anastasija: Vsakič, ko se srečam s starodavnim znanjem indoevropskih ljudstev, se nikoli ne preneham čuditi njihovi modrosti in globini poznavanja duhovnega bistva.

Rigden: To znanje je bilo od starodavnih časov med različnimi narodi, tudi tistimi, ki živijo na sedanjih slovanskih ozemljih ... Poleg tega, kaj je bilo še značilno za stare ruske templje s takšno konstrukcijo. Naredili so precej močan vtis s svojo zunanjo simboliko in obsegom gradnje. Toda v notranjosti so bili ti starodavni templji izjemno majhni in *niso bili namenjeni množičnemu* »bogoslужju«. V tem notranjem ozkem prostoru templja je bila poudarjena *neverjetna višina nad osrednjim križem*. Pogosto so bili takšni templji posvečeni *Pramateri* tega ali onega ljudstva

kot ustvarjalni božanski moči ženskega načela, zato je tudi njihov notranji prostor simboliziral pot duhovne izpopolnitve v samem človeku.

Anastasija: Starodavna ljudstva, ki so nekoč živela na sedanjih slovanskih ozemljih, so res imela bogato duhovno dediščino, kar dokazujejo arheološke najdbe z ustreznimi duhovnimi simboli in znaki iz 12.–4. tisočletja pr. n. št. Danes je očitno za nekoga zelo koristno, da sodobni ljudje, ki živijo na teh ozemljih, zmotno verjamejo, da so njihovi predniki domnevno izhajali iz »divjih plemen«, ki niso imela nobene duhovne dediščine.

Rigden: Ljudje bi morali razmišljati o tem, zakaj se njim in njihovim otrokom vsiljuje takšno »mnenje« in zakaj se naredi vse, da ljudi samih ne zanima več, kot bi po definiciji tistih na oblasti »naj vedeli«. Zakaj ob trenutnih tehničnih zmožnostih civilizacije svetovni duhovniki nadaljujejo informacijske napade na zavest teh ljudi in delajo iz njih »Ivane, ki se niti sorodstva ne spomnijo«?

Anastasija: Da, če se slovanski narodi zbudijo iz svoje duhovne hibernacije, potem bodo tisti, ki sledijo blagoslovu svoje Duše, duhovno prebudili druge narode, to vseljudsko prebujanje pa bo vplivalo na ves svet ...

Nekoč ste nam povedali zanimive podatke o Janezovem »Razodetju«. Še posebej o tem, kako je bila v zgodovini napisana Apokalipsa, kako je Janez uporabil podatke judovskih duhovnikov, ki so si veliko izposodili od starogrških legend, verskih prepričanj vzhodnih

ljudstev, skupaj z egipčanskimi in babilonskimi miti. Vse to sem vključila v knjigo Sensei IV. Torej, Janez je, kot ste omenili, prav tako pisal o prestolu, ki je stal na nebu, na katerem je bil »Sedeči«. In kar je najpomembneje, govoril je o *štirih* apokaliptičnih živalih, ki stojijo okoli prestola!

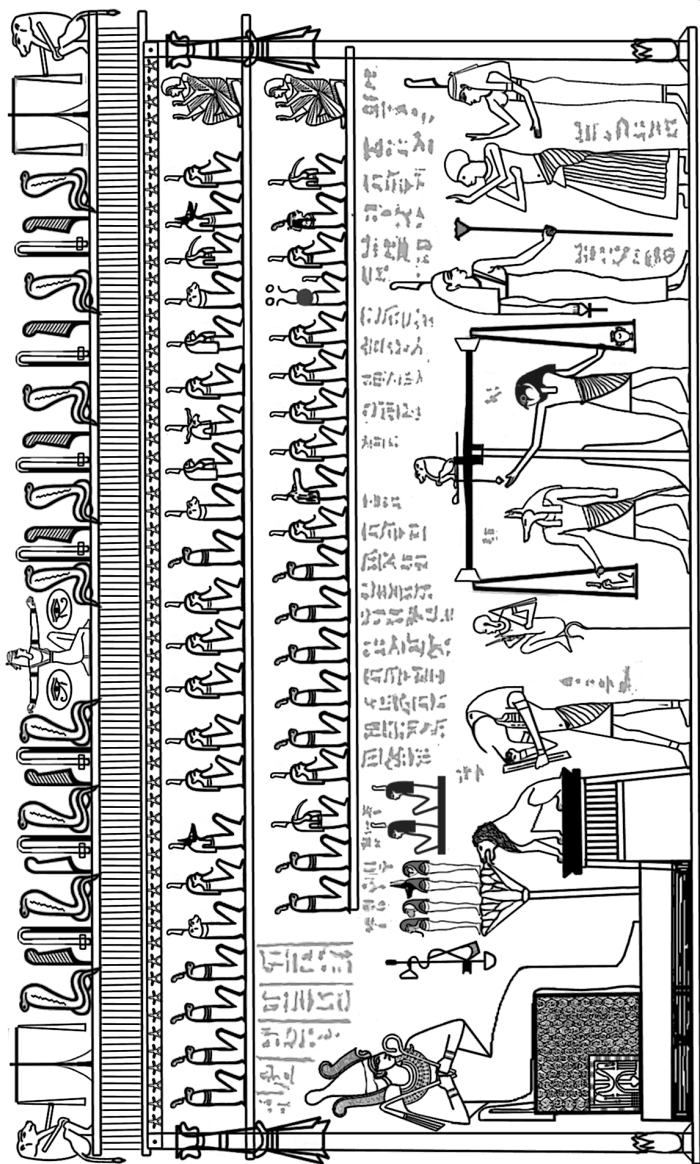
Rigden: Da, tudi Janez je imel »Sedečega«, ki je bil »na pogled podoben kamnu jaspisu in sardiju, vsenaokrog prestola pa se je pela mavrica, na oko podobna smaragdu«. Seveda, vse je isto. Spet iste *barve* dragih kamnov, ki simbolizirajo boginjo Isis in druge Prenašalce Allata. Spet je »v nebesih (...) stal prestol in na prestolu je sedel nekdo«, »pred prestolom (...) je bilo kakor stekleno morje, podobno kristalu«, »pred prestolom je plamenelo sedem bakel: te pomenijo sedem Božjih duhov«. »Sredi pred prestolom in okrog njega so stala štiri živa bitja, spredaj in zadaj polna oči. Prvo živo bitje je bilo podobno levu, drugo bitje je bilo podobno juncu, tretje bitje je imelo obličje kakor človek, četrto bitje pa je bilo podobno letečemu orlu. Ta štiri bitja so imela vsako po šest perutnic in so bila vsenaokrog in znotraj polna oči. Brez prenehanja so govorila noč in dan: 'Svet, svet, svet, Gospod Bog, vladar vsega, ki je bil, ki je in ki pride!' In kadar so ta živa bitja izrekala slavo, čast in zahvalo njemu, ki sedi na prestolu in živi na veke vekov, je štiriindvajset starešin popadalo pred sedečim na prestolu in molilo njega, ki živi na veke vekov, ter metalo svoje vence pred prestol in govorilo: 'Vreden si, naš Gospod in Bog, da prejmeš slavo, čast in moč, ker si ustvaril vse reči, po tvoji volji so bivale in bile ustvarjene.'« Janez je preprosto uporabil podatke judovskih duhovnikov. In slednji so večino tega znanja prepisali iz legend drugih ljudstev

in si jih seveda prisvojili za oblikovanje konceptov iz uma in ustvarjanje svoje religije.

Samo za osnovo je vzel zaplet, seveda ne o ustvarjalni moči Allata za žive ljudi, ampak o Sodbi vsakega človeka po smrti njegovega fizičnega telesa. Stari Egipčani so to imenovali »posmrtno Sodišče vrhovnega boga Ozirisa« (za ženo slednjega, opominjam, je veljala boginja Isis). O Ozirisu sem že govoril. Njegovo ime pomeni »*Ta, ki je na vrhu*«. Velja za gospodarja drugega sveta, ki Duši vsakega človeka po zemeljskem življenju izvrši Sodbo, odloča o njeni nadaljnji usodi. V sodobni različici prevoda besedila s papirusa, ki govori o »posmrtni Sodbi«, epitet človeka, ki pride na to »Sodišče«, zveni precej zabavno – »sveže mrtvi«. Kot pravijo, kakor človek razume življenje, tako prevaja v drug jezik. Stari Egipčani so verjeli, da se življenje nadaljuje tudi po smrti fizičnega telesa, le v drugi obliki in drugem prostranstvu. Ta pogled je temeljil na Znanju, ki je bilo nekoč dano vsem ljudem. Kraj Sodišča (*prehodno stanje človeka po fizični smrti*) v »drugem svetu« so stari Egipčani imenovali »Velika Dvorana Dveh Resnic«. Oziris na Sodišču, kot Bitje iz višjega duhovnega sveta, je bil simbolično prikazan kot *Sedeči na kockastem »tronu*«, ki je stal na *kvadratni* podlagi. Sodi z *vrha kocke*, kar je praviloma nakazano z označenim vogalom kocke. Na Sodišču (v Veliki Dvorani Dveh Resnic) so prav tako prisotni *štirje* zaščitniki Ozirisovega trona ...

Anastasija: Spomnim se, da ste nam nekoč pokazali kopijo papirusa s podobo Ozirisovega Sodišča. Tudi tam so bili *štirje* zaščitniki Ozirisovega trona na drugem svetu, ki so stali na lotosovem cvetu pred Sodnikom.

Slika 104. **Ozirisovo Sodišče**

(shema staroegipčanske slike na papirusu. 6. st. pr. n. št.,
Knjiga mrtvih; Muzej »Ermitaž«, St. Petersburg, Rusija).

Rigden: Točno tako. Po legendi gre za Ozirisovega sina Hora (Khora; torej »Tistega, ki je z Neba«). Vsak od njih je zaščiten s posebno boginjo, ki je upodobljena kot *krilata ženska*. Imena Horovih sinov so bila: Amset, Hapi, Duamutef in Kebeksenuf (Kvebekhsenuf). Amset ima *človeški* obraz, Hapi je upodobljen z glavo *opice*, Duamutef z glavo *šakala*, Kebeksenuf pa z glavo *sokola*. Ta *osnovna četverica* se stalno omenja v »Piramidnih besedilih«, »Sarkofaških besedilih« in »Knjigi mrtvih« ter drugi religiozno-magični literaturi starih Egipčanov. Seveda je veliko duhovnega znanja doživelo spremembe in popačenja zaradi interpretacij iz uma s prevlado materialnega mišljenja, vendar so nekateri odmevi kljub temu ostali.

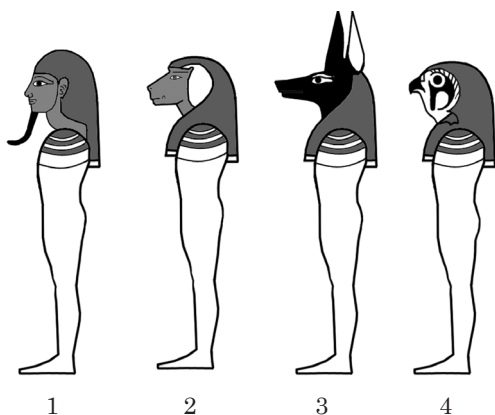
V prvotnem duhovnem smislu so to prav *štiri* osnovne človekove Esence. To je del človeške strukture, pravi »Očividci« nevidnega sveta, ki podobno kot snemalniki letala beležijo vse o skrivnem in vidnem delovanju Osebnosti, misli, izbire in preference v preživetem življenju. Zadnja Esenca – Amset, je bila upodobljena v človeški obliki, kot simbol celotne človekove preteklosti – preteklosti življenja različnih Osebnosti (podosebnosti) v zemeljskih reinkarnacijah Duše (po Janezu je »žival imela obraz kot človek«). Desna Esenca – Hapi, je upodobljena z glavo opice (pavijana) kot simbolom divjosti, črednosti, manifestacije živalskih nagonov, moči, jeze in agresije (po Janezu je ta »žival podobna teletu« – čredna žival). Leva Esenca – Duamutef – s šakalovo glavo, kot simbol visoko razvite živali, bliskovitega napada, spretnosti, uma in zvijačnosti (po Janezu je »žival podobna levu«). Na splošno je treba opozoriti, da so v asociativni podobi šakala stari Egipčani zelo natančno opazili glavne

značilnosti Leve Esence med napadom na človeka z ustreznimi miselnimi formami. Konec koncev se tudi šakal tiho in spretno plazi do žrtve in jo nato nenadoma zgrabi. Njegova značilnost so drzni in hitri nepričakovani napadi. Z visokim skokom zmore zgrabiti celo ptico, ki se dviga v zrak. Poleg tega je zelo glasen. Ta zver zavijajoče cvili, ko se pripravlja na lov. Zavija tako glasno, da jo začnejo živali v bližini oponašati in v odgovor zavijati.

In končno, simbol Sprednje Esence je Kebeksenuf s sokoljo glavo (po Janezu je bila »žival podobna letečemu orlu«; orel je že dodatek duhovništva). Sokol je bil res simbol duhovne svobode človeka, ki si prizadeva po duhovni poti (navzgor, v Nebesa) osvoboditve svoje Duše. Je tudi simbol navdiha, vzpona skozi vse ravni in zmage nad materijo. V Egiptu je bil sokol Kralj Ptice, nebeška narava, ena od začetnih manifestacij, simbol boga Ra. In pri mnogih drugih ljudstvih, na primer Inkah, je bil prav tako solarni (sončni) simbol tisti, ki varuje duhovno pot človeka in krepi njegovega duha. Primerjali so ga s sposobnostjo sokola, da leti dolgo in visoko, da je »blizu sonca«.

V »Knjigi mrtvih« so te štiri Esence imenovane tudi »gospodarji Pravice in Resnice«, »vrhovni principi, stoječi za Ozirisovim hrbtom«, »stebri Šuja« (Šu je po kozmoloških legendah »Tisti, ki je nekoč z zemlje dvignil nebo in ga drži; bog zraka, ki deli Nebo in Zemljo«; v svetih legendah o človeku – označba njegove »sence« v nevidnem prostranstvu). Postavljeni so bili na lotosov cvet, kasneje pa ob straneh trona, za tronom ali pred tronom (po Janezu – »sredi prestola in okoli prestola«).

Slika 105. **Štiri Esence na Ozirisovem Sodišču**

(fragment risbe »Ozirisovo Sodišče«):

- 1) Zadnja Esenca (Amset) s človeško glavo;
- 2) Desna Esenca (Hapi) z opičjo (pavijanovo) glavo;
- 3) Leva Esenca (Duamutef) s šakalovo glavo;
- 4) Sprednja Esenca (Kebeksenuf) s sokoljo glavo.

Anastasija: Enkrat ste že omenili, da je pred »Sedečim na kocki« (Ozirisom) na »oltarju« simbolično upodobljen *Živalski um*, v obliki leva pa tudi zbledelega lotosovega cveta. Od slednjega je ostalo le seme, na katerem pravzaprav stojijo te štiri Esence.

Rigden: Tako je, kot sem že povedal, je bila takšna oblika lotosa ponavadi prikazana kot simbol duhovnega rezultata življenjske poti Osebnosti po smrti njenega telesa. Lotos s cvetočimi listi je simbol aktivnega življenja, in ko cvetni listi odpadejo, ostane bistvo – duhovna zrna, ki jih je človek nabral v času svojega življenja. Na sliki na papirusu je simbolično prikazano, da na tem »bistvu«, kot Priče, stojijo štiri osnovne Esence. Preprosto povedano, to so informacije o vsakem dnevu, ki ga je človek živel, tako rekoč sekundo za

sekundo. Oznake nad njimi kot ponavadi prikazujejo simbolične zaznambe štetja »misli in dejanj« (grehov) človeka, ki so zapisani v vsaki Esenci. To je svojevrsten pogojni pokazatelj količinskega ekvivalenta aktivne prevlade vsake od Esenc v življenju Osebnosti. Ničesar ni mogoče skriti, vse skrito postane odkrito. Te štiri Esence postanejo »tihe Priče«, ki nikoli ne lažejo. Vsa človekova dejanja, njegove misli, čustva, izkušnje, vse skušnjave, kar ga je zapeljalo in kar je izbral v življenju – vse je pred Sodnikom.

Slika 106. **Tihe Priče pred Sodnikom, stoječe na lotosovem cvetu**
(fragment risbe »Ozirisovo Sodišče«).

Anastasija: Zanimivo, da je iz starodavnega egipčanskega papirusa jasno razvidno, da človeška Duša v tem procesu ne sodeluje, ampak samo čaka svojo usodo glede na rezultate pričevanja štirih Esenc, ki so na tehtnici.

Rigden: Ja, ponavadi je bil poleg nje v bližini sklede dodatno upodobljen tudi simbol Sprednje Esence

(figura s sokoljo glavo), kar kaže na njeno udeležbo pri tehtanju in tako asociativno dokazuje, koliko je bila aktivna skozi vse človeško življenje. In ena od Esenc Živalskega načela (Zadnja, Desna, Leva) je bila običajno postavljena na nasprotni strani tehtnice, na kateri je bila figura boginje Pravičnosti in Resnice (Maat) ali njen atribut – pero. Tu je upodobljena prevladujoča med Esencami Živalskega načela in prikazuje, kako aktivna je bila med potekom človekovega življenja. Najpogosteje je bila na tem mestu upodobljena Leva Esenca (figura s šakalovo glavo). Velja za najstarejšo (ki vodi tudi Zadnjo in Desno Esenco) in najbolj pametno hipostazo Živalskega načela v človeku.

Slika 107. **Tehtanje duše**

(fragment slike »Ozirisovo Sodišče«): na strani tehtnice, za katero se drži figura s šakalovo glavo (Leva Esenca; Dua-mutef), se nahaja lik boginje Pravičnosti in Resnice (Maat); na strani tehtnice, za katero se drži figura s sokoljo glavo (Sprednja Esenca; Kebeksenuf), je staroegipčanski simbol upodobitve Duše; na vrhu tehtnice je bog Tot (bog Modrosti,

štetja in pisanja, »gospodar časa«), ki so ga stari Egipčani prav tako upodabljali v podobi pavijana; po legendi je Tot zapisoval dneve rojstva in smrti ljudi, vodil evidence in na Sodišču beležil rezultat tehtanja Duše vsakega človeka.

Anastasija: Če to pogledamo z vidika duhovnega Znanja, se izkaže, da Esence v času človekovega življenja najprej v njem izzovejo eno ali drugo misel, potem pa na podlagi njegove Izbire beležijo tisto, čemur posveča največ pozornosti in daje največ življenjske energije. In po smrti »razkrinkajo« njegovo Osebnost, tako rekoč v »drobovje«, na tem Sodišču?!

Rigden: Tako je. Res pa je, da to Sodišče ni takšno, kakršnega so si izmislili ljudje, da bi drug drugemu razložili procese v nevidnem svetu s pomočjo asociativnih podob, ki so razumljive prebivalcem tridimenzionalnega sveta. To so preprosto neizogibni procesi za vsako Osebnost, ki potekajo ... recimo tako, na energijsko-informacijski ravni, ki jo čaka po smrti fizičnega telesa.

Anastasija: Torej, če je Osebnost med svojim življenjem v glavnem izbirala stran Živalskega načela, ki aktivira pretežno zadnjo in stranske Esence, potem je dejansko postala »zapečaten« podosebnost in Duša je bila spet potopljena v materialni svet Živalskega uma, torej se je reinkarnirala in spet zaprla v materialno telo ...

Rigden: Točno tako, Duša je bila spet zaprta, v jeziku religij, v »pekel«. V Starem Egiptu je bilo to simbolično upodobljeno v obliki Duše, ki jo je požrla (pogoltnila) pošast, imenovana Amat. Ta pošast je s svojo podobo posebljala živalski svet Inteligentne materije, poleg

tega pa nakazovala na tri dimenzije, v katere so poslali Dušo. Predvsem je imela Amat lastnosti treh živali: krokodila, leva in povodnega konja. Preprosto povedano, Duša je šla v reinkarnacijo in ponovno padanje nazaj v zemeljsko življenje v treh dimenzijah.

In če je v življenju človeka »pretehtala« aktivnost Sprednje Esence, potem je bila »Duša osvobojena«. Po starodavnih egipčanskih verovanjih so jo poslali na »Sončno ladjo«, ki se je imenovala tudi »Ladja večnosti«, »Ladja milijonov let« v Iaru (Ialu; polja blaženih, »raj«), torej v drug, duhovni svet.

Anastasija: In če upoštevamo, da so stari Egipčani, tako kot druga ljudstva, na primer tripoljska civilizacija, upodabljali »Sončno ladjo« v obliki znaka »AllatRa« (polmesec s krogom ali »nasmeh Raja«), potem nastane precej zanimiva primerjava. Tisti, ki je nekoč dal to Znanje, je o dimenzijah Vesolja in duhovnem svetu vedel veliko več, kot je bilo pozneje izraženo v religioznih konceptih in verovanjih ljudstev.

Rigden: Vse to je in vse to je vedno bilo. Vse to je simbolika resničnih energijskih procesov, ki potekajo, ko Osebnost z Dušo zapusti telo po njegovi fizični smrti. Preprosto je bilo vse razloženo za duhovno nezrelega človeka, za logiko njegovega materialnega uma z uporabo asociativnih primerov tridimenzionalnega sveta, razumljivo družbi tistega časa.

Anastasija: Da, izkaže se, da »tam« ni mogoče ničesar spremeniti! Kar si tukaj izbral zase, si »tam« zaslužno prejel. Življenje je res zelo odgovorno delo. Življenjske preizkušnje (bremena) so res dane glede na mojo moč

in nič več kot to. In kar je najpomembneje, razumem, da mi v resnici ni težko nadzorovati sebe tu in zdaj ter ignorirati provokativno šepetanje Zadnje in stranskih Esenc. Ker je vse v mojih rokah! Sama izberem – jih poslušam ali ne! Moram le še izboljšati svoj nadzor: kjer se je pokazala lastnost Živalskega načela – moram preprečiti razvoj tega v sebi, v tem trenutku se je bolje osredotočiti na pozitivne misli, narediti čez dan več duhovnih in ustvarjalnih dejanj. To so tudi govorili iz stoletja v stoletje. Spomnimo se vsaj nedavnih obdobj. Za primer vzemimo vrstice iz Jezusove svetopisemske »Pridige na Gori«: »Svetilka telesa je oko. Če je torej vaše oko čisto, potem je celotno vaše telo svetlo; če je vaše oko zlo, potem bo vaše celotno telo temno«; »[...] kjer je tvoj zaklad, tam bo tudi tvoje srce«.

Rigden: Točno tako. »Kdor žanje, dobi nagrado in pobera sadež večnega življenja, tako da se lahko tisti, ki seje, in tisti, ki žanje, veselita skupaj.« To v takšni ali drugačni obliki govorijo skoraj vse tradicionalne religije ljudstev sveta, ki vsebujejo duhovna zrna. Na primer v sveti knjigi muslimanov – Koranu je omenjeno naslednje. Vsemogočni je po stvarjenju neba in zemlje v šestih dneh postavil na površino vode Njegov veličastni *prestol*, ki je pokrival nebesa in zemljo, s katerega On upravlja svoje ustvarjanje. »In On je tisti, ki je ustvaril nebo in zemljo v šestih dneh – in Njegov prestol je bil na vodi, da bi vas preizkusil, kdo od vas je najboljši v dejanjih.« (sura 11, verz 7). Pri čemer Tron označujeta dva izraza: Kursi (tron – privzdignjen sedež) in Arš (najvišji kraj, ki zajema vse, kar obstaja, in ki se nahaja nad tem). Arš objema Kursi in se nahaja nad njim. Po muslimanskem verovanju tron zdaj počiva na ramenih štirih velikih angelov, ki ga podpirajo. Po

legendi so ti angeli raznoliki: eden ima podobo orla, drugi – leva, tretji – bika in četrti – človeka.

Koran omenja, da je angel Gabrijel (ki prerokom prenaša Razodetja Najvišjega, tudi v obliki zvitkov in knjig, in prihaja na pomoč, ko je ta potrebna) pripovedoval Mohamedu o duhovnih skrivnostih človeške duše, ki vodi svoj boj v prostoru in času, o plačilu vsakemu človeku na Sodni dan za dejanja v zemeljskem svetu. V 17. suri, ki pripoveduje o vzponu Mohameda v *sedma nebesa*, zahvaljujoč angelu Gabrijelu, so naslednje besede:

Ajat (11)

Človek kliče zlo tako,
kot bi klical dobro,
ker je človek vedno prenagljen
(v svoji nerazumnosti).

Ajat (15)

Kdor sledi ravni poti,
to počne v svoje dobro.
Kdor zaradi iluzije zaide
(s te poti),
ta zaide v svojo škodo.

In nobena obremenjena duša
ne bo nosila bremena drugega.
In še nihče ni bil
kaznovan od Nas,
dokler ni bil poslan (njim)
Glasnik

(z opozorilom o kazni)

in obvestilom o pravi,
neposredni poti).

Tu je vredno biti pozoren na te in naslednje vrstice, že z višine razumevanja razpoložljivega Znanja. Na primer znanja o značilnostih človeške strukture v šestih dimenzijah; delovanja njegovih osnovnih štirih Esenc (skupaj z njihovim Pričevanjem na posmrtnem Sodišču); o želji Človekove duše po Večnosti, njeni »želji« živeti »zadnje življenje« v materialnem svetu; o številnih željah Živalskega načela, ki zaklepajo Dušo v »minljiva življenja« in jih spodbujajo tri Esence zaradi ustvarjanja pogojev za uresničitev osebne izbire.

Ajat (18)

Če kdo želi (dobrin) življenja
minljivega, začasnega,
mu bomo te stvari takoj dostavili,
komur tudi Mi želimo,
kakor bomo Mi želeli.
In (še)le potem ga Bomo zapisali Peklu,
kjer bo gorel v njem,
zavržen in preziran.

Ajat (19)

In če kdo ljubi Zadnje življenje
in išče (večnost) prihodnjega sveta,
Mu je mar in si prizadeva,
z dolžno skrbnostjo
se preda (Bogu z vso dušo),
On je tisti, čigar skrbnost
z *blagoslovom sprejme* (Bog)!

Anastasija: Da, to ima globok pomen. Izkazalo se je, da je Gabrijel govoril o delovanju teh štirih Esenc v odnosu do človeka. Se pravi, če bo človek dajal pozornost in si zaželel, kar mu ponujajo Desna, Leva in Zadnja Esenca, bo želeno tudi dobil. A bo za svojo izbiro moral odgovarjati s svojim trpljenjem, ko bo postal podosebnost v ponovnem rojstvu (»v peklu«, »kjer bo gorel v njem, zavržen in preziran«), obremenjujoč Dušo z novimi zaslužnjenji v materiji. In če želi človek oditi iz kroga zemeljskih reinkarnacij v Večnost duhovnega sveta in poskuša storiti v svojem življenju vse, kar je v njegovi moči, za duhovni razvoj, da bi to zemeljsko življenje zanj postalo Zadnje, potem ima priložnost biti sprejet v duhovni svet ... Ja, modri verzi Korana resnično odražajo duhovno bistvo, ki se je preneslo do današnjega dne iz globin epoh. A preprosto veliko ljudi, zlasti mlajših generacij, malo pozna takšno duhovno literaturo različnih ljudstev, kot so »Vede«, »Avesta«, »Tripitaka«, »Biblija« in »Koran«, pravzaprav tako kot jaz v njihovih letih. Zato mnogi sploh ne vedo, da so v Koranu tudi informacije o Sodnem dnevu.

Rigden: Seveda, o Sodnem dnevu in o knjigi vseh človekovih dejanj skozi vse življenje in o lestvicah poštenosti. Na primer v suri 99 »Potres« (Az-Zalzala) (ajat 7, 8) piše: »Kdorkoli je naredil dobro – (vsaj) za težo prahu, bo to videl (pridobil bo povračilo za to). Kdorkoli je naredil zlo – (vsaj) za težo prahu, bo to videl tam (pridobil bo povračilo za to).« Vsak človek bo položil račun za svoje misli, dejanja in svoje delovanje. Svet islama do danes pozna besede preroka Mohameda: »Na sodni dan človek ne bo zapustil kraja poročanja, dokler ne odgovori na štiri vprašanja: Kako je preživel svoje življenje? Kako je uporabljal svoje telo? Kako je

zaslužil in izkoristil svojo lastnino? Kako je uporabljal svoje versko znanje?»

Anastasija: V resnici gre za poročilo, povezano s štirimi Esencami. Konec koncev je Zadnja Esenca (človeška preteklost) to, kako ste preživeli svoje življenje. Desna Esenca so živalski nagoni človeka, torej kako je človek uporabljal svoje telo. Leva Esenca so želja po moči in vsestranske zemeljske želje, povezane z njo. Sprednja Esenca je, kako se je človek duhovno razvil skozi celo življenje.

Rigden: Točno tako. V suri 21 »Preroki« (al-Anbiya) (ajat 47) je zapisano: »Na Dan vstajenja Bomo vzpostavili poštene lestvice in nihče ne bo okusil krivice – niti tako majhne, kot je teža gorčičnega semena. Kajti nihče ne zna prešteti (dejanj), kot jih znamo Mi!«

Anastasija: Dejansko ljudje vidijo samo zunanje religiozne lupine njim neznanih religij, sploh pa ne poskušajo razumeti bistva duhovnih zrn v njih.

Rigden: Na žalost je tako ... Omembe o dveh poteh Duše – resnični in lažni – obstajajo tudi v starodavni indoevropski mitologiji. Ohranjene so tudi v razpravah »Upanišad«, ki veljajo za zaključni del »Ved«, ki razlagajo sveta znanja in skrivni notranji pomen duhovne poti. To delo je osnova ortodoksnih religiozno-filozofskih sistemov Indije. V starodavni iranski religiji zaratustrovstvu, katere sveta knjiga je »Avesta«, se prav tako govori o človekovi *osebni Sodbi*, po smrti njegovega telesa. Še posebej se omenja, da je posmrtna *sodba* človeka odvisna samo od tega, koliko je v svojem življenju nabral pravičnih *dobrih misli, besed*

in dejanj. Tri dni po smrti telesa se Človekova duša odpravi do »Mostu povračila« (Činvat) na Sodbo, ki jo izvršijo sinovi Ahure Mazde – Mitra, Sraoši in Rašnu. Človekova dejanja, storjena v zemeljskem življenju, na tehtnici tehta Rašnu (duh pravičnosti; »neposreden, pošten«). Mimogrede, glede na verske razprave je imel Ahura Mazda štiri sinove: Mitro, Sraošija, Rašnuja in Aša (Bistvo Resnice; Resnični Zakon Vesolja; izraz »Aši« je uporabljen tudi v pomenu imena boginje Usode, Resnice in Pravičnosti).

V starodavnih iranskih legendah je omenjeno, da vsak človek po smrti pri prehodu v naslednji svet vedno sreča svojo Daenu v ženski obliki, ki je poosebitev njegovega notranjega duhovnega sveta. Samo za pravične se pojavi v obliki lepega dekleta in verjeli so, da pravični hodijo, kot da bi šli čez štiri korake, začnejo s prvim korakom – v nebesa dobrih misli, z drugim korakom – dobrih besed, tretjim – dobrih dejanj, in ko naredijo četrti korak, dosežejo »neskončno svetlobo«. Toda tisti, ki so zapravili svoje življenje za zemeljsko, nabirali slabe misli, besede in dejanja, so veljali za preklete duše. Tako obremenjeni Duši se je Daena pojavila v podobi grozne starke. Takšna duša je šla skozi tri pekle zla, misli, besed in dejanj, na koncu pa se je na četrtem koraku soočila z vrhovnim božanstvom zla Arimanom in njegovimi pomočniki.

Anastasija: Legenda, legenda, a koliko resničnih informacij je v njej.

Rigden: No, zato so nastale legende, za prenos informacij tudi po tistih, ki jih ne razumejo. O tej, tako rekoč, osebni Sodbi, ki ji po smrti fizičnega telesa ne

more uiti noben živ človek, v takšni ali drugačni obliki pripovedujejo različne svetovne religije, na primer krščanstvo, islam, budizem, zaratustrovstvo in hinduizem. To znanje je in je bilo v skoraj vseh ljudstvih sveta, le izraženo je bilo na različne načine. Denimo med Slovani iz starodavnih časov je pojem »sodba, sodišče« uporabljen v pomenu usode in kasneje božanstev, povezanih s človekovo usodo. Verjeli so, da ima »Sodišče« v svojih rokah vse, kar je dobro in katastrofalno, da se njegovi sodbi ne da izogniti niti z inteligenco niti z zvijačnostjo.

Anastasija: Do zdaj so različna ljudstva interpretirala »sodišče« po pomenu in razlagi tega koncepta (kot v staroindijskem jeziku) kot »povezavo«, »zvezo«. Na primer stari Skandinavci in Nemci kot »ožino, kraj, ki ga je mogoče preplavati«, in Grki kot »odložišče (shramba)«.

Rigden: Točno tako. Mimogrede, v verskih upodobitvah starih Grkov je bil vrhovni bog Zevs vodja boginje usode – mojre. Veljalo je, da je mojra (starogrška beseda »Μοιρᾶι« iz »μοῖρα« – »usoda«) za vse ljudi. V zgodnjih verskih prepričanjih so jo imenovali nezbežni zakon narave, »božanska predodrejenost«. Po verovanju starih Grkov je Zevs vladal na zemlji in pod njo ter vršil Sodbe nad mrtvimi. Omenjeno je bilo, da so bili nareki človekove usode Zevsu pogosto neznani in le na zlati (nebeški sončni) lestvici, ki je na eni strani utelešala človekovo življenje in na drugi smrt, je spoznal njegovo usodo. Sam Zevs je ostal ravnodušen do rezultatov tehtanja. In za žive ljudi je vzel z obeh strani dobro in zlo in ju »na slepo« razdelil med ljudi.

V kitajskih verovanjih so omenjene knjige usode, ki so shranjene v zagrobnem svetu, kjer so za vsakega določenega živega človeka zabeleženi njegovi glavni dogodki in trajanje njegovega življenja. V sumersko-akadskih verovanjih je »umreti« pomenilo spoznati svojo »šimto«, torej tisto, kar je nevidno spremljalo človeka skozi vse njegovo življenje, in tisto, kar je določalo njegovo prihodnjo usodo. Mimogrede, obstajala sta koncepta »šedu« in »alad«, kot dve nasprotni sili, utelešeni v človekovi življenjski sili, ki določata njegov značaj in usodo. Pri tem, da je bila beseda »alad« uporabljena v pomenu »ustvarjanje«. In takšnih primerov je precej veliko.

Anastasija: Nekoč ste omenili, da nobeno priljubljeno ljudsko prepričanje v starodavnem svetu in nobena svetovna religija ne bi postala tako razširjena med ljudmi, če ne bi vključevala informacij o nevidnem svetu, zgradbi človeka, o duhovnih stopnjah človekovega razvoja, o odgovornosti Osebnosti za preživeto življenje in opozoril o posledicah njene izbire.

Rigden: Religija je le zunanja oblika, katere raznolikost so si v različnih obdobjih izmislili duhovniki, predvsem za uresničevanje svojih zemeljskih ciljev. Toda kot temelj za nadstrukturo (kot obliko različnih špekulativnih konceptov) so uporabili duhovno znanje, ki so ga različna ljudstva prenašala iz roda v rod. V nasprotnem primeru te religije ne bi bile privlačne za množice. Ljudje v notranjosti, z Dušo, čutijo pravo duhovno seme, ne glede na to, s kakšnimi luščinami človeškega uma ga duhovniki pokrivajo.

Anastasija: Da, že večkrat ste nam povedali, da se nad vsakim človekom po smrti njegovega telesa, če mu je

to vseč ali ne, izvrši »osebna Sodba« v nevidnem svetu. Kolikor razumem, sta v religioznih konceptih, na primer v krščanstvu, islamu, zaratustrovstvu, združena pojma osebna Sodba nad človekom po njegovi smrti in splošna Sodba za človeštvo, o kateri ste dejali, da je vsem živim ljudem dodeljen skupni »Sodni dan«.

Rigden: Točno tako. Časi Razpotij. To je bilo rečeno že davno v različnih prerokbah, da bo *za žive ljudi* ob določenem času prišlo do skupne »Sodbe« za vse človeštvo.

Anastasija: V knjigi »Razpotja« (izv.: »Перекрестье«, op. prev.) sem pisala o prerokbah različnih ljudstev po svetu, ki se danes uresničujejo: Sumercev, Majeve (»Prerokba Ptičjega človeka«), Keltov (prerokba »Kolesa časa«), starodavnih Perzijcev in tako naprej. Mimogrede, tudi Perzijci v zaratustrovstvu so, kakor ste povedali, ohranili veliko informacij o posmrtnem življenju, Vstajenju, splošnem Sodnem dnevu (»Frašegird« v smislu »ustvarjanja (sveta) popolnega«). Glede na prepričanja zaratustrovcev morajo v zemeljski svet priti trije Saošianti (sao-shyant je avestijska beseda, prihodnjik glagola »rešiti«). Prva dva Saošianta bosta ob koncu časa morala obnoviti nauke Ahure Mazde. In potem pride zadnji Saošiant za končni boj z nosilci zla in izvrši »Strašno Sodbo«. Govori tudi o koncu časa; ko se bo izčrpal krog tisočletnih evolucij (ko Aša zmaga – Resnica, Pravica, Dobro), se lahko končno vzpostavi »raj na zemlji«, kjer bodo ljudje živeli srečno: zemlja bo postala kot dolina; obstajal bo en jezik, en zakon za vse ljudi. In da vsak pravičen človek približa ta dogodek svetovne preobrazbe s svojimi mislimi in dejanji. Z današnje perspektive vse te napovedi sploh niso videti kot legende.

Rigden: Da, vse je odvisno od ljudi, od njihovih izbir. Samo danes večina ne razume pomena teh procesov, pomena osebne duhovne preobrazbe, ki človeku ne odprejo le poti v Večnost, ampak tudi neizogibno pomenijo preobrazbo njegovega okoliškega sveta.

Napovedi o »Sodnem dnev« že dolgo obstajajo. Duhovniki, ki so ustvarjali to ali ono vero, so jih tudi vključili v svoje koncepte. Toda to znanje so uporabili za svoje materialne cilje, dajajoč poudarek temu, da če verjamete samo v njihovo vero, potem se boste po svoji smrti rešili in vstali od mrtvih v »telesnem vstajenju« na »Sodni dan«. No, in do česa so pripeljale te materialne zamenjave iz človeškega uma? Do dejstva, da se eni temu danes na splošno smejuje, drugi neodgovorno mislijo, da se bo to zgodilo »pozneje«, zlasti »po moji smrti«, »takrat, ko bo prišel tisti en, edinstveni Sodni dan«, medtem ko tretji fanatično, z živalskim nagonom, ubijajo drug drugega »za vero«, misleč, da bodo za to »nagrajeni tam«. A večina vernikov je bila preprosto prisiljena, da se vedejo pasivno, vsilili so jim mnenje, da je treba biti samo v »čredi« te vere in nobene druge in se bo zanje vse odločilo z bitko nekje tam na nebu med angeli in demoni. Vse to so triki Živalskega uma in sprevrčanja duhovnikov, ki hrepenijo po zemeljski moči.

Pravzaprav pa v *drugem, duhovnem svetu* ni delitve na materialna in duhovna načela, tam obstaja samo Duhovno! Ločitev in boj sta v človeku samem, ker je delček duhovnega sveta (Duša), nameščen v materialnem telesu. »Angeli in demoni«, s katerimi strašijo duhovniki in zanje najdejo različne obraze – to je v bistvu vse človekova izbira te ali one Volje (Volje Duhovnega sveta ali

volje Živalskega uma), ki jo sprejema in jo ima nato za svojo. Človek s to izbiro določa svojo prihodnjo usodo v odločilnem notranjem boju. Vsi ti procesi se projicirajo tudi na družbo. Pri čemer **je veliko lažje premagati Živalsko načelo v družbi kot celoti, kot ga je premagati vsakemu človeku v sebi.** »Sodni dan« za človeštvo ni en dan, ampak je splošni rezultat tega človeštva (celotne družbe) od svojega prvega dne do zadnjega. To je »Sodba« živih nad živimi, ki jo ljudje sami izvajajo nad sabo v obdobju svetovnih kataklizem in sprememb na Zemlji, povezanih s kozmičnimi pojavi.

Anastasija: Da, če bi današnja družba imela vektor razvoja v duhovno smer in bi jo vodile ideje o splošnem združevanju na podlagi prijateljstva in medsebojne pomoči med narodi, bi, upoštevajoč trenutne tehnične zmožnosti, imela možnost preživeti to obdobje. A s takšnim neskladjem, ki se ustvarja zdaj, zaradi spodbujanja sovražnosti med narodi od politikov in duhovnikov, verjetno ne bo prihodnosti. A vse je res v rokah ljudi! Nekoč ste omenili, da se bo v življenju Resničnega Človeka vedno našel prostor za junaško dejanje. Kot pravijo ljudje, Duša je merilo vsega!

Rigden: Točno tako ... V sodobnem svetu je marsikaj zelo nezadovoljivega. Čeprav ... vse teče, vse se spreminja. Kot kaže praksa, se globalne ideje uresničujejo le takrat, ko temeljijo na skupnih prizadevanjih in dejanjih večine ljudi, na konsolidaciji prizadevanj v skupnih interesih različnih skupin. Tako lahko položaj še vedno spremenijo ljudje sami, če bi obstajala želja po tem ...

Anastasija: Kaj torej manjka ljudem za tak bojni duhovni podvig zaradi prihodnosti celega človeštva?

Mogoče v družbi manjka samo izvorno Znanje, ki je pravzaprav nekoč združilo vse ljudi v njihovih glavnih duhovnih prizadevanjih?!

Rigden: O tem sem že govoril, a bom vseeno formuliral bolj na splošno, kar je bilo že povedano. Glede na prisotnost znakov, simbolov in določenih duhovnih zrn v različnih kulturah lahko vsak človek sklepa, da je Znanje kot tako ves čas obstajalo. Poleg tega obstaja tudi zdaj. In če si človek resnično želi Duhovnega, ga lahko najde.

A dejstvo je, da je sodobni človek s svojim materialnim pogledom na svet produkt sodobne družbe. In ta družba ima žal trenutno potrošniški način razmišljanja, kjer ljudje vse bolj postajajo žrtve Živalskega uma, prevodniki njegove Volje in sužnji na njegovih galejah. Konec koncev bo človek v stanju prevlade Živalskega načela še v duhovnem Znanju videl le priložnost, da si poveča materialno udobje, za zadovoljitev svoje pomembnosti in za druge lastnosti Živalskega načela. In to pomeni, da bo veliko zamenjav in pomanjkanja resnične duhovne rasti tudi pri ljudeh z Znanjem kot takim.

V zgodovino se sploh ne bomo poglobljali. Oglejmo si preprost primer s tvojimi knjigami, ki v bistvu karakterizira situacijo v celoti. Preden so sploh bile objavljene, so se poleg ljudi, ki iščejo znanje, takoj pojavili tisti, ki so začeli uporabljati Znanje iz teh knjig za dvig osebne podobe in krepitev avtoritete, za oglaševanje svojih konceptov materialnega razmišljanja, zadovoljevanje megalomanije in lastne pomembnosti. Nekateri izmed njih, ki so se skrivali za tem Znanjem, so

začeli sebe imenovati »Učitelji« ali »približani« in na ta način poskušali zaslužiti s temi informacijami, če že ne denarja, pa vsaj osebno avtoriteto. Toda znanje je dano v knjigi prav zato, da bi jih bilo mogoče razširiti med ljudi v čisti obliki, brez posrednikov, ki delujejo iz uma in s svojim neznanjem ali nerazumevanjem izkrivljajo njegovo bistvo.

Teh ljudi je nenazadnje škoda. Prav Duhovno načelo jih namreč spodbuja k deljenju prejetih informacij z ljudmi. A njihovo razmišljanje, kodirano z osnovami in postulati prejšnjih izkušenj (pridobljenih v različnih religijah in sektah), to željo in moč, ki izhaja iz Duše, preusmeri na že vrisano v materialni kanal zavesti. Tako se v njihovi predstavi pokažejo cele bakanalije: v glavnem poskušajo »učiti« druge, jim predpisovati, kako naj meditirajo, medtem ko so sami sebične narave in se ne razumejo. Verjamejo, da jim je dovoljeno vnašati spremembe v meditativne tehnike, jih kombinirati, izkrivljati in spreminjati na podlagi svojih dosedanjih izkušenj, pridobljenih v različnih dvomljivih ustanovah okultne in verske narave. Na splošno pa se trudijo »učiti« druge iz svojih človeških umov. A konec koncev sami še niso tam.

V knjigah so natančna orodja in ti ljudje jih iz nevednosti skušajo pokvariti. Ampak, kot veste, s slabim orodjem ne boš delal dobro. In to se dogaja zdaj, v tvojem življenju, pred tvojimi očmi. Kaj pa se bo zgodilo čez sto let, da ne rečem tisočletij, če bo za to civilizacijo seveda obstajal ta čas?

Anastasija: Da, to je res. Žal takih ljudi ni malo ... Ampak še vedno je veliko več tistih, ki so navdahnjeni

z globino tega Znanja, stremijo k svoji spremembi, postati Človek, ki nesebično širi dane informacije. So ljudje, ki izvajajo meditacije iz knjig in se ne razlikujejo od svojih prijateljev, s katerimi gredo skupaj po duhovni poti, četudi imajo malo več izkušenj s temi praksami kot njihovi tovariši ... Takšni ljudje ne kričijo levo in desno, ampak je njihovo duhovno delo, predvsem na sebi, vidno v njihovih delih in delovanju.

Rigden: Dobro, da takšni ljudje obstajajo. Zanje je Izvorno Znanje dano. Duhovna orodja so namenjena samorazvoju in stremljenju k najvišjemu. Torej Znanje je v družbi in potreben je le preklon dominanc s položaja Živalskega načela na Duhovno načelo. Premalo je trdnih vsakodnevnih odločitev za samostojno delo na sebi. Konec koncev, dokler se človek sam ne želi spremeniti (zgolj zaradi sebe, ne za hvalisanje pred ljudmi), dokler ne dobi praktičnih izkušenj dela na sebi in nadzora nad svojimi mislimi in željami, se bo zapletal v mnoge izkrivljene teorije in do nerazpoznavnosti iznakažene prakse, kot v lepljivi pajčevini.

Ko človek stopi v stik s pravim duhovnim Znanjem, odkrije zase njegove preprostost, globino in naravnost. Ampak kot je znano, teorija brez prakse je mrtva. Ni dovolj le nekaj vedeti, to znanje je treba znati tudi uporabiti v praksi. **Duhovno delo na sebi je večplastno vsak dan. Ne vključuje le dela s pomočjo duhovnih orodij, ampak tudi razvijanje čistosti misli, del in delovanja, vrednih naziva Človek.**

Pri odsotnosti tako vsestranskega dela na sebi, tudi če je človek dobil Znanje, se bo čez čas vprašal: »Glej, prejel sem to ali ono Znanje, ukvarjam se s temi ali

onimi praksami, toda kaj se je spremenilo?» Torej ga bo prisotnost tega Znanja samo motila pri naslednjih vprašanjih iz uma. In zakaj? Ker je človek, kadar ne dela vestno za svojo duhovno preobrazbo, poln skrivnega upanja, da mu bo dano Znanje pomagalo spremeniti se ali izboljšati njegovo materialno življenje.

Anastasija: Z drugimi besedami, takšen človek pričakuje kmalu vidne spremembe zase v materialnem svetu, ki ga obdaja.

Rigden: Točno tako. Toda kaj se lahko spremeni v tem ozkem spektru tridimenzionalnega sveta, kar ga vidi in čuti s svojimi petimi materialnimi čutili? Opeka, ki mu bo padla na palec na nogi, na primer, mu bo povzročila enako bolečino, vročina in mraz bosta telesu še vedno prinesla nelagodje, človek bo še vedno doživljal potrebo po hrani in spanju. In njegovo Živalsko načelo ga bo še vedno teroriziralo s tisočimi željami in hrepenenjem po vseh užitkih materialnega sveta. Človek pod vplivom Živalskega načela podzavestno pričakuje neke materialne spremembe v svojem življenju, pridobitev magičnih moči, ki mu bodo na neki način prinesle zadovoljstvo, skrit vpliv na nekoga in tako naprej.

Anastasija: To pomeni, da človek duhovno Znanje, s pomočjo katerega se lahko duhovno dvigne nad materialni svet, vidi s položaja živečega (Opazovalca) v tretji dimenziji. In materialno razmišljanje v formatu te dimenzije je praviloma omejeno s skrivnimi neizpolnjenimi željami iz Živalskega načela ... No, prav, kaj mu Živalsko načelo še lahko šepeta: »S pomočjo tega Znanja nisi prejel skrite moči nad drugimi in

materialni nimb nad glavo ti ni zasvetil pred ljudmi. Kje je obljubljena *povzdignjenost*?«

Rigden: Nekaj nerazumevanja duhovnih procesov je pri človeku v prvi fazi njegovega dela na sebi zagotovo prisotnega. Da, navzven se nič ne spremeni, telo se s svojimi težavami, tako kot se je staralo, stara naprej. Človek sprva ne opazi, da zahvaljujoč izvornemu Znanju pridobi *drugo*, večno, veliko pomembnejše od vsega tridimenzionalnega, materialnega in smrtnega. Znanje mu daje temelje za razcvet duhovne moči in Modrosti v njem. Vedoč za svoje Živalsko načelo, bo človek v določenih situacijah že zadržal njene manifestacije, nekje se bo sam ustavil, nekje bo ignoriral slabo misel in s takim odnosom spremenil svojo prihodnost, ki bi se neizogibno zgodila, če bi dejansko dovolil razvoj misli iz Živalskega načela v situacijo, negativno za njegovo duhovno naravo. Vsak dan si tako močno prizadeva zase, nekje bo nekemu pomagal z besedo, nekje bo drugim s svojim dobrim delom dal zgled, z drugimi bo delil duhovno Znanje. In tako bo človek vse pogosteje vsak dan opravljal svojo *zavestno* vsakodnevno Izbiro, torej »tukaj in zdaj«. In iz takih »tukaj in zdaj« je stkano vse njegovo življenje.

Torej so takšni dvomi značilni samo za tistega, ki je na začetku svojega procesa duhovnega razvoja. In tisti, ki je že trdno na duhovni poti in se že sam bistveno spreminja, se globlje zaveda pomena svojega minljivega življenja. Taki ljudje vsak dan hitijo narediti veliko dobrih stvari za ljudi in za Dušo, načrtovano in popolnoma naključno, kar poveča možnosti njihove Osebnosti za duhovno odrešitev. Torej, če je trdno v položaju duhovnega Opazovalca, ima izvorno Znanje

in dela na sebi, človek prejme praktične ključe za samoizboljšanje in najde zrno Resnice, tudi če je skrito v polnem dvigalu plevela.

Anastasija: Danes imajo ljudje, glede na razvoj informacijske tehnologije, čas in priložnost za analizo napak in izkušenj iz preteklosti človeške civilizacije. Poleg tega imajo sodobni ljudje priložnost, da delno spremljajo stanje v svetu z vidika različnih vprašanj življenja svetovne družbe, zahvaljujoč denimo tehnologijam interneta. Veliko dejstev o življenju in delu politikov in duhovnikov vse pogosteje postaja javnih. To seveda povzroča ustrezne odzive javnosti: ljudje ne zaupajo več predstavnikom oblasti.

Mnogi so začeli razumeti, kdo kuha »juho« dogodkov za narode, kdo je v zaroti z duhovniki in političnimi klani – »kuharji« v »kuhinji« svetovne politike, ekonomije in najpomembnejše – ideologije. Mnogi so se začeli zavedati, kdo ukazuje in kdo je izvajalec. Toda ljudje so prepričani, da tega položaja v družbi ni mogoče spremeniti, da »je tako že od nekdaj«. Čeprav so v resnici ljudje (narodi) sami izvajalci in udeleženci v vseh teh procesih, pa tudi »potrošniki« političnih ali verskih »izdelkov«. Tako mnogi razumejo nesmiselnost tega položaja. Razumejo, da se tako ne da več živeti. Ne razumejo pa, kaj je potrebno, da bi življenje v družbi postalo resnično boljše, ne na papirju, ampak dejansko. Kako spremeniti smer gibanja družbe, da bi ta prišla na pot stimulacije kulturnega, moralnega in duhovnega razvoja pri človeku in ne bi še naprej tičala v brezupnem močvirju Živalskega načela s svojim potrošniškim formatom razmišljanja, vojnam in prepri?

Rigden: Da, na žalost je v sodobni družbi že dolgo oblikovano mnenje o brezizhodnosti in nepovratnosti teh procesov, toda v resnici rešitev obstaja in je zelo preprosta. Ljudje morajo čim pogosteje ocenjevati informacije, vsakdanje življenje in njegove dogodke s položaja Opazovalca iz Duhovnega načela, potem bodo bolje razumeli, kako živeti in kaj narediti. To je podobno, kot na primer delo na čistosti svoje zavesti: misel je prišla iz Živalskega načela – ignoriraj jo, ne dajaj ji pozornosti, raje bodi bolj pozoren na dobro, na misli, dejanja in delovanje iz Duhovnega načela. Tako tudi v celotni družbi: samo prezri vse slabo in pomnoži prijazno in ustvarjalno, dobro okoli sebe. Ni treba biti pasiven glede družbenih zadev, le sam ne ustvarjaj pogojev za razcvet spodbud za aktiviranje Živalskega načela pri ljudeh, na primer razvoja ponosa, podkupovanja, motivacije z denarjem, sebičnih odnosov namesto prijateljstev in tako naprej. Ko bo večina ljudi prenehala podpirati in prevajati v življenje »voljo« duhovnikov in politikov, ki v narodih spodbujajo agresijo in lastnosti Živalskega načela, potem bodo v družbi izginili številni umetno ustvarjeni problemi.

Samo razumeti je treba, da smo vsi ljudje, vsi smo narejeni iz enega. Nihče od nas ni višji ali nižji. Vsi sedimo v enem sodu materialnih nečistoč, to pomeni, da smo vsi zaprti v tem materialnem svetu, v to umrljivo telo z njegovimi »večnimi težavami in neizčrpnimi željami«. In vsakdo bo nekoč moral odgovarjati za svoje preživeto življenje. Duhovniki in politiki so tudi sami ljudje, ki so v enakih pogojih in se v ničemer ne razlikujejo od drugih, razen po pretirani žeji po zemeljski moči in strasti do kopičenja materialnih vrednot.

Anastasija: Tako je. Sodeč po zgodovini razvoja človeške civilizacije, so bili duhovniki (in tudi politiki) vedno odvisni od podpore ljudi, zato so dali vse od sebe, da bi povečali svojo avtoriteto med njimi z raznovrstnimi metodami, v glavnem temelječimi na strahovih. A dejstvo je, da če je večina ljudi nehala podpirati eno ali drugo vero, je ta ugasnila.

Rigden: Pravilno si opazila, da je religija ugasnila kot določen vedenjski vzorec za zavest javnosti, ne pa tudi *vera* ljudi v Boga. Samo duhovniki so to vero ves čas uporabljali in na njeni podlagi ustvarili nove, za svojo moč ugodne vzorce zaslužnjevanja zavesti javnosti.

Anastasija: Pred časom, po enem zame nepozabnem pogovoru z vami, sem podrobno preučila vprašanje motivacije in opravičevanja duhovnikov v različnih obdobjih, pomena določene religije za zavest narodov. In našla sem veliko zanimivih dejstev. V praktično vseh verovanjih je bil poudarek namenjen obredom *žrtvovanja* enemu ali drugemu bogu, kar je predstavljalo glavno dejanje v verskem obredu. Danes je na primer poleg tradicionalnih slovesnosti običajna denarna donacija za »verske potrebe«.

Spomnim se vaših besed, ki ste jih takrat izrekli: »Ali se ljudje sploh spomnijo, kaj je 'žrtev' Bogu? Navsezadnje so bili skoraj vsi verski sistemi v različnih časih zgrajeni okrog obreda žrtvovanja. Zakaj je »žrtvovanje« od nekdaj igralo tako pomembno vlogo pri bogoslužju različnih ljudstev?« To, kar ste takrat povedali, je bil zame pravi uvid. Bi lahko tudi za bralce povedali o tem, za človeštvo bistvenem dejavniku?

Rigden: No, vredno je. Začel bom morda s staroslovansko razlago besede »жертва« (»žertva«), ki je ušesu sicer morda zabavna, vendar odraža bistvo. Enkrat sem že dejal, da beseda »жертва« (»žertva«), ki se je v ruščini pojavila v 1. stoletju v povezavi s širjenjem religije krščanstva, izvira iz glagolske tvorbe – staroslovanske besede »жърж« (»žru«, »žrtvujem«). In beseda »жърж« (»žru«) je po drugi strani nekoč med Slovani pomenila »jesti« («жрать», staroslovanski glagol indoevropskega izvora), torej »zaužiti« («поглощать»). Mimogrede, »zaužitje« («поглощение») je bilo povezano s starorusko besedo »живот« (»život«, kar pomeni »trebuh«, op. prev.), ki je v starih časih pomenila »življenje« («жизнь»). Iz nje je prišla staroslovanska beseda »žival« («животное») – v dobesednem pomenu »tisto, kar živi«. Mimogrede, beseda »žival« («животное») se je v Kijeovski Rusiji pogosto uporabljala prav v obdobju 11. in 12. stoletja, zahvaljujoč skrivni obnovitvi izvirnega duhovnega Učenja (skupaj s štirimi Esencami) Agapita Pečerskega.

Anastasija: Izkazalo se je, da stari slovanski templji, predvsem tisti, na katerih so bili posebni znaki in simboli, sploh niso bili »žrtveni oltarji« kot taki. Morda so to v nekaterih primerih bili dobro znani kraji, kamor so se ljudje stoletja prihajali učiti duhovno znanje (z znaki in simboli) in deliti svoje izkušnje, na primer starodavni ljudje so se zbirali v svojih svetih jamah in se učili iz petroglifov.

Rigden: Ljudje bodo enostavno sledili, če imajo osnovno duhovno znanje ... Torej, z besedo »жру« («жърж»; »жерети») so pozneje začeli označevati besedo »жрец« (»žrec«; »duhovnik«, op. prev.). Če sledimo izvoru

sorodnih besed, lahko ugotovimo, da je prej pomenila »tistega, ki se hvali, opominja nase, se povzdiguje«. Od tod je tudi prišla beseda »duhovnik« v konceptu, v pomenu, kot bi rekli danes, resničnega potrošnika darov, prinesenih pogojnemu božanstvu. Mimogrede, v starih časih je bila v Rusiji beseda »жертвовать« (»žercovat«), ki pomeni tudi »jesti«, »goltati«. Nastala je iz besede »жериц« (»žerc«) – »prejemnik podkupnine, zatiralec, ropar, prestopnik«. Torej so ljudje natančno opazili, kdo je kdo v tem svetu. Če iščeš pomen ruske besede »žrtev« (»жертва«; »žertva«), lahko ugotoviš, da pomeni »tisto, kar je požrto, uničeno, poginulo«. To je tisto, kar je za vedno dano ali izgubljeno. To sta nesebičnost, odrekanje koristim ali užitkom.

V verskih prepričanjih mnogih ljudstev po svetu je žrtvovanje naklonjena ali hvaležna daritev različnim božanstvom, predvsem plodov zemlje ali živalskega kraljestva. To je »očiščenje od umazanije in doseganje duhovne čistosti«. Vzemimo na primer Sveto pismo, ki omenja, da so sinovi prednikov žrtvovali Bogu: Kajn – od plodov zemlje, in Abel – od svojih čred. V sodobnih svetovnih religijah se žrtvovanje razume kot simbol donacije od lastnega bogastva, kar je drago in prijetno tebi samemu.

Če pa se poglobimo v duhovni izvor teh verovanj in simboličnih obredov, lahko razumemo, kakšna je resnična žrtev Bogu, ki se nanaša na odnos med Bogom in človekom. **Prava žrtev Bogu je, ko človek na oltar svojega življenja prinese svoje Živalsko načelo, torej zavrača njegove številne želje, misli ter minljive in začasne iluzije, in si s tem odpre duhovno pot do resnične Večnosti – v svet Boga.**

Davno tega, ob zori človeštva, so ljudem razlagali, da so lastnosti Živalskega načela podobne zemeljskim sadežem, sprva privlačne, nato pa hitro gnijoče. Šele z žrtvovanjem tega kratkoročnega Bogu imate priložnost prodreti v Njegovo Večnost, torej z delom na sebi in nepredajanjem skušnjavam Živalskega načela. In če se duhovno razvijaš in delaš dobro, pomagaš k prebuditvi drugim ljudem, ki živijo po nagonih, podobnih živalskim, potem je za Boga to sorodno tvojemu veselju, ki ga doživiš ob dobrem potomstvu svojih čred.

Ni naključje, da je bil kraj žrtvovanja ali druženja vernika z bogovi, ki ga ljudje danes imenujejo oltar (iz latinščine »altaria«, iz »altus« – »visok«), prvotno v starih časih označen preprosto kot *znak ali simbol*, v glavnem *kvadrat, krog, oval* (valj) ali v obliki *kocke (romba)*. **Vsi ti zapisi so služili kot jasni simboli duhovnih praks, ki jih je človek izvajal v spremenjenem stanju zavesti, in trenutka, ko je na globoki čutni ravni neposredno komuniciral z Bogom. In tak čutni trenutek komunikacije z Bogom je mogoč le takrat, ko je Osebnost popolnoma potopljena v ta postopek in v njej prevladuje zgolj Duhovno načelo. Če človek izbere v korist Duhovnega sveta, s tem zavestno »žrtvuje« tisto primarno prevlado materialnega Živalskega načela v svoji zavesti.** Kasneje, ko se je duhovno znanje začelo izgubljati, so ljudje začeli graditi materialne oltarje (iz gline, lesa, kovin) podobnih simbolnih oblik: lahko je bil raven, okrogel ali *ovalni kamen, kvadratna miza, kocka* in tako dalje. Začeli so jih nameščati na *privzdignjenih krajih*, v templjih, jih usmerjati na določen del sveta in izvajati materialna žrtvovanja.

Anastasija: Dejansko je prišlo do zelo resne zamenjave v verskih sistemih.

Rigden: In to ni samo zamenjava duhovnega pogleda na svet z materialnim. To je kot izguba svetlobe v sebi, zaradi katere so stvari tvojim očem vidne. Zamenjava se je zgodila v samem korenu globalnega pogleda na bistvo človekovega življenja in okoliškega sveta, na cilje in naloge začasnega bivanja na tem svetu. Izgubljena je bila glavna duhovna komponenta, glavni duhovni orientir – služenje Bogu in neprekinjena komunikacija z Njim. Zato zavest ljudi zelo zlahka obvladuje Volja Živalskega uma. Posledično iluzijo tega sveta dojemajo kot bistveno. Tudi tisti, ki imajo v rokah duhovno znanje generacij, si prizadevajo za pepel tega sveta – za materialno korist in banalno oblast nad svojo čredo. Zaradi ponosa se imajo duhovniki za lastnike tega univerzalnega duhovnega znanja in na tem gradijo donosen posel, v katerem postanejo ljudje njihovi sužnji in stalni sponzorji, torej obstajajo po formuli, ki so si jo izmislili duhovniki: »daj nam denar in nam služi«. Izgubljena je pomembna stvar – *brezplačno služenje Bogu in ljudem*, ki vključuje distribucijo in prenos izvirnega duhovnega znanja, ki omogoča združitev Osebnosti z Dušo, človekovo samostojno doseganje duhovne osvoboditve.

Anastasija: Da, Živalski um je zaslužnil sodobne ljudi. Kot bi rekli starodavni ljudje, namesto svobodne ptice, ki stremlje k duhovnim višinam, je človek postal kot ptičje perje, ki ga veter nosi po zemlji, kakor se mu zahoče. Ljudje so že davno ugotovili, da neizmerno povečevanje materialnega dobička in moči ne prinaša tudi izboljšanja moralnosti.

Rigden: Točno tako. Torej, žrtvovanje obstaja že od starodavnih časov. Ob tem, da lahko opazimo, da je bilo značilno za različne oblike razvoja *religij*: plemenskih, etničnih, državnih in svetovnih. V osnovi so ga v *formatu religij* obravnavali kot magično dejanje, kot obred žrtvovanja (daritve) nadnaravnim silam, duhovom, bogu, s ciljem izraziti svojo predanost tem silam in doseči, zahvaljujoč njim, denimo določen vpliv na stanje materije (ljudi in naravnih pojavov) na nadnaravni način. Za to so uporabljali različne načine žrtvovanja. Na primer dišeče zeliščno kadilo za očiščenje od nesnage ali za prošnjo duhovom ali bogu za nekaj zemeljskega. Viseči večbarvni kosi tkanine za pomiritev elementov v krajih »moči«, »bivanja« šamanističnih duhov, na gorskih prelazih, na »svetih izvirih«.

Anastasija: Da, prav tako žrtvovanje kmetijskih pridelkov in nabranih dobrin z namenom, da bo naslednje leto boljša letina, boljši izplen, ali da bo naslednjič boljši ulov. Žrtvovali so tudi govedo, za več potomcev ali kot prošnjo za nekaj, kar je povezano s skupnostjo ali človekom na tem svetu.

Rigden: Res je, žrtvovanja so bila v sistemu različnih verskih prepričanj zelo raznolika, od neškodljivega kadila iz aromatičnih zelišč pa do ponujanja deviškosti v žrtvovanje, tempeljske homoseksualnosti, krvavega žrtvovanja delov človeškega telesa in samih človeških življenj. In v večini primerov so vse to počeli duhovniki, da bi pridobili določeno moč v materialnem svetu, torej za zemeljske cilje.

Anastasija: Najbolj zanimivo je, da se to ni dogajalo samo v davnini, ampak se prakticira tudi zdaj, v

religijah in v zaprtih tajnih okultnih družbah, na primer med Arhonti. In to kljub dejstvu, da je svetovna skupnost že davno obsodila človeško žrtvovanje in podobno divjaštvo duhovnikov daljne preteklosti. Prepričana sem, da bo bralcem zelo zanimivo ugotoviti, kot je bilo meni takrat, zakaj so se skozi zgodovino človeštva izvajala takšna žrtvovanja in zakaj je ta pojav še vedno precej živ v človeški družbi. Zakaj je bilo toliko pozornosti namenjene verskim strukturam? Od kod je prišel tak nadomestek duhovnega znanja za vneto služenje materiji tega sveta?

Rigden: To je seveda precej resno vprašanje. A ker današnji ljudje že začenjajo premišljevati tudi o tem, je morda vredno povedati globalno bistvo tega. V materialnem svetu obstaja *en sam Živalski um*, ki sem ga že večkrat omenil. Danes celo sodobna znanost beleži njegove posamezne manifestacije, ki so opazne predvsem v vedenju skupnosti živih bitij. Na primer, začeniši z reprodukcijo in napadom kvoruma bakterij na celice in končno s kolektivno migracijo, agresijo, samouničenjem živali in tako naprej. Mimogrede, latinska beseda »quorum« pomeni »ki jih je dovolj«, tj. zadostno število iz skupnosti. V znanosti tak pojav imenujejo kolektivni um. Občutek kvoruma (predvsem takšnega, ki je usmerjen v prevlado, nadzor, zajetje materije in njeno požiranje) nadzoruje številne procese v mikro- in makrokozmosu. V medicini so denimo opazili, da se rakave celice obnašajo kot razumna skupnost. Tudi ko so izpostavljene zdravi-
lom, druga drugi prenašajo signale in za nekaj časa zamrznejo, to pomeni, da »skupaj« blokirajo učinek zdravila. Vsaka celica sprejme določene signale iz kvoruma in spremeni svoj model vedenja, glede na

splošno vedenje (kolektivni um). To je pravzaprav razumen organizem v razumnem organizmu. Do danes se je nabralo veliko raziskav na tem področju biologije o življenju skupnosti čebel, mravelj, miši, podgan, delfinov in velikih sesalcev, v katerih je dobro vidna prevlada kolektivnega uma.

Manifestacije prevlade ene materije nad drugo obstajajo povsod, tudi v vesolju. To so vendar astronomi opazili tudi v vedenju planetov in zvezdnih sistemov. Na primer tukaj, nedaleč od nas, v zvezdnih grozdih Mlečne ceste, so orjaške zvezde, ki so v svojem bistvu vampirji. To sta dvojni zvezdi, kjer ena izmed zvezd preprosto vleče vase materijo v obliki plina od svoje »partnerice«, ki se nahaja zelo blizu. In potem popolnoma absorbira to zvezdo, posledično podaljšuje svoje življenje in za nekaj časa postane zvezda supervelikanka. Vse je enako, po istih zakonih prevlade materije. Da ne omenjam kolektivnega vpliva planetarnih skupnosti, galaksij, na procese, ki se pojavljajo v vesolju, torej tistega, česar človeštvo danes še vedno ne more preučevati zaradi pomanjkanja tehničnih zmogljivosti. Toda ti pojavi so prisotni in še danes lahko najdete zanje veliko posrednih dokazov.

Torej, podreditev enemu Živalskemu umu je značilna za vsako materijo, tudi za človeško skupnost, sestavljeno iz bitij, ki imajo deloma materialno naravo. En Živalski um ima skupen izvor (to je on sam) in svoje enote v obliki kolektivnih in individualnih umov. Figurativno rečeno, je kot neodvisen organizem s svojo večstopenjsko ravnjo strukture in organizacije. Mi-mogrede, beseda »organizem« izvira iz grške besede »organon«, ki pomeni »orodje, instrument«. Da bi bilo

lažje razumeti vso njegovo zapletenost in skladnost v upravljanju, bom dal primer človeškega telesa, ki deluje kot eno.

Telo ima različne ravni organiziranosti (molekularno, celično, tkivno ipd.). Ima skupni um (možgane), ki koordinira delo vseh svojih bioloških sistemov in s tem podpira življenje telesa. Obstajajo tudi sistemi, ki so jim organi podrejeni. Obstajajo organi, v katerih celice delujejo v določenem splošnem ritmu. Obstaja celica kot najnižja stopnja organske individualnosti s svojo strukturo in zmožnostjo reproduciranja, obstoja ipd. A ta celica je del organov, del sistema, del celotnega organizma. Tako je tudi v strukturi enega Živalskega uma materije. Obstaja veliko delitev kolektivnih in individualnih umov, ki tesno sodelujejo med seboj in s tem ustvarjajo celotne sisteme v mikro- in makrosvetu, podrejene enemu samemu Živalskemu umu.

Anastasija: Ker govorimo o nadzorovani materiji, ali to pomeni, da je s tem nekako povezan Ariman?

Rigden: Točno tako. Ariman je tisti, ki ima moč nad enim samim Živalskim umom in ga uporablja zato, da s pomočjo »materialnih filtrov« oddeli, recimo tako, »čisto Dušo« za svet Boga.

Anastasija: Mislim, da bo vsakogar, ki je na poti samoizpopolnjevanja, zanimalo, kako deluje Živalski um v človeku.

Rigden: Svojo Voljo izraža na različne načine: skozi Živalsko načelo (skozi aktivnost zadnje in stranskih Esenc, ko delujejo v njegovem načinu), skozi materialno telo ...

Anastasija: Da, glede na to, da se večina ljudi poistoveti zgolj z odsevom v ogledalu, misleč, da so telo oni sami, kot pravijo ljudje, »resnični«.

Rigden: Če bi bil človek samo telo, bi temeljito poznal vse subtilne odtenke upravljanja z njim in bi živel s tem, da bi upravljal na desettisoče najrazličnejših vitalnih funkcij in operacij, ki se nenehno dogajajo v njegovem telesu. Toda telo, kot en sam organizem, v bistvu deluje neodvisno od zavesti Osebnosti. In kaj človek vidi v telesu brez ogledala? Kaj vidi tukaj in zdaj z odprtimi očmi v vidnem svetu? Vidi samo tisto, kar mu omogočata dve »okenci« (oči), ki sta namenjeni temu, da lahko za začetek opazuje tridimenzionalni zunanji svet iz »temne sobe« svoje zavesti. Koliko lahko Osebnost vidi in spozna o sebi ali o raznolikosti sveta na ta način? So misli in čustva produkt njegove zavesti? In ali človek ve, od kod in kako prihajajo?

Živalski um tako ali drugače nenehno vpliva na človeka s pomočjo svoje enote – Živalskega načela, ki je del materialnega sveta. V večini primerov ljudje tega sploh ne razumejo. Misli samo so tam in človek misli, da so njegova »last«. Ljudje težko lovijo dejanja in misli Živalskega uma, če ne vedo za svojo dvojno naravo in seveda niti ne sledijo vsemu temu v sebi. Posledično manifestacije Volje Živalskega uma dojemajo kot svoje misli, želje, čustva in podobno. **Človek je v resnici svoboden le v svoji izbiri, ni pa osvobojen misli, ker jih njegova zavest (Opazovalec) pravzaprav ne proizvaja, ampak le izbira** med dvema tokovoma: med mislimi in spodbudami iz Duhovnega načela (Njegova Volja) ali mislimi in željami iz Živalskega načela (njegova Volja). **Se pravi, človek lahko izbere sebi**

všečno ali privlačno Voljo in nanjo usmerja moč svoje pozornosti, kar sproži delovanje. To je ključni trenutek človeške Izbire.

Anastasija: Da, človek samo izbere, ali bo sprejel to ali ono vdirajoče razpoloženje, čustva in misli ali ne. Mnogi bralci to že razumejo v praksi, sledeč svojim mislim čez dan. Tu je na primer značilna situacija, ki jo ljudje opisujejo v svojih pismih: »Kolikokrat sem opazil, kot da je vse dobro, potem pa se nenadoma pojavi negativna misel ali čustvo in razpoloženje brez očitnega razloga postane depresivno. Pojavijo se apatija do vsega, občutki notranje napetosti, tesnobe in strahu. Nisem si želel, zgodilo se je kar samo od sebe, kot povsem mimo moje želje. Najbolj zanimivo je, da če začneš samo ignorirati slabe misli ali čustva, ki se nenadoma pojavijo, in se osredotočiš na nekaj dobrega, npr. na pozitivne misli ali dobro delo, potem se ta negativnost sčasoma umiri, kot da tega stanja sploh ni bilo. In če podležeš slabemu razpoloženju, se začneš smiliti samemu sebi in tako naprej, če na splošno posvečuješ negativna čustva, potem se takšno stanje poslabša in začne živeti v tebi, natančneje, kakor parazit zastruplja tvoje življenje. Potem je težko sedeti v meditaciji, a se preprosto prisilim. Ampak ko že izvajaš duhovno prakso, takrat lahko že preklopiš v sebi domače stanje notranje svobode, v občutek nezimerne Hvaležnosti in Ljubezni do vsega, kar obstaja, na čistost občutkov ...«

Rigden: Seveda je v tem preklopu, ignoriranju misli iz Živalskega načela, izbiri in potrditvi prevlade Duhovnega načela bistvo dela na sebi. Živalski um sili ljudi, da nasprotujejo svoji duhovni naravi, da verjamejo

le v primat materije, v svoje »nedeljivo«, »neminljivo« materialno telo. Ko človek postane depresiven, zapade v obsojanje samega sebe ali, nasprotno, je zavrt v sanje materialnih želja med lovljenjem zemeljske slave, bogastva in tako naprej – vse to kaže na to, da je v tistem trenutku, ne da bi sam to opazil, podrejen Volji Živalskega uma in z njim enostavno upravlja sistem.

Anastasija: Človek pravzaprav lahko sledi trenutkom manifestacije Živalskega uma s prisotnostjo vznemirjujočih misli in materialnih želja iz Živalskega načela.

Rigden: Da, toda pod pogojem, da bo *sledil* manifestacijam takšnih misli in želja v sebi, toda ne bo sodeloval v tem procesu in ga krepil. Nadzor Živalskega uma nad človekovim življenjem je tako običajen, da ga človek praktično ne opazi, njegove manifestacije pa pripisuje svojim mislim, željam, navadam, značaju itd. Vendar je jasna podreditev Volji Živalskega uma razvidna iz dejanj izrazne množice, kot jo imenujejo psihologi, in še bolj – delujoče množice, če je ključni trenutek njene aktivacije prevlada Živalskega načela. To je natančno prevlada Živalskega uma in njegovih manifestacij skozi kolektivni um v »besneči« množici.

Na splošno je treba razumeti, da vsi posamezniki s svojimi »značilnostmi« v množici zelo hitro izgubijo svojo »individualnost«. Postanejo gnetljivi v talilnem loncu kolektivnega uma. V takšnem okolju se vsi hitro okužijo s splošnim navdušenjem, impulzivnostjo in naglo, nepremišljeno skupno odzivnostjo. V bistvu ljudje v množici izgubijo svojo individualnost in postanejo množica. Posameznik izgubi samozavedanje, v njem pa se prebudijo impulzi in čustva, tipični za

splošno Voljo te množice. Poleg tega ti impulzi in čustva niso več podvrženi običajnim človekovim omejitvam in vsakodnevnemu nadzoru, ki ga običajno vrši nad njimi. To pomeni, da je kolektivni um (podrejen Živalskemu umu) del človeške družbe, glede na dejstvo, da so ljudje tudi del materialnega sveta.

Obstaja pomembna razlika med tem, ko je človek v množici in je podrejen Volji Živalskega uma, in med tem, ko je človek v skupini ljudi, toda vsi ohranijo svojo pravo individualnost. V prvem primeru pride v njegovi zavesti do popolne prevlade Živalskega načela, ta se zoži in v njej so aktivni le materialne želje, spodbude in živalski nagoni, medtem ko je Duhovno načelo blokirano. V množici je posameznik razveljavljen kot Osebnost; obstaja samo organizem množice z enim Živalskim umom. Toda ko v človeku prevladuje Duhovno načelo in je v skupini podobno mislečih ljudi, ki, na primer, skupaj delajo v skupno dobro, ustvarjalno delo, potem ohrani svojo pravo individualnost, s čimer je mišljena povezava njegove Osebnosti z Dušo (Bogom). Lahko čuti druge ljudi, kot pravijo, je z njimi na enaki valovni dolžini, se radosti njihovih uspehov, toda njegova zavest bo še vedno razširjena in ohranil bo nenehno individualno povezavo z Dušo s pomočjo svoje pozornosti in najglobljih občutkov. Do podobnega procesa pride tudi med kolektivnimi meditacijami, ko ljudje skupaj izvajajo duhovno prakso, toda vsak ima osebno povezavo s svojim Duhovnim načelom.

Anastasija: Ko se v družbi izgubi osnovno izvorno Znanje o Duhovnem načelu in preostale odmeve temeljito obdelajo religije, ljudje težko razumejo, kaj pomeni prevlada Volje Duhovnega načela v družbi in

vsakem človeku. Danes se to sliši kot legenda »o nebesih na Zemlji«. Toda ko pride do prevlade Volje Živalskega uma v množici, je primerov obilo, čeprav ljudje večinoma ne razumejo bistva nevidnega vira vpliva, zaradi katerega je ta pojav splošno razširjen v človeški družbi. Sodobna znanost že ima veliko raziskav iz socialne psihologije, v študijah problemov vedenja množic. Če se seznaniš s tem, lahko razumeš, da so vse značilnosti Živalskega načela precej tipične za to isto agresivno delujočo množico.

Na primer, *agresivno množico* vodijo skupna čustva jeze, besa in slepega sovraštva. Ta Volja, ki je tuja duhovni naravi človeka, usmerja dejanja ljudi v množici proti uničenju in ubijanju svoje lastne vrste. *Panično množico* prevzame skupno čustvo strahu. Ljudje, ki so izpostavljeni njenemu vplivu, lahko med bežanjem, kot vsaka druga čreda živali, v paniki poteptajo soljudi. Ljudje v tem trenutku izgubijo človečnost in postanejo bitja s prevladujočimi živalskimi nagoni, kot pravijo, »izgubijo glave« iz strahu in želje, da bi rešili sami sebe. Prevladujoča čustva v t. i. *pridobitniški tolpi* predstavljajo značilnosti Živalskega uma, kot sta pohlep in želja po posedovanju večjega materialnega bogastva. Ali, na primer, *uporniška množica*, ki je neprecenljiv atribut vseh revolucij in državnih udarov. Je tipični prevodnik Volje Živalskega uma, če pomislimo, kakšna dejanja izvajajo v svoji »norosti«: ubijanje ljudi, pogromi, požigi, želja po zasegi orožja, nagnjenost k absolutni moči, nasilje, srditost itd.

Rigden: Točno tako. V središču je čustvo – prevodnik Volje Živalskega načela, pa tudi isti zakoni vpliva in boja za prevlado ene materije nad drugo. Čeprav

človeštvo večinoma nima niti splošne ideje o vplivu Živalskega uma nase, pa temo njegovih izoliranih manifestacij, kot so različne vrste vedenja množic, marljivo preučujejo, še posebej obveščevalne službe različnih držav. Poleg tega razvijajo in implementirajo tehnologije, ki uporabljajo dejstvo takšnih nezavednih dejanj ljudi v množici, da bi dosegle določene politične ali religiozne cilje.

Že dolgo je na primer znano, da se ob najbolj banalni nesreči na cesti (vzemimo, denimo, prometno nesrečo) zbere priložnostna množica v obliki radovednih mimoidočih. Ta množica se okuži z enakimi čustvi kot pri tistem, kar se je zgodilo, tj. pride do pojava, ki ga psihologi imenujejo »krožni odziv« (naraščajoče čustvene infekcije v množici). Začne se, kot običajno, z razpravo, kdo je kaj videl, kdo je vozil in kako, kako je voznik zavil in kateri voznik je kriv. Toda takšno stopnjevanje čustvenih strasti se lahko prav hitro konča s preobrazbo množice iz *priložnostne* (slučajne, iz latinske besede »occasio«, ki pomeni »slučaj«) v izrazno, kjer se tema iz razprave o prometni nesreči spremeni v igro iskanja storilca, ki je odgovoren za grozno kakovost cest, slabo življenje in pomanjkanje reda v družbi. Če se takšna čustva razgrejejo, preobrazba množice v *delujočo* ni več daleč.

Morda bom za boljše razumevanje, kako točno to poteka, opisal klasično shemo, kako obveščevalne službe uporabljajo tehnologije za menjavo oblasti, ki temeljijo na takšnih učinkih okužbe množice. Poleg tega te metode uporabljajo konkurenčne države in lastne državne službe v različnih državah. Na primer, približno ob istem času se na različnih krajih glavnega mesta

»nenadoma« zgodijo prometne nesreče. Seveda se pojavijo naključne skupine »opazovalcev«, med katerimi se najdejo strokovnjaki, ki lahko s svojimi govori preobrazijo priložnostno (nenamerno) množico v delujočo in jo usmerijo k izgredom in nemirom, da strmoglavijo en režim za drugega. Podobno okužbo množice, samo z drugimi nameni in drugačnimi shemami, ki povzročijo manifestacijo Živalskega uma v množicah, lahko zasledimo v nizu pripravljenih in umetno ustvarjenih barvnih revolucij v različnih državah po svetu.

Anastasija: Žalostno je, da se večina ljudi tega še vedno ne zaveda, posledično pa takšne tehnologije še vedno delujejo v množicah. Če bi človek vedel o tem, ne bi bil še en kmet v rokah nekoga drugega, ne bi se zavestno vdal Volji, ki je tuja njegovemu Duhovnemu načelu, in ne bi bil njen aktivni prevodnik, ki obremeni svojo Osebnost s težo materialnih dominant. Toda morda se to dogaja zaradi človekove navade, da živi tako, da daje v vsakdanjem življenju prednost mislim in čustvom Živalskega načela. Poleg tega ljudje pogosto posnemajo obnašanje drugih. In številni danes ne skrbijo za čistost svojih misli.

Morda je to razlog, da se »živalsko razpoloženje« v družbi prenaša pogosteje in hitreje kot karkoli drugega, duhovnega in pozitivnega. In med prebivalstvom se širi kot ogenj po vžigalni vrvi. Številni ljudje se soočijo s temi pojavi, toda žal se jih ne zavedajo vedno. Na primer, srečajo se s svojimi prijatelji ali sorodniki, ki jim, praviloma, začnejo razlagati o nekom, ki so ga tisti dan ali pred kratkim spoznali, s komer so se pogovarjali in ki je nanje napravil močan vtis s svojimi negativnimi dejanji ali besedami. In zanimivo je,

da človek ne prenese preprosto besed tega »motilca svojega miru«, ampak skuša posnemati njegovo jezo s poudarki na teh ali onih besedah, pokazati njegove geste. Z drugimi besedami, med prenašanjem te informacije ga prevzamejo enaka čustva in moč, ki prihaja iz Živalskega uma. Poleg tega, ne da bi to spoznal, jih skuša kot prevodnik predati naprej, prisilno vsiliti negativnost še svojim prijateljem, sodelavcem in družinskim članom. Na splošno, glede na to, kako pogost je ta pojav v svetovni družbi in kolikokrat na dan različni ljudje to počnejo na ravni človeštva, se izrisuje precej žalostna situacija.

Rigden: Ljudje morajo samo razumeti vzrok takšnih situacij, ignorirati Voljo Živalskega uma in ne biti še eden od njegovih prevodnikov. V nasprotnem primeru, če človek takšnemu trenutku nameni veliko svoje osebne pozornosti, na primer pogovoru, ki ga je pritegnil, se bo s tem okužil in postal še en prevodnik Živalskega uma. Posledica takšne okužbe je, da bo hrepenel po tem, da bi to »novico« delil z drugimi prijatelji, pogosto s trikom iz Živalskega načela (npr. izgovorom za razpravo o nekom ali njegovo poniževanje, za posmeh) in vedno s posnemanjem čustev na enak način. Živalsko načelo je v ljudeh močno, če ga ne poznajo in ne spremljajo njegovih manifestacij v sebi.

Anastasija: Zanimivo je tudi, da se novica o nečem dobrem, prijaznem in še posebej o čem pomembnem v duhovnem smislu ne širi tako hitro, kot se čustvene novice Živalskega načela. In tipično je, da poskuša človek, medtem ko deli dobro novico, to povedati s svojim lastnim glasom, kot da bi reproduciral nekaj modrosti iz te novice, kot iz sebe osebno.

Rigden: Žal ni običajno, da bi sodobni ljudje služili kot prevodniki iz Duhovnega sveta. Zato vidijo dogodke na televiziji, ne vidijo pa jih brez nje, poslušajo besede človeka, ne razumejo pa ga brez besed, lahko berejo knjige v različnih jezikih, ne morejo pa brati knjige svojih življenj. Stremijo po tem, da bi šli s tokom reke svojih življenj, stojijo proti toku, iščejo pomen vsega tega, ne razumejo pa, da je pomen njihovega obstoja na drugi strani. Mnogi živijo preprosto mrtvi videz stvari, slepo služijo Živalskemu umu. Živeti pa je treba od tistega, kar izvira iz stvarstva, živeti je treba duhovno stvarstvo in služiti Duhovnemu svetu. Šele takrat bo človek videl dogodke, razumel ljudi in bo sposoben prilagoditi svoje življenje s perspektive Opazovalca iz Duhovnega načela.

Anastasija: Rada bi se dotaknila tudi boleče točke sodobne družbe – odvisnosti nekaterih od alkohola in drog. Enkrat ste govorili o tem, kako Živalski um privede Osebnost pod nadzor svoje Volje s pomočjo teh strupov, kako neopazno razvije odvisnost od njih in kaj človek izgubi, ko pade pod ta vpliv, ki je tuj njegovi duhovni naravi.

Rigden: Da, to je posebna tema. Eden od načinov Živalskega uma je popolna podreditev človeka njegovemu nadzoru – v njem sprožiti željo po uživanju alkohola ali drog. **Ko človek začne uživati alkohol ali droge, začne Živalski um popolnoma prevladovati nad njim, da bi ga zaslužnil in blokiral vsako možnost manifestacije moči iz Duhovnega načela.** Na ravni nevrofiziologije se pojavi neravnovesje in številni možganski nevroni so blokirani. Človek že slabo zaznava informacije. Namesto tega v njem aktivno

prevladuje Živalsko načelo, njemu pa se zdi, da je »heroj« in da mu je vse na tem svetu dovoljeno. Takšen milni mehurček (iluzija) se dejansko ne pojavi zato, ker je takšen v resnici, ampak preprosto zato, ker v sistemu možganske funkcije pride do okvare, stanje zavesti Osebnosti pa preklopi v drugačno delovanje, v katerem gre za popolno podreditev Živalskemu načelu. Za Duhovno načelo v človeku je to kolaps; to je, metaforično povedano, kot če bi Dušo postavili v smrtonosno strupeno okolje. Njeno moč delno že tako blokirajo »optični filtri« podosebnosti, takšna popolna prevlada Živalskega načela v novi Osebnosti pa jo preprosto oropa njene zadnje možnosti in upanja.

Alkohol in droge spremenijo človeka v poslušnega sužnja Živalskega uma in že majhni odmerki v njem ubijejo duhovne poganjke.

Sčasoma se v človeku razvije odvisnost od alkohola ali drog, on pa to zanika. Hkrati še naprej vztraja v uživanju tega strupa, navaja vsakršne razloge (tradicija, prazniki, rojstni dnevi, pogrebi, osebni stres itd.). Posledično ne opazi, da se njegovi duhovni temelji izgubljajo, kako ta odvisnost prerašča v zmanjševanje njegove človeške narave, Osebnost pa degradira. Omenil sem že, da ljudje v stanju alkoholne opitosti nezadostno dojemajo informacije. Večinoma v trenutku opitosti (praktično zastrupitve) v njih prevladujejo le glasne misli iz Živalskega načela o dragem sebi, o predmetih njihovega ponosa, o njihovih neizpoljenih sebičnih željah in neuresničenih pretiranih ambicijah. To je zares prava tragedija, v prvi vrsti za Osebnost.

Pri ljudeh, ki se resno ukvarjajo s svojim duhovnim razvojem, njihova telesa preprosto fizično ne prenašajo

teh strupov (alkohola in drog). Zakaj? Zato, ker se med uživanjem teh toksičnih substanc prekine subtilna povezava z drugim, duhovnim svetom; v sodobnem jeziku, izgubijo se ekstrasenzorične sposobnosti. Medtem ko je pod vplivom alkohola ali drog, človek ni sposoben brati informacij, ki prihajajo iz nevidnega sveta; njegove nadnaravne sposobnosti preprosto zbledijo. V takšnem stanju človek zaznava le manifestacijo Volje Živalskega uma, ki jo dojema kot svoje lastne misli in želje.

To so vedeli že v starih časih. To je dobro znano tudi zdaj. V Sovjetski zvezi je denimo obstajal močan sistem posebnih služb, skupaj, med drugim, z oddelki, ki so se ukvarjali s preučevanjem paranormalnih pojavov in razvojem ekstrasenzoričnega dojetanja pri nekaterih zaposlenih, na primer spečih agentih (izv. слиперов, sliperov). Iz njihove prehrane so izločili celo kefir, da ne omenjam stroge prepovedi alkohola in drog. Kajenje je načeloma bilo dovoljeno; čeprav niko- tin in katran zastrupljata telo, ne blokirata zrcalnih nevronov in, posledično, dopuščata svobodno delo z nevidnimi svetovi in branje potrebnih informacij.

Zato človek, ki uživa celo majhne količine alkohola, ne glede na to, kako dolgo, duhovno degradira kot Osebnost. **Če se pojavi želja po uživanju alkohola ali drog – so to prvi simptomi, da si pod nadzorom svojega Živalskega načela.** Torej morate ukreniti vse potrebno za preklon prevladujoče zavesti, povečati poudarek na nekatere pozitivne vidike, vadbo, izvajanje fizičnega dela. Omeniti je treba, da si telo, če človek popolnoma preneha piti ali uživati droge, sčasoma opomore, on pa dobi priložnost za duhovni razvoj svoje Osebnosti.

Um materije je zelo aktiven. Za njegove manifestacije gre, ko se »neverujočim« z materialističnim mišljenjem vsiljujejo misli o doseganju nekakšne »brezmejne svobode« s pomočjo alkohola ali drog. Za njegove manifestacije gre, ko se »verujočim« vsiljujejo misli o prejetanju »možnosti« za neke vrste skritega znanja ali razumevanja »duhovnih višin« s pomočjo alkohola ali drog. Vse te misli so iluzija Živalskega načela, ki tako ali drugače potiska ljudi v nenehno odvisnost od volje Živalskega uma in ustvarja privlačne miselne oblike, povezane z jemanjem še enega odmerka tega strupa.

Anastasija: Mnogi ljudje preprosto ne vidijo očitnega dejstva ter se ne ustavijo in razmislijo o tem, zakaj se to dogaja njim in njihovim prijateljem in zakaj ta problem v družbi še vedno obstaja. Ne postavijo si vprašanj: »Kako nastane in se oblikuje trajna odvisnost od alkohola? Kdo jo je umetno vpeljal v družbo in kdo aktivno podpira takšno, za Duhovno načelo usodno 'tradicijo'?« Konec koncev človek ne uniči samo sebe in svoje Osebnosti, ampak ustvari tudi težave v družbi, ki ga obdaja.

To je še posebej težavno, ko je človek odgovoren za svojo družino in otroke. Konec koncev ne gre za to, koliko materialnih dobrin je zmožni zagotoviti svojim otrokom. Bistvo je v tem, koliko duhovnega bogastva jim je človek lahko dal s *svojim lastnim življenjskim zgledom*. Navsezadnje otroci niso osebna lastnina in »bergl«, na katero se človek namerava nasloniti v starosti. So predvsem nove Osebnosti, katerih zavest je prazen list papirja. Prišli so v ta svet, tako kot vsi ostali, da bi pridobili svojo priložnost za duhovno osvoboditev. V bistvu te nove Osebnosti že od zgodnjih

let opazujejo in usvajajo življenjske izkušnje prejšnjih generacij od ljudi, ki jim predstavljajo avtoritete, večinoma od staršev, ki jim na številne načine predstavljajo zgled. Če ima družino »tradicijo«, povezano z, na primer, pitjem alkohola, potem se otrokom že od otroštva očitno vsiljujejo negativne izkušnje in vzorci odvisnosti od Živalskega načela, ki jih odrasli kažejo s pitjem, denimo na praznovanjih doma. Ljudje v tem vidijo neškodljivo dejanje, ker ne razumejo njegovega bistva in dolgoročnih posledic.

Rigden: Ne razumejo, kakšno bedo s tem povzročajo, z obsojanjem Duš na trpljenje, ne samo svojih otrok, ampak tudi njihovih potomcev. Seveda pa se položaj lahko popravi, če ljudje začnejo najprej delati na sebi, če aktivno spreminjajo družbo, v kateri živijo, na bolje. Glede družbe. Treba je videti korenino tega, kdo popularizira alkohol in droge med ljudmi in zakaj se to še vedno počne. Do te informacije lahko danes prideš precej enostavno. Prvi, ki so začeli vpeljevati droge in alkohol v množično uporabo narodom, so bili duhovniki in politiki, ki so v tem videli očitne prednosti zase. Zakaj? Ker, kot sem že rekel, pride s pomočjo drog in alkohola do blokade duhovne komponente v Osebnosti, človek pa lahko potem enostavno pade pod vpliv tuje Volje. Vodniki iz Živalskega uma ga lahko potem lažje nadzirajo in manipulirajo z njegovo zavestjo kot delom množice (»biomase«).

Samo poglej današnjo resničnost. Zakaj se kljub vidnemu boju proti tem pojavom po vsem svetu, vse to dejansko še vedno tiho spodbuja? Gre za enako propagando distribucije alkohola in drog kot v starih časih, ampak v bolj množičnih razsežnostih, ne samo skozi

izdelke in njihovo oglaševanje, ampak tudi z oblikovanjem stereotipov, njihovim vpeljevanjem v množično kulturo družbe. Na primer z ogromnim vplivom množičnih medijev in tudi s priljubljenimi kulturnimi projekti in celovečernimi filmi. Navsezadnje je najenostavnejši način programiranje človeka z vedenjskimi vzorci, da bi ga podredili sistemu s pomočjo podob idolov in njihovih »navad«, kajti vsak posameznik je, kot sem že omenil, nagnjen k posnemanju. Na splošno ni vse tako preprosto, kot se zdi na prvi pogled.

Anastasija: To danes na žalost drži.

Rigden: Toda spet, kdo preprečuje ljudem, da bi vnesli red v družbo? Kdo preprečuje Osebnosti, da bi disciplinirala svoje misli? Vse je v rokah ljudi samih. Treba je biti samo dober zgled drugim ali vsaj ustvarjati ugodno okolje okrog sebe v tem pogledu, da ne spodbujaš ljudi k uporabi alkohola in drog in ne ustvarjaš pogojev za širjenje te živalske odvisnosti med njimi. Da narediš vse mogoče za promocijo duhovnega znanja v množični kulturi in tudi kulturnih in moralnih vrednot, zglede podobe pravega Človeka.

Anastasija: Upam, da bo to znanje navdihnilo ljudi. Če je mogoče, prosim, osvetlite še nekaj točk o Živalskem umu. Rekli ste, da večinoma deluje skozi kolektivne in individualne misli, torej skozi svoje enote. Bi lahko širše razjasnili njegove pojavne oblike, s primeri iz človeške družbe?

Rigden: Te procese lahko spremljamo v mikro- in makrokozmosu. Ljudje zaradi dualnosti svoje narave ne morejo zavestno pristopiti k njihovemu študiju,

prav tako pa ustvariti družbe na zares duhovni osnovi. Nenazadnje ima človek priložnost, medtem ko se duhovno razvija, da je Opazovalec iz Duhovnega načela in zatorej razume manifestacije Živalskega uma. Sposoben je spremljati njegovo delovanje in popraviti svoj razvoj, ne da bi dovolil tej Volji, ki je tuja njegovi duhovni naravi, da se vpleta v njegovo življenje. Tako je tudi v družbi. Danes, na primer, obstajajo številne znanstvene razprave o preučevanju in spremljanju narave množičnih razpoloženj. Vendar pa so večinoma zreducirane na rezultate političnega in duhovniškega nadzora množic. Ampak bistvo ni v tem. Celo v teh razpravah lahko najdeš dele, ki so precej zanimivi.

Razpoloženje je psihološka izpeljanka. Predmet množičnih razpoloženj je določena množičnost (več ljudi, množica), ki je združena zaradi delovanja nekega dejavnika. Takšen dejavnik so lahko *čustva*, *občutki* in druge psihološke manifestacije, ki odražajo vedenje ljudi. *Govorice*, ki so praviloma *negativne*, so lahko zagon za oblikovanje množice. Ustvarijo skrito zamero v človeku (zaradi aktivacije zadnje in stranskih Esenc). Govorili smo že o tem, kako hitro se te govornice širijo in kako ljudje voljno služijo kot prevodniki Volje Živalskega uma. Če večina ljudi *verjame* tem govoricam, z drugimi besedami, če vanje vložijo *moč svoje pozornosti*, potem tudi sami postanejo nosilci te Volje, prispevajo k njenemu nadaljnjemu širjenju.

Praviloma je veriga govoric zgrajena na nasprotju med »mi« in »oni«. Zavest ljudi se zoži na trenutno situacijo, zato ne vidijo korenine, pravega vzroka, ki je ustvaril to žarišče napetosti. Zato se ljudje množično zberejo na ulici, v želji po izboljšanju svojih življenj, toda

posledično se zaključi s frustracijo in poslabšanjem njihovih življenj ali preprosto s prelivanjem krvi. Zgodovina pozna dovolj primerov, ko ljudje, ki so prišli na ulice, čeprav preprosto v miroljubni podpori kakšnega gibanja, se znašli v množici, potem niso mogli razumeti, kaj se jim je zgodilo in kaj jih je spodbudilo, da so divjali z ostalimi in razbijali infrastrukturo svojega lastnega mesta, v katerem naj bi jutri živeli.

Za množična razpoloženja je značilno naslednje: spodbuda, odziv nanjo in pripravljenost na ukrepanje. Takšna množica nastane situacijsko in se na eno in isto spodbudo odzove na enak način. Združuje jo psihična povezava, ki pa v zameno nastane iz *podobnih čustev in impulzov*. To posebno duševno stanje je za večino ljudi enotno. Poleg tega običajno vsebuje določen destruktiven naboj in ima skrito negativno usmeritev. Če bi ljudje lahko ujeli gibanje energije miselnih oblik v množici, bi videli, da ima obliko *spirale, zavite v obratno smer urnega kazalca*. Gre za reproduciranje enih in istih besed in čustev vedno znova in znova, medtem ko njihova intenziteta narašča zaradi večjega vznemirjenja samih prevodnikov, ki vznemirjajo drug drugega, in povezave (ujetosti) zavesti novih ljudi, pripravljenih poslušati govornike ali razumeti situacijo. Nato se začne iskanje krivca, ki so mu pripisane raznovrstne negativne značilnosti. Na koncu se lahko situacija razvije v izbruh vse te negativne energije množice na katerikoli ali najbližji predmet ali posameznike, ki imajo, po »mnenju« množice, karkoli opraviti z vzrokom njihovih težav ali so dejansko ta vzrok. Mimogrede, če takšne medsebojne stimulacije ali kroženja govoric ni, ta razpoloženja hitro izgubijo svojo moč.

Anastasija: Da, to je tradicionalno iskanje »grešnega kozla«, ki je tipično za prevlado Živalskega načela v človeku. Samo tukaj se vse to manifestira v eni sami množici, podvrženi vplivu Volje Živalskega uma.

Rigden: Točno tako. Treba je biti pozoren na to, da Živalski um ne manifestira svoje Volje samo v razpoloženju množice, ki nosi jasen destruktivni naboj, ampak tudi v skriti obrambi tistega, kar že ima za svojo »lastnino«. Okužba z Voljo Živalskega uma se v množici precej hitro pojavi, kot širjenje virusa. Pri tem množica, ki je podvržena njegovi Volji in jo ta nadzira, nepremišljeno zavrača vse, kar krši ta površinski stereotip, mu nasprotuje ali ga skuša nekako prekiniti. Ta množica kot celota usmerja svojo negativnost proti potencialnemu motilcu te Volje. Značilno je tudi, da so vse težnje te množice, ki je pod vplivom Živalskega uma, površinske in aluvialne. So brez vsebine; v njih ni najglobljih občutkov in ni povezave posameznika z njegovim Duhovnim načelom. Pozneje, ko človek ostane sam, si ne zna razložiti, zakaj se je obnašal tako neprimerno in nenaravno, ko je bil v besneči množici. Odgovor pa je preprost: v trenutku svoje prisotnosti v množici je bil zgolj eden od prevodnikov Volje Živalskega uma.

Anastasija: Da, v osnovi so takšne manifestacije nekako podobne v družbi in pri »napadih« Živalskega načela na posameznika. V knjigah svetih starešin, denimo, lahko najdeš primere njihovega boja s svojimi »strastmi«. Med drugim je tudi omenjeno, da ko se človek nahaja v duhovnem stanju, ga, če uporabim naš jezik, Živalsko načelo začne preizkušati na vse mogoče načine, ne samo z mamljivimi mislimi, ampak celo s poslabšanjem

zdravja, agresijo ljudi iz okolice itd. Z drugimi besedami, z manifestacijami skozi vidno in nevidno materijo.

Podobne primere lahko najdemo ne samo v literaturi, ampak tudi pri spremljanju prakse iz resničnega življenja, denimo, kako se različni ljudje odzivajo na Znanje, ki je bilo dano, zahvaljujoč vam, in zapisano v knjigah. So ljudje, ki se, potem ko so jih prebrali, začnejo duhovno prebujati, razširijo svoja obzorja znanja in skušajo disciplinirati svoje misli. Ravno so začeli slediti Živalskemu načelu v sebi, ne da bi svoje zanimanje za duhovno delo na sebi razkrili zunanjemu svetu. In v bistvu so številni med njimi opazili, da so bili deležni agresivnih napadov Živalskega načela, takoj ko so začeli odgovorno pristopati k delu na sebi. Poleg tega iz svojega okolja (od znancev, sorodnikov in prijateljev, ki so tudi sami pogosteje podvrženi aktivaciji Živalskega načela v sebi) in od »svoje lastne zavesti«. Živalsko načelo se je odzvalo z obupnim odporom na poskus proti svoji moči v človekovi zavesti in »nedotakljivosti« svojih globoko zakoreninjenih miselnih vzorcev. Poleg tega so nekateri ljudje, ki so bili še posebej vztrajni pri duhovnem delu, nenadoma prejeli nesmiselne agresivne klice od daljnih sorodnikov, bivših prijateljev, tudi od tistih, s katerimi že dolgo niso imeli stika. Še pogosteje, posebno v zgodnjih fazah dela na sebi, bi se od nikoder pojavil agresiven napad iz službenega, domačega okolja, spet od tistih, ki so bili bolj dovzetni za vpliv svojega Živalskega načela kot drugi. Slednji, očitno, niso niti posumili, da so bili v tistem trenutku le prevodniki napada Živalskega uma.

Rigden: To je naravno. Živalski um bo naredil vse, da bi vrnil duhovno prebujajočega se človeka nazaj v

stare tirnice običajne prevlade Živalskega načela, da bi obnovil svojo nekdanjo moč nad zobnikom, ki se je začel odvijati iz materialnega sistema. Njegova naloga je, da v človeku vzbudi živalski strah in ga prepriča v vero o primatu materije, njenih sil in zakonov, da se človek duhovno preda. Toda v bistvu izbira vedno ostane Osebnosti. Zahvaljujoč procesu duhovnega razvoja, človek ne spozna samo sebe, ampak tudi nevidno plat sveta, ki ga obkroža. Začne razlikovati resničnost od iluzije, ki jo je pred tem dojemal kot resničnost. Človek, medtem ko čuti svojo pravo duhovno naravo, začne izgubljati strahove, ki mu jih je vsiljevalo Živalsko načelo. *Začenja čutiti svojo Dušo in njen svet in razumeti, da ko je sam Prevodnik Volje Duhovnega načela, zanj v materialnem svetu pravzaprav ni več ovir.* Ko torej človek prebiva v tako čistem, razširjenem stanju zavesti, Živalskemu umu, da bi si povrnil svojo nekdanjo moč nad Osebnostjo, preostane le »čakanje« na trenutek, ko ta oslabi svoj duhovni nadzor, podleže čustvom, miselnim skušnjavam ali željam Živalskega načela. To je treba samo razumeti in ne podlegati njegovim trikoma. Toda glavna stvar v tem procesu aktiviranja Živalskega uma med človekovim duhovnim prebujanjem je, da človek, ko je v položaju Opazovalca iz Duhovnega načela, pridobi praktično izkušnjo in razumevanje tega, pred čimer je Živalski um nemočen.

Duhovna moč je edino, čemur se Živalski um ne more upreti. To je, ko človek že zavestno izbere duhovno pot in življenje v svojem notranjem duhovnem svetu, v svoji globini, čutni povezanosti svoje Duše s svetom Boga, ko lahko ne samo omeji, ampak tudi nadzira svoje Živalsko načelo in njegove »številne

manifestacije v različnih čustvih in željah. Seveda si to »bojno« izkušnjo na neki način pridobi zaradi napadov Živalskega uma, ki jih duhovno prebujajoči se ljudje privlačijo nase. Zavest postane bojno polje. Toda rezultat zmage je tega vreden, kajti človek prebudi duhovne moči v sebi, jih okrepi, razume resničnost in smisel svojega obstoja in začne zavestno stremeti k Bogu, k Duhovnemu svetu, tj. k Večnosti.

Duhovna moč, dana človeku, je ogromna. Če večina ljudi v sodobni družbi spozna preprosto resnico, razume krhkost in minljivost materije, ki jih obdaja, in se začne duhovno prebujati, potem bo to na splošno vplivalo na celo človeško družbo in monada se bo obrnila. Takrat bo nastopilo tisto zlato tisočletje, o katerem ljudje že od nekdaj sanjajo.

Anastasija: Vse se začne s prvim korakom v duhovno smer, ki ga napravi posameznik kot enota strukture te družbe. Zato je pomembno, da vsi poznajo svojo pravo naravo, da poznajo tisto, pred čimer je Živalski um nemočen, vedo, kako slediti njegovim manifestacijam v sebi in preprečiti njegovo prevlado in nasilje nad svojo Osebnostjo.

Rigden: Točno tako; in to je preprosteje, kot si mislijo ljudje, ki so v stanju duhovnega nedelovanja. *Človek preprosto ne sme dovoliti, da Volja Živalskega uma postane njegova resničnost.*

Toda vrnimo se nazaj k našemu pogovoru o materialnem žrtvovanju. Znanje o obstoju kolektivnega in individualnega uma je v takratni družbi bilo sestavni del duhovnega znanja. Razumevanje njegove dvojne

narave je človeku pomagalo pri izbiri, kateri naravi (Duhovni ali Živalski) naj posveti svoje minljivo življenje in kateri volji naj služi. Mimogrede, iz osnove izvirnega Znanja o kolektivnem umu in individualnih umih so se kasneje začela razvijati arhaična verovanja, na primer totemizem, animizem, fetišizem, animatizem in šamanizem. Vzemimo za primer totemizem. Na začetku je totem označeval *določen znak*, s pomočjo katerega je lahko človek, ki je imel duhovno znanje, vplival na naravne elemente, procese in favno, z drugimi besedami, na materijo. In veliko kasneje, zaradi skušnjave ljudi po magičnih praksah, povečane prevlade Živalskega načela v skupnostih in želje po doseganju obilja in materialne blaginje, so ljudje vse to spremenili v kult totema, v cel kompleks prepričanj o nadnaravnem »sorodstvu« med plemeni in določenimi totemi (živalmi, rastlinami, naravnimi pojavi in neživimi predmeti). In spet, kje je bil poudarek? Na zahtevah ljudi, da bi Živalski um »delil moč z njimi«, tj. nadnaravno moč za doseganje nekaterih zemeljskih koristi, ali da bi jim dal moč nad drugimi itd. Kot je znano, podobno privlači podobno.

Magija, animizem (vera v duhove in nadnaravna bitja) in fetišizem (čaščenje neživih predmetov – fetišev, ki imajo, po prepričanju ljudi, nadnaravne moči) so se pojavili na enak način. Pojavila sta se tudi animatizem (kult čaščenja brezosebne, nadnaravne moči, ki po mnenju ljudi določa vitalne procese v naravi, na primer uspeh pri lovu, v vojni, boljše žetev itd.) in šamanizem (temelječ na kultu duhov, veri v nadnaravno komunikacijo mediatorja kulta – šamana – z duhovi). Ti kulti so se nekoč oblikovali na podlagi duhovnega znanja, potem ko so se začele dogajati zamenjave iz

Živalskega načela, ko se je rodila duhovščina in se je začel boj za oblast. V njih se je poznavanje zakonov materije začelo uporabljati v korist Živalskega uma. To pomeni, da so se med ljudmi začeli čaščenje in posnemanje »najmočnejšega«, njegovo oboževanje in ustvarjanje haloja imunitete. In v nekaterih primerih so »najmočnejšega« celo pojedli, ker so v nekaterih kultih verjeli, da je to nujno, da postanejo kot on in pridobijo njegovo moč. Poleg tega je bil za predstavnike takšnih verovanj značilen agresiven odnos do drugače mislečih, na vse mogoče načine so spodbujali napade na »sovražnike« (ljudi, ki so častili druge kulte). No, cilji ritualov podobnih kultov so govorili sami zase: obogatitev, torej množenje materialnega bogastva, zagotovitev plodnosti zemlje in ljudi ter naklonjenost elementov, kar so dosegali s sklenitvijo sporazuma z »nadnaravnimi silami« (pogosto s krvjo), potrjenega z žrtvovanjem.

Anastasija: Z drugimi besedami, ta dejanja so tipična za materialno bitje (ali množico), ki je pod vplivom Volje Živalskega uma.

Rigden: In vse to je delovalo: elementi so se izogibali vaščanov, narava je dala dobre letine in ljudje, ki so v svojih »molitvah« prosili za moč in spretnost v materialnem svetu, so dobili te in druge lastnosti, ki so jih želeli. Na splošno so ljudje v mnogih primerih prejeli od materije tiste koristi, za katere so prosili, v zameno za svojo »molitev« *v veri (dominantna izbira)* in materialno žrtev kraju, kjer so živeli.

Toda kakšna je bila resnična cena, ki so jo Osebnosti plačale, da so svojim smrtnim telesom zagotavljale te

začasne, zemeljske koristi po Volji Živalskega uma?! Tudi med najbolj neškodljivimi »svetimi obredi« so ljudje trošili *moč svoje vere*, svoje notranje, ustvarjalne najgloblje občutke, ki so prvotno namenjeni Osebnosti za združitev z Dušo in osvoboditev iz ujetništva materije. V nasprotnem primeru v materialnem svetu ne bi bilo nobenega učinka. Podobne človeške materialne želje, skupaj z naraščajočim udobjem in življenjskimi razmerami pa tudi kopičenjem bogastva, so samo prispevale h krepitvi Živalskega načela v človeku, k večjim skušnjavam in privlačnosti posedovanja »nadnaravnih moči«, k delitvam in sporom med ljudmi in k pojavu institucij politične in duhovniške moči. Konec koncev je posedovanje te ali one moči vodilo k delitvam na klane, h konfliktom in sporom, ki so včasih vodili ljudi v nesmiselno uničevanje celo lastnih družin, ko so sinovi šli proti svojim očetom zaradi svoje vere v moč totema sosednjega plemena.

Vendar je treba povedati, da so kljub čaščenju Živalskega uma materije in žrtvovanju temu duhovni poganjki vseeno našli svojo pot. Bili so tudi ljudje, ki so intuitivno iskali izvirno duhovno Znanje v svojih verah, hrepeneli po miru, prijaznosti in enotnosti. Konec koncev je vsak narod skupaj s kultom imel tudi bogato mitologijo o izvoru človeka in sveta, ki je tudi prvotno temeljila na enem samem duhovnem zrnju izvirnega Znanja, ki je bilo skupno vsem ljudem.

Seveda so obstajala tudi miroljubna plemena, ki so izvirno Znanje uporabljala predvsem za svoj duhovni razvoj, kot je namenjeno. Živela so skromno, razumela so začasno naravo in minljivost svojega življenja in dejstvo, da je bilo to dano za človekovo duhovno

preobrazbo, »pripravo za *drugo*, večno življenje«. Ti ljudje so si hrano, potrebno za svoje pleme, pridelali s fizičnim delom, ne da bi pri tem porabljali svojo dragoceno moč (najgloblje občutke, ki temeljijo na iskreni veri), namenjeno duhovnemu razvoju. V materialnem svetu pa so to edinstveno moč uporabili v res redkih primerih, ko jim je na primer grozila resnična nevarnost zaradi nepričakovane naravne nesreče, ki bi lahko uničila njihovo celo pleme.

In njihova družbena organizacija je bila boljša od te, ki jo ima sodobno človeštvo. Živelii so v skupnostih, ki so bile med seboj v prijateljskih odnosih. Niso imeli vodij, toda obstajali so izkušeni ljudje, ki so ohranjali duhovno, magično in medicinsko znanje in ga predajali tistim mladim, ki so bili duhovno najbolj nadarjeni. Človek, ki je bil v teh stvareh najbolj izkušen, je veljal za glavo skupnosti, ki so ga priznavali vsi in je bil izvoljen samo s strinjanjem cele skupnosti. Vsi so se lahko obrnili nanj za pomemben nasvet. Pri tem ta človek ni imel nobenih posebnih privilegijev ali moči v skupini in je živel tako kot vsi ostali.

Mimogrede, potomci nekaterih od teh ljudstev živijo še danes in imajo enako družbeno organizacijo. Vendar živijo v razmerah, ki so veliko slabše v primerjavi z ljudmi v »civiliziranih«, natančneje, v udobnejših in bolj premožnih državah. Toda to jim ne preprečuje, da bi živeli humano v svojih skupnostih. Kjer je volja, tam je pot! Na primer Bušmani – afriško ljudstvo, ki govori starodavne khoisanske jezike s kliki. Tisto, ki je v starih časih vodilo evidence na jamskih slikah. Mimogrede, ime »khoisanski klikajoči jeziki« je čisto pogojno. Beseda »khoisanski« je izpeljanka iz besede

»khoi«, ki pomeni »človek«, uporabljena pa je bila tudi kot samopomenovanje afriškega ljudstva Khoi-Khoin (ki so prav tako govorili klikajoči jezik), kar pomeni »človeški ljudje« ali »pravi ljudje«.

Anastasija: Da, to je zanimiva primerjava: »pravi ljudje« so govorili klikajoči jezik, ki je očitno odmev »ptičjega jezika«, ki ste ga nekoč omenili kot prvi človeški protojezik. Pravi Človek je bil Človek tudi v starodavnih časih! Kot pravi pregovor, pravi ljudje niso tisti, ki lepo govorijo, ampak tisti, ki pravilno živijo.

Rigden: Točno tako. Pred kratkim sva v najinem pogovoru omenila ljudstvo Ainu, ki so starodavno prebivalstvo japonskih otokov. Ta narod z evropskimi obraznimi potezami je nekoč prišel tja z območij, na katerih se nahaja sodobna Rusija. Torej, tudi v japonskem jeziku »ainu« (slovenska transkripcija besede) pomeni »pravi človek«. Seveda ne morem reči, da so sodobni potomci ohranili vse znanje, mitologijo in družbeno organizacijo, ki so jih imeli njihovi predniki. Toda bodi pozorna na njihova nacionalna oblačila in videla boš znake in simbole, ki so ti znani in ti bodo veliko povedali.

Anastasija: Zanimivo ... Toliko o arhaičnih verovanjih! Ko govorimo o znakih in simbolih, ste praktično odpravili resne vrzeli v znanosti, »bele lise« vprašanja o izvoru arhaičnih verovanj. Dejansko med znanstveniki že več kot samo eno stoletje poteka neskončna polemika o tem vprašanju. Mnogi se nagibajo k prepričanju, da je šlo le za »napačne predstave jamskih ljudi«, povezane z mišljenjem primitivnih ljudstev. Razumejo pa, da ta »zarodek« vsebuje praktično vse

glavne elemente prihodnjih svetovnih religij (ki so iz nekega njim neznanega razloga vplivale na množice), tudi glede žrtvovanja.

Rigden (nasmajan): »Napačno razumevanje jamskega človeka«?! Sodobni človek ni v ničemer drugačen od »primitivnega človeka«: ima enako strukturo možganov, enako razmišljanje s številnimi željami iz Živalskega načela in enake impulze iz Duhovnega načela. Kot je bilo, tako je še vedno na robu Izbire.

Anastasija: Prav imate, lastni ponos človeku vedno onemogoča razumevanje Resnice. V vsaki dobi lahko najdeš »učenjake«, ki so dosežke svojih sodobnikov kovali v nebesa, kritizirali razvojno stopnjo prejšnjih generacij. Čeprav so že v naslednjem stoletju te glasne izjave obsodili njihovi lastni potomci. Redki so bili nepristransko pozorni na zanimivo dejstvo o duhovnem razvoju človeka iz daljne preteklosti.

Kar pa zadeva družbeno organizacijo miroljubnih plemen, ki ste jih omenili, se imamo sodobni ljudje resnično kaj naučiti od njih. Posebej je pomembno, da so vsi živeli v miru in prijateljstvu in da je najizkušenejši človek nesebično in aktivno pomagal ljudem živeti v skladu z ideologijo Dobrega, ne da bi imel kakšne privilegije ali avtoriteto v skupnosti. Na splošno je živel kot vsi njegovi ljudje. To je dober primer za tiste ljudi, ki danes veljajo za voditelje in duhovnike, torej politike in duhovnike. Mislim, da bi si vsak razumen narod želel imeti tako organizirano družbo. Zanimiva primerjava: če je v preteklosti izkušen človek, ki je živel kot vsi ostali, v praksi pomagal skupnosti s svojim znanjem, tako da je individualno delal z ljudmi, potem

v sodobnem svetu duhovniki in politiki ne živijo samo ločeno od ljudi, ampak skušajo svojo moč še okrepiti z množičnimi razpoloženji s pomočjo različnih obljub. Čeprav v resnici, če sledimo zgodovinskim primerom izpred tisoč let, teh obljub ni še nihče izpolnil. Za duhovnike in politike je to samo starodavna igra obljub, ki temelji *na veri* ljudi.

Rigden: Treba je samo razumeti, zakaj se to zgodi in zakaj družba sama podpira te procese, pri tem pa vedno znova stopi na iste grablje. Vse to je predvidljivo, ko v družbi prevladuje potrošniško mišljenje. Kakšne so obljube politikov in duhovnikov? Za oblastnike je to samo metoda množične manipulacije, torej javnega razpoloženja. To je igra želja in stremljenj, poudarjam, množic, katerih vzorci razmišljanja se oblikujejo s pomočjo množičnih medijev, ki so v lasti oblastnikov. Za množice so obljube in zagotovila politikov in duhovnikov izraz potrošniškega formata, ki nima nič opraviti s pravo duhovnostjo, prav tako pa tudi ne z banalno izpolnitvijo obljub. Kar se množici obljubi kot »brezplačno in zagotovljeno«, to ljudje mentalno že razumejo kot svoje in živijo v tej iluziji upanja. Gre le za osebno korist, ki vpliva na njihove materialne interese. Če poznajo to potrošniško željo ljudi, lahko duhovniki in politiki preprosto manipulirajo z razpoloženjem množic.

Na primer, medtem ko ljudje živijo v upanju, da bodo duhovniki in politiki izpolnili svoje obljube, ti mirno nadaljujejo svoje posle. Kakor hitro se v družbi pojavi nezadovoljstvo in ljudje izgubijo potrpljenje, se odvije politični teater akcije. V družbi se začne s pomočjo istih duhovnikov in politikov netiti negativno

razpoloženje. Iz njihovih krogov se širijo govornice, kdo točno zavaja ljudi in kdo je kriv za vse težave (in jeza ljudi se osredotoči na še eno marioneto politikov in duhovnikov), kdo domnevno ni izpolnil obljub in besede katerega se ne skladajo z njegovimi dejanji (in slednji so vedno tisti, ki jih ljudje dojemajo kot izdajalce njihovih potreb). Posledično, s pomočjo množičnih medijev, oblastniki hitro pripeljejo množice do kritične točke in zgodi se čustvena eksplozija. Duhovniki in politiki odstranijo eno od svojih marionet in na njen položaj postavijo drugo, ki začne prazno obljubljeni in zagotavljati ljudem na popolnoma enak način, s čimer s pomočjo vere samih ljudi pridobi priljubljenost zase. In spet začnejo v ljudeh na novo krožiti misli iz Živalskega načela.

Anastasija: Torej se izkaže, da vodstvo katerekoli države v svetu v bistvu odgovarja potrošniškim potrebam svojih ljudi. Z drugimi besedami, ko neki kandidat ali organizacija v predvolilni kampanji trdi, da bo pomagal doseči težnje množic, potem ljudje hitijo glasovati točno za izpolnitev svojih želja iz Živalskega načela. In po volitvah množični mediji preprosto podpirajo iluzijo v ljudeh, da se njihove želje izpolnjujejo ali da se bodo izpolnile v »bližnji prihodnosti«. To pomeni, da se dogaja podaljševanje upanja in stremljenj množic za določeno obdobje. In takšna igra Živalskega uma se odvija iz generacije v generacijo. Ljudje, kot se izkaže, zato preusmerijo moč svoje pozornosti. Povedano drugače, namesto da bi izpolnjevali duhovne potrebe svoje Osebnosti in Duše, jo trošijo za nič in samo posedajo in čakajo, da bo nekdo začel ustvarjati njihovo materialno in duhovno življenje zanje. To je prava zamenjava resničnosti Živalskega uma.

Rigden: Točno tako. In takšne zamenjave človekovih dejanj za njegovo nedejavnost, še posebej v duhovnih zadevah, so se začele natanko z ustvarjenjem religije kot take. Natančneje, z razvojem institucije duhovništva, ko so se duhovni temelji začeli nadomeščati z materialnimi pogledi in obljubami. Duhovniki so izkoristili dejstvo, da so ljudje, ki so se ukvarjali z duhovno izpopolnitvijo, živeli v pričakovanju duhovne osvoboditve, prihodnje blaženosti v *drugem* svetu. Na tej podlagi so duhovniki ustvarili sistem religije, ki so si ga politiki kasneje izposodili od njih, da so ustvarili svoj politični sistem. Se pravi, duhovniki so s pomočjo prepričevanj in sugestij najprej oblikovali v ljudeh močno mnenje, da je človek sam po sebi duhovno šibek in »grešen« in da ni sposoben doseči duhovne svobode brez duhovnikove pomoči. Učili so množice, da lahko človek dobi duhovno svobodo, samo če suženjsko udejanja voljo duhovnikov, sledi njihovim obredom in jih sponzorira celo svoje zavestno življenje. Z drugimi besedami, namigovalo se je, da ljudje ne morejo doseči duhovne osvoboditve s samostojnim delom na sebi, ampak samo s pomočjo posrednikov – duhovnikov. Vendar pa so z mehanizmom vplivanja na množice duhovniki nemudoma predlagali ljudem idejo o »odložitvi« implementacije stremljenj, prelaganju realizacije njihove duhovne želje za nedoločen čas. Na primer, v eshatoloških religijah in verovanjih so duhovniki, da bi obvezali ljudi točno k svoji lastni religiji, uporabili informacijo o zadnjem »Sodnem Dnevu« obstoja na svetu, ki so si jo izposodili od drugih starodavnih religij. Seveda pa verniki niso bili seznanjeni s starodavnimi omembami v drugih religijah, samo prepričali so jih, da bodo nekega dne zagotovo odrešeni, če bodo le poslušni

tej religiji in vse življenje brezplačno služili svojim duhovnikom. Tako so duhovniki ohranili svojo moč z dajanjem obljub ljudem o prihodnji posmrtni blaženosti, ki je v bistvu prazna iluzija, saj brez pravega duhovnega dela na sebi Osebnost nima prihodnosti.

V političnem sistemu so bila duhovna stremjenja ljudi samo zamenjana z materialnimi željami in obljubami, namesto večnosti z nekakšno iluzorno svobodo »v bližnji prihodnosti«. Le da politiki, v nasprotju z duhovniki, ljudem nenehno vcepljajo, da brez njih ne bodo zmogli zgraditi zares svobodne in varne družbe z dobro ravno materialnega bogastva in enakosti. V ljudeh oblikujejo *vero* v dobrega »vladarja« (politika), ki jim bo zagotovil srečno prihodnost, in nenehno spodkopavajo njihovo prepričanje v življenje, ki ga lahko družba zgradi brez duhovnikov in politikov. Zatorej so tako duhovniki kot politiki zainteresirani v potrošniški način razvoja družbe, da ne bi izgubili moči nad njo. V nasprotnem primeru se lahko svetovna družba utrdi in izbere vektor k resničnemu duhovnemu razvoju, ki seveda zavrne sistem politične in duhovniške moči kot nepotreben.

Anastasija: Če pogledamo svet danes, se postavlja vprašanje, s kakšno prevlado v zavesti so ljudje prišli do političnih in verskih teorij in jih predstavili množicam.

Rigden: Bistveno vprašanje. Tisti, ki želijo najti odgovor, bi morali podrobneje pogledati sodobno družbo in njene prevladujoče vrednote. Konec koncev so žrtve enemu Živalskemu umu, kakršne so bile, tudi ostale. Ponos razjeda ljudi, v njih dominira in z njimi zlahka

manipulira Živalsko načelo (kot enota, ki vstopa v strukturo Živalskega uma), navdihuje ponos v »individualnem umu«. In najbolj žalostno je, da so sodobni ljudje tako polni teh lastnosti Živalskega načela, da sploh ne opazijo očitnega, prepričujejo drug drugega o enem in istem (vrtenje misli v krogu), da ni duhovnega sveta in da obstaja samo materialni svet, ki ga lahko vidijo; »nebesa v telesu«. To pomeni, da ljudje kot resnico dojemajo tisto, kar je tuje njihovi duhovni naravi, in tako širijo informacijo, s katero duhovniki in politiki hranijo njihov pogled na svet.

Zato se je večina v družbi odločila živeti po zakonih Živalskega uma: enako čaščenje in posnemanje najmočnejšega v materialnem svetu (naj bodo to ljudje, države, organizacije, tajni redi, duhovniki ali politiki, ki se borijo za dosego večje moči), zasledovanje izključno materialnih ciljev. Dovolj je, da opazujemo, kako razdeljeni so ljudje med seboj v svetu, kako politiki in duhovniki začenjajo vojne zavoljo svojih dobičkov in moči, sklepajo »pogodbe v krvi« in žrtvujejo milijone človeških življenj za svoj lastni profit, uspeh in dobro počutje svojih potomcev. Kako se v velikih množicah ljudi hitro vklopi agresija in jih kolektivni Živalski um nadzira kot črede živali. Kako se ljudje, ki si želijo urediti življenje, »upogibajo« pred višjim vodstvom, da bi dobili nekaj več, nekaj boljšega zase, dajejo podkupnine, sklepajo dogovore s svojo vestjo zavoljo materialnih koristi, garancij za uspeh svojih poslov in boljšo materialno podporo za svoje potomce. In na stara leta so pripravljani na kakršnokoli »žrtvovanje«, da bi si povrnili zdravje in nekdanjo moč nad nekom. Skratka, živijo po strogih zakonih materije, edinega Živalskega uma.

Konec koncev, če želiš v materialnem svetu kaj dobiti, moraš dati nekaj dragocenega – to je bistvo žrtvovanja v sferi Živalskega uma. Tako človek da najbolj dragoceno stvar, kar jih ima, tisto, zaradi česar je bil rojen v ta svet. V prazno zapravlja moč, namenjeno za doseganje Večnosti, za doseg kratkoročne, bežne iluzije, za nekaj, kar se bo že jutri spremenilo v pepel, zanj pa bo – propad. Zapravlja moč svoje pozornosti, najgloblje občutke iskrene notranje vere, namenjene za duhovni razvoj skozi življenje, za združitev svoje Osebnosti z Dušo in odrešitev v Večnost, da bi pridobil začasne, neumne sanje o moči, zdravju, bogastvu in uspehu v materialnem svetu. Tako človek v odnosu do sebe in svoje Duše zagreši zločin, ki ga dolgo bremeni, tudi po smrti fizičnega telesa. Navsezadnje nič ne more biti huje od tega! Zato ljudje trpijo v svojih življenjih, ne da bi sploh razumeli pravi razlog za trpljenje svojega duha, pripisujoč vse zunanjim dejavnikom in okolju. Toda izbira je izbira. Čemurkoli da v svojem minljivem življenju prednost, tisto dobi.

Kot sem že omenil, je Jezus Kristus rekel: »Naj se zgodi po vaši veri.« Duhovniki so iz Njega, seveda, naredili blago zase, ki se prodaja po kosih, »odkupitveno žrtev za grehe človeštva«. Toda Jezus Kristus je bil in še vedno je veliko Duhovno Bitje, eden od tistih, ki so imeli ogromno moč Duhovnega sveta (sveta Boga), sposobno spremeniti katerokoli materijo. Ko je izvajal čudež, za katerega so ljudje prosili, bi rekel: »Naj se zgodi po vaši veri.« Nekateri so ga prosili za zdravje (da bi ozdravil bolezen) in ga prejeli, drugi za hrano; spet drugi so prosili za ulov rib in tretji za vstajenje fizičnega telesa. In razbojnik, ki je visel zraven Jezusa na križu, trpel od lakote, trpinčenja, v predsmrtnih

mukah svojega telesa, je Kristusa prosil samo za odrešitev svoje Duše. In ta Človek je bil deležen duhovne osvoboditve od Tistega, ki je resnično blizu Boga v Njegovem večnem svetu. Toda duhovniki so to resnico v kanonskih Evangelijih predstavili drugače, za čredo so vpeljali koncept vstajenja telesa in izpustili podrobnosti o reinkarnaciji in osvoboditvi Duše, o čemer je Jezus govoril ljudem v svojih Naukih. Zato so duhovniki uničili resnične sledilce Kristusa, tiste, ki so v nasprotju z duhovniškimi religijami pomnili in ohranjali Njegove Nauke v duhovni čistosti. Dovolj je na primer omeniti neusmiljeno preganjanje in iztrebljanje gnostikov z ognjem in mečem (v 1.–3. st. po Kr.) in katarov (v 11.–13. st. po Kr.), ki so ohranili znanje o reinkarnacijah Duše, o dualni naravi človeka, njegovih Esencah, o vlogi Ženskega načela pri stvarjenju sveta, o moči znakov in simbolov in veliko več, kar so duhovniki skušali izbrisati iz ljudskega spomina.

Anastasija: Da, zares, naj se zgodi po vaši veri.

Rigden: Tudi zdaj ljudje hodijo v cerkev, toda kaj prosijo Boga, za kaj molijo? Za isto zdravje, blaginjo, bogastvo, uspeh in materialne dobrine zase in za svoje bližnje! To je ista žrtev in služenje enemu Živalskemu umu, apeliranje na moč skrivnih nadzemeljskih in nadnaravnih sil, da bi dosegli materialne cilje in zadovoljili svoje smrtno telo. Nenazadnje ima danes skoraj vsaka religija molitve, naslovljene na svetnike, bogove in duhove, ki naj bi pomagali pri zdravljenju te ali one bolezni, pri izvajanju človeških dejanj v materialnem svetu in prinašanju uspeha v različnih vsakodnevnih stvareh. In kaj se za to zahteva od ljudi? Samo to, da molijo (tj. da uporabljajo svoje najgloblje notranje občutke vere) o

svojih težavah *v tem svetu*, o materialnih potrebah in da podarijo denar določenemu templju (ali, bolje, tistim, ki so lastniki tega templja). Duhovniki so celo sestavili cele sezname s podrobnimi informacijami, kaj morajo verniki delati in kako, h komu pri določeni človeški potrebi moliti. In čisto na koncu seznama lahko najdeš majhen pripis, ki pravi, da lahko seveda moliš tudi za naval duhovne energije in za odrešitev Duše. In čemu bo človek, ki gleda v ta dolgi seznam želja svojih zadnje in stranskih Esenc, namenjal pozornost?

Anastasija: Da, ni čudno, da na »Ozirisovem dvoru« na starodavnem egipčanskem papirusu, kjer so vse te Esence postavljene druga za drugo v določenem vrstnem redu, Sprednja Esenca (figura s sokoljo glavo) stoji zadnja v tej »vrsti« človeških želja in molitev med preživelim življenjem.

Rigden: Žal se po vsem tem času nič ni spremenilo pri tej stvari, tako v zvezi s posameznikom ali, posledično, z družbo kot celoto. **Sodobni človek mora razumeti, da mora ne glede na to, kateri religiji pripada, ali tudi če meni, da je zunaj religije, da samostojno hodi po duhovni poti, moliti samo za rešitev svoje Duše in zares vsak dan delati na sebi. Živalsko načelo je treba postaviti na oltar svojega življenja, se odpovedati množini njegovih želja in iluzornih misli. Kajti to je edina žrtev, ki je sprejemljiva za Boga (ne glede na to, kako ga ljudje imenujejo), ki človeku odpre duhovno pot v Njegov svet.**

Anastasija: Sodeč po pismih bralcev, ki pripadajo vernim različnih religij, ljudi zanima še eno vprašanje glede rešitve Duše. Številni goreče molijo ne samo za

svoje lastno zdravje ali ozdravitev svojih sorodnikov, ampak tudi za odrešitev duš vseh ljudi, ker imajo za sebično že misel na odrešitev samo svoje Duše. Je to prav ali ne? Mimogrede, bralci tudi ugotavljajo, da srečujejo številne ljudi, ki goreče govorijo o reševanju sveta in človeštva, vendar se hkrati ne trudijo z delom na svoji duhovni preobrazbi.

Rigden: Človek je vedno podoben tistemu, ki je njegov vzornik. Nagnjen je k prepuščanju ponosu, da lahko še za nekoga moli, čeprav je sam duhovno nezrelo bitje. In takšnih ljudi je veliko. Primerjal bi jih z ribiči, ki so se pozimi zaradi nevednosti znašli na sredi reke in padli skozi led. Utopljujejo se ribiči so stanje sodobnega človeštva. Hkrati številni ljudje, medtem ko se utopljujejo na dnu in se niti ne poskušajo rešiti, trošijo čas in energijo, misleč, kako bodo reševali druge. Toda kako lahko nekdo, ki se sam utaplja, reši druge? Nenazadnje moraš, da bi nekoga rešil, najprej priti na trden led, še bolje pa na obalo, potem pa reševati ostale. **Bistvo Resnice je preprosto: najprej reši sebe, preden rešuješ druge.**

Tudi če vsi ljudje na Zemlji molijo za odrešitev Duše enega človeka, ta pa se noče spremeniti, bodo vse te molitve in poraba duhovnih moči zaman. Nihče ne more odmoliti nakopičenih »grehov« Osebnosti in podosebnosti. Samo človek sam, ko se notranje spremeni in začne delati na sebi, lahko z resničnimi dejanji doseže zlitje svoje Osebnosti z Dušo, postane duhovno Bitje in najde resnično odrešitev v Večnosti.

Seveda lahko ljudje molijo za zdravje nekoga, pa tudi za bogastvo in uspeh, toda s tem bodo zmanjšali svojo

možnost, da rešijo sebe in svojo Dušo, v bistvu bodo nespametno zamenjali Večnost za prah. Navsezadnje prejmeš tisto, čemur si dajal prednost. Bodisi žrtvuješ duhovno (večno) ali živalsko (minljivo) – takšna je izbira v prehodnem življenju Osebnosti. Če človek v molitvi prosi Boga, da mu da zemeljske blagoslove (od telesnega zdravja do materialnega bogastva), potem s tem v bistvu uničuje svojo Osebnost in svojo Dušo. Tudi če z dobrimi nameni moli za zdravje svojih ljubljenih, ali s tem koristi njihovi Duši, še bolj pa svoji? *Boga ne smeš prositi za nič materialnega, kajti v bistvu s tem svojo duhovno moč vlagaš v prošnje materialnemu svetu.* In dali ti bodo tisti, ki vodijo stvari v tem svetu, ki ti šepetajo želje iz Živalskega načela. Vse ti bo dano, tisto malo, za kar prosiš, toda veliko več ti bo odvzeto. In Bog nima nič s tem. Konec koncev si ti tisti, ki izbere v korist materije, in tisti, ki s svojo izbiro uniči svojo duhovno usodo, menjaje Večnost za smrtni trenutek.

Anastasija: Velika večina ljudi moli prav za zdravje preprosto iz nevednosti, posnemajoč dejstvo, da so tako počeli njihovi predniki, še bolj pa iz strahu pred neznanim in pred izgubo življenja. Sama sem v mladosti izkusila to paniko iz Živalskega načela in zelo dobro razumem, kako se ti ljudje počutijo. Toda v bistvu, če nepristransko pogledam na dogodke iz tistih let, lahko rečem, da so mi težave z zdravjem takrat pomagale radikalno spremeniti moj odnos do življenja. To me je spodbudilo, da sem iskala alternativne rešitve, ki so me končno pripeljale k vam in k odkritju duhovnega sveta, zahvaljujoč vašemu znanju. To srečanje je vplivalo na preostanek moje usode, spremenilo je moje življenje, sodeč po številnih

pismih bralcev, pa ne samo mojega. Toda jaz sem v svojem življenju spoznala vas, kaj pa drugi ljudje?

Rigden: Pravzaprav so vse okoliščine v človekovem življenju (slabe in dobre) dane glede na njegovo moč, da bi nekaj razumel, da bi premagal sebe ali tako ali drugače trčil ob duhovno znanje. In s kakšno prevlado v svoji zavesti bo dojemal te okoliščine, je njegova osebna izbira, od česar je na koncu odvisna njegova prihodnja (posmrtna) usoda njegove Osebnosti.

V življenju pride do različnih situacij. Včasih je človek še vedno poln življenjske energije in nenadoma ga udari smrtonosna bolezen. Praviloma človek, ko to odkriva, začne po eni strani drugače vrednotiti svoje življenje, po drugi strani pa se vda obupu, podleže provokativnim mislim iz Živalskega načela. Nenazadnje Živalsko načelo človeku vedno kaže eno in isto iluzijo, da bo živel zelo zelo dolgo. Ljudje se pogosto ne zavedajo minljivosti časa in nujnosti in pomembnosti duhovnega dela na sebi. Toda življenjska resnica je, da človek ni samo umrljiv – je *nenadoma umrljiv*. V resnici nima časa »za kasneje« – ima samo »tukaj in zdaj« v tem spremenljivem materialnem svetu.

Če je izid jasen in ni nobenih možnosti, še takrat človek ne bi smel obupati. Ne sme se predati, še naprej se mora boriti za svoje življenje. Najpomembneje pa je *podvojiti svoje napore za skrb za svojo Dušo* in pomagati drugim razumeti prave vrednote življenja in minljivost danega življenjskega časa. Če si sam to že spoznal – pomagaj komu drugemu. Nenazadnje s tem, ko pomagamo drugim ljudem, v duhovnem smislu, pomagamo sebi. Tako lahko sebi pomagaš veliko bolj

kot zdravnik, ki začasno rešuje tvoje materialno telo. In smrt je smrt: na tak ali drugačen način, prej ali kasneje, neizbežna je za vsakega človeka. **Kar šteje, niso leta, ki si jih preživel, ampak kakovost preživetega življenja v duhovnem smislu.** Človek lahko živi sto dvajset let nekoristnega življenja sebičneža, nekdo drug pa samo enaindvajset let, toda kakovostnega duhovnega življenja, življenja pravega Človeka. In razlika v njuni posmrtni usodi bo gromozanska. Nenazadnje se življenje ne konča s smrtjo telesa. Za človeka, ki praktično nima več življenja pred sabo, je zelo pomembno, da si zasluži vsaj Mir, če že ne odrešitve svoje Osebnosti in Duše.

Anastasija: Mir?

Rigden: Da. Če se na koncu njegovega življenja človeku nenadoma razkrije Resnica, toda dejansko ji je podzavestno sledil vse svoje življenje, potem ima priložnost, s pomočjo Znanja, tudi v preostanku svojega življenjskega časa narediti preboj v svojem duhovnem razvoju in si prislužiti Mir, če že ne rešitve svoje Duše. To pomeni, da če je človeku za njegovo duhovno delo usojen Mir, potem bo njegova trenutna Osebnost, ko bo postala podosebnost, blokirana pred svojim trpljenjem, čeprav ne brez tihega razmišljanja o življenjski poti nove Osebnosti, njenih bremenih in napakah. Konec koncev se pri ponovnem rojstvu, metaforično rečeno, z vozilom (telesom) spremeni tudi voznik; če nevede vozi skozi življenje, prinese ekstremno neudobje vsem svojim tihim potnikom (podosebnostim). Mimogrede, na osnovi odmevov Znanja o Miru so ljudje ustvarili različne posmrtno obrede, kot na primer pogrebno službo za

pokojne itd. Toda dejstvo je, da si mora človek sam zaslužiti ta Mir za časa svojega življenja.

Seveda so tudi drugi primeri, ko človek odkrije Resnico v pomladi svojega življenja, toda jo zavrne, ker ga premami iluzija materialnega sveta. Toda čas hitro teče. Na koncu svojega življenjskega potovanja so takšni ljudje praviloma razočarani, kajti v njih se manifestirajo laži iluzije o svetu in zamenjave iz Živalskega načela. Človek bi se z veseljem potopil v Resnico, toda bitka je izgubljena, Mir pa ni več dosegljiv.

Ljudje morajo preprosto razumeti naslednje: materialnemu materialno in duhovnemu duhovno. Če ima človek materialne težave, skupaj z zdravstvenimi težavami, jih mora rešiti s pomočjo običajnih virov, namesto da vso svojo pozornost osredotoči na to in črpa svoje edinstvene notranje moči, namenjeni duhovni odrešitvi. Zdravstvene težave so povezane ravno z disciplino uma in z zaježitvijo pretiranih želj posameznikovega Živalskega načela.

Vse bolezni zdravimo z znanjem. Če človek že ima resno zdravstveno težavo, potem so tudi zdravniki in specialisti za različne bolezni. Sodobna medicina kot znanost je danes tako razširila svoje sposobnosti na področju genetike, farmakologije in biotehnologije, da so številne bolezni dejansko že zdaj ozdravljive, tudi tiste, za katere velja, da so neozdravljive. Poleg tega sodobna medicina omogoča celo boj z boleznijo, kot je starost.

Anastasija: Podaljšanje biološkega življenja čez mejo vrste, tj. podaljšanje življenja za daljše časovno

obdobje?! Ja, še vedno se spomnim rezultatov vaših edinstvenih eksperimentov!

Rigden: No, zdaj ne govorim o tem, ampak o možnostih današnje medicine ...

Anastasija: Priznam, da so vaše znanstvene raziskave o teh vprašanjih name naredile zelo velik vtis, zlasti poskusi o podaljševanju življenja laboratorijskih živali. In presenetljivo je bilo to, da ste pri sestavljanju tega preparata uporabili enostavne, za množično proizvodnjo cenovno dostopne sestavine. Kot ga je takrat v šali imenoval najin skupni prijatelj – kronoprotektor! Kakor pravijo, v vsaki šali je delček šale. Vaš eksperimentalni preparat je res obramba pred časom. Konec koncev rezultati vašega eksperimenta v bistvu to že dokazujejo. Zdaj si lahko človek dejansko podaljša življenje najmanj do 200 let in največ, v perspektivi, upoštevajoč funkcionalnost človeških možganov, do 1000 let!

Rigden: Mogoče je in brez biološkega staranja. A v čem je smisel?! Kjer je vidna ravna pot, kakšen smisel ima voziti po ovinkih.

Anastasija: No, kakorkoli ... kolikor se spomnim, so laboratorijske živali na začetku poskusa imele biološko starost nad povprečjem, enako človeški starosti 65 let. In po nekaj mesecih je zaradi splošne regeneracije telesa, ki je sledila po samo treh ponovitvah injiciranja preparata, biološka starost laboratorijskih živali ustrezala človeškim 35–40 letom. In kar je najpomembnejše, tako je ostalo, dokler živali niso bile umaknjene iz poskusa.

Rigden: Da, živali so bile odstranjene iz poskusa, ko je njihova resnična starost za več kot dvakrat preseгла mejo svoje vrste ... Pa kaj?

Anastasija: To je že več kot 200 let v človeški starosti! In če bi živali še naprej prejemale, recimo tako, »kronoprotektorje«, bi lahko živele še veliko dlje.

Rigden: Seveda ... Če napeljuješ k zaključkom o človeku, potem ti bom povedal naslednje. Če človeku, ki je preživel celo do visoke starosti (o mladosti bom molčal), začneš vnašati te preparate, se bo telo pomladilo na starost srednjih let in bo v tem stanju ostalo dolgo časa. Kot je pokazal eksperiment, več kot 200 let in brez staranja, obenem pa se je skozi celo življenje ohranila starost srednjih let. Seveda o nesmrtnosti materialnega telesa ne moremo govoriti, saj je vsaka materija umrljiva. A bistveno podaljšanje biološkega življenja človeka čez mejo svoje vrste je povsem mogoče, in to na znanstven način. Tu ni nobene čarovnije, to je navadno znanje. Konec koncev je bila osnova za uporabo mojega preparata medcelična matrica ...

Anastasija: To, da ste praktično dokazali, da medcelična matrica kot edinstvena medcelična snov igra ključno vlogo pri regeneraciji telesnih celic in vpliva na podaljšanje življenja čez mejo vrste, je izjemno! Danes znanost ve, da molekularne poškodbe struktur medcelične matrice niso povezane le s staranjem, pač pa so tudi vzrok mnogih resnih bolezni.

Rigden: Seveda, celo najmanjše spremembe v strukturi medcelične matrice prispevajo k razvoju različnih patologij! Eden glavnih vzrokov staranja je prav

porast molekularnih sprememb v telesu, predvsem v strukturi medcelične matrice.

Anastasija: Medcelična matrica v telesu v človeškem organizmu je precej raznolika in na splošno dobro raziskana. Toda na tisto *prvotno obliko medcelične matrice*, ki ste jo navedli in je skrita v *popkovini*, se ni v raziskavah osredotočal nihče!

Rigden: Obstaja starodavna modrost: vzrok vsakega konca je skrit v začetku.

Anastasija: To je dejstvo! To, kar se danes dogaja v znanstvenem svetu, milo rečeno povzroča zmedo. Navsezadnje se znanstveniki, ki preučujejo probleme gerontologije, zataknejo pri tem, da je življenjska doba vseh vrst, skupaj s človekom, gensko določena, in danes je znanstveno dokazano, da je človeški potencial zasnovan le za 100–120 let življenja. Zato znanstveniki svoje raziskave osredotočajo na razširitev aktivnega obdobja življenja starejših ljudi, ne da bi presegli okvire teh raziskav. Vrtijo se okoli matičnih celic telesa in so ujeti v neskončno zanko razvoja in prodaje peptidnih preparatov. A dlje od tega ne sežejo.

Rigden: No, po mojem mnenju je odgovor očiten, zakaj današnja družba s svojimi mogočnimi sodobnimi tehnologijami in svetovnim znanstvenim potencialom tega ne preseže.

Anastasija: Ne, to razumem, da v sodobnem svetu na žalost vse bolj prevladuje potrošniški odnos do življenja, in že v sami obliki pogleda družbe na svet manjka veliko tega, česar si lahko samo želimo ...

Toda vaše znanje in razvoj – to je epohalna senzacija! Vsebuje edinstvene informacije o medcelični matrici, o potrebnih pogojih za regeneracijo telesa ... o značilnostih ustvarjanja umetne gravitacije. To so dragocene informacije o človeku tudi za vede, kot sta gravitacijska fiziologija in biologija! Dejansko je to področje znanja v znanosti skoraj prazen list! Vpliv gravitacijskega polja, v katerem živimo, ni zadostno preučen. Kaj pa vesolje? V vesolje izven meja gravitacijskega polja Zemlje še sploh nismo šli, da ne omenjam preučevanja gravitacije in njenega učinka na ljudi na drugih planetih. Kdaj bodo ljudje eksperimentalno odkrili numerične značilnosti vpliva različnih stopenj gravitacije, da bi razumeli, da v človeškem telesu obstaja cel sistem, ki se odziva na spremembe gravitacije, da ne govorim o upravljanju z njim? Koliko stoletij bo minilo do takrat?!

Rigden: In kaj se bo spremenilo v samem človeku? Drug čas, drugo breme. In ali bodo ljudje imeli čas?

Anastasija: No, kot pravijo, bolje pozno kot nikoli! Konec koncev zdaj obstaja razumevanje med znanstveniki, kako močno je delovanje živega organizma odvisno od velikosti gravitacijske sile, od tega, kako hitro se organizem odzove na zmanjšanje gravitacije in zmanjša volumen pregovorne medcelične tekočine. Vendar to sploh ni poanta. Nenazadnje so vaše znanje in rezultati vaših raziskav dejanski dokaz, da planet Zemlja s svojimi gravitacijskimi pogoji ni izvorni dom človeštva! Tu smo vsi – tujci, bi lahko rekli! Vaši podatki dajejo osnove za teoretične izračune gravitacijskih pogojev, pod katerimi v človeškem telesu poteka samoregeneracija, posledično pa se čas

življenja poveča na desetkrat več, kot je trenutno ...
Kakšen preboj bo to v svetovnem nazoru ljudi!

Rigden: S trenutno prevlado potrošniškega razmišljanja v družbi je bolje, da ljudje mislijo, da so se razvili na Zemlji iz opice. In znanje, o katerem govoriš, je koristno le, ko bo vsa svetovna skupnost, ali vsaj pomembna večina, šla proti duhovnemu razvoju, prevladi Duhovnega načela v ljudeh. Sicer je to znanje nesmiselno! S prevlado Živalskega načela v zavesti večine bo življenje ljudi grenko kot stopljena sveča, ki ne daje niti svetlobe niti toplote.

Za današnjo družbo to znanje ni koristno. Poleg tega bi rekel, da bi bilo pogubno, saj bi povečanje življenjske dobe ljudi (četudi za dvajset let) povzročilo povečanje prebivalstva planeta. To bi neizogibno povzročilo krize, prehranske in gospodarske, ki bi jih delno umetno ustvarili politiki in duhovniki. Ko smo pri tem, treba je posebej upoštevati tudi naraščajočo negativno dinamiko aktivnosti različnih naravnih procesov na Zemlji. Za to, da bi se izognili vsem tem vzponom in padcem v takšnem času in podaljšali življenje ljudi, je treba spremeniti vektor razvoja družbe iz potrošniškega v duhovno-ustvarjalnega, tako da bodo med ljudmi po vsem svetu prevladovali splošni duhovno moralni zakoni, in to ne na papirju, ampak v praksi.

Znanje je najprej odgovornost. Če bodo ta znanja padla v roke omejenega kroga ljudi, bo to vodilo v še bolj resne posledice za vse človeštvo, kot če bi jih imela v lasti večina ljudi. Zamisli si samo, da bi nekateri duhovniki ali politiki prišli do teh znanj. In vedno so bili prvi, ki so jih zanimali takšni »preboji« v znanosti,

da bi postali »nesmrtni« oni sami in moč njihovega Živalskega načela. Dovolj je, da pogledamo v zgodovino, predstavniki tajnih združb so od nekdaj iskali napoj nesmrtnosti. Le da je nesmrtnost v telesu seveda mit, vsaka materija je smrtna in končna. Toda podaljšanje življenja za določen čas je povsem realno. Na podlagi tega si samo predstavljaj, kaj bi se zgodilo, če bi ljudje, njihovi otroci, njihovi vnuki in pravnuki 200 let imeli na grbi in hranili določeno skupino duhovnikov in politikov, ki se poleg tega ne bi starala, medtem ko bi generacije ljudi umirale? To za sabo neizogibno potegne vojne in prelivanje krvi. Spet, prišlo bi do prevlade Živalskega uma skozi človeške slabosti, ena materija bi uničevala drugo. In v čem je smisel?

Čas življenja minljiv in zelo hitro mine, če traja sto let, dvesto, tisoč. Vendar ali se muke človeka, njegovo dušno trpljenje zaradi tega umirijo? In potem moraš odgovarjati za vse v preteklih letih, za vse, kar si ustvaril v sebi v teh trenutkih. Tisti, ki se z globlino svojih občutkov resnično dotika duhovnega sveta Boga, razume, kako je ves ta iluzorni, materialni svet minljiv in kratkotrajen. Osebno ne bi niti za minuto podaljšal vnaprej določenega obdobja obstoja v tem materialnem svetu, v tem pokvarljivem telesu z njegovimi večnimi težavami in željami.

Anastasija: Da. Toda to razumejo tisti, ki imajo osebne duhovne izkušnje. A večina ljudi se sploh ne more nadzorovati in vzeti pod nadzor svojega Živalskega načela. Zdi se mi, da ko bodo ljudje živeli dlje, bodo imeli tudi več priložnosti za razumevanje sebe. Ne bo se jim tako mudilo kot zdaj, ko galopirajo skozi življenje, delajo veliko napak, živijo po vzorcih, kot vsi

drugi, in se šele na koncu življenja zavejo, da je bilo vse to prazno in nevredno njihove pozornosti. Imeli bodo čas za učenje, razumevanje in obvladovanje Znanja, za zavesten duhovni razvoj, ob upoštevanju svojih izkušenj iz napak v preteklosti. Navsezadnje lahko to vzamemo tudi kot priložnost za njihov duhovni razvoj, za doseganje združitve Osebnosti z Dušo in preseganje materialnega sveta!

Rigden: Da, za človeka je to lahko priložnost, vendar šele, ko družba spremeni svoje vedenjske vzorce, svoj potrošniški pogled na svet. Vendar to ni nič zapletenega. Človek mora preprosto razumeti svoje resnično, duhovno bistvo. Potem bo lahko naredil resnične spremembe v družbi in prebudil druge ljudi okrog sebe. Tako je celo en sam človek na terenu – Bojovník in lahko naredi veliko koristnega! V resnici ima vsak v svojem življenju veliko »vlog«, ki mu dajo možnost, da komunicira z različnimi ljudmi: starši, sorodniki, sosedji, prijatelji, strokovnjaki, športniki, študenti, delavci, vodjami, javnimi osebnostmi, »živečimi« na internetu in tako naprej. In s koliko ljudmi se je v življenju že srečal: s prijatelji iz otroštva, sošolci, kolegi, sodelavci, partnerji, poslovnimi partnerji, daljnimi sorodniki, priložnostnimi znanci. To je celotna mini družba, ljudje, s katerimi se je srečal v svoji preteklosti, in tisti, s katerimi komunicira v sedanjosti. Torej lahko naredi spremembe povsod, v službi in doma, med prijatelji in neznanci, ne glede na njihovo narodnost, družbeni status in vero. Vse te na videz različne Osebnosti imajo pravzaprav veliko skupnega. Vsi smo ljudje, vsi enako trpimo zaradi manifestacij Živalskega načela, enako se veselimo resnično duhovnih manifestacij, saj smo vsi tukaj v materialnem svetu začasno, »v gosteh«.

Anastasija: Da, prav imate, to ni nič zapletenega: samo nenehno se duhovno izboljšuješ, živiš v duhovnem svetu, uporabljaš to znanje v praksi in začneš živeti v družbi človeško, kot se spodobi za resničnega Človeka, nato pa to Znanje prenašaš naprej.

Ko se ozreš okrog in vidiš, kaj se dogaja v religijah, v svetovni politiki ... Zdi se, da je danes veliko različnih veroizpovedi in skoraj vse nagovarjajo človeka, naj skrbi za duhovno čistost, za moralne vrednote. V resnici pa, in to ni več nobena skrivnost, večino služečih raznim kultom vodijo izključno trgovski interesi in v ljudeh oblikujejo potrošniško razmišljanje, jih tako še bolj vlečejo v zanko materije in izbijajo duhovne temelje izpod njihovih nog. Kamorkoli pogledaš, povsod so zamenjave. Duhovniki izkoriščajo množico vernikov kot kmetje krave molznice, izvabljajo od njih materialna sredstva s kakršnimikoli izgovori. Brez kakršnihkoli zadržkov uporabljajo oblast nad množico, da bi okrepili svoj politični vpliv, seveda v sebične namene.

Pa še sploh nisem omenila politike. Rezultat vpliva Živalskega uma na družbo skozi to področje dejavnosti, povezano z oblastjo in upravljanjem, je očiten. V družbi so postali naravni egoizem, pohlep in načelo »človek človeku – volk«. Razdeljeni narodi po družbenih skupinah, strankah, religijah so se prisiljeni soočiti drug z drugim, se bojevati in ubijati drug drugega za interese svojih voditeljev, ki uporabljajo eno in isto starodavno metodo raznih obljub, da upravljajo množice. Jasno je, kako in zakaj politiki aktivirajo agresijo v svetovni skupnosti, toda žalostno je, da ljudje to sami podpirajo. In to v času, ko je neobhodno potrebno nasprotno, konsolidirati celotno svetovno skupnost

zaradi preživetja človeštva kot vrste, glede na rast dinamike, frekvence in stopnje naravnih kataklizem pa tudi drugih težav, s katerimi se bo človeštvo soočilo v bližnji prihodnosti.

Rigden: Da, če se družba ne bo spremenila, potem človeštvo preprosto ne bo preživelo. V obdobju globalnih sprememb se bodo ljudje, zaradi agresivne aktivacije Živalskega načela (ki je podrejeno splošnemu Živalskemu umu), tako kot katerakoli druga razumna materija, preprosto sami borili za preživetje, kar pomeni, da se bodo narodi medsebojno uničevali, preživele pa bo uničila narava sama. Preživeti prihajajoče katastrofe bo mogoče le z združitvijo celotnega človeštva in kvalitativno preobrazbo družbe v duhovnem smislu. Če bodo ljudje s skupnimi prizadevanji zmogli spremeniti smer gibanja svetovne skupnosti iz potrošniškega kanala v resničen duhovni razvoj s prevlado Duhovnega načela v njej, potem bo človeštvo imelo priložnost preživeti to obdobje. Poleg tega bodo družba in prihodnje generacije lahko stopile v kvalitativno povsem nov krog svojega razvoja. Ampak v današnjem času je to odvisno od resnične izbire in dejanj vseh! In kar je najpomembnejše, mnogi pametni ljudje na planetu to razumejo, vidijo bližnjo katastrofo, propad družbe, vendar ne vedo, kako se temu upreti in kaj storiti.

Anastasija: Kaj je torej treba storiti, da spremenimo družbo tukaj in zdaj? Kje začeti?

Rigden: Začeti s preprostim, s samim seboj. Ko bo človek razumel smisel svojega življenja, smisel duhovnega razvoja, potem se bo kvalitativno spremenil. In če bo to znanje dostopno veliko ljudem na Zemlji, potem

se bo tudi družba kot celota slej ko prej spremenila, kar pomeni, da bo vektor gibanja človeške civilizacije kot celote povsem drugačen.

Anastasija: Sodobnemu človeku, zapletenemu v stvaritve človeškega uma (v množico obstoječih religij, njihovih konceptov in dogem), je pravzaprav zelo težko razumeti duhovno bistvo, ta smisel, resnični razlog, zaradi katerega obstaja na tem svetu. Preprosta Resnica postane zapletena, zato je njeno bistvo postalo nerazumljivo. Seveda ima zdaj skoraj vsak človek dostop do številnih orodij: duhovnih praks, molitev, meditativnih tehnik in tako naprej. Končni cilj je jasen – duhovna osvoboditev. Toda ta splošna osnova, bistvo, zahvaljujoč kateremu je to najvišje duhovno stanje doseženo, je izgubljena. Konec koncev sama orodja ne omogočajo razumevanja osnove. Ta je zaprta v zavesti in globokih občutkih Mojstra, ki dela na sebi s pomočjo teh orodij. Bi lahko ljudem povedali o izvorni Resnici, v čem je smisel duhovnega razvoja človeka?

Rigden: Smisel človekovega duhovnega razvoja je v njegovi kvalitativni notranji spremembi. To v prvi vrsti ne pomeni samo obnove notranjega duhovnega dialoga z Bogom skozi svoje najgloblje občutke v vsakem dnevu življenja, skozi svojo iskreno ljubezen do Njega, ampak življenje po tem zakramentu. Človeka v resnici vleče k tako čistemu notranjemu dialogu z Bogom. V otroštvu se ta globoka potreba v njem najbolj manifestira, saj je spomin na ponovno rojstvo še svež. Otroci čuti ta globoki čutni stik skozi svojo Dušo, ki se navzven lahko manifestira v obliki iskrenega otroškega veselja, vseobsegajoče, čiste ljubezni do vsega in vsakogar. Zato velja, da so otroci bližje Bogu kot odrasli.

Konec koncev je nova Osebnost še vedno čista in povezana z Dušo s svojo iskrenostjo in vero, ta pa hrani novo Osebnost z upanjem v odrešitev. Zato se človeku v prihodnosti večino življenja zdi, da je vse najboljše še pred njim. Pravzaprav pa v trenutkih manifestacije svoje »iskrene sreče« majhen človek doživlja globoke občutke stika s svojo duhovno naravo, pozornostjo, ljubeznijo in skrbjo Boga za njegovo Dušo, tudi v tako težkih razmerah, kot je njena zaprtost v telesu.

Sčasoma nova Osebnost začne dojemati in spoznavati svet okoli sebe in ta čutna komunikacija se prenese na komunikacijo z bližnjimi ljudmi: z mamo, očetom, sorodniki. V zavesti se fiksirajo prvotne zunanje vidne podobe, zahvaljujoč izkušanju globokih občutkov iskrene Ljubezni v tem času, ki prihajajo od Boga. Slednje je povezano izključno z notranjim svetom človeka, s tem brezbesednim, resničnim pogovorom z Bogom v Njegovi Ljubezni. Zakaj v nas ostajajo najtoplejši spomini iz otroštva, na primer na mater kot vseмогоčno, ljubljeno bitje, za katero nič na tem svetu ni nemogoče. Toda ko odrastemo, jo že gledamo z drugimi očmi, kot odraslo žensko s svojo usodo.

Ko telo začne zoreti in se nova Osebnost čedalje pogosteje odloča v korist Živalskega načela, človek nerazumno izgubi ta nevidni čutni dialog z Bogom. Čeprav sama Duša ne preneha »trkati« na človeka, mu dajati svojih signalov. V življenju človeka se pojavljajo okoliščine, ki ga na tak ali drugačen način pozivajo, naj se vrne k temu pomirjujočemu dialogu Duše z Bogom. Toda človek, ki ga vodijo misli iz Živalskega načela, noče poslušati in slišati svojega Duhovnega načela, Duše, ki prevaja Božjo Ljubezen.

Takrat Živalsko načelo to živo komunikacijo nadomesti s samim sabo. Osebnost lahko ob opazovanju svojih misli temu procesu v sebi jasno sledi, če želi. Ta proces se začne tako, da človek, ki da pozornost mislim Živalskega načela, ali, kot so rekli v starodavnih časih, »prahu«, izgubi Dialog s Tistim, ki je Večen, s Tistim, ki mu je najbližji in najdražji. *V tem trenutku začne človek čutiti notranjo osamljenost. In posledično začne delati zamenjave in iskati zunanjo komunikacijo s tistimi, ki so, podobno kakor on sam, začasni in sestavljeni iz prahu, ali pa popolnoma podleže mislim svojega Živalskega načela in začne govoriti »sam s seboj«.* Toda ta pogovor se kvalitativno povsem razlikuje od duhovnega Dialoga z Bogom. V njem izginejo občutki iskrenosti in duhovne čistosti, pojavijo pa se občutki zamere, ponosa, zavisti in samovšečnosti.

To so zelo radikalne zamenjave v zavesti prevladujočega Živalskega načela. Izhajajo iz dejstva, da človek preneha razumeti sebe, svojo duhovno naravo, ki sestavlja resnični smisel njegovega življenja. Njegovo zemeljsko sebstvo sprevrže razumevanje moči globoke želje Duše, da postane svobodna in neodvisna od materije, da uide iz njenega ujetništva. In človek ne razume več svojih resničnih občutkov. Pred vsemi se zapre v svojo sebično trdnjavo. Drugo za drugo začne poskušati maske, ki mu jih ponuja Živalsko načelo. V tem stanju svoje miselne pozornosti ne daje Bogu, temveč sebi. V bistvu začne poslušati, komunicirati samo s seboj ali, bolje rečeno, s svojim Živalskim načelom, ki nadomesti večno Resnico z začasno iluzijo, zaradi česar postane človek njegov prevodnik. Takšen dialog s samim seboj se spremeni v dialog smrtnega človeka, ki ga naredi zlobnega, odvisnega od številnih

materialnih potreb. Ne živi več z Bogom, ni več svoboden in najde užitek in smisel svojega nesrečnega obstoja v materiji (posveti življenjski čas in pozornost njenemu kopičenju), druge podreja sebi in jim povzroča trpljenje. In bistvo te zamenjave je, da sam človek tega ne opazi, zdi se mu, da dela vse prav in da bo tako, po »njegovem mnenju«, za druge bolje.

Toda če biva v dialogu smrtnega človeka, ne najde sreče in nadaljuje z nihanjem v svojih materialnih željah, kot nihalo. Čas mineva, prihaja razumevanje, da je vse to ničnost ničnosti. Spominja se, da je nekoč v otroštvu v sebi imel iskreno veselje, čisto ljubezen in zaupanje, ki so mu dajali občutek ogromne notranje svobode. In zdaj ni niti iskrenosti, niti čistosti, niti vere – vse je izgubljeno in vsak dan prinaša njegovi Duši le žalost.

Toda Božja Ljubezen človeka ne zapusti niti takrat, ko on nanjo pozabi. Bog človeka nikoli ne zapusti, kajti Njegova Ljubezen je po zaslugi Duše vedno z njim. Vendar človek ne želi vedno sprejeti te večne Ljubezni in skrito spoznavanje te pogosto prestavlja na »pozneje«, voden od trenutnih, začasnih želja smrtne materije. **Toda človek nima tega »pozneje«, je samo »tukaj in zdaj«, v katerem se odvijata resnično gibanje in izbira. Samo odpreti se mora in zaupati Bogu.** Ne zapravljati dragocenega časa v življenju. **Takoj ko se je začel napad Živalskega načela, ki je spodbudil občutek osamljenosti, je nujno v sebi preprosto takoj premagati zemeljsko sebičnost in se z iskrenostjo otroka obrniti k Bogu in zanesti na Njegovo Voljo.** Obrniti se tako, kot znaš, s svojimi iskrenimi besedami, mislimi in, kar je najpomembneje,

z notranjim, globokim občutkom, kot k samemu najbližjemu in domačemu Bitju. Ko človek z občutkom globokega kesanja začne komunicirati s svojo Dušo, se Božja Ljubezen v njem večkrat pomnoži. Bog pride v Dušo in ji daje mir. Človeku postane vir neizčrpne notranje moči. V njem oživlja duh vere, ponuja prilžnost za razumevanje nabranih izkušenj in pridobitev novega pogleda na lastno življenje. Človek dobi dar razumevanja: je v Ljubezni, ker je v Bogu, in Bog je v njem. V njem je, kaj reči Bogu, in v njem je moč iskrenosti in vere, da začuti Njegov duhovni odziv. In ta Dialog dveh, ki se ljubita, je neskončen. Ker Bog je druženje v Ljubezni. Človek spozna, da so bivanje v tem druženju, spiritualizacija in povezava z Bogom pravo, resnično življenje. Ta skrivnost se zgodi v vsakem od nas, ko jo sprejmemo in se odpremo pred Bogom v svojih iskrenih občutkih.

Če se človek zanaša na svojo sebičnost, zapre Vrata svoji Duši in doživlja večno osamljenost, ne glede na to, koliko bližnjih ljudi, prijateljev ali sorodnikov, ga obdaja. Če pa so Dušna Vrata odprta za komunikacijo z Bogom, človek nikoli ni sam, saj je vedno v pogovoru z Njim. Ko nadaljuje tako notranjo komunikacijo z Bogom, do njega pride trezno razumevanje njegovega omejenega dožemanja življenja, da ga vidi samo deloma. Bog je edini, ki človeško življenje vidi v celoti. Pride razumevanje, da je tudi najtežje trpljenje okoliščina, ki dejansko vodi v način komunikacije z Bogom, v obnovo izgubljene duhovne povezave. Kajti Bog vidi skušnjave človeka in njegove notranje duhovne možnosti spremembe. Zato daje takšne okoliščine, zahvaljujoč katerim si človek pridobi izkušnje in razumevanje lastne izbire, zmožnost obnavljanja

komunikacije z Njim, kar na koncu posledično prispeva k spajanju Osebnosti z Dušo in izhodu v duhovni svet. Toda izbira vedno ostane človekova, s čim živeti: s smrtnim ponosom ali večno milostjo.

Duhovne prakse prispevajo k izpopolnjevanju človeka v tem Dialogu z Bogom na globoki čutni ravni, tam, kjer kraljuje čistost namere. Kot prevodniki ustvarjajo pogoje za povezavo Osebnosti z Dušo, za obogatitev notranjega sveta, izpopolnjevanje Znanja in moči ter čistosti občutkov, ki izhajajo iz duhovnega sveta. Duhovne prakse so orodja, s katerimi človek začne razumeti kvalitativno drugačen svet in spoznavati svoj tesni odnos z njim. Osebnost spremljajo od prvega sramežljivega koraka spoznavanja do popolnega prehoda v duhovni svet, od želje po spremembi do razumevanja potrebe po nenehnem bivanju v Bogu. To je način življenja. To je pot v Večnost. To je kot vdih čistega zraka, vode, svetlobe in toplote, je radost kesanja in sreča prebivanja v Božji Ljubezni.

Človek, ki začne delati na sebi, se učiti duhovne prakse, to pogosto čez nekaj časa opusti, zapade v malodušje, brezvoljnost, lenobo, si izmišlja izgovore in različne odvrnitve od Dialoga z Bogom. A ko se takšno stanje manifestira, je vredno razmisliti, kdo ti ne dovoli komunikacije z Bogom. Kdo ustvarja mentalne ovire in iluzorne pregrade v tvoji zavesti? Kdo te pripravi do mišljenja, da so zadeve tega začasnega trenutnega sveta pomembnejše od glavnega v tvojem življenju – duhovne odreditve v Večnosti? Kdo noče, da bi hodil po duhovni poti? Odgovor je en – Živalsko načelo. Zato, kadar obstaja očitno nasprotovanje v obliki lenobe, nepripravljenosti, izgovorov, moraš podvojiti

svoje napore in začeti duhovno delati na sebi. Treba je, nasprotno, povečati čas za meditacijo, se ne glede na vse poglobiti še globlje v občutke, še bolj vztrajno trkati na duhovni svet in obnavljati svoj odrešitveni, iskreni Dialog z Bogom. Duhovne prakse je treba delati vsaj dvakrat na dan in čez dan ne izgubiti stika s svojim notranjim svetom, z Dušo, z občutkom Božje prisotnosti. In takrat to ne postane le način življenja, temveč tista duhovna pot, ki te z vsakim korakom približa Večnosti.

V človeku, ki živi v Bogu, ni več notranjega neskladja, konflikta s samim seboj. V njem izgine želja po osebnih prošnjah, ki so polne strahu in skrbi materialnega sveta, saj razume, da v bistvu izvirajo iz njegovega zemeljskega sebstva. Ne poskuša več razumeti z umom, kje deluje Bog in kje ne, saj vse to začne čutiti in Vedeti. In to Znanje ne izvira iz uma, temveč iz globokih občutkov Duše. Ker človek verjame s svojim umom in Ve – z Dušo. Svoje notranje življenje začne osredotočati samo na Dušo, saj skozi njo pozna Boga in neskončni duhovni svet, ki je njegov pravi dom. Človek pridobi celovitost s svojo Dušo. V njem ni več prostora za slabo, ker začne živeti Božji mir, pomirjen od stika z Njim.

In takšna komunikacija poteka neprestano. V človekovem notranjem življenju ni ničesar drugega kot Bog in Duša v čistosti stoji pred Njim. Ta komunikacija je skrivnost dveh. Človek čuti Božjo prisotnost in Ga ljubi, seže k Njemu kot ljubeči k ljubljenu Bitju, s katerim hrepeni po bivanju v večni bližini in neskončni komunikaciji z Njim. Sčasoma človek začne resnično razumeti ne samo stalne Božje prisotnosti v sebi,

ampak Njegovo prisotnost tukaj in povsod, v vsem okoliškem svetu. Človek spozna, da je Bog vse vsem. Kdor torej stopi v dialog z Bogom, se kmalu spremeni, pridobi drugo razumevanje in drug pogled na svet. Najpomembnejše pa je, da začne Osebnost, zahvaljujoč taki samostojni komunikaciji z Bogom, prebivati v Njegovem duhovnem svetu, pridobi stanje združitve z Dušo, ki se v različnih religijah različno imenuje: svetost, Nirvana, najvišja povezava z Bogom itd. To stanje je tista prava svoboda, tisti resnični obstoj, h kateremu človek stremi vse svoje življenje.

Anastasija: Hvala vam v imenu vseh ljudi, ki resnično hrepenijo po duhovnem uvidu! Razumevanje tega zares odpre oči glede resničnega bistva duhovnega razvoja vsakega človeka!

Rigden: Ne zahvaljuj se meni, ampak Njemu, ker prevodnik le skromno prenaša Njegovo Voljo, Njegovo Modrost!

Anastasija: HVALA VAM! (izv.: СПАСИБО!) Da, z besedami se ne da vsega izraziti, toliko je iskrenih občutkov! Za mnoge žejne Resnice je to pravi duhovni vpogled, razodetje, kako kvalitativno preoblikovati sebe.

Rigden: Za ljudi je pomembno, da si zapomnijo, da je v njihovem vsakdanjem življenju **ključni element – njihova pozornost**. Čemur človek v življenju posveča in daje pozornost (kakšnim mislim, prioritetam, željam), to tudi dobi. Življenje **je v svoji manifestirani sedanjosti izmenjava informacij**, ki še zdaleč ni omejena na tisti ozki spekter vidnih in slišnih frekvenc, ki jih človek delno zaznava v tridimenzionalnem svetu. Že s

slikovitim primerom informacijskega gradnika sem povedal, da so informacije povsod in so prisotne v vsem. Obstajajo izven časa in prostora, saj tvorijo vse, skupaj s časom in prostorom. Informacije nenehno vplivajo na posameznika. Ampak samo, ko jim ta začne dajati pozornost, se pravi, sprejme odločitev, informacije začnejo v celoti delovati v njem, po njegovem programu. To pomeni, da pride do aktivacije človekovih struktur, povezanih ne le s tridimenzionalnim svetom (npr. zavesti, podzavesti), ampak tudi z njegovo celotno energijsko strukturo. Osebnost, ne da bi to sama opazila, začne živeti s temi informacijami, postanejo del njene resničnosti. Zato človek s svojo izbiro ustvarja svojo prihodnjo usodo, s posvečanjem pozornosti takšnim ali drugačnim informacijam. V resnici z dajanjem moči svoje pozornosti vanje z življenjem obdaruje programe, katerih del so, ki njegovo življenje spremenijo v eno ali drugo resničnost.

Anastasija: Da, to je zelo pomembno za razumevanje, kako človek postane prevodnik Volje Živalskega uma ali prevodnik Volje Duhovnega sveta. Vse je stvar nenehne izbire. Človek postane prevodnik tiste Volje (njenegega programa), katere informaciji namenja največ moči svoje pozornosti in jo podpira. Problem sodobnega človeštva je v tem, da mnogi ljudje ne razumejo sebe, zato lahkomišno dajejo svojo pozornost zunanjemu, ne pa tudi notranjemu svetu.

Rigden: Glavna sestavina človeka, okoli katere je zgrajena njegova celotna struktura, je Duša, Osebnost pa je v tej strukturi modul za duhovno, kvalitativno novo preobrazbo te sile. Mimogrede, beseda »modul« v prevodu iz latinščine (»modulus«) pomeni

»majhna mera«, »majhna enota«. Z drugimi besedami, temeljno načelo človeka je njegova duhovna sestavina. Zamisel ustvarjenja človeka kot inteligentnega bitja z duhovno osnovo je v njegovi duhovni preobrazbi samega sebe z ohranitvijo pravice do izbire, ki jo naredi resnični prevodnik sil Duhovnega sveta v pogojih materialnega sveta.

Dejansko veliko ljudi v sodobnem svetu ne razume sebe, svojih resničnih zmožnosti in kolosalne duhovne moči, ki jo imajo, zato ne razumejo, kako preoblikovati svoje življenje in življenje družbe, da bi ju kvalitativno izboljšali. Sploh ne razumejo, kaj je resnično življenje, resnična sreča. Ljudje poskušajo celo notranji duhovni praznik komunikacije z Bogom, stik z duhovnim svetom, ki ga človek z najglobljimi občutki doživlja med izvajanjem duhovnih praks, nadomestiti z zunanji obredi in prazniki, ki jih je izumil človeški um. Ampak kar je zanimivo, človek tudi ta zunanji človeški praznik pričakuje z velikim upanjem. In ko se ta konča, v bistvu opustoši človeka, naredi ga neke vrste »siroto«, zaveden je v občutkih, saj je podzavestno pričakoval nekaj večjega, ne v smislu zabave in zadovoljitve mesa, temveč v smislu najglobljih občutkov, a tega ni dobil. Vse zato, ker je to nadomestek resničnega duhovnega praznika (ki ga človek doživi vsakič ob stiku z duhovnim svetom), navadna gledališka predstava uma z asociativnimi zunanji materialnimi kulisami.

Tako veliko konceptov v življenju ljudi je bilo zamenjanih z nadomestki programov Volje Živalskega uma, kajti ljudje sami pogosto izbirajo misli in želje Živalskega načela z osredotočanjem svoje pozornosti in življenjske moči nanje. Problem ljudi je v tem, da tisti, ki

izbirajo in postajajo prevodniki in izvršitelji volje Živalskega uma, ne da bi se tega sploh zavedali, mislijo, da on (Živalski um) kot tak ne obstaja. Konec koncev je njihovim očem neviden, v nasprotju z njihovim fizičnim telesom in okoliškim tridimenzionalnim svetom. Takšni ljudje podcenjujejo njegovo moč in silo. Ne razumejo njegove sposobnosti nadzora človeškega uma in, kar je najpomembnejše – njegove želje po popolni materializaciji zavesti ljudi v celotni človeški skupnosti. In slednje bo naredilo vse ljudi prevodnike Volje Živalskega uma, kar bo znatno povečalo njegovo moč.

Vir življenjske moči človeštva s svojimi zmožnostmi, povezanimi s prisotnostjo »večnega motorja« (Duše) v strukturi vsakega človeka, je zelo pomemben za Živalski um. Pametnim ljudem je dovolj samo pogledati dogodke zadnjih stoletij. Kako hitro se je povečalo število svetovnega prebivalstva, kako so se v samo dveh stoletjih razvile tehnologije, ki so zasnovane predvsem za množično komunikacijo ljudi na planetu, torej za združitev vseh v enem informacijskem polju. Kako je ob tem po vsem svetu vsiljen potrošniški format mišljenja, kako očiten obrat civilizacije k materiji se dogaja. To ni nič drugega, kot priprava Živalskega uma na popoln nadzor celotnega človeštva in uporabo njegove moči in sredstev za lastne namene, ki morda niti niso povezani s tridimenzionalnim svetom. V njegovi oblasti so višje in bolj zanimive dimenzije od gosto poseljenega materialnega sveta, kjer tudi manjše spremembe pomenijo globalne spremembe v nižjih dimenzijah, kar vodi do določenih rezultatov obnavljanja moči Živalskega uma. In slednje je neobhodno potrebno za preživetje Živalskega uma, ki je odvisno od materije, zaradi razširitev njegovega začasnega obstoja

v nasprotju z večjimi silami – silami Allata. In zaradi tega se Živalski um ne bo iz nobenega razloga odpovedal nobeni žrtvi v obliki kolektivnih in individualnih umov, ki so podvrženi njegovi Volji.

Torej bi se morali ljudje krepko zamisliti, na kakšnem robu danes stoji svetovna skupnost, čigavo Voljo lahko komiselno uteleša in kakšne posledice čakajo vsako posamično Osebnost in človeško civilizacijo kot celoto. Danes je za človeštvo, in vsako Osebnost, zelo pomembno, da se duhovno prebudi, združi na duhovni osnovi in spremeni znak »minus« v »plus«, pri čemer lahko za duhovne namene uporabi tehnično podlago, ki jo je pripravil Živalski um. Rezultat ne bo izostal. V nevidnem svetu lahko takšne odločitve in dejanja združenega človeštva ustavijo vrtinec hitro rastočih dogodkov v smeri obratne svastike. Zahvaljujoč temu, lahko ljudje ne samo preprečijo prihodnje dogodke, ki bi se morali zgoditi po programu Živalskega uma in ogrožajo sam obstoj človeštva, temveč tudi obrnejo vrtinec dogajanja v smer pravilne svastike. To ni nič drugega kot aktivacija ustvarjalnih sil Allata in s tem ustvarjanja kvalitativno *druge* prihodnosti za vse človeštvo.

Anastasija: Da, razumem o čem govorite, ker resnične možnosti človeka in družbe v celoti niso omejene na tridimenzionalni svet. A da bi družba prešla na kvalitativno drugačno raven razumevanja, se morajo ljudje naučiti nadzorovati svoje Živalsko načelo, živeti duhovno preobrazbo.

Rigden: Točno tako. Za to je dan osnovni temelj izvirnega duhovnega Znanja: začenši od tvojih prejšnjih

knjig do te. Zadostujejo, ne le da se človek duhovno prebudi, ampak tudi da dela na sebi in samostojno doseže duhovno zlitje svoje Osebnosti z Dušo. Seveda, če se bodo ljudje dejansko ukvarjali s samoizpopolnjevanjem, ne bodo izkrivljali tega Znanja, ampak mu bodo sledili kot navigacijskemu kanalu, širili svoja obzorja poznavanja sveta in se duhovno orientirali v tem divjem oceanu materialnega življenja.

Znanja pridejo do človeka na pomembni stopnji njegovega življenja, četudi se tega ne zaveda, ampak se mu odkrijejo, ko se začne duhovno preoblikovati in postane vreden, da jih prejme. V nasprotnem primeru mu ne bodo prinesla dobrega. Pomembno je, kako bodo ljudje osvojili že pridobljeno Znanje, kako pomembne spremembe se bodo zgodile v njihovi duhovni rasti in do kakih preobrazb v družbi bo v povezavi s tem prišlo. Saj slednja stopnja Znanja predstavlja priložnost ljudi za duhovne preobrazbe v višjih dimenzijah materialnega sveta, ki so, kot sem že rekel, sposobni voditi do globalnih sprememb v nižjih dimenzijah. In to je velika odgovornost, to je spopad s silami Živalskega uma, ki svojega položaja ne bo predal tako preprosto. To je, če hočete, območje vpletenosti »nadnaravnih sil« ali, kot so jo včasih imenovali – umetnost »najvišje bele magije« in ljudje, ki neposredno nasprotujejo silam Živalskega uma, s katerimi so se bojevali na drugi strani resničnosti, so se imenovali Geliarji.

Anastasija: Da, na žalost danes večina ljudi ne razume osnovnih duhovnih stvari. In tisti, ki to znanje sploh prejmejo, ne hitijo, da bi se preoblikovali, živijo po svojih starih vzorcih, ki jih nalaga sistem Živalskega uma. Pri ljudeh še vedno ni močne želje živeti in

ustvarjati iz svojega Duhovnega načela. To je vidno v življenjskih situacijah. Denimo človek, ki je prebral te knjige in se dotaknil Resnice, se hitro navduši, v njem vzplamti želja po delu na sebi in izvršitvi duhovne preobrazbe v svojem življenju. Toda po kratkem času, ko spet preusmeri pozornost na vsakdanje težave in skrbi materialnega sveta, njegova duhovna želja hitro ugaša. Sistem s pomočjo Živalskega načela spet prevzame oblast nad njegovo zavestjo, čeprav Človekova duša zaradi tega živalskega zatiranja neizmerno trpi.

Rigden: Človek, ki živi po skritih željah svojega Živalskega načela, je duhovno šibek. Zato se v stiku z Resnico vname, kot vžigalica, a hitro ugasne, ker še vedno nima duhovne podpore niti v sebi niti v družbi okoli sebe. Če pa ima človek trden namen, da se izvleče izpod oblasti svojega Živalskega načela, potem se mora pogosteje vrniti k izvoru Resnice, h knjigam, ki mu bodo pomagale preusmeriti pozornost in izstopiti iz zoženega stanja zavesti. Poleg tega mora razumeti, da bo zanj na prvih stopnjah duhovnega razvoja igrala veliko vlogo komunikacija s podobno mislečimi. Ta duhovna medsebojna podpora je še posebej pomembna za tiste, ki so na začetku poti.

Spomni se, kako je podobna medsebojna komunikacija v vaši skupini na začetku duhovne poti pomagala vam, ne samo premagati negotovosti poti vase in v svoje moči, ampak se tudi pravočasno upreti skritim napadom Živalskega načela. Stvar je v tem, da se pri človeku v zgodnjih fazah prebujenja v njegovi glavi pojavi elementarna zmeda in zamenjava predlog, posledica česar je nerazumevanje, kje se zgodi manifestacija njegovega Živalskega načela in kje manifestacija

Duhovnega načela. V skupini podobno mislečih, ki medsebojno komunicirajo, človek začne hitreje in bolje razumeti samega sebe. Običajno se sprva ljudje bojijo »izdati« skrivnosti svojega Živalskega načela, še posebej v skupini, in javno poudariti svoje težave, vendar z veseljem poslušajo tiste, ki imajo pogum, da to storijo. Konec koncev, ko človek »izda« skrivnosti svojega Živalskega načela, takrat v resnici blokira svoje vrzeli, torej možnost prikritega delovanja. Ekipa podobno mislečih ne bo samo poslušala človeka, temveč bo tudi delila svoje podobne situacije in metode, ki so jih našli in omogočajo rešitev situacij. Tako človek ne prejema samo duhovne podpore podobno mislečih, ampak tudi pomoč z nasveti, ki širijo znanje in izkušnje.

Ta praksa obstaja že od starodavnih časov. Med zgodnjimi kristjani so bile na primer pogosta praksa tako imenovane javne spovedi v majhnih skupnostih. To je duhovni pogovor s prijatelji, ki prinaša duhovno korist človeku. No, ko je bil ustanovljen institut za upravljanje množic – religija, je bilo marsikaj obrnjeno na glavo.

Anastasija: Da, tako je. Uradno je bila praksa spovedi za vse vernike »razumne starosti« v krščanstvu uvedena leta 1215 s sklepi IV. lateranskega koncila. Mimogrede, na njem je bila sprejeta cela vrsta ukrepov za boj s krivoverstvom (skupaj z nastankom inkvizicije) s ciljem okrepiti avtoriteto Cerkve, vključeni pa so bili v reforme in razvoj zakonikov »kanonskega prava«. To je bil odziv Cerkve na širjenje množičnih »heretičnih gibanj« na začetku 13. stoletja – katarov, albigenov, valdenov in tako naprej. Krivda slednjih je bila le, da so ljudje želeli izvedeti resnico o pravem Kristusovem učenju ter so jo začeli iskati in se duhovno razvijati brez posrednikov.

Torej, glede v religiji sprejete prakse spovedi. Vernik jo je bil dolžan opraviti najmanj enkrat letno. Pri njej je moral priznati svoje grehe pred duhovnikom, ki mu je v imenu Jezusa Kristusa, z od cerkve posebej za to določenimi »besedami odpuščanja«, dal odvezo za te »grehe«. To je veljalo za neobhoden pogoj, da je človek prejel »božje odpuščanje«, saj so duhovniki določili, da brez spovedi človeku ne bo dovoljeno prejeti »svetega obhajila«, brez njega pa zanj menda ne bi bilo odrešenja, saj je po cerkveni dogmi »zakrament ponovna združitev s Kristusom«, »milostno občestvo duše v večno življenje«. V nasprotnem primeru je bil človek izgnan iz religije, strašili so ga s tem, da mu bo odrečena pravica do pokopa v skladu s krščanskim obredom in tako dalje.

Da, razlika je seveda bistvena. Eno je, ko si človek sam prizadeva za samoizpopolnitev, dela na sebi, komunicira s podobno mislečimi, prijatelji, želi razumeti sebe, da bi prejel duhovno podporo, in zagotovi vso mogočo pomoč drugim. Popolnoma drugo pa je, ko je človek to dolžan storiti zaradi grožnje z izločitvijo iz cerkve in javnega nadlegovanja, v imenu uradne organizacije – Rimskokatoliške cerkve, ki je bila v bistvu v tistih časih institucija izvršne oblasti. Dejansko je tako, kot namenoma vse obrnjeno z nog na glavo, da bi človek opravil kesanje, ki ga je vodil strah, ne pa duh, da sploh ne bi pomislil na samostojne duhovne aktivnosti.

Rigden: To je ravno nadomestilo Živalskega uma, ki ga ljudje ne opazijo, medtem ko so njegovi prevodniki, misleč, da so takšne misli njihove in zasnovane za krepitev njihove moči, hkrati pa naj bi prispevale k

»duhovni rasti prebivalstva«. V duhovnih zadevah se na silo ne da nič doseči, tu je pomembna samostojna človekova izbira. Na njej je vse zgrajeno. Konec koncev ni slabih ljudi, obstajajo samo ljudje, ki ne poznajo svojih resničnih duhovnih zmožnosti in zato trpijo.

Anastasija: Znano je, da ima človekova osebna duhovna preobrazba neizogibno določen vpliv na družbo okoli njega. Večkrat ste že omenili, da če bi bili takšni duhovno prebujeni ljudje v večini, bi se družba spremenila. Bi lahko ljudem povedali, kako kvalitativno preoblikovati družbo, da bi se odmaknila od klišejev in šablon Živalskega načela, potrošniško usmerjenega formata razmišljanja, kako preusmeriti sodobno civilizacijo v smer gibanja duhovnega razvoja?

Rigden: Preprosto. Treba je ustvariti pogoje za temeljno **nov model družbe, upoštevajoč dvojno naravo človeka, brez najmanjše možnosti manifestacije skušnjav Živalskega načela na vseh področjih družbe.**

Kako se začne graditi takšna družba? Če ima večina ljudi resničen namen ustvariti civilizacijo, ki bi živela po duhovnih načelih, potem je vse mogoče zelo enostavno rešiti. Najprej je treba vzpostaviti red pri duhovnem razvoju družbe. V civilizaciji, ki je orientirana na duhovni vektor, torej na visoko stopnjo razvoja, ne bi smelo biti razdrobljenosti na različne religije, v njej religija kot institucija za upravljanje množic in nobeni posredniki med Bogom in človekom sploh ne bi smeli obstajati. Ne bi smelo biti *niti približka česa takega, kot je duhovništvo, ali kakšne drugače imenovane podobne strukture, ki bi ustvarila*

verske sisteme, institucije različnih religij v svetu. Obstajati morajo želja in konkretna dejanja same družbe za duhovni razvoj človeške Osebnosti kot take, kot osnovne sestavine take družbe!

Ob zori človeštva so bili začetki podobne organizacije človeškega življenja, kjer so več pozornosti namenjali duhovnemu življenju skupnosti, materialne težave pa so bile drugotnega pomena. Zaradi geografskih in drugih razlogov je veliko skupin ljudi, ki so imeli enaka duhovna zrna Znanja, bivalo izoliranih druga od druge. Sčasoma se je, kot posledica izgube izvornega Znanja in nagnjenosti k prevladi Živalskega načela v ljudeh, začela delitev znotraj skupin, pojavile so se družbene neenakosti. Pojava institucije duhovništva in ustvarjanja različnih religij sta temeljila na izvornih duhovnih zrnih Znanja. Vendar je bil sam sistem zgrajen pod materialno prevlado. V resnici gre za poskus Živalskega uma, da si popolnoma pokori in prevzame pod svoj nadzor konglomerat racionalne materije, ki mu ga predstavlja človeštvo s svojim edinstvenim virom moči – življenjsko energijo, namenjeno za duhovne namene.

Anastasija: Izkaže se, da religija kot sistem služi interesom Živalskega uma, čeprav privablja množice ljudi prav po zaslugi duhovnih zrn. Da, če pogledamo celotno raznolikost duhovnih nauk, verovanj in religij narodov sveta in če zavržemo lupine duhovniškega sistema in njegove koncepte, bo prisotnost istega Znanja postala očitna: kako naj se človek drži duhovne poti in ne popušča skušnjavam materialnega sveta. Preprosto so vsa ta zrna Znanja v svojem bistvu enaka, le podana v različnih človeških interpretacijah.

Rigden: Res je, in to znanje ni religija, zato ga lahko najdemo na različnih koncih planeta, pri različnih narodih z različnimi verovanji. To Znanje prispeva k naravnemu procesu duhovnega razvoja človeka, ne glede na raso, narodnost, regijo prebivanja, socialno pripadnost itd. Toda duhovniki so z uporabo teh znanj ustvarili svoje religije, ki so plod človeškega uma. Značilnosti in razlikovanja ene religije od druge so si izmislili samo zato, da bi dobili oblast nad velikim številom ljudi.

V zgodovini človeštva so bili časi, ko so ljudi množično poskušali narediti ateiste. Zdi se, da so zasledovali plemenite cilje – rešiti ljudi pred jarmom duhovništva. Toda težava je bila dejstvo, da je hkrati Živalsko načelo ostalo prevladujoče v sferah družbe. Zato so bili namesto »svetle prihodnosti« v človeštvu oblikovani pogoji za manifestacijo za ljudi še slabših oblik prevlade Volje Živalskega uma v njihovih zavestih. Za nove generacije sta bila izključena koncepta Duše in Boga kot taka, nadomestila pa sta ju sebični »jaz« in materialne prioritete v življenju. Rezultat takšne obdelave človeštva z Živalskim umom je očiten – v svetovni družbi vlada materialistični svetovni nazor, zavest večine ljudi pa je zaslužnjena z materialnimi vzorci in usmeritvami. Danes verujočega v enega Boga, človeka, ki moli za odrešitev svoje Duše, večina ljudi na žalost dojema kot »relikvijo preteklosti«, kot element, odtujen od družbe, v katerem je zavest domnevno »zatemnjena zaradi religije ali sekte«, čeprav s temi organizacijami nima ničesar.

Zakaj je danes v družbi okrepljen tako negativen odnos do glavnega smisla človeškega življenja – duhovnega

razvoja, Boga in Duše? Ker se prioritete Živalskega uma na široko oglašujejo in so povečevane, medtem ko usmerjajo družbo v materialne vrednote in potrošniška načela. V glavah ljudi prevladujejo zbiranje in povečevanje denarja, premoženja, nepremičnin, neomejena pravica do njihovega kopičenja in prenosa z dedovanjem. Človek v tem ozkogledu vidi smisel svojega življenja in zato poskuša pridobiti slavo, ne samo v življenju, ampak jo tudi ohraniti po smrti (nekakšen element nadomestitve Živalskega uma, kot nadomestek za nesmrtnost). Individualne želje množice ljudi so zreducirane do želje, da bi nekaj imeli, imeli moč v materialnem svetu, da bi vse okrog sebe, skupaj s sabo, spremenili v svojo neodtujljivo lastnino. Vse to ne kaže samo patogenih znakov okužbe družbe z nastavki Živalskega uma, pač pa tudi, da se človeštvo približuje robu samouničenja. In če zdaj ne bodo sprejeti nujni ukrepi za duhovno okrevanje, bo jutri morda prepozno, saj bodo destruktivni procesi dobili nepovraten značaj. Najpomembnejše je spoznanje, da lahko sebe in okoliško družbo rešuje samo človek sam, s svojo izbiro in svojimi dejanji.

Anastasija: Da, dve večni vprašanji: »Kdo je kriv?« in »Kaj storiti?«

Rigden: Ljudem ni treba tratiti časa za iskanje krivde, tešiti svojega Živalskega načela ali čakati, da nekdo nekaj stori zanje. Delovati morajo začeti sami, postati dober zgled za ostale. V družbi so ljudje pritegnjeni k tistim, ki imajo Čast in Dostojanstvo, ki drugim ljudem brezplačno pomagajo, ki živijo po Vesti, ki resnično služijo duhovnemu svetu, ignorirajo materialne prioritete. Takšen človek tudi moraš biti, a najprej delati na sebi.

V civilizirani družbi, ki ima duhovni vektor razvoja, bi moral vsak človek iz otroštva biti sposoben prezreti misli iz Živalskega načela, razumeti svojo dvojno naravo, energijsko zasnovo in svoje zmožnosti. Vedeti bi moral, da je neposredno povezan z duhovnim svetom, da je Bog eden in da za komunikacijo z Njim sploh ne bi smelo biti nobenih posrednikov, to je zakrament dveh: človeka in Boga. V družbi je neobhodno potrebno ustvariti pogoje, da bi nove Osebnosti, ki so prišle na ta svet, razumele glavni namen življenja: povečevati svojo duhovno moč, zasledovati človeku naravne, kulturne in moralne temelje, bolj prakticirati človečnost, dobroto v svojih mislih, besedah in dejanjih, izpopolnjevati notranje delo na sebi in na koncu rešiti svojo Dušo.

Upoštevati je treba napake preteklosti in ne izgubljati glavnih duhovnih orientirjev. V sodobnem svetu ljudje pozabijo preprosto resnico: čas njihovega življenja teče zelo hitro. V uresničevanju svojih materialnih želja vidijo neko stopnjo svobode. V resnici je ta svoboda pogojna, iluzorna je. Človek v resnici ne more imeti nikogar in ničesar v materialnem svetu, tudi če osvoji zanj pomemben teritorij, ljudi in dobi oblast nad mnogimi njihovimi bogastvi. Rojen je sam in umre sam. Ta svet je za človeka samo informacijska iluzija, ki ustvarja pogoje za potrditev njegove prevladujoče izbire.

Osebnostim morajo biti v kvalitativno novi družbi znana in dostopna različna duhovna orodja za delo na sebi. Če želi človek za svoj duhovni razvoj uporabiti dodatna orodja, na primer v obliki molitev, duhovnih praks, meditacij in tako naprej – je več kot dobrodošel, to je njegova želja. Ampak orodja so le orodja.

Usmerjajo pozornost, kot glasbene vilice, na določeno valovanje, da dajo možnost za trenutek začutiti to stran, drug svet, svet Boga, za nabiranje izkušenj, primerjanje in razumevanje razlike s tem svetom, dotakniti se svoje Duše s pomočjo globokih občutkov, začutiti njeno moč. Toda potem se človek spet vrne v znani tridimenzionalni svet, v katerem se vsak dan znova odloča. In tukaj je zelo pomembno, kaj bo izbral v prihodnosti, s takšno duhovno izkušnjo na plečih. Bo človek hotel kvalitativno preoblikovati svojo naravo in postati Duhovno Bitje ali bo zapeljan z začasno iluzijo Živalskega uma in bo obsodil svojo Dušo in Osebnost na nadaljnje trpljenje? To se zdi kot drobec in samo osebna izbira posameznega individuuma. Toda gibanje civilizacije v celoti je sestavljeno iz izbire vsakega človeka in odvisno od nje. Vse se začne s čistostjo in iskrenostjo namere vsakega človeka v družbi, z njegovo resnično notranjo izbiro, odgovornim pristopom do svojega življenja, glede na njegov zelo omejen čas.

Da bi vzpostavili civilizirano ureditev v družbi, predvsem v duhovnem smislu, mora v njej biti karseda veliko duhovno pismenih ljudi. S tem mislim tistih, ki delajo na sebi, na duhovni preobrazbi, ki širijo svoja obzorja znanja. Na prvih stopnjah je treba združiti prizadevanja takih ljudi, da bi Znanje širili na različnih področjih družbe. Treba je ustvariti pogoje za globalno skupnost bolj razsvetljenih in intelektualno razvitih ljudi s prevladujočim Duhovnim načelom, s prostim dostopom do izvirnega Znanja za spoznavanje sveta in sebe.

Anastasija: Se pravi, narediti vse, kar je mogoče, da bi v družbi utrdili prioritete, osnovane na notranji potrebi

po ustvarjanju in množenju Dobrega: »jaz – Bogu«, »jaz – ljudem«, ne pa na trenutnem potrošniškem formatu razmišljanja kupi-prodaj: »ti meni – jaz tebi.«

Rigden: Točno tako ... Potem je torej neobhodno treba ukiniti samo strukturo duhovništva, to množico različnih verskih hierarhij, vojske duhovščine, ki opravljajo žrtvene obrede in se imajo za posrednike med ljudmi in Bogom (ali kakorkoli imenujejo Njega v različnih religijah), ampak v resnici samo živijo na račun ljudi. Za mnoge od njih je religija le poklic in vir dohodka (pridobljenega na račun dela navadnih vernikov), sredstvo manipulacije zavesti množic skozi vero v politične namene. Da bi odpravili strukturo duhovništva, ni treba delati revolucij, organizirati krvavih spopadov, maščevanj in podobnih provokacij Živalskega načela. Ta sistem je mogoče odpraviti po mirni poti. Navsezadnje so duhovniki vendar ljudje, tako kot vsi drugi, in se prav tako motijo in delajo napake, kot vsak človek. Družba mora preprosto ustvariti take pogoje, v katerih bo institut duhovništva sam razpadel zaradi lastne nepotrebnosti. Nato se bodo ljudje, ki so del njega, znašli v drugih poklicih, ki so bolj uporabni za družbo, skladno s svojimi resničnimi prioritetami in življenjsko izbiro.

Anastasija: Kako ustvariti takšne pogoje?

Rigden: V bistvu to ni tako težko. Ljudje morajo preprosto nehati »grešiti« nad seboj, zapeljevati duhovnike s svojo miloščino. Na koncu, ko jim ta posel ne bo več prinašal osebne dohodka, bodo prisiljeni sleči svoja duhovniška oblačila in začeti delati v dobro družbe kot vsi ostali.

Na splošno, če govorimo o pojmu greha kot religioznega izraza, lahko miloščino duhovnikom imenujemo za enega od težjih grehov, ne glede na to, kateri denominaciji pripadajo. Zakaj? Človek donira duhovnikom in njihovi vojski najetih služabnikov v zmotnem prepričanju, da so bolj sveti kot on, da so ti ljudje, ki nosijo drugačna oblačila, bližje Bogu in je zato njihova molitev bolj učinkovita. Toda duhovniki so ljudje kot vsi ostali; niso še rešili sebe in svoje Duše, kako lahko torej rešijo druge? Hkrati, še enkrat, bi se moral človek ustaviti in razmisliti, za koga se izvaja to materialno darovanje in v kakšne namene.

Torej materialno miloščino vernikov potrebuje samo vojska duhovnikov. Bog ne potrebuje ne denarja ne drugih bogastev materialnega sveta. Odnosi med človekom in Bogom temeljijo samo na najglobljih, osebnih občutkih človeka iz stika z duhovnim svetom, na njegovi iskreni Ljubezni in hvaležnosti do Boga. Ti človekovi resnični najgloblji občutki do Boga so edina prava vrednost, ki jo lahko tisti svet sprejme od njega. Poleg tega se odnos z duhovnim svetom odvija brez kakršnihkoli posrednikov.

Razumeti je treba, da dokler človek ocenjuje svet s perspektive prebivalca tridimenzionalnega prostora, tj. skozi prizmo svojega materialnega razmišljanja, potem bo v številnih duhovnih zadevah napolnjen z iluzijami, ki jih navdihuje ponos. Misli, da bo, ker se je odločil oddvojiti nekaj svoje pozornosti duhovnemu svetu, zanj skrbela cela množica angelov, zadovoljevala njegove zahteve in ga praktično odnesla v nebesa na kraljevskih blazinah. V resnici pa je, dokler Osebnost duhovno ne dozori, neopazna za duhovni svet.

Opravičujem se za trivialno človeško primerjavo, toda takšne Osebnosti so kot milijoni reproduktivnih celic. Gamete imajo nabor kromosomov in nosijo dedne lastnosti. Človek niti ne opazi njihovega materialnega pojava, obstoja in smrti. Poleg tega včasih uporablja njihove moči, ne da bi se tega sploh zavedal. Toda ko se dve gameti združita v zigoto in se začne razvijati zarodek, vsaj en človek, mislim ženska (v duhovnem smislu božansko žensko načelo), ne more več prezreti tega dejstva. Vsekakor bo zelo pozorna na ta pojav in bo v prihodnosti skrbela za to novo bitje. Tako je tudi v duhovnem smislu. Človek mora marljivo delati na sebi, osvojiti duhovne prakse, živeti v komunikaciji s svetom Boga na globoki ravni občutkov, da se lahko Osebnost združi z Dušo, on pa si tako zasluži pravico do sprejema v Večnost. Potem bo tudi duhovni svet postal pozoren na tega posameznika, ga skrbno obdal kot dolgo pričakovano novo popolno Bitje.

Žal se je starodavna Resnica o doseganju zlitja Osebnosti z Dušo v sodobnem svetu izgubila, človek, v upanju, da izraža svojo Ljubezen in hvaležnost do Boga, pa duhovnikom daje materialno miloščino in tako pomaga Živalskemu umu zapeljevati ljudi v duhovniških oblačilih z materialnim svetom. Grešiš in duhovnik greši, ko sprejema miloščino, ki zanj postane predmet skušnjave. S svojo miloščino ga spodbujaš, da ne razmišlja o duhovnem, ampak o materialnem, da ne razmišlja o skrbi za svojo Dušo in resničnem služenju Bogu, ampak o povečanju svojega materialnega prihodka. Razumeš, kakšno breme je ta greh? S svojo miloščino človek potiska Osebnost in Dušo duhovnika v »pekel«, prikloni se izbiri v prid materije, tj. Živalskega uma, hkrati pa s tem grešnim

dejanjem obremeni tudi sebe. Ta greh je še hujši od ubijanja človeškega telesa, kajti telo je začasno oblačilo, v bistvu pepel. Medtem ko je ta greh kot smrtonosen strup za Dušo, ki oropa Osebnost priložnosti, da bi se prebila v večno življenje. Osnova takšnih materialnih miloščin in žrtev je zamenjava Živalskega uma v obliki, kot si omenila, tipične potrošniško prodajne formule: »jaz tebi – ti meni«, prepričanje o možnosti materialne »odkupnine«, »odkupnine« za svoje grehe, in pridobitve novega bogastva v prihodnosti – od zdravja do dobrega počutja.

Anastasija: Mnogi ljudje o tem sploh nikoli niso razmišljali. Poleg tega se običajnim vernikom prošnje po miloščini za potrebe cerkve zdijo naravne in humane, saj vključujejo pomoč drugim ljudem. Navsezadnje duhovniki in njihovi uslužbenci opravičujejo svoje prošnje po miloščini, na primer z gradnjo novega templja, cerkvenimi potrebami (včasih je bila v pridigah beseda Cerkev pogosto povezana s pojmom Nebeške Cerkve), pomočjo revnim vernikom itd. Nihče ne poroča čredi o dejanskih okoliščinah distribucije tega javnega denarja ali je obvešča s kakšnimi finančnimi poročili o prihodkih in stroških.

Rigden: V normalni civilizirani družbi bi pomoč drugim, ravno tako kot gradnjo novega templja, namenjenega skupnim duhovnim praksam, lahko opravila in morala opraviti združenja navadnih državljanov, prebivalcev nekega mesta ali naselbine. Vse to poteka po naslednjem načelu: zbrati, odločiti se, narediti, če je resnično ključnega pomena za lokalne prebivalce in si to želijo. Na primer vaščani si želijo zgraditi cerkev – zase, za svoje otroke in sovaščane;

oni bodo tu živeli in bi se morali odločiti, kako bodo živeli – ne pa nekdo od zgoraj. In lahko si prepričana, da bodo duhovno podkovani ljudje zase, za svoje sorodnike, prijatelje in otroke zagotovo zgradili primeren tempelj, brez znakov, ki v človeku aktivirajo materialno naravo, pač pa samo z znaki, ki bodo prebudili duhovno komponento ljudi. V templju ali drugem kraju, namenjenem za skupinske duhovne prakse, si bodo ljudje izmenjevali znanje in izkušnje kot enakovredni in skupaj molili za rešitev svojih Duš v slavo in hvaležnost Božje Ljubezni. Ne bodo izvajali, kot večina duhovnikov v današnjih templjih, političnih in duhovniških monologov za čredo, mešali duhovnega znanja z željami in stališči Živalskega načela ali predlogi v skladu z duhovniškimi programi. Konec koncev bo ta tempelj zares namenjen ljudem in njihovem duhovnemu razvoju, ne pa mešanju duhovnih semen z materialnimi stališči ali duhovniškim poslom in dajatvam črede »rekrutom« v duhovniških preoblekah. V njem se bodo ljudje sami samostojno duhovno razvijali.

Nihče ne bi smel služiti na račun templjev in krajev, kjer se ljudje zbirajo za duhovni razvoj in komunikacijo. Takoj ko se v templjih ali »svetih krajih« začnejo dajatve, plačane storitve ali plače za kogarkoli, bodo vzniknile tudi skušnjave, kako zaslužiti več in potem kako pridobiti več moči brez prevelikega truda. Konec koncev je za brezdelni um lažje nositi svečo v pompozem teatralnem obredu in primerjati svoj ponos z analogijo z višjim bitjem kot pa delati v rudniku premoga s pnevmatskim kladivom. In človek sploh ne bo opazil, da je padel v mrežo zmot. To je že dolgo znamenit manever Živalskega načela.

In poanta ni v templjih kot takih, ampak v ljudeh. Z duhovnim samoizpopolnjevanjem se lahko ukvarjaš kjerkoli – na prostem ali v zaprtih prostorih. Povedal sem že, kako so se v starodavnih časih ljudje z duhovnim razvojem ukvarjali v jamah, tisoče let so tja prihajale generacije ljudi in se učile duhovnih praks s pomočjo znakov in simbolov, ki so jih njihovi predniki naslikali na stene. Te jame obstajajo še danes; s svojo materialno ubogostjo niso nikogar spravile v skušnjava, duhovno pismeni ljudje pa lahko še danes uporabljajo njihovo duhovno vrednost – Znanje. Duhovniki različnih religij so v starih časih gradili veličastne templeje za izvajanje svojih obredov, jih okrasili z zlatom in dragulji, na primer v Starem Egiptu, Babiloniji, stari Grčiji itd. In kje so ti templji danes? Zamenjale so jih ruševine, zlato pa so že davno oplenili ljudje, ki so jih zapeljali takšni materialni zakladi. **Malovredno je zapeljevati ljudi z materialnimi stvarmi v krajih, namenjenih duhovni izobrazbi.**

Zato ljudje ne bi smeli služiti na račun duhovnega stremljenja drugih. Širjenje duhovnega znanja človeku ne bi smelo prinašati finančnih ali kakršnihkoli drugih materialnih koristi. To je edini način, da se lahko izogneš materialnim skušnjavam, in potem bo človek vse to počel z vsem svojim srcem in Dušo, z iskrenostjo svojih duhovnih namenov!

Anastasija: Da, težava večine vernikov je, da se s tem, ko dajejo donacije religijam, na neki način odkupujejo od duhovnega dela na sebi, prepisujejo zadeve svoje Vesti na duhovništvo. Namesto da bi sami delali dobro v svetu, jim je lažje dati denar »služabnikom oltarja«. In duhovništvo to nekaznovano izrablja.

Rigden: Žal je tako. Seveda pa ne povsem nekaznovano, kajti nikomur še ni uspelo, in nikomur tudi v prihodnje ne bo, da bi se izognil osebni Sodbi, vsak človek pa bo nagrajen glede na svoja dejanja in misli. Kar pa zadeva tiste ljudi, ki se z dajatvami duhovnikom poskušajo odkupiti od duhovnega dela na sebi, je to njihova napaka. V bistvu je to samoprevara, kajti ne glede na to, kakšno materialno odkupnino si človek izmisli, ne bo nihče opravil duhovnega dela namesto njega. V templju ni pomemben njegov denar, ampak njegova osebna vpletenost v ustvarjalna družbena dejanja in osebne duhovne spremembe, povezane s tem. Glede donacij in templjev pa je za inteligentnega človeka dovolj, da pogleda današnjo resničnost. Gradnja cerkev v mestih se je spremenila v poslovne projekte. Ne gleda se na kakovost, ampak na kvantiteto, ni pomembno, koliko ljudi se bo lahko zares približalo duhovnemu, ampak kakšna ekonomski profit in politično korist bo to prineslo. Poleg tega se vsaka religiozna organizacija, še posebej v velikih mestih, trudi zgrabiti zase kos zemlje, bliže območjem množičnega zbiranja, da bi si zagotovila največji priliv župljanov.

Drobitev religije v sekte in njihovi medsebojni spori – vse to je samo boj za oblast, v katerem se pomembnost človeka ocenjuje po njegovi denarnici, oblast nad navadnimi verniki pa je dojeta kot politična moč nad volivci. Vse je obrnjeno na glavo! To je mogoče popraviti le, če ljudje v družbi sami postanejo bolj kompetentni v duhovnih zadevah, začnejo širiti svoja obzorja Znanja, pogleda na svet, dejavno sodelujejo v življenju družbe, živijo z Bogom v sebi in delajo dobra in ustvarjalna dela. Potem bo »potreba« po komercialnih posrednikih med Bogom in človekom izginila.

Anastasija: V povezavi s tem se poraja še eno pomembno vprašanje. V duhovniški »vojski« so zagotovo ljudje, ki so izbrali služenje tej ali drugi religiji v upanju na duhovno osvoboditev, ne zavedajoč se resničnega stanja zadev v sistemu, preden so se mu pridružili. Seveda tudi ko so v njem in opazujejo stvari, ki množicam vernikov niso razkrite, niso izgubili čistosti svoje vere v tem političnem blatu in svojih iskrenih namenov, da bi služili samo Bogu, ne duhovniškim klanom. Enkrat ste rekli, da na resnični duhovnosti takšnih, v bistvu »Božjih ljudi«, ki jih je na celem svetu žal zelo malo, temelji, kot na stebrih, slava katerekoli množične religije ali verovanja. Če se sistem religij kot tak ukine, kako naj ljudje, ki resnično hodijo proti Bogu in se ukvarjajo z duhovno askezo, hkrati iskreno pomagajo drugim ljudem brez plačila?

Rigden: No, najprej je danes premalo tistih, ki imajo iskreno željo, da bi služili Bogu namesto svojemu ponosu, skrbeli za človeške duše, ne da bi pri tem za to dobili mezdo. V bistvu je med milijoni, ki služijo v vojski duhovnikov različnih religij, resnično malo takšnih ljudi. Velika večina tistih, ki služijo v religijah, je prišlekov, ki so jih zapeljali materialni cilji, ne duhovna odrešitev. In drugič, za resnično »Božje ljudi« nobena zunanja sprememba ne bo ustavila notranjih duhovnih procesov. Tudi ko bodo spremenili svoj poklic in delali, kot vsi ostali, v korist družbe, se bodo še naprej enako iskreno vključevali v svoj duhovni samorazvoj, posvečali svoj prosti čas pomoči drugim. Kajti to je njihova duhovna potreba, njihovo notranje življenje, ki prevlada nad okoliščinami tega sveta. Torej jih zunanje spremembe ne bodo ustavile, prej jih bodo vzradostile, če upoštevamo, s čim se morajo

soočati in kaj morajo gledati v vsakdanjem notranjem življenju religiozne skupnosti, in tudi delovanja in dejanja njihovih »kolegov«.

Eden od nujnih pogojev za doseg kvalitativne preobrazbe družbe je **razumevanje ljudi, kakšen je pomen njihovega duhovnega razvoja, pa tudi prenehanje sodelovanja pri zapeljevanju** tistih, ki pripadajo »vojski« duhovščine, **z močjo in materialnimi vrednotami**. Ne dajajte jim denarja (donacij) ali kakršnihkoli daril; ne ugajajte njihovem ponosu s priklanjanjem, čaščenjem, poljubljanjem rok, servilnostjo, poslušnostjo, priprošnjami ali podobnim skušanjem njihovega Živalskega načela. Z drugimi besedami, **sam ne smeš »grešiti« in izzivati drugih k temu**. Konec koncev je ta človek ravno takšen kot ti. On (kot služabnik žrtvenega kulta) se v nobenem pogledu ne razlikuje od običajnega človeka, kajti tudi njegova Duša se nahaja v telesu, v tem materialnem svetu. Tukaj nihče ne more biti nižji ali višji, saj vse človeške duše enako trpijo zaradi te materialne ujetosti.

Človek ima iz teh materialnih klešč samo en izhod – da se duhovno razvije in osvobodi svojo Dušo, odide v svet Boga. **Ni ljudi, ki ne bi vsaj enkrat občutili te potrebe, ki prihaja iz njihove Duše in se kaže v želji po resnični duhovni svobodi**. Druga stvar je, **da človekovo Živalsko načelo po svoje interpretira to potrebo Duše, na svoj način izkrivlja sam koncept »svobode«, ji podeli materialne lastnosti, ki so tuje Duhovnemu načelu. Vsi ljudje smo verniki; le da vsak človek uporablja moč svoje vere po svoji izbiri**. Mimogrede, tisti, ki se uvrščajo med zelo vnete

ateiste, so pravzaprav, ko so sami, podvrženi enakim strahovom in vraževerjem kot verniki. Ti ljudje so v družbi praktično enaki kot duhovniki, le da v »manjšem« obsegu, edina razlika pa je v tem, da oni odprto poveljujejo kvalitete Živalskega načela (samoljubje, ponos, nečimrnost itn.).

Anastasija: Ko bo institut duhovništva v družbi enkrat ukinjen, kako se lahko ljudje v prihodnje izognejo podobnim napakam? Mislim na to, kako se pri razširjanju duhovnega znanja izogniti skušnjavam ponosa, nečimrnosti, kako si ne želeti moči nad svojimi vrstniki itd., tj. kako se upreti skušnjavam Živalskega načela.

Rigden: Če se bo civilizacija premikala v duhovni smeri, potem bo to vprašanje precej enostavno rešljivo. Razumeti je treba, da ima človek dualno naravo, zato se v njem pojavljajo nenehna nihanja med Živalskim in Duhovnim načelom. Posledično je treba to narediti tako, da sta *duhovno znanje in širjenje univerzalnega vsečloveškega izvornega Znanja nekoristna človekovemu Živalskemu načelu kot prevodniku Živalskega uma, ki predstavlja materialni svet in njegove interese, toda popolnoma sprejemljiva in blagodejna za razvoj Duhovnega načela v človeku kot prevodniku Duhovnega sveta.* Pomembno je narediti izvorno duhovno Znanje dostopno vsem ljudem, med njegovim razširjanjem pa izključiti vsakršno možnost skušanja človeka z dražljaji Živalskega načela.

Anastasija: Se pravi, da morajo ljudje v družbi sami ustvariti takšne razmere, ki bodo za tiste, ki duhovno izobražujejo druge, materialno nedonosne.

Rigden: Da, pri reševanju tega je treba izključiti kakršnekoli možnosti, da bi prevodniki Živalskega uma manipulirali javno zavest, pa tudi kakršnekoli možnosti, da bi kdorkoli pridobival gospodarski ali politični dobiček; poleg tega je nujno preprečiti izkrivljanje informacij in manipulacijo z njimi v korist kogarkoli, tj. pojav takšne diskrecijske moči pri razširjanju Znanja.

Anastasija: No, to bo zares mogoče šele takrat, ko se bodo številni ljudje naučili osnov izvornega Znanja. In ko bo svetovna skupnost razpolagala s temi informacijami, bo večina začela jasno ločevati duhovno zrnje od plevela in ne bo več podlegala vplivu in provokacijam ljudi s slabimi nameni. Zmogli bodo ignorirati manifestacije Živalskega načela znotraj sebe in vzdrževati Duhovno načelo v svojih skupnostih in okolju.

Rigden: Točno tako. V prvi vrsti je treba ljudi duhovno prebuditi, potem bodo ti ostanki kolonialnega razmišljanja v družbi izginili sami od sebe in iz duhovnega bo odpadla cela vojska različnih zajedavcev in njihovih prisklednikov, ki živijo na račun vere ljudi. Konec koncev, dokler sedijo za vratom ljudem, si bodo izmislili karkoli, da bi naprej živeli svoje življenje kot družbeni zajedavci, priskledniki v družbi in celo da bi jim ljudje poljubljali roke in jih zelo spoštovali.

Ljudje se morajo naučiti biti gospodarji svoje duhovne usode, ne pričakovati, da bo kdorkoli namesto njih samih opravil zanje življenjsko pomembno duhovno delo, izboljšati sebe, delati na sebi in širiti svoja obzorja poznavanja sveta. Ne čakati na usmiljenje duhovnikov in politikov, se ne prepuščati iluzijam in ne dovoljevati,

da se z njimi manipulira, temveč je nujno biti zrelejša Osebnost, družbeno aktiven in duhovno odgovoren Človek. In da ne bi ponavljali napak iz preteklosti, da bi se izognili nadaljnji odvisnosti od Volje Živalskega uma, sprevačanju duhovnega Znanja in vrnitvi k duhovniškim shemam, morajo *tisti, ki so se odločili pomagati sebi in drugim ljudem v duhovnih zadevah, to storiti v škodo svojega ponosa in materialnih interesov*. Ker, kot sem že dejal, če obstaja finančni interes, priložnost, da zadovoljimo ponos, prejmemo kakršnekoli ugodnosti in privilegije, oblast nad nekom, se bo tam slej ko prej pojavila skušnjava in izrazila šibkost človeškega duha.

Kako je to videti v praksi? Če se človek izpopolnjuje sam, ima duhovne izkušnje in notranjo potrebo po širjenju duhovnega Znanja, v prostem času pomaga ljudem, oni pa se učijo in posledično pri teh zadevah pomagajo tudi drugim ljudem, in ti pomagajo naslednjim. A vsi bi morali delati v korist družbe, imeti nekakšen civilni poklic, zaslužiti vsakdanji kruh s svojim delom. V od dela prostem času pa bi morali študirati, deliti izkušnje in znanje z drugimi ljudmi enakovredno, kot z dobrimi prijatelji, pri tem pa zadržati svoje Živalsko načelo in se pri svojem delovanju pustiti voditi Duhovnemu načelu. To je resnična pomoč ljudem in hkrati delo na sebi: prepoznavanje manifestacij Duhovnega in Živalskega načela v sebi, buden nadzor nad svojimi mislimi, preučevanje lastne narave, duhovni razvoj. V tem je smisel: sam rasteš in pomagaš drugim.

Ali razumeš, v čem je posebnost takega širjenja duhovnega znanja? Človek gre z ljudmi delit znanje o Bogu,

za to porablja svoj osebni čas, svoje moči, sredstva, ne dobi ničesar v zameno, nobenega zapeljevanja in zadovoljevanja njegovega Živalskega načela. Prejme samo duhovno rast v brezstrastni komunikaciji z Dušami enako trpečih kot on. Kar boš v sebi posejal, boš na koncu požel. Duhovnemu – duhovno, materialnemu – materialno. To pomeni, da ta človek pri naša na duhovni oltar svojega življenja svoj zemeljski jaz – žrtev v obliki ambicij svojega Živalskega načela, in tudi pomnožuje svoja duhovna »darila« iz komunikacije z ljudmi. Poleg tega ta darila niso materialna (ne denar, ne hrana, ne stvari, ne človeške ambicije iz ponosa). So prav tista duhovna komponenta, ki jo človek s pomočjo duhovnega Znanja prenaša drugim ljudem. Konec koncev s širjenjem izvirnega duhovnega Znanja človek nasprotuje enotnemu Živalskemu umu in pomaga drugim to vsaj malo vedeti, občutiti in razumeti božansko bistvo, ki se skriva v njih in se ne nanaša na materialni svet. Materija je smrtna, Duša pa je nesmrtna. Osebnost ima svobodo izbire: postati smrtna ali oditi v Večnost. V tem je ves smisel, od tukaj bi moralo vse rasti.

Ne smemo pozabiti, da je Živalski um zelo močan, človek pa zaradi svoje dvojne narave in zaradi nihanj izbire med dvema načeloma šibek. Tudi tisti, ki vztrajno hodi po duhovni poti, je podvržen napadom Živalskega načela. Dovolj je, da se človek samo malo zamoti, da ga rahlo zamika materija, in Živalski um takoj zajame njegovo zavest, pogosto zmaga v tistih trenutkih življenja, kjer je izbira Osebnosti še posebej pomembna. Zato je priporočljivo biti oprezen, neumorno delati na sebi in ne dajati zaleta svojemu Živalskemu načelu. Če si enkrat stopil na grablje, pojdi naslednjič okrog njih.

Pri širjenju duhovnega Znanja od Živalskega načela vedno prihajajo skušnjava ponosa, videnje sebe kot višjega bitja, želje po prisvajanju tega Znanja, razlaganja po svoje, iz svojega uma v pogovoru z drugimi ljudmi. Tako se običajno zgodijo njegovo izkrivljanje iz Živalskega načela, nadomeščanje z materialnimi koncepti in posledično izguba izvornih Znanj. Človek mora razumeti, da je Duhovno znanje dano vsem ljudem. Človek ni Bog, ne angel, ne kerubin, ne Sveti Duh. On je samo človek, enak vsem ljudem, saj je njegova Duša zaprta v večdimenzionalno energijsko konstrukcijo, ki pripada materialnemu svetu.

Anastasija: Obstaja še eno pomembno vprašanje, ki zanima bralce. Lahko človek nekomu da odvezo za njegove »grehe«, odpusti komurkoli karkoli v imenu višjih Duhovnih bitij?

Rigden: Človek ne more nikogar odvezati njegovih »grehov« ali moliti za nekoga, saj je sam nepopoln. In nikomur na Zemlji ni dana moč, da bi oproščal v imenu najvišjih Duhovnih Bitij in še manj v imenu Boga.

Odpuščanje »grehov« je povezano s spovedjo, ki smo jo v pogovoru že omenili. Treba je razumeti psihološko naravo nastanka takega pojava v religiji, kot je spoved. Učinek katarze (iz grške besede »katharsis« – »očiščenje«) je dobro znan ne le služabnikom religij, pač pa tudi psihoanalitikom in psihoterapevtom. Znan je bil že v starih časih. To je terapevtska metoda, pri kateri se človek spomni vznemirljivih trenutkov svojega življenja, ki so služili kot zagon za globoko doživljanje notranjega konflikta ali psihonevrotične motnje. Za

človeka je to pravzaprav psihološko olajšanje, značilno za kakršenkoli iskren pogovor, na primer s prijateljem o svojih neprijetnostih ali težavah, po katerem njegovo stanje depresije izgine, človek doživi neke vrste psihološko olajšanje. Kot pravijo med ljudmi: »Deljeno veselje – dvojno veselje, deljena žalost – pol žalosti.« In v večini primerov velja, da več ko je ponosa v človeku, težje mu je priznati napačno ravnanje. Služabniki religij so to prakso dodali med svoja orožja. Izpoved pres-topkov se je začela ponujati kot neke vrste žrtvovanje, za katero bi nujno sledila nagrada – »odpuščanje za nepravilna dejanja« ali odpuščanje grehov«. Ljudje so bili pravzaprav duhovno onesposobljeni za delo na sebi in navajeni na idejo, da če človek dovolj dobro prosi, potem bo to odpuščanje prejel. Ponavljam, to je preprosto čisto psihološka tehnika, ki temelji na človekovi veri.

A glede tega hočem povedati naslednje. Iskren pogovor je seveda dober. A ta samo začasno pomaga človeku preživeti eno od posledic notranjega konflikta v danem trenutku, ne reši pa glavnega – odprave vzrokov za konflikt. Korenine slednjega ležijo v vsakodnevni navadi razmišljanja, večinoma povezani z osredotočanjem Osebnosti na misli in želje Živalskega načela. Razlog za nastanek takšnih konfliktov lahko v osnovi odpravi v sebi samo človek sam, in nihče drug tega ne bo storil zanj. Samo on sam se lahko s svojo izbiro, notranjimi spremembami, pomnožitvijo svojih dobrih del in resnim delom na sebi duhovno očistiti, razvije in kot zrelo Bitje pobegne iz materialnega ujetništva, osvobodi svojo Dušo. Samo on sam, zahvaljujoč svojemu duhovnemu delu, lahko samostojno preide v sedmo dimenzijo (v »sedma nebesa«, v »raj«, Nirvano), tj.

opravi duhovno pot v svet Boga. Kdor resnično hodi po duhovni poti, dela na sebi, v čigar življenju prevladujejo njegova osebna intimna komunikacija z Bogom, Ljubezen, povezava z Duhovno naravo, prej ali kasneje tudi sam pride do razumevanja tega.

Ljudje bi se morali naučiti razumeti svojo dvojno naravo, razumeti in odpuščati napake drug drugemu tako, kot da sami preživljajo to lekcijo in kot da se to dogaja prav njim. Vsak človek dela napake. Vendar duhovno močni ljudje ne priznavajo le svojih napak, ampak se znajo iz njih tudi učiti. Imajo pogum in potrpljenje spoznati storjene napake in jih po možnosti odpraviti. Ne bi smeli biti nesrečni zaradi tistega, česar ni mogoče popraviti. Takrat bi morali podvojiti svoj trud za tisto, kar vedno prinaša samo duhovno radost, ne samo vam, ampak tudi drugim ljudem. Življenje je resnično šola, kjer so napake lekcije, pridobljene izkušnje pa – mentor.

Kot pravi pregovor, mirno morje ne naredi izkušenega mornarja. Ko pridobi Modrost, zahvaljujoč duhovni izkušnji, začne človek samozavestno in z namenom voditi svojo ladjo posredi besnečega oceana življenja, se izogiba napakam iz preteklosti, ne dovoli, da bi ga elementi preteklosti premetavali sem in tja ter ustvarjali notranje konflikte. Kot so govorili modreci v starodavnih časih, držanje krmila življenja v besnečem oceanu življenja zahteva predvsem duhovno delo na sebi. Za tako pogumnega človeka, ki vodi svojo ladjo skozi nevihto elementov življenja, bo prej ali slej prišel dan, ko se bo njegovemu notranjemu vidu odkril popolnoma drug, duhoven, čist svet, ki ga prej v sebi ni poznal. Ta svet prinaša

mir v Duši, omogoča Modrost za zmagovalni izhod iz elementov materije in privez na obali Večnosti.

Anastasija: Dejansko ne smeš dati povoda, predvsem v samem sebi, za nastanek in krepitev misli o različnih materialnih skušnjavah v svoji zavesti, to je dejstvo. Mislim, da bi mnogi radi živeli in ustvarjali v družbi, kjer tisti, ki hodijo drug ob drugem, ne teptajo drug drugega v blatu sebičnih ambicij, negativnih čustev in drugih manifestacij Živalskega načela, temveč spodbujajo dobro v družbi in se drug do drugega obnašajo razumevajoče in spoštljivo. Sodeč po zgodovini človeštva, so to dolgoletne sanje ljudi.

Rigden: Točno tako. Torej, ko se bo družba sama ukvarjala z duhovnimi vprašanji družbe in bodo ta v njej postala naravna prioriteta, takrat bo tudi red. In za to je nujno potrebno ustvariti take pogoje, da bo večina ljudi v tej civilizaciji živela za duhovne cilje, in ne za materialne prioritete kakor zdaj. Takrat bodo tudi duhovniški sestavi sami od sebe izginili, saj bo prenehala obstajati struktura tajne oblasti nad ljudmi, ki obstaja zaradi prikrivanja resničnega duhovnega Znanja. Ljudje bodo vedeli za Resnico in dostopna bo vsem.

Anastasija: Da, za kvalitativne spremembe v družbi so neobhodne spremembe v razmišljanju ljudi, ki sestavljajo to družbo. Vse to vključuje inovativen način razmišljanja, inovativno kulturo in vedenje, kar se uvede v vsakdanje življenje na pobudo same družbe. Čeprav je v bistvu vse novo zelo dobro pozabljeno staro. Ljudje že dolgo sanjajo o ustvarjanju idealne pravične družbe, kjer bi kraljevali svoboda in enakost.

Toda duhovniki in politiki izkoriščajo to željo ljudstev in jo vključujejo med svoje obljube, a bodo v praksi storili vse, da se to ne bi zgodilo. Zato se je ta »enakost« v resnici vedno izkazala za zgolj formalno, tudi takrat, ko so duhovniki in politiki izzvali družbene preobrate, ki so jim bili naklonjeni, reforme ali revolucije, spremembo religije, stranke ali družbenega reda v drugega. Enostavno je videti, da je rezultat takšnih motenj vedno enak – duhovniki in politiki spet ustvarijo vodstveno hierarhijo (elito s privilegiji), takšno je stanje v družbi in se ne spreminja. Spremeni se samo oglaševalski znak, ime družbenega sistema ali prevladujoče religije. Morda je tako zato, ker so ljudje že davno pozabili, kaj sta resnična enakost in svoboda.

Rigden: Ljudje gledajo krošnje dreves, a ne vidijo korenin. In bistvo je naslednje: **vsi ljudje so enaki, in to predvsem v pogojih ujetosti v ta materialni svet, v karakterizaciji svojega duhovnega in živalskega načela, v minljivosti svojega življenja in začasnosti bivanja na tem svetu! Vsi ljudje se rodijo in umrejo sami in vsi imajo svojo duhovno usodo, ki jo s svojo izbiro oblikujejo sami.** Vsi ljudje so po naravi svojega Duhovnega načela dobri, ker je v vseh Duša, in v tem smislu so vsi družina in zelo blizu drug drugemu, ker so Duše združene, so iz sveta Boga. In to **združuje vse** ljudi, *ne glede na socialni status, prebivališče, veroizpoved in narodnost njihovih teles.* Navsezadnje ni krivda ljudi (novih Osebnosti), da so dobili takšno telo z določeno genetsko dednostjo ene ali druge rase, da so bili nekateri rojeni kot Kitajci drugi kot Britanci, tretji kot Nigerijci in tako dalje. Se pravi, da se je njihova biološka, materialna lupina reproducirala v eni ali drugi etnični skupini.

Toda poglej, kljub nekaterim fiziološkimi razlikami ljudi, ne glede na pripadnost določeni rasi, cenijo sebe in druge, znane in neznanje ljudi *po stopnji človečnosti*, v vseh ljudstvih sta koncepta Dobrega in Zla. To vrednotenje se dogaja na bojnem polju njihove zavesti in temelji na njihovi izbiri med Duhovnim in Živalskim načelom. In glavna stvar za ljudi ni, kako je videti telo prijatelja, temveč kakšen je človek glede na svoje notranje lastnosti, kakšna je njegova »duhovna lepota«.

A telo je telo. Realno znanje večine ljudi o svojem telesu lahko povzamemo z naslednjo frazo: »Tukaj me nekaj boli.« In ideali telesne lepote v človeški družbi so relativni in pogojeni z oglaševanjem enih in posnemanjem drugih ljudi. Povrhu tega imajo različni ljudje svoje ideje o lepoti telesa: nekdo meni, da je lepo od otroštva podaljševati vrat z obroči, nekdo pa, da je lepo biti videti kot najstnik. A poudarek ni na tem. Duše ljudi niso krive, da so zaprte v to ali ono telo. Telo Osebnosti je, tako kot vsi zunanji pogoji njegovega obstoja, posledica izbranih prioritiet, prevladujočih želja in odločitev ter izbor, ki so jih nekoč naredile podosebnosti današnjega človeka.

In kdo danes tako intenzivno deli ljudi, eno samo celoto – človeštvo na njegove sestavne dele: rasne, etnične, različne družbene in religiozne skupine? Politiki in duhovniki. Oni določajo smer razvoja znanosti na različnih področjih in ustvarjajo pogoje za ljudi, da se ukvarjajo s širitvijo in poglobljanjem določenih tem, ter jih posledično vključujejo v izobraževalni sistem mlajših generacij. Kdo denimo preučuje nacijo in nacionalizem? Politologi. Ti dobivajo akademske nazive in različne nagrade za »študije« in razvoj različnih

špekulativnih konceptov, na splošno smeri, ki je skladna z navodili politike. Tako kopljejo po dolgem in počez in si izmišljajo različne teorije, saj vsi želijo dobro živeti, imeti dostojno plačo, čast in spoštovanje.

Svetovni politiki zaradi lastne moči delijo narode in to počnejo z rokami ljudi. Predstavniki znanosti (zavestno ali brez razumevanja globalnega bistva) na primer za denarno nagrado izvajajo programe in stališča, v življenje dajejo politične odločitve in pravzaprav v družbi popularizirajo koncepte, ki koristijo ljudem na oblasti. Povrhu tega vse te teorije osnujejo na številnih zgodovinskih dejstvih (pod prepričljivo pretvezo zgodovinskega znanja), ki prikazujejo destruktivne modele preteklosti, domnevno pod sloganom javnega preprečevanja, ki pravi: »tega ne počnite tako«. Vendar gre v resnici za demonstracijo in vsiljevanje modelov, stereotipov vedenja ljudem, opcije »kako je mogoče drugače«, ki prispevajo k še večjemu ločevanju, torej diferenciaciji družbe. Opisujejo na primer ideje razrednega boja, neenakosti, rasne diskriminacije, družbenih krivic, delitev ljudi na »višje« in »nižje«, »elite« in »črede«, metode vodenja vojn in tako naprej. Vzemi učbenik o politologiji v katerikoli državi na svetu. To je splošno vzbujanje ksenofobije (iz grščine »ksenos« – »tujec« in »fobos« – »strah, bojazen«), torej medsebojnega zavračanja, strahu in sovraštva ljudi, nestrpnosti do nečesa tujega in neznanega, kar pomeni podzavestnega sovraštva do človeka. A niti v en učbenik ne bodo napisali, kako resnično delujejo na najvišjih ravneh moči, na čem sodobni politiki in duhovniki v resnici gradijo svojo moč in kako v svojih interesih povečevanja lastnih dobičkov izkoriščajo cele narode.

Torej delitve in razdrobljenost družbe svetovni politiki in duhovniki *umetno* spodbujajo! Zakaj? Da bi v glavah ljudi oblikovali podobo *sovražnika* in na ta način držali celotno družbo v strahu in poslušnosti. Da bi pod to pretvezo boja z nekom družba brez pomisleka privolila v dodelitev več sredstev iz državnega proračuna njihove države za »poostritev varnostnih ukrepov« in za druge podobne postavke odhodkov. Z drugimi besedami, država na ta način okrepi nadzor in oblast nad ljudmi. In kdo predstavlja državo? Politične skupine, torej posamezniki s svojimi interesi. Ti uporabljajo umetno ustvarjene in sponzorirane »strahove« javnosti za krepitev svoje oblasti in za banalno krajo proračuna, pod pretvezo tajnosti in zagotavljanja varnosti prebivalstva.

Dovolj je, da vidiš, kaj prikazujejo ljudem po televiziji – čisto ustrahovanje, kako je vse v njihovi državi slabo: uboje, eksplozije, rope, škandale, žrtve naravnih nesreč, torej nenehna izredna stanja in incidente. Kako lahko normalna psiha to zdrži? In zakaj vse to prikazujejo? Ali na svetu ni dobrih novic? So, vendar jih namerno malo prikazujejo. Saj vsiljujejo tisto, kar je človekovi duhovni naravi globoko odvratno, a intenzivno aktivira njegovo Živalsko načelo. Politikom in duhovnikom koristi, da je človek kot preganjana žival, da v njem prevladuje živalski strah za njegovo življenje, med množicami pa živalska servilnost in agresija do umetno ustvarjene podobe sovražnika. Potem moč nad takimi zombificiranimi ljudmi postane neomejena. To ima za družbo neizbežen rezultat: ob želji večine ljudi po enakosti, svobodi in pravičnosti dejansko v svetovni družbi politiki in duhovniki spodbujajo nenehne vojne in podžigajo rasno, nacionalno in versko sovraštvo med ljudmi.

Anastasija: Ja, čista prevara. To je enako, kot dajati ljudem lopate, da si z lastnimi rokami kopljejo svoj grob, misleč, da kopljejo temelje za gradnjo novega doma za svojo večnarodno družino. Kamorkoli pogledaš, povsod navidezna, umetna delitev in razdrobljenost človeštva. Toda vsa ta prevara lahko obstaja, dokler ljudje sami ne spremenijo tega stanja.

Rigden: Točno tako, vse je v rokah ljudi, natančneje v njihovem načinu razmišljanja. Resnica je ena. A če človek s svojim umom v njej dopusti le majhno spremembo, potem ta v njem na koncu postane neskončno razdeljena praznina. Spoznati Resnico ne pomeni deliti vsega, kar je v njej, z umom: »za« ali »proti«. Poznati Resnico pomeni z Dušo razumeti njeno enotno bistvo in neskončnost duhovne svobode. Iz duhovne narave izhaja naravna potreba človeka, da živi **v enakopravnosti, bratstvu in enotnosti z vsem človeštvom, z zavedanjem, da so vsi ljudje na planetu sorodni in zelo blizu drug drugemu po svoji duhovni sestavi.**

Kadar v človeku prevlada Živalsko načelo, to izkrivlja njegove potrebe. In potem se človek v potrošniškem formatu razmišljanja začne primerjati z drugimi, pri čemer meni, da je enak tistim, ki so po njegovem mnenju na neki način »nad njim«, in se niti ne spomni na tiste, ki so po njegovem mnenju na neki način »pod njim«. To uspešno uporabljajo politiki in duhovniki, ki podobne ideje o enakosti in bratstvu vključujejo v svoje slogane, verske spise, politične koncepte in zakone na papirju.

Anastasija: No, ja, ljudje pa so potem presenečeni, kako se to dogaja, če smo vsi kot bratje in sestre, in

ustave in mednarodne konvencije govorijo o mednarodnem humanitarnem pravu, o odpravi vseh oblik rasne diskriminacije, o enakih pravicah vseh ljudi in tako naprej, torej so napisani s skrbjo za človeka, ki temelji na njegovih pravicah in načelu enakopravnosti. Toda v resnici živimo v svetu, kjer možnosti še zdaleč niso enake za vse.

Rigden: Ljudi deli materija in njene potrebe, torej Živalsko načelo. **A če bodo ljudje orientirani na svojo Duhovno naravo, potem lahko kolektivno premagajo kakršnakoli nesoglasja med seboj.**

Morda bi povedal starodavno vzhodnjaško **parabolo o dveh bratih**, ki pripoveduje o človekovi izbiri in njenih posledicah. »Nekoč sta se v neki vasi rodila brata dvojčka. In čeprav je bila razlika med časoma njunega rojstva le nekaj minut, je prvorojenec vse življenje veljal za starejšega in zato pametnejšega. Ko sta brata odrasla, se je zgodilo, da se je pri njihovi hiši ustavil popotnik, da bi prenočil. Izkazal se je za Duhovnega in Modrega človeka. Takrat so se prebivalci te vasi vojskovali s soslednjimi ljudmi. Ta vojna je ljudem prinesla veliko žalosti. Toda nihče ni vedel, kako se izogniti vojni in smrti. In brata sta Modreca vprašala za nasvet.

Duhovni človek je, potem ko ju je slišal, povedal preprosto resnico o bistvu življenja in smrti. Povedal jima je o tem, kaj se dogaja v svetu ljudi, o dvojni naravi človeka, kaj ga zadržuje v verigah nevednosti in kako se jih osvoboditi. Govoril je o tem, kako najti pravo pot, rešiti svojo Dušo in priti do tistega, kar je za mejo življenja in smrti. In končno je rekel: '**Osvoboditev od**

smrti je mogoča le s poznavanjem Resnice. Resnica je lastnost notranjega. Pot do Resnice je lastnost zunanjega. In šele ko prehodiš to Pot, boš spoznal Resnico in se osvobodil smrti.' Toda vsak od bratov je po svoje razumel besede Modrega človeka. In vsak je izbral svojo Pot, da bi rešil svojo Dušo.

Starejši brat se je odločil, da izpopolni svoje duhovno znanje. Odšel je iz domačega kraja, da bi se izognil sodelovanju v vojni. Obhodil je veliko držav, kjer je preučeval religije lokalnih ljudstev in iz njih izbral tisto, za kar je verjel, da je najboljše, tisto, kar ga bo najhitreje pripeljalo do pridobivanja »notranjega bogastva«. Na koncu je dobil najbolj raznoliko znanje in izkušnje, v svojih prizadevanjih pa je bil tako izvrsten, da se je imel za Razsvetljenega človeka, obdarjenega z dobro voljo Izbranega. Poleg tega je v to sam tako verjel, da so mu verjeli tudi mnogi drugi in se začeli učiti od njega.

Mlajši brat je šel k ljudem in jim začel pripovedovati preproste resnice, ki jih je slišal od Modrega človeka. Nekateri so prisluhnili njegovim besedam. Drugi so se smejali, saj so verjeli, da o vsem v tem svetu odločajo vladarji, ki poslušajo nasvete bogov. Toda kmalu so tudi tisti, ki so se smejali, začeli poslušati mladeničeve besede, ker so bile resnične – v njih je bila Resnica. In ljudje so mu rekli, da ne želijo vojne, da ne želijo nikogar ubiti in ne želijo, da jih kdo ubije. Ampak kaj naj, saj jih njihovi vladarji silijo v boj? Na to je mladenič odgovoril: **'Če vladarji lahko uničijo, a ne morejo ustvariti, kakšna je njihova zasluga? Če ne morejo obuditi mrtvih, kako lahko potem žive obsojajo na smrt? Vejo z drevesa lahko odreže kdorkoli,**

nazaj z drevesom pa jo lahko združi samo Mojster. In vladar – on je samo človek. Tudi njega je strah smrti, kot kogarkoli od vas, torej se zato skriva za življenji svojih bojevnikov, z izdajanjem odlokov. Ampak vi izvršujete njegove odloke. Vladar je eden in vas je veliko. Zavaja vas s tem, ko pravi, da je močan, saj ste njegova moč vi, ki izpolnujete njegovo voljo, v nasprotju s svojo. Če ljudje odložijo orožje, ne bo nikogar, ki bi se boril. Moč gore ni v kamnu, ki leži na vrhu, ampak v njeni monolitnosti.' In ljudje so se napolnili s to modrostjo in so jo predali tudi sosednjim ljudem, s katerimi so bili v vojni. Resnica je bila slišana. In ljudje so odložili orožje. Tako se je tam po zaslugi preprostega mladeniča, ki je ljudem predal resnične besede Modreca, končala vojna in prišel je mir. In Resnica je rešila veliko življenj in mnogi so našli Pot do nje.

A čas hitro mineva. Zemeljska leta bratov so minila. Kot sta se istega dne rodila, sta istega dne tudi umrla. Zahvaljujoč neumorni vnemi, je starejši brat dosegel takšne višine v svoji duhovni popolnosti, da se je lahko sam pojavil pred Varuhom, za katerim se je dvigal most Činvat. In dovoljeno mu je bilo, da je osebno videl, kako je šel njegov mlajši brat čez ta most in kako mu je sam Varuh Vrat široko odprl Vrata Večnosti. In tako je tisto, kar je videl, tako osupnilo visoko duhovnega starejšega brata, da je vseh svojih naslednjih devet reinkarnacij trdno sledil duhovni poti svojega mlajšega brata in tako ohranil spomin na to, kar je videl, in o tem pripovedoval ljudem.«

Anastasija: Ja, zelo dobra parabola, poučna. Res je, da pri veliko ljudeh duhovnost še vedno ostaja na

ravni visoke samopodobe, ne resničnega dela na sebi, mimogrede, prav tako kot v družbi na splošno – na papirju je vse, v življenju pa ena sama muka.

Rigden: Pravzaprav ljudje izbirajo, kako živeti, od vsakega posameznika do kolektiva, od majhne do velike skupnosti. Svetovni politiki in duhovniki prepričujejo ljudi, da so oni, kot upravni aparat, združujoča sila, da narodi brez njih ne bodo storili ničesar. To ljudem nenehno vsiljujejo in jih delijo, sicer bi narodi v resnici začeli delovati brez njih, in to skupaj. Navsezadnje je vse na ljudeh, oni so tisti, ki udejanjajo načrte duhovnikov in politikov, izvajajo resnične naloge in različne programe v družbi. **Politik ali duhovnik ne more obstajati, če ga ne podpirajo ljudje sami.** Ko enkrat politik ali duhovnik izgubi takšno podporo, izgubi avtoriteto in moč, vsi pozabijo nanj, postane navaden član družbe, enako kot vsi.

Anastasija: Povejte nam, kakšen bi moral biti model družbe? Danes obstaja veliko oblik državno-političnih struktur (upravljanja družbe), političnih režimov, ideologij. Res pa je, da ko začneš skrbno raziskovati vsako posamezno ideologijo ali kaj podobnega, spoznaš, da je vse zgrajeno po Živalsko, ne po človeško. Čeprav je v teoriji vse lepo napisano, pa se potem v praksi izkaže, sodeč po zgodovinskih dogodkih, kot v tistem pregovoru: »Papir prenese vse.« (izv.: расписали на бумаге, да забыли про овраги).

Rigden: Ja, ker je vse, kar si naštela, zgrajeno na politiki, torej na upravljanju, oblasti, nedotakljivi vlada-vini politikov in duhovnikov nad družbo. Nisi opazila, da sta celo besedi zapisani ločeno, »država in družba«?

Poleg tega država velja za politično nadgradnjo družbe in prevlado oblastnikov nad ljudstvom. Oglejmo si izvor besede »государство« (»država«, op. prev.), na primer v ruskem jeziku. »государство« (»gosudarstvo«, »država«, op. prev.) je (suverena) posest »государя« (»gosudarya«, »suveren«, op. prev.). Stara ruska beseda »государь« je označevala »konkretnega človeka z močjo« in »pogodbeno formulo«, na primer »Gospod Veliki Novgorod« (izv.: »Господин Великий Новгород«). Ta beseda je povezana z »господарь« (»gospodar«, op. prev.), tako imenovani lastnik, gospodar, princ, vladar. In Perzijci na starodavnem vzhodu so imeli še natančnejšo definicijo – »lastnik ovc« (»gōspanddār«). Ali veš, kako je nastala beseda »politika«?

Anastasija: No, kolikor vem, iz grških besed »politike (tehne)« – »umetnost vodenja države«. Nekateri se sklicujejo, da so te besede prišle iz grških besed »poli« – »veliko«, »tehne« – »umetnost«, »obrt«. Drugi pa, da iz grške besede »polis«, kot so stari Grki imenovali svoje mestne države.

Rigden: Odgovor je precej predvidljiv. Te informacije so vnesene v človeško zavest, zahvaljujoč mnogim učbenikom in knjigam. Ampak dajmo se poglobiti v podrobnosti. Od kod je antična Grčija dobila to obliko družbenega upravljanja, celo s samoimenovanjem najvišjega uradnika v starogrškem polisu – arhonta? Iz starega Rima – iz tega takrat nastajajočega podpornega »гнезда« duhovnikov prostozidarjev, ki so se ravno ukvarjali z vzpostavljanjem verskih kultov, oblik vladanja družbi za doseganje lastnih ciljev, z ustvarjanjem obrtnih združenj in tako naprej. Od kod so Grki prišli do takšne oblike vladavine, kot je demokracija (iz grških besed »demos« – »ljudje« in »kratos« – »oblast«,

torej »oblast ljudstva«)? Od tam, kot Rimljani do republike (iz latinskih besed »res« – zadeva in »publicus« – družbeno; »res publica« – »družbene (splošne) zadeve«). Vse te oblike vladanja so razvili duhovniki prostozidarjev (Arhonti) in jih popularizirali med ljudmi s pomočjo javnih osebnosti.

Lahko se vprašaš, zakaj je pri vseh teh tako imenovanih »ljudskih« oblikah vladavin in političnih režimov, kakršna sta danes republika in demokracija, ljudstvo praktično odstranjeno iz upravljanja lastne države. Čeprav je na papirju vse lepo zapisano, zakoni upoštevajo metode kolektivnega odločanja, skupaj z »enakimi možnostmi« in »zagotavljanjem osebnih in političnih pravic in svoboščin državljanom« itd. A v resnici gre za pravo okupacijo vodstvenih organov »ljudske oblasti« in njihove volje od lokalnih in centralnih duhovniških in političnih elit. Te samoimenovane »elite« si skoraj odkrito med seboj delijo javno lastnino, izkoriščajo ljudi, zanemarjajo njihove interese in zaradi banalnega dobička uporabljajo državne vire za svoje koristi ali v korist ciljev svojega klana. Medtem ko množice hranijo, kot vedno, z obljubami od volitev do volitev. V resnici pa poteka navaden skrit boj finančnih in političnih skupin, polfevdalnih »knezov« in »sivih kardinalov«, borijo se za širjenje sfer vpliva, torej svojih »korit«. To se dogaja po vsem svetu in predvsem v »civiliziranih« državah. Enako velja za ideološke modele politične oblasti, na primer za liberalizem (iz latinske besede liberalis – »svoboden«) z njegovim uresničevanjem individualnih svoboščin, socializem (iz latinske besede »socialis« – »družben«), ki temelji na družbenih idejah socialne pravičnosti, svobode, enakosti in podobno. Ne bom niti omenjal agresivno usmerjenih

ideologij, političnih režimov, oblik oblasti, ki temeljijo na vladavini enega človeka – tiranije (monarhije) ali oblasti manjšine – oligarhije (aristokracije).

Zakaj se torej to dogaja v sodobnem svetu? Ker je bilo vse to prvotno razvito na dveh spodbudah za upravljanje množic – *veri in strahu*, po zakonih materializma ali, bolje rečeno, Živalskega uma, v prid nižjim človeškim nagonom, njegovi zemeljski sebičnosti, kjer so na papirju razglašeni duhovni cilji služili (in še vedno služijo) le prikrivanju dejanske absolutne oblasti politikov in duhovnikov. Zato danes vsi govorijo le o idealni, humani človeški družbi. Toda ali jo kdo v praksi ustvarja? In celo samo vprašanje ustvarjanja idealne družbe je neizogibno povezano *ne* z družbo kot tako, ampak s tem, kakšna bo *oblika državne oblasti* nad to družbo ob ohranjanju enakega svetovnega sistema vladanja ljudem istih duhovnikov in politikov.

Anastasija: Točno tako je! Vsaka oblast je za ljudi stalna izbira med dvema zloma.

Rigden: Drži. Torej, nazaj k besedi »politika«. Beseda »polis« prihaja iz italijanske besede »polizza«, kar pomeni »prejemek«, »pogodba«. Arhonti so veliki ljubitelji začenanja svojih projektov pod besedami z dvojnimi pomenom. Medtem ko imajo sebe za posrednike med bogovi in ljudmi, so Arhonti sprojicirali duhovniški nadzorni model na družbo, natančneje na tisti del družbe, ki iz enega ali drugega razloga ni bil podrejen njihovi religiozni oblasti (to bi na primer vključevalo narode, ki so živeli v drugih državah, ki so verjeli le v svoje lokalne bogove, imeli drugačno kulturo in tako naprej). Besedo »politika« so oblikovali iz dveh grških

besed: iz »poli« – »mnogi« in »Theos« – »Bog«, pomenila pa ni nič drugega kot oblast »mnogih bogov« nad družbo. Od tam so prišli lokalni »mali bogovi« – politiki, ki so podrejeni sistemu vladanja Arhontov. Ni presenetljivo, da danes veliko držav živi v skladu z anglosaksonskim pa tudi kontinentalnim pravom, ki sta eni najbolj razširjenih med svetovnimi pravnimi sistemi. Toda v preteklosti je kot osnova za njun nastanek služilo prav rimsko pravo, ki ga je razvilo duhovništvo v starem Rimu (»Zakonik dvanajstih tablic« in drugi duhovniški dokumenti za upravljanje ljudstev, predpisani v najboljših tradicijah Živalskega načela).

Anastasija: No, ja, zato je, kot pravijo, politično pravo, prav tako kot versko pravo, vedno kaznovalno. Na splošno pa je seveda žalostno, da svetovna družba živi po pravilih, ki so jih postavili Arhonti, in pod njihovimi agresivnimi znaki ...

Rigden: Tako živi, ker ljudje resnično ne vedo, kdo jim upravlja in kako, vendar ne vedo, ker se ne poglobljajo v ta vprašanja. Če bo ljudi zanimala svetovna zgodovina ali vsaj heraldika (v srednjeveški latinščini »heraldus« – »glasnik«; znanost o grbih), potem se jim bodo pred očmi razkrila zelo zanimiva dejstva, katerim prej preprosto niso posvečali veliko pozornosti. Še posebej, če pogledamo standarde, zastave, grbe kneževin, mest in držav, ki so jih praviloma razvijali oddelki Arhontov in jih izročali na dlan nevednim vladarjem, je v njih lahko videti znake in simbole, ki delujejo na podzavest in aktivirajo Živalsko načelo v človeku.

Vse to obstaja zdaj in je, tako kot v preteklosti, namenjeno skrivnemu vplivu na zavest ljudi. Dovolj je,

da si pozoren na uradne simbole sodobnih držav sveta, njihovih centralnih in lokalnih državnih oblasti, ministrstev, uradov in služb, kot tudi na simbole, natisnjene na različnih bankovcih svetovnih valut. To so predvsem križi, znaki za blokiranje Sprednje Esence (z znakom ali simbolom, najpogosteje s kraljevim atributom zemeljske moči v obliki krone) in poudarjanje Živalskega načela, mislim na stranski Esenci človeka, ki sta v glavnem predstavljeni kot ene ali druge agresivne živali ob straneh osrednjega simbola. Samo poglej, koliko grbov je označenih z znaki ali simboli prostožidarjev, od mest in držav, vse do mednarodnih organizacij in korporacij: lokom in puščicami (skupaj in ločeno), sekiro, srpom, kladivom, mečem, rapirji, strelnim orožjem, kompasi, levi, leopardi, zmaji, orli, frigijskimi kapami, oljčno vejo (judovsko duhovništvo). Pa niti ne omenjam pogoste prisotnosti določene numerične simbolike v obliki zvezd (6, 13 in tako naprej).

1

2

3

4

5

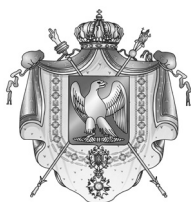
6

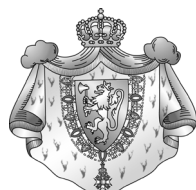
7

8

9

10

11

12

13

14

Slika 108. Grbi različnih držav:

1) Gambija; 2) Butan; 3) Gvajana; 4) Zvezna republika Nemčija; 5) Nemška Demokratična Republika (1949–1990); 6) Francija; 7) ZDA; 8) Nizozemska; 9) Francosko cesarstvo (1804–1815); 10) Norveška; 11) Gruzija (1991–2004), sedemdelna struktura grba (sedem žarkov, sedem zvezdic) je dana za primerjavo z grbom; 12) Gruzija (od leta 2004); 13) Belgija; 14) Vatikan.

Ti agresivni znaki se uporabljajo v javnih atributih in so namenjeni množičnemu razmnoževanju, kar pomeni, da jih ljudje pogosto vidijo in uporabljajo, jemljejo kot samoumevne v dokumentih, na stavbah, oblačilih, v množičnih medijih in tako naprej. Njihovi učinki na psiho človeka so kot kapljica, ki obrusi kamen – nezavedno spodbujajo Živalsko načelo, agresivnost, prebujajo nižje nagone. Posledično vse to prispeva k rasti napetosti v družbi, kot metan v rudniku. V določenem trenutku je dovolj, da kresnejo iskro, tj. izzovejo agresijo pri

določeni množici ljudi, tako da celotno državo preplavi val nasilja in nepovratne destruktivne posledice ali, natančneje, predvidljive neizogibne posledice.

Toda celotna shema skrivne vladavine nad ljudstvi deluje, dokler večina ljudi ne ve zanjo. Arhonti izkoristijo vsako priložnost, da svoje znake in simbole postavijo na »ozemlja pod svojim nadzorom«, tako rekoč svoj »kliše«. In vse to se izpelje »tiho«, a s formalnim »sodelovanjem ljudi« v takih razpravah. Odločitev običajno sprejme ozek krog uradnikov, za širšo javnost pa se napiše še ena zgodba, kako so ti simboli in znaki »zelo pomembni« za prebivalce določenega mesta ali države s stališča zgodovine, filozofije, kulture tega področja. Poleg tega so v to zadevo včasih vključeni tudi znanstveniki, ki jim je dana naloga opravičiti samo takšno mnenje in nobeno drugo. Ampak kaj bi rad povedal na to temo? Če se bodo ljudje sami, ne glede na mnenje kogarkoli, začeli zanimati za zgodovino svoje države, ljudi, simbolov in znakov, če bodo razširili svoja obzorja o teh vprašanjih ter odgovorno pristopili k procesu spoznavanja, s stališča Opazovalca iz Duhovnega načela, jih bo težko preslepiti. Navsezadnje govorimo o krajih, kjer živijo in kjer živijo njihovi otroci in vnuki. Z drugimi besedami, ko bodo ljudje spoznali Resnico, bodo lokalno stvari sami postavili v red. Navsezadnje je glavna moč v večini, v družbi sami, ne pa v peščici duhovniških in političnih prisklednikov.

Anastasija: Torej so Arhonti zase vzpostavili nadzor nad globalno družbo z vzvodi svetovne politike, iz držav kot takih pa naredili instrumente nasilja nad ljudmi in sredstva za obogatitev sebe in tistih nekaj njihovih marionet, ki so na oblasti.

Rigden: Ni skrivnost, da se v katerikoli državi na svetu prava politika odvija »zakulisno«, o njenih odločitvah in dogovorih pa se načeloma ne govori z volivci.

Anastasija: Da, in v sami družbi je na skrivaj populariziran model, kjer »močni uničujejo šibke«, kar se začne pri odnosih v majhnih skupinah (družini, podjetju, organizaciji) in konča pri odnosih med državami, ko močnejše države pogoltnejo šibkejša in tekmujejo med seboj. Se pravi, vse po zakonih Živalskega uma.

Rigden: Točno tako. Dokazuje za ta sistem, ki so ga umetno ustvarili ljudje in deluje kot prevodnik volje Živalskega uma, je lahko opaziti ob poznavanju resničnega ozadja delovanja politikov, tako v preteklosti kot v sedanjosti. Morda bom za boljše razumevanje dal tipičen primer iz zgodovine. Pred nekaj stoletji je bilo v srednjeveški Evropi veliko fevdalnih kneževin, ki so jih vodili vladarji vseh vrst. Vsak tak »princ-politik« je imel svoje vojake, svoje zastave, grbe, svoje spremstvo, nekaj takega kot vlada. Njegova knežja *vojska plačancev* se je imenovala »banda« (iz keltske besede »band« – »vez«). Kaj so torej storili? Princi so se nenehno bojevali med seboj in na tak način širili ozemlje pod svojim nadzorom ter na okupiranih ozemljih vzpostavili svoj davek za lokalne trgovce, obrtnike in kmete. Od njih so vzeli davek (takso) za svoje pokroviteljstvo in njihovo zaščito pred drugimi princi, ki so bili v bistvu isti »razbojniki«. In bolje, da nisi poskušal zavrniti te prinčeve »milosti«, saj sta bila ta, ki varuje, in ta, ki grozi, ista oseba! Ampak bistvo je v tem, da je bilo veliko takšnih lovcev na dobrine drugih, ker je bila med princi velika »konkurenca«, tako rekoč zagotoviti »vojaške (varnostne) storitve« za prebivalstvo. Danes en »princ-politik« organizira krvavi obračun, jutri drug.

Kljub temu so vsi hrepeneli po tem, da bi bili zagovorniki »sirot in zatiranih«! V resnici pa je šlo za pravi rop pod krinko zaščite populacije. Kot pravijo, banda je banda.

In do danes se ni v svetovni politiki nič spremenilo. Le odprto nasilje nad narodi se imenuje »mirno obdavčenje«, sistem izsiljevanja pa je ostal enak. Tako nasilno-mirno, prostovoljno-prisilno zbiranje denarja je rop prebivalstva na planetu v malem in velikem merilu. Razen da so zdaj začeli vse to imenovati z lepšimi besedami – monopol nad zakonskim nasiljem (monopol nad davki, hrano, informacijami in tako naprej).

Anastasija: Tako, ja, v mnogih državah ljudem vzamejo provizijo celo za preprost, formalen kos papirja (za naročilo dokumentov, potrditev lastnih pravic in celo za sprejem pritožbe v obravnavo). To državljanom vsekakor ne olajšuje življenja ...

Rigden: No, bande so bande, ostali so takšni, kot so bili, samo da zdaj ropajo prebivalstvo v drugačnem obsegu, na podlagi zakonodaje, ki so jo sami uveljavili ... Kljub temu je vse odvisno od samih ljudi – večine, vendar so neaktivni, Arhonti pa so manjšina, ampak so nenehno in zelo aktivni. V tem je vsa razlika. Ljudje se morajo sami prebuditi, širiti svoja obzorja znanj, aktivno sodelovati pri upravljanju svetovne družbe, združiti svoja prizadevanja, biti prijatelji med seboj, ne glede na narodnost, raso in državo bivanja. Potem bo človeštvo sčasoma prišlo do tega modela poštene družbe, o katerem že tako dolgo sanja.

Arhonti so naredili tako, da je veliko ljudi delalo za politiko, torej je bil vpleten precejšen človeški potencial.

Poleg tega so inovativni človeški viri večinoma pod njihovo oblastjo, saj svetovno znanost kot celoto sponzorirajo in nadzirajo organizacije in skladi, ki jih imajo v oblasti. Poleg tega so Arhonti sprožili ustvarjanje različnih znanosti, ki preučujejo in razvijajo metode upravljanja množic, da bi ljudje sami izumljali, kako se vkleniti v njihove okove. Za primer vzemimo sociologijo (iz latinske besede »societas« – »družba«, »logos« – »preučevanje«), znanost preučevanja družbe in zakonov njenega razvoja, družbenih skupin, odnosov med Osebnostjo in družbo. Kaj natančno znanstveniki preučujejo v okviru te znanosti, ki opravlja programske naloge pokroviteljev, ki jo sponzorirajo? Sociologija se ne ukvarja z notranjim svetom človeka. Oblastniki so to pripisali psihologiji in pritiskali nanjo tako, da so se njene razvojne prioritete pod različnimi lepimi izgovori usmerile v vzgajanje egoistov v družbi. Duhovna vprašanja pa so v celoti predana v oblast duhovnikov, ki se hranijo iz religij. Vse je razdeljeno in zapleteno, z namenom odvrnitve človeka od želje, da bi prišel do bistva: kakšen je smisel njegovega življenja, kdo pravzaprav je, kakšne ogromne zmožnosti pravzaprav ima. Torej, sociologija preučuje vedenje velikih množic ljudi pa tudi različne interakcije v majhnih družbenih skupinah. Z drugimi besedami, ti znanstveniki se ukvarjajo s preučevanjem vedenja individualnega in kolektivnega Živalskega uma. In kdo uporablja rezultate njihovih raziskav in s kakšnim namenom? Ponovno isti politiki in duhovniki, da bi lažje upravljali ljudi, da bi znali pritisniti potrebne gumbе v njihovih glavah, ki aktivirajo Živalsko načelo.

No, o politologiji pa bom sploh raje molčal. Smešno in grenko je govoriti o tem, kateri so cilji te »znanosti« in

kaj preučuje. Denimo napovedi sprememb vladajočih režimov, izide političnega boja strank, izmišljevanje in ustvarjanje politične podobe kandidatov, delovanja v predvolilnih kampanjah, ugotavljajo, s kakimi besedami (ne dejanji!) in novimi obljubami bodo med prebivalstvom vzbudili naklonjenost do kandidata v volilni kampanji. Toda tudi politologi so, tako kot sociologi, psihologi, novinarji in drugi udeleženci v tem političnem šovu, ljudje iz ljudstva. Politik samo plača, da nekateri ljudje ustvarjajo mit o njem za druge ljudi, da bi prišel do večje moči za lastne interese. Torej se izkaže, da sam po sebi ne pomeni ničesar brez podpore ljudi, ki lastnoročno izvajajo njegovo promocijo, poleg tega pa kasneje izpolnjujejo ukaze tega politika in zaradi njih sami trpijo.

V svetu so se volitve politikov že davno sprevrgle v množičen politični šov za enkratno uporabo z imenom »demokracija«. Kaj je njihov skrivni namen, kakšen je njihov vpliv na narode? Kaj vidijo množice? Televizijske oddaje s kandidati, elementi resničnostnega šova s pikantnimi podrobnostmi o osebnem življenju »glavnih junakov«, njihova medsebojna tekmovanja v šokantnih izjavah, neskončen tok medsebojnih obtožb in tako naprej. Torej, naredi se vse, da bi spodbudili Živalsko načelo v ljudeh, zavrteli čustva in misli v začaranem krogu, posledično pa bo upravljanje množic lažje, ne glede na to, kdo od teh političnih lutk oblastnikov bo zmagal.

Kdo danes določa vektor razvoja svetovne družbe? Arhonti, ki manipulirajo s svetovno politiko kot svojim instrumentom oblasti nad narodi. Arhonti so podvrženi sistemu Živalskega uma in udejanjajo »svoje« ideje

s pomočjo politikov. Toda večina ljudi se ne zaveda tega, kaj se dogaja »za kulisami sveta«. Namenoma jih zameglijo v tem gledališču akcije, ki se odvija na politični sceni njihove države, posledično jim omejijo spekter njihovega spoznavanja širine, zožijo jim zavest in jim tako odvzamejo željo po primerjanju in analiziranju dogodkov v svetovnem merilu. Potem ljudje gledajo, kako politiki pripravljajo zakone, po katerih bi morala živeti družba. Ampak se sploh ne poglobijo v vprašanje, zakaj ravno te zakone in ali res ti politiki izvajajo te projekte. Zakaj se podobno pripravlja na izvajanje ali pa se že izvaja tudi v drugih državah sveta in kako je to v resnici vplivalo na življenje družbe, katera dominanca se je v njej aktivirala?

V najboljšem primeru ljudje razumejo, da politiki svoje države zagovarjajo stališča ene ali druge bande, ki jo predstavljajo. Toda ponovno, kdo vse te programe spravi v življenje? Vodenje tekočih zadev katerekoli države izvajajo uradniki in zaposleni, ki pripadajo temu narodu. In kdo so politiki v katerikoli državi? Politiki so ljudje iz »elite«, ki so *večinoma* prišli na oblast, da bi zavarovali svoje poslovanje in potešili obsesijo svoje veličastnosti. Ker takšnih ljudi, ki so padli v odvisnost in pod oblast sistema Živalskega uma, denar ne zadovoljuje več. Želijo imeti še nekaj več, na primer možnost upravljanja velikega števila ljudi in skrivaj uživati v njihovi servilnosti.

Mnogi med njimi sploh ne razumejo, kaj so, da so samo prevodniki Volje Živalskega uma. Če se človek tega zaveda ali ne, njegova Duša zagotovo trpi zaradi take izbire Osebnosti in nerazumnega zapravljanja življenjske sile, kar jo vedno bolj oddaljuje od duhovnega

sveta. Navsezadnje življenje zelo hitro mineva in oblast je dana za kratek čas, a je cena zanjo nesorazmerno visoka. Trenutek človekove šibkosti v življenju se spremeni v dolgo agonijo podosebnosti in podaljšanje muk Duše v ujetništvu materije. Predrago bo treba plačati za izbiro teh iluzij, ki se kot para prikažejo za kratek čas in nato izginejo v temo obstoja.

Tisti pametni politiki, ki jim uspe razvozlati ta globalni blef in razumejo tok destruktivnega načina gibanja svetovne družbe v smeri »obratne svastike« ter ugotovijo, kje so korenine zla, ki tvori negativne svetovne dogodke, pa nenazadnje tudi ne vedo, kaj narediti. Iščejo odgovor na vprašanje, kako se resnično znebiti tega »starega, bolnega drevesa« sistema moči svetovnih duhovnikov, katerih okužene korenine so kot hobotnica prepletle ves svet.

Pravzaprav tukaj ni nič zapletenega, če razumeš orodja, ki jih uporabljajo Arhonti, v rokah katerih je velik del zemeljskega kapitala. Naloga Arhontov je vsiliti še eno iluzijo, ideologijo Živalskega uma, čim več ljudem, tako da množice verjamejo v to. Na primer prepričati družbo o prednostih materialnega načina razmišljanja in potrošniškega formata družbenih odnosov, prestrašiti ljudi s še eno svetovno krizo, da bi jih prepričali o potrebnosti začetka vojne ali etničnega sovraštva, ali spreti privržence različnih religij in pripraviti krvava maščevanja, spopade, barvne revolucije itd. In po tem, ko se množica ljudi okuži s temi idejami, jih tudi sami materializirajo in začnejo z lastnimi rokami ustvarjati to sramoto.

Glavno delo Arhontov je aktiviranje Živalskega načela v ljudeh, natančneje, v njihovem kolektivnem Živalskem

umu. Konec koncev le pišejo scenarije in sponzorirajo svoje politike. In prav njihova svetovna politična mreža je aktivno orodje za vplivanje na množice. Konec koncev, kdo je politik? Igralec, tisti, ki igra vlogo, ki mu je bila predpisana. Njegova naloga je pogosto pojavljanje na televizijskih zaslonih svoje države, v tisku, lepo govoriti in predstavljati ljudem določene ideje. Politika je Arimanova umetnost laganja, prvotno so jo oblikovali Arhonti in v tej obliki še vedno obstaja v svetovni družbi. Torej, politik je v bistvu igralec. Na javnih odrih svoje države politiki, ki delajo za Arhonte, prenašajo ideje svojih duhovnikov »scenaristov« in »producentov-sponzorjev«, za katere ljudje niti ne posumijo, da obstajajo. Občinstvo, ki posluša predstave takšnih »igralcev«, misli, da je vse povedano »odlična ideja« teh politikov, ki tako prepričljivo pozivajo k vojni ali nacionalnim konfliktom, domnevno v imenu »srečne prihodnosti tega naroda«. Toda noben od njih ne omenja, da vojna prinaša smrt, kakršnikoli konflikti pa nestabilnost in gospodarski upad v družbi. Množica posluša in sliši iluzije, se okuži z idejami za aktiviranje Živalskega načela, ki na splošno izvirajo iz programov in smernic Volje Živalskega uma.

Predstavljajte si, da bi Arhonti vsakemu zdravorazumskemu človeku na planetu posebej predstavili idejo, da se mora iti bojevat s svojim bratom, da bodo oni lahko dobro živeli. Kam bi jih vsi poslali? Pravilno, na točno določeni znani naslov. Kateri pameten človek želi uničiti mir in tišino svoje družine, sorodnikov in prijateljev? Kaj je vojna za večino ljudi? To je smrt, uničenje in žalost. In kaj pomeni tako sprovcirana vojna med narodi za Arhonte? To ni toliko hitra metoda obogatitve kot politična igra, ustvarjanje pogojev za krepitev nadzora, širitve in uveljavitve svoje moči

nad prebivalstvom držav v vojni. Konec koncev med vojno vojskujoče države ne izčrpajo le svojih virov. Po njenem zaključku vsi preživeli še vedno živijo v strahu in države so politično in gospodarsko odvisne od »močnih na tem svetu«. Ljudje na obeh straneh se še naprej bojijo drug drugega, sovražijo celo njihove nove rodove, rojene po vojni. Z drugimi besedami, množice živijo v stalnem strahu pred grožnjo nove vojne.

To pomeni, da je vsaka vojna način ločitve, fragmentacija družbe, metoda zastraševanja ljudi. Vojne ne želijo ljudje, ampak politiki in duhovniki. Ne napada ena država druge, temveč peščica politikov in duhovnikov igra svojo igro na račun življenja milijonov navadnih ljudi. Toda če bo med narodi cvetelo prijateljstvo in bodo tudi ljudje sami aktivno prispevali k temu, se bo začel proces poenotenja celotne svetovne skupnosti. Ljudje lahko skupaj preprečijo vse vojne, saj se vsi konflikti v sodobnem svetu najprej pojavijo na ravni informacij, torej najprej v glavah ljudi, v svetovni skupnosti, in se šele potem razvijejo in uresničijo z njihovimi lastnimi rokami. Kajti **na začetku so informacija, izbira, sprememba zavesti, potem pa se kot posledica vsega tega pojavi delovanje.**

Ljudje tega ne bi smeli samo razumeti, ampak tudi po svojih najboljših močeh aktivno nasprotovati izbruhu katerekoli vojne, zlasti v fazi priprave javnega mnenja na internetu in v medijih. V nasprotnem primeru bodo Arhonti še naprej uporabljali učinek »okužbe« množic s pomočjo vojske svojih politikov in duhovnikov, ki uprizarjajo spektakle za javnost, ustrahujejo milijarde televizijskih gledalcev in zaslužnjujejo njihove ume v strah in poslušnost materialnemu sistemu.

Če se prebudi aktivnost svetovne družbe v smeri samoupravljanja, če sam postopek upravljanja in vse informacije postanejo javne, da se odpravi še to orodje Arhontov – politika in duhovništvo kot svetovni sistem, s pomočjo katerega vplivajo na množice, potem se lahko marsikaj v življenju družbe kvalitativno spremeni. Arhonti so v primerjavi z vsem človeštvom le bedna skupinica in živijo samo od prevare, ki ne more obstajati večno, kot to velja za vse mrtvo. Tistemu, ki je nekoč izdal sebe in svojo duhovno naravo, Resnica smrdi. Živi tako, da zavaja druge, a v bistvu zavaja sebe. Razlog za laž ni v besedi, ampak v želji prevarati lastno naravo.

Anastasija: Izkaže se, da enaka situacija kot v politiki obstaja tudi v duhovnem vidiku življenja družbe. Če bo v svetovni družbi ukinjen instrument vpliva na množico, kot je politika, potem bodo v bistvu pojavi, kot je oblast, v njej izginili, prav tako pa položaji »parazitov«, to je tistih, ki profitirajo od bogastva naroda. Pametni in pošteni ljudje, ki jim je resnično mar za življenje in usodo narodov, ne z besedami, ampak z dejanji, katerih v političnem sistemu na žalost ni veliko, bodo z ukinitvijo institucije politične oblasti še naprej v dobri veri in nesebično pomagali družbi. Na primer izobraževali ljudi o osnovah družbene samouprave in nadzora, uporabljali svoje izkušnje v dobrih delih družbe in tako naprej. Čeprav so takšni ljudje v politiki, kot tudi »božji ljudje« v religiji, redki, a vseeno so. Zanje Čast, Vest, iskreno služenje družbi, zavezanost in predanost delu niso samo besede, ampak način njihovega življenja, kjer so na oltar služenja človeštvu položili svoje življenje.

Rigden: Da, to je resničen podvig – biti v sistemu in hkrati ostati Človek. In pomoč teh poštenih in

pametnih ljudi bo pomembna za družbo. Spremembe se morajo dogajati ne le v eni državi, temveč povsod med narodi celega sveta. Potem bo ta proces težko ustaviti. Seveda je potrebno, da je večina v svetu navdihnjena s to idejo, da ljudje zrastejo v Znanju in aktivno sodelujejo pri pozitivni preobrazbi vseh sfer družbe, začevši s svojo državo in končno s svetovno skupnostjo. Človeštvo se mora združiti. Samo s skupnimi napori bodo lahko ljudje zgradili popolnoma novo svetovno družbo, kjer bo kraljevala Resnica in ne bo prostora za nobeno oblast kot sredstvo nasilja nad ljudmi. Takrat v tej združeni svetovni skupnosti ne bo ne duhovnikov, ne politikov, ne predsednikov, torej tistih ljudi, ki vladajo nad narodi.

Mimogrede, tudi beseda »predsednik« se je v družbi pojavila z enostavno predložitvijo Arhontov – ljubiteljev dvojnih pomenov. Tega položaja »vodje kolektiva« niso poimenovali, na primer, preambul (iz latinske besede »praeambulus« – »hodeč spredaj«). To besedo so shranili za uresničevanje svojih zadev in jo uporabljajo kot simbol uvodnega dela zakonodajnih aktov, deklaracij ali mednarodnih dokumentov, ki jih nadzorujejo prostozidarji. A položaj vodje izvršne oblasti, ki upravlja ljudi, so poimenovali predsednik, kar prevedeno iz latinščine kot »praesidens« dobesedno pomeni »sedeč spredaj«, v bistvu blokirajoč gibanje ljudi. Dovolj je pogledati, koliko predsednikov različnih korporacij, podjetij, akademij znanosti imamo danes po vsem svetu, če politike sploh ne omenjam. A bistvo je isto. Kakor duhovniki udejanjajo svojo oblast pod krinko in v imenu Boga, tako politiki, na predsedniških stolih svojih držav, udejanjajo svojo oblast pod krinko in v imenu ljudstva. Arhonti so besedo »predsednik« kot

naziv »glave naroda« prvič preizkusili na zavesti množice med osamosvojitveno vojno ameriških kolonij. Se spomniš, da sem govoril o tem?

Anastasija: Takrat, ko so Arhonti režirali in sponzorirali svoj projekt ustvariti »najbolj svobodno in demokratično državo na svetu«? Ja, seveda sem te informacije zapisala v knjigi Sensei IV. Skrbno domisljijo svoje operacije, jih načrtujejo za veliko let vnaprej in spretno uporabljajo iste znake in simbole, celo imena, ki podzavestno vplivajo na množice ...

Rigden: Ko bo večina ljudi pokazala pismenost tudi glede teh vprašanj, bodo podobne težave kot take izginile. Na vseh področjih življenja morajo ljudje sami izključiti kakršnokoli možnost manifestacije Živalskega načela pri človeku, s čimer zaščitijo sebe in družbo od pokornosti Volji Živalskega uma. Človeštvu je treba postaviti duhovni vektor razvoja, zahvaljujoč sodelovanju in prizadevanju vseh. To pomeni ustvariti zdrave pogoje za regeneracijo Duhovnega načela v človeku in njegov razcvet ter tudi za popularizacijo kulturnih in moralnih vrednot v vsej svetovni skupnosti. Ko bodo ljudje sami v celotni svetovni skupnosti ukinili takšne ustanove, ki posebej oblasati, bodo mnogi umetno ustvarjeni problemi izginili. Upravljanje družbe bi moralo pripadati družbi sami, in ne Arhontom in njihovim predstavnikom. V zedinjeni družbi ne bi smelo biti nobenih mej. Vsi ljudje na svetu bi morali živeti v prostoru, kjer je gibanje popolnoma svobodno, torej imeti vse možnosti za popolnoma prosto gibanje po planetu, brez omejitev. Ne bi smelo biti nobenih pogojev za konflikte med ljudmi, tudi mednarodnih. Obstajajo nacionalne kulture

svetovnih ljudstev, v katerih so zbrane različne tradicije in znanje človeštva. Ampak obstaja tudi najvišji koncept – duhovni, ki združuje ljudi vseh narodnosti in ki je, na primer, v ruskem jeziku poznan z besedo Человек (Čelovek; Človek, op. prev.).

Mimogrede, beseda »Čelovek« («ЧЕЛОВЕК») je vse prej kot preprosta. »Čelo« («ЧЕЛО») je imelo na začetku pomen »najvišje« («ВЫСШИЙ»), zato so v starih časih s to besedo označevali »čelo« («ЛОБ»). In beseda »vek« («ВЕК») pomeni »moč« («СИЛА»), v izvirnem pomenu »napolnjen z močjo« («ИСПОЛНЕННЫЙ СИЛОЙ»), »večen« («ВЕЧНЫЙ»). **Čelovek je poln (napolnjen) z najvišjo (duhovno) močjo. Pravi Človek ali Izvorni Človek je tisti, ki je napolnjen, v katerem prevladuje ta najvišja, večna moč – Duhovno načelo.**

Torej morajo vsa vprašanja skupaj reševati ljudje sami, kar se začne z lokalnimi vaškimi sveti in konča na svetovni ravni. In ta proces bi moral biti popolnoma odprt za vse člane skupnosti. Sodobne tehnologije omogočajo, da se ta pogoj uresniči v praksi. Poleg tega je treba o vseh teh vprašanjih družbenega življenja razpravljati in sprejemati odločitve v prostem času, ločeno od dela. Tak sistem samoupravne družbe bo deloval le takrat, ko bodo ljudje sami prevzeli odgovornost za izboljšanje življenja celotne družbe in izrazili pripravljenost za redno preživljanje prostega časa za sodelovanje v družbenih zadevah, skupaj s kolektivnim ustvarjanjem. To je ekvivalent človekovemu nadzoru nad svojimi mislimi in željami iz Živalskega načela, ko prevzame odgovornost ne samo za nadziranje sebe pri teh stvareh, temveč tudi za delo ustvarjanja dobrih misli, delovanja in dejanj iz Duhovnega načela.

V družbi tudi ne sme biti koncepta »režima tajnosti« v zadevah njene samouprave. Najprej se to nanaša na financiranje, tj. distribucijo sredstev in vrstni red njihove porabe. Zdaj je v svetu večina informacij o usmerjanju finančnih tokov skrita pred ljudmi. Običajno države to prikrivanje opravičujejo kot državne skrivnosti, ki vplivajo na vprašanja nacionalne varnosti, na gospodarske in politične interese in tako naprej. A kam denar dejansko gre, tega ljudje ne vedo.

Zakaj se to dogaja? Vse to se dogaja zato, ker obstajajo svetovne politične in duhovniške bande in ker poteka boj za oblast in nadzor finančnih tokov. Pod to krinko »tajnosti« politiki sprejemajo poslovne zakone, ki so ugodni za njihovo oblast in njihove posle ter plenjenje državnega proračuna. In ljudje spet živijo v stiski. To se dogaja tudi na svetovni ravni med državami, le da so te tatvine še bolj obsežne. Če bodo institucije politične in duhovniške oblasti na svetu ukinjene, bodo izginile tudi skrivnosti. Ko bo svetovna družba združena v svojih ustvarjalnih procesih in duhovnih težnjah, bo koncept tajnosti izginil. Družba se bo preprosto odločila, katere postavke odhodkov so prednostne in za kaj najprej porabiti svoj denar, z namenom izboljšanja svojega življenja. In vsak človek svetovne skupnosti bi moral imeti možnost preverjati, kam so šla sredstva in za katere potrebe so bila porabljena, vsak cent. Na splošno je treba ustvariti pogoje, da ne bi bilo niti ene vrzeli za krajo javnih sredstev in ustvarjanje lastnih dobičkov od njih.

Rešitev vprašanj samoupravljanja svetovne družbe bi morala biti odprta in pregledna na vseh ravneh. Zdaj ljudje ne sodelujejo v teh procesih, ne le v svetovnem

merilu, ampak tudi v svojih državah. Vzemimo bolj ali manj zvest primer – slovanske države. V sedanjem sistemu so ljudje dali svoje »pravice« poslancem (deputatom, op. prev.), ki po tem, ko enkrat pridejo na oblast, tam leta sedijo v »nedotakljivosti« in prejemajo kup ugodnosti in privilegijev. Večinoma ti poslanci zagovarjajo svoje osebne interese ali interese nekaterih korporacij, ki so v lasti duhovnikov in politikov (tistih, ki imajo oblast). Pri tem delujejo s pooblastili ljudstva (delujejo v *imenu* ljudstva ali domnevno v njegovem *imenu*), ki z reševanjem teh vprašanj nima ničesar. Mimogrede, beseda »deputat« prav tako izvira iz mrtvega jezika (enega od Arhontom ljubih) – latinščine. »Deputatus« (deputare) pomeni »imenovan, poslan«. Poglej, ne izbran, ampak imenovan, poslan (»od zgoraj«, od oblasti) človek! V bistvu je tako nekoč bilo. V stari Grčiji, na primer, je naziv »deputant« imel služabnik duhovnika, ki ga je ta s »svetimi ukazi« pošiljal v Delfe ali na Olimp. In v starokrščanski cerkvi je bil z nazivom »deputant« izmed klera (duhovščine) imenovan tisti, ki je hodil pred patriarhom in mu čistil pot.

V novi svetovni skupnosti, osredotočeni na duhovni vektor razvoja, ne bi smelo biti »trajno« pooblaščenih kot takih, kot so sedanji poslanci in podobni. Če je treba pooblastiti svoje predstavnike na družbenih sestankih, da bi posredovali mnenja ljudi določenega kraja, potem je to zaželeno. Toda ti ljudje bi morali resnično biti izbrani od ljudi, v skladu s svojimi osebnimi in moralnimi odlikami, ravno odgovornosti in strokovnosti ter konkretnimi dejanji, ki so jih že storili za družbo. Ti predstavniki bi morali biti prikrajšani za kakršnekoli ugodnosti in privilegije. Družbene aktivnosti bi morali izvajati na svoje stroške, v prostem času, ne

da bi dobili materialno ali kako drugo nagrado ali kakršnekoli prednosti pred drugimi člani skupnosti. In šele takrat, ko ta človek izboljša življenjske razmere vseh članov skupnosti, skupaj z vsemi, izboljša življenje tudi sebi. Rezultati ustvarjanja takih razmer za reševanje trenutnih življenjskih vprašanj družbe bodo zanimali poštene in pametne ljudi, ki bodo pripravljene, ne zaradi sebe, ampak zaradi služenja družbi, žrtvovati svoj prosti čas, v določenem pogledu v škodo svojega materialnega življenja, ne da bi kaj dobili v zameno. Seveda bo družba nadzirala reševanje takšnih vprašanj in oblikovala prioritete. In najpomembnejša, življenjsko pomembna vprašanja mora obravnavati celotna svetovna skupnost.

Mimogrede, sodobne tehnologije omogočajo izvedbo takšnih odprtih javnih srečanj v realnem času brez dragih potovanj in pristojbin, mirno o vsem odločati proti. To ne prihrani le veliko časa in denarja in daje možnosti operativnih ukrepov pri rešljivih vprašanjih, ampak, kar je pomembno, odprtost takšnih »spletnih srečanj« tudi za javnost odpravlja nepotrebna množična »druženja« in izključuje zakulisne igre in lobiranje za zasebne interese v škodo družbe.

Anastasija: Dobro, glasovanje, nadzor oddanih glasov in preverjanje podatkov, hitro reševanje vprašanj, izražanje različnih mnenj – vse to je res mogoče storiti tudi po internetu. Kaj pa, če kdo želi monopolizirati digitalne in internetne tehnologije v zasebne roke in si na tak način ustvariti instrument vladanja?

Rigden: Če družba sama nadzoruje in preprečuje vse poskuse monopolizacije v zasebne roke digitalnih,

internetnih ali drugih tehnologij ali sredstev komunikacije, potem se to ne bo zgodilo. In na splošno je treba pri gradnji takšne svetovne družbe upoštevati, da morajo vsa strateška, življenje podpirajoča podjetja in njihovi viri pripadati sami družbi. To zadeva energetiko, finančne institucije (banke in tako naprej), proizvodnjo in prodajo zdravil, medicinske opreme, razvoj in izvedbo rudarskih dejavnosti pa tudi velika industrijska, kmetijska in znanstvena podjetja. Vse to bi moralo pripadati celotni svetovni skupnosti. Ne sme biti dovoljeno, da vse to poseduje zasebni kapital, torej da bi bilo vse to tako ali drugače skoncentrirano v zasebnih rokah, pripadalo določenim posameznikom ali skupinam posameznikov. Samo v takšnih okoliščinah se je mogoče izogniti korupciji, višanju cen in finančnim krizam. Družba bo sama določila za življenje sprejemljive cene, določila bo tudi kakovost storitev itd.

V nasprotnem primeru, če se nič ne spremeni, potem bo tako, kot je zdaj, če ne še slabše. Se pravi, cveteli bodo korupcija, razne prevare, nakup in prodaja »zraka«, nemoralna posojila, inflacija in vse druge pasti Živalskega uma na področju »odnosov na prostem trgu«. Poglej samo sodobni svet. Vse kolapse in ostre vzpone nacionalnih in mednarodnih valut, različne svetovne gospodarske, prehranske, politične in druge krize – vse so umetne, vse so delo človeških rok. Samo da nekdo ustvari pogoje za to in zasluži pri tem izreden kapital, nekateri pa med temi umetno stimuliranimi procesi izgubijo vse. V normalni človeški družbi je to nesprejemljivo.

Anastasija: Omenili ste, da bi morale finančne institucije pripadati celotni svetovni skupnosti. Torej to kaže

na to, da se bodo ljudje še vedno ukvarjali z denarjem, ki bo obstajal v takšni ali drugačni obliki.

Rigden: Denar je ekvivalent menjave. Ekvivalent v smislu imeti moč (iz latinščine »aequus« – »enak«, »valentis« – »s pomenom, močjo«). Ta moč je izpeljanka materialnega sveta in se ji ne morete izogniti. Človek živi v materialnem svetu in je v fizičnem telesu. In za slednje veljajo zakoni tridimenzionalnega sveta, torej ga je treba hraniti, obleči, zadovoljiti neobhodne, življenjske potrebe, vzdrževati čistost, se boriti proti njegovim boleznim in tako naprej. Za to seveda potrebujemo hrano, zdravila, oblačila in druge predmete materialnega sveta. Zato mora človek zaslužiti sredstva za osnovne življenjske potrebe, ki zagotavljajo njegov obstoj v telesu.

Anastasija: Toda dokler bo denar v kakršnikoli obliki v vsakdanjem življenju, bo obstajalo ločevanje na bogate in revne, tako kaže zgodovina. Poleg tega pa bogastvo pomeni obstoj zasebnih podjetij in s tem tudi lastnine.

Rigden: Kar se tiče revnih in bogatih ... Družba mora ustvariti takšne pogoje za svoj obstoj, da revščine sploh ne bo. Na trenutni ravni tehnologije je vse to povsem mogoče izvesti: nahraniti vse ljudi, puščavo spremeniti v cvetoč vrt, očistiti celo onesnažene vode in jih narediti uporabne ter uporabiti alternativne vire energije namesto fosilnih virov. Vse te tehnologije že obstajajo, vendar so na voljo le redkim. Večina ljudi na svetu tega ne ve. Te informacije so namenoma prikrite, saj red svetovnih duhovnikov umetno zavira razvoj tako naprednih tehnologij po vsem svetu. Zakaj se to

počne? Da bi Arhonti ohranili svojo oblast in politične vzvode vpliva v svetovni družbi, še naprej izkoriščali milijarde ljudi, povečevali napetost v svetu in ohranjali večino ljudi v strahu pred padcem pod prag revščine. Kajti ko je zavest množice zaposlena z vprašanji preživetja, jo je veliko lažje manipulirati in upravljati ter nagibati ljudi k izbiri Volje Živalskega uma.

Torej, pri gradnji nove družbe je treba narediti tako, da revščina kot pojav na splošno na planetu sploh ne bo obstajala. Nujno je ljudem zagotoviti vse potrebno, tako da bo obstajala le povprečna in visoka stopnja dohodka. Če je človek deloholik, prosim, naj zasluži. Pošten zasebni posel je povsem sprejemljiv, saj na primer ponuja nekatere storitve javnosti, a nikakor ni sprejemljivo lastništvo »tovarn, 'paradnih konjev'«, tj. velikih podjetij, monopolov in celotnih panog, ki zagotavljajo življenje družbe.

Obstajati morajo jasne omejitve bogastva! Največja kapitalizacija ene družine kot enote družbe v današnjem ekvivalentu (po današnjih cenah), skupaj z vsem premičnim in nepremičnim premoženjem, ne sme presegati deset milijonov dolarjev. In še to je veliko! Danes navajam preveliko številko samo zato, da to ne bi bil šok za ljudi, ki imajo veliko več kapitala. Toliko sredstev je več kot dovolj za vzdrževanje družine. In presežek družinskega dohodka, ki presega ta znesek, mora biti namenjen za potrebe družbe. Z drugimi besedami, človek od tega ne bo bogatel, hkrati pa bo pomagal drugim ljudem. Dejansko je že od starodavnih časov znano, da je resnično bogastvo delovnega človeka vsebovano v njegovem duhovnem bogastvu. In v družbi, kjer bodo prevladovale univerzalne

človekove moralne vrednote, morajo takšna dejanja in vzori človeka veljati za prestiž.

Konec koncev, kaj žene bogate ljudi v modernem svetu, ali res žeja po denarju? Ne. Žene jih banalna želja iz Živalskega načela, da bi se bahali pred drugimi. Tako, da imajo bolj kul avto, boljše hišo, da nosijo nogavice, ki stanejo veliko več, kot sosed zasluži v mesecu dni. Vse to je smešno, vse to so neumnosti, ki jih vsiljuje potrošniška družba, moda, ki jo ustvarjajo pametni ljudje, da zavajajo neumne ljudi, da bi od njih laže dobili denar. Neomejen kapital je tisti, ki ustvarja agresijo v družbi, izzove zavist, želje po manipulaciji z drugimi ljudmi in prispeva k prevladi Živalskega načela v človeku. V normalni civilizirani družbi tega sploh ne bi smelo biti. To ni lepo in je neugledno. Mora pa biti »kul, spoštovano in prestižno« pomagati družbi, ljudem, in ne samo tam nekoga nahraniti ali mu dati igračo, temveč nuditi resnično, redno praktično pomoč vasi, mestu, regiji in tako naprej, torej po lastnih močeh izvedljivo pomoč družbi.

Anastasija: Kako zaščititi ljudi na odgovornih položajih pred skušnjavo izrabe položaja?

Rigden: Da, osnovno. Izvršni aparat, ki se ukvarja s tekočimi družbenimi zadevami, je treba zmanjšati na neobhodno potreben minimum in maksimalno omejiti kakršnekoli možnosti uporabe njihovega službenega položaja v osebne, zasebne interese. Z drugimi besedami, nujno je ustvariti takšne pogoje za delo ljudi na teh položajih, ki bodo izključili vse možnosti skušnjave po moči, položaju in materialni koristi. To je treba narediti tako, da ljudje stalno nadzorujejo (tudi v realnem času)

aktivnosti aparatčikov, tj. nomenklaturnih uslužbencev administrativnih aparatov. In postopek izvajanja njihovih službenih dolžnosti mora biti tako odprt za javnost, da ti ljudje ne bodo mogli udejanjati lastnosti Živalskega načela na svojih položajih. Potem bo funkcionar res postal javni uslužbenec, torej bo zvesto služil ljudem in pošteno opravljal svoje dolžnosti.

Anastasija: To je seveda dobro. Ampak osebno si ne znam predstavljati, kako bo to videti v praksi.

Rigden: Ne skrbi, na vseh področjih družbe (in tudi na tem) je veliko pametnih, profesionalnih ljudi, ki bodo lahko, ob sprejetju skupne ideje, skupaj s podobno mislečimi (ne le v svoji državi) pametno domislili vse, od najmanjšega do največjega. Če ljudje (vsi, ki jih te informacije niso pustile ravnodušnih) ne bodo sedeli križem rok, ampak bodo začeli vzpostavljati red vsaj na najbolj strokovnih in drugih področjih družbenega življenja, ki so jim blizu, se bo prej ali slej vse izšlo. Ljudje bodo sami ustvarili tak sistem, ki bo preprečeval vse mogoče vrzeli, vložke in rezultate za manifestacijo kakršnekoli korupcije v družbi, še posebej na javnih položajih. Imajo izkušnje na enem ali drugem področju, vedoč za pasti, za sledenje in nadzor svojega Živalskega načela, preučili bodo, kako izključiti kakršnokoli možnost, kakršnekoli predpogoje za ustvarjanje razmer za zavajanje človeka.

Anastasija: Dobro, a kako bo javnost izvajala nadzor in upravljanje na primer znanosti? Navsezadnje je znanost raznolika in pri tako specifičnih vprašanjih je dejansko treba biti strokovnjak, da bi vsaj razumel, o čem teče beseda, in izbral obetavne smeri njenega razvoja.

Rigden: Obstajajo strokovnjaki, znanstveniki, ki se ukvarjajo s to ali drugo vejo znanosti in jo razvijajo. Kolikor je pomembna, potrebna in učinkovita za celotno svetovno družbo, toliko sredstev ji družba nameni. Družba bi morala s svojimi prihranki ravnati kot skrben gospodar in porabiti denar za tisto, kar je resnično potrebno. V znanosti, na primer, bi morala preprečiti dodeljevanje sredstev tistim, ki želijo imeti kakršnokoli oblast nad ljudmi, ki se ukvarjajo z znanostjo zaradi, kot pravijo ljudje – »zaslepljevanja ljudi«, dejansko pa ne počnejo ničesar koristnega. Znanstveno okolje je treba osvoboditi od takih ljudi ali jih premestiti na drugo delovno mesto in ustvariti pogoje, ki bodo koristili celotni družbi. Kot sem že rekel, znanost je proces spoznavanja resnice. Ne sme biti sredstvo za doseganje moči. Strokovnjak mora vestno opravljati svoje delo, imeti ustrezne življenjske razmere in polnovredno poklicno dejavnost.

Na splošno je treba v vsaki panogi in življenjski sferi ustvariti takšne razmere, da sploh ni priložnosti za manifestacijo prevlade Živalskega načela, tako da so vse informacije dostopne ljudem in da družba skupaj sprejema večje odločitve. Skupnost mora skrbeti za vsakega človeka in vsak človek mora skrbeti za skupnost. Treba je uporabiti značilnost človeške narave – posnemanje. Posnemanje je nagon Živalskega načela v človeku. Ne boste se ga znebili, ker smo v materialnem telesu in živimo v materialnem svetu. Samo pravilno ga je treba uporabiti. Ko denimo v družbi postane modno in priljubljeno delati dobro, nesebično pomagati, brezplačno služiti družbi v dobro, imeti lastnosti, kot so častnost, odgovornost, poštenost, in na splošno biti resnično Človek, bodo mnogi to izbrali kot

rezultat posnemanja. Najpomembneje pa je, da bodo te ideje zajele nove generacije, za katere bodo takšna človeška prizadevanja, kulturne in moralne vrednote in prevlada duhovnega načela postali povsem naravne življenjske norme. Tako bo novim generacijam lažje premagati njihovo Živalsko načelo in delati na osebni duhovni rasti, kar se bo seveda odražalo v izboljšanju svetovne skupnosti.

Anastasija: Da, to je res popolnoma nov model človeštva, o katerem so ljudje dolgo sanjali kot o idealu civilne družbe. Le zoženo so si vse to predstavljali, v mejah želja iz Živalskega načela. Zdaj razumem, zakaj teh idej niso mogli prenesti v življenje. Ljudje tega niso poskušali narediti s položaja svoje resnične, duhovne narave, ampak s položaja materialnega sistema moči in upravljanja, ki se tako ali drugače prekriva s programi Volje Živalskega uma. V večini primerov so celo same ideje novega družbenega reda zapisali s primesmi svojih želja iz Živalskega načela.

Rigden: Točno tako. No, kaj hočem povedati na to temo. V našem času ima človeštvo prvič v zgodovini, v vseh obdobjih svojega obstoja, tako edinstveno priložnost – *ustvariti samoupravno združeno svetovno skupnost z duhovnim vektorjem razvoja*. Prej, pred približno 30–50 leti, bi bila izvedba te ideje v svetovnem merilu nemogoča, saj ni bilo tehničnih pogojev in dostopnosti interaktivne komunikacije za večino ljudi s pomočjo mnogih danes znanih sredstev komunikacije, npr. mobilnih komunikacij, interneta.

Posamezne skupine, posvečene v izvorno Znanje, so v svojem zgodovinskem času poskušale preoblikovati

družbo, mislim na Imhotepa in njegove ljudi ali templjarje. In za nekaj časa so lahko vsaj nekoliko izboljšali življenje ljudi svoje države in celo več držav, dali priložnost za duhovni razvoj mnogim Osebnostim v času svojega kratkega človeškega življenja. Toda vse to so posebni primeri, katerih praksa pozneje ni bila deležna ustreznega razvoja, ker je vse to potekalo v razmerah obstoja oblasti politikov in duhovnikov nad družbo, natančneje v umetno ustvarjenem duhovniškem sistemu nadzora človeštva, po programih Volje Živalskega uma.

In zdaj ima človeštvo edinstveno, resnično priložnost, da reši sebe in svojo prihodnost. Danes je Živalski um v človeški družbi dosegel svoj vrhunec, zmagoslavje nad človeškim razmišljanjem. Samo poglej, v kakšnem tempu se vsiljuje potrošniški format razmišljanja v svetu, le malo še in bodo uničene ali zamenjane vse duhovne spodbude, tako v družbi kot v zavesti posameznika. In načeloma sta hiter tempo širokega uvajanja dostopnih tehničnih sredstev za komunikacijo med narodi sveta in popularizacija »sprejemljive, minimalne pismenosti« pri teh zadevah med ljudmi delo samih svetovnih izvajalcev Živalskega uma, da posledično organizirajo popoln nadzor nad človeštvom in podrejanje slednjega njegovi Volji. Toda prav v tem je tudi šibkost Živalskega uma. Človeštvo ima edinstveno priložnost, da uporabi ista orodja in tehnična sredstva za samoorganizacijo in združevanje, za neposredno nasprotovanje Živalskemu umu in ustvarjanje svobodne družbe na planetu. Zdaj je edinstvena priložnost, da se monada obrne, sicer bo hitro prepozno. Kajti vse je odvisno od *človeške izbire!*

Anastasija: Da, to je res prava priložnost, da obrnemo monado. Zanimivo, načelo moči in upravljanja v družbi

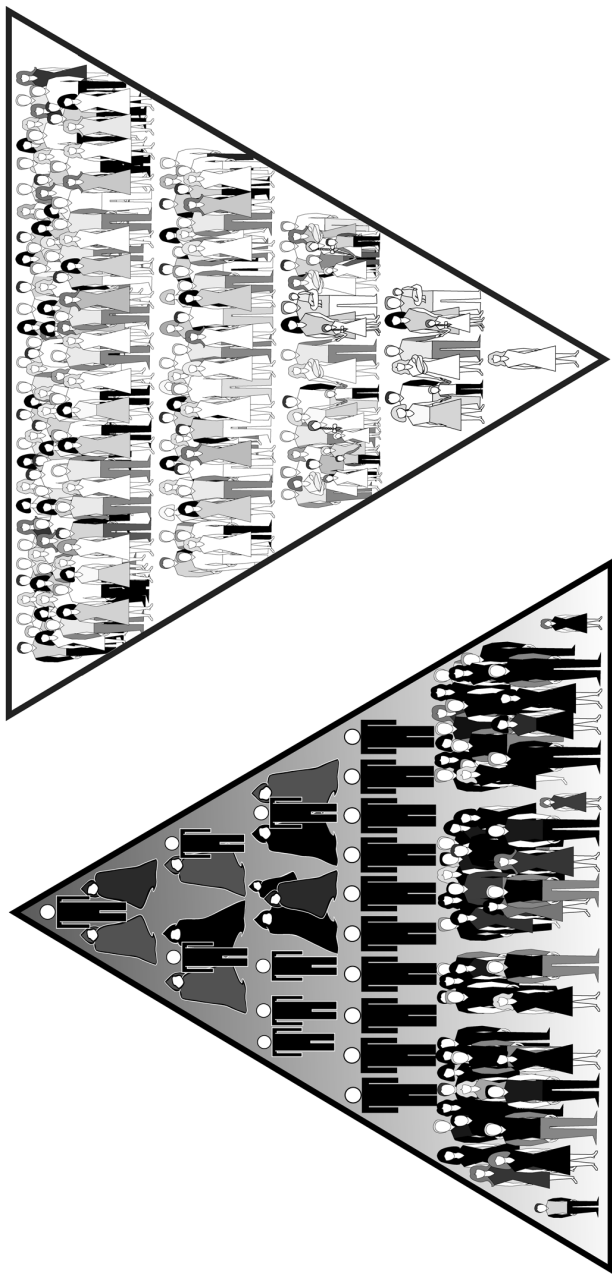
zdaj predstavljajo ljudem v obliki piramide z vrhom, usmerjenim navzgor. Na dnu je večina prebivalstva, ki jim v resnici gre za »preživetje« v beraških razmerah, ki so jih umetno ustvarili politiki in duhovniki. In na vrhu je le nekaj posameznikov, od družbe »obdarjenih« z oblastjo, ki živijo od družbenega bogastva in imajo večino ugodnosti in privilegijev.

Če pa znak obrneš, dobiš trikotnik z vrhom, usmerjenim navzdol, po načelu ustvarjalnega Allata kot simbola družbe, v katerem ni oblasti kot take, kjer vsak človek, ki se duhovno izboljšuje, izboljšuje svoje življenje tako, da izboljšuje življenje vsemu človeštvu, kjer svetovna družba upravlja procese svojega življenja, se giblje v duhovni smeri in uporablja vse dobrine in vire. To je gibanje od najnižjega do najvišjega, to je resničen napredek, kvalitativen evolucijski preskok v človeški civilizaciji!

Rigden: Točno tako, pravzaprav v tem ni nič zapletenega. Le ljudje se morajo aktivno vključiti v proces preobrazbe družbe in ustvariti, po svojih zmožnostih, potrebne razmere za izobraževanje narodov, združevanja svetovne skupnosti in sledenje človeške civilizacije duhovnemu vektorju razvoja.

Glavni pogoji za ustvarjanje take družbe:

- 1) povečanje duhovne in intelektualne pismenosti ljudi;
- 2) duhovno izboljšanje človeka in njegovo aktivno sodelovanje v družbi;
- 3) neodvisno združevanje narodov v enotno svetovno družbo;
- 4) ukinitvev svetovnega sistema oblasti duhovnikov in politikov;

Slika 109. **Piramida človeške družbe:**

trikotnik z vrhom, usmerjenim navzgor, je simbol moči duhovnikov in politikov nad narodi;
trikotnik z vrhom, usmerjenim navzdol, je simbol svobodne in enakovredne družbe – Allat narodov.

- 5) ostra omejitev kapitalizacije posameznika;
- 6) upravljanje družbe mora pripadati samo družbi kot celoti;
- 7) **najpomembnejša je ideološka preobrazba družbe, ki je neločljivo povezana s prevlado moralnih vrednot in Duhovnega načela v človeku in družbi.**

Kakor bi morali vsi v sebi slediti manifestacijam negativnih misli, ki prihajajo iz Živalskega načela, bi družba kot celota morala nadzirati lastne »družbene, javne misli«. In ker so vir slednjih večinoma množični mediji v vseh oblikah, bi morala njihovo »čistost« spremljati družba sama.

Se pravi, razvita mora biti kultura popularizacije duhovnih in moralnih vrednot, znanja, dobrote, vesti, časti, dostojanstva, prijateljstva med ljudmi, pozitivnih in ustvarjalnih modelov, primerov načina razmišljanja, najboljših človeških dejanj, Osebnosti in skupin. Ne sme biti propagande negativnosti, ki jo nalaga Živalski um – vojn, nasilja, umorov, sovraštva, sebičnosti in tako naprej. Poleg tega morata pobuda in vzrok za popularizacijo ustvarjalne ideologije, pa tudi preprečevanje kakršnihkoli poskusov vsiljevanja uničujoče ideologije ljudem, priti od samih ljudi. Ti pogoji so osnova za oblikovanje enotne globalne skupnosti z vektorjem duhovnega razvoja.

Bistveno je razumeti, kako pomembno vlogo v življenju človeštva igra *umetno informacijsko polje*, ki ga ljudje ustvarjajo sami, kot prevodniki bodisi Volje Živalskega uma bodisi Volje Duhovnega sveta. Danes ni skrivnost, da je zaradi sredstev množične komunikacije v

svetu oblikovana določena *človeška komunikacijska masa*, ki je večkrat večja kot vsako največje množično fizično zbiranje ljudi. V tem *umetnem informacijskem polju* tudi ustvarjajo in distribuirajo (z okužbo in imitacijo) različne vzorce enotne funkcije percepcije, mišljenja, vedenja in delovanja ljudi in tako tvorijo to nevidno enotno maso. To pomeni, da prihaja do masifikacije zavesti in vedenja veliko posameznikov, vključenih v objektivno nepovezane družbene skupine in kulture. Komunikacija brez osebnega stika povezuje in združuje različne ljudi. Omembe vredno je, da je v nasprotju s fizično množico ljudi v tej večji množici vsak posameznik, *po lastni izbiri*, povezan s tokom enih ali drugih informacij, iz katerih je posledično sestavljeno splošno heterogeno informacijsko polje. Ti tokovi, na tisoče tokov, imajo svoje usmeritve, širitev, krepitev in poglobitev v programu tega ali onega informacijskega toka, ki jih združuje. Znotraj meja materialnega sveta obstajata le dva diametralno nasprotna vektorja informacij: Volja Živalskega uma in Volja Duhovnega sveta, vsaka od njiju pa oblikuje svoje informacijsko polje in, temu ustrezno, svojo »kritično maso«. Slednja, kot pojav, je predmet zakonov fizike materialnega sveta (samo v globalnem merilu) in nakazuje veliko maso, ki je potrebna za začetek samovzdržujoče se verižne reakcije v človeški družbi z vključitvijo kolosalne količine energije. Takšna kot bo, *zahvaljujoč človeški komunikacijski masi*, jasna globalna prevlada programov enega od dveh informacijskih polj (iz Volje Živalskega uma ali iz Volje Duhovnega sveta), tako se bo monada obrnila.

Anastasija: To je navzven videti (iluzorno), kot da se ohranja najvišja mogoča stopnja individualizacije

ljudi. In zdi se, da ima človek svobodo izbire pri pridobivanju informacij, na primer poslušati radio, brati časopise, revije, gledati različne kanale na televiziji (in nato o tem razpravljati z drugimi) ali dajati pozornost različnim sporočilom in razvedrilu na internetu. A izkaže se, da v resnici svobode kot take ni in da je vse to samo iluzija individualizacije. Pravzaprav se z izbiro česar koli iz ponudbe civilizacije človek poveže z umetno ustvarjenim informacijskim poljem, ki, lahko bi rekli, iz ničesar ustvarja maso. Navsezadnje večina ljudi, tako kot on, gleda iste kanale, bere iste časopise, posluša isti radio, obiskuje iste spletne strani in komunicira po družbenih omrežjih na internetu. In stopnja aktivnosti takšne mase se stalno spremlja in nadzira, na primer z rejtingi televizijskih programov, najboljšo obiskanostjo spletnih strani, priljubljenostjo teh ali onih člankov v medijih in tako naprej.

Toda to je resnična masifikacija psihe, ki so jo v preteklosti prakticirali šamani z bobnom, magi s pomočjo obredov in njim podobni čarodeji pred občinstvom. Le da se zdaj enak starodavni mehanizem vpliva na zavest človeka izvaja s pomočjo novih orodij in v bolj globalnem merilu. Ampak po enakih načelih. Konec koncev najprej občinstvu zagotovijo določen nabor informacij, ustvarijo enoten sistem njihovega dojetanja s strani množic, poenotenih stališč in vrednotnih usmeritev. Sodobni komunikator oddaja sporočila, ki izzovejo sugestije za brezvoljnost, nekritično posnemanje in slepo podrejanje, torej za čustveno in psihološko stanje, ki je občinstvu skupno. Na koncu to pripelje do organizacije določenega vzorca razmišljanja in vedenja *človeške komunikacijske mase*, ki ga tvorijo te

informacije, in usmeritve njene pozornosti in posledično delovanja v programirani smeri, to pa se dogaja neopazno za posameznika, ki je del te mase.

Rigden: Točno tako. To je že od starodavnih časov znan vpliv na človekovo zavest, a se zdaj uporablja v temeljito novi kakovosti. In v njegovi globalni različici, na umetnem informacijskem polju, ki skozi ljudi-prevodnike prenaša Voljo Živalskega uma, z vso raznolikostjo informacij, ki v človeku spodbujajo Živalsko načelo, izbire za posameznika praktično ni. Za Osebnost je to slepa ulica v duhovnem razvoju, ne glede na to, koliko informacij človek dobi od tega vira. Saj bodo vse te informacije osredotočile njegovo pozornost na podaljšanje življenjske dobe Živalskega uma.

Toda v umetno ustvarjenem informacijskem polju v človeštvu, ki po ljudeh-prevodnikih prenaša Voljo Duhovnega sveta, izbira posameznika ostane. Saj s prejemanjem Resnice, zahvaljujoč njenemu razmnoževanju v čisti obliki od ljudi s pomočjo umetnega informacijskega polja, vsak človek dobi priložnost spoznati sebe, postati Opazovalec iz Duhovnega načela. To je povezovanje z *globalnim informacijskim poljem*, ki je v svojem bistvu popolnoma neprimerljivo z omejenim informacijskim poljem človeštva, umetno ustvarjenim v materialnem svetu. To pomeni, da bo človek prispeval k duhovni rasti svoje Osebnosti, njeni kvalitativni duhovni preobrazbi v novo Bitje. In to je ključna razlika.

Anastasija: Popolnoma prav ste rekli – omejeno, umetno ustvarjeno informacijsko polje. S pomočjo množičnih medijev (predvsem televizije in interneta) se za zavest množice ustvarja mit, aktivno podprt

in gojen, ki tvori določeno percepcijo sveta, ustvarja prepričanja in v svoji raznolikosti prispeva k vzajemni krepitvi informacij. Ta mit v zavesti posameznika krepi v bistvu izmišljene vzročno-posledične povezave med resničnimi objekti, ustvarja legende o dogodkih in javnih osebah preteklosti in sedanjosti ter ustvarja ali predstavlja vnaprej pripravljene izmišljene modele odnosa do resničnosti. To razdrobljeno znanje o svetu, postreženo v krasnem ovoju takega mita, med množicami poraja iluzijo o celovitem poznavanju sveta in dogodkov, ki se zgodijo. Deluje po istem načelu lažne zaznave, ki jo občinstvo doživi na čarovnikovi predstavi: »Videl sem, torej je res.« Čeprav v resnici ljudje sami sploh ne analizirajo prejetih informacij, ne trudijo se razumeti razlogov, komu in zakaj je potrebno, da so množice na te informacije pozorne in da s pozornostjo krožijo v zanki ozkega spektra materialnega tridimenzionalnega sveta. Ob vseh različnih zunanjih informacijah se ljudje pravzaprav odvajajo razmišljati neodvisno, restrukturirati dojemanje in razmišljati o avditoriju na svoj način. Pozornosti je vreden že samo posnetek narave pretoka različnih sporočil, katerih glavni cilj je čustveno vznemiriti, pritegniti pozornost na to ali ono sporočilo.

Rigden: Bolj natančno bi rekel, da glavni cilj tukaj ni pritegniti, ampak odvrniti človekovo pozornost od njegovega notranjega duhovnega razvoja. Če poleg tega pogledaš raznolikost današnjih informacij, potem lahko v njihovi srži vidiš eno materialno korenino, v človeku pa aktivacijo želja Živalskega načela, kjer je vse zgrajeno na tem, da bi vzbudilo določena čustva in oblikovalo specifično razmišljanje množice pod navzkrižnim vplivom različnih virov informacij.

Anastasija: Dejansko, če je človek na valovni dolžini Živalskega načela, potem v resnici nima izbire, kot se tudi sploh ne zaveda, da je predmet zunanjih manipulacij in da dojema podobe in misli, ki so mu naložene, kot lastne ideje, ne da bi razmišljal o pravem izvoru njihovega nastanka. In ko je človek Opazovalec iz Duhovnega načela, ima nekaj za primerjavo, res ima izbiro, razume, kako nanj vpliva Živalski um, kaj je Duhovni svet, kako bežno je življenje in kako pomembno je osebno duhovno samoizpopolnjevanje v njem.

Rigden: Da, tako je. Mnogi ljudje, na žalost, sploh ne razmišljajo, od kod v njih vzniknejo te ali one misli, zakaj jim dajejo pozornost in podpirajo v sebi življenje tega ali onega programa. Kdo in zakaj potrebuje to, da velika množica ljudi (med katerimi si, kot drobec prahu, tudi ti) vidi eno ali drugo impresivno zgodbo, film, pretresljivo sporočilo, prebere čustveno nabit članek. Ljudje ne razmišljajo o izvornem viru tega, kaj vsebujejo te informacije in komu dejansko služijo, da za tem na splošno globalno stoji za eno ali drugo umetno ustvarjeno informacijsko polje, ki mu človek posveča pozornost in zanj zapravi dragocen čas življenja.

Navedel bom preprost primer iz sodobnega življenja povprečne družine, ki zvečer po napornem dnevu počiva doma. Praviloma se vsi radi zamotijo s svojim informacijskim razvedrilom. Nekateri brskajo po internetu in posvečajo pozornost sporočilom, igram, zabavi, ki jih najbolj navdušuje in pritegne pozornost. Poglejmo samo uradno statistiko in imena najbolj obiskanih spletnih mest, da bi razumeli, kateri kavljji Živalskega načela še danes pritegnejo pozornost ljudi in tvorijo določeno vrsto mase s svojimi lastnostmi. Ostali

družinski člani poslušajo na primer glasbo in doživljajo čustva, primerna melodiji. Tretji gledajo televizijo, čutijo z junaki filmov in programov, miselno sodelujejo v virtualni akciji. Četrty so zaposleni z domačimi opravili, a prav tako brskajo po svojih miselnih informacijah, na primer o tem, kako so nanje psihološko vplivali določeni trenutki, dnevni dogodki, novice iz množičnih medijev ali aktualna osebna vprašanja.

A absolutno vsem zgoraj navedenim enako maksimalno pritegne pozornost njihov hobi, ki ima v bistvu materialni vektor in je povezan s silami Živalskega uma. Dejansko so vse te »zaposlitve« prazne, to je informacijsko odvracanje, ki uničuje čas življenja. In življenje, kot voda v dlani, hitro odteka. Zdi se, da človek ni naredil ničesar slabega, ampak od njegovega obstoja tudi ni ničesar dobrega. Po vsebini se na koncu njegovo življenje izkaže za prazno, kot klas, ki se je zibal v vetru sem in tja, dokler ni zgnil pri korenini, ne da bi dal duhovne plodove. Tako je tudi tukaj, vsi so kot klasi, zaradi zunanjih informacij odvrnjeni od svojega duhovnega razvoja. Zavest ljudi se tako zoži, fiksira na eno ali drugo čustvo, misli iz Živalskega načela, da v teh trenutkih nihče sploh ne razmišlja o duhovnem, da ne govorimo o tem, da bi resno delal na sebi. A dejansko je duhovni razvoj glavna stvar v življenju vsakega človeka, smisel njegovega obstoja.

Človek doživlja čustveno empatijo, polaga veliko pozornosti na prazno iluzijo, ki mu ne daje ničesar, saj ga duhovno ne bogati. Toda ta iluzija izčrpava čustva (moč) iz mase ljudi, ki jih je oblikovala. Posameznik, ko ekspanzivno (obsesivno, impulzivno, čustveno neomejeno) sodeluje v tej iluzorni predstavi za psiho množic,

dobi le opustošenje, krepitev misli, čustev in želja iz Živalskega načela, v bistvu strup za Dušo. Takšna oblikovana množica ljudi, ki jo prevzame ta ali ona informacijska iluzija, ki vsakega posameznika vpelje v nekakšno iluzorno sanjarjenje in ignorira vsak namig na njegov duhovni razvoj, je nevidno pod nadzorom in upravljanjem Živalskega uma. Ljudje mu nezavedno vsak dan dajejo svojo življenjsko silo, pri čemer polagajo pozornost na informacije Živalskega načela in s tem, kot darovalci, nenehno hranijo in povečujejo moč Živalskega uma.

Toda duhovno prebujajoči se človek začne razmišljati o teh vprašanjih, ki so zanj pomembna. Začenja se zavedati, da je pred tem bil brez lastne privolitve samo element reprodukcije in distribucije informacij iz Živalskega načela za to maso. Z duhovnim prebujenjem in delom na sebi človek v bistvu uresničuje svojo resnično izbiro. Postane aktivni prevodnik Volje Duhovnega sveta, ki prispeva k širjenju Resnice v obstoječem, od ljudi ustvarjenem umetnem informacijskem polju. Resnica postane sila, ki svoje zmožnosti večkrat pomnoži.

Anastasija: Ja, Resnica je, kot kaže, zelo preprosta ... Izkazalo se je, da Živalski um na tej stopnji aktivno ustvarja sistem, ki bi v teoriji moral globalno zajeti zavest večine ljudi na planetu.

Rigden: Žal je tako. Zdaj aktivno izboljšuje orodje, ki vključuje vse superučinke novih množičnih komunikacij. To orodje je že znano večini ljudi na tem planetu, v mislih imam internet kot eno najbolj učinkovitih sredstev za masifikacijo psihe danes. Danes se internet, ki hitro stopa na položaj televizije, aktivno uvaja

v različne države po vsem svetu. Dela se vse, kar je mogoče, da se različnim narodom omogoči množičen dostop do njega, torej da se na svetovni splet pritegne maksimalno število ljudi. Njegova prednost pred televizijo, tiskanimi mediji in radiem je dejstvo, da internet združuje vsa ta sredstva množične komunikacije, vendar je cenejši in zato množicam bolj dostopen. Internet ohranja stopnjo individualizacije človeka. Najpomembneje pa je, da je vanj vgrajena težnja po reprodukciji in distribuciji informacij po vsem svetu na račun oblikovane mase pa tudi »mnenjskih voditeljev« in aktivnih ljudi. Toda v tej globalni tehnologiji se skriva tudi *šibka točka* Živalskega uma. In pametni ljudje bi jo morali upoštevati.

Če je prej človek, ki je v fizični množici spoznal nesmiselnost dejanj, ki jih je ta izvajala, praktično lahko naredil zelo majhno spremembo, je zdaj vsak aktiven človek dobil takšno priložnost. Z drugimi besedami, zahvaljujoč internetni tehnologiji **je tudi en sam Človek na polju že Bojevnik, saj en sam prinaša duhovno Resnico mnogim ljudem**. Vsak človek dobi priložnost za razmnoževanje, hitro prenašanje in replikiranje informacij. Vsi, ki so te informacije prejeli, imajo pravico do svoje zavestne izbire: da še naprej služijo uničujoči Volji Živalskega uma ali da udeležijo ustvarjalno Voljo Duhovnega sveta.

Zdaj so se oblikovale edinstvene razmere, pri katerih človeštvo lahko izkoristi svojo priložnost in preobrne monado v smer duhovnega razvoja civilizacije. Lahko ustvarja popolnoma nov svetovni družbeni red, z uporabo orodij informacijskega vpliva Živalskega uma na ljudi, vendar za v celoti nasprotno cilje in smer – za

duhovno-ustvarjalni razvoj človeštva. Osebni prispevek vsakega človeka k skupnemu vprašanju duhovne in moralne preobrazbe družbe je zelo pomemben. Lahko rečete, da vsako, tudi najbolj na videz preprosto in »nepomembno« dejanje, zavezano širjenju Resnice, na koncu tako ali drugače vpliva na globalne razmere v družbi in oblikuje njeno prihodnost. Kakor morje oblikujejo mnogi potoki in reke, tako je globalno ustvarjalno informacijsko polje oblikovano iz misli in dejanj mnogih ljudi, ki so sprejeli Resnico in postali njeni aktivni prevodniki. Če želi človek, ki ima vse te informacije, te razširjati, mora: *1) ljudem zagotoviti celoten obseg znanja, ki je naveden v tej knjigi, medtem ko si prizadeva, da bi jih distribuiral največjemu številu ljudi na planetu; 2) olajšati integracijske procese ljudje, temelječe na teh informacijah, ki bodo vedno povzročile spremembe vedenja, stališč, oblikovanje novih vrednot in duhovno samoizobraževanje skupnosti.* Če bodo te naloge izvedene, se bo neizogibno oblikovala samozadostna svetovna družba, ki bo sposobna samoorganiziranja, reševanja pomembnih vprašanj in udejanjanja sprejetih odločitev v življenje. Aktivna komunikacija vsakega od njenih udeležencev bo le okrepila, podprla in razširila vpliv teh informacij, prenesla določen čustveni in psihološki ton do drugih ljudi in jih navdihnila s primeri vedenja, skupnih idej in dejanj. Na splošno ne gre za nič zapletenega. Glavno je posredovati ljudem informacije v čisti obliki, biti aktiven udeleženeec procesa oblikovanja nove družbe in nenehno delati na sebi.

Ljudje že od nekdaj sanjajo o takšni družbi, jo v svojih legendah imenujejo »Dežela Dobrega«, »država blaginje«, »zlati tisočletje«, »svet pravičnosti«, »tisočletje«, to je prihodnost, ki se lahko približa z božanskim posegom,

a bo dosežena s človeškim delovanjem. Denimo v krščanstvu spada pojem »tisočletje« k eshatologiji (grško »eschatos« – »zadnji, končni«, »logos« – »beseda, nauk«), torej verskemu nauku o končni usodi sveta in človeka, o zadnjih stopnjah prevlade zverinskega uma v človeštvu. Eshatologija obravnava teme o »tisočletni prihodnosti vladavine Kristusa po Drugem Prihodu – vrnitvi na Zemljo in Njegovi zmagi nad Satanom«, o Armagedonu – zadnjem boju dobrega z zlom ob koncu časa, v katerem bodo sodelovali *»kralji vseh naseljenih dežel«*. Toda kdo je tisti, ki se v kontekstu tega krščanskega učenja imenuje Satan? Živalski um materialnega sveta.

Dovolj je pogledati okrog, kaj se dogaja zdaj: boj za oblast, duhovniško, politično in ekonomsko nasilje arhontskih band nad ljudmi, prevlada tržnih in potrošniških stališč, ki v ljudeh oblikujejo povsem materialistično razmišljanje, odnosi, ki temeljijo na živalskih nagonih. Gre za resnično agresivne informacijske napade Živalskega uma na človeško družbo, pravzaprav za informacijsko vojno. Sodobni človek pogosteje izbira materijo in praktično ne gre izven obsega vpliva svojega Živalskega načela, svojega zemeljskega jaza, sebičnosti. Kot prevodnik drugim vsiljuje isti model, ne da bi sploh opazil, da je tudi sam v rokah Volje, ki je tuja njegovemu Duhovnemu načelu. Prav to je moč, »Satanova preobleka«, Živalski um, ki je zaslužnjil človeštvo in zdaj pohaja med njim že brez maske.

Toda v rokah ljudi je priložnost, da vse spremenijo! Ljudje čakajo na božji poseg. Toda to je enako kot v dialogu človeka z Bogom. Dosežemo ga lahko le z izbiro, dejanji in resnično duhovno preobrazbo človeka

samega! V Bibliji najdemo naslednje besede Jezusa svojim učencem: »In molil bom k Očetu in vam dal drugega Tolažnika, da bo lahko z vami večno, Duh Resnice, ki Ga svet ne more sprejeti, ker Ga ne vidi in Ga ne pozna ...« Znanje je bilo dano človeku in samo od njega so odvisni izbira in dejanja! In od dejanj vsakega posameznika so odvisne spremembe v celotni svetovni družbi! Za vse žive ljudi je to resnično zadnja preostala priložnost za duhovno rešitev sebe in civilizacije.

Gradnja takšne družbe je nujnost, saj je to edini model, ki bo človeštvu omogočil preživetje v prihodnosti. Zgraditi ga je v bistvu enostavno. Osnove so dane, podrobnosti tega novega modela pa bodo ljudje skupaj enostavno domislili. Že zdaj je veliko kompetentnih in pametnih ljudi, ki zmorejo in želijo spremeniti sodobno družbo, jo narediti svobodno in enakopravno, ne na papirju pod slogani Arhontov, temveč v življenju s položaja prevlade Duhovnega načela v človeku. Gradnja take družbe je odvisna od dejanj in osebne izbire vsakega posameznika. Arhonti so navadili ljudi na neaktivnost in pasivno čakanje, da nekdo pride po njih, se odloči in vse naredi. In »zaporniško Svobodo« so v svojem sistemu omejili na človeka na kavču, kjer lahko, kolikor hoče, pljuva v televizor in žali politike in duhovnike, vseeno je, saj ga nihče ne sliši. Toda to vsiljeno iluzijo lahko vsak v sebi enostavno uniči. Enostavno ne sme sedeti prekržanih rok, treba je preoblikovati sebe in družbo in biti glasnik sveta v polnem pomenu te besede.

Anastasija: Glasnik? Dejansko, zelo dobro rečeno. Konec koncev je glasnik tisti, ki sprva nosi znanje! In v sodobnem svetu se tako imenuje tudi glavni junak v

klasični tragediji, ki izza odra pripoveduje o tem, kaj se dogaja. Glede na vse zgoraj navedeno je glasnik sveta tisti, ki pozna in razloži skriti pomen tega, kar se dogaja vsem ljudem, ki gledajo predstavo na svetovnem odru.

Rigden: Vsi, medtem ko smo v telesu, sodelujemo v gledališču materije. Predstava je šokantna, toda poučna. Pogledu nekaterih se odkrije Resnica, drugi so prežeti z igro v predstavi. Edina razlika je, na kateri strani je vaša zavest na tem kraju iluzornih spektaklov.

Glasnik lahko prenese resnico mnogim: prijateljem, sorodnikom, znancem in neznanim ljudem. V njih lahko vzbudi željo, da bi to Resnico povedali v svojem okolju, tisti pa drugim. In tako bo sporočilo poletelo po svetu, kot sokol v svojem hitrem letu. Od ljudi samih, od naporov vsakega glasnika je odvisno, kako hitro se bodo te informacije razširile v družbi. Več bo tistih, ki bodo prežeti z Resnico, več bo tistih, ki bodo začeli spreminjati razmere v svetovni družbi glede na svoje lokalne zmožnosti. Za razširjanje informacij lahko uporabite vsa razpoložljiva sredstva: ustni prenos, množične medije, tudi radio, tisk, televizijo in glavni vzvod množične komunikacije danes – internet. Če vsak v to vloži roke, um in čistost lastnih namenov, potem bodo izvirne informacije zelo hitro razpršene po vsem svetu in v kratkem času bo ta ideja zajela večino. In v večini je prava moč! Ko bodo ljudje prejeli te informacije in se prepojili z njimi, bodo sami razumeli vse, kako izboljšati življenje družbe, izhajajoč iz svojih realnih zmožnosti, nastal bo val univerzalnega poenotenja. Torej je veliko odvisno od enega človeka, glavno, da ne sedi in ne čaka usmiljenja od Arhontov!

Resnična duhovna plat človeka v odnosu do družbe se kaže v njegovi iskreni nameri in njegovem nesebičnem delovanju v dobro družbe. Združeni v takšni nameri lahko ljudje dosežejo več in ustvarijo razmere za oblikovanje kvalitativno nove civilizacije – človeštva, ki ga vodi bistvo *Besede* »**AllatRa**«.

Skrivnost te *Besede* so nekoč ohranjali v svojih krogih duhovno posvečeni ljudje, ki so nasprotovali moči Živalskega uma v vseh njegovih manifestacijah. To so bili resnični bojevniki Luči, varuhi Izvornega Znanja. Za njihove bojne podvige jim je bila razkrita Resnica: »Ni moči, višje od Duhovne! Če imaš Izvorno Znanje, imaš tudi moč. Če imaš moč, vplivaš z besedo, ki je slava, ime in klic. Slava oznanja Resnico v sijaju nesmrtnosti za tiste, ki so s častjo okronani pri približevanju Edinemu. Ime uteleša znak Izvornega, kar je osnova in ključ za razumevanje dogodkov. Večni klic je Izvorni Zvok, Zvok Stvarjenja. Z močjo napolni znak Allat in ga naredi močnega pri ustvarjanju. Kajti Allat je manifestacija Božje Volje, vseprisotne sile, Pramater vseh stvarjenega po Njegovi Volji. Vredni gredo za večnim klicem Duše, odmeva klic Njene zmage: »**AllatRa**«! Vsi, ki slišijo, so Poklicani in skupaj so sila, ki lahko spremeni ves svet.« Ustvarjalna sila, ki prihaja od Boga, to je

AllatRa

*Ta knjiga nima pike,
ker je zadnja beseda prepuščena ljudem ...*

Uradna spletna stran Anastasije Novykh:
schambala.com.ua

E-poštni naslov Anastasije Novykh:
anastasija_novix@mail.ru

Knjige Anastasije Novykh so dobro znane po vsem svetu kot duhovne in intelektualne uspešnice, ki dajejo odgovore na izključno osebna vprašanja vsakega človeka, omogočajo globoko razumevanje sveta in sebe, krepijo najboljše človeške lastnosti, navdihujejo k notranjemu samospoznanju, k širitvi človekovih pogledov, k zmagi nad seboj in delanju res dobrih del. Knjige pisateljice **»Sensei. Izvorno Šambale«** (štirje zvezki), **»Ezoozmos«**, **»Ptice in kamen«**, **»Razpotja«**, **»Zavest in Osebnost«** (zapis pogovora v živo) in **»AllatRa«** so prevedene v številne jezike. Postale so priročnik za ljudi različnih starosti, narodnosti, ver, ki živijo na različnih celinah, v različnih državah.

Fenomen del Anastasije Novykh je v tem, da v njih vsi vidijo nekaj svojega najbolj notranjega. To je zakladnica znanja o svetu in človeku, o njegovem pomenu življenja in praktičnih načinih samospoznavanja in samoizpopolnjevanja. Te knjige so s svojim univerzalnim znanjem in novim načinom dojetanja sveta in sebe združile številne ljudi na planetu. Vse knjige so prosto dostopne vsem na internetu na uradni spletni strani avtorice:

schambala.com.ua
books.allatra.org
sensei.org.ua

Edinstvene knjige Anastasije Novykh so postale osnova za obsežno združenje podobno mislečih in dobrih ljudi po vsem svetu. Zahvaljujoč tem knjigam, prihaja do združevanja poštenih ljudi z vsega sveta, ki želijo svoje znanje in sposobnosti usmeriti v ustvarjalno smer. Izvajajo obsežne projekte, ki razvijajo in krepijo moralo, duhovnost in kulturo v svetovni družbi. Primer takega združenja dobrih, nesebičnih ljudi je Mednarodno družbeno gibanje ALLATRA, katerega globalne mednarodne aktivnosti danes igrajo neprecenljivo vlogo pri oblikovanju duhovnosti, morale in človečnosti v celotni svetovni skupnosti.

Projekt USTVARJALNA DRUŽBA

Projekt se je začel z namenom, da cel svet odgovori na naslednji vprašnji:

Kako si mi, predstavniki človeštva, predstavljamo ustvarjalno družbo? Kako se lahko za ta cilj združimo in ga skupaj dosežemo?

8 TEMELJEV USTVARJALNE DRUŽBE

Človek je temeljna enota družbe. Človeštvo je ena velika družina.

1. ČLOVEKOVO ŽIVLJENJE

Človekovo življenje je najvišja vrednota. Življenje vsakega Človeka je treba zaščiti kot svoje lastno. Naloga družbe je zagotoviti in jamčiti vrednost življenja vsakega Človeka. Ničesar ni in nikoli ne more biti vrednejšega od življenja Človeka. Če je vreden en Človek, potem so vredni vsi Ljudje.

2. ČLOVEKOVA SVOBODA

Rojstna pravica vsakega človeka je biti Človek. Vsi Ljudje so rojeni svobodni in enakopravni. Nič in nihče na Zemlji ne more biti nad Človekom, njegovo svobodo in pravicami. Uveljavljanje Človekovih pravic in svobod ne sme kršiti pravic in svobode drugih ljudi.

3. ČLOVEKOVA VARNOST

Nič in nihče v družbi nima pravice ogrožati življenja in svobode Človeka!

Vsak Človek ima zajamčeno preskrbo osnovnih življenjskih potreb, skupaj s hrano, prebivališčem, medicinsko oskrbo, izobraževanjem in socialno varnostjo.

Znanstvene, industrijske in tehnološke dejavnosti morajo biti usmerjene samo v izboljšanje kakovosti življenja človeka.

Zajamčena ekonomska stabilnost: brez inflacije in kriz, stabilne in iste cene po vsem svetu, enotna denarna valuta in fiksna minimalna obdavčitev ali brez obdavčitve.

Varnost Človeka in družbe pred kakršnimikoli grožnjami zagotavlja enotna globalna služba, ki se ukvarja z izrednimi situacijami.

4. PREGLEDNOST IN ODPRTOST INFORMACIJ ZA VSE

Vsak Človek ima pravico do prejemanja zanesljivih informacij o gibanju in razporejanju javnih sredstev. Vsak Človek ima dostop do informacij o statusu udejanjanja družbenih odločitev.

Množični mediji pripadajo samo družbi in podajajo informacije resnicoljubno, odprto in pošteno.

5. USTVARJALNA IDEOLOGIJA

Ideologija mora biti namenjena popularizaciji najboljših človeških lastnosti in preprečevanju vsega, kar je usmerjeno proti Človeku. Glavna prioriteta je prioriteta človečnosti, visokih duhovnih in moralnih teženj Človeka, človečnosti, vrednot, medsebojnega spoštovanja in vzajemnega prijateljstva.

Ustvarjanje pogojev za razvoj in izobrazbo Človeka z velikim »Č«, vzpodbujanje moralnih vrednot v vsakem človeku in družbi.

6. RAZVOJ OSEBNOSTI

Vsak človek ima v Ustvarjalni družbi pravico do vsestranskega razvoja in samouresničitve.

Izobraževanje mora biti brezplačno in vsem enako dostopno. Ustvarjanje pogojev in širitev možnosti za Človeka, da udejanji svoje ustvarjalne sposobnosti in talente.

7. PRAVICA IN ENAKOPRAVNOST

Vsi naravni viri pripadajo Človeku in so pošteno razporejeni med ljudmi. Monopolizacija virov in njihova iracionalna uporaba sta prepovedani. Ti viri so pošteno razporejeni med ljudi po vsej Zemlji.

Človeku je zagotovljena zaposlitev, če to želi. Plačilo za enako delovno mesto, specializacijo ali poklic mora biti enako po vsem svetu.

Vsak ima pravico do zasebne lastnine in prihodka, vendar v okviru individualne kapitalizacije, ki ga določa družba.

8. SAMOUPRAVNA DRUŽBA

Koncept »moči« v Ustvarjalni družbi ne obstaja, saj je vsak Človek odgovoren za celo družbo, njen razvoj, življenjske razmere in harmoničen ustroj.

Vsak ima pravico sodelovati v upravljanju zadev Ustvarjalne družbe in pri sprejemanju zakonov, ki izboljšujejo življenje Človeka.

Reševanje družbeno in socialno pomembnih ter ekonomskih vprašanj, ki vplivajo na kakovost življenja Človeka, je predmet javne razprave in glasovanja (referenduma).

Spletna stran projekta:
allatraunites.com

Pogovor o projektu Ustvarjalna družba
z Igorjem Mihajlovičem Danilovom
(SLOVENSKI PODNAPISI):

<https://allatra.tv/video/sozidatelnoe-obschestvo>

Druge koristne povezave:
Pogovorna oddaja Življenje – Resnica je ena za vse
(SLOVENSKI PODNAPISI):

<https://allatra.tv/video/zhizn>

Druge pogovorne oddaje
z Igorjem Mihajlovičem Danilovom:

<https://allatra.tv/category/im-danilov>
(v ruskem jeziku z različnimi podnapisi)

<https://allatra.tv/en/category/im-danilov>
(sinhronizirano v angleščino)

Poročilo »O problemih in posledicah globalnih
klimatskih sprememb na Zemlji in učinkovitih
načinih za rešitev teh problemov«:

<https://allatra.tv/en/book/on-the-problems-and-consequences-of-global-climate-change>

Poročilo »Izvorna fizika AllatRa«:

<https://allatra.tv/en/book/iskonnaja-fizika-allatra>

